RALFEPERSON

NEVIDLJIVA RUKA

UVOD U ISTORIJU ZAVERE

Original
Ralph Epperson
THE UNSEEN HAND
An Introduction to the
Conspiratorial View of History
(Eleventh printing, August, 1990)
Publish Press
3100 South Place
Suite B
Tucson, Arizona 85730

SADRŽAJ

UVOD		**XI-XV1**
I	**Bog ili vlast**	**8**
II	**Sloboda**	**11**
III	**Oblici vlasti**	**20**
IV	**Ekonomski termini**	**26**
V	**Inflacija**	**33**
VI	**Novac i zlato**	**37**
VII	**Dodatni ekonomski termini**	**43**
VIII	**Tajna društva**	**46**
IX	**Komunizam**	**57**
X	**Ruska revolucija**	**63**
XI	**Kubanska revolucija**	**76**
XII	**Američka revolucija**	**82**
XIII	**Porodica Rotšild**	**94**
XIV	**Monroova doktrina**	**96**
XV	**Građanski rat**	**99**
XVI	**Federalne rezerve**	**109**
XVII	**Progresivni porezi na prihod**	**122**
XVIII	**Nenasilne organizacije**	**126**
XIX	**Kontrola rasta populacije**	**154**
XX	**Trilateralna komisija**	**159**
XXI	**Cilj**	**171**
XXII	**Gvozdena planina**	**173**
XXIII	**Prvi svetski rat**	**175**
XXIV	**Drugi svetski rat**	**182**
XXV	**Komunistička izdaja**	**196**
XXVI	**Atomska bomba**	**200**
XXVII	**Borci**	**203**
XXVIII	**Rat u Koreji**	**211**
XXIX	**Pomoć i trgovina**	**216**
XXX	**Izdaja**	**225**
XXXI	**Nauka protiv razuma**	**235**
XXXII	**Abortus i letril**	**245**
XXXIII	**Svetska vlada**	**248**
XXXIV	**Mir**	**252**
XXXV	**Humanizam**	**254**
XXXVI	**Obrazovanje**	**258**
XXXVII	**Pobede**	**265**
XXXVIII	**Najveća pobeda**	**270**
XXXIX	**Uklanjanje**	**280**
XL	**Pomoć**	**287**
XLI	**Odgovornost**	**293**
Predavanja		**294**
Pitanje		**294**
IZABRANA BIBLIOGRAFIJA		**294**

POSVETA
Bogu, koji mi je dao slobodu.
Mojoj majci i ocu koji su mi dali život da bih mogao da uživam u slobodi.
Mojim nećacima Keliju i Robinu, koji su razlog zbog kojeg se borim za slobodu.
Kongresmenu Leriju Mek Donaldu (1935-1983), ubijenom u korejskom avionu, let 007, od strane onih u Sovjetskom Savezu koji slušaju naređenja ovih kriminalaca, zato što se usudio da razotkrije i samu Zaveru koja ga je ubila. Svima onima koji su pokušali da upozore Ameriku na opasnost koja preti njenoj slobodi

POSVEĆUJEM OVU KNJIGU.

Najteže je pisati o sebi, ali mislim da čitalac ove knjige ima pravo da zna nešto o meni - autoru i o onome što me je nagnalo da napišem knjigu.

Diplomirao sam na Univerzitetu Arizona i, kao tipičan diplomac institucije visokog obrazovanja, smatrao sam da je ono čemu su me učili - istina. Mislio sam da su jedino što mi još nedostaje da bih upotpunio svoje obrazovanje u budućnosti - informacije kojima bih potvrdio znanje koje mi je do tada predočeno.

Tako sam se sa budućnošću suočio u velikom predubedenju. Ali, jedan moj dobar prijatelj - osećajući da je moje znanje i nekompletno i jednostrano - predložio mi je da počnem da čitam materijal koji se odnosi na takozvanu "revizionističku istoriju."- To je bilo potpuno drugačije objašnjenje istorije od onog koje sam ja, kao istinito, naučio.

U okviru dela istraživanja vezanih za ovu knjigu, pročitao sam preko tri stotine radova koji se bave ovom temom, kako sa jedne, tako i sa druge strane. Ta cifra, siguran sam, nije impresivna brojka za one koji su pravi „ zavisnici od knjiga", ali navodim ovo samo kako bih predočio da ideje u ovoj knjizi nisu moje, već ljudi koji su pribeležili svoja viđenja događaja u kojima su lično učestvovali ili koje su temeljno ispitali.

Što sam više čitao, sve mi je više upadala u oči činjenica da ni jedna knjiga ne pokriva ćelu istoriju Zavere. I to je praznina koju sam pokušao da popunim. Moja namera bila je da saberem što je moguće više podataka o istoriji Zavere u jednu knjigu.

Veoma često sam koristio citate iz dela drugih autora, s namerom da na taj način uverim skeptike u to da dokazi o postojanju Zavere dolaze iz drugih izvora, a ne od strane ovog pisca.

Ono što će Čitalac videti, kako bude napredovao kroz ovu knjigu, siguran sam, predstavlja sliku gigantske Zavere, toliko ogromne da predstavlja najveću pretnju slobodi i pravima svih ljudskih bića, ne samo u Sjedinjenim Državama već širom sveta.

Verovatno je da će po završetku čitanja beznađe'zameniti radoznalost, posebno ukoliko ovakvo objašnjenje događaja nije nikada pokušano. To je jedna nesrećna posledica mojih istraživanja, i autoru je žao što na svetio dana mora da iznese tako loše vesti.

Beznađe se, međutim, razumno može zameniti opreznim optimizmom. Bitka još nije završena i nema razloga za obeshrabrenje.

Ali, konačni učesnik ste Vi.

Ono što će se, posle čitanja ove knjige, dogoditi, zavisiće u velikoj meri i od Vaših dela.

Autor

Uvod

Ratovi počinju onda kada jedna nacija upadne na teritoriju druge; ekonomske depresije događaju se kada se na tržištu dogode neočekivani lomovi; inflacija se javlja kada cene skaču zbog nestašica; revolucije počinju kada se narod, uvek spontano, digne da bi zbacio postojeću vlast.

Ovo su tradicionalna objašnjenja istorijskih događaja. Sve se odvija slučajno. Ne izgleda da ima ikavih pokretača.

Ovakva objašnjenja ostavljaju u umovima ozbiljnih istraživača mnoga pitanja koja tinjaju. Da li je moguće da su lideri na vlasti i drugi isplanirali ove događaje a zatim ih orkestrirali do postizanja željenih ciljeva? Je li moguće da su čak i velike istorijske katastrofe bile deo ovog plana?

Postoji objašnjenje istorijskih događaja koje na ova pitanja odgovara porvrdno. Ono se zove viđenje istorije kao zavere i predstavlja alternativu viđenju istorije kao slučaja koja je danas na snazi. Moguće je, dakle, sumirati glavne istorijske događaje u dve alternativne škole mišljenja:

Viđenje istorije kao slučaja: istorijski događaji dešavaju se slučajno, bez nekog očevidnog razloga. Vladari nemaju moći da utiču na njih.

Viđenje istorije kao zavere: istorijski događaji odigravaju se prema utvrđenom planu iz razloga koji su ljudima obično nepoznati.

Džejms Varburg (James Warburg) u svojoj knjizi *Zapad u krizi,* viđenje istorije kao slučaja objašnjava ovako: „Istorija je pisana više slučajem nego namerom, često potpuno iracionalnim delima luđaka."[1]

Sled koji je ponudio viđenje istorije kao slučaja za objašnjenje glavnih događaja u svetu bio je Zbignjev Bžežinski (Zbignew Brzezinski), savetnik za nadonalnu bezbednost predsednika Kartera (Carter). Napisao je: „Istorija je mnogo više produkt haosa nego zavere... oni koji kroje politiku sve više su obasuti događajima i informacijama."[2]

Postoje, međutim, i oni koji se ne saglašavaju sa pozicijama Varburga i Bržežinskog. Jedan od njih, na primer, bio je Freklin D. Ruzvelt (Frenklin D. Roosevelt), koji je sigurno video mnogo monumentalnih događaja tokom svoje uzastopne vladavine. Citiram predsednika Ruzvelta: „U politici se ništa ne događa slučajno. Ukoliko se i dogodi, tako je bilo planirano."

Ukoliko su isplanirani događaji štetni, sledi da bi ljudi koji bi u tim događajima patili, delovali tako da događaj na vreme spreče, ukoliko bi za njega unapred saznali. Ljudi očekuju od vlasti da ih zaštiti od štetnih događaja.

Ali, ukoliko se događaj ipak odigra, budući da se od aparata vlasti očekivalo da ga spreči, znači da su organi vlasti podbacili u obavljanju svojih zakonskih dužnosti. Postoje samo dva objašnjenja zbog kojih su zakazali:

1. događaji su ih nadvladali i nisu mogli da budu sprečeni ili
2. događaji su dopušteni jer su vlasti želele da se dogode. Povremeni posmatrači teško mogu da poveruju u to da ovi

neverovatni događaji nisu mogli da budu sprečeni, s obzirom na to humani, savesni ljudi ne dozvoljavaju da se štetni događaji odvijaju.

Ukoliko se dogodi da se planirani, neželjeni događaj desi, oni koji su ga planirali, morli su to da čine u tajnosti kako bi sprečili da te planove otkriju oni koji bi bili pogođeni njihovim dejstvom.

Planeri, koji u tajnosti planiraju događaje koje drugi ljudi ne žele, po definiciji su zaverenici. Vebsterov rečnik definiše *zaveru* kao: „udruženje ljudi koji u tajnosti rade na ostvarivanju nekog zlog ili nezakonitog cilja."

Zaverenici ne samo da moraju da rade u tajnosti, već moraju da preduzmu sve moguće mere da bi osigurali da se njihovi planovi ne

obznane. Prvi zadatak Zavere, dakle, jeste da se ljudi ubede da Zavera ne postoji.

Ovo zadatak otkrivanja mahinacija zaverenika čini još težim.

Postoje tri načina raskrinkavanja Zavere:

Prvi način je da neki zaverenik odustane od Zavere i javno izloži ono što o njoj zna. Ovo zahteva izuzetnu hrabrost od pojedinaca i ovakav način raskrinkavanja Zavere veoma je redak.

Drugi način obuhvata one koji nisu svojevoljno učestvovali u zavereničkom planiranju događaja, a što su to tek kasnije shvatili. Ove osobe, kojih nema mnogo u istoriji, takođe su obznanjivale unutrašnje ustrojstvo Zavere izlažući sebe velikoj opasnosti.

Treći metod otkrivanja Zavere prepušten je istraživačima koji otkrivaju planiranje događaja u prošlosti. Vaš autor je jedan od ovih istraživača.

Ova knjiga stoji na stanovištu da Zavera postoji, i da je ogromnih razmera, duboko usađena i stoga izuzetno moćna.

Ona deluje da bi se postigla apsolutna i brutalna vladavina nad celim čovečanstvom, koristeći ratove, depresije, inflaciju i revolucije za ostvarenje svojih ciljeva. Nepromenljivi cilj Zavere bio je i ostao uništenje svih religija, svih postojećih vlasti i svih tradicionalnih ljudskih institucija i izgrađivanje *Novog svetskog poretka* (ovu fazu definisaćemo kasnije) na stvorenim ruševinama.

Zapamtite da će Zavera, ukoliko postoji, učiniti sve što može da bi odacila optužbe kako onih koji je istražuju, tako i onih koji tvrde da su joj pripadali.

Postoje i oni koji su, možda i ne shvatajući svoj doprinos proučavanju Zavere, pružili predviđanja o veličini vladajuće grupe.

Jedan od takvih bio je i Valter Ratenau (Walter Rathenau), koji je 1909. godine upravljao nemačkim „General elektrikom". On je rekao: „Tri stotine ljudi, koji se poznaju međusobno, upravljaju ekonomskom sudbinom Evrope, a naslednike biraju isključivo među sobom."[3]

Jedan drugi obavešteni posmatrač, Džozef Kenedi (Joseph Kennedy), otac pokojnog predsednika Džona Kenedija, identifikovao je pojedince koji vode Ameriku. Izjavio je: „Pedeset ljudi vodili su Ameriku, i to je visoka brojka."[4]

Doktor Kerol Kvigli (Dr. Caroll Qyigley), profesor istorije na Univerzitetu Džordžtaun, koji je prethodno predavao na Harvardu i Prinstonu, napisao je knjigu od 1300 stranica, pod naslovom *Tragedija i nada.* Ova knjiga, objavljena 1966, bila je, prema autorovim recima, rezultat dvadesetogodišnjeg istraživanja Zavere. Doktor Kvigli zaključuje:

„Postoji, i generacijama je postojala međunarodna mreža anglofila, koja, u izvesnoj meri, deluje na takav način da radikalna desnica veruje da to čine komunisti. U suštini, ova mreža, koju možemo označiti kao Grupu 'Okruglog stola', nema odbojnost prema saradnji s komunistima ili sa bilo kojom grupom, što često i sprovodi u delo.

Znam za operacije ove mreže, jer sam je proučavao dvadeset godina, a dve godine - u ranim šesdesetim - bilo mi je omogućeno da proučim njene dokumente i tajne zapise."

No, Kvigli je uradio nešto što niko drugi nije. Priznao je da podržava Zaveru o kojoj je pisao:

„Nemam averziju prema njoj ili većini njenih ciljeva, i ceo svoj život sam joj bio blizak kao i mnogim njenim instrumentima.

Imao sam zamerki, kako u prošlosti, tako i sada na nekoliko njenih delatnosti... ali, u suštini, glavna razlika u mišljenju leži u tome što ona želi da ostane nepoznata a ja verujem u njenu ulogu u istoriji, koja je toliko značajna da zaslužuje da bude poznata."[5]

Krajni cilj ove Zavere jeste vlast. Postoje ljudi koji vlast žele više čak i od materijalnog bogatstva, mada ove dve stvari veoma često idu zajedno. Jedna od tih osoba je i prethodno pomenuti Džozef Kenedi. Spisateljica Perl Bak (Pearl Buck), koja je bila poštovalac porodice Kenedi, napisala je u svojoj knjizi *Žene Kenedijevih,* sledeće: „Rouz Kenedi (Rose Kennedy), Džozefova žena, znala je da čovek koga ljubi voli vlast više od moći novca. On je želeo moć, vlast, i dobiće je.

Zavera koju doktor Kvigli i drugi vide, zahteva, dakle, i zaverenike, te je logično upitati se zašto bi se poznati i bogati ljudi priključivali jednom takvom poduhvatu. Čovek koji je odgovorio na ovo pitanje bio je pisac Bier Koun (Blair Coan). U knjizi *Crveni Veb* je napisao: „Odgovor je sasvim obrnut od pitanja: Ovi ljudi (umešani u Zaveru) postaju slavni prvenstveno zbog toga što su deo Zavere."[7]

Dakle, učesnici ne postaju slavni i/ili bogati pa se onda priključuju Zaveri- oni postaju bogati i slavni zato što su pripadnici Zavere.

Ali, koji je njihov motiv? Šta nagoni ljude da jure za bogatstvom i položajima? Bivši kongresmen Džon Smic (John Schmitz) objašnjava da postoji i dodatni cilj: vlast! Ljudi se pridružuju Zaveri da bi došli do novca a onda i do vlasti. Šmic je napisao: „Kad čovek ima novca koliko mu treba, njegov cilj postaje vlast."[8]

Bendžamin Frenklin (Benjamin Franklin) je, objašnjavajući ovu vezu između novca i vlasti, rekao: „Postoje dve strasti koje imaju snažan uticaj na delatnost ljudi. To su... ljubav prema vlasti i ljubav prema novcu... kada se ujedine... daju najžešće moguće efekte."[9]

Sama vlast, međutim, ima kvarljiv uticaj na onoga koji je traži. Lord Ekton (Lord Acton) je često citiran zbog svog objašnjenja vlasti: „Vlast kvari; apsolutna vlast kvari apsolutno."

Oni koji žude za vlašću biće iskvareni njome, želeći da namerno izazovu krize, revolucije i ratove sa ciljem da zadobiju još veću vlast. Ova kvarljiva priroda same trke za vlašću objašnjava razloge zbog kojih moralna svest pojedinaca koji niti želi vlast nad drugima niti razume želju za takvom vlašću ne može da shvati zašto bi vlastoljupci želeli da izazovu ljudsku bedu putem ratova, kriza i revolucija.

Drugim rečima, zaverenici su uspešni zbog toga što moralno ispravni građani ne mogu da prihvate činjenicu da postoje osobe koje žele da izvedu neverovatno destruktivna dela protiv drugih ljudi.

Još jedan vlastoljubac, ruski anarhista Mihail Bakunjin, objašnjava da proces kvarenja zahvata čak i one posvećenike slobode kojima je vlast data da bi zaštitili nemoćne: „... posedovanje vlasti pretvara u tiranina čak i najodanijeg prijatelja slobode."[10]

Uživanje u posedovanju vlasti nad drugima opisao je i jedan prijatelj vlastoljubivog Džozefa Kenedija: „Dopada mi se Kenedi. On razume vlast. Vlast je kraj. Koje drugo uživanje postoji osim uživanja u potpunom osećaju kontrole? On bi rekao: „Dajte mi da vidim bilo koji drugi motiv kod ljudi koji komanduju."[11]

Dakle, motiv zaverenika je indentifikovan:

To je vlast!

---

[1] Džejms P. Varburg: *Zapad u krizi* (James P. Warburg: *The West in Crisis,* Garden City, New York: Double-day and Company, Inc., 1959), str. 20.

[2] Hedrik P. Smit: „Bžežinski kaže: kritičari su besni zbog njegovih preciznih procena" (Hedrick P. Smith: „Brzezinski Says: Critics are Irked by his Accuracy", „The New York Times", January 18,1981), str. p. L. 3.

[3] Kerol Kvigli: *Tragedija i nada* (Carroll Quigley: *Tragedy and Hope,* London: The Macmillan Company, 1966), str. 161.

[4] Ričard Di. Volen: *Osnivač* (Richard J. Whalen: *The Founding Father,* New York: The New American Library, 1964), str. 182.

[5] Kerol Kvigli: *Tragedija i nada,* str. 950.

[6] Gery Alen: *Ted Kenedi, umešan preko glave* (Gary Allen: *Ted Kennedy, In Over His Head,* Atlanta, Los Angeles: 76 Press, 1980), str. 15.

[7] Bler Koen: *Crveni Veb* (Blair Coan: *The Red Web,* Boston, Los Angeles: Western Islands, 1925), str. VI.

[8] „Busines Week" (October 14,1972), str. 80.

[9] Donzila Kros Bojl: *U traganju za hemisferom* (Donzella Cross Boyle: *Quest of a Hemisphere,* Boston, Los Angeles: Wester Islands), str. 167.

[10] Džozef P. Leš: *Ruzvelt i Čeril(Joseph* P. Lash: *Roosevelt and Churchill,* New York: W. W. Norton and Company, Inc., 1976), str. 183.

[11] Ričard Dž. Volen: *op. tit,* str. 461.

GLAVA I

BOG ILI VLAST

Zavera koja će biti u ovoj knjizi ispitana postoji već mnogo godina. Teško je razumeti kako je mogla da opstane toliko dugo.

Jedno objašnjenje njenog tako dugog postojanja ponudio je Džordž Orvel (George Orwell), britanski socijalist, autor *1984* i *Životinjske farme,* dveju knjiga koje se bave apsolutnom vlašću u rukama nekolicine. Napisao je: „Partija nije zainteresovana da ovekoveči svoju krv već da ovekoveči samu sebe. Nije važno ko drži vlast, jer uspostavljena hijerarhijska struktura ostaje uvek ista."[1]

Metode kojima zavera regrutuje nove članove koji će zameniti one koji su se povukli ili umrli izložio je Norman Dod (Norman Dodd), čovek koji se bavio istraživanjem postojanja zavere. Dod je objasnio: „Prate se karijere pojedinaca. Ljudima koji ispoljavaju naznake da mogu biti izuzetno uspešni, u domenima koji ovu grupu interesuju, tiho se prilazi i oni bivaju pozvani u unutrašnje krugove. Posmatra se kako izvršavaju zadatke a poneki se u zaveru uvlače pod okolnostima koje njihov izlazak čine nemogućim zauvek."[2]

Koji je glavni cilj Zavere? Ukoliko je to potpuna vlast, onda je bilo koji sistem koji koncetriše vlast u rukama nekolicine poželjan. U terminima upravljanja, dakle, krajnji oblik takve vlasti je komunizam. On je oličenje maksimalne vlasti nad ekonomijom i nad pojedincem. Zaverenici „žele takvu vlast zato što znaju da socijalizam (a takođe i komunizam) nije humanitarni sistem za raspored bogatstva, već za njegovo koncentrisanje i kontrolisanje. Oni, takođe, znaju da je to sistem za koncentrisanje i kontrolisanje ljudi."[3]

Za sve koji napadaju ovakve stavove zajednička je tvrdnja da je poslednja stvar koju bi svetski bogataši poželeli bila vladina kontrola ili, čak, njeno vlasništvo nad faktorima proizvodnje. Ali, kao što ćemo videti, socijalizam, odnosno komunizam, zaveri nudi najbolje sredstvo za koncentraciju i kontrolisanje bogatstva. Krajnji cilj ovih planera jeste vlast ne samo nad bogatstvom celog sveta, već i nad proizvođačima tog bogatstva, nad ljudima. Dakle, zavera koristi postojeće vlade da bi od njih preuzela vlast i njen cilj je potpuna kontrola vlasti.

Ukoliko se vlada koristi u cilju gomilanja ogromne moći u ruke nekolicine zaverenika, neophodno je da ljudi koji žele da sačuvaju svoju slobodu shvate samu prirodu i način funkcionisanja vlasti. Kada se jednom razume karakter vlasti, onda se može delovati protiv povećavanja uticaja vlasti na nacionalnu ekonomiju i živote njenih građana.

Najbolje polazište za otpočinjanje ovakve studije jeste ispitivanje dvaju izvora za koje se tvrdi da predstavljaju izvore ljudskih prava. Postoje samo dva, pod pretpostavkom da je ljudima dozvoljeno da imaju svoja prava: ili je to čovek sam ili je neko ili nešto izvan njega samoga, odnosno Tvorac.

Većina ocaosnivača Amerike bila je svesna razlike među ovim alternativama. Tomas Džeferson (Thomas Jefferson) je, na primer, to izrazio ovako: „Bog nam je dao život, dao nam je i slobodu. Mogu li se obezbediti slobode jedne nacije ako uklonimo ubeđenje da su ove slobode dar Božji?"

Odgovarajuća alternativna objašnjenja, međutim, kažu da naša prava dolaze od vlasti koja je ustrojstvo samoga čoveka. Ova tvrdnja znači da je čovek stvorio vlast da bi sebi obezbedio ljudska prava.

Ozbiljno upozorenje onima koji ne prave razliku uzmeđu ove dve alternative došlo je od Vilijama Pena (William Penn). On je napisao: „Ukoliko ljudima ne bude vladao Bog, njima će morati da upravljaju tirani."

„Deklaracija o nezavisnosti" se na čeriri mesta poziva na Tvorca, ali pojedini američki lideri sada traže da

Bog mora da se odvoji od poslova vlasti. Ukoliko se ovo razdvajanje učini, ljudima će upravljati tirani, upravo kao što je rekao gospodin Pen, a ti budući tirani učini će sve što je u njihovoj moći da odele verovanje u Boga od postojanja vlasti.

Dobar primer filosofije da vlast garantuje ljudska prava svojim građanima nalazi se u „Međunarodnoj povelji o ljudskim pravima", koju su 1966. usvojile Ujedinjene nacije. U jednom delu te Povelje se kaže: „Države potpisnice ove Povelje prihvataju da, u uživanju ovih prava koje država obezbeđuje u skladu sa potpisanom Poveljom, iste države mogu da nametnu jedino ona ograničenja koja određuje zakon..."[4]

Ovaj dokument, jednoglasno usvojen od strane svih prisutnih članica, među kojima su bile i Sjedinjene Države, zaključuje da ljudska prava obezbeđuje vlast. U njemu se dalje kaže da ta prava mogu biti ograničena zakonom; drugim rečima, ono što vlast garantuje kontroliše telo te iste vlasti - vlada. Znači, ono što vlast daje može biti i oduzeto.

Pod ovakvim uslovima, ljudska prava nisu sasvim sigurna. Vlasti ih mogu menjati, a sa promenama ta prava mogu i da nestanu. Ove činjenice nisu bile nepoznate ocima-osnivačima Amerike, koji su u „Deklaraciji o nezavisnosti" zapisali: „Mi smatramo očiglednim istinama da su svi ljudi stvoreni jednakima; da ih je njihov Tvorac obdario neotuđivim pravima..."

Ovde je, dakle, drugačija teorija o izvoru ljudskih prava: ona su čoveku data od njegovog Tvorca. Ljudska prava su neotuđiva (odnosno, ne mogu se prenositi), što znači da ih niko ne može oduzeti, osim entiteta koji je ta prava i dao, u ovom slučaju Tvorca.

Imamo, znači, dve uporedne i kontradiktorne teorije o pravima čoveka: jednu, koja tvrdi da su ova prava data od Tvorca i da ih samo On može oduzeti, i drugu, koja smatra da ljudska prava dolaze od samoga čoveka i da, shodno tome, mogu biti ograničena ili uklonjena od strane čoveka ili drugih ljudi, „ako je tako određeno zakonom."

Stoga, čovek koji želi da zaštiti svoja prava od onih koji ta prava žele da ograniče mora da stvori neku ustanovu koja ima moć da zaustavi one koji ta ljudska prava ugrožavaju. Ta ustanova zove se vlast. Ali, davanje te moći vlastima, da bi se zaštitila ljudska prava, takode znači i davanje mod onima koji bi tu moć mogli da zloupotrebe i unište ili ograniče prava ljudi koji su vlast i stvorili.

Pisci američkog Ustava znali su za postojanje ovakvih težnji kada su napisali „Povelju o pravima" (Bill of Rights), tj. prvih deset amandmana na Ustav. Cilj ovih amandmana je bio da ograniči moć vlasti u kršenju prava građana ove nacije. Oci-osnivači su ova ograničenja izrazili sledeđm frazama:

„Kongres ne može donositi bilo kakav zakon..."

„Pravo građana... ne sme se kršiti." . „Niko ne može biti... lišen prava."

„Optuženi uživa pravo..." .„„ Zapažate da ovo nisu ograničenja ljudskih prava, već ograničenja delovanja vlasti.

Ako su prava data od Tvorca ovih prava, kakva prava daje vlast? Postaje veoma važno razlučiti prava od privilegija, a to će se najbolje postići definisanjem ovih dvaju pojmova.

Pravo je sloboda da se dela moralno, bez traženja dozvole.

Privilegija je sloboda da se dela moralno, ali jedino pošto je "dobijena dozvola od nekog entiteta vlasti.

Verovatno je najbolju ilustraciju zloupotrebe ljudskih prava predstavljala vlast u Nemačkoj, tokom Drugog svetskog rata, oličena u ličnosti njenog vođe Adolfa Hitlera. Tada je odlučeno da izvesni ljudi nemaju pravo na život, pa su izdavani dekreti za istrebljivanje tih kojima je vlast oduzela sva ljudska prava.

Pravo na život, koje je svakoj osobi dao Tvorac, u Nemačkoj nije više bilo pravo već je postalo privilegija. Čovek je živeo uz dozvolu vlasti koja je imala moć da ograniči, čak i da ukine ljudsko pravo na život.

Ljudska prava koja pojedinac želi da zaštiti po prirodi su jednostavna i uključuju pravo na život, slobodu i vlasništvo.

Ova tri prava suštinski čine jedno: pravo na život.

Ona su u saglasju sa osnovnom ljudskom prirodom. Čovek (autor će koristiti generički termin „čovek" da bi označio celokupno čovečanstvo, kako muškarce, tako i žene) stvoren je gladan i on mora da proizvodi hranu da bi se održao u životu. Bez prava da zadrži ono što je proizveo (njegovo vlasništvo), čovek će umreti od gladi. Ne samo da čoveku mora biti dozvoljeno da zadrži produkte svoga rada, već on mora biti slobodan da proizvodi i ono što mu je potrebno za preživljavanje (to je pravo znano pod imenom sloboda).

Vlast ne mora da uzme život čoveku da bi ga ubila. Ona jednostavno može da ukine čovekovo pravo na vlasništvo ili slobodu da proizvodi vlasništvo koje mu je potrebno da bi se održao u životu. Vlast koja čoveku ograničava mogućnost da zadrži ono što je proizveo (njegovo vlasništvo) ima istu sposobnost ubijanja kao i vlast koja život uzima samovoljno (što je bio slučaj u Nemačkoj). Kao što će u sledećim

poglavljima biti pokazano, postoje izvesni oblici vlasti koji ograničavaju čovekovo pravo na vlasništvo ili pravo na slobodu, a da to ne čine direktno. Rezultat je opet isti.

Jedna od primedbi pristalica organizacije „Za život" („Pro-life"), koja se suprotstavlja vladinoj legalizaciji abortusa, jeste to što je vlast ozakonila istrebljenje života, određujući da je taj život bio „neželjen" od strane majke. Sličan razlog ponudio je i Hitler kada je donosio odluku da istrebi milione ljudi u Nemačkoj. Jevreji i drugi bili su „neželjeni", pa su vlasti stoga odlučile da im oduzmu pravo na život.

Kao što će kasnije biti ilustrovano, komunisti su želeli da ukinu pravo na „privatno vlasništvo", odnosno pravo pojedinca da zadrži ono što proizvede.

Čovek koji je govorio u korist koncepta privatne svojine bio je Abraham Linkoln (Abraham Lincoln). On je rekao: „Svojina je plod rada; svojina je poželjna; ona je pozitivno dobro u svetu. To što će neki biti bogati pokazuje da se i drugi mogu obogatiti i stoga će to biti samo podsticaj za industriju i preduzetništvo. Neka beskućnik ne ruši kuću onoga ko je ima, već mu dajmo da vredno radi i sagradi jednu i za sebe, i na tom primeru mu pokažimo da će i njegova kuća biti bezbedna kada je sagradi."[5]

---

[1]Geri Alen: „Oni uspevaju" (reprint) (Gary Allen, „They're Catching On " (reprint), American Opinion (Novembar, 1977), str. I.

[2]Norman Dod: Mogući centri moći u pozadini fondacija (Norman Dodd: Possible Power Center Behind the Foundations, Tax Exempt Foundations, The Freemen Institut, (jun, 1978),str. 76.

[3] Geri Allen: op. cit, str. 20.

[4] „Međunarodna povelja o ljudskim pravima" (International Covenantes on Human Rights, United Nations, (1976), str. 3.

[5] „U. S. News and World Report" (June 10,1968), str. 100.

ČARLI ČAPLIN u filmu, *Veliki diktator" (1940)*

GLAVA II

SLOBODA

Sloboda je jedina stvar koju ne možete imati ukoliko niste spremni da je delite s drugima.

Sloboda je definisana kao pravo koje podrazumeva odgovornost. Njena suprotnost je razuzdanost i definiše se kao pravo bez odgovornosti. Druga reč za razuzdanost bila bi anarhija, odnosno situacija u kojoj nema pravila, prava ili privilegija. Jaki uništavaju slabe, moćni uništavaju nemoćne. U životinjskom svetu, razuzdanost je definisana kao „zakon džungle."

Oni koji vole slobodu moraju da shvate da i drugi imaju jednaka prava na svoju slobodu, i da će jedino prihvatanjem ove činjenice biti potpuno slobodni. To znači da svaki pojedinac mora da ograniči svoju slobodu ako ona šteti drugome, ili niko neće moći da bude slobodan i da uživa u pravima na život, slobodu i vlasništvo.

Čovekov Tvorac dao je i neke naznake o pravima drugih. Od deset Božijih zapovesti, šest u sebi nose negaciju: „Nemoj imati...", što znači da će svi biti slobodni ukoliko svako od nas ograniči svoje aktivnosti tako da ne ugrožavaju drugog.

I oci-osnivači Amerike su prilikom pisanja Ustava i „Povelje o pravima" dali naznake koje sadrže negacije: „Kongres ne može donositi bilo kakav zakon ako..." Ali, ova ograničenja omogućavaju čoveku da bude slobodniji jer će biti rasterećen od zauzdavanja od strane vlasti.

Pisci Ustava su se pobrinuli da sačine koncept o jednakim pravima. Pokušali su da se odvoje od monarhije kao oblika vlasti u kojoj izvesne osobe, kralj i njegov dvor, imaju više prava od običnih građana. Te osobe imaju veća prava zbog svojih pozicija. I obrnuto, obični ljudi imaju manje prava, ako ih uopšte imaju. Oci-osnivači bili su odlučni da ne dozvole da se u zemlji pojavi ovakva nejednakost, i to su ugradili u ključne dokumente.

U Ustav su uneli da su svi ljudi stvoreni jednakima i da najniži na društvenoj lestvici ima ista prava na život, slobodu i vlasništvo kao što ih ima i najviši. Savremeni čovek, zloupotrebom vlasti, donosi

zakone" koji ljude izjednačavaju u svim domenima njihovih života. Ovo očigledno nerazumevanje čovekove prirode izazivalo je mnogo bola, sve dok je čovek pokušavao da stvori vlast.

Pojedinac, usamljen u svom okruženju, ne mora da se brine zbog svojih prava i zbog potrebe da stvara vlast koja bi ta prava zaštitila. Ne postoji niko ko bi mu oteo dobra ili mu ugrozio život. On nema potrebu da zaštićuje svoja prava. Ona su sigurna.

Tek kada mu se pridruži druga osoba, ili grupa osoba, briga za prava postaje važna.

Svako od njih ima jednako pravo na život, slobodu i vlasništvo. Ta prava su zaštićena sve dok svaki pojedinačno priznaje ta prava i ostalima. Ni jedan pojedinac niti grupa pojedinaca nema pravo da oduzme život, slobodu ili vlasništvo drugom pojedincu ili grupi.

Ovde nije u pitanju to da li neki pojedinac ili grupa imaju *sposobnost* da ugroze prava drugoga. U pitanju je da li pojedinac ili grupa imaju pravo da to učine.

Ukoliko svaka osoba ima pravo na život, slobodu i vlasništvo, a niko nema prava da mu to oduzme, iz toga sledi da čovek mora da ima i pravo da zaštiti ono što mu pripada. Ovo se zove pravo na samoodbranu. Svaki pojedinac ima ovo pravo u jednakoj proporciji prema bilo kom drugom pojedincu.

Ako svaki pojedinac ima pravo na samoodbranu, i to svaki jednako, onda on ima i pravo da svoja lična prava ujedini s pravima drugih, da bi, svi zajedno, mogli da se zaštite od onih koji bi ih ugrožavali u celini.

Drugim recima, ako svaki pojedinac ima lična prava, onda svi imaju kolektivno pravo. Ovakvo udruživanje ličnih prava na samoodbranu dovodi do stvaranja vlasti.

Čovek je stvorio instituciju vlasti da bi odbranio svoja lična i kolektivna prava. Ljudi su vlasti dali samo prava koja sami imaju. Ono što nemaju, nisu mogli ni dati. Dakle, vlast ima samo ona prava koja ima i svaki pojedinac.

Ove istine o ljudskim pravima najbolje se mogu ilustrovati kratkim i jednostavnim ekonomskim primerom koji se zasniva na dve pretpostavke o ljudskoj prirodi:

1. svi ljudi jednako troše, i

2. svi ljudi ne proizvode jednako.

Prva pretpostavka očigledno nije apsolutna, jer ne troše svi ljudi baš isto, ali, u osnovi, ova tvrdnja je korektna. Setite se da se svima prisutnima na banketima daju jednake porcije, bile one velike ili male, a to isto važi i u restoranima. Dakle, za potrebe ove rasprave, uzećemo da ljudi troše otprilike jednako.

Drugačija je situacija, međutim, kod pretpostavke broj 2. Svaka osoba će pod jednakim uslovima, ako joj se dozvoli da proizvodi sredstva za život, proizvesti različito. Neki će proizvesti više od drugih. Uopšteno gledajući, mlađi, energičniji i veštiji proizvešće više od starih, lenjih i neveštih. Zdravi će proizvesti više nego bolesni. Ali će svako od njih potrošiti otprilike isto. To znači da pojedine osobe proizvode više nego što troše, dok druge troše više nego što proizvode.

Vaš autor je konstruisao jedan ekonomski model zasnovan na ove dve pretpostavke koji će ilustrovati vrednost koncepta privatnog vlasništva.

Ovaj ekonomski model pretpostavlja sedam osoba koje se nalaze na nekom ostrvu. Ne mešaju se sa drugima van ostrva.

Svaka osoba, ovde označena slovom, proizvodi različito a troši jednako. Dakle:

OSOBA	PROIZVODNJA	POTROŠNJA
A	1200	500
B	750	500
C	600	500
D	400	500
E	300	500
F	250	500
G	0	500
UKUPNO:	3 500	3 500

Po ovom ekonomskom modelu, osobe A, B i C proizvode više nego što troše, D, E i F troše više nego što proizvode, a G je potpuno zavisna od ostalih osoba prisutnih na ostrvu.

Osoba G ima dobru volju, ali je potpuno nesposobna da proizvodi.

Zbog valjanosti ovog eksperimenta, pretpostavićemo da sve osobe rade najviše što mogu. Nema lenština. Svi rade punim kapacitetom. Takođe, nema ni škartova. Sve što se proizvede, iskoristi se.

Neke osobe, dakle, proizvode višak, koji se definiše i kao razlika proizvedenog od potrošenog. (To se može definisati i kao bogatstvo). Druge, pak, proizvode deficit, odnosno manje proizvode nego što

potroše. Evo kako bismo mogli ovo da ilustrujemo:

OSOBA	PROIZVODNJA	VIŠAK	DEFICIT	POTROŠNJA
A	1200	500		500
B	750	250		500
C	600	100		500
D	400		100	500
E	300		200	500
F	250		250	500
G	-0-		500	500
UKUPNO:	3 500	1050	1050	3 500

Važno je shvatiti da su pojedine osobe, u ovom slučaju D, E, F i G, zavisne, u većoj ili manjoj meri, od ostalih osoba u ovom modelu. Činjenica je i da je osoba G potpuno zavisna od ostalih i, da oni ne postoje, osoba G bi sigurno umrla.

Logično bi ovde bilo postaviti pitanje da li bi osoba G imala pravo da spreči ostale da napuste ostrvo ukoliko bi oni tako odlučili. Moglo bi da se postavi i još jedno slično pitanje: da li bi osoba G imala pravo da sili ostale da proizvode ono što bi njoj bilq potrebno za egzistenciju.

Ovo su, u stvari, prava pitanja za razmišljanje za svaku vlast i za svakog pojedinca. Kao što će kasnije biti pokazano, postoje vlasti koje su zauzele stav da osoba G ima pravo kako da zadrži ostale u svom okruženju, tako i da ih natera da proizvode ono što joj je potrebno.

Sledeće pitanje na koje se mora odgovoriti jeste da li manje produktivne osobe D, E, F i G imaju pravo na višak osoba A, B i C. Postoje vlasti i pojedinci koji veruju da je ovo zaista ispravno i da su vlasti i stvoreneda bi izlazile u susret njihovim ličnim potrebama na taj način što će raspodeljivati višak od onih produktivnih. Kasnije ćemo se pozabaviti ovakvim oblicima vlasti.

Postoje očigledno dva stava o pitanju kome višak pripada. Oni koji smatraju da im pravo na privatno vlasništvo daje i pravo da zadrže višak očigledno su u raskoraku sa onima koji tvrde da višak dobara pripada onima koji ga proizvode.

Ima samo dva metoda za raspodelu viška proizvedenog od strane osoba A, B i C: sa njihovim pristankom i bez njega. Ili vlasništvo pripada onom ko ga proizvodi, ili ne.

Pretpostavimo da su četiri osobe D, E, F i G zatražile od osoba A, B i C da podele njihove viškove i da su ovi drugi to odbili. Da li to odbijanje daje pravo osobama D, E, F i G da silom otmu proizvode?

Ukoliko pravo na vlasništvo ima ikakav značaj, odgovor mora svakako da bude negativan. Da li pravo na vlasništvo uključuje i pravo na to da se ono zaštiti od nasilničkih akata od strane onih koji bi ga uzeli silom? Da li pojedinac ima pravo da zaštiti svoje vlasništvo od delovanja drugog pojedinca? Da li pojedinac ima pravo da zaštiti svoje vlasništvo od delovanja grupe pojedinaca? Da li grupa ima pravo da zaštiti svoje vlasništvo od delovanja druge grupe?

Shvativši da vlasništvo produktivnih A, B i C osoba ne može biti od njih oteto silom, manje produktivni su bili prinuđeni da pronađu drugi način da bi došli do željenog cilja (viška). Uzmimo da su razvili novu strategiju. Sazvali su sastanak da bi razmotrili situaciju oko viška na kojem je prisustvovalo svih sedam osoba. Prvo su diskutovali kako će se postupiti s viškom a zatim su pristupili odlučivanju, i to tako da većina odluči kako će se vlasništvo podeliti. U ovom slučaju, osobe D, E, F i G glasale su za to da se vlasništvo podeli na jednake delove, dok su osobe A, B i C glasale protiv.

Imaju li osobe D, E, F i G pravo da nadglasaju prava manjine? Da li je ispravno to što je svima data jednaka mogućnost da izraze svoje mišljenje? Je li u redu da taj sastanak nazovu sastankom vlasti? Je li pravo da *većina* kaže kako svi moraju da čine ono što većina odluči? Ima li manjina ikakva prava?

Ako većina izglasa da treba uzeti vlasništvo manjine, kako se to zove?

Zove se demokratija.

Zamislimo, dalje, da je većina sposobna da oformi vlast koja bi uzimala višak od proizvođača a da su se proizvođači među sobom dogovorili da proizvedu samo onoliko koliko su proizveli prošle godine i da to potroše, a to je, u ovom slučaju, 500 jedinica po osobi. Ima li manjina pravo na to?

Dakle, osobe A, B i C će proizvesti samo onoliko koliko su potrošile u prethodnoj godini, odnosno svaki po 500 jedinica. Ostali će proizvoditi kao i ranije. Cifre u drugoj godini izgledaće ovako:

OSOBA	PROIZVODNJA	POTROŠNJA

A	500	350
B	500	350
C	500	350
D	400	350
E	300	350
F	250	350
G	0	350
UKUPNO:	2 450	2 450

Raspored viška i deficita izgleda sada ovako:

OSOBA	PROIZVODNJA	VIŠAK	DEFICIT	POTROŠNJA
A	500	150		350
B	500	150		350
C	500	150		350
D	400	50		350
E	300		50	350
F	250		100	350
G	0		350	350
UKUPNO:	2 450	500	500	2 450

Zapažate da je ukupna proizvodnja opala sa 3 500 jedinica na 2 450 jedinica, što je pad za 1050 jedinica. Udeo svakog pojedinca u potrošnji smanjio se sa 500 na 350 jedinica.

Ima li većina pravo da$_v$ prinudi manjinu da proizvodi na nivou prošlogodišnje proizvodnje? Čak i da to pokuša, da li bi manjina proizvodila po standardu koji većina očekuje? Da li bi ih sila naterala da proizvode?

I na kraju, da li bi većina imala pravo da zadrži osobe A, B i C na radnom mestu ukoliko bi ove odlučile da ga napuste? Da li bi imala pravo da sagradi zid koji bi onemogućio osobama A, B i C da odu?

Pojedini socijalisti u današnjem svetu zauzeli su upravo takvu poziciju. „Gvozdena", i „zavesa od bambusa", rezultati su odluke većine (ili, u krajnjem slučaju, odluke vladajuće klase koja tvrdi da radi u ime većine) da su im potrebni talenti manjine a da, zbog potrebne produktivnosti, većina gradi zidove da bi unutar njih zadržala manjinu.

Koji bi, onda, bio podsticaj za ohrabrenje proizvodnje? Je li to podsticaj vlasti (strah) ili podsticaj tržišta (profit)?

Ključ za produktivnost jeste podsticaj tržišta: pravo na to da se zadrži ono što je proizvedeno, pravo na privatnu svojinu! Pravo pojedinca na to da poboljša svoj život proizvodeći više nego što troši i čuvajući to što proizvede.

Ovaj ekonomski model ima mnogo oblika primene u savremenom svetu. Jedan od njih odvija se danas u Sovjetskom Savezu, gde je osnovna filosofija koja motiviše vlast ta da sve što se u društvu proizvede pripada celom društvu. Međutim, čak i tamo, postoji mali postotak prostora na kojem pojedinac može da zadrži ono što proizvede:

„Prema podacima same vlade... privatni posedi, koji čine jedva tri odsto obradivog zemljišta u državi, daju 30% ukupnih žetvenih prinosa, osim pšenice, 40% ukupnog stočnog fonda, 60% roda krompira, 40% sveg povrća i mleka, 68% svih proizvoda od mesa.

Njihovo voće rada... dva puta više nego u državnim voćnjacima iste površine, njihov prinos krompira po hektaru za dve trećine je veći od prinosa na kolektivnim dobrima.

Čak i kod pšenice, koja je zanemarljiv elemenat u privatnom sektoru, oni proizvode za trećinu više po zasejanoj jedinici od prosečnog društvenog gazdinstva."[1]

Zašto je na tako malom procentu obradivog zemljišta mogućno proizvesti više nego na ostalom delu? Zato što proizvođači mogu da zadrže ono što proizvedu! Proizvođač ima pravo na privatnu svojinu! Vlasti ne mogu da uzmu ono što je proizvedeno u ovom slobodno-tržišnom okruženju, nikakvim izgovorom.

Ljudi kojima je dozvoljeno da zadrže ono što su proizveli proizvodnjom će uvek nadmašiti one kojima se proizvodi oduzimaju u cilju dobrobiti društva. I niko proizvođača ne može naterati da ujednači svoju proizvodnju na slobodnom tržištu.

Čak je i komunistička Kina otkrila ovu istinu - sudeći prema članku u časopisu „Tajm" (Time) - o Džun Tan (Jun Tan) brigadi. U toj brigadi, radnicima je dozvoljeno da za sebe zadrže sve proizvode koji

prelaze preko kvote koju je odredila Vlada.

Evo šta kaže voda te brigade: „Svi seljaci su srećni. Oni rade dva puta više nego obično zato što znaju da, što više rade, više novca mogu da zarade."

Članak donosi rezultate kineskog eksperimenta s pravom na privatnu svojinu. „Nihova godišnja zarada od 201 dolara visoko je iznad nacionalnog prošeka u poljoprivredi, koji iznosi samo 91 dolar."[2]

I pored svih očiglednih primera o mudrosti prava na privatno vlasništvo, još uvek ima onih koji se protive ovoj premisi. Jedan od takvih je Nikol Selindžer (Nicole Salinger), koji kaže: „U Francuskoj i nekim drugim zemljama predloženo je da se utvrdi tačna razlika između najniže plaćenog radnika i najviše plaćenog službenika."[3]

Ipoznati američki ekonomista Džon Kenet Galbrajt (JohnKenneth Galbraith) takođe je želeo da ograniči nagradu za produktivnost:„Pre ili kasnije verovatno će biti neko takvo pravilo. Ukoliko radnik zaposlen na tekućoj traci, za puno radno vreme, dobija 12.000 dolara godišnje, onda bi vrhunski službenik plafon zarade, recimo, imao pet puta toliko, dakle 60 000 dolara. To je zarada za život."[4]

Ukoliko vrhunski službenici u državi zarađuju više nego što gospodin Galbrajt ili neki vladini birokrati smatraju da treba da zarađuju, njihovi prihodi biće redukovani nekim vladinim ukazom. Čovek može samo da se pita šta bi učinio gospodin Galbrajt kada bi pojedinac čija je zarada skresana poželeo da napusti posao zato što smatra da nije dovoljno plaćen, pogotovo ako je specijalizovan na nekom polju na kojem jedino on ima iskustva ili mogućnosti da posao obavi. Možda bi gospodin Gal-brajt iskoristio silu vlasti da zahteva njegov ostanak.

Sledeće pitanje na koje gospodin Galbrajt nije odgovorio jeste pitanje šta bi učinio ako niko ne bi želeo da radi zbog toga što plata nije odgovarajuća.

Ali Selindžer i Galbrajt i njihov ekonomski model nisu adekvatno odgovorili ni na pitanje kako će društvo obezbediti osobi G ono što nije u stanju da obezbedi sama.

U suštini, postoje samo dva načina da društvo zadovolji osnovne potrebe ove osobe. Svaki od metoda uzima višak koji su proizveli produktivniji pojedinci u društvu i deli ga ili:

1. dobrovoljno, ili
2. prinudom.

Drugim recima, društvo može ili da otme višak ili da zatraži od proizvođača da ga podele sa onima koji su manje produktivni. Dobrovoljno deljenje viška naziva se milosrđem; deljenje putem sile naziva se društvenom dobrobiti.

Zamislite samo kakva bi se buka podigla u javnosti kada bi neko američko dobrotvorno društvo odlučilo da potrebne prihode prikupi koristeći prinudu. „Naše potrebe su veće od onoga što želite dobrovoljno da nam date. Uzećemo koliko nam treba."

Svaki na taj način oštećen pojedinac očekivao bi od vlasti da natera dobrotvorno društvo da vrati otetu imovinu. To i jeste jedna od funkcija vlasti: da ispravlja nepravde kao što je nasilno oduzimanje vlasništva.

Vratimo se sada našem ekonomskom modelu. Kako se zove to kada se osobe D, E, F i G udruže da silom uzmu vlasništvo osoba A, B i C?

To se zove krađa.

Ako bi grupe A, B i C i D, E, F i G bile različite nacije, i ako bi ova druga došla da uzme vlasništvo prve, taj čin bio bi nazvan ratom! U svakom slučaju, i pojedinci i nacije koji su oštećeni imaju pravo da se brane od napada na njihovu svojinu.

Pojedinci imaju pravo na samoodbranu, i to individualno pravo mogu da udruže obrazujući vlast koja opet ima pravo na kolektivnu samoodbranu. Kada se vlasti jednom formiraju, nacije imaju pravo da se ujedine da bi se zaštitile od drugih nacija. Ove nacije imaju pravo da unajme pojedince, koji se zovu vojnici, da bi im pomogli u odbrani nacije upravo kao što i pojedinci imaju pravo da zaštite svoj život i slobodu unajmljujući „telohranitelje".

Ukoliko pokušaji da se ratom dođe do imovine propadnu, oni koji žele tuđe moraju da stvaraju nove strategije. Jedan od tih metoda. - korišćenje glasova većine - već smo razmotrili. Korišćenje demokratije je metod otimanja vlasništva od manjine pod bilo kojim izgovorom koji će manjina prihvatiti kao valjan.

Zapažate da u pitanjima o kojima se odlučuje većinskim glasanjem, ono što većina izglasa obavezuje sve. Ne postavlja se pitanje da li je to što većina želi dobro ili loše: većina vlada!

Pitanje, međutim, nikada ne treba da glasi *ko* je u pravu, već *šta* je ispravno. Samo zahvaljujući tome što je većina izglasala da se nešto učini, ne sledi nužno da je to što treba učiniti i ispravno.

Obratite pažnju na to da u pravim demokratijama ne postoje manjinska prava: vlada većina. Ukoliko vlast (u ime većine) odluči da obezbedi prava samo manjini, onda se većina mora odreći svojih prava. „Manjine ne određuju šta je pravo a šta krivo. Pravo je pravo, makar svi glasali protiv toga, a krivo je krivo, makar svi, osim Boga, bili za to."[5]

Pretpostavimo, dalje, da je većina ozakonila svoje glasanje na taj način što je stvorila vladu, i da su svi obavezni da poštuju odluke većine. Mora se postaviti neizbežno pitanje: gde je većina dobila ovo pravo?

Ljudi mogu Vladi dati samo ona prava koja i sami poseduju. Ima li pojedinac pravo da uzima od drugog? Imaju li dva pojedinca pravo da uzimaju od grupe drugih pojedinaca? Imaju li tri pojedinca to pravo? Da li grupisanje pojedinaca koji deluju složno donosi to pravo? Može li grupa ljudi da nazove sebe vlašću a onda toj vlasti dati pravo koje pojedinačno ne poseduje? Makar ta grupa i bila većina?

Može li čovek izmeniti jednu od Deset Božijih zapovesti, koja glasi „Ne kradi" i pretvoriti je u „Ne kradi, osim ako većina tako ne izglasa!" Ili u: „Ne ukradi, osim onaj deo bogatstva bližnjeg koje prevazilazi tvoje sopstveno!"

Otimanje tuđeg vlasništva - bez obzira na to kakav je moto -zove se krađa. Radio to pojedinac, ili grupa njih, putem institucije koja se zove vlast, svejedno, on je počinio zločin.

Druga reč za kradu je pljačka, i kada vlasti ozakone uzimanje tuđeg vlasništva to se zove legalizovana pljačka. Šta se događa kada vlast legalizuje krađu?

Ubeđen sam, već dugo vremena, da čisto demokratske institucije moraju, pre ili kasnije, da unište slobodu ili civilizaciju, ili oboje.

Kako se ovo događa?

„Usvajanje demokratije... fatalno je za dobru vlast, za slobodu, za zakon i poredak, za poštovanje autoriteta i za religiju, i mora da proizvede haos iz kojeg će se izdići nova svetska tiranija.

„Nikada ne možete imati revoluciju sa ciljem da uspostavite demokratiju. Morate imati demokratiju sa ciljem da imate revoluciju."[7]

Postoji li jedan oblik vlasti koji štiti manjinska prava (ili većinska iz istog razloga), ako za to već nisu kadre demokratije?

Oni koji su stvorili američku vlast verovali su da zaista postoji način da se ova vitalna zaštita postigne. U „Deklaraciji o nezavisnosti" su zapisali:

„Mi smatramo očiglednim istinama da su svi ljudi stvoreni jednaki; da ih je njihov Tvorac obdario neotuđivim pravima; da se u njih ubrajaju život, sloboda i traženje sreće. Da bi osigurali ta prava, ljudi među sobom ustanovljuju države koje svoju pravednu vlast crpu iz saglasnosti onih kojima se vlada..."

Ima, svakako, nekih „očiglednih istina" u ovom kratkom paragrafu, a oci-osnivači Amerike bili su ih u potpunosti svesni. Jedna od takvih je i tvrdnja da su ljudi *stvoreni* jednakima, ali da nisu svi jednaki. Ovo znači da ljudi jednako imaju pristup pravima na život, slobodu i vlasništvo, bez obzira na njihov društveni položaj, boju, nacionalnost, pol ili veru. To ne znači da su ljudi jednaki po sposobnostima, ličnim vrednostima i da svojina među njima treba jednako da se deli.

Ovakav stav bio je izuzetno važan budući da su oci-osnivači došli iz monarhije, koja je oblik vlasti u kojem pojedinci, samo zbog njihovog položaja ili društvenog statusa, imaju veća prava od onih koji su „običnog" porekla.

Još jedna „očigledna istina" u ovom paragrafu jeste proklamovanje neotuđivosti ljudskih prava, što znači da se drugi ljudi ili druge vlasti u njih ne mogu mešati.

Oci-osnivači pokušali su da odrede koja su to ljudska prava: pravo na „život, slobodu i traženje sreće". (Proklamovali su to ne kao jedina ljudska prava, već su rekli, „između ostalih".)

I konačno, proklamovali su da je čovek stvorio vlast da bi zaštitio svoja neotuđiva prava.

Džejms Medison Games Madison) je rekao: „Vlast je institu-cionalizovana da bi se zaštitilo vlasništvo svake vrste. Ovo predstavlja kraj vlasti koja se jedino trudi da podjednako osigura svakom čoveku ono što mu pripada... Ovo nije vlast gde je vlasništvo... ugroženo... uzimanjem od jedne klase građana zbog koristi ostalih."

Sledeća dva primera brige o ljudskim pravima mogu se naći u „Povelji o pravima" države Virdžinija, usvojenoj 12. juna 1776, i u Ustavu Alabame.

Prvi član „Povelje o pravima" države Virdžinije glasi:

„Da su svi ljudi po prirodi jednako slobodni i nezavisni i da imaju izvesna neotuđiva prava, kojih, kada ih unesu u društvenu državu, ne mogu ni na koji način biti lišeni, kao ni njihovi potomci."

Imenom, to su uživanje u životu, slobodi i vlasništvu, u smislu sticanja i posedovanja imovine, traganja za srećom i sticanja sigurnosti. Deo prvog člana Ustava Alabame glasi:

„Da je jedini cilj i jedina zakonska namena vlasti da zaštiti građanina u uživanju života, slobode i imovine, a kada vlast preuzme druge funkcije to je uzurpacija i ugnjetavanje."

Pošto je vlast akumulacija pojedinačnih prava zasnovana na primeni sile u cilju zaštite individualnih ili kolektivnih prava na život, slobodu i vlasništvo, mora se obratiti izuzetna pažnja na to kada se ta moć daje vlastima. Jedno pitanje stalno stoji: koliko se moći može dati vlastima pre nego što one same postanu neprijatelj ljudskih prava.

Džordž Vašington (George Washington) je, baveći se ovim problemom, izjavio: „Vlast nije raspravljanje, niti je govomištvo. Ona je sila, kao i vatra, opasan sluga i strašan gospodar."[8]

Predsednik Vašington povezao je snagu vlasti sa snagom vatre: obe su korisne i neophodne, ali obe imaju moć da unište. I jedna i druga su opasne za pojedinca.

Vlasnik kuće, željan da je ugreje, unosi vatru unutar njenih zidova, ali, da mu ne bi uništila dom, oko nje gradi zidove peći. Očigledno, vatra može biti korisna i opasna, i čovek mora da upozna njenu prirodu da bi se zaštito od posledica.

Oni koji stvaraju vlast moraju da izgrade neku strukturu koja bi vlast držala unutar propisanih granica iz potpuno istih razloga: i vlast ima moć da uništi ne samo pojedinca već i ćelu naciju.

Oci-osnivači Amerike pokušali su da zauzdaju moć vlasti koja može da uništi prava pojedinaca, koristeći kao branu zid Ustava. Ovaj dokument nije imao nameru da ograniči moć naroda. Njegova namera je bila da se ograniči moć vlasti. Obratite pažnju na to da je vlast ograničena samo na moći koje su pobrojane u prva tri člana Ustava: to su ona tri koja određuju ovlašćenja u zakonodavnim, izvršnim i sudskim ograncima vlasti. Cilj je bio: precizno odrediti moć vlasti u pobrojanim oblastima, i to samo u njima.

Nešto slično može se pronaći i na polju osiguranja imovine. Postoje dva metoda osiguranja poseda i lične imovine:

1. metod osiguranja od „imenovanih opasnosti", i
2. metod osiguranja od „svih rizika".

Prvi metod pokriva imovinsku štetu nastalu od izvesnih opanosti pobrojanih u osiguravajućoj polisi. Na primer, imovina je osigurana protiv oštećenja od vatre, oluje, vozila itd., zato što su ta oštećenja bila uključena u polisu. Da bi se dobila odšteta, imovina mora biti oštećena isključivo delovanjem onih nepogoda koje su pobrojane u polisi. Ukoliko bi, na primer, imovina bila oštećena snežnom lavinom, odšteta ne bi bila plaćena zato što lavina nije uključena u polisu kao moguća opasnost.

Kod metoda osiguranja od „svih rizika", pokrivena su sva moguća oštećenja ili gubici, ukoliko se posebnom klauzulom neki od mogućih uzroka ne isključi. Vlasnik polise mora da proveri da li se šteta koja je eventualno pričinjena ubraja u pomenute izuzetke. Sledeći navedeni primer, to znači da bi vlasniku imovine oštećene snežnom lavinom šteta bila nadoknađena, osim u slučaju da je snežna lavina posebno izuzeta iz polise.

Vlasti podsećaju na ova dva metoda osiguranja: ili mogu imati tačno pobrojana ovlašćenja, upravo ona koja je narod vlastima dao ili mogu imati svu moć, osim izuzetaka koji se nekim dokumentima posebno ograničavaju.

Prvi tip je vlast kod slobodnih ljudi; drugi tip je vlast nad robovima. Kraljevi, diktatori i tirani žele svu vlast u svojim rukama; slobodni ljudi pokušavaju da vlast ograniče na pobrojana specifična ovlašćenja.

Bilo bi teško ograničiti moć vlasti po metodu „svih rizika": svaka moguća instanca na kojoj vlast ne bi smela da deluje morala bi biti navedena. Zadatak koji bi se do detalja opisali precizni uslovi u kojima vlast ne bi mogla da deluje bio bi nemoguć, posebno ukoliko bi namera bila da se moć vlasti ograniči.

Oci-osnivači Amerike bili su svesni razlike između ova dva metoda i pokušali su da vlast ograniče po formi „imenovanih opasnosti": naveli su tačna ovlašćenja koja se daju vlastima. Kongresu je, između ostalog, dato da: „objavljuje rat", „da kuje novac", da uspostavi „poštansku službu i poštanske puteve" i da „stvara i snabdeva armiju".

Sledeći dokaz o njihovoj brizi da se ograniči moć vlastima nalazi se u činjenici da su Ustavu dodali Povelju o pravima. Ona su bila specifična ograničenja ovlašćenja vlastima. Ali najveće ograničenje svemoći vlasti bio je 10. amandman. On glasi: „Prava koja nisu ovim Ustavom data Sjedinjenim Državama, niti su uskraćena državama, ostavljena su svakoj pojedinoj državi ili narodu."

Drugim recima, oci-osnivači dali su nam oblik vlasti „imenovanih opasnosti". Moć vlasti ograničili su samo na ono što je specifično pobrojano u Ustavu.

Potvrda ove činjenice često stiže od naših kongresmena, mada ređe nego ranije. Jedan od

zastupnika ove pozicije ograničene moći vlasti, svojim govorom u Predstavničkom domu, 1814, obratio se naciji:

„Vlada Sjedinjenih Država je vlada ograničenih moći. Uzmite samo ono što vam je dato; vaša ovlašćenja su posebna i određena-
i to se mora striktno sprovoditi. Sva ovlašćenja koja nisu određena, ostavljena su državama ili narodu. Vaša vlast je definisana- ne izvodite nikakva dela... ili zaključke osim onih koji mogu biti 'neophodni i odgovarajući da bi se mogli izvršiti' u okviru prava koja su vam izričito data."[9]

Na žalost, postoje i oni koji veruju da je njihova moć u kongresnim holovima gotovo neograničena. Većina njih poziva se na klauzulu takozvanog „opšteg blagostanja" u Ustavu, kao na izvor njihove tobožnje zakonodavne vlasti u svim domenima. Ova klauzula sadržana je u 1. članu, odeljak 8, i glasi:

„Kongres ima pravo da ustanovljuje i ubira poreze, carine, trošarine, da plaća dugove i *stara se* o zajedničkoj odbrani i o *opštem blagostanju* Sjedinjenih Država..." (kurziv je autorov).

Džejms Medison, jedan od trojice autora „Federalističkih dokumenata", koji su bili objavljeni sa ciljem da američkom narodu objasne novi oblik vlasti, napisao je o klauzuli „Opšteg blagostanja" sledeće: „Ovlašćenja, propisanim Ustavom data federalnim vlastima, su malobrojna i ograničena. Ona koja preostaju vlastima država su brojna i neograničena" („Federalistički dokument", br. 45).

A u „Federalističkom dokumentu" br. 41, Medison je pokušao da odgovori zagovorniku široke interpretacije klauzule „Opšteg blagostanja" koji je napisao: „Ovlašćenja... koja treba obezbediti za... opšte blagostanje... moraju postati neograničena... u primeni svake sile koja bi možda bila neophodna u cilju... opšteg blagostanja."

Medison je napisao da oni koji misle da klauzula „Opšteg blagostanja" daje ogromnu moć Kongresu „greše" i da je ideja ovog zagovornika „apsurd".

Pa ipak, ova tvrdnja čuje se širom nacije.

Hju Vilijamson (Hugh Williamson) iz Severne Karoline, član Ustavotvorne skupštine, takođe je zauzeo stav povodom pomenute klauzule, kada je, 1781, napisao sledeće:

„Ukoliko Kongres neograničeno može da upotrebljava novac u cilju opšteg blagostanja, i ako je on jedini i vrhovni sudija opšte dobrobiti, onda on može u svoje ruke da preuzme i brigu o religiji; može da postavlja učitelje veronauke u svakoj državi, okrugu i parohiji i da ih plaća iz javne blagajne; može da uzme u svoje ruke i obrazovanje dece, uspostavljajući na isti način škole širom Unije; može da preuzme regulaciju i svih ostalih puteva, pored poštanskih.

Ukratko sve, od najviših stvari državnog zakonodavstva do najmanjih stvari policije, biće podređeno moći Kongresa.

Za svaku stvar koju sam pomenuo tražiće novac, i to se može nazivati, ako Kongres poželi, upotrebom radi opšteg blagostanja."

(Gospodin Vilijamson je zaista bio prorok, čovek ispred svog vremena!)

Dakle, oci-osnivači Amerike brinuli su o količini moći koja treba da počiva na federalnim vlastima. Pokušali su da tu moć ograniče stvorivši Ustav koji vlastima daje samo izvesna, određena i strogo ograničena, ovlašćenja.

Frederik Bastiat (Frederic Bastiat), ekonomist, državnik i pisac, stvarao je tokom godina Druge francuske revolucije iz 1848. On je shvatio da je uzimanje vlasništva jednom čoveku da bi se njime koristio drugi nepravilno, i to je nazvao pljačkom. Ukoliko to isto učini vlast, koja ima moć da svoju aktivnost ozakoni, kaže Bastiat, onda se ova vrsta krađe zove zakonska ili legalna pljačka. U njegovo doba, vlast je sebi uzimala za pravo da čini ono što pojedinci u toj zemlji nisu mogli: oduzimala je imovinu od jednih da bi je dala drugima.

U knjizi *Zakon,* koja se ubraja u klasična dela, napisao je ovo:

„No, kako se ova legalna pljačka može prepoznati? Sasvim jednostavno: pogledajte da li zakon uzima od pojedinih osoba ono što je njihovo i daje osobama kojima to ne pripada. Pogledajte da li zakon pot-pomaže jednog građanina na račun drugog, čineći ono što taj građanin sam ne bi mogao da učini jer bi počinio zločin.

Odbacite zakon bez odlaganja. Ukoliko se takav zakon- koji je pojedinačni slučaj- odmah ne odbaci, raširiće se, umnožiti i razviće se u sistem."[10]

Bastiat je napomenuo da se legalna pljačka može manifestovati u dva oblika:

1. uzimanje imovine vlasniku od strane vlasti i davanje ono me kome ta imovina ne pripada;
2. davanje privilegija jednoj grupi na račun druge.

Autor je otišao i dalje, predviđajući šta će se dogoditi pod ovakvim sistemom vlasti:

„Sve dok se priznaje da zakon može biti obrnut od svoje prave namene, da može ugroziti imovinu umesto da je štiti, dotle će svako želeti da učestvuje u donošenju zakona, ili da bi se zaštitio od pljačke ili da bi ga zbog pljačke koristio."[11]

Opštepoznata istina o legalnoj pljački može se izraziti i ovako:

Vlast ne može dati ništa što prethodno nije uzela od nekog drugog.

Znači, vlast ne može da bude veliki davalac, budući da nema ništa za davanje. Vlast može samo da uzme. A za one koji zahtevaju da im vlast obezbedi hranu, stanovanje, obrazovanje, oblačenje, medicinsku zaštitu, neku zaradicu i rekreaciju- takva ustanova, koja sve ovo izvesnim građanima omogućava, već postoji.

Vlast sve ove usluge obezbeđuje- u zatvoru. Postoje dve klase građana u zatvoru: oni koji ove usluge obezbeđuju i oni koji ih koriste. Osobe koje koriste ove usluge nisu slobodne da bi ih same obavljale. Oni koji obezbeđuju ove usluge slobodni su da dođu i odu kad hoće. Oni kojima se usluge čine zovu se zatvorenici, a oni koji usluge obezbeđuju zovu se čuvari.

Važno je ispitati da li vlast postoji da bi zaštitila čoveka od sebe samoga ili ne. Ovim pitanjem pozabavio se Džon Stjuart Mil (John Stuart Mill):

Jedina svrha zbog koje se sila s pravom može upotrebiti protiv bilo kog člana civilizovane zajednice, protiv njegove volje, jeste da spreči da naškodi drugome. Njegovo sopstveno dobro- bilo fizičko, bilo moralno- nije dovoljno opravdanje. On se ne može prinuditi da nešto uradi ili da se od nečega uzdrži što bi ga učinilo srećnijim samo zato što bi to, prema mišljenju drugih, bilo mudro ili čak pravilno. Ovo su dobri razlozi da mu se prigovori ili da se zamoli, ali ne da se prinudi ili da se na njega primeni kakvo zlo, u slučaju da postupi drugačije. Da bi se sila opravdala, njegovo ponašanje, od kojeg treba da bude odvraćen, moralo bi da bude sračunato na nanošenje zla drugome."[12]

Dakle, vlast ne postoji da bi zaštitila čoveka od sebe samoga. Ona ne postoji da bi preraspoređivala bogatstvo od jedne grupe pojedinaca drugoj. Ona ne postoji da bi davala privilegije jednoj grupi na uštrb druge. I ona ne postoji da bi delovala u svakoj situaciji koju ljudski um može da zamisli.

Vlast, jednostavno, postoji da bi zaštitila individualna prava na život, slobodu i vlasništvo. To je njena jedina funkcija.

Endrju Džekson (Andrew Jackson) je najbolje sumirao ovakvo mišljenje: ne postoji neophodno zlo u vlasti. To zlo postoji samo u zloupotrebi. Ukoliko vlast ograniči sebe na jednaku zaštitu svih i, kao što to Nebesa čine s kišom, svoje usluge prospe jednako na visoke i niske, bogate i siromašne, biće to beskrajni blagoslov.[13]

Baklja koja se uzdiže u nebo predstavlja vrh Kipa slobode u Njujorku. Večni plamen simbolizuje kontinuitet i trajni proces očišćenja.

---

[1] *Judžin Lajons: Radnički izgubljeni raj (Eugene Lyons, Worker's Paradise Lost, New York: Twin Circle Publishing Co., 1961), str. 217.*

[2] *„Revolucija na farmi" („Revolution down on the Farm", „Time", November 23, 1981), str. 51.*

[3] *Potrošački izveštaji („Consumer reports", February, 1979), str. 97.*

[4] *Ibid., str. 97.*

[5] *Hauard E. Keršner: Bog, zlato, vlast (Howard E. Kershnen God, Gold and Goverment, Englewood Cliffs, N. J.: PrenticeHall, Inc.,), str. 45.*

[6] Vojvoda od Nortamberlenda; citirano u: Heri M. Doherti: Priča o Harding tragediji (The Duke of Northumberland, 1931; as quoted in: Harry M. Daugherty, The Inside Story of The Har ding Tragedy (Boston, Los Angeles: Western Islands, originally published in 1932), str. XX.

[7]Robert Velš: „Republike i demokratije" (Robert Welsh, „Republics and Democra cies", American Opinion (October, 1961), str. 9.

[8] Navedeno u: Dva sveta (Two Worlds, Benensville, Illinois: FlickReddy Education Enteiprises, 1966), str. 90.

[9] Hauard S. Kac: Ratnohuškoči (Howard S. Kath: Warmongers, New York: Books in Focus, Inc., 1979), str. 281.

[10] Frederik Bastiat: Zakon (Frederic Bastiat The Law, IrvingtononHudson, New York: Foundation for Economic Education, Inc., 1979), str. 21.

[11] Frederik Bastiat:Ibid., str. 18.

[12]Navedeno u: „Cena ne valja" (Quoted in „The Price is Not Right", „The Free man", 1968), str. 271.

[13]Robert V. Remini: Endrju Džekson (Robert V. Remini: AndrewJacson, New York: Harper and Row, 1966), str. 152.

GLAVA III

OBLICI VLASTI

Ako demokratski oblik vlasti (vladavina većine) ne štiti prava manjine, postoji li oblik vlasti koji to čini? Ako demokratije štite samo jake, ima li oblika vlasti koji štiti i jake i slabe?

Postoje različiti oblici vlasti, ali, suštinski, ima ih samo dva:

vladavina Boga- teokratija,

vladavina čoveka- u različitim oblicima.

Čovek nema uticaja na pitanje želi li Bog da stvori teokratski oblik vlasti. To je Božja volja. Bog će stvoriti teokratiju ili neće, zavisno od njegove volje. Naše proučavanje oblika vlasti stoga danas, neće razmatrati ovu formu kao dostupnu alternativu. Različiti su oblici vladavine ljudi. Grupisaćemo ih po najčešćim tipovima:

kada ne vlada niko- anarhija

kada vlada jedan čovek- diktatura ili monarhija

kada vlada nekolicina- oligarhija

kada vlada većina- demokratija.

Anarhija je oblik vlasti na prelazu između dva druga oblika vlasti. Anarhiju stvaraju oni koji žele da unište određeni oblik vlasti da bi ga zamenili nekim drugim. I nju možemo isključiti kao alternativu.

Obično se smatra da je i monarhija, odnosno diktatura, u stvari, oligarhija, tj. vladavina uskog kruga ljudi, vladajuće manjine. Svaka monarhija ima mali krug savetnika koji omogućavaju kralju ili diktatoru da vlada, sve dok to čini na način koji zadovoljava oligarhiju. Pitanje je da li je ikada postojala čista diktatura jednog čoveka, bilo gde u svetu, osim možda u nekim izolovanim plemenima ili klanovima.

Sličan je slučaj sa demokratijom. I ovaj oblik vlasti je pod kontrolom grupe ljudi sa vrha. Ljudi pod demokratskim režimima pripremljeni su da veruju da oni sami zaista učestvuju u donošenju odluka koje vlasti čine, ali, u stvari, uvek postoji uski krug na vrhu koji u ime celine donosi odluke. Znači, jedini istinski

oblik vladavine tokom istorije bila je oligarhija, vladavina male grupe ljudi. Da bi dobio dokaz za ove tvrdnje, čovek treba samo da pročita „Priručnik za obuku armije Sjedinjenih Država", iz 1928. godine, u kojem se demokratija definiše ovako:

„Vladavina masa. Vlast proističe iz masovnih okupljanja ili nekog oblika direktnog izvršavanja. Rezultira vladavinom gomile, a odnos prema svojini je komunistički- negira pravo na vlasništvo.

Odnos prema zakonu je da ga reguliše volja većine, bez obzira na to da li je ona zasnovana na promišljanju ili vođena strašću, predrasudama i impulsima, bez obuzdavanja i obzira na posledice.

Rezultira demagogijom, raspuštenošću, nespokojstvom, nezadovoljstvom, anarhijom.

Demokratija je, prema ovoj definiciji, u stvari, kontrolisana od strane demagoga koji je opisan kao: „Govornik koji teži da od društvenog nezadovoljstva načini kapital i na taj način zadobije politički uticaj."

Dakle, demagoge obično zapošljavaju oni koji podržavaju oligarhijski oblik vladavine da bi stvorili anarhiju ili društveno nezadovoljstvo, koje će oligarsi pretvoriti u istinsku oligarhiju. Demokratije se pretvaraju u anarhije tamo gde ne vlada niko, budući da oligarsi žele da budu jedini koji kontrolišu vlast. A anarhija se završava diktaturom ili tiranijom kada oligarhija nameće potpunu kontrolu nad ljudima.

Definiciju demokratije iz 1928. kasnije su, naravno, u armijskim priručnicima izmenili.

Evo kako je glasila u „Vojničkom vodiču" iz 1952. godine:

„Pošto su Sjedinjene Države demokratska zemlja, većina naroda određuje kako će naša vlast biti organizovana i vođena- a to uključuje i armiju, mornaricu i vazduhoplovne snage. Narod to čini birajući svoje predstavnike, a ovi ljudi i žene onda sprovode u delo želje naroda."[2]

(Ovo je čudna definicija koja se nudi američkim borcima: da demokratska politika upravlja oružanim snagama. Ljudi koji su regrutovani ne biraju svoje oficire niti donose odluke o tome kako će se voditi rat!)

Dakle, ako su demokratije, u stvari, oligarhije u kojima su na vlasti manjine, postoji li neki oblik vlasti koji štiti prava kako manjine tako i većine?

Postoji, i zove se republika. Definiše se ovako:

Vladavina po zakonu: republika.

U republičkom obliku vlasti, snaga leži u pisanom Ustavu, a moć vlasti je ograničena tako da ljudi za sebe zadržavaju maksimum vlasti. Kao dodatak ograničavanju moći vlasti, vodi se računa i o ograničavanju vlasti samih pojedinaca da ne bi ugrozili prava kako većine tako i manjine.

Možda bi najjednostavniji metod ilustrovanja razlike između oligarhije, demokratije i republike bio da prodiskutujemo o scenariju nekog klasičnog kaubojskog filma drugorazredne produkcije.

Po ovom scenariju, koji je bioskopski posetilac video bar stotinu puta, brutalni razbojnik ujaše u gradi upuca mirnog gradskog trgovca izazvavši ga prethodno na dvoboj. Šerif čuje pucnjavu i dolazi na scenu. Pita okupljenu gomilu šta se dogodilo i oni mu ispričaju priču. Šerif onda hapsi razbojnika i vodi ga u gradski zatvor. Negde u pozadini, obično u salunu, neki čovek se penje na sto, drži vatreni govor i podbunjuje gomilu da uzme zakon u svoje ruke i linčuje razbojnika. (Ovaj pojedinac je po definiciji demagog). Grupa odlučuje da treba da preduzme takvu akciju (zapazite da je grupa sada prerasla u demokratiju u kojoj vlada većina), i kreće na ulicu. (Sada je to već rulja). Stiže do zatvora i zahteva da joj se razbojnik preda u ruke. Iz rulje govori glas većine: razbojnik mora da visi. Šerif se pojavljuje pred „demokratijom" i objašnjava da razbojnik ima pravo na suđenje pred porotom. Demagog se suprotstavlja izjavom da je većina odlučila da razbojnik mora da visi. Šerif objašnjava da je njegova uloga da zaštiti prava pojedinca, bio on nevin ili kriv,„sve dok taj pojedinac ne dobije priliku da se po zakonu brani na sudu. Šerif dalje kaže da većina ne može ovom pojedincu da ukine to pravo. Demagog nastavlja sa podbunjivanjem „demokratije" da linčuje razbojnika, ali šerif je ubedljiv i uverava ih da on upravo postoji da bi štitio i njihova prava. Scena se obično završava tako što ljudi odlaze ubeđeni snagom šerifovih argumenata.

Republikanski oblik vlasti je trijumfovao nad „demokratskim" oblikom akcije gomile.

Ukratko, šerif predstavlja republiku, demagog kontrolora demokracije, a gomila demokratiju. Republika priznaje da čovek ima izvesna neotuđiva prava i da je vlast uspostavljena da bi zaštitila ova prava, čak i od delovanja većine. Zapažate da „republika" mora da bude ubedljiva pred „demokracijom" i da će nastaviti da postoji sve dok ljudi prepoznaju važnost ovog koncepta. Ako ljudi požele da zbace „republiku" (šerifa) oni, svakako, imaju moć (ali ne i pravo) da to učine.

No, neosporna snaga argumenata „republike" ubediće gomilu da je to najpoželjniji oblik vlasti.

Postoje i drugi primeri koji potvrđuju istinitost ovakve postavke. Jedan od njih je u *Bibliji.*

Republika, oblik rimske vlasti, „oprala je ruke" pošto je pronašla da Isus nije kriv ni po jednoj

optužbi, i predala Ga u ruke „demokratiji" koja Ga je kasnije razapela.

Lako je uvideti kako demokratija može da se preokrene u anarhiju kada pojedini uzurpatori žele njome da manipulišu. Ukorenjene teze o većini mogu se preokrenuti tako da nanesu nepravdu nekom pojedincu ili grupi pojedinaca. Ovo, zatim, postaje izgovor uzurpatorima da prigrabe totalnu vlast, a sve pod plastom „poboljšanja situacije".

Aleksander Hemilton (Alexander Hamilton) bio je svestan ove težnje demokratskih oblika vlasti da unište (pocepaju) same sebe, pa je napisao:

„Mi sada obrazujemo republikansku vlast. Istinska sloboda ne leži u ekstremima demokracije već u skromnoj vlasti. Ako previše inkliniramo demokraciji, brzo ćemo završiti u monarhiji (ili nekom drugom obliku diktature)."

I drugi su osetili potrebu da skrenu pažnju na opasnosti demokratskog oblika vlasti. Džejms Medison je napisao: „U svim slučajevima u kojem je većina ujedinjenja zajedničkim interesom ili strašću, prava manjine su u opasnosti."[3]

Džon Adams (John Adams) je rekao: „Nesputane strasti proizvode iste posledice, kod kralja, plemstva ili kod gomile. Iskustvo celokupnog čovečanstva je pokazalo da sklonost ka neobuzdanoj primeni moći uvek preovlada. Stoga je neophodno odbraniti pojedinca od većine (u demokraciji) kao i od kralja u monarhiji."[4]

U demokratiji, onda, moć daje pravo.

U republici pravo daje moć.

U demokratiji zakon ograničava ljude.

U republici zakon ograničava vlast.

Kada je Mojsije doneo ljudima Deset zapovesti, one su bile urezane u kamen. Ljudi nisu glasali da li da ih prihvate. Bile su im ponuđene kao Istina i bile su urezane u kamen da ljudi nauče da ih ne mogu izmeniti glasanjem većine. No ljudi su, svejedno, Zapovesti odbacili, isto kao što mogu da odbace principe republikanskog oblika vlasti, ako tako odluče da učine.

Iako oci-osnivači Amerike nisu zakone urezali u kamen, ljudima su pokušali da ograniče pravo na njihovo neovlašćeno menjanje. Pravila o menjanju ili dopunjavanju Ustava čvrsto su ugrađeni u članove tog Ustava.

Džordž Vašington je, napuštajući mesto predsednika, u oproštajnom obraćanju narodu Amerike, govorio i o dopunjavanju Ustava:

„Ukoliko je, po mišljenju naroda, preraspodela ili modifikacija vlasti pogrešna u ponekom delu, neka se popravi amandmanima na način koji Ustav to propisuje. Ali, neka ne bude promene uzurpacijom, jer, mada ona u nekoj instanci može biti instrument dobra, obično je oružje kojim se uništavaju slobodne vlasti".

Negde u isto vreme, britanski profesor Aleksander Frejzer Tejlor (Alexander Fraser Taylor) je napisao:

„Demokratija ne može da postoji kao stalni oblik vlasti. Ona može da postoji samo dotle dok glasači ne otkriju da za sebe mogu da izglasaju bogate darove iz državne kase. Od tog trenutka pa dalje, većina uvek glasa za kandidata koji obećava najveće zahvatanje iz državne blagajne, što rezultira kolapsom demokratije, zbog labave fiskalne politike, a posle nje obavezno sledi diktatura."

Ovde je naglašena procedura prema kojoj se demokratski, pa čak i republikanski, oblici vlasti mogu preokrenuti u diktature.

Ovu tehniku preobražaja demokratije u diktaturu izneo je, godine 1957, član Sekretarijata komunističke partije Čehoslovačke Jan Kozak (Jan Kozak), u knjizi pod naslovom: *Kako je parlament preuzeo revolucionarnu ulogu u prelasku na socijalizam i učešće narodnih masa.* Američka verzija njegove knjige nosi naslov: *Bez ispaljenog metka; komunistička strategija podrivanja predstavničke vlasti.* Gospodin Kozak opisuje takozvano „stezanje klešta", metod po kojem zaverenici mogu da koriste parlament- „pritisak odozgo" i gomilu, „pritisak odozdo"- da bi demokratiju pretvorili u diktatura. Gospodin Kozak ovako objašnjava strategiju:

„Prethodni uslov za izvođenje fundamentalnih društvenih promena i omogućavanje upotrebe parlamenta u svrhu transformacije kapitalističkog društva u socijalističko je:

a) izboriti se za čvrstu parlamentarnu većinu koja će osigurati i razviti snažan 'pritisak odozgo', i

b) postarati se da ova čvrsta parlamentarna većina ima uporište u revolucionarnoj aktivnosti širokih radničkih masa koje vrše 'pritisak odozdo'."[5]

Ovo što je izneo gospodin Kozak predstavlja plan preuzimanja vlasti u pet etapa.

Prvi korak sastoji se od infiltriranja zaverenika u vlast („pritisak odozgo").

Drugi korak je stvaranje istinske ili tobožnje nevolje, obično putem delovanja same vlasti ili neke situacije u kojoj je vlast trebalo da dejstvuje, a nije.

Treći korak je da gomila koju je okupio pravi ili tobožnji problem, stvoren od strane vlasti ili zaverenika, zahteva da se problem resi akcijom Vlade („pritisak odozdo").

Četvrti korak je popravljanje stvarne ili tobožnje situacije od strane zaverenika u vlasti podnošenjem nekih ugnjetačkih zakona.

Peti korak je ponavljanje poslednja tri. Zakoni koje vlast donosi ne rešavaju problem i gomila zahteva nove i nove zakone sve dok vlast prirodno ne postane totalitarna, jer poseduje svu moć. A potpuna moć je i bila cilj onih koji su problem izazvali. Plan je, kako je u svojoj knjizi *Svetska revolucija* napisala Nesta Vebster (Nesta Webster), „sistematski pokušaj izazivanja nevolja s namerom da se one iskoriste.

Ovu tehniku koristio je, uz neznatne izmene, Adolf Hitler koji je članove svoje partije slao na ulice („pritisak odozdo") da izazivaju teror, za koji je kasnije optuživao Vladu („pritisak odozgo"). Nemački narod, kojem je Hitler rekao da režim na vlasti- koji je čak donosio i represivne zakone- ne može da zaustavi teror, poslušao je tog istog čoveka koji je nudio spas: Adolfa Hitlera. On je bio u poziciji da prekine teror. Jer, on je i bio taj koji ga je prouzrokovao! Obećao je da će mu stati na put kada dobije vlast u svoje ruke. Narod je poverovao Hitleru i izabrao ga za kancelara. Kada se dokopao položaja, opozvao je svoje jurišnike i teror je prestao, upravo kao što je i obećao. Hitler je postao heroj: učinio je ono što je rekao.

Postoje ljudi koji su tu istu strategiju prepoznali na delu i prilikom donošenja 18. amandmana na Ustav. Bio je to amandman o „prohibiciji". Ukoliko je stvaranje jednog organizovanog sindikata kriminala bio razlog za donošenja ovog amandmana, onda ono što se dogodilo ima smisla.

Ko god bar malo poznaje ljudsku prirodu, shvatio je da ovaj amandman neće sprečiti ljude da piju; on će samo naterati ljude da piju ilegalno. Amerikanci su na prohibiciju odgovorili tako što su alkohol kupovali od onih koji su bili spremni da reskiraju kazne zbog ilegalne prodaje. Što je vlast više pritezala ilegalnu prodaju pića, to je sve više išla naruku onima koji su hteli da stvore organizovani kriminal. Što je pritisak bio veći, i cene pića postajale su veće. Kako su cene rasle, tako su i prodavci pića postajali sve beskrupuloz niji. Što beskrupolozniji prodavci, to veći kriminal na ulicama. Što je bio veći kriminal na ulicama, veći je bio i pritisak na prodavce alkohola. Na kraju, preživeli su samo najnemilosrdniji. A cena piću je skočila čak i više, jer je njegova proizvodnja bila istinski rizik.

Amerikanci su mislili da će gangsterski sindikat koji je preživeo pritisak vlasti nestati pošto se prohibicija ukine. Međutim, sindikat je opstao, produžavajući muke naroda.

Neki poznati Amerikanci izvukli su korist od prohibicije. „Frenk Kostelo (Frank Costello), takozvani 'premijer podzemlja'... rekao je Piteru Masu (Peter Maas), autoru knjige *Valanijevi papiri,* da su Džozef Kenedi (otac pokojnog predsednika Džona Kenedija) i on bili partneri u poslu s alkoholom."[7]

Ova zaprepašćujuća veza između organizovanog kriminala i oca pokojnog predsednika potvrđena je u članku časopisa „Parejd" (Parade) od 16. novembra 1980. godine.

Svežiji obrazac ove tehnike koristili su oni koji su želeli da produže rat u Vijetnamu. Strategija je primenjivana tokom celog rata s izuzetnom efikasnošću.

Jedna od činjenica ekonomskog sistema u Americi jeste da se na čeku kojim se dobija plata na dnu nalazi ime poslodavca, na vrhu ime zaposlenog. Sve dok zaposleni radi kako mu poslodavac kaže, on dobija čekove od plate. Kada prestane da čini ono što mu poslodavac kaže, čekovi se više ne izdaju.

Isti princip trebalo je da važi i prilikom popunjavanja fondova državnih univerziteta tokom Vijetnamskog rata.

Veliki procenat antivladinih i antiratnih protestanata došao je iz koledža širom SAD. Ove škole je obilato finansirala ista vlast protiv koje su studenti protestvovali.

Pa ipak, finansiranje od strane federalnih vlasti se nastavilo. Drugim rečima, zaposleni (škole) je pravio proizvod (antiratne proteste) koji je zadovoljavao poslodavca (federalnu vladu). Sve dok je poslodavac zadovoljan, čekovi stižu.

Da li je moguće da je vlast, delujući kao „pritisak odozgo", namerno nastavljala da finansira škole koje su proizvodile antivladine disidente, „pritisak odozdo"?

Je li moguće da je cilj vlastima bio da produže rat? Je li moguće da je ovo bio metod kojim je narod Amerike bio pripremljen da podrži takozvanu strategiju američkog učešća u ratu „ne smemo pobediti"?

Ovaj narod je, bar do rata u Koreji, verovao da njegova vlast na prvom mestu treba da izbegava rat, a da, kada je već u njemu, treba da učini sve da bi ga što pre dobila i završila. Ali, strategija tokom Vijetnamskog rata bila je da se ne srne pobediti, već da se moraju naći načini da se rat što više produži, a

antiratni protesti su i stvoreni upravo s tim ciljem.

Sve je bilo jednostavno. Od strane glavnih medija, koji su pratili svaki skup na kojem je bilo više od tri demonstranta, javnosti je saopštavano da je suprostaviti se ratu neamerički. Demonstranti su činili sve da diskredituju američku zastavu, državu i vojsku. Da bi to uradili, spaljivali su zastavu, izvodili razne opscenosti i nosili zastavu neprijatelja, Vijetkonga. Sve ove aktivnosti bile su sračunate da narodu Amerike saopšte da ima samo dve mogućnosti u ratu:

1. da podrži svoju vlast, ma kakvu akciju ona u tom ratu preduzela ili
2. da se priključi protestantima u kritici rata, spaljujući zastavu, čineći opscenosti i noseći zastavu neprijatelja.

Za vreme toga rata je nastao popularan slogan: „Vaša zemlja: volite je ili je napustite."

Ponuđene su samo dve opcije: ili podržite Vladu u strategiji „ne smemo pobediti" ili napustite zemlju. Tradicionalni cilj svake ratne strategije, pa i američke, pobeda, nije ponuđen kao alternativa. Najočitiji, mada ne i široko shvaćen, primer strategije „ne smemo pobediti" bio je korišćenje „mirovnog" znaka koji nastaje širenjem kažiprsta i velikog prsta u obliku slova „V". Ovaj gest, još za vreme Drugog svetskog rata, načinio je popularnim Vinston Čerčil (Winston Churchill). On je tada predstavljao simbol pobede, „viktorije". (Niko nije objasnio kakve veze ima slovo „V" sa rečju „mir" no, nema veze, namera je bila da se Amerikanci naviknu da misle o „miru" a ne o pobedi u Vijetnamskom ratu.)

Strategija je delovala. Američki narod je dozvolio svojim vlastima da počnu rat u kojem cilj nije bila pobeda, i on je trajao dugih deset godina.

Poznata je činjenica da je najduži put okončanja rata pobeda- uskratiti neprijatelju materijal koji mu je potreban da bi rat vodio. Godine 1970. podneta je peticija protiv jedne očigledne nelogičnosti: Amerika je snabdevala Sovjetski Savez vojnim materijalom dok je SSSR dobavljao oko 80 odsto ratnog materijala za Severni Vijetnam. Ovu peticiju svojim potpisima podržalo je oko četiri miliona Amerikanaca, pa ipak ona nije dobila gotovo nikakvu medijsku pažnju. Kada su potpisi prikupljeni, poslati su senatorima i kongresmenima Sjedinjenih Država ali nije učinjeno ništa. Pomoć Sovjetskom Savezu i trgovina s njim je nastavljena. Oni koji su organizovali ovu peticiju i prikupili potpise nisu ni sanjali da bi rat bio završen za kratko vreme da su obustavljeni ova pomoć i trgovina.

Strategija je ponovo delovala. Amerikanci, kojima se nije nudila pobeda kao alternativa, smeteni demostracijama na kojima se tražilo da se rat završi, podržali su Vladinu strategiju „ne smemo pobediti". Rat se nastavljao, spiskovi poginulih američkih boraca su se uvećavali, kao i bezbrojne žrtve među Vijetnamcima, na obema stranama.

Bilo je još onih koji su zbog svojih ciljeva koristili strategiju koju je obelodanio Kozak. Jedan od njih je 1965. godine to objasnio ovako:

1) mirni demonstranti izađu na ulice,
2) rasisti protiv njih primene nasilje,
3) Amerikanci zahtevaju donošenje federalnog zakona,
4) Administracija inicira mere za hitnu intervenciju i po moćne zakone.

Autor ovih reći bio je Martin Luter King (Martin Luther King, Jr) i one su se pojavile u „Satrdej rivjuu".[8] Izgleda da je gospodin King nekako čuo za knjigu Jana Kozaka, budući da su mu metodi gotovo identični. Oni koji su proučavali prošlost gospodina Kinga, pre nego što je postao vođa borbe za građanska prava u Americi, sigurni su da je King bio u prilici da sam pročita i prouči Kozakovu knjigu. List „Kurir", iz Auguste u Džordžiji, u broju od 8. jula 1963. godine, doneo je fotografiju gospodina Kinga u Hajlender školi u Montiglu, država Tenesi, za vreme vikenda, na praznik rada, 1957. Ova škola ima zanimljivu istoriju. Posle Kingove posete, vlasti Tenesija su školu zatvorile 1960. godine, pošto su se uverile da su glasine koje o njoj kruže tačne. Škola je nazvana „sastajalištem poznatih komunista i njihovih istomišljenika" kao i „školom za obuku komunista."[9]

Druženje gospodina Kinga s komunistima i Komunističkom partijom nije se završavalo samo na sastancima preko vikenda u Hajlender školi, jer su ga komunisti doslovno okruživali dok je planirao svoje aktivnosti u odbrani građanskih prava. Velečasni Jurija J. Filds (Uriah J. Filds), crni sveštenik koji je bio Kingov sekretar, o druženju s njim napisao je sledeće: „King pomaže razvoj komunizma. Okružen je komunistima. To je glavni razlog zbog kojeg sam s njim prekinuo odnose. Slab je na komunizam."[10]

Još jedan čovek je svedočio o umešanosti komunista u Kingov rad. To je bio Karl Prašn (Karl Prussion), bivši dvostruki agent FBIa. Gospodin Prašn je svedočio 1963, a posle pet godina prisustvovanja sastancima Komunističke partije u Kaliforniji: „Zaklinjem se i tvrdim da je na svakom sastanku Martin Luter

King uziman za primer osobe koju treba pratiti i podržavati u komunističkoj borbi u mnogim pitanjima rasne politike."[11]

Dakle, gospodin King je, svakako, imao mogućnost da pročita knjigu Jana Kozaka, i bio je okružen onima koji su itekako bili upoznati s metodama komunističkih stratega. King je čak strategiju stavio na papir- da je svi vide.

Svrhu pokreta za građanska prava su najbolje okarakterisala dvojica bivših predsednika Američkog advokatskog udruženja, Lojd Rajt (Loyd Wright) i Džon Seterfild (John C. Satterfield). O „dostignućima" Pokreta napisali su sledeće: „ To je 10% građanskih prava i 20% proširenja federalne izvršne vlasti. Aspekt građanskih prava ovog zakonodavstva je samo plašt; nekontrolisana federalna izvršna vlast je telo."[12]

Znači, glavni cilj gospodina Kinga bio je da poveća ulogu vlasti u svakodnevnom životu Amerikanaca.

MARTIN LUTER KING (19291968), američki crnački sveštenik, osnivač skupa hriićanskh vođa američkog juga (1957), Kao ideolog nenasilja u borbi za rasnu ravnopravnost u SAD, 1964. dobija Nobelovu nagradu za mir. Četiri godine kasnije, izgubio je život u atentatu.

---

[1] Robert Velč u „American Opinion", (October, 1961), str. 27.

[2] Ibid.

[3] „The Freeman" (October 1981), str. 621.

[4] Ibid

[5] Jan Kozak: Bez ispaljenog metka (Jan Kozak: And Not A Shot is Fired, New Canaan, Connecticut: The Long House Inc., 1957), str. 16.

[6] Nesta Vebster: Svetska revolucija (Nesta Webster: World Revolution, London: Con stable and Company, Ltd., 1921), str. 31.

[7] „Pravi odgovori" („The Right Answers", „The Review of the News", October 3, 1973).

[8] Martin Luter King, junior: citirano prema Edvard Grifin: „Okrutnije od rata" (pam flet) u „Satrdej rivjuu" od 3. aprila 1965. (Martin Luther King Jr., „Saturday Review", April 3,1965; as quoted by C. Edvard Griffin: „More Deadly Than War"- pamphlet; Thousand Oaks, California: 1969, str. 27.).

[9] „The Augusta Courier" (July 8,1963), str. 4.

[10] V. S. Mek Birni: Istina o Martinu Luteru Kingu (W. S. McBirne: The Truth About Martin Luther King, Glendale, California: Community Churches of America), str. 23.

[11] Kopija overene, pod zakletvom date, izjave u posedu autora, datirana 28. septembrom 1963.

[12] Alen Steng: To je veoma jednostavno (Alan Stang: It is Very Simple, Boston, Los Angeles: Western Islands, 1965), str. 158.

Kadar iz filma Dlana Karpentera .Oni žive" (1988)

GLAVA IV

EKONOMSKI TERMINI

Da bismo čitaocu olakšali razumevanje viđenja istorije kao zavere, biće od pomoći da na ovom mestu definišemo neke ekonomske termine.

Dva takva termina su:

- potrošna roba: koja se nabavlja da bi se trošila (hrana, piće, itd),
- kapitalna dobra[1]: sredstva koja se koriste za proizvodnju potrošne robe.

Razlika između ova dva ekonomska termina može se ilustrovati jednostavnim primerom kakav je neko primitivno pleme u dalekoj džungli. Njihov jelovnik sastoji se, recimo, od zeca (potrošne robe), koji prvo mora da bude uhvaćen da bi mogao da bude pojeden. Plemenski lovac je brzo naučio da je zec izuzetno hitar i da je prilično teško obezbediti dnevni obrok. Ali, koristeći svoju inteligenciju, lovac pronalazi primitivnu praćku koja će mu pomoći prilikom hvatanja potrošne robe. U momentu kada je načinio praćku, postao je kapitalista, zato što je praćka kapital: pomaže lovcu da dobije potrošnu robu.

Moguće je stoga kapitalizam ovako definisati:

Kapitalizam je svaki sistem koji koristi kapitalna dobra za dobijanje ili proizvodnju potrošne robe.

Zapažate da su po ovoj definiciji čak i najprimitivniji sistemi kapitalistički ukoliko koriste kapitalna dobra za zadovoljenje svojih potreba u potrošnoj robi.

Ako nastavimo tom logikom, onda je praćka efikasna samo ako lovac pristane da je upotrebi, a bez njegovog napora ona je beznačajan komad drveća. Praćki lovac daje svrhu samo ako je upotrebljava. Iz ovoga sledi da sticanje potrošne robe ne zavisi isključivo od kapitalnih dobara već i od onoga ko taj kapital koristi. Ljudski rad je ključni sadržaj svake kapitalističke ekonomije. Bez ljudskog rada potrošna roba ne bi bila proizvedena. Ako lovac ne bi želeo da obezbedi potrebnu potrošnu robu korišćenjem svog kapitalnog dobra, ostao bi gladan, kao i svi ostali koji zavise od njegovog rada. Povećanje broja saplemenika koji poseduju kapitalna dobra, tj. praćke, ni u kom slučaju neće olakšati problem. Jedini način sricanja potrošne robe za pojedinca jeste korišćenje njegovog kapitala u tu svrhu. I bez takve odluke neće se proizvesti ništa.

Osnovno kapitalističko društvo je ono, dakle, u kojem sve stvari postaju kapitalna dobra, uključujući i individualni rad svih pojedinačnih radnika koji pripadaju društvu. Pojedinac i sam postaje osnovno kapitalno dobro, jer bez njegovog rada ne bi bila proizvedena potrošna roba.

Za neke, na žalost, logično proizlazi da društvo ima pravo da osigura da se taj rad obavlja u cilju proizvodnje, čak i ukoliko pojedini članovi društva ne žele da bilo šta proizvode.

Sovjetski Savez je, na primer, prisiljavao ljude (osnovna kapitalna dobra) da rade protiv svoje volje. Sledeći članak, iz 1974, svedoči da je SSSR koristio prinudni rad:

„Sovjetski Savez je zvanično prozvan, prema pravilima Međunarodne organizacije rada, što nije ispunio svoje obaveze i poštovao zabranu korišćenja prinudnog rada... te obaveze proističu iz ugovora koji je Moskva ratifikovala 1965. godine, po kojem je bila obavezna da se drži međunarodnih standarda koji zabranjuju 'prinudni ili prisilni rad u svim oblastima'. Grupa eksperata je u izveštaju istakla... da sovjetski zakon dozvoljava da se 'besposličari' kažnjavaju sa po godinu dana zatvora ili kaznom popravnog rada', ukoliko odbiju da prihvate posao koji im se dodeli."[2]

Pošto je svakom društvu da bi preživelo potrebna potrošna roba, sledi da mu je produktivni rad svih njegovih članova neophodan, ili će propasti.

Postoje samo dva načina pomoću kojih se ova roba može proizvesti: ili korišćenjem prinude protiv onih koji proizvode ili putem stvaranja ekonomske sredine u kojoj je pojedinac ohrabren da proizvodi maksimalnu količinu potrošne robe.

Sva kapitalistička društva brzo su otkrila da svako kapitalno dobro ima tendenciju da se, vremenom, i zbog korišćenja pokvari, i da tako izgubi svoju upotrebnu vrednost. Kada se praćka u primitivnim društvima iskrivi ili pokvari, postaje bezvredna. Kada se ovo dogodi, lovac mora da odbaci beskorisno kapitalno dobro i pravi zamenu.

Ali i ostala kapitalna dobra, ljudi sami, takođe vremenom gube svoju upotrebljivost. Zamaraju se, stare i povređuju. Postoje danas društva koja su tako odbacila umorna, stara i povređena kapitalna dobra-ljude, kao što plemenski lovci odbacuju slomljene praćke. Jedno takvo društvo je Sovjetski Savez. Rus Igor

Guzenko potvrđuje sve ovo u knjizi *Gvozdena zavesa:* „Lišnjeci je ruska reč za stare i bolesne koji su postali nepotrebni... Kao ubeđeni mladi komunista, nisam smatrao da je taj izraz nešto monstruozno. To mi je onda izgledalo praktično. Kao komsomolci (komunistički omladinci), mi smo došli do zaključka da kada neko postane lišnjec (istrošeno kapitalno dobro), treba da bude obavezan da svoju zemlju liši beskorisnog potrošača na taj način što mora da skupi hrabrosti i da počini samoubistvo. Takvo mišljenje je toliko ohrabrivano širom zemlje da je, čak i danas, stopa samoubistava u SSSR-u viša nego bilo gde u svetu."[3]

Kakva je razlika između komunističkog sistema i kapitalističkog sistema Sjedinjenih Država? U oba se koriste iste vrste kapitalnih dobara: fabrike, železnice i drugi faktori proizvodnje.

Razlika je u vlasništvu nad ovim dobrima. U komunizmu je država vlasnik dobra, a u sistemu slobodnog preduzetništva- što je bolje ime za američki ekonomski sistem- vlasnici kapitalnih dobara su pojedinci.

Ukratko, razlika između dva sistema može se prikazati ovako:

KAPITALNA DOBRA

EKONOMSKI SISTEM	VLASNIK	KONTROLOR
Slobodno preduzetništvo	Privatni vlasnici	Privatni vlasnici
Komunizam	Država	Država

Kontrola nad faktorima proizvodnje jednako je važna kao i vlasništvo. Ko je vlasnik automobila, beznačajno je ako ga vozi (kontroliše) neko drugi.

U prethodnu definiciju nije uključen jedan ekonomski sistem: sistem u kojem privatnici poseduju faktore proizvodnje, ali ih država kontroliše. Taj sistem zove se fašizam. Može se dodati prethodnoj tabeli:

KAPITALNA DOBRA

EKONOMSKI SISTEM	VLASNIK	KONTROLOR
Slobodno preduzetništvo	Privatni vlasnici	Privatni vlasnici
Fašizam	Privatni vlasnici	Država
Socijalizam (komunizam)	Država	Država

Možda je najpoznatiji zatvorenik fašističkog ekonomskog sistema bio titularni predsednik vlade u Italiji pre i za vreme Drugog svetskog rata, Benito Musolini (Benito Mussolini). Pričalo se da premijer Musolini, ubeđeni socijalista, nije želeo da se suprotstavi Katoličkoj crkvi u Rimu i Papi, koji su na teritoriji Italije, jer se bojao da bi se Crkva mogla zvanično usprotiviti ekonomskom sistemu koji ne bi bio po volji crkvenoj hijerarhiji. Dobro se znalo da se Crkva dugo suprotstavljala bilo kakvom obliku socijalizma (vlasništvu i kontroli imovine od strane države), tako da je Musolini, svestan da je kontrola jednako važna kao i vlasništvo, zatražio od Italijana da podrže kompromis koji je ponudio: fašizam, ekonomski sistem u kojem bi katoličko stanovništvo legalno posedovao svoju imovinu- u saglasnosti sa željom Pape i Crkve- a država bi nad njom imala kontrolu. Ta mreža je bila istovetna kao i ona koju su bacali socijalisti: država bi, u stvari, posedovala faktore proizvodnje putem kontrole nad njima... „Fašizam priznaje zakonsko pravo na privatno vlasništvo...
Takvo vlasništvo, ipak, u praksi malo znači, jer država može da kaže vlasniku šta da proizvodi, koje cene da odredi i šta da čini s profitom."[4]

Oni koji se zalažu da kapitalna dobra treba da budu u vlasništvu i pod kontrolom države često opravdavaju svoj stav izjavama da to čine u ime siromašnih, radnika, starih ili neke druge manjine za koju se smatra da se njen glas ne može čuti u društvu, i koja ne može biti u poziciji da poseduje bilo kakvo kapitalno dobro. Međutim, oni koji gube iz vida čovekovo od Boga dato pravo na posedovanje privatne svojine, propuštaju da vide i vezu između prava na privatnu svojinu i prava na sopstveni život. Socijalisti/komunisti su ti koji podržavaju pravo države na to da poseduje sva kapitalna dobra. A uz to, oni podržavaju i pravo države na to da deli imovinu između onih koji imaju različite količine dobra. Kada ovaj proces jednom započne, država mora da odluči ko će primiti društveni višak. Iz toga logično proizlazi da država ima pravo da ograničava živote onih za koje ne smatra da su vredni dobijanja dela tog viška.

Čovek koji se mnogo zalagao da se ovaj detalj istakne bio je Džordž Bernard Šo (George Bernard Shaw), pisac i vodeći socijalista svoga doba. Gospodin Šo je napisao knjigu pod naslovom *Vodič u socijalizam za inteligentnu ženu,* u kojoj se detaljno pozabavio ovim problemom.

Jasno sam rekao da socijalizam znači jednakost prihoda ili ništa. U socijalizmu vam neće biti dozvoljeno da budete siromašni. Na silu će vas hraniti, oblačiti, dati vam krov nad glavom, učiti i zapošljavati, hteli vi to ili ne. Ukoliko se otkrije da imate karakter i osobine vredne svih ovih muka, možete na fini način biti uklonjeni. Ali sve dok vam je dozvoljeno da živite, morate da živite dobro."[5]

Socijalistička vlast će svakome dozvoliti da živi (njihovo pravo na život postaje privilegija, ali samo dok smatra da je taj pojedinac vredan „svih ovih muka"). No, oseti li vlast da je vrednost (upotrebna) nekog pojedinca opala, ona život toga pojedinca može dokrajčiti na neki neodređeni, „fini način".

Gospodin Šo je povezao ekonomsku filosofiju socijalizma sa istinom da je ljudski rad suština proizvodnje svih kapitalnih dobara, pa po njemu proizlazi da oni koji ne proizvode nemaju prava na život. Evo šta je izjavio: „Prisilni rad, sa smrću kao konačnom pobedom, jeste kamen temeljac socijalizma."[6]

U socijalističkom poretku pojedinac ne treba da bude slobodan i poredak nije ni napravljen da bi on bio slobodan. Karl Kaucki (Karl Kautski), jedan od vodećih teoretičara socijalizma, je napisao: „Socijalistička proizvodnja nije kompatibilna sa oslobođenjem rada, to jest sa slobodom radnika da radi kada ili kako želi. U socijalističkom društvu sve proizvodne snage biće u rukama države i ona će biti jedini poslodavac; izbora neće biti."[7]

Dokaz da ovaj argument Kauckog može postati zvanična politika vlasti nalazimo u (nacional) socijalističkoj Nemačkoj, pred sam Drugi svetski rat: „Ni jedan nemački radnik nije mogao da promeni posao bez odobrenja, dok je zbog neopravdanog odsustva s posla mogao da završi i u zatvoru."[8]

Očigledno, ovaj tip vlasti nije popularan medu radničkom klasom, koju, navodno, ekonomska filosofija socijalizma treba da usreći. Znači, potrebno je obmanuti radnika i naterati ga da podrži teoriju koja je potpuno različita od socijalizma koji će radnik iskusiti onda kad socijalisti dođu na vlast. Problem je samo kako prikriti istinu od radnika. Norman Tomas (Norman Thomas), vodeći američki socijalista i predsednički kandidat Socijalističke partije nekih dvadesetak godina (sve do svoje smrti), izjavio je sledeće: „Narod u Americi nikada neće svesno usvojiti socijalizam, ali pod firmom liberalizma, usvajaće svaki fragment socijalističkog programa, sve dok jednog dana Amerika ne postane socijalistička zemlja. A narod neće ni znati kako se to dogodilo."[9]

Gospodin Tomas, kao dokazani socijalista, nikada nije imao uspeha u predsedničkoj trci, ali je, svejedno, bio veoma zadovoljan napretkom socijalizma. Amerikanci su kupovali njegove ideje, birajući druge koji se nisu identifikovali kao socijalisti, ali su podržavali ekonomske i političke ideje socijalističke partije. Tomas je napisao: „...Ovde, u Americi, usvojeno je više ideja koje su hvaljene ili napadane kao socijalističke nego što sam i pretpostavljao da je moguće bez pobede socijalista na izborima."[10] Sjedinjene Države čine pod Ajzenhauerom (Eisenhower) veći korak ka socijalizmu nego pod Ruzveltom (Roosevelt).[11] Mnogi bi se složili da je predsednik Ruzvelt dao vlastima veću kontrolu nad činiocima proizvodnje od bilo kog drugog predsednika, ali malo bi njih poverovalo da je Ajzenhauer učinio i više od Ruzvelta. Predsednički kandidat socijalista hvalio je „nesocijalistu, zagovornika slobodnog preduzetništva" Dvajta Ajzenhauera zbog njegove podrške socijalističkim programima. Ovo znači da je socijalizam bio skriven od naroda u Americi. Njega su lagali ljudi koje bismo mogli nazvati „prikrivenim socijalistima". Neko je nekada obmanu opisao kao „gledanje u jednom pravcu, a kretanje u drugom". Strategija glasi: obećati narodu jednu stvar, a učiniti sasvim drugo. Nikako ne sme izaći na videlo da ti, kao kandidat za neku funkciju, podržavaš socijalizam, ili da si socijalista, čak i ako su programi za koje se zalažeš, pošto si izabran, zaista socijalistički po svojoj prirodi. I nikada ne smeš doneti toliko socijalizma da Amerikanci otkriju pravu prirodu igre i uklone te sa položaja.

Artur Šlezinger, mlađi (Artur Schlesinger, Jr), poznati istoričar izneo je program davanja socijalizma u malim dozama američkom narodu: „Ukoliko socijalizam treba da očuva demokratiju, on mora da bude postignut korak po korak, na takav način da ne razori strukturu običaja, zakona i međusobnog poverenja... Izgleda da nema bitnijih prepreka u postepenom napredovanju socijalizma u Sjedinjenim Državama putem serije nju dilova..."[12]

Razlog zbog kojeg socijalisti moraju da obmanjuju građane koji ne sumnjaju razjasnio je londonski „Sandej tajms" koji je definisao socijalizam kao: „takmičenje bez nagrada, dosadu bez nade, rat bez pobede i statistiku bez kraja."[13]

Drugačije rečeno, većina ljudi ne želi socijalizam i ne želi da živi pod socijalističkom ekonomijom, tako da socijalisti moraju da pribegavaju varanju i obmanjivanju putem gomile neistina koje ljudima nude lažljivi političari.

Zbog onih koji teraju mak na konac, pogledajmo ima li razlike između socijalizma i komunizma. Odsustvo suštinskih razlika objašnjeno je ovako:

„Ne postoji ekonomska razlika između socijalizma i komunizma. Oba termina... označavaju isti sistem... društvenu kontrolu nad sredstvima proizvodnje, koja je različita od privatne kontrole. Ova dva termina, komunizam i socijalizam, sinonimi su."

Ovakav stav je potvrdio niko drugi do nedavno preminuli komunistički lučonoša, maršal Tito, jugoslovenski diktator, koji je rekao: „Komunizam je, jednostavno, stanje kapitalizma u kojem država ima apsolutno vlasništvo nad svime, uključujući tu i sav ljudski rad."[14]

Zapažate da je maršal Tito potvrdio da je sve, čak i ljudski rad, kapitalno dobro pod komunizmom. Možda je jedina razlika između ova dva sistema u sledećem: komunisti spremno priznaju da je i sam čovek kapitalno dobro, dok socijalisti to skrivaju. Ali u oba sistema pojedinac i sve ono što on proizvede pripadaju državi.

Mnogi komunisti su ovaj stav izneli potpuno jasno u svojim delima. Karl Marks, takozvani „otac modernog komunizma", jednom je napisao: „Od svakoga prema sposobnostima, svakome prema potrebama."[15]

Ova osnovna dogma komunizma postala je princip u sovjetskom Ustavu, pa se tako u njemu kaže: „Član 12: U SSSR rad je dužnost
i pitanje časti za svakog telesno sposobnog građanina, u saglasnosti sa principom: 'Ko ne radi, neće ni da jede'. U Sovjetskom Savezu na snazi je socijalistički princip: 'Od svakoga prema sposobnostima, svakome prema radu'."[16]

Interesantno je da je poslednja reč u Marksovom diktatu izmenjena, pa umesto „potreba" stoji „rad". Primetili ste da „onaj ko ne radi ne treba da jede". Kako ovakav sistem obezbeđuje one koji nisu sposobni za rad? Na ovo pitanje odgovorili su drugi, od kojih je jedan tvrdio da takvi pojedinci „mogu na fini način biti uklonjeni". Neki su predlagali samoubistvo kao rešenje (kada postanu „lišnjeci"). Drugim recima, uspostavljanje principa po kojem se kapitalno dobro, kada postane nesposobno da proizvodi, eliminiše, čak i ako je to kapitalno dobro ljudsko biće.

Kada socijalista/komunista jednom odluči da država postoji da bi raspodeljivala potrošnu robu i kapitalna dobra, onda mu priliči da se bavi politikom. Sem Braun (Sam Brown), jedan od saradnika predsednika Džimija Kartera (Jimmy Carter), izjavio je: „Politika je dobra za preraspodelu moći i bogatstva."[17]

Uviđate da je gospodin Braun priznao da je politički proces preraspodele dobara „borba", što znači da ima onih koji neće želeti da se odreknu svoje imovine. Iako on to nije pomenuo, čovek može da se zapita šta je gospodin Braun poželeo da učini sa onima koji se odupiru.

Još jedan „prikriveni komunista" koji se saglašava s tezom da vlast postoji da bi delila višak dobra izjavio je sledeće: „Pokušaćemo da uzmemo sav onaj novac za koji smatramo da se nepotrebno troši, a uzećemo ga od onih koji ga imaju i dati onima koji ga nemaju, a tako im je potreban."[18]

Vidite da je ova izjava gotovo identična sa rečima komuniste Karla Marksa, koji je, da vas prvo podsetim, napisao: „Od svakoga prema mogućnostima, svakome prema potrebama."Samo su reći nešto izmenjene. To znači da je govornik, „prikriveni komunista", podržao marksističku filosofiju po kojoj vlast postoji da bi uzimala od jednih i davala drugima. Oni koji znaju predsednika Lindona Džonsona (Lyndon Johnson), autora pomenute izjave i njegovo Veliko društvo, znaju da je njegov cilj zaista bio redistribucija bogatstva: od bogatih ka siromašnima. Retko ko se, međutim, usudio da uporedi Džonsonovu upravljačku filosofiju sa delima i učenjima Karla Marksa. Ali, poredenje je neminovno: delovanje i njegovi rezultati su isti, zvali se oni *veliko društvo* ili marksizam. Oboma im je cilj preraspodela bogatstva prema vlasti. Međutim, ovakva poređenja jednostavno nisu u modi.

Ponekad, podrška marksističkoj filosofiji svrhe vlasti dolazi od „poštovane desnice", znači od onih od kojih čovek nikada ne bi očekivao da su „prikriveni komunisti".

Uzmimo, na primer, razmišljanja o ovoj temi dvojice poštovanih „konzervativaca sa desnice". Jedan od njih je napisao: „Kongres bi trebalo da odredi fondove socijalne pomoći onim državama čiji je prihod po glavi stanovnika ispod nacionalnog proseka".[19] Ovaj autor zastupao je novu vrstu marksizma, „od svake države prema njenim mogućnostima, svakoj *državi* prema njenim potrebama." To je čist marksizam, s tom razlikom što je autor umešao i državne[20] i federalne vlasti, dok je Marks predvideo samo federalnu vlast. Ovo je samo proširenje marksizma za jedan korak: rezultat je isti. Vlasništvo, kao i ranije, preraspodeljuje vlast. Šokantno je to što je ova nova misao došla iz pera Vilijema F. Baklija (William F. Buckley), koji bi se teško mogao označiti kao Marksov sledbenik. No njegova namera je ista kao i Marksova: korišćenje vlasti u cilju preraspodele potrošne robe i kapitalnih dobara.

Nešto drugačiji metod preraspodele od strane vlasti predložio je još jedan viđeniji „konzervativni

desničar". Njegov predlog nazvan je „negativnim porezom na prihod". Prema ovoj ideji, oporezivanje prihoda bio bi metod redistribucije bogatstva. Predloženo je da pojedinci siromašnog statusa prikažu svoje stanje na formularu za prijavu prihoda, da bi vlast mogla da uzme deo poreza od bolje stojećih građana i da ih preraspodele tom sloju siromašnijih u vidu poreskog „refundiranja". Ovakav način sigurno bi zadovoljio sve one koji bi želeli da vlast sprovodi raspodelu putem poreza i taksa, ali koji ne bi želeli da se otvoreno zalažu za marksističku „levicu" koja otvoreno brani marksizam. Znači, ukoliko nekome smeta to što ga mogu proglasiti marksistom, on nalazi oduška u podržavanju predloga koje iznose pojedinci s „konzervativne desnice", kao što je profesor Milton Fridman (Milton Friedman), „ekonomist slobodnog preduzetništva" i tvorac predloga o „negativnom oporezivanju."

Ponekad se u raspravu o raspodeli prihoda umešaju i članovi klera. Evo izjave pape Pavla VI, koji je na Uskrs 1967. rekao sledeće:

„Ali u današnje vreme ni jedna zemlja ne može da svoja bogatstva zadrži samo za sebe. Sada bi trebalo da bude normalno da razvijene nacije pomažu nerazvijenima, nekim dogovorenim procentom viška svog prihoda."[21] Dakle, ovde i Papa govori u skladu sa principom „Od svake *nacije* prema njenim mogućnostima, svakoj *naciji* prema njenim potrebama."

Ipak, Amerikanci ne moraju da očajavaju: američka vlada spašće ih od tog groznog socijalizma.

„Administracija pokreće borbu protiv socijalizma", glasi naslov jednog članka napisanog 26. januara 1975. U tekstu se kaže: „Zabrinuta zbog onoga što liči na kretanje ka socijalizmu, Fordova (predsednika Džeralda Forda Gerald Ford) administracija pokreće veliku kampanju za obuzdavanje rasta premija u socijalnoj zaštiti i drugim programima preraspodele prihoda."[22]

Pisac ovog članka obavestio je čitaoce da je cilj programa socijalne zaštite... „preraspodela prihoda". Čovek mora zaista da se divi mudrosti administracije u prikrivanju ove činjenice od onih koji su verovali da je program namenjen kao pomoć delu populacije koji je stekao uslove za penziju. U tekstu se dalje kaže da je glavna briga Fordove administracije, u stvari, povećanje troškova za socijalno osiguranje koje se penje prema cifri koja predstavlja polovinu ukupnog bruto nacionalnog dohotka. Ukoliko bi se ovo dogodilo, Sjedinjene Države bile bi nepovratno na putu ka kontrolisanoj ekonomiji (fašizmu).

Krajnji cilj svih ovih tema preraspodele prihoda je kontrola nad ljudima. To je najbolje ilustrovao Lav Trocki (Leon Trotsky), jedan od osnivača sovjetske Rusije, 1917. godine, kada je napisao: „U zemlji u kojoj je država jedini poslodavac, opozicija (državi) znači smrt od gladi. Stari princip... ko ne radi neće ni jesti zamenjen je novim... 'ko se ne pokori, neće jesti'."[23]

Krajnji stupanj .komunizma je potpuna kontrola nad celim. čovečanstvom. Celokupan ljudski rad pripada državi, a radnik koji ne bude radio biće izgladnjivan dok se ne pokori ili ne umre. Upravo se u ovome vidi razlika između socijalizma i komunizma: to je odnos prema onima koji nisu voljni da rade. Socijalisti žele da ih „uklone na fini način", dok komunisti žele da ih izgladne do smrti. Čini mi se da je ova razlika jedva vredna spora.

Socijalistička mašina polako se upinje ka potpunoj kontroli tržišta. Sledeći logičan korak na ovom usponu jeste da država postane krajnji poslodavac svima zaposlenima i da izdaje „radničke karte", tako da vlast može da određuje ko će imati privilegiju da radi. Bez te karte, radnik neće moći da nađe posao. Lav Trocki nije predložio kartu, ali bi sigurno podržao koncept koji je u saglasnosti sa principom „ko se ne pokori, neće jesti."

Predlog o radnim kartama koje bi se izdavale Amerikancima bio je ideja Bendžamina Siviletija (Benjamin Civiletti), državnog tužioca u vreme mandata bivšeg predsednika Džimija Kartera, prema članku „Asošijeted presa" od 28. juna 1980. Naslov glasi: „Sivileti zahteva karte za sve radnike u Sjedinjenim Državama"! „Državni tužilac Bendžamin Sivileti juče je izjavio da se zalaže da svi Amerikanci i strani radnici u ovoj zemlji imaju 'radne karte' kada žele da se prijave za neki posao."[24]

U novinama „Arizona dejli star" pojavio se i ovakav članak u vezi s radničkim kartama: „Senator Denis de Konsini (Dennis de Concini), demokrata iz Arizone 'nije protivan' uvođenju nacionalnih radničkih karata da bi ograničio priliv inostranih radnika."[25]

Tekst se, zatim, bavi različitim senatorima koji su podržavali zakonodavnu meru koja bi zahtevala lične karte za sve Amerikance, što bi ukinulo svaku mogućnost „prihoda onima koji ovde dolaze ilegalno".

Prema tom predlogu, od podnosioca zahteva za posao uvek bi se tražilo da pokaže takvu spravu. Ilegalni useljenici ne bi, naravno, imali te karte i stoga ne bi mogli da dobiju posao, bar prema rezonovanju onih koji podržavaju ovaj zakonski projekt. Kako bi se rešio problem onih Amerikanaca koji smatraju da je nešto ovako neustavno, ovaj članak nije objasnio. Šta bi se sa ovakvim „otpadnicima" dogodilo nije vredno

ni pomena.

Jedan napis koji se pojavio 21. marta 1982. trebalo bi da bude interesantan za pristalice predsednika Ronalda Regana (Ronald Reagan), koji su ubeđeni da njihov „konzervativni" predsednik nikada ne bi dozvolio takvo gaženje Ustava kao što je uvođenje nacionalnih identifikacionih (ličnih) karata. Članak je nosio naslov: „Regan 'otvoren' prema uvođenju nacionalnih ličnih karata", i sadržao je sledeći komentar: „Prvi put Reganova administracija nagovestila je da nije protiv planova za uvođenje ličnih karata širom nacije, kako bi se sprečilo ilegalno useljavanje. [26]

Znači, sada se vidi zašto vlasti Sjedinjenih Država čine više na sprečavanju imigracije miliona stranih državljanja. Problem ilegalnog useljavanja služi da bi se opravdalo „rešenje" kao što je uvođenje ličnih karata. Amerikanci moraju da dobiju lične karte, a granice moraju da padnu da bi postojao razlog za izdavanje karata.

Vijetnamski komunisti očigledno nemaju problem ilegalnog useljavanja, pa su izbegli sve formalnosti oko izdavanja karata svojim radnicima. Oni su, jednostavno, izabrali da putem radioemisije izdaju sledeće naređenje: „Svi građani sposobni za rad moraju apsolutno poštovati državna naređenja o radnoj mobilizaciji i ispuniti svaku obavezu i zadatak koji im država odredi. Oni koji ne žele da rade ili ne izvrše državna naređenja biće na to prinuđeni sa ciljem da budu korisni našem društvu."[27]

Jedan severnovijetnamski general tokom rata je otvoreno izjavio da komunisti prema ljudskom životu gaje samo prezir. Evo šta je rekao: „Svakog minuta stotine hiljada ljudi umire širom sveta. Život ili smrt stotinu, hiljadu ili deset hiljada ljudskih bića, čak i ako su naši zemljaci, zaista predstavlja tako malo."[28]

Srećom po one koji vole slobodu, povremeno se javljaju rečiti govornici koji dižu glas i suprotstavljaju se mešanju vlasti u svaki aspekt ljudskog života, a njihove reći su britke i pogađaju cilj. Takav govornik bio je Tomas Džeferson. Njegove reći su sledeće: „Najbolja je ona vlast koja najmanje upravlja."

Na svakog zastupnika ovakvih teza dolazi po jedan isto tako rečit govornik koji traži sve više i više upliva vlasti. Uzmimo kao primer ovu izjavu bivšeg senatora Džozefa Klarka (Joseph Clark):

„Obim, domet i kompleksnost vlasti rastu, i verovatno će nastaviti to da fine... Braniću stav da je ovakav porast dobar a ne loš. Mi smo dosegli tačku na kojoj možemo reći, bar za naše vreme, da Džeferson nije bio u pravu: nije najbolja vlast ona koja najmanje upravlja... Greška u Džefersonovoj argumentaciji je pretpostavka da širenje vlasti vodi ograničavanju ličnih sloboda. To, jednostavno, nije istina."[29]

Ovakvu poziciju još je proširila Fordova Fondacija koja je 1969. objavila delić svojih razmišljanja pod naslovom „Planiranje i participacija", u kojem se kaže:

„Svet je isuviše kompleksan da bi se umanjile moći vlasti. Uloga vlasti se, ako ništa drugo, mora bar ojačati..."[30]

Imamo, dakle, one koji žele da prošire kontrolu vlasti na sve domene ljudskih aktivnosti, i one koji žele da tu kontrolu umanje.

Preostala poglavlja bave se tom bitkom.

I onima koji pobeđuju.

---

[1] U marksističkoj terminologiji, dakle nekad i kod nas, bio je odomaćen izraz „proizvodne snage" (prim. prev.).

[2] „Sovjetsko korišćenje prinudnog rada" („Soviet Use of Forced Labor Hit", „The Oregonian", June 21,1974).

[3] „Pravi ogovori", („The Right Answers", „The Review of the News", December 29, 1971).

[4] Ričard Veterli i Vilijam E. Fort Socijalistička revolucija (Richard Vetterli and William E. Fort, Ir: The Socialist Revolution, Los Angeles, Phoenix, New York: Clute International Corporation), str. 71.

[5] Džordž Bernard Šo: Vodič u socijalizam za inteligentnu ženu (George Bernard Shaw: Inteligent Woman's Guide to Socialism), str. 470.

[6] Džordž Bernard Šo: „Mesečnik rada" (George Bernard Shaw: „Labour monthly" October 1921); citirano prema: Nesta Vebster: Predaja jedne imperije (Nesta Webster: Surrender of an Empire, London 1931) str. 95.

[7] Stefan Posoni: Uvod u komunistički manifest (Stefan Possony: introduction to the Communist Manifesto, Belmont Massachussets: American Opinion, 1974), str. XXXII—XXXIII.

[8] S. V. Gijeband: Socijalna politika nacističke Nemačke (C. W. Guilleband: The Social

Policy of NaziGermany, London: Cambridge Uniersity Press, 1941).

[9]Dva sveta, str. 152.

[10] *Norman Tomas: „Demokratski socijalizam" (1953), citirano prema V. Klion Skousen: Ogoljeni kapitalisti (Norman Thomas: „Democratic Socialism", 1953, quoted in W. Cleon Skousen: The Naked Capitalists, Slalt Lake City: privately published by the reviewer, 1970), str. 130.*

[11] *V. Klion Skousen: op. cit, str. 130.*

[12] *Navedeno u „Dan Smoot Report", October 18,1965), str. 335.*

[13] *Rouz Martin: Fabijanski put (Rose Martin: Fabian Freeway, Santa Monica, Califor nia: Fidelis Publishers, Inc., 1968), str. 340.*

[14] *Maršal Josip Broz (Tito), navedeno u „Review of the News" (Marshall Josip Broz /Tito/ quoted in the „Review of the News", December 1,1971), str. 57.*

[15] *Karl Marks, „Socijalistički program", navedeno u Kontradikciji komunizma (Kad Marx „The Socialist Program", quoted in Contradictions of Communism, 88.th Congres 2nd session, 1964), str. 15.*

[16] *Karl Marks: Kontradikcije komunizma, str. 16.*

[17] *Sem Braun, navedeno u „Revew of the News" (Sam Brown, quoted in the;Review of the News", January 24,1979).*

[18] *Lindon Beins Džonson- Kongresni zapis (January 25,1964).*

[19] *Vilijem F. Bakli, Junior: Četiri programa, Program za sedamdesete (William F. Buckley, Jr, quoted by John Chamberlain's review of Mr. Buoney's book entitled Four Programs, A Program for the 70's, in „The Freeman", March 1974).*

[20] *Misli se na države SAD (prim. prev.).*

[21] *Papa Pavle VI: Ovo je progres (Pope Paul VI: This is Progres, Chicago: Claretian Publications, 1974), str. 37.*

[22] *„Administracija pokreće borbu protiv socijalizma", „Administration Opens Battle on Socialism", „The Oregonian", January 26,1975), str. A11.*

[23] *Lav Trocki, navedeno u: Ludvig fon Mizes- Planirani haos (Leon Trotsky, Quoted in Ludvig von Mises, Planted Cahos, Irvington- on Hudson, New York: The Fondation for Economic Education, Inc. 1947).*

[24] *„Sivileti zahteva karte za sve radnike u Sjedinjenim Državama" („Civiletti Urges' card for all U. S. workers", „The Arizona Daily Star", june 28,1980), str. B3.*

[25] *„The Arizona Daily Star" (March 25,1981), str. C2.*

[26] *„The Arizona Daily Star" (March 12,1981), str. Al 6.*

[27] *„Pravi odgovori" The Raight Answers", „The Review of the News", August 23, 1972), str. 60.*

[28]*Vo Nguen Đap, citiran u „Pravim odgovorima" (Vo Nguyen Giap, quoted in „The Right Answers", „Review of the News", March 21,1973), str. 59.*

[29]*Citirano u „The Review of the News" (Februaiy 25,1976), str. 30.*

[30]*Citirano u „The Review of the News" (May 13,1981), str. 71.*

GLAVA V

INFLACIJA

Inflacija:

- vam omogućava da novac nosite u korpi za pijacu, a kupljenu robu u novčaniku!
- vam omogućava da živite u susedstvu koje ima puno para, a da ne morate da se selite!
- jeste cena koju plaćamo za sve usluge vlasti za koje smo smatrali da su besplatne!

Ove prilično neduhovite opaske o inflaciji ne daju odgovor na jedno važno pitanje u ovoj oblasti: šta inflaciju izaziva?

Svako će se saglasiti da je inflacija pad vrednosti novca (kada za datu količinu para možete kupiti manje robe). No, to opet ne daje odgovor na pitanje o njenom uzroku.

Tradicionalna definicija inflacije je sledeća: „...povećanje opšteg nivoa cena". Postoje tri uzroka inflacije: 1) Kada potrošači, biznis i vlasti troše previše novca na postojeću robu i usluge, ova prekomerna potrošnja može cene poterati naviše. 2) Cene rastu ukoliko porastu troškovi proizvodnje a proizvođači pokušaju da održe svoj profit na istom nivou. 3) Nedostatak konkurencije među proizvođačima takođe može doprineti inflaciji.[1]

Prema ovoj definiciji, izgleda da sve izaziva inflaciju! Šta god bili neki njeni uzroci, čovek malo šta može učiniti da bi je sprečio. Jedan od onih koji je mislio na sličan način bio je predsedavajući Federalnih rezervi, Artur Barns (Arthur Burns), koji je 1974. izjavio:

„Inflacija ne može biti zaustavljena ove godine."[2]

Jedan od razloga zbog kojih se inflacija, navodno, ne može zaustaviti je i to što je ona deo inflatornodeflatornog ciklusa. Evo, konačno, i mišljenja jednog ekonomiste: „Nikolaj Dimitrijevič Kondratjev (Nikolai Dimitriyevich Kondratyev), sovjetski ekonomista- veruje da kapitalističke ekonomije prirodno slede dugotrajne cikluse: prvo nekoliko dekada prosperiteta, a zatim nekoliko dekada privredne krize."[3] (jedan zanimljiv događaj koji je doveo u pitanje teoriju Kondratijeva odigrao se nedavno u Čileu, južnoameričkoj državi koja je 1970. godine za predsednika izabrala marksistu Salvadora Aljendea (Salvador Allende). Pod Aljendeovom komunističkom vladom inflacija je dostigla 652% za godinu dana, a indeks cena na veliko skočio je za zapanjujućih 1147%. To znači da su se cene udvostručavale svakih mesec dana.[4] Posle puča koji zbacio Aljendea 1973, a Pinočeova (Pinochet) administracija preuzela stvar u svoje ruke, inflacija je pala na manje od 125 godišnje, a pao je i indeks cena na veliko. Pitanje je da li se uspešno slamanje inflacije u Čileu može pripisati dugotrajnom ciklusu!

Jedan ekonomista veruje da je američki način života glavni uzrok inflacije. Alfred E. Kan (Alfred E. Kahn): „...novi glavni borac protiv inflacije u ovoj državi imenovao je svog protivnika: težnja svakog Amerikanca ka ekonomskom unapređenju... Zelja svake grupe koja poseduje snagu ili instrumente da poboljša svoju ekonomsku situaciju... je ono u čemu, na kraju krajeva, leži problem inflacije."[5]

Rešenje je, dakle: „Manje parče kolača". „Životni standard Amerikanaca mora da padne ukoliko se želi kontrola nad inflacijom", kaže... Piter Emerson (Peter Emerson)... glavni pomoćnik Alfreda Kana."[6]

Bez obzira na to šta je uzrok inflacije, jedna stvar je sigurna: nju nikada ne izaziva vlast, sudeći bar prema predsedniku Džimiju Karteru, koji je izjavio: „Tvrdnja da Vlada može sama da zaustavi inflaciju predstavlja mit."[7]

Kongres ima tipično rešenje za ovaj problem: nametanje kontrole rastu zarada i cena. I čini se da ove mere nikada ne deluju. Da li je moguće da razlog što Kongres ne može da kontroliše inflaciju leži u tome što nije svestan njenih pravih uzroka? Da li je moguće da oni napadaju posledice inflacije a ne njen uzrok? Pokušaj slamanja inflacije nametanjem kontrole zarada i cena nije nova ideja. (Kao što nije ni inflacija!) Ekonomista koji se zalaže za slobodno tržište Marej N. Rotbard (Murray N. Rothbard) je izjavio: „Od rimskog imperatora Dioklecijana, preko Američke i Francuske revolucije, pa do Ričarda Niksona (Richard Nixon), vlasti su pokušavale da inflaciju zaustave kontrolom zarada i cena. Nijedna takva shema nije delovala."[8]

Razlog zbog kojeg kontrola zarada i cena ne deluje i nikada nije delovala leže u jednostavnoj činjenici da ona napada posledice, a ne uzrok inflacije. Dokaz da je ova tvrdnja tačna može se lako pronaći u jednostavnoj definiciji u rečniku. Treće dopunjeno izdanje Vebsterovog rečnika inflaciju ovako definiše: „Povećanje količine novca i kredita u odnosu na dostupnu robu rezultira bitnim i stalnim porastom opšteg nivoa cena."

Uzrok inflacije je povećanje količine novca (kredit je rezultat povećanja novca u opticaju, pa ćemo u cilju jednostavnosti diskusije govoriti samo o novcu kao izvoru inflacije).

Rezultat inflacije je rast cena.

Drugi rečnik, ovog puta Vebsterov univerzitetski, inflaciju definiše ovako: „Relativno veliko i iznenadno povećanje količine novca ili kredita, ili oboje, u odnosu na obim berzanskih poslova. Inflacija uvek izaziva porast cena." Uzrok inflacije, povećanje količine novca (novčane mase), *uvek* izaziva porast

cena. To je ekonomski zakon: efekt porasta novčane mase biće uvek isti.

Ukratko, dakle, inflacija ima uzrok i posledicu:

uzrok: povećanje količine novca

posledica: rast cena.

Iz ovoga se vidi da mere ne deluju zato što napadaju posledicu a ne uzrok. Rast cena, a ne povećanje novčane mase.

Kako se izaziva inflacija, videćemo na jednom jednostavnom primeru. Pretpostavimo da se kao novac na nekom ostrvu A koriste morske školjke i da se cene na ostrvu određuju brojem školjki u opticaju. Sve dok količina školjki ostaje relativno konstantna i nema brzog povećanja, cene će ostati relativno stabilne. Pretpostavimo, dalje, da neki ostrvljani avanturisti odveslaju do susednog ostrva i skupe veliku količinu školjki identičnih onima koje su sredstvo plaćanja na ovom ostrvu. Kada se ove nove školjke donesu na ostrvo A i puste u opticaj, izazvaće rast cena. Više školjki (novca) omogućiće svakom ostrvljaninu da povisi cenu bilo koje robe. Što više novca ima, ostrvljanin može da plati veću cenu za proizvod koji želi da nabavi.

Postoje određeni elementi u društvu koji žele da povećaju količinu novca u opticaju zbog lične koristi, a na teret ostalih članova zajednice. Ovi ljudi nazivaju se „falsifikatorima" i kažnjavaju se kada bivaju uhvaćeni. Kažnjavaju se zato što se njihovim falsifikovanjem dolazi do vanrednog priliva novca, što obara vrednost legitimnog novca koji poseduju članovi toga društva. Ti falsifikatori uzimaju za sebe legalno i nemoralno pravo da izazivaju inflaciju, povećavajući količinu novca u opticaju i uzrokujući pad vrednosti domaće valute. Ova aktivnost je istinski zločin protiv imovine, novca u društvu, i građani imaju zakonsko i moralno pravo da zahtevaju da se stane na kraj ovom uništenju njihovog privatnog vlasništva, njihovog novca.

Kako je, međutim, moguće da inflacija opstaje ako su oni koji falsifikuju novac kažnjeni po zakonu? Odgovor leži u činjenici da je falsifikovanje novca načinjeno legalnim. Falsifikatori mogu ubrati plodove svoga zločina ukoliko su kadri da kontrolišu vlast i svoj posao obavljaju legalno. Vlast ima mogućnost da čak i falsifikovani novac proglasi „zakonitim sredstvom plaćanja" (zahtevajući od građana da falsifikovani novac prihvate uporedo s legalnim novcem). Ako vlast može falsifikovanje učiniti legalnim, znači da to falsifikovanje neće biti prestup, a to je cilj kriminalaca.

Oni koji žele da vlasti postanu svemoćni gospodar života svojih građana, brzo su shvatili da inflacija, takođe, može povećati uticaj i delokrug vlasti. Brak između socijalista i falsifikatora bio je neminovan. Nobelovac Fridrih fon Hajek (Friedrich von Hayek) objasnio je tu vezu na ovaj način: „Inflacija je verovatno najvažniji pojedinačni činilac u začaranom krugu u kojem jedna vrsta delovanja vlasti čini njenu sve veću i veću kontrolu neophodnom."

Za ovu spregu vlasti i inflacije može se upotrebiti izraz „stezanja klješta" koji je koristio Kozak. Rast cena predstavlja samo usta klješta, posledicu inflacije (legalno falsifikovanje novca). Pravi uzrok je stezanje krakova klješta koje izvodi vlast. Narod, osetljiv na povećanje cena, počinje od vlasti da zahteva preduzimanje neke radikalne akcije u cilju zaustavljanja inflacije, a Vlada, informišući javnost da je rešenje problema inflacije u novim akcijama vlasti, donosi zakone. Razmak između krakova klješta se smanjuje, dok rezultat ne postane totalna vlast. A sve ovo čini se u ime zaustavljanja inflacije.

Čuveni ekonomist Džon Majnard Kejns (John Maynard Keynes) detaljno je obrazložio ovu proceduru u knjizi *Ekonomske posledice mira:*

„Lenjin (ruski komunista) izjavio je da je najbolji način uništenja kapitalističkog sistema podrivanje njegovog novčanog sistema. Trajnim procesom inflacije, vlasti mogu konfiskovati, tajno i neopaženo, jedan bitan deo bogatstva njenih građana. Ovim metodom one ne samo da konfiskuju već to čine despotski, i dok proces mnoge osiromašuje, neki se, u stvari, bogate. Ne postoji veštije i sigurnije sredstvo preobraćanja postojećih društvenih osnova od podrivanja novčanog sistema. Proces prenosi sve skrivene snage ekonomskih zakona na stranu destrukcije, i to čini na takav način da ni jedan čovek od milion nije u stanju da postavi pravu dijagnozu."

U ovom citatu iz knjige gospodina Kejnsa nalazi se nekoliko važnih misli. Zapažate da je svrha inflacije, bar prema komunisti Lenjinu, uništenje kapitalizma. Lenjin je shvatio da inflacija ima moć da uništi slobodno tržište. On je, takođe, znao da je jedina institucija koja može legalno da izazove inflaciju- vlast.

Inflacija, isto tako, služi i kao sistem preraspodele prihoda. Ona može da osiromaši one čija je imovina u novcu, a da obogati druge koji drže robu čija cena raste tokom perioda inflacije.

Da bi bila uspešna, inflacija mora da se sakrije od ljudi koji najviše gube: od vlasnika gotovog novca. To sakrivanje postaje cilj onih koji falsifikuju. Nikada se ne srne jasno ukazati na pravi *uzrok* inflacije. Za nju se mora okriviti sve drugo: pijaca, kućna pomoćnica, pohlepni trgovac, nadničar, sindikat, nestašica nafte, odnos plata! Sve osim istinskog uzroka inflacije: povećanja količine novca u opticaju.

Kejns (i Lenjin) su priznali da će se rezultati inflacije stalno odvijati na predvidljiv način. Inflacija je ekonomska zakonitost. I „ni jedan čovek od milion" nije u stanju da dijagonostikuje pravi uzrok.

Godine 1978. Trgovačka komora Sjedinjenih Država je, na svom redovnom godišnjem sastanku, nagradila Artura Barnsa, bivšeg predsedavajućeg sistema Federalnih rezervi zbog „njegovog doprinosa naciji i sistemu preduzetništva tokom službovanja u vladi". Zanimljiva činjenica u ovom slučaju je da doktor Barns, kao čelnik Federalnih rezervi, kontrolisao obim novčane mase. On je imao moć da poveća količinu novca u opticaju. Iza toga sledi da je on jedan od onih koji su kreirali inflaciju!

Pa ipak, vrhunska američka poslovna organizacija nagrađuje doktora Barnsa zbog njegovog doprinosa u očuvanju sistema slobodnog preduzetništva. Tog istog čoveka koji je povećanjem količine novca u opticaju, odnosno izazivanjem inflacije, u stvari, uništavao sistem slobodnog preduzetništva!

Kejns i Lenjin su svakako bili u pravu: ni jedan čovek u milion ne bi bio u stanju da da pravu dijagonozu inflacije! Uključujući i američke biznismene!

Na 94, strani časopisa Trgovačke komore „Nacionalni biznis", jedan urednik informiše čitaoca da je doktor Barns „... autor širokog, dobro zamišljenog plana koji bi zaustavio pretnju inflacije". Međutim, u predlogu doktora Barnsa nigde se ne pominje količina opticajnog novca niti zaustavljanje njenog rapidnog uvećanja. Bivši predsedavajući, umesto toga, navodi razne druge uzroke. Nije ni čudo da se doktor Barns smejao kada je primao nagradu Trgovačke komore. On je američku poslovnu zajednicu doslovno povukao za nos.

Kejns je objasnio i zašto se saglašava s Lenjinom oko toga da inflacija teži da uništi poslovnu zajednicu: „Dekadentni internacionalni, ali ipak individualni kapitalizam, u čijem smo se rukama našli posle rata (Prvog svetskog), nije uspeh. On nije pametan; on nije lep; on nije pravedan; on nije častan- i on ne raspodeljuje dobra. Ukratko, ne sviđa nam se i počinjemo da ga preziremo.

. Ako „prezirete kapitalizam" i ako želite da ga zamenite drugim sistemom koji vam odgovara, imperativ postaje naći način da ga unište. Jedan od najpouzdanijih metoda uništenja jeste inflacija, „podrivanje novčanog sistema". „Lenjin je svakako bio u pravu."

Ko je žrtva inflacije? Džejms P. Varburg je u svojoj knjizi *Zapad u krizi* korektno odgovorio na ovo pitanje sledećim recima: ,,U novije vreme, najveći neprijatelj srednje klase u društvu... bila je inflacija."[10]

Zašto bi srednja klasa bila meta inflacije? Džon Kenet Galbrajt obaveštava čitaoce da je inflacija način preraspodele prihoda: „Inflacija uzima od starih, neorganizovanih i siromašnih i daje onima koji čvrsto kontrolišu svoje prihode... Prihod se premešta od starih ka ljudima srednjih godina i od siromašnih ka bogatima."[11]

Znači, inflacija ima svrhu. Ona nije slučajna! Ona je oruđe onih koji imaju dva cilja:

1. da unište sistem slobodnog preduzetništva, i

2. da uzme dobra od siromašnih i srednje klase i „pre raspodele" ih bogatima.

Dakle, inflaciju možemo razumeti. Čitalac je sada ,,jedan od milion" koji može da ustanovi njen pravi uzrok!

---

[1] *„Američki ekonomski sistem... I vaša uloga u njemu" („American Economic System... And your Part in it", New York: The Advertising Council, Inc.), str. 13.*

[2] *„Burns kaže da se inflacija ne može zaustaviti u 74." (Burns Says Inflation Can't be Halted in 74", „The Oregonian", February 27,1974), str. 7.*

[3] *„Inflacija i recesija su ciklične?" („Inflation, Recession a Cycle?", „Tucson Citizen", October 26,1978).*

[4] *Geri Alen: „Oslobađanjem tržišta" (Gary Allen: „By Freeing the Market", „Ame rican Opinion", December, 1981), str. 2.*

[5] *„Novi šef za inflaciju naziva stil življenja naprijateljem" („New Inflation Chief Calls Lifestyle Foe", „Tucson Citizen", October, 1978).*

[6] *„Manje parče kolača nazvano protivotrovom za inflaciju" („Smaller Piece of Pie Called Antidofe for Inflation", „Arizona Daily Star", June 27,1979).*

[7] *„The Review of the News" (July 5,1979), str. 29.*

[8] *„The Review of the News" (April 18,1979).*

[9] Ceri Alen: „Zavera" (Gary Allen: „The Conspiracy", „American Opinion", May, 1968), str. 28.

[10] Džejms Varburg: *Zapad u krizi,* str. 34.

[11] „Consumer Reports" (February, 1979), str. 95.

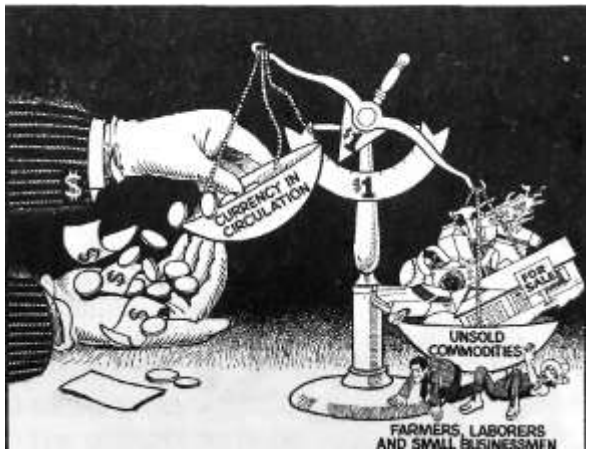

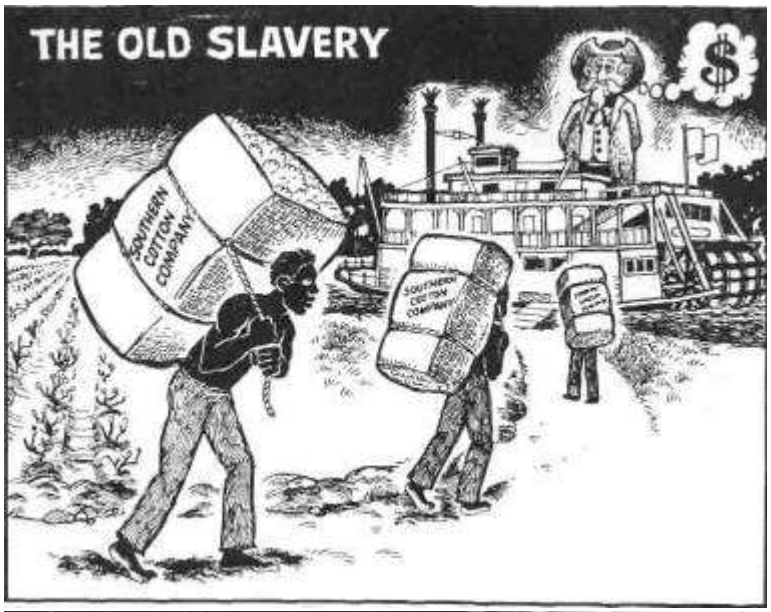

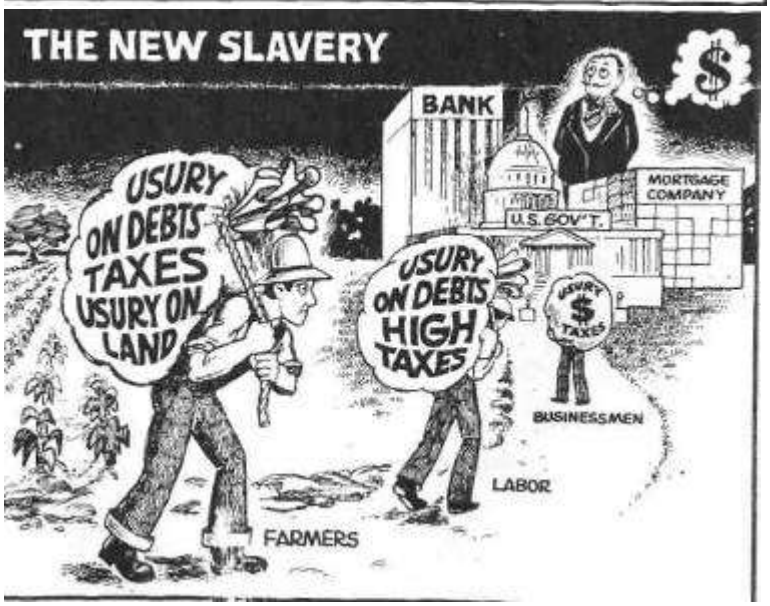

GLAVA VI

NOVAC I ZLATO

Biblija nas je učila da je ljubav prema novcu izvor svih zala. Novac, sam po sebi, nije uzrok. To

je ljubav prema njemu, koja se definiše kao pohlepa. Ona motiviše neke pripadnike društva da zgrću velike količine novca.

Važno je, znači, da pripadnici srednje klase razumeju šta je to novac i kako funkcioniše. Novac se definiše kao „sve ono što ljudi prihvataju u zamenu za robu ili usluge, znajući da to mogu ponovo da zamene za drugu robu ili usluge." Novac je postao kapitalno dobro. Koristi se da bi se nabavila potrošna roba (a takođe i druga kapitalna dobra). Novac je, međutim, postao i sredstvo za izbegavanje rada. On može da radi za svog vlasnika: „Kada se novac pusti u rad, on radi 24 časa dnevno, sedam dana u nedelji, trista šezdeset pet dana godišnje i ne staje ni za kakve praznike."[1]

Dakle, želja da se dobije novac da bi se manje radilo postala je motiv mnogih pojedinaca u društvu.

Prvi čovek bio je dovoljan sam sebi. Proizvodio je šta je želeo i čuvao ono što mu je bilo potrebno za vremena u kojima nije mogao da proizvodi. Nije imao potrebe za novcem, dok se nisu pojavili drugi ljudi i pridružili mu se u sticanju potrošne robe. Kako je populacija rasla, tako je rasla i specijalizacija, tako da su neki pojedinci počeli da proizvode kapitalna dobra umesto potrošne robe. Čovek je brzo otkrio da mu je potrebno nešto trajne vrednosti što bi mu omogućilo da nabavlja kapitalna dobra, kada ne proizvodi potrošnu robu.

Postojane stvari, one koje se nisu kvarile protokom vremena, polako su postajale te trajne vrednosti i vremenom je metal, najpostojanija stvar, postao novac u društvu. Najbolji metal, zlato, postao je konačna mera vrednosti iz više razloga:

1) zlato je bilo univerzalno prihvaćeno; 2) bilo je pogodno za kovanje i moglo se kovati u manjim količinama; 3) bilo je retko i teško za pronalaženje- količina zlata nije se mogla brzo povećati zbog čega nije bilo opasnosti od njegove inflacije; 4) zbog svoje retkosti, brzo je postiglo vrednost po svakom komadu; 5) bilo je lako za nošenje; 6) zlato se moglo upotrebiti i u druge svrhe- moglo se koristiti za nakit, u umetnosti i u industriji; 7) i, konačno, zlato je bilo izuzetno lepo.

Ali, pošto su proizvođači zlata uvideli potrebu da ostave ovaj novac na stranu da bi ga upotrebljavali u budućnosti, javili su se problemi gde ga čuvati. Kako je zlato imalo visoku vrednost, za koju su se mogle kupovati kako potrošna roba tako i kapitalna dobra, ono je postajalo izazov za ljude koji su želeli da do njega dođu nasilnim uzimanjem od vlasnika. Ovo je nateralo vlasnike zlata da preduzmu korake kako bi sačuvali svoju imovimu. Neki pojedinci, već iskusni u skladištenju robe koja nije tako dugotrajna- žita, na primer- uskoro su postali čuvari zlata.

Ovi skladištari uzimali bi zlato a vlasniku izdavali priznanicu o čuvanju, koja je potvrđivala da je vlasnik dao određenu količinu zlata na čuvanje. Ove priznanice bile su prenosive, tj. mogle su se davati drugoj osobi, a na poleđini je ispisivana potvrda o prenosu vlasništva, odnosno tvrdnja da zlato u skladištu sada pripada novom vlasniku priznanice. Ove priznanice uskoro su i same postale novac, jer su ljudi radije prihvatali njih nego zlato koje su one predstavljale. Zbog toga što je zlato bilo retkost a njegova količina ograničena, bilo je nemoguće falsifikovati ga. Tek kada su skladištari shvatili da mogu izdati više priznanica o zlatu nego što imaju zlata u skladištu, oni su mogli da postanu falsifikatori. Imali su mogućnost da povećaju količinu novca u opticaju, i to su često i činili. Ali ova aktivnost trajala je kratko jer, kako se povećala količina novca (priznanica o zlatu) u opticaju, zbog ekonomskog zakona znanog kao inflacija, cene su počele da rastu. Vlasnici priznanica počeli su da gube poverenje u priznanice i vraćali su se kod skladištara da traže svoje zlato. Kada se pojavilo više vlasnika priznanica nego što je u skladištu bilo zlata, vlasnik skladišta je morao da bankrotira i veoma često kažnjavan je zbog prevare. Kada više vlasnika priznanica zatraži svoje zlato, a njega u skladištu ima manje od tražene količine, to se zove „haos" koji izaziva gubljenje poverenja u papirni novac i zahteva da se društvo vrati zlatnom standardu, po kojem zlato postaje novac u opticaju.

To što su ljudi proveravali skladištare, tj. njihova mogućnost da stalno primoravaju skladištara da radi pošteno, stalnom spremnošću da naplate svoje zlatne priznanice, delovalo je obuzdavajuće na inflaciju. Ovo je ograničavalo pohlepu falsifikatora i gonilo ih da traže alternativne metode za povećanje svog bogatstva. Sledeći korak falsifikatora bio je da od vlasti zatraži da priznanice o zlatu proglasi „zakonitim sredstvom plaćanja", a i da imaocima priznanica zabrani da ih pretvaraju u zlato. Ovo je papirne priznanice učinilo jedinim novcem u opticaju. Zlato nije više moglo biti korišćeno kao novac.

Međutim, to je postavilo novi problem pred falsifikatore. Sada su morali da uključe vlast u svoje obrasce za povećanje ličnog bogatstva. Poletni čelnik na vlasti često se odlučivao da u potpunosti eliminiše skladištara („dole s njegovom glavom") i da isti obrazac sprovodi sam. Ovo je bio ozbiljan problem za falsifikatore. Morali su da vlastodršca zamene s nekim kome mogu da veruju i ko neće koristiti vlast da bi

uklonio falsifikatore iz zavere. Taj proces bio je skup i izuzetno rizičan, ali ogromno bogatstvo koje se na ovaj način moglo steći bilo je vredno svih rizika.

Klasični primer ovakve sheme dogodio se u Francuskoj, u periodu od 1716. do 1721. godine. Događaji su počeli da se odvijaju 1715, posle smrti kralja Luja XIV. Francuska je bila pred bankrotom, sa ogromnim državnim dugom od preko 3 milijarde livri. Jedna problematična ličnost po imenu Džon Lo (John Law), čovek koji je bio osuđen za ubistvo, zbog čega je iz Škotske pobegao na kontinent, video je muke francuske vlasti i s tek krunisanim kraljem sklopio ugovor o spašavanju Francuske. Njegov plan bio je jednostavan. On je želeo da kontroliše centralnu banku sa isključivim monopolom na štampanje novca. (Francuska je u to doba bila pod kontrolom privatnih bankara koji su kontrolisali snabdevanje novcem. Međutim, novac u Francuskoj je počivao na zlatnom standardu i ti bankari nisu mogli da ga obezvrede izdavanjem više priznanica nego što je bilo zlata). Očajni Kralj ispunio je uslove Džona Loa. Dat mu je isključiv monopol, a Kralj je dekretom obznanio da je nezakonito posedovati zlato. Džon Lo je tada mogao da započne sa štampanjem novca bez pokrića, a ljudi nisu mogli da svoj sve bezvredniji papir zamene za zlato. Na samom početku, ostvaren je kratak period prosperiteta, i Džon Lo je hvaljen kao finansijski heroj. Francuski dug je otplaćivan, naravno papirnim novcem kojem je padala vrednost, ali to je bila cena kratkotrajnog prosperiteta. A Francuzi verovatno nisu shvatali da je Džon Lo taj koji je izazvao pad vrednosti njihovog novca. I kako to obično biva, Kralj i Džon Lo su postali previše gramzivi, tako da se broj papirnih priznanica isuviše brzo povećavao. Ekonomija je gotovo kolabirala zbog papirnog rasta cena, a prevareni narod je zahtevao ekonomske reforme. Džon Lo je pobegao da bi spasao glavu, a Francuska je obustavila štampanje bezvrednog papirnog novca.

Ovakvo štampanje papirnog novca, iza kojeg ne stoji podloga u zlatu, nije jedini metod koji su falsifikatori primenjivali. Drugi metod je vidljiviji od metoda s papirnim novcem, i zbog toga je kod falsifikatora manje popularan. Zove se „zakidanje na težini." Zlato je pretvoreno u monetu tako što ga je banka iskovala u zlatnike. Ovaj proces sastoji se od rastapanja zlata i deljenja na male potpuno jednake količine, od kojih se posle iskuju zlatnici. Sve dok se zlatnici prave od čistoga zlata- a svo zlato u opticaju pretvara se u zlatnike- jedini metod inflacije zlatnog novca je da se nabave dodatne količine zlata (što je, kao što smo ranije napomenuli, teško, posebno zato što količina zlata dostupna rudarima opada) ili da se povuku iz opticaja svi zlatnici i istope, a onda njihov broj poveća dodavanjem manje vrednih metala svakom zlatniku. Takav novoiskovani novac se vraća u opticaj sa istim oznakama kao i prethodni. Ljudi očekuju da će zlatnike koristiti kao pre, ali pošto je više novca u opticaju, po zakonu ekonomije, cene počinju da rastu.

Ovo zakidanje na težini praktikovalo se još u doba Rimske imperije. Prvi rimski novčići sadržali su 66 grana[2] čistog srebra, ali zahvaljujući praksi zakidanja na težini, za manje od 16 godina njihovi novčići sadržali su srebro samo u tragovima. Novčići manje vrednosti, koji su sadržali druge, jeftinije metale, ubrzo su istisnuli preostali srebrni novac, u skladu s još jednim ekonomskim zakonom, koji se zove Greshemov zakon: „Loš novac uvek potiskuje dobar novac."

Kao ilustracija ovog zakona može poslužiti kovanje novca u Americi, sredinom šezdesetih, kada je administracija predsednika Lindona Džonsona potisnula iz upotrebe srebrni novac.

Oci-osnivači Amerike bili su zabrinuti zbog prakse zakidanja na težini, i pokušali su da ovu moć zadrže izvan ruku falsifikatora. Na nesreću, oni nisu u potpunosti ograničili mogućnost vlastima da zakidaju na težini novca, kada su Ustavom Kongresu dali sledeće ovlašćenje: „Član 1, Odeljak 8: Kongres će biti ovlašćen da... kuje novac, reguliše njegovu vrednost i standarde veličine i težine."

Postoji nekoliko važnih činjenica u ovoj jednostavnoj rečenici.

Prvo, jedino ovlašćenje koje Kongres ima u odnosu na novac jeste da ima pravo da ga kuje. Kongres, dakle, nema ovlašćenja da štampa novac, samo da ga kuje. Nadalje, Kongres je ovlašćen da odredi vrednost novca, a ovlašćenje dato za kovanje novca nalazi se u istom delu koji se bavi određivanjem njegove veličine i težine. To će reći da je namera bila da se vrednost novca odredi kao što je bila određena i dužina stope koja u sebi sadrži dvanaest inča ili zapremina jedne unce ili jednog kvarta. Cilj ovog ovlašćenja bio je da odredi konstantne vrednosti, u skladu sa kojima bi se, na primer, stanovnici Kalifornije mogli osloniti na činjenicu da je stopa koju oni koriste kao mernu jedinicu identična stopi koju koriste u iste svrhe Njujorčani.

Treći način inflacije standardne vrednosti zlata bio je povlačenje iz opticaja sveg zlatnog i srebrnog novca, koji je potom bivao zamenjen novcem načinjenim od jeftinijih metala, kao što su bakar ili aluminijum. Najnoviji primer za takvu jednu operaciju jeste tzv. „zamena novčića", izvedena za predsednikovanja Lindona Džonsona. Tom prilikom je Vlada izvela zamenu srebrnih novčića novčićima koji su se sastojali od legure metala koje je lakše naći u prirodi, pa su stoga i novi novčići bili- jeftiniji.

Varalica koji bi želeo da kaže kako takvi metodi i nisu baš savršeni, rešenje će svakako potražiti u mogućnosti da se Vlada potpuno odrekne standarda zlata, čime bi mu se otvorile neslućene mogućnosti za

bogaćenje putem inflacije. Po tom metodu, vlada više ne izdaje zlatan kovani novac, niti papirnate apoene koji se u zamenu za zlato mogu menjati u odnosu jedan prema jedan, pa se novac štampa bez bilo kakve podloge, dok ga Vlada legalnim čini isključivo svojom službenom naredbom.

Prema definiciji iz rečnika takav novac se zove „dekretni novac" a podrazumeva papirni državni novac koji se pušta u opticaj prema dekretu ili zakonu (jer nije je zasnovan na zlatu) i nema garanciju da se zlato može promeniti. Transformacija američkog zlatnog standarda u dekretni standard može se lako uočiti, samo ako se prate natpisi na novčanicama od jednog dolara.

Rani američki novac nosio je na sebi jednostavno uveravanje da če vlasti zameniti svaki zlatni sertifikat za zlato predavanjem sertifikata blagajni. Na seriji dolara iz 1928. godine ovo obečanje je promenjeno, pa natpis glasi: „Po zahtevu, zamenjiv u državnoj blagajni za zlato ili za vredan i zakonit novac u bilo kojoj banci Federalnih rezervi". Postoje ljudi koji se pitaju o pravoj prirodi ovog dolara koji vlasnik može zameniti u svakoj federalnoj banci za „zakonit novac". Da li to znači da vlasnik pokušava da promeni „nezakoniti novac"?

U svakom slučaju, od 1934. godine natpis na novčanici od jednog dolara je glasio:

„Ova novčanica je zakonito sredstvo plaćanja svih dugova, javnih i privatnih, i isplativa je u zakonskom novcu u državnoj blagajni ili bilo kojoj banci Federalnih rezervi."

A 1963. natpis je ponovo promenjen: „Ova novčanica je zakonito sredstvo plaćanja svih dugova, javnih i privatnih." Ovaj dolar više nije isplativ u „zakonskom novcu", tako da je sada za raspravu pitanje da li je prethodni novac bio „nezakonit". Ono što je još važnije jeste to da je sertifikat postao novčanica i da na njoj piše „Novčanica Federalnih rezervi". To znači da je vlada Sjedinjenih Država novčanicu pozajmila od onoga ko ima isključivi monopol na štampanje novca u državi, a to je „Sistem Federalnih rezervi."

Amerika je bila na zlatnom standardu do aprila 1933, kada je predsednik Frenklin Ruzvelt naložio svim Amerikancima da svoje zlatnike i zlatni novac unesu u bankarski sistem. Za svoje zlato ljudi u Americi dobili su papirni novac koji nisu mogli ponovo da zamene za zlato (dekretni novac). Taj novac isplatile su im banke koje su prikupljeno zlato predale Sistemu Federalnih rezervi.

Predsednik Ruzvelt pokupio je američko zlato bez zakonske odluke Kongresa, koristeći neustavno predsedničko izvršno naređenje. Drugim recima, on nije zatražio od Kongresa da usvoji zakon koji bi mu dao ovlašćenja da pokupi zlato u privatnom posedu Amerikanaca; on je uzeo zakon u svoje ruke i naredio da se zlato preda. Predsednik, kao šef izvršnog dela vlasti, nema ovlašćenje da donosi zakone, jer ovo pravo prema Ustavu pripada zakonodavnom telu.

Ali, Amerikancima je rečeno, od strane predsednika, da je ovaj korak učinjen da bi se okončala „nacionalna opasnost", koju je donela velika depresija (ekonomska kriza) iz 1929, i oni su dobrovoljno predali većinu svoga zlata. Predsednik je u svoje izvršno naređenje uključio i pretnje kaznama za one koji ga ne izvrše. Amerikancima je rečeno da će biti kažnjeni sa 10 000 dolara globe ili zatvorom od 10 godina, ili na obe ove kazne, ukoliko svoje zlato ne predaju pre kraja aprila 1933. godine.

Kada je većina zlata bila predata, predsednik Ruzvelt je 22. oktobra 1933. obznanio svoju odluku da devalvira dolar, objavljujući da će vlada otkupljivati zlato po većoj ceni. To je značilo da je papirni novac koji su Amerikanci tek primili za svoje zlato postao manje vredan. Jedan dolar je sada vredeo trideset petinu unce zlata, umesto dvadesetine, koliko je vredeo pre devalvacije.

Ruzvelt je, da bi objasnio ovaj potez, dao sledeće saopštenje: „Moj cilj, prilikom preduzimanja ovog koraka, bio je da uspostavim i održim trajnu kontrolu... Mi stoga nastavljamo da se krećemo prema dirigovanoj valuti." (Prilično je ironično i mnogo toga kazuje podatak o tome da je demokratski kandidat Ruzvelt svoju predizbornu kampanju 32. godine temeljio na Zlatnom standardu).

Međutim, nije celokupno američko zlato bilo predato: „Do 19. februara, zlato povučeno iz banaka povećalo se od 5 na 15 miliona dolara dnevno. U dve nedelje, iz banaka je uzeto 114 miliona dolara za izvoz, a drugih 150 miliona dolara je sklonjeno.

Ustanovljena cena zlata bila je 20,67 dolara za uncu, i onaj ko je mogao da drži svoje zlato u inostranim bankama, trebalo je samo da sačeka da Vlada podigne cenu na 35 dolara po unci, pa da ga proda državi i ostvari odličan profit od oko 75 odsto.

Sličan profit napravio je Ruzveltov pomagač Bernard Baruh (Bernard Baruch) koji je mnogo investirao u srebro. U knjizi pod naslovom *FDR, moj iskorišćeni očuh,* autor Kurtis Dal (Curtis Dali), Ruzveltov posinak, seća se slučajnog susreta sa gospodinom Baruhom, koji mu je rekao da poseduje opcije 5/16 poznatih zaliha srebra u svetu. Nekoliko meseci kasnije, „da bi pomogao rudarima sa Zapadne obale", predsednik Ruzvelt je udvostručio cenu srebra. Zgodan profit! (Isplati se podržavati prave ljude).

Bilo je, ipak, ljudi koji su prozreli opake namere u pozadini ovakvih poteza. Kongresmen Luj

Mek Feden (Louis McFadden), predsedavajući Kongresnog komiteta za bankarstvo, izneo je optužbu da je uzimanje zlata bila „operacija vođena u korist međunarodnih banaka". Mek Feden bio je dovoljno uticajan da sruši ćelu pogodbu u trenutku kada je na jednom banketu iznenada kolabirao i umro. Pošto je do tada već dva puta pokušavan atentat na njega, mnogi sumnjaju da je otrovan."[4]

Gigantski korak u pravcu rešenja dileme oko povratka zlatnog standarda učinjen je u maju 1974, kada je predsednik potpisao zakonodavni predlog koji Amerikancima ponovo dozvoljava legalno posedovanje zlata. Ovaj zakon nije povratio zlatni standard, ali je bar omogućio onima koji su zabrinuti zbog inflacije mogućnost da poseduju zlato, ako tako žele.

Ljudi koji kuju zlato imaju dva problema o kojima se malo zna. Prvi problem je činjenica što se cena zlata ne uspostavlja na slobodnom tržištu, gde se kupac i prodavač sreću kod cene koja je zadovoljavajuća za obe strane. Cena se utvrđuje: „... dva puta dnevno na Londonskoj berzi zlata od strane petorice vodećih britanskih dilera zlatnih poluga. Oni se sastaju u kancelarijama Rotšild siti banke (N.M. Rotshild and Sons City Bank) i dogovaraju oko cene po kojoj će se odvijati trgovina toga dana." Dakle, cena zlata nije uspostavljena slobodnom aktivnošću kupca i prodavca, već od strane petorice trgovaca zlatnim polugama. I mada kupac zlata misli da sada zlato pripada njemu, američka vlada ga može ponovo zatražati. Postoji jedna malo poznata odredba u „Aktu o Federalnim rezervama" koja glasi: „Kad god je po proceni sekretara Blagajne takva akcija neophodna da bi zaštitila novčani sistem Sjedinjenih Država, sekretar... po svom diskrecionom pravu može zahtevati od bilo kog ili od svih pojedinaca... da predaju blagajniku Sjedinjenih Država sve zlatnike, zlatne poluge i sertifikate koje ti pojedinci poseduju." Znači, ako vlast želi da uzme zlato od američkih građana, treba samo da se posluži zakonom i silom vlasti, i ono će biti pokupljeno. A jedine opcije koje vlasnik zlata ima su da zlato preda ili da se suoči sa zakonskim kaznama.

Ali, vlast ima moć da i papirni novac obezvredi uništavajući njegovu vrednost putem povećanja papirnog novca u opticaju. Ovaj proces zove se „hiperinflacija".

Najbolji primer ovakvog metoda je obezvređivanje papirnog novca koji se dogodio posle Prvog svetskog rata u Nemačkoj, kada je uništena vrednost nemačke marke štampanjem ogromne količine gotovo bezvrednih novih maraka.

Po završetku Prvog svetskog rata, zaraćene strane potpisale su mirovni plan, takozvani „Versajski ugovor", koji od poražene Nemačke iziskuje plaćanje ratnih reparacija zemljamapobednicama. Ugovor je „precizirao da ugovoreni iznos od 249 milijardi zlatnih maraka ratne odštete Nemačka mora da plati u 42 godišnje rate..."[5]

Čitav proces prvobitno je stavljen u pogon kada je Rajshbanka suspendovala promenu papirnih novčanica za zlato, po izbijanju rata 1914. godine. To je značilo da nemačka vlada svoje učešće u ratu plaća dekretnim novcem, tako da se do 1918. količina novca u opticaju učetvorostručila. Inflacija se nastavila sve do kraja 1923. Do novembra te godine, Rajshbanka je izdavala milione maraka svakog dana.

Štaviše, do 15. novembra 1923, Banka je izdala neverovatnu sumu od 92 800 000 000 000 000 000 (kvintiliona maraka) u papiru. Ovo astronomsko povećanje količine novca u opticaju imalo je predvidiv efekat na cene: one su skočile u isto tako predvidivom procentu. Na primer, cene tri osnovne kućne potrepštine rasle su ovako (cene su u markama):

ROBA	1918.	Novembar 1923.
Funta krompira	0,12	50 000 000 000
Jedno jaje	0,25	80 000 000 000
Funta butera	3,00	6 000 000 000 000

Vrednost nemačke marke pala je od 20 za jednu englesku funtu na 20 000 000 000 za funtu u decembru 1923, gotovo uništivši trgovinu između dveju zemalja. Očigledno je da je Nemačka odlučila da izlaz iz ratnih reparacija potraži u štampanju novca, radije nego da dodatno oporezuje svoj narod, i to iz nekoliko razloga. Očevidno je da je oporezivanje ljudi otvoren i vidljiv način plaćanja ratnog duga, ali sigurno nije baš popularan. Rezultat štamparske prese nije tako očigledan, pa se ljudima uvek može reći da je povećanje cena rezultat nestašice robe izazvane ratom a ne povećanjem novca u opticaju. Drugo, kandidati za visoka mesta u vlasti, koji obećaju da će skresati inflaciju ukoliko budu izabrani, u stanju su to da učine zato što vlast kontroliše štamparske prese. Znači, srednja klasa, koja je najviše propatila tokom inflacije, grčevito traži neko rešenje i obično će glasati za prvog kandidata koji obeća rešenje. Jedan od takvih kandidata bio je Adolf Hitler: „Krajnje je neizvesno da li bi Hitler ikada došao na vlast u Nemačkoj da inflacija nemačke marke nije prvo uništila srednju klasu..."[6]

Hitler je, svakako, imao povod za napad na nemačku vladu. Mogao je da je optuži za

hiperinflaciju i svi Nemci su znali o čemu govori, jer je rast cena pogodio gotovo čitav nemački narod.

Još provokativni ja misao je mogućnost da je bilo onih koji su, u stvari, želeli da Hitler, ili neko sličan njemu, dođe na vlast, i koji su napravili Versajski ugovor na takav način da su prinudili Nemačku da uključi štamparske prese ne bi li otplatila ratnu odštetu. Kada su ovakvi uslovi stvoreni, i kada je štampanje novca otpočelo, Hitleru je bilo lako da obeća da on nikada neće dozvoliti da se takvo izopačenje ponovi, ukoliko mu se ukaže poverenje i preda vlast u ruke.

Džon Majnard Kejns u knjizi *Ekonomskeposledice mira* ukazao je na to da postoje oni koji izvlače korist iz hiperinflacije, i da su takvi izvukli korist i iz Hitlerovog dolaska na vlast. Onaj koji je kontrolisao količinu novca u opticaju mogao je da pokupuje kapitalna dobra po sniženoj ceni (mereno u preinflacijskim markama) zato što je imao neograničeni pristup neograničenim količinama novca. Kada su pokupovali sve što su želeli, njihova prednost bila je očita, i oni su želeli da se situacija što pre vrati u normalu. Mogli su da isključe štamparske prese.

Najveći gubitnici bili su oni koji su svoje vlasništvo prodali neposredno pre inflacije, zato što su bili isplaćeni u markama koje su vredele znatno manje nego u trenutku kada su se odlučili na prodaju. Čovek koji je prodao, recimo, neko imanje, nije mogao da kupi imanje ni približne veličine za novac koji je dobio. Jedini koji su mogli da kupuju imanja bili su štampači novca.

Je li moguće da je nemačka hiperinflacija namemo izazvana da bi eliminisala srednju klasu? A to je sigurno rezultat štampanja novca, bar prema doktoru Kerolu Kvigliju, poznatom istoričaru, koji je napisao: „...do 1924. srednja klasa je bila velikim delom uništena."[7]

Pojedini ekonomisti shvatili su ove razorne procese i trudili se da na njih ukazu. Profesor Ludvig fon Mizes (Ludwig von Mizes), koji je živeo u Nemačkoj za vreme hiperinflacije, napisao je:

„Inflacionizam nije jedna varijanta ekonomske politike. To je instrument za destrukciju; ukoliko se veoma brzo i radikalno ne zaustavi, potpuno uništava tržište. To je smicalica ljudi koji ne daju pet para za budućnost svoje nacije i njene civilizacije."[8]

---

[1] *Stiven Birmingem: Naša gomila (Stephen Birmingham: Our Crowd, New York: Dell Publishing Co., Inc., 1967), str. 87.*

[2] *Gran - mera za težinu (0,06 grama). Znači, novčići su imali 3,96 grama čistog srebra (prim. prev.).*

[3] *Kurtis Del: FDR Moj iskorišćeni očuh (Curtis Dall: FDR, My Exploited Father-in-law, Washington: D. C. Action Associates, 1970), str. 71-75.*

4 Geri Alen: „Federalne rezerve" (Gary Allen: „Federal Reserve", „American Opinion", April 1970), str. 69.

[5] *Verner Keler: Istok minus Zapad jednako je nula (Werner Keller: East Minus West Equals Zero, New York: C. P. Putnam's Sons, 1962), str. 194.*

[6] Džejms P. Varburg: *Zapad u krizi,* str. 35.

[7] Kerol Kvigli: *Tragedija i nada,* str. 258.

[8] Ludvig fon Mizes, navedeno u: Persi Crejvs: *Razumevanje krize dolara* (Ludwig von Mizes, quoted by Percy Craves: *Understanding the Dollar Crisis,* Boston, Los Angeles: Western Islands, 1973), str. XXI-XXII.

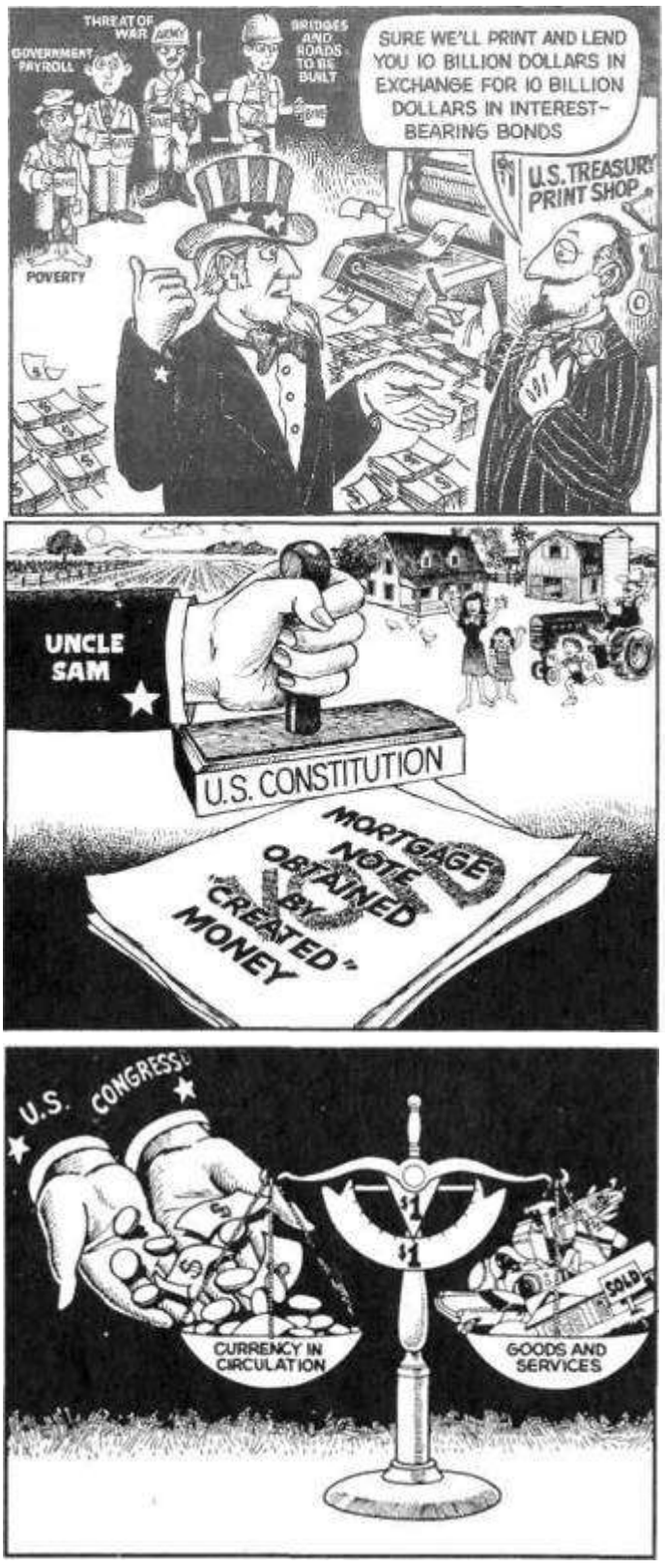
THREAT OF WAR
ARMY
GOVERNMENT PAYROLL
BRIDGES AND ROADS TO BE BUILT
SURE WE'LL PRINT AND LEND YOU 10 BILLION DOLLARS IN EXCHANGE FOR 10 BILLION DOLLARS IN INTEREST-BEARING BONDS
U.S. TREASURY PRINT SHOP
POVERTY
UNCLE SAM
U.S. CONSTITUTION
MORTGAGE NOTE OBTAINED BY "CREATED" MONEY
U.S. CONGRESS
CURRENCY IN CIRCULATION
GOODS AND SERVICES
SOLD

GLAVA VII

DODATNI EKONOMSKI TERMINI

Na ovom mestu bi bilo poželjno dati neke definicije koje bi pomogle čitaocu u daljem razumevanju metoda i motiva onih koji su umešani u zaveru.

Prva definicija je:

Monopol: jedan prodavač određene robe na tržištu.

Postoje dva tipa monopola:

Prirodni monopol: Onaj koji postoji na zadovoljstvo tržišta; ulaz na tržište nije ničim ograničen, osim voljom kupca.

Na primer, vlasnik radnje koja prodaje kućne ljubimce u nekom malom gradu u kojem drugoj radnji ne bi bilo profitabilno da se nadmeće sa već postojećom, ima prirodni monopol.

Prisilni monopol: Vlast stvara monopol, ili mu dozvoljava da postoji, a zatim koristi priliku da bi onemogućila drugima pristup tržištu u cilju eliminisanja konkurencije.

Primer bi mogla da bude neka taksi-kompanija u gradu u kojem je samo njoj dozvoljeno da prevozi putnike uz nadoknadu, a sve to je uređeno nekim Vladinim propisom. Nikome drugom nije dozvoljeno da se nadmeće na tržištu. Cenu koja se naplaćuje utvrđuje vlast.

Prednost monopola je očita: prodavač formira cenu robe (ili usluge). Ona se ne obrazuje međuzavisnošću između prodavca i kupca, u kojoj svaki od njih ima mogućnosti da napravi posao s nekim drugim. Prodavač može da ostvari ogroman profit ukoliko nema konkurencije, posebno ukoliko vlast tom prodavcu osigura da neće imati konkurenciju drugih prodavača.

Prirodni monopoli omogućavaju gramzivim profiterima sticanje velikih profita samo na kratko vreme. Konkurencija se trudi da smanji cenu robe, smanjujući na taj način i profit. Velika bogatstva prave se onda kada monopolista shvati da je tajna dugotrajnog bogaćenja u korišćenju moći vlasti da ostalim prodavcima ograniči pristup na tržište.

Sledeća važna definicija je:

Monopson(ija): samo jedan kupac na tržištu.

Još jednom, kao i kod monopola, postoje dve vrste monopsonije: prirodna monopsonija i prisilna monopsonija.

Kao primer stvaranja monopsonije, uzećemo pokušaj donošenja zakona, 1977. godine, koji bi vladu Sjedinjenih Država učinio „jedinim kupcem uvozne nafte". Time bi privatne naftne kompanije bile isključene iz konkurencije. Prednosti su očigledne. Ukoliko bi prodavač uvozne nafte želeo da je proda u Sjedinjenim Državama, morao bi da je proda po ceni koju bi odredila Vlada,.a ta cena ne bi imala mnogo veze sa cenom koja se postiže na slobodnom tržištu.

Treća definicija je:

Kartel: nekoliko prodavača na tržištu koji se udružuju oko formiranja cene robe koja se prodaje.

Postoji jedna velika nepovoljnost vezana za kartel: monopolist mora da deli s drugim prodavcima kako tržište tako i profit.

Jednostavan primer biće dovoljan da se objasni kako ovaj sistem deluje. Prvi proizvođač neke robe ima mogućnosti da formira cenu robe koja obezbeđuje maksimalan profit. Proizvod čija proizvodna cena iznosi 1 dolar može se lako prodati, recimo, za 15 dolara, što prodavcu donosi profit od 14 dolara po svakom prodatom komadu. Međutim, u sistemu slobodnog preduzetništva, gde pristup tržištu nije ograničen, ovakav profit ohrabruje i druge da uđu u takav posao s namerom da prigrabe sav profit, ili bar jedan njegov deo. Drugi proizvod mora da smanji cenu da bi privukao kupca. Kupac, da bi uštedeo, počinje da kupuje kod drugog prodavca. Smanjivanje cene primorava prvog prodavca da i on smanji cenu robi da bi parirao novoj ceni od 14 dolara, ili da čak ponudi cenu od 13 dolara da bi vratio tržište. Ovo snižavanje cena nastavi će se sve dok cena ne dostigne nivo na kojem jedan od prodavača više neće prodavati svoju robu.

Moguće je da će jedan od prodavača sniziti svoju cenu čak i ispod proizvodne cene robe (njegova prodajna cena biće 50 centi, iako mu je potrebno da izdvoji jedan dolar po komadu da bi je proizveo), pokušavajući da natera svog konkurenta da bankrotira. Ova cena, međutim, ima dve nepovoljnosti.

1. Prodavač koji prodaje svoj proizvod za 50 centi mora da vrati profit koji je prethodno napravio po višim cenama na tržištu, zato što mora da nastavi da plaća sve svoje troškove. Kod ambicioznih monopolista, ovo nije popularno iz očiglednih razloga.

2. Sa smanjenom cenom može se kupiti više proizvoda (kupac sad može da kupi 30 komada po 50 centi, umesto jednog za 15 dolara). Ovo znači da će prodavač biti prinuđen da na tržište i kupcima vraća velike delove prethodno zarađenog profita.

Prirodni monopol može se razbiti putem konkurencije bez primene sile vlasti ili pretnje nekom akcijom od strane te iste vlasti.

Postoji još jedna opcija koju, u potrazi za velikim profitima, monopolist ima na raspolaganju. On može da se udruži sa drugim prodavcem i da zajedno sa njim formira cenu, podelivši tržište. Kao što smo ranije rakli, to se zove kartel. Prema međusobnom dogovoru, cena se može ustaliti na 15 dolara i na taj način izbeći sučeljavanje i konkurencija koja obojici smanjuje profite. Ali, kao što smo ranije istakli, ovaj oblik dogovora nije popularan zato što tržište sada mora da se deli, a samim tim se smanjuje i ukupan profit. Jedina prednost je to što se ovim eliminiše samoubilačko nadmetanje.

Kartel, dakle, ponovo vraća cenu na 15 dolara, ali ovako visoka cena izaziva konkurenciju i trećeg prodavca, i ponovo počinje proces nadmetanja. Ni jedan kartel na slobodnom tržištu na kojem je pristup otvoren svima koji žele da prodaju ne može da izdrži snižavanje cena od strane konkurencije. Jedini način da se slomi svaki kartel jeste da se dozvoli svima da se nadmeću.

Ovo ohrabruje članove dvojnog kartela da pozovu i trećeg u kartel, da bi izbegli rat cena koji bi oslabio dva prvobitna člana kartela. Ali, tržište mora da se deli još jednom, ovoga puta na tri dela umesto na dva, ili da je jedinstveno. To, naravno, među monopolistima nije popularno.

Ključ monopolske kontrole nad tržištem leži, dakle, u stvaranju uslova koji onemogućavaju drugima da konkurišu monopolistima. Ovakav aranžman može da se napravi samo sa organizacijom koja ima snagu da se resi konkurencije na tržištu, a to je vlast. Ova organizacija imaće moć da ukine konkurenciju ako monopolisti budu u stanju da njome zavladaju. Taj neizbežni zaključak uskoro je postao očigledan onima koji su hteli da zavladaju tržištem, tako da su monopolisti brzo krenuli u kontrolu vlasti, Vršeći uticaj na ishod izbora.

Ovu vezu između monopolista i vlasti lepo je razabrao Frederik Klemson Houv (Frederick Clemson Howe), doktor ekonomije, advokat i specijalni savetnik Henrija Valasa (Henry Wallace), ministra poljoprivrede i Ruzveltovog potpredsednika. Napisao je:

„Evo pravila velikog biznisa: Dobij monopol! Pusti društvo da radi za tebe i zapamti da je politika najbolji biznis, jer je zakonski ovlašćena - povlastice, novčane dotacije ili izuzeća od poreza vredniji su od zlatnog rudnika, budući da ne zahtevaju nikakav rad, ni mentalni ni fizički, da bi se eksploatisali."[1]

Džon D. Rokfeler (Jonh D. Rockffeler) koji je, isto tako, dobro poznavao situaciju, izjavio je: „Konkurencija je greh.

O ovoj vezi pisao je i doktor Entoni Saton (Dr. Antony Sut ton), u svojoj knjizi *Vol strit i FDR?*

„Stari Džon Rokfeler i drugi kapitalisti XIX veka verovali su u jednu apsolutnu istinu: da se veliko bogatstvo u novcu ne može akumulirati pod nepristrasnim pravilima konkurencije u *laissez-faire* (sistemu slobodnog preduzetništva) društvu. Jedini siguran put sticanja masivnog bogatstva bio je monopol: razjuri svoje konkurente, ukini konkurenciju, eliminiši *laissez-faire* i, pre svega, zadobij državnu zaštitu za svoju industriju putem uslužnih političara i vladine regulative. Ovo poslednje donosi veliki monopol, a legalni monopol uvek vodi do bogatstva."[4]

U knjizi *Vol strit i boljševička revolucija,* doktor Saton je dalje razradio ovo svoje stanovište:

„Finansijeri... mogu kontrolom vlasti... mnogo lakše da izbegnu surovost konkurencije. Putem uticaja na politiku mogu da manipulišu policijskom snagom države da bi postigli ono što nisu bili u stanju, ili ono što ih je isuviše skupo koštalo u sistemu slobodnog preduzetništva.
Drugim rečima, policijska snaga države bila je sredstvo održavanja privatnih monopola."[5]

Najpoznatiji kartel na svetu je OPEC, organizacija zemalja izvoznica nafte, koji je postao veoma uticajan na svetskom naftnom tržištu. Smatra se da je ovaj kartel uglavno u rukama Arapa. Ima, međutim, dovoljno razloga da se veruje da glavno vlasništvo nad OPEC-om nije arapsko, već internacionalno, uključujući tu i Ameriku.

Doktor Kerol Kvigli je, u odličnoj studiji pod naslovom *Tragedija i nada,* pisao o naftnom kartelu formiranom 1928. godine:

„Ovaj svetjki kartel razvio se iz tripartitnog ugovora, potpisanog 17. septembra 1920, od strane Rojal dač šela, Anglo-Iraniena i Standard oila. Oni su se dogovorili da ustanove cene nafte na svetskom tržištu tako što će naplaćivati fiksnu cenu nafte uvećanu za transportne troškove, a da će višak nafte, koji bi mogao da ugrozi dogovoreni nivo cena, skladištiti. Do 1949. godine, kartel je u svom članstvu imao sedam najvećih naftnih kompanija u svetu: Anglo-Iranien, Sokoni-Vekjum, Rojal dač šel, Galf, Esso, Teksako i Kalso. (Anglo-Iranian, Socony-Vacuum, Royal Dutch Shell, Gulf, Esso, Texaco i Calso). Ne računajući domaće američko tržište, Sovjetski Savez i Meksiko, kartel je kontrolisao 32% svetskih rezervi nafte..."[6]

Džejms P. Varburg, koji je poznavao stvari, u svojoj knjizi *Zapad u krizi,* nastavio je ovu priču o kartelu. Kartel je primio još jednog člana:

„Osam gigantskih naftnih kompanija - od kojih su pet američke - kontroliše snabdevanje naftom nekomunističkog sveta, zadržavajući dogovorene cene koje... donose ogromne profite. Naftne kompanije vade naftu iz bušotina na Bliskom istoku, koje sadrže 90% svih poznatih rezervi u nekomunističkom svetu, po ceni od 20 do 30 centi za barel, a prodaju je po tajno dogovorenoj ceni koja je tokom godina varirala od 1,75 do 2,16 dolara po barelu. Dobijeni profit je, po pravilu, deljen fifti-fifti sa vlastima zemlje u kojoj se nafta proizvodi."[7]

Pomoću ovih cifri, lako ćemo izvesti vrednost povećanja cena na današnjem tržištu nafte.

GODINA	CENA PROIZVODNJE	PRODAJNA CENA	PROFIT	PROFIT U %
1950.	0,30$	2,16$	1,86$	620
1979.*	3,25$	20,00$	1*6,75$	515

* računajući 10% godišnjeg povećanja troškova i koristeći OPEK-ovu cenu od 20,00 $ u 1979, profit od 16,75$ je približno isti kao i onaj prikazan u Varburgovoj knjizi.

Znači, zemlje OPEC-a danas podižu cene nafte sa ciljem da održe procenat svog profita na nivou od pre 30 godina.

Interesantno je da su i doktor Kvigli i gospodin Varburg pisali 1949-1950. godine. OPEC je bio formiran 1951, neposredno pošto su autori istakli da arapske rezerve nafte poseduju nearapske kompanije.

Prosto je nemoguće da su se ove nearapske kompanije odrekle mogućnosti da zarađuju profit od 620%, u korist nacija OPEC-a, kada je on bio formiran.

Ukratko, dakle, ovi dogovori o veštački formiranim cenama (karteli, monopoli, monopsonija) dovode do akumulacije ogromnih količina zapanjujućih bogatstava. Ova kršenja tržišnih pravila opstaju jedino zato što su monopolisti obrazovali (sklopili) partnerstvo sa vlastima, a ono rezultira višim cenama za potrošače.

---

[1] *Entoni Saton: Vol strit i boljševička revolucija (Antony Sutton: The Wall Street an Bol shevik Revolution, New Rochelle, New York: Arlington House, 1974), str. 16.*

[2] *Vilijem Hofman: Dejvid (William Hoffman: David, New York: Lyle Stuart, Inc., 1971), str. 29.*

[3] *FDR - Frenklin Delano Ruzvelt, američki predsednik (prim. prev.).*

[4] *Entoni Satoru Vol strit i FDR, (Antony Sutton: Wall Street and FDR, New Rochelle, New York: Arlington House, 1975), str. 72.*

[5] Entoni Saton: *Volstrit i boljševička revolucija,* str. 100.

[6] Kerol Kvigli: *Tragedija i nada,* str. 1058.

[7] Džejms P. Varburg: *Zapad u krizi,* str. 53-54.

GLAVA VIII

TAJNA DRUŠTVA

Artur Edvard Vejt (Arthur Edward Waite) napisao je sledeće:

„Ispod široke plime istorije teku nevidljive struje tajnih društava, koje često, u dubini, određuju promene koje će se dogoditi na površini".[1]

Britanski premijer Bendžamin Dizraeli (Benjamin Disraeli, 1874-1880) potvrdio je prethodnu tvrdnju o kontroli tajnih društava nad istorijskim događanjima, kada je napisao:

„Postoji u Italiji snaga koju mi retko spominjemo u ovom Domu (Parlamentu)... Mislim na tajna društva... Beskorisno je poricati, jer je nemoguće sakriti, da je veliki deo Evrope... o drugim zemljama da i ne govorimo... prekriven mrežom ovih tajnih društava... Koji su njihovi ciljevi? Oni ne žele ustavne vlasti... Oni žele da promene vlasništvo nad zemljištem, da oteraju prethodne vlasnike i da ukinu crkveni sistem."[2]

Zapažate da su dva cilja tajnih društava, prema Dizraeliju, potpuno istovetna sa ciljevima organizovanog komunizma: ukidanje privatnog vlasništva i obračun sa „crkvenim sistemom", odnosno s religijama u svetu. Je li moguće da je takozvani komunizam u stvarnosti oruđe tajnih društava? Da li je realno verovati da komunizam kontrolišu snage koje su iznad njega, poredane u jednoj organizovanoj hijerarhiji?

Današnja verzija istorije kaže da je komunizam svesni rezultat javnih zahteva za promenama u organizaciji društva, obično izražen revolucionarnim dejstvima i zbacivanjem starog sistema. Da li je moguće da su sve revolucije u stvarnosti mahinacije tajnih društava koje teže da komunizuju svet?

Ima ljudi koji veruju da je tako:

„Komunizam nikada nije spontana, ili čak svesna pobuna podjarmljenih masa protiv gospodara koji ih eksploatišu - već sasvim suprotno. On je uvek ljudima nametnut odozgo, od strane moćnika koji žele da svoju moć uvećaju. Celokupno pokretanje na dnu izazvano je, razvijano, finansirano i kontrolisano od strane insajdera[3] na vrhu, da bi im donelo način i izgovor za grabljenje još veće moći - uvek pod plaštom zaustavljanja ili sprečavanja ovih revolucionarnih aktivnosti među masama na dnu."[4] Komunizam je maska za nešto dublje. Komunizam nije revolt „siromašnih", već zavera „bogatih". Međunarodna zavera ne počinje u Moskvi - već najverovatnije u Njujorku. Ona nije neki idealistički krstaški rat za siromašne i ponižene, već prikriveno grabljenje moći bogatih i arogantnih.

Priča o komunizmu naših dana počinje s tajnim društvom pod nazivom Red iluminata.

O ovoj organizaciji svedočio je „Izveštaj Istražne komisije o obrazovanju države Kalifornije" iz 1953. godine:

„Takozvani moderni komunizam je očigledno ista hipokritska svetska zavera da se uništi civilizacija, koju su otpočeli Iluminati i koja je podigla glavu u našim naseobinama ovde, u kritičnom periodu pre donošenja Ustava."[5]

Osvald Špengler (Oswald Spengler) je otišao korak dalje. On je komunizam povezao s novčanim interesima u svetu. Napisao je:

„Ne postoji proleterski, pa čak ni komunistički pokret koji nije radio u interesu novca, u pravcu koji je novac diktirao i u vreme koje je novac dozvoljavao - a u tu činjenicu nisu posumnjali ni najveći idealisti među njihovim vođama."[6]

Prema gospojinu Špengleru, čak ni komunistički lideri nisu svesni tajnih delatnosti sopstvenog pokreta. Je li moguće da su Gas Hol (Gus Hall) i Anđela Dejvis (Angela Davis), kandidati Komunističke partije za predsednika i potpredsednika na izborima 1980, koji su zastupali platformu suprotstavljenu „velikim bankama i monopolističkim korporacijama koje kontrolišu ekonomiju", u stvari iskorišćeni od strane tih istih organizacija kojima se ograničeno suprotstavljaju? Da li je moguče da su bogate banke i monopolističke korporacije naklonjene i da podržavaju komunističku partiju, zato što žele da im se ona suprotstavlja?

Jedna komunistkinja, doktor Bela Dod (Dr. Bella Dood), član Nacionalnog komiteta komunističke partije Sjedinjenih Država, potvrdila je postojanje veze između bogatih „kapitalista" i njene partije. Primetila je da bi svaki put kada Nacionalni komitet nije mogao da postigne dogovor oko neke odluke, jedan od njegovih članova odlazio u Valdorf tauers u Njujorku, gde se susretao sa izvesnom osobom koja je kasnije identifikovana kao Artur Goldsmit (Athur Goldsmith). Doktorka Dod je konstatovala da su odluke koje je donosio gospodin Goldsmit kasnije obavezno potvrđivane od strane Komunističke partije iz Moskve. Ono što je iskreno zaprepastilo doktorku Dod bilo je to što je gospodin Goldsmit bio ne samo član Komunističke partije, već i izuzetno bogati američki „kapitalista".

Ukoliko su, dakle, pretpostavke prethodnih autora tačne, i ukoliko je komunizam samo front za

delovanje tajnih društava, uključujući Iluminate, to istraživače viđenja istorije kao zavere prosto nagoni da prouče poreklo i istoriju ove organizacije.

Iluminati su osnovani 1. maja 1776. od strane Adama Vajshaupta (Adam Weishaupt), jezuite i profesora kanonskog prava na Univerzitetu u Ingolštadu, u Bavarskoj, današnjem delu Nemačke. Postoje izvesni dokazi da je profesor Vajshaupt bio povezan s nekim tajnim društvom i pre nego što je osnovao Iluminate.

Prvi maj, datum osnivanja Iluminata, još uvek se slavi širom komunističkog sveta kao praznik rada, mada perfekcionisti tvrde da se 1. maj slavi zato što je na taj dan 1905. počela revolucija u Rusiji. Ovo, međutim, ne menja stvar: 1. maj 1905. bio je samo godišnjica osnivanja Iluminata.

Vajshauptova organizacija širila se brzo, posebno među „intelektualcima" na njegovom univerzitetu. U stvari, svi profesori, osim dvojice, postali su članovi ovog Reda, u prvih nekoliko godina postojanja.

Osnovna filosofija koja je bila ponuđena budućem članu Iluminata bila je potpuno obrnuta od tradicionalne filosofije kojoj su podučavali Crkva i škola. Nju je sam Vajshaupt sumirao na sledeći način:

„Čovek nije zao, osim ako ga takvim ne učini svepresuđujuća moralnost. On je zao zbog religije, države i loših primera koji ga kvare. Kada razum konačno postane ljudska religija, onda će problem biti rešen."[7]

Postoji razlog da se veruje da je Vajshauptova mržnja prema religiji začeta 21. jula 1773, kada je papa Kliment XIV „zauvek poništio i ugasio jezuitski red".

Papina akcija bila je odgovor na pritisak Francuske, Španije i Portugalije, koje su, nezavisno jedna od druge, došle do zaključka da se jezuiti mešaju u državne poslove i da su stoga neprijatelji vlasti.

Reakcija jednog od vladara, kralja Žozefa Portugalskog, bila je tipična. On je „požurio da potpiše dekret po kojem su jezuiti označeni kao izdajnici, pobunjenici i neprijatelji kraljevstva..."[8]

Te tri države podnele su „kategoričan zahtev da on (Papa) zabrani Jezuitski red širom sveta. "[9]

Papa se saglasio i zabranio Red.

Vajshaupt, jezuitski sveštenik, verovatno je bio zabrinut zbog Papinog čina, moguće u toj meri da je poželeo da organizuje instituciju dovoljno snažnu koja bi mogla definitivno da uništi i samu Katoličku crkvu.

Delo pape Klimenta bilo je, međutim, kratkotrajno, jer je papa Pije VII, avgusta 1814. godine, jezuitima vratio sva pređašnja prava i privilegije."[10]

Rekonstrukcija jezuita pod Pijeom VII nije prošla nezapaženo u Sjedinjenim Državama, jer je bivši predsednik Džon Adams svome nasledniku, Tomasu Džefersonu, napisao: „Ne sviđa mi se ponovna pojava jezuita. Ako je ikada postojala grupa ljudi koja je zaslužila večno prokletstvo na zemlji... onda je to ovo društvo..."[11]

Džeferson je odgovorio: „Kao i Vi, i ja ne odobravam ponovno uspostavljanje jezuita, jer to znaci korak unazad, iz svetla u tamu."

Jezuiti su još u sporu sa Crkvom, kao što su bili u XVIII veku. Papa Pavle Jovan II, 28. februara 1982, rekao je jezuitima „da se drže dalje od politike i časnih rimokatoličkih tradicija."[13]

Jedan članak u „Ameriken njuz end vorld riport" („U. S. News and World Report") posvećen delima Pape, govori o tome da su se jezuiti zaista mešali u poslove pojedinih država. U članku se kaže:

„Jezuiti su igrali vodeću ulogu u nikaragvanskoj sandinističkoj revoluciji. Pojedini jezuiti priključili su se komunističkum partijama. Jedan sveštenik u El Salvadoru tvrdio je da njegov Red radi na unapređenju marksizma i revolucije, a ne u korist Boga."[14]

Članak nastavlja i dalje, tvrdeći da su se jezuiti „priključili levičarskim pobunjenicima u Centralnoj Americi i na Filipinima, i da su se zalagali za stapanje marksizma i rimokatolicizma u tzv. „liberalnu teologiju".[15]

Vajshauptova netrpeljivost prema religiji manifestovala se u njegovoj zamisli da čovekova sposobnost mišljenja treba da daje moralni ton društvu, umesto da to čini učenje *Biblije.*

Ova misao nije bila nova.

Biblija kaže da je prvom čoveku i ženi, Adamu i Evi, Bog rekao da ne jedu plodove sa drveta poznanja dobra i zla. Čovek nije trebalo da postavlja svoje moralne norme, trebalo je da sluša Božje zakone. Njega je iskušavao Satana nudeći mu da postane „kao Bog, da poznaje dobro i zlo", i da koristi svoj razum da bi odlučio šta je dobro a šta zlo.

Vajshauptovo pozivanje na čovekov razum, kojim bi se određivala njegova moralnost, nije bilo novo; i to je bio nastavak borbe između čovekovog razuma i učenja Božjih.

Kada je Mojsije doneo na Zemlju Božje zakone, u obliku Deset zapovesti, dogodio se jedan od najpoznatijih primera čovekove pobune protiv tih zakona. Dok je Mojsije bio odsutan, ljudi su sebi stvorili boga, nemo Zlatno tele, nesposobno da ponudi bilo kakva uputstva ili moralne pouke. Lako je klanjati se nečemu što ne zahteva ikakvu poslušnost niti daje zakone po kojima treba da se živi.

Čovek je, znači, nastavio pobunu protiv Boga. Vajshaupt je taj trend produbio poučavajući da čovek može da se oslobodi emancipujući se od religije. Čak i ime organizacije, Iluminati (odnosno „Prosvetljeni"), otkriva njegovu naklonost isključivo ka čovekovom razumu. „Prosvetljeni" bi bili oni koji poseduju najveću sposobnosti da dokuče istine Univerzuma prikupljene delovanjem ljudskog uma. Jednom oslobođen od religije, čisti razum izveo bi čoveka iz duhovne pustoši.

Oni koji veruju u Božije učenje koje je čovek otkrivao putem *Svetog pisma,* nisu saglasni sa tim da su Božji zakoni ograničavanje čovekove slobode, već sasvim suprotno. Oni čoveku omogućavaju da uživa u slobodi bez straha da će mu drugi ugroziti život, slobodu i imovinu.

Zapovest „Ne ubij" ograničava čoveku pravo da ubije drugog, ali na taj način ljudima se uvećava mogućnost da žive. „Ne ukradi", savetuje ljudima da puste druge da stiču svojinu koja im je potrebna za život. „Ne čini preljube", obeshrabruje porok a hrabri vernost, i na taj način osnažuje svetost Božije institucije braka.

Božiji zakoni dozvoljavaju maksimalnu slobodu onima koji im se povinjuju. Čovek postaje manje slobodan kada njegova žena, njegovo vlasništvo i sam njegov život, pripadaju onima koji misle da imaju prava da im to oduzmu.

Vajshaupt je čak priznao da je zasnovao novu religiju kada je osnovao Iluminate. Napisao je: „Nikad nisam mislio da ću postati osnivač nove vere."[16]

Dakle, cilj njegove religije bio je da religioznog čoveka zameni prosvetljenim čovekom: čovekom koji sve svoje probleme rešava koristeći svoj razum. Vajshaupt je objavio: „Razum će postati jedini čovekov kodeks."[17] „Kada razum konačno postane ljudska religija, problem će, znači, biti rešen."[18]

Vajshaupt je verovao da je čovek proizvod svog okruženja i da bi mogao da bude srećan ukoliko bi to okruženje potpuno preobratio.

U današnje vreme, osnove ove filosofije nalazimo u sudovima koji oslobađaju kriminalce čak i pre nego što žrtve stignu da podnesu prijave protiv tih istih kriminalaca. Racionalni, prosvetljeni um vidi da su društvo i okruženje, a ne kriminalci, krivi zbog zlodela pojedinaca. Ovako mišljenje proizlazi iz stava da društvo mora biti kažnjeno zbog kriminalnih dela, a da kriminalac mora biti vraćen u društvo da bi ga kaznio zato što nije udovoljilo njegovim potrebama. Vajshaupt, znači, religiju vidi kao problem zato što ona uči da se samo moralna sredstva mogu koristiti da bi se postigao moralni cilj. Ona mu je bila prepreka na putu ka postizanju željenog rezultata: potpune promene ljudskog društva. Napisao je: „Evo naše tajne! Zapamti da cilj opravdava sredstva, i da mudri moraju da koriste iste one načine da bi postigli dobro koje pokvareni koriste da bi činili zlo."[19]

Svaka delatnost, bila ona moralna ili nemoralna, postaje moralna i prihvatljiva članu Iluminata sve dok podupire ciljeve organizacije. Ubistva, pljačke, ratovi - sve postaje prihvatljivo za istinskog vernika nove religije.

Druga velika prepreka ljudskom napretku, prema Vajshauptu, jeste nacionalizam. „Nastankom nacije, narodi sveta prestali su da budu jedna velika porodica... Nacionalizam je zauzeo mesto ljubavi među ljudima."[20]

Vajshaupt nije bio anarhist (čovek koji veruje u odsustvo vlasti) već je verovao da postoji potreba za svetskom vladom koja bi zamenila ono što su do tada predstavljale nacionalne vlade. Ovim entitetom, naravno, vladali bi članovi Iluminata: „Učenici (Iluminata) su ubeđeni da će Red vladati svetom. Svaki član stoga postaje vladar."[21]

Krajni cilj Iluminata, dakle, a samim tim i njihovih naslednika, postaje moć: svetska moć. Moć vladanja nad svim ljudima na svetu.

Budući da je Vajshaupt želeo da promeni ljudski život na način koji su podržavale samo njegove pristalice, bilo je neophodno da svoje ciljeve čuva u tajnosti od budućih žrtava. Napisao je: „Velika snaga našeg Reda leži u njegovoj tajnosti: nikada nemojte dozvoliti da se pojavi na bilo kom mestu pod svojim pravim imenom, već uvek pod lažnim imenom i drugom svrhom."[22]

Pod zaštitom tajnosti, Red je brzo rastao. Međutim, za razliku od svih tajnih organizacija koje kontrolišu takozvane komunističke organizacije, Iluminatati nisu privlačili „potlačene mase", „niže" radničko-seljačke slojeve kojima bi, navodno, pomagali. To im nije ni bio cilj. Oni su privlačili ljude koji su

bili u blizini vlasti, onaj društveni sloj koji je bio samo nešto ispod vladajućeg. Evo, recimo, nekih primera čija se pripadnost Iluminatima pokazala verodostojnom: markiz, baron, advokat, opat, princ, gradonačelnik, profesor, pukovnik, sveštenik i vojvoda. Ovo su položaji izvesnih pojedinaca koji su se, bez straha da budu otkriveni, tajno sastajali i kovali zaveru protiv vlasti, vojske, Crkve i poretka. To su bili ljudi koji nisu posedovali potpunu vlast na poljima na kojima su delovali, ali su u pripadnosti Iluminatima videli način za postizanje svoga cilja: lične moći.

Članovi Iluminata su na tajnim sastancima i u međusobnoj prepisci uvek koristili pseudonime da bi prikrili svoj pravi identitet. Vajshaupt je za sebe uzeo ime Spartaka, rimskog roba koji je stolećima ranije poveo ustanak protiv rimskih vlasti.

Koji je bio cilj ovih zaverenika?

Nesta Vebster, jedan od najvećih istraživača Reda Iluminata, sumirala je njihove ciljeve ovako:

1. ukidanje monarhije i svih redovnih vlasti,
2. ukidanje privatne svojine,
3. ukidanje prava na nasleđe,
4. ukidanje patriotizma (nacionalizma),
5. ukidanje porodice (tj. braka i moralnosti i uvođenje druš tvenog obrazovanja dece),
6. ukidanje svih religija.[23]

Godine 1777, Vajshaupt je iniciran u masonski red u ložu „Teodor" iz Minhena. Njegova namera prilikom priključivanja masonima nije bila da postane deo ovoga Reda, već da se u njega infiltrira, a zatim da ga celog stavi pod svoju kontrolu.

U stvari, masoni su održali svoj međunarodni kongres u Vilhelmsbadu, jula 1782, a iluminatstvo se usadilo u Slobodno zidarstvo putem indoktrinacije masonskih vođa..."[24]

Tajnovitost Iluminata je, međutim, probijena 1783, kada su „četiri profesora Marianen akademije pozvana pred istražni sud i ispitivana... o Iluminatima."[25]

Bavarske vlasti otkrile su filosofiju i ciljeve Iluminata i, što je još važnije, njihovu nameru da tu istu vlast zbace. Održana su saslušanja, i Red je bio zabranjen. Ali razotkrivanje ove organizacije za nju je bilo sreća u nesreći: članovi koji su pobegli iz zemlje zbog progona od strane vlasti, nosili su iluminatstvo sa sobom i uspostavili nova tajna društva širom Evrope i Amerike.

Bavarske vlasti računale su na mogućnost ovakvog širenja i obavestile ostale evropske vlade o tačnim ciljevima Iluminata, no vladari Evrope nisu želeli da ih čuju. Ovakve odluke vratile su im se kasnije kao teška mora. Kao što je primetila Nesta Vebster: „Sveobuhvatnost plana činila ga je neverovatnim, i vladari Evrope, odbivši da iluminatstvo shvate ozbiljno, odbacili su ga kao neku vrstu glupe fantazije."[26]

Činjenica da evropski vladari nisu verovali i ciljeve Iluminata problem je koji se danas pojavljuje širom sveta. Običnom posmatraču je teško da poveruje da tako gigantska i dobro organizovana zavera zaista postoji i da je sudbina koju su namenili svetu realna. Ova neverica javnosti je ono što zaveru gura ka uspehu i što joj omogućava da događaje planira na takav način da istina postaje toliko neverovatna i naopaka da niko ne želi da poveruje da je pripremana s namerom.

Francuz po imenu Danton izjavio je (naravno na francuskom, a mi dajemo slobodan prevod): „Drskost, drskost, uvek drskost!"

Jedna od zemalja u koju su Iluminati pobegli bila je Amerika. Prvo udruženje formirali su 1786, u Virdžiniji, a zatim u još četrnaest drugih gradova.[27] Organizovali su kaloitalijansko društvo i, u osvit Američke revolucije, počeli su sebe da nazivaju jakobincima.[28]

Veliki deo onoga što danas znamo o Iluminatima dolazi iz knjige koju je 1798. napisao profesor Džon Robison (John Robison), predavač prirodne filosofije na Univerzitetu u Edinburgu (Škotska). Puni naslov njegove knjige glasi: *Dokazi zavere protiv svih religija i vlasti u Evropi, koja se priprema na tajnim sastancima Slobodnih zidara, lluminata i njihovih društava.*

Profesor Robison, i sam mason, dobio je poziv da se priključi Iluminatima, ali je osećao da treba da istraži Red pre nego što mu se pridruži. Robison je zaključio da je društvo formirano „zbog izričitog cilja podrivanja svih religijskih ustanova i zbacivanja svih postojećih vlasti u Evropi."[29]

Ovakve optužbe su među Robisonovom sabraćom masonima bile govorenje gluvima, uostalom kao i danas. Jedna od promasonskih knjiga nosi naslov *Enciklopedija Slobodnog zidarstva,* a njen autor doktor Albert Maki (Albert Mackey), je i sam mason 33. stepena, što je najviši nivo koji se može dosegnuti u masonskom redu.

Doktor Maki je izneo sledeće mišljenje o knjizi profesora Robisona: „Mnoge od njegovih tvrdnji

su neistinite, a njegovi argumenti su nelogični i naduvani, dok su poneki potpuno lažni. Njegova teorija zasnovana je na netačnim premisama a zaključivanje je pogrešno i nelogično."[30]

Napisao je još i ovo: „(Osnivač Iluminata je bio) masonski reformator. Vajshaupt nije mogao da bude monstrum kakvim su ga predstavljali njegovi neprijatelji.[31]

U stvari, doktor Maki je hvalio Iluminate: „Prvobitno stvaranje iluminatstva nesumnjivo je predstavljalo uzdizanje ljudske rase."[32]

Doktor Maki je negirao da su Iluminati pretnja civilizaciji jer je očigledno mislio da je organizacija nestala: „... krajem prošlog veka (do 1900), ona je prestala da postoji."[33]

Ovo može biti istina, što se tiče samoga imena Iluminata, ali postoje snažni dokazi očitovani, uglavnom, u ponavljanju njihove filosofije od strane duhovno srodnih organizacija da Red postoji, sa izmenjenim imenom i spoljnim obeležjima.

Godine 1798, ubrzo po objavljivanju dela profesora Robisona o iluminatima, jedan američki sveštenik, velečasni G. V. Šnajder (G. W. Snyder), poslao je primerak knjige predsedniku Džordžu Vašingtonu, koji je veoma otvoreno pripadao masonskom redu. Predsednik Vašington je 25. septembra 1798. napisao pismo velečasnom Šnajderu: „Mnogo sam slušao o podlim i opasnim planovima i doktrinama Iluminata, ali nisam imao priliku da vidim ovu knjigu, sve dok mi je Vi, veoma ljubazno, niste poslali. Nije mi namera da sumnjam u činjenicu da se doktrina Iluminata nije raširila po Sjedinjenim Državama. Naprotiv, niko nije zadovoljniji zbog toga od mene..."[34]

No, nisu se svi oci-osnivači saglasili s predsednikom Vašingtonom. Tomas Džeferson je, pročitavši samo treći deo knjige opata Baruela (Abbe Barruel), još jednog autora koji je raskrinkao fluminate, napisao:" Delovi knjige koje je napisao Baruel odgovaraju luđaku iz Bedlema."[35] (Vebsterov rečnik navodi da je „Bedlem" bolnica za umobolne u Londonu, u Engleskoj).

Džeferson je o osnivanju Iluminata pisao ovako:

„Izgleda da je Vajshaupt jedan entuzijastički čovekoljubac. On veruje da je cilj Isusa Hrista bio objava savršenstva ljudskog lika. Vajshauptove zapovesti su Božja ljubav prema bližnjem. (Zaista je zaprepašćujući da dva čoveka pročitaju radove Vajshaupta ili dela ljudi koji su pisali o njemu, i da dođu do dva potpuno suprotna zaključka o njegovim namerama. Čak i danas ima onih koji brane Iluminate.)

Pojedini glasniji kritičari Iluminata veruju da su ovi zaverenici bili instrument koji je pokrenuo i samu Američku revoluciju. Međutim, jednostavno preispitivanje prirode ove revolucije pokazuje razliku između nje i revolucije koje su kreirali Iluminati. Časopis „Lajf" je to sasvim lepo učinio u seriji članaka o Američkoj revoluciji: „Američka revolucija bila je isključivo rat za nezavisnost. Ona je kasnijim revolucijama dala plemeniti ideal, a samoj Americi slobodu da bira svoju sudbinu, ali je strukturu američkog društva u svim suštinskim delovima ostavila netaknutom."[37]

Drugim rečima, Američka revolucija nije razorila porodicu, ukinula religiju niti eliminisala nacionalne granice, što su tri glavna cilja Iluminata Američka revolucija je vođena da bi se Sjedinjene Države odvojile od engleske uprave. Tu činjenicu potvrđuje i Deklaracija o nezavisnosti. Oci-osnivači su napisali: „Kada u toku istorijskih događaja za jedan narod postane nužno da raskine političke veze koje su ga spajale sa drugim..."

Ali, Iluminati *jesu* bili direktno umešani u druge revolucije, od kojih je najznačajnija Francuska revolucija iz 1789. godine.

Činjenica o njihovom učešću u revoluciji nije opštepoznata stvar. Tradicionalno objašnjenje Francuske revolucije je da se francuski narod, umoran od tlačenja od strane kralja Luja XVI i kraljice Marije Antoanete, podigao protiv monarhije i revoluciju počeo napadom na zatvor Bastilju.

Ove aktivnosti, prema zvaničnim istorijskim zapisima, pokrenule su revoluciju, koja je kulminirala zbacivanjem monarhije i uspostavljanjem takozvane „Francuske republike".

Francuzi proslavljaju početak svoje „revolucije" svakog 14. jula, na dan kada je pala Bastilja. To ide u prilog zaključku da je narod Francuske, istinski revoltiran, ustao i zbacio monarhiju.

Ljudi koji su pomno proučavali Francusku revoluciju, međutim, otkrili su pravi razlog osvajanja Bastilje. Nesta Vebster je to objasnila ovako: „Plan za napad na Bastilju već je bio napravljen, ostalo je samo da se pokrene narod.

Cilj napada na Bastilju nije bio oslobađanje stotina „zatočenih političkih zatvorenika" koji su tamo, navodno, bili, već dobavljanje oružja potrebnog za počinjanje revolucije. Ovu tvrdnju potkrepljuje činjenica da je u „strašnoj" Bastilji „tlačitelja" Luja XVI gomila koja je prodrla u nju zatekla samo sedam zatvorenika: četvoricu falsifikatora, dvojicu luđaka i grofa De Solanža (Conte de Solanges), utamničenog zbog „monstruoznih zločina protiv čovečnosti", i to na zahtev njegove porodice. U stvari, „memljiva, mračna

tamnica zvrjala je prazna jer je poslednji politički zatvorenik u njoj bio prvi ministar Nekera još *1776.*"[39]

Druga pogrešna pretpostavka o uzrocima Francuske revolucije je da je revolucija bila delo masa francuskog naroda. Ovaj koncept, po kojem je veliki broj Francuza podržavao revoluciju, potpuno je pogrešan zato što je u stvarnosti „od 800 000 stanovnika Pariza svega nekih 1000 ljudi učestvovalo u napadu na Bastilju..."[40]

Oni koji su bili neposredno umešani u osvajanje Bastilje bili su, u stvari, plaćeni od strane ljudi koji su celom operacijom upravljali.

„Da su ti banditi s Juga (Francuske) namerno privučeni u Pariz 1789. primljeni u službu i plaćeni od strane vođa revolucije, činjenica je koju su potvrdili provereni autoriteti, koji su toliko brojni da ih nema smisla sve navoditi; činjenica od velike važnosti je i da su zaverenici znali da je takva mera neophodna, jer u izvođenju revolucije nisu mogli da se oslone na građane Pariza. Drugim rečima, uvoz kontingenta plaćenih bandita dosledno ruši teoriju da je revolucija bila nezaustavljivi narodni ustanak."[41]

Dodatak svemu ovome je i činjenica da nisu samo Francuzi upošljavani od strane zaverenika: „... šarolika gomila 'bandita'... žednih krvi, sastojala se ne samo od već pomenutih Marsejaca (Francuza s 'Juga' prethodno pomenutih) i Italijana, već takođe... i od velikog broja Nemaca..."[42]

Čovek koji je bio u prilici da bude svedok opsade Bastilje je doktor Rigbi (Dr. Rigby), koji se nalazio u turističkoj poseti Parizu, upravo u vreme početka Francuske revolucije. Pisma koja je pisao svojoj ženi tih dana predstavljaju interesantno svedočenje onoga što se zaista događalo. Nesta Vebster je komentarisala ova pisma u knjizi *Francuska revolucija:* „Opsada Bastilje izazvala je toliko malo meteža da je doktor Rigbi, nesvestan bilo kakvih neobičnih događaja, rano ujutru izašao da poseti vrtove Monsoa."[43]

Još jedan svedok Francuske revolucije bio je Lord Ekton (Lord Acton), koji je potvrdio da je u izazivanju Revolucije na delu bila skrivena ruka: „Zapanjujuća stvar kod Francuske revolucije je to što ona nije bila pobuna, već smišljeni plan. Kroz ovu vatru i dim naziremo dokaze sračunate organizacije. Upravljači su ostali pažljivo sakriveni i maskirani; ali nema sumnje u njihovo prisustvo od samog početka."[44]

Plan zaverenika bio je jednostavan: izazvati „narodni" gnev s namerom da se iskoristi za lične ciljeve. Stvorili su pet različitih problema da bi napravili utisak kako je za njih odgovoran sam Kralj. Nadali su se da će teški uslovi biti dovoljni da podignu na noge dovoljno ljudi koji bi se priključili onima koji su već bili unajmljeni, tako da izgleda da Revolucija zaista ima podršku naroda. Zaverenici bi tada kontrolisali događaje i postigli željene rezultate.

Prvi od veštački stvorenih problema bila je nestašica žita. Vebsterova kaže: „Montdžoi (Montjoie) tvrdi da su agenti koje je unajmio Vojvoda Orleanski (Due d' Orleans) namerno pokupovali svo žito, koje su ili poslali van zemlje ili sakrili, s namerom da revoltiraju ljude."[45]

Dakle, Vojvoda Orleanski, član Iluminata, kupio je velike količine žita da bi ljudi svoje muke svalili na Kralja, jer su poverovali da je on izazvao nestašicu. Iluminati su, naravno, bili ti koji su raširili priču da je Kralj namerno izazvao nestašicu žita. Ova taktika slična je taktici koju je, nekih 160 godina kasnije, Jan Kozak opisao u knjizi *Bez ispaljenog metka.*

Drugi od problema bio je ogroman dug koji je naterao vlasti da dodatno oporezuju narod da bi otplatili dug. Državni dug iznosio je, smatra se, negde oko četiri i po milijardi livri, odnosno nekih 800 miliona ondašnjih američkih dolara. Francuska je taj novac pozajmila da bi pomogla Sjedinjene Države u Američkoj revoluciji 1776. godine. (Veza između francuskih Iluminata i oca-osnivača Amerike biće obrađena u sledećim poglavljima ove knjige.) Smatra se da je dve trećine celokupnog duga utišlo u tu svrhu.

Treća teškoća bila je lažni utisak da francuski narod gladuje. Doktor Rigbi, prethodno već pomenut, tvrdio je da „... se mogla videti nekolicina pripadnika najniže klase u besu, bez posla i u bedi."[46] Nesta Vebster je ovo podrobnije objasnila: „... Doktor Rigbi nastavlja sa istom sklonošću ka divljenju - divljenju koje bismo mogli pripisati nedostatku oštroumlja da nije naglo prestalo po njegovom ulasku u Nemačku. Tu je naišao na 'zemlju u kojoj je priroda bila isto tako izdašna kao i u Francuskoj, sa mnogo obradivog zemljišta, ali su stanovnici živeli pod tiranijom vlasti'. U Kelnu je video da su 'tiranija i ugnjetavanje prevršili svaku meru'".[47]

Četvrti veliki problem koji su izazvali Iluminati i njihovi prijatelji, zaverenici u vlasti, bila je velika inflacija koja je radnike dovela do bankrotstva. Za kratko vreme odštampano je 35 miliona novčanica, i to je, takođe, bio delimičan uzrok nestašice. Odgovor vlasti na ovo bilo je uvođenje racionalnog snabdevanja, što je ljude još više razjarilo. I ova taktika slična je strategiji koju je opisao Jan Kozak.

Peto izvrtanje istine bila je navodna „ugnjetavačka" vladavina kralja Luja XVI. Istina je da je Francuska bila, do revolucije, najnaprednija od svih evropskih zemalja. Francuska je držala jednu polovinu celokupne količine novca u opticaju u Evropi, a od 1720. do 1780. trgovina sa inostranstvom se

učetvorostručila. Polovina bogatstva Francuske nalazila se u rukama srednje klase, a „kmetovi" su posedovali više zemlje nego svi ostali. Kralj je bio ukinuo prinudni rad kod javnih radova u Francuskoj a mučenje u postupku ispitivanja uhapšenika stavio van zakona. Kralj je, uz to, osnivao bolnice, škole, reformisao zakone zemlje i izgradio brojne mostove kako bi u unutrašnjosti zemlje olakšao promet roba.

U prvoj od nekoliko „revolucija" koje ćemo ispitati u ovoj knjizi vidimo, dakle, klasični primer zavere na delu. Dobronamerni kralj podsticao je uzdizanje srednje klase nadajući se boljem i zdravijem društvu. Takva situacija je bila nepodnošljiva za ljude koji su pripadali sloju neposredno ispod vladajuće klase, pošto je srednja klasa postajala snaga za sebe.

Zaverenici su pretendovali da sruše ne samo Kralja i vladajuću klasu, već isto tako i srednju klasu.

Neprijatelj svake zavere je uvek srednja klasa. U sledećim poglavljima ove knjige, koja se bavi drugim revolucijama, videće se da je cilj zaverenika uvek uperen protiv ove klase i da se „revolucije" zato i pokreću.

Znači, Francuska revolucija bila je prevara i obmana. Ljudi su bili izmanipulisani iz razloga koji im nisu bili poznati.[48]

Nevidljiva ruka koja je upravljala celom Francuskom revolucijom bili su Iluminati, koji su postojali tek trinaest godina, a ipak su bili dovoljno moćni da izazovu revoluciju u jednoj od najvećih zemalja na svetu.

Ali članovi Iluminata napravili su planove za revoluciju godinama ranije i infiltrirali su se u drugu tajnu organizaciju, masone: ,,Galopirajuće približavanje revolucije u Francuskoj 1789. pomoglo je, u prethodnim dekadama, narastajuće masonsko bogatstvo."[49]

Slobodno zidarstvo došlo je u Francusku 1725, ali do 1772. organizacija se podelila na dve grupe, od kojih je jedna postala poznata kao Loža „Veliki Orijent" Francuske. Prvi veliki majstor lože - što bi bio neki ekvivalent za predsednika - bio je Vojvoda Orleanski, takode i član Iluminata.

Loža „Veliki Orijent" brzo se širila ćelom Francuskom, tako da je do 1789. imala ukupno 600 loža u zemlji (dok je 1772. imala svega 104 lože). Članovi „Velikog Orijenta" bili su veoma aktivni u učestvovanju u vlasti, budući da je od 605 članova francuskog parlamenta njih 447 pripadalo ovoj Loži.

Plan Iluminata bio je da se infiltriraju u masonski red, zatim da ga pretvore u svoj ogranak a da potom njegovu tajnost iskoriste kao oružje za zbacivanje monarhije. Nova glavna vlast trebalo je da postane Vojvoda Orleanski. Strategija je delovala nakratko, ali je kasnije Vojvoda platio najveću kaznu za izdaju Francuske: završio je na giljotini.

Šta je tada francuskom narodu ponuđeno umesto starog društva? Šta je trebalo da bude vodeća snaga iza novog društva koje su ponudili Iluminati?

Na to pitanje odgovorio je jedan autor koji je pomno proučio revoluciju: Francuska revolucija predstavlja prvi pokušaj korišćenja religije razuma... koja je trebalo da predstavlja osnove poretka u društvu."[50]

Novembra 1793, „... mnoštvo ljudi okupilo se u crkvi Notr Dam da bi se klanjalo Boginji razuma koju je oličavala jedna glumica... koja je Vladinim dekretom postavljena naga iznad oltara..."[51]

Francuska revolucija je, dakle, bila smišljena da bi Boga zamenila „Boginjom Razuma". Zaverenici su francuskom narodu ponudili suštinski program Iluminata: čovekov um rešiće sve njegove probleme.

Uprkos svim dokazima o planiranju, međutim, još ima mnogo ljudi koji veruju da je Francuska revolucija bila spontana pobuna potlačenih masa koje su se digle protiv kralja-tiranina. Časopis „Lajf" je u seriji članaka o ovom događaju napisao: „Francusku revoluciju nisu planirali i podstakli zaverenici. Ona je bila rezultat spontanog ustanka naroda u Francuskoj..."

Osim nepoznavanja istorije, postoje i drugi razlozi zbog kojih je časopis „Lajf" zauzeo ovakav stav o čemu ćemo, takođe, govoriti u sledećim glavama.

---

[1] Artur Edvard Vejt Prava istorija Rozenkrojcera (Arthur Edward Waite: The Real His tory of the Rosicrucians, Blauvelt, New York: Steinerbooks, 1977), str. A.

[2] Benjamin Dizraeli, navedeno u: Nesta Vebsten Tajna društva i subverzivni pokreti (Benjamin Disraeli, quoted in: Nesta H.Webster Sekret Societies and Subversive Movements, Christian Book Club of America), str. IV.

[3] Insajder - čovek koji je „unutra", koji zna nešto što drugi ne znaju, pripadnik nekog društva (prim. prev.).

[4] Robert Velč: Šta je komunizam - brošura; (Robert Welch: What is Communism; pamphlet, Belmont, San Marino: American Opinion, 1971), str. 20.

[5] *Edvard Grifin: Kapitalistička zavera (Edward Griffin: The Capitalist Conspiracy, Thousand Oaks, California: American Media, 1971), str. 53.*

[6] *Geri Alen: Fondacije brošura (Gary Allen: Fondation; pamphlet, Belmont, Massachusetts: American Opinion), str. 7-8.*

[7] *Nesta Vebster. Svetska revolucija, str. 9.*

[8] *Rene Filep Miler: Moć i tajno jezuita (Rene Fulop-Miller: The Power and Secret of Jesuits, Garden City, New York: Garden City Publishing, Company, 1929), str. 376.*

[9] *Ibid., str. 382.*

[10] *Ibid„str.387.*

[11] *Rene Filep Miler: Ibid., str. 390.*

[12] *Ibid., str. 390.*

[13] *„Jovan Pavle poručuje jezuitima da se okanu politike i da se pridržavaju crkvenih propisa" (John Paul tells Jesuits to avoid politics, abide by church pules", „The Arizona Daily Star", February 28,1982), str. 16-A.*

[14] *„Sukob između Pape i jezuita" („Collision course for Pope, Jesuits", „U.S. News and World Report", February 22,1982), str. 60.*

[15] *„Susret jezuitskih vođa u svetu" („World Jesuit Leanders Meet", „The Arizona Daily Star", February 24,1982), str. A-7.*

[16] *Nesta Vebster: Tajna društva i subverzivni pokreti, str. 219.*

[17] *Nesta Vebsten Ibid., str. 215.* [18] *Ibid.,str.216.*

[19] *Nesta Vebster: Svetska revolucija, str. 13.*

[20] *Nesta Vebster Tajna društva i subverzivni pokreti, str. 214.*

[21] *Dion Robison: Dokazi zavere (John Robison: Profs of Conspiracy, Belmont, Mas sachusetts: Western Islands, 1967), str. 123.*

[22] *Ibid., str. 112.*

[23] *Nesta Vebster: Svetska revolucija, str. 22.*

[24] *Hiljadu sedam stotina osamdeset deveta, jedan nezavršen rukopis (Seventeen Eighty Nine, an Unfinished Manuscript, Belmont Massachusetts and San Marino, California: American Opinion, 1968), str. 78.*

[25] *Džon Robison: op. cit, str. 60-61.*

[26] *Nesta Vebster: op. cit, str. 25*

[27] *Ibid., str. 78.*

[28] *Hiljadu sedam stotina osamdeset deveta, jedan nezavršen rukopis, str. 116-117.*

[29] *Džon Robison: op. cit, str. 7.*

[30] *Albert Maki: Enciklopedija Slobodnog zidarstva (Albert Mackey: An Encyclopaedia of Freemasonry, Chicago, New York, London: The Masonic History Company, 1925), str. 628.*

[31] *Albert Maki: op. cit, str. 843.* [32] *Ibid., str. 347.*

[33] *Ibid., str. 347.*

[34] *„Pravi odgovori" („The Right Answers", „The Review of the News", July 19, 1972), str. 59.*

[35] *„Tomas Džeferson" („Thomas Jefferson", „Freemen Digest", Saut Lake City: Freemen Institute, 1981), str. 83.*

[36] *Ibid., str. 83.*

[37] *„Revolucija", drugi nastavak u seriji časopisa „Lajf" („Revolution", „Life", se cond part in series of two, starting, October 10,1969), str. 68.*

[38] *Nesta Vebster: Francuska revolucija (Nesta H. Webster; The French Revolution, 1919), str. 73.*

[39] *Ibid., str. 79.*

[40] *Ibid., str. 95.*

[41] *Ibid., str. 40.*

[42] *Ibid, str. 41.*

[43] *Ibid., str. 95.*

[44] *Ibid., str. IX*

[45] *Ibid., str. 17.*

[46] *Ibid,str.5.*

[47] *Ibid,str.5*

[48] *Džon Robison: op. cit, str. 7.*

[49] *Hiljadu sedam stotina osamdeset deveta, jedan nezavršen rukopis, str. 33.*

[50] *Rene Filep Miler: op. cit., str. 454.*

[51] *A. N. Fild: Raskrinkana prevara evolucije (A. N. Field: The Evolution Hoax Exposed, Rockford, Illinois: Tan Books end Publishers, 1971), str. 12.*

LUJ XVI (1754-1793), posiednji kralj Francuske. Vladao je od 1774. do 1793, kada je u Revoluciji osuđen na smrt i pogubljen na giljotini.

MARIJA ANTOANETA (1755-1793), žena Luja XVI (od 1770), kći austrijske carice Marije Terezije. Nije bila omiljena zbog svog raspusnog života i negativnog uticaja na Kralja, te je bila prozvana „Madam deficit". Kao i njen suprug, pogubljena na giljotini 1793. godine.

Pogubljenje Luja XVI

Žorž Žak Danton (1759-1794). Posle definitivnog razilaska s Robespjerom, uhapšen i giljotiniran.

Posmrtna maska Maksimilijana Robespjera (1758-1794). Izgubio je glavu na istoj giljotini na koju je poslao mnoge saborce.

ADAM VAJSHAUPT, bivši jezuitski sveštenik, osnovao je Iluminate 1. maja 1776. Ova organizacija je bila posvećena uništenju hrišćanstva i svih religija. Postoje dokazi da Iluminati još uvek postoje, ali pod drugim imenom.

BENDŽAMIN DIZRAELI, Grof od Bikonsfilda (1804-1881), engleski političar i državnik, osnivač i vođ konzervativaca i jedan od glavnih protagonista engleske ekspanzionističke politike u drugoj polovini XIX veka. Karikatura iz britanskog lista ‚Pančo"prikazuje dvojicu velikih političkih suparnika s kraja XIX veka: levo je Vilijam Edvard Gledston, četiri puta liberalni predstavnik Vlade, reformator i žestoki protivnik represije, a desno je Bendžamin Dizraeli, dva puta torijevski predsednik Vlade, oduševljeni reformator u zemlji i imperijalist na drugim kontmenitima.

GLAVA IX

KOMUNIZAM

Među istoričarima-tradicionalistima odavno je ukorenjeno mišljenje da je Karl Marks bio osnivač komunizma. Dodaćemo da je ovo zvanična pozicija koju nude i sami komunisti. Njihov stav je da se nepoznati mladi čovek pojavio niotkud, napisao „Komunistički manifest" i tako lansirao komunizam.

Istina je, međutim, da je ovakvo obrazloženje samo delimično tačno. I ova istina je daleko zanimljivija od delimično tačne priče.

Da bismo shvatili zašto je tako, biće neophodno da prvo ispitamo ličnost samoga Marksa.

Rođen je 1818. godine. U Pariz je otišao 1843, da studira ekonomiju. Na univerzitetu se upoznao sa Fridrihom Engelsom, sinom bogatog fabrikanta pamuka iz Lankšajra u Engleskoj. Marks je veoma brzo naučio da uživa u zadovoljstvima nezarađenog bogatstva, jer mu je Engels stalno pomagao, dobijajući novac od oca iz Engleske. Kasnije, Engels je pomagao i Marksovu porodicu. Marks nije bio u brizi da zarađuje za životne potrebe na tradicionalan način, već se oslanjao na darežljivost svog prijatelja Engelsa, koji ga je izdržavao gotovo celoga života.

Marks je često tražio dodatni novac od Engelsa, govoreći da njegove ćerke „moraju imati buržoasko obrazovanje da bi u životu mogle da uspostavljaju veze."[1]

Istoričari-tradicionalisti nisu se mnogo zadržali na odnosu Marksa sa Engelsom. Drugi, koji su ovu vezu pomno proučili, našli su da je čudno to što je Marks, „zastupnik poniženih i potlačenih radnika", ceo život proveo živeći od profita koji je zarađivao jedan „kapitalista" iz Engleske. Engelsov otac je - ako bismo naveli optužbe protiv „veleposedničke klase" toga doba - „izrabljivao radničku klasu koja, u stvari, proizvodi sav kapital na svetu". Pa ipak, Marks je nastavljao da živi od prihoda koje mu je Engels obezbeđivao od svoga udela u fabrici pamuka.

Da je Marks bio pošten i dosledan svojim principima, odbio bi taj novac i živeo od onoga što bi zaradio sopstvenim radom. Ali, jedini zvanični posao koji je Marks ikada obavljao bio je posao novinskog dopisnika, a i to samo kratko vreme.

U ranoj mladosti Marks je verovao u Boga. Međutim, tokom studiranja, promenio je svoje poglede. Napisao je jednom da bi želeo da se osveti „Onome koji vlada odozgo."[2]

Nije slučajno da je do promene kod njega došlo pošto se priključio jednoj veoma tajanstvenoj sekti, Satanskoj crkvi. U znak dokaza da pripada ovoj sekti, Marks je pustio veliku bradu i kosu. Ovakve spoljašnje manifestacije bile su: „... karakteristične za učenike Džoane Sautkot (Joana Southcott), satanske sveštenice, koja je tvrdila da je u kontaktu sa demonom Šilohom."[3]

Do 1841. godine njegov preobražaj bio je gotovo potpun, i jedan njegov prijatelj je primetio: „Marks hrišćansku veru naziva jednom od nemoralnijih religija."[4]

Marks je, pored hrišćanstva, napao i jevrejsku veru. U „Njujork tribjunu", 1865. je napisao: „Tako su ovi zajmovi... postali blagoslov Kuće Judine. Jevrejska organizacija zajmodavaca opasna je za narod koliko i aristokratska organizacija zemljoposednika."[5]

Marks je, u stvari, svoj bes usmerio protiv religije uopšte: „Napuštanje religije kao iluzorne čovekove sreće predstavlja uslov za njegovu istinsku sreću."[6]

Razlozi za Marksovu ogorčenost na religiju su brojni. Marks je religiju video:

1. kao mehanizam bogatih pomoću kojeg siromašne, potlačene radnike drže u stanju siromaštva;
2. kao učenje da imovina jednog čoveka ne pripada drugome;
3. kao učenje da čovek ne treba da žudi za imovinom drugog čoveka, i
4. kao učenje da svaki čovek samome sebi treba da obezbedi sredstva za život.

Marks je ovu nejednaku raspodelu bogatstva smatrao uzrokom čovekove nesreće. Kada bi imovina mogla da se jednako podeli, čovek bi bio srećan. A sredstvo koje je čoveka sprečavalo da uzme svoj deo imovine bila je organizovana religija koja je učila da čovek ne srne silom uzeti tuđu imovinu, jer zapovest kaže „Ne ukradi". Religijska učenja, takođe, kažu i „Ne poželi ništa što je tuđe", što znači da je pogrešno da želiš više od onoga što možeš da stekneš svojim radom.

Marks je stoga rezonovao da religijski sistem čoveka drži u bedi, budući da je posedovanje imovine jedini uslov njegove sreće. Dalje je sledilo, po marksističkoj logici, da kapitalistički sistem mora biti uništen, jer on ohrabruje svakog pojedinca da ličnim radom proizvodi za svoje sopstvene potrebe.

Dakle, ljudska sreća zavisila je ne samo od ukidanja religije već i od ukidanja „kapitalističkog" sistema.

Jedan od Marksovih prijatelja, Mihail Bakunjin, jednom je o Marksu napisao ovo: „Pošto je Marks odbacio ideju Boga, on nije mogao da objasni 'stanje ljudi' kao posledicu greha. On je za svo zlo, i moralno i psihološko, optužio ekonomski sistem, za koji je rekao da mora biti srušen putem revolucije, da bi ljudsko društvo moglo da bude restruktuisano."[7]

Marksistima nije bilo dovoljno čak ni ukidanje religije i kapitalističkog sistema. Sam Marks želeo je da ukine „celokupan društveni poredak", a ne samo Crkvu i sistem slobodnog preduzetništva. Pisao je: „Komunisti... otvoreno izjavljuju da se njihovi ciljevi mogu postići samo nasilnim rušenjem čitavog dosadašnjeg društvenog poretka."[8]

Marks se često bavio ovakvim temama. Evo šta je napisao o porodici:

„Buržoaske fraze o porodici i vaspitanju, o prisnom odnosu roditelja i dece postaju utoliko odvratnije..."[9], a šta o naciji: „Radnici nemaju otadžbine. Njima se ne može uzeti ono što nemaju. [10]

Marks je shvatio da je glavno sredstvo koje će se koristiti za uništavanje svih vrednosti biti vlast, i - bio je u pravu. Uzmimo, na primer, sledeći novinski članak, koji se pojavio 1980: *„Ispitivanja kažu da vlast ima štetan uticaj na život porodice":*

„Galupov institut za ispitivanje javnog mnjenja objavio je u petak da gotovo polovina ispitanika koja je odgovarala u 1980. na pitanje o američkoj porodici veruje da federalne vlasti imaju nepoželjan uticaj

na porodični život."[11]

Ideje o tome kako se porodica dalje može uništavati sada nam nude najrazličitiji tipovi. Jedan od njih, asistent na koledžu, ponudio nam je o toj temi svoje zamisli: „... činjenica da se deca odgajaju u porodici znači da ne postoji jednakost. Mi porodicama moramo oduzeti decu i vaspitavati ih... u cilju jednakosti u vaspitavanju."[12]

Da bi pokazali lično nezadovoljstvo tradicionalnim porodičnim životom, i Marks i Engels su pravili afere: Engels sa ženom svoga prijatelja, a Marks sa svojom služavkom. (Kada se oženio sa Dženi fon Vestfalen, ćerkom bogatog i poštovanog pruskog oficira, njena majka je, kao venčani poklon mladencima, poslala služavku. Marks je zahvalnost pokazao na taj način što je svoj poklon napravio trudnim.) Svoju nebrigu za porodicu pokazao je time što je dozvolio da mu dvoje od šestoro dece, umru od gladi. Baveći se radnicima, često je zaboravljao da obezbedi sredstva za život sopstvenoj porodici. Da bi stvari bile još gore, njegovo dvoje druge dece počinilo je samoubistvo, verovatno zbog bednih uslova u kojima je živelo.[13]

Marksov pogled na brak i porodicu bili su u skladu sa onim kako je živeo, ali u drugim oblastima njegova hipokrizija bila je očigledna.

Na primer, juna 1864, ,,u pismu svome ujaku Lajonu Filipsu (Lion Phillips), Marks ga je izvestio da je na berzi zaradio 400 funti."

Ovde, dakle, Marks, veliki borac za radničku klasu a protiv „eksploatatorskih kapitalista" (onih koji zarađuju novac na berzi), priznaje da je i sam napravio profit na berzi (tj. priznaje da se smatra pripadnikom klase kapitalista). Primećujemo da je to bilo osamnaest godina pošto je zahtevao da proletarijat (radnička klasa) zbaci buržoaziju (klasu bogataša), one koji zarađuju profite na berzi.

Drugom prilikom pisao je Engelsu, tražeći da se konačno sredi problem oko Volfovog nasledstva: „Da sam imao novca tokom poslednjih deset dana, bio bih u stanju da napravim dobar posao na berzi. Došlo je vreme kada uz pomoć pameti i malo novca u Londonu čovek može da napravi čuda."[15]

„Volfovo nasledstvo", koje Marks u pismu pominje, bilo je deo zaostavštine koji mu je ostavio izvesni Vilhelm Volf (Wilhelm Wolf), njegov obožavalac. Ukupna suma koju je Marks nasledio iznosila je 824 funte, u doba kada je prosečni godišnji prihod „eksploatisane radničke klase" iznosio oko 4,5 funti. U nekim današnjim ekvivalentima, to bi značilo da je nasledstvo iznosilo oko 365 000 dolara, pod pretpostavkom da je prosečna godišnja zarada američkog radnika u 1980. iznosila 20 000 dolara.

Neće biti da Marks nije mogao da zaradi za pristojan život sopstvenim radom. Gospodin Marks je, u stvari, bio doktor Marks, pošto je dobio titulu doktora filosofije Univerziteta u Jeni. Sa ovom titulom mogao je lako da se zaposli na nekom evropskom univerzitetu i zarađuje za pristojan život. (On, u stvari, nije pohađao univerzitet. Svoju diplomu doktora dobio je poštom.)

Godine 1846, Marks i Engels su se pridružili grupi koja se zvala „Savez komunista" a koja je proistekla iz takozvanog „Saveza pravednih". Ovaj potonji je, u stvari, izdanak Pariške lige izopštenika, koju su osnovale izbeglice iz Nemačke u tom gradu. Posle burnog desetogodišnjeg perioda, Savez pravednih pronašao je svoj 'gravitacioni centar', kako je rekao Engels, u Londonu, gde je nova stvar došla u prvi plan: od nemačkog, Savez je postao internacionalan."[16]

Pošto su Iluminati otkriveni u Bavarskoj, članovi su se raštrkali po celoj Evropi. Savez je bio „izdanak Pariške lige izopštenika koju su osnovale izbeglice iz Nemačke." Čovek može samo da se zapita nisu li te izbeglice bili rasejani Iluminati?

U svakom slučaju, na Drugom kongresu Saveza komunista (originalan naslov manifesta na nemačkom jeziku glasi „Manifest der Kommunistichen Partei"; reč „Partei", prevodila se različito, kao savez ili kao partija) Marks i Engels bili su izabrani da napišu partijski program. Oni su očigledno odugovlačili sa tim poslom, pa im je „Centralni komitet uputio oštru notu u kojoj se kaže da će, ukoliko manifest ne bude završen pre 1. februara 1848, prema njima biti preduzete određene mere. Rezultat je usledio."[17]

Dakle, Marksu i Engelsu dato je u zadatak pisanje partijske platforme za već postojeću međunarodnu grupu. „Manifest" nije bio delo inspirisanog anonimusa koji se zove Karl Marks (ili Fridrih Engels, šta mari), izniklog niotkuda. Obojica su zaposleni od strane organizacije koja je već postojala i smatrala da je njena snaga dovoljna da konačno izađe iz soba „ispunjenih dimom" i svoju organizaciju i njen program obznani narodima Evrope.

Ali zašto je bilo toliko važno da se manifest završi pre prvog februara? Da bi „spontane revolucije" koje su već bile isplanirane za celu Evropu mogle da izbiju na vreme i „spontano". Činjenica je da su ove „spontano-planirane" revolucije počele: 1. marta 1848. u Badenu, zatim 12. marta u Beču; 13. marta u Parmi; 22. marta u Veneciji; 10. aprila u Londonu, 7. maja u Španiji i 15. maja u Napulju. Šesdeset četiri revolucije „spontano su izbile" te iste godine širom Rusije.

Znači, „Manifest komunističke partije" bio je objavljen u Londonu 1. februara. 1848, kao objašnjenje uzroka revolucije koja je bila u pripremi. Srećom po narode Evrope, gotovo sve ove revolucije su

propale.

Zbog ovakvih promašaja, ime teksta je promenjeno u „Komunistički manifest", a dodato je ime Karla Marksa kao njegovog autora.

Ovo se odigralo 1868, dvadeset godina posle prvobitnog izdanja. Šta je onda Komunistička partija želela da Marks i Engels napišu?

Marks je zamislio da proletarijat (radnička klasa) „... postepeno oduzme buržoaziji sav kapital... pomoću despotskog posezanja u pravo svojine."[18]

Ovo znači da je trebalo da Marks i njegovi saradnici razviju program koji bi lagano uništavao pravo na privatnu svojinu u društvu, sve dok, jednoga dana, radnička klasa ne bi posedovala imovinu. Ovo ne bi zahtevalo silu, već samo delovanje vlasti sa velikim ovlašćenjima koja bi postepeno širila svoju ulogu u poslovima društva.

Marks i Engels su za Komunističku partiju napisali sledeće:[19] „Te mere biće, naravno, različite u različitim zemljama. Međutim, za najnaprednije zemlje sledeće mere mogu imati prilično opštu primenu:

„1. *Eksproprijacija zemljišne svojine i upotreba zemljišne rente za državne izdatke."*

Na drugom mestu u „Manifestu" stoji napisano: „Vi se užasavate zato što mi hoćemo da ukinemo privatnu svojinu... Doista, mi to i hoćemo."[20]

Dakle, prvo načelo „Manifesta" bilo je u skladu sa ostalom Marksovom filosofijom, iako se ovo načelo bavi svojinom samo u obliku zemljišta.

„2. *Izrazito progresivni porez."*

Ovde Marks uvodi poreze na prihod kao metod oduzimanja svojine od „eksploatatorske klase" da bi je dao „radničkoj klasi". Ovo načelo je u skladu s njegovom tvrdnjom da bogati imaju obavezu da daju siromašnima. „Od svakoga prema mogućnostima, svakome prema potrebama."

Vlast treba da postane veliki distributer prihoda. Ona treba da uzima od proizvođača (koji „imaju"), da daje neproizvođačima (koji „nemaju").

„3. *Ukidanje prava nasleđa."*

Ne samo što je proizvođač kapitalnih dobara trebalo da prihvati da će, što više radi, imati manje, već i to da će sve što pretekne vlast uzeti jer joj treba za siromašne, tako da ništa neće ostati za potomstvo. Svojina treba da postane samo privremeno vlasništvo proizvođača.

„4. *Konfiskacija imovine svih emigranata i pobunjenika."*

Oni koji bi poželeli da napuste komunističku državu morali bi da ostave svoju imovinu onima koji ostaju, a onima koji se suprotstavljaju vlastima imovina treba da bude konfiskovana".

„5. *Centralizacija kredita u rukama države preko nacionalne banke s državnim kapitalom i isključivim monopolom."*

Komunisti su rekli Marksu da osigura da samo oni imaju pravo da kreiraju inflaciju. Ovo pravo bi im garantovalo mogućnost da unište pravo na privatnu svojinu onih građana koji svoje vlasništvo čuvaju u obliku gotovog novca.

„6. *Centralizacija celokupnog komunikacijskog i transportnog sistema u rukama države."*

Država bi uskratila građanima pravo da govore protiv države kontrolišući pristup široj publici, kao i pravo da slobodno razvoze robu koju proizvedu.

„7. *Umnožavanje nacionalnih fabrika, oruđa za proizvodnju, krčenje i poboljšavanje zemljišta prema opštem planu."*

Država bi posedovala sva kapitalna dobra i odlučivala bi šta bi se na zemlji uzgajalo.

„8. *Jednaka obaveza rada za sve, stvaranje industrijskih armija, naročito za zemljoradnju."*

Sva kapitalna dobra, uključujući i radnu snagu, pripadala bi državi. Bila bi oformljena industrijska armija, sposobna da se po komandi kreće u bilo kojoj oblasti u kojoj bi država osetila potrebi za radnicima, posebno u zemljoradničkim krajevima.

„9. *Ujedinjavanje rada zemljoradnje i industrije, uticanje na postepeno odstranjivanje suprotnosti između grada i sela."*

Osnovno kapitalno dobro, sam čovek, izgubio bi svoju osnovnu slobodu: pravo da živi tamo gde izabere. Verovatno je Marks predvideo da rast radničkih unija postane sredstvo za kombinovanje „zemljoradnje i industrije".

„10. *javno i besplatno vaspitavanje dece. Odstranjivanje fabričkog rada dece u današnjem obliku. Sjedinjavanje s materijalnom proizvodnjom",* i tako dalje, i tako dalje.

Država bi preuzela odgovornost oko vaspitavanja sve dece u društvu. To pretpostavlja da Marks ne bi tolerisao privatne škole u kojima bi roditelji decu učili onome što bi oni hteli. Ukoliko je država jedini

vaspitač, decu može da uči čemu god hoće.

Osnovni cilj države bio bi da uspostavi društvene vrednosti putem sistema javnih škola. Očigledno je da je Marks predvideo i ukidanje same porodice, pošto bi država preuzela ne samo ulogu učitelja, već i ulogu roditelja.

Ovih deset načela u „Komunističkom manifestu" bila su napisana 1848. godine. Interesantno je videti koliko su ovakvi programi, od tada, odmakli u američkom društvu.

1. *Eksproprijacija zemljišne svojine.*

Vlada Sjedinjenih Država danas poseduje 33,5% zemlje SAD, što je potpuno suprotno Ustavu.

Prvi član Ustava daje prava zakonodavnom odelu federalnih vlasti. Odeljak 8 Prvog člana daje mu pravo „da vrši isključivu zakonodavnu vlast u svim slučajevima nad onom oblašću (ne većom od deset kvadratnih milja) koja, ustupanjem Kongresu, postane sedište vlade Sjedinjenih Država, i da vrši istu vlast nad svim mestima pribavljenim pristankom zakonodavnog tela države u kojoj se ona nalaze za podizanje Utvrđenja, skladišta arsenala, dokova i drugih potrebnih zdanja."

Ovo znači da svo zemljište koje Vlada poseduje, osim Vašingtona i neophodnih vojnih baza, poseduje na protivustavan način.

A vlast poseduje više od jedne trećine zemlje u Sjedinjenim Državama. Štaviše, i zemlja koju ne poseduje, Vlada kontroliše putem raznih dozvola za gradnju, birokratskih naredbi, oblasnih zakona itd.

Kontrolu zakupa ne sprovodi federalna vlast, ali su efekti za privatna imanja ista. Vlast kontroliše zemlju i imovinu svojih građana kontrolišući cene koje vlasnici zemlje mogu dobiti ukoliko je iznajme. (Fašizam je bio definisan kao kontrola, ali ne kao vlasništvo nad sredstvima proizvodnje.)

2. *Izrazito progresivan porez.*

Vlada Sjedinjenih Država uvela je progresivni porez 1913. godine, posle nekoliko neuspelih pokušaja.

3.Porez na nasledstvo.

Vlada Sjedinjenih Država nametnula je 1916. godine Amerikancima porez na nasledstvo.

4. *Konfiskacija imovine emigranata i pobunjenika.*

Godine 1980, Kongres je preduzeo džinovski korak ka konfiskaciji imovine emigranata usvojivši Zakonski predlog 5.691, koji zabranjuje i pretvara u zločin prenos ili čak pokušaj prebacivanja „monetarnih instrumenata" u visini od 5 i više hiljada dolara u ili iz zemlje, bez popunjavanja određenih izveštaja koje vlast zahteva.

5. *Centralizacija kredita; nacionalna banka,*

Sjedinjene Države ustanovile su svoju Nacionalmu banku, Federalne rezerve, 1913.godine.

6. *Centralizacija komunikacija i transporta.*

Sjedinjene Države stvorile su Federalnu komisiju za trgovinu 1916. i Federalnu komisiju za komunikacije, 1934. godine.

7. *Faktori proizvodnje u rukama države.*

AMTRAK, železnički sistem federalnih vlasti, najvažniji je primer mešanja vlasti u one oblasti koje su tradicionalno delovale po sistemu slobodnog preduzetništva. Uplitanje Vlade u mnoge druge poslove američkih biznismena uzima razmere kontrole nad faktorima proizvodnje (fašizam), i nema potrebe za direktnim vlasništvom. (Zajam korporaciji „Krajsler" iz 1980. predstavlja odličan primer). Kao dodatak: Vladini biroi svih formi i oblika izdaju naređenja koja privatni biznis mora da sledi.

8. *jednaka obaveza rada za sve.*

Američka vlada se još nije umešala u ovu oblast, ali je u poziciji da bude poslodavac koji daje poslednje utočište, putem raznih programa, kao što su: Sveobuhvatni akt o zapošljavanju i obučavanju, trupe civilne zaštite, regrutacija, kao i predlog poznat pod imenom Univerzalna vojna služba, po kojem svi vojno sposobni moraju da služe svojoj zemlji na neki način.

9. *Prisilno raseljavanje stanovništva.*

Na ovom polju marksističke misli urađeno je veoma malo, osim u nekim izolovanim slučajevima, kao što su pozivi za „urbanu obnovu". Po takvim predlozima, vlasti isteruju ljude iz četvrti u kojima je niska kirija u ime obnove propalih delova grada. Svega nekolicina tih ljudi vrača se u četvrt posle završetka stambenih radova.

10. *Besplatno obrazovanje u javnim školama.*

Vlada Sjedinjenih Država preduzela je gigantski korak, iako mimo Ustava, prema kontrolisanom sistemu obrazovanja finansiranjem koledža i univerziteta, pošto je SSSR 1957. godine lansirao u orbitu veštački satelit po imenu „Sputnjik."

Sledeći korak ka ovom cilju dogodio se 1980, kada je Ministarstvo za obrazovanje uspostavljeno

kao zaseban odeljak vlasti.

Proučavaoci Marksa zapazili su da je on želeo da komunisti koriste progresivne poreze i centralnu banku kao sredstva kojima bi se načinio „upad u vlasništvo buržoazije". Objašnjenje o zajedničkom načinu delovanja ova dva instrumenta za uništenje biće prikazano u narednim poglavljima ove knjige.

Da bi pokazali koliko su blizu marksističkom cilju ukidanja privatne svojine, komunisti iz Demokratske partije Oregona su 1972, na godišnjoj konvenciji ove stranke, usvojili prilično jasnu platformu. Ona glasi: „Zemlja je zajednički resurs i trebalo bi da bude u posedu države."[21]

Komunisti se približavaju.

---

[1] „The Rewiew of the News" (December 30,1981), str.. 56.

[2] Rihard Vurmbrand: Da li je Karl Marks bio satanist? (Richard Wurbrand: Was Karl Marx A Satanist?, Clendale, California: Diane Books Publishing Co., 1976), str. 7.

[3] Ibid., str, 20.

[4] Ibid., str. 19.

[5] „The Rewiew of the News" (November 29,1972), str. 60.

[6] Rihard Vurmbrand: op. cit., str. 4.

[7] Nesta Vebster: Svetska revolucija, str. 173.

[8] Karl Marks: „Komunistički manifest" (Karl Marx „Communist Manifesto", Brooklyn, New York: New York Labour News, 1948) str. 65.

[9] Karl Marks: op. cit., str. 40-41. [10] Ibid.,str.42.

[11] Ispitivanja kažu da vlast ima štetan uticaj na život porodice" („Family Life Harmed by Government, Pole Says", „Arizona Republic", june 7,1980), str. 1.

[12] „Don Bell Reports" (February 15,1980), str. 1.

[13] „The Rewiew of the News" (July 2,1980), str. 30

[14] „Plain Truth magazine" (May 1980), str. 16.

[15] Gari Nort: Jadni Karl, mit o Marksovom siromaštvu (Gary North: „Poor Karl, the Myth of Marx's Poverty", „American Opinion", April, 1971), str. 31.

[16] Karl Marks: op. cit, str. XI.

[17] Ibid., str. XIII.

[18] Ibid., str. 45.

[19] Ibid, str. 45-47.

[20] Ibid., str. 37-38.

[21] „Demokrati podržavaju legalizaciju prostitucije" („Demos Back Prostitution legalization", „The Oreganian", April 12,1972), str. A-1.

KARL MARKS (1861), prva fotografija.

FRIDRIH ENGELS (1891)

MIHML ALEKSANDROVIČ BAKUNJIN (1814-1876), revolucionar i ideolog anarhizma i narodnjaštva.

KARL MARKS sa ćerkom Dženi (1869)

ENGELSOV TELEGRAM SOLŽEU od 14. marta 1883. Grob Karta Marksa. Nadgrobna ploča na starom grobu Marksovom i bista otkriveni su 1956. godine. Marks je sahranjen 17.marta 1883.na Hajgetskom groblju u Londonu, u istoj grobnici u kojoj je 15 meseci ranije sahranjena njegova žena. Godine 1954. grob je premešten u jednu od glavnih aleja Hajgeta, a bista Karla Marksa otkrivena je 14. marta 1956.

GLAVA X

RUSKA REVOLUCIJA

Rusku revoluciju od 1917. započeli su gladni ruski radnici koje je tlačio tiranski vladar Rusije, carNikolaj II.

Ovako bi u jednoj rečenici izgledalo zvanično objašnjenje uzroka komunističke revolucije. Postoji li i drugačije mišljenje? Je li moguće da je ruske radnike neko iskoristio iz drugih razloga, baš kao što se dogodilo u Francuskoj revoluciji 1789. godine?

Možda bi se pravi uzrok Ruske revolucije mogao potražiti u pravom ratu konkurentskih naftnih kompanija, koji se razbuktao još 1859, kada je Amerikanac Edvard L. Drejk (Edward L Drake) napravio prvu bušotinu za naftu. Drejk, međutim, nije bio jedini koji je video ogroman potencijal koji leži u poslovima sa naftom i nije bio jedini koji je naslutio astronomske profite. Džon D. Rokfeler, jedan od prvih prerađivača nafte, počeo je, sa dvojicom partnera, 1863. godine. On se nije zadovoljio jednom rafinerijom. Pisac Vilijem Hofman (William Hoffman) je primetio: „Njegova želja je bila da bude najveći prerađivač nafte na svetu, u stvari, jedini prerađivač."[1] Do 1872, Rokfeler je kontrolisao 25% svih prerađivačkih kapaciteta u Americi, a već 1879. kontrolisao je 95%.[2] Njegova kompanija, Standard oil, obezbeđivala je 90% celokupnog američkog izvoza nafte, a u to vreme je Amerika bila jedini izvoznik nafte u svetu. Nešto je, međutim, počelo da se događa na međunarodnom tržištu. „Zid međunarodnog monopola Standard oila srušen je otvaranjem velikog ruskog naftnog polja u Bakuu, na obali Kaspijskog jezera. Godine 1883. izgrađena je pruga do Crnog mora i Car je pozvao braću Nobel i porodicu Rotšild da pomognu u razvoju ovih bogatih naftnih bušotina."[3]

„Standard oil" je sada imao međunarodnog takmaca u poslovima sa naftom. Porodica Rotšild bila je u poziciji da se dobro nosi sa Standard oilom u utakmici na svetskom tržištu. Već 1888. godine ova nova kompanija pretekla je „Standard oilu" prodaji sirove nafte.

Razvoj ruske proizvodnje nafte do momenta kada je nadmašila Ameriku vidi se iz sledeće tabele:

PROIZVODNJA NAFTE (u tonama)

GODINA	SAD	RUSIJA
1860.	70 000	1300
1885.	3 120 000	2 000 000
1901.	9 920 000	12 170 000

Rapidni rast naftne industrije uveo je Rusiju u industrijalizovani svet. Tradicionalni opis ruske ekonomije toga doba je da je Rusija bila zemlja agrarne privrede, daleko iza ostalih evropskih zemalja. Međutim, u periodu od 1907. do 1913, stopa industrijskog rasta Rusije nadmašivala je američku, englesku i nemačku stopu rasta, a ove zemlje su dugo bile industrijski giganti.

Zaključak mnogih istraživča koji su se bavili ovim periodom istorije mogao bi da se sažme u sledeću rečenicu: „Ruska revolucija iz 1917. nije došla na kraju perioda stagnacije i opadanja, već posle više od pola stoleća najubrzanijeg i sveobuhvatnog ekonomskog progresa." A sa ovim progresom došao je i razvoj srednje klase, neprijatelja zavere.

Postoje istoričari koji veruju da je Ruska revolucija iz 1917. zaista bila revolucija koju su podstakli američki i evropski naftni interesi, ne bi li preoteli kontrolu nad ruskim naftnim poljima iz ruku dueta Rotšild-Nobel.

Međutim, i druge snage bile su na delu prilikom revolucije u Rusiji. Posle Napoleonovog poraza i okupacije Pariza od strane ruskih trupa, mnogi ruski aristokrati posetili su Francusku. Liberalne ideje Francuske revolucije dopale su se mnogima od njih, i to je rezultiralo obrazovanjem dveju tajnih masonskih loža (u Rusiji), „Severne zvezde" i Južne zvezde". Obe lože su u članstvu imale brojne uticajne i bogate niske plemiće.

Tajno društvo doneto je u Rusiju. U knjizi pod naslovom *Rusija 1917*, autor Džordž Katkov (George Katkov) navodi da su tajna društva imala ogroman uticaj u komunističkoj revoluciji: „Nema nikakve sumnje... da je široka mreža zavereničkih organizacija, modelovanih po uzoru na lože Slobodnih zidara, radila u korist revolucije u Rusiji i odigrala odlučujuću ulogu u formiranju prve Privremene vlade."[5]

Dolaskom tajnih društava, krugovi u blizini moći mogli su da skuju zaveru sa ciljem zbacivanja monarhije kao oblika vlasti. Oni su kontrolisali Privremenu vladu koja je zamenila Cara kada je abdicirao. Zaverenici su sada imali dva od tri osnovna elementa za „stezanje klješta" o kojima je pisao Jan Kozak.

Treći element, „gomila", bio je organizovan 1895, kada je Vladimir Iljič Lenjin s još devetoricom drugih, među kojima je bio i Lav Trocki, formirao Socijaldemokratsku radničku partiju, prethodnicu Komunističke partije.

Događaj koji je verovatno izazvao Lenjinovu mržnju prema ruskoj monarhiji i Caru odigrao se 1881, kada je njegov stariji brat bio pogubljen zbog učešća u atentatu na cara Aleksandra II, dedu Nikolaja II koji je vladao u Lenjinovo doba.

Lenjinova revolucionarna karijera započela je dok je bio student na univerzitetu u Kazanju, kada je postao obožavalac Karla Marksa. Lenjin je naučio da je Marks anticipirao dva revolucionarna metoda za postizanje potpune kontrole nad društvom: nasilni i nenasilni.

Marksov program u deset načela, koji smo analizirali ranije u ovoj knjizi, odnosi se na nenasilno komunizovanje društva.

Komunistička partija Rusije bila je rastrzana između pristalica jednog i drugog metoda. Lenjin je zastupao nasilni metod, a Trocki se zalagao za nenasilni metod. Lenjinovi sledbenici postali su većina na debatama o ovom pitanju i dobili su ime „boljševici" (što na ruskom znači „većina"), a pristalice Trockog postale manjina i dobili ime „menjševici" („manjina").

Verovatno ključni događaj za Rusku revoluciju odigrao se u proleće 1905, kada se „Britansko fabijansko društvo", nenasilna revolucionarna grupa, srela sa boljševicima, nasilno-revolucionarnom grupom u Londonu, u Engleskoj. Na ovom sastanku ugovoreni su zajmovi koji bi boljševicima omogućili da počnu revoluciju. Džozef Fels (Joseph Pels), član Fabijanskog društva i bogati američki proizvođač sapuna, pozajmio je boljševicima ogromne sume novca, baš kao i ostali članovi tog društva.[6]

Napravljeni su i drugi aranžmani. Tako je japanska vlada finansirana u ratu protiv Rusije 1905. godine, sa ciljem da se oslabi Monarhija i da boljševici lakše dođu na vlast. Jakob Šif (Jacob Schif), Dž.P. Morgan (J.P. Morgan), Prva nacionalna banka (First National Bank) i Nacionalna siti banka (National City Bank) iz Njujorka dali su zajmove Japancima u ukupnom iznosu od oko 30 miliona dolara, da bi ovi Rusiju napali sa istoka.[7]

Godine 1905, stvoren od strane Fabijanskog društva i sa saznanjem da su američki bankari pozajmili novac Japanu da otvori istočni front protiv Rusije, Lenjin je počeo revoluciju, i to 1. maja, na godišnjicu osnivanja Iluminata.

Međutim, revolucija se nije dobro razvijala, uprkos svoj pomoći bogatih bankarskih krugova i članova Fabijanskog društva. Car je iz zemlje proterao sve revolucionarne vođe: Lenjin je otišao u Švajcarsku, Trocki u Ameriku a Staljin je prognan u Sibir.

Boljševici su donekle, ipak, uspeli da oslabe Monarhiju, pošto je Car, kao odgovor na optužbe revolucionara, uveo niz reformi. Priznao je, na primer, princip ograničenja vlasti, proklamovao čitav niz fundamentalnih zakona i uspostavio nacionalni parlament (nazvan „Duma") koji će učestvovati u procesu donošenja zakona za narod. Drugim recima, monarhija se menjala u demokratsku republiku.

U to vreme, Car - verovatno najbogatiji čovek na svetu - povukao jedan, do dan-danas zagonetan

potez. Deponovao je, naime, 400 miliona dolara u sledeće američke banke: Rokfelerovu Čejs banku (Chase Bank), Morganovu Nacionalnu siti banku, Garantnu banku (Guaranty Bank), Hanover banku (Hanover Bank), i Manufekčer trast banku (Manufacture Trust Bank). Isto tako, deponovao je 80 miliona dolara u Rotšild banku u Parizu. Moguće je da je shvatio da mu je vlast ugrožena i da se nadao da će moći da kupi tolerantniji odnos bankara, koji su želeli da ga sruše u neuspelom pokušaju 1905. godine.

Revolucija je, međutim, neumoljivo napredovala, i 15. marta 1917. Car je abdicirao u korist Privremene vlade koju je predvodio socijalista Aleksandar Kerenski (Alexander Kerensky). Jedan od prvih akata ove nove vlasti bio je da objavi amnestiju za prognane boljševike. Lenjin, Trocki i Staljin vratili su se revoluciji.

Mnogi istoričari smatraju da je vlada Kerenskog bila samo front za boljševike, i to uglavnom iz tri razloga:

1. Kerenski je ostao u životu pošto je Lenjin preuzeo vlast, iako su gotovo svi ostali članovi Privremene vlade bili pobijeni u revolucionarnom teroru koji je usledio.
2. Kerenski je objavio opštu amnestiju, ne samo za boljševičke vođe, već i za sve druge koji su prognani pošto je revolucija iz 1905. propala. Predviđa se da je na taj način oslobođeno 250 000 predanih revolucionara.
3. Sam Kerenski je priznao da je Privremena vlada „primila izvesnu pomoć, privatno, od industrijalaca iz Amerike", verovatno od onih istih koji su 1905. finansirali i Lenjina.[8]

Znači, glavni komunistički revolucionari vratili su se revoluciji. Trocki je napustio Njujork 17. marta 1917, na brodu „Kristijana", sa još 275 sledbenika. Na putu za Kanadu, brod je bio zaustavljen u Halifaksu, u Novoj Škotskoj, od strane kanadskih vlasti. Kod Trockog je bilo pronađeno 10 000 dolara.

Ova, za to doba ogromna suma novca koju je posedovao Trocki, bila je zaista čudna, pošto je sam priznao da je jedini novac koji je dobio tokom 1916. i 1917, kada je boravio u Njujorku, bilo 210 dolara koje je podelio petorici emigranata koji su se vraćali u Rusiju.

Tih 10000 dolara Trockog bili su tema saslušanja u Senatskom istražnom komitetu 1919, kada se raspravljalo o boljševičkoj propagandi i nemačkom novcu. „Zaista je zapanjujuće da je Overmanov (Overman) komitet naglo prekinuo rad, upravo onda kada je trebalo da fondovi Trockog dođu na red. Kada se sutradan ispitivanje nastavilo, nikoga više nije interesovao Trocki i njegovih 10 000 dolara."[9]

Neko je, međutim, znao odakle je novac došao, iako zvanično vlada Sjedinjenih Država nije želela da zna. Kongresmen Lui Mek Feden, predsedavajući Bankarskog komiteta, je izjavio: „Oni (privatni bankarski monopoli) finansirali su masovna okupljanja nezadovoljnika i pobunjenika, koja je organizovao Trocki u Njujorku. Oni su Trockom platili put od Njujorka do Rusije, da bi mogao da pomogne u razaranju Ruskog carstva. Oni su podsticali i raspirivali Rusku revoluciju i stavili Trockom na raspolaganje veliki iznos američkih dolara preko jedne filijale u Švedskoj."[10]

Kanadske vlasti su, pošto su otkrile da Trocki ima američki pasoš, pitale američku vladu zašto dozvoljava Trockom da se vrati u Rusiju kada se, pored kanadskih, i američke trupe bore protiv Nemaca u Prvom svetskom ratu, koji je tada bio u toku. Prema kanadskom rezonovanju, naime, ukoliko bi Rusija sklopila mir s Nemačkom, za šta su se zalagali Lenjin i Trocki (jer i Rusija je bila u ratu s Nemačkom), to bi oslobodilo nemačke trupe sa Istočnog fronta i one bi mogle da pobiju još više Amerikanaca i Kanađana. Kanađanima je bilo jasno da je u najboljem interesu Amerike da Rusiju zadrži u ratu s Nemačkom, a ne da pomaže Trockom u zbacivanju Cara.

Ovakvi pokušaji Kanađana su propali jer je Vilsonova administracija napravila pritisak na kanadsku vladu da oslobodi Trockog i njegove sledbenike i da ih pusti da otplove za Rusiju.

Možda je jedan od razloga što je demokrata, predsednikVudrou Vilson (Woodrow Wilson) dozvolio Trockom da napusti Novu Škotsku ležao u činjenici da je u društvu sa njim bio i Čarls Krejn (Charles Crane) iz kompanije „Vestinghaus" i predsedavajući Finansijskog odbora Demokratske partije.[11]

Lenjin je, takođe, krenuo u Rusiju, zajedno sa još trideset dvojicom prognanih revolucionara. Ovi aktivisti su napustili Švajcarsku u oklopnom vozu koji su štitile nemačke trupe dok je prolazio teritorijom ratom rastrzane Nemačke. To je zaista čudno, jer je Nemačka bila u ratu sa Rusijom a Lenjina i njegove sledbenike nisu tretirali kao ratne zarobljenike. Njihov cilj bila je Švedska, gde je Lenjin primio nekih 22 miliona maraka koje su ga čekale u jednoj švedskoj banci.

Ima istoričara koji tvrde da su Lenjin i njegovi prijatelji imali tako visok tretman zato što je nemačka vlada s njima postigla dogovor da prekinu rat kada boljševici dođu na vlast.

Staljin se vratio iz Sibira, i sada su svi ključni protagonisti bili na svojim mestima, i Revolucija je mogla da se nastavi. Boljševici su smenili vladu Kerenskog 7. novembra 1917. godine. Ta Privremena vlada je bila raspisala izbore za 25. novembar, i to su trebali da budu prvi slobodni izbori u istoriji Rusije. Narod

bi, prvi put, glasao i mogao bi da izabere i boljševizam ako bi mu to odgovaralo.

Medu boljševicima je došlo do neslaganja oko toga da li da dozvole da se izbori održe kao što je predviđeno. Trocki je zauzeo stav da izbore treba dozvoliti, i njegovo mišljenje je prevladalo. Narod je dobio priliku da izabere oblik vlasti koji želi.

Glasala su 42 miliona ljudi, i boljševici su dobili jedva 30% glasova. Narod je, dakle, komuniste odbacio sa 70% glasova protiv.

Uprkos toj činjenici, stalno se tvrdi kako je, tobože, ruski narod ustao i zbacio Cara zato što je želeo da monarhiju zameni komunističkom vlašću.

Boljševici se nisu obazirali na rezultate izbora. Ostalo je poznato...

Njihova vlast objavila je vest da je uhapsila sedam članova carske porodice: Cara, Caricu, Carevića i četiri ćerke. Zatim je objavljeno da su svi pogubljeni u podrumu kuće Ipatijevih u Jekaterinburgu.

Prema tim vestima, tela carske porodice bačena su u jedan napušteni rudnik u blizini grada. Iako su mnogi istraživači pokušali da provere priču, „nikakva tela, kosti lobanje ili zubi članova carske porodice nikada nisu pronađeni."[12]

Glasine da je carska porodica preživela zatočeništvo u Jekaterinburgu počele su da se šire Evropom veoma brzo pošto je storija o njihovom smaknuću objavljena, no boljševici su ih odbacivali držeći se zvaničnog stava da su mrtvi.

Ove glasine ostale su glasine sve dok jedan pukovnik (što je u Poljskoj ekvivalent za generala) poljske vojne obaveštajne službe nije prebegao u Sjedinjene Države, 1961. godine. On je zapadne zemlje snabdeo podacima i imenima stotina sovjetskih špijuna koji su bili bezbedno skriveni u vlastima Zapada, pre nego što je napustio Poljsku.

Svi slučajevi, koje je ovaj pukovnik prijavio iz Poljske, završili su pred sudovima zapadnih zemalja i u svakom pojedinačnom slučaju špijuni koje je on označio bili su proglašeni krivima. I američka vlada je proveravala ove informacije i „... bivši agent FBI-a, Džon Norpel (John Norpel) svedočio je pred unutrašnjim Potkomitetom senata za bezbednost, da se, koliko on zna, ni jedna informacija koju je prebeg dao nije pokazala kao pogrešna."[13]

Pukovnik po imenu Mihail Golonijevski (Michael Goloniewski), kada je pobegao, sa sobom je doneo i nova imena. Jedna osoba, međutim, koju je pukovnik naveo, nikada nije stigla do suda. Pukovnik je tvrdio da „... je državni sekretar Henri Kisindžer (Henry Kissinger) bio sovjetski agent i da je radio za sovjetsku obaveštajnu službu i pre nego što se uzdigao tako visoko."[14]

Ova optužba detaljno je opisana u knjizi Frenka Kapela (Frank Capell) pod nazivom: *Henri Kisindžer, sovjetski agent,* koja je objavljena 1974. godine. Kapel je napisao „da je pod imenom 'Bor' agent u grupi ODRA (špijunska grupa sovjetske obaveštajne službe) bio i narednik Henri Kisindžer (Henry Kissinger) islednik službe američke vojske za kontrašpijunažu i instruktor u vojnoj obaveštajnoj školi..."[15]

Ova optužba koju je izneo Golonijevski nikada se nije čula na američkom sudu. Oni koje je označio kao špijune u Evropi osuđeni su svi do jednog, ali iz nekih neobjašnjivih razloga slučaj s Kisindžerom je zataškan.

Priča o Golonijevskom je, međutim, još interesantnija.

Pored ostalog, on je tvrdio da je carska porodica preživela muke u Jekaterinburgu i da živi negde u Evropi još od 1918. Tvrdio je da su odvedeni iz Rusije kamionom u neku od prijateljskih luka gde su mogli da žive u anonimnosti.

Priča Golonijevskog je delimično potvrđena jednim člankom koji se pojavio u novinama „Detroit fri pres" 1970. godine. U njemu se kaže: „Dokumenti britanske vlade objavljeni nedavno u Londonu pokazuju da je predsednik Vudrou Vilson podržao tajnu misiju u Rusiji 1917, koja je možda rezultirala spašavanjem cara Nikolaja i njegove porodice, sledeće godine. Dokumenti tvrde... da je vlada SAD dala 75 000 dolara na raspolaganje ser Vilijema Vajzemanu (Sir William Wiseman), partneru njujorške bankarske kuće Kun, Leb i komp."[16] U članku se dalje kaže da su se boljševičke vlasti saglasile da dozvole Caru da ode iz zemlje: „Postoje i dokazi da neobjavljeni deo teksta Brest-Litovskog mira, potpisanog 3. marta 1918, sadrži garanciju Lenjinovih vlasti da 'nikakvo zlo' neće biti učinjeno Romanovima, kažu istraživači."[17]

Ovaj mir, koji nosi naziv po gradu u kojem je potpisan, mirovni je ugovor koji su Nemačka i Rusija sklopile da bi okončale međusobne sukobe u Prvom svetskom ratu. Neki istoričari veruju da je priča o tajnom dodatku u mirovnom ugovoru istinita.

Golonijevski je, međutim, izneo još jednu zapanjujuću priču: tvrdio je da je on glavom carević, sin ruskog cara Nikolaja. Američka vlada je ispitala ovu pukovnikovu tvrdnju. „Brojna merenja lobanje, upoređivanja crta lica, ušiju, relativnog razmaka između usta, nosa, obrva i čela, itd. poređena su sa fotografijama i slikama mladog carevića Alekseja. Sve u svemu, ispitivanja su se pokazala pre afirmativnim nego odrečnim."[18]

Jedna od stvari koja bi mogla da resi slučaj jeste i saznanje da je, prema pričama ljudi koji su bili bliski tadašnjem dvoru, Carević bolovao od hemofilije.

Golonijevskog „je testirao doktor Aleksander S. Viener (Alexander S. Wiener), jedan od ljudi koji su otkrili RH-faktor u krvi, i otkrio je da pukovnik zaista boluje od bolesti krvi čiji je osnovni faktor sporo zgrušavanje."[19]

I ostali testovi - otisaka prstiju, stopala, krvi, zuba i test rukopisa - idu u prilog tvrdnji da bi on mogao biti ličnost za koju se izdaje.

Čovek koji je testirao pukovnika bio je Herman Kimsi (Herman Kimsey), šef Odseka za istraživanje i analize Centralne obaveštajne agencije (CIA) i „... Mihael Golonijevski je stvarno carević Aleksej, to je činjenica koju su lično potvrdili Kimsi i njegov tim..."[20]

Još jedna činjenica podupire tvrdnju da je carska porodica preživela. Naime, 1977. godine jedna žena je u Francuskoj izjavila da je ona Anastazija, Carevićeva sestra. Njene reči potkrepljene su analizom jednog francuskog eksperta za usne školjke. On je napravio uporednu analizu ušiju te žene i slika mlade Anastazije. Zaključio je da je reč o istoj osobi. Njegova analiza biće dokaz na francuskom sudu da je tvrdnja te žene istinita.

Međutim, pukovnik je imao teškoća na američkom Sudu da dokaže ono što je tvrdio i malo ljudi iz Vlade, a možda i niko, nije želeo da ga sluša. Mogućno je da problem leži u činjenici što je Car ostavio milione dolara američkim i evropskim bankama i da se to bogatstvo danas meri milijardama dolara. Ako bi pukovnik uspeo da dokaže da je on carević Alaksej, onda bi ga, kako otvoreno kaže, potrošio za uništenje komunizma u svetu. Pukovnik očigledno nije prijatelj međunarodnih bankara koji su primili ove depozite. (Zanimljivo je da je Herman Kimsi, službenik CIA-e koji je potvrdio pukovnikove izjave, ubijen januara 1971, putem „pogrešne transfuzije krvi".)

Ruski narod je bio pripremljen na činjenicu da je Car mrtav i da je Revolucija uspela da monarhiju zameni komunizmom. Sjedinjene Države su tokom Revolucije preduzele malo ili nimalo direktnih akcija protiv boljševika, tako da je drugim državama, pogotovu onima u Evropi, postalo jasno da američka vlast podržava komuniste. Takva je bar suština pisma koje je američka Vlada primila od američkog poslanstva u Bernu (Švajcarska):„... ljudi pitaju zbog čega predsednik daje podršku boljševicima ako ima u vidu pljačke, ubistva i anarhiju ovih bandi."[21]

Šta je to američka vlast podržavala?

Na ovo pitanje odgovor je dao Lenjin kada je napisao: „Naša snaga ne poznaje slobodu ili pravdu. Ona je u potpunosti uspostavljena na uništenju pojedinačne volje. Mi smo gospodari. Potpuna nezainteresovanost prema patnjama naša je dužnost. U ispunjavanju naše misije najveća okrutnost je vrlina."[22]

I još: „Putem sistematskog terora, tokom koga će svako raskidanje ugovora, svaka izdaja i svaka laž biti zakonite, mi ćemo naći načina da čovečanstvo spustimo na najniži nivo egzistencije. To je nužno za uspostavljanje naše dominacije.

Lenjin je obznanio i filosofsko saglašavanje sa Karlom Marksom kada je, 8. novembra 1917, neposredno pošto su komunisti preuzeli vlast u Rusiji, izjavio: „Pravo na privatno vlasništvo nad zemljom zauvek je ukinuto. Sva zemlja koju poseduju Crkva, privatna lica i seljaci oduzeta je bez nadoknade."[24]

Zanimljivo je da su ruski seljaci - navodno obespravljena klasa u čiju je korist Revolucija, tobože, i izbila - takođe ostali bez zemlje.

Lenjin je lagao narod. Obećao je da će zemlja biti oduzeta plemićima i zemljoposednicima i data njima, „jadnoj obespravljenoj radničkoj klasi." Neki seljaci su već posedovali zemlju koja im je Lenjinovim dekretom oduzeta.

Revolucija je, uz američku pomoć, sada okončana: boljševici su preuzeli kontrolu nad nekada naprednom ruskom vlašću.

Jedan od prvih akata boljševičke vlasti 1917. godine bio je raspuštanje slobodno-zidarskih loža.

Ali, najpodmukliji potez nove komunističke vlasti bio je sklapanje mira s Nemačkom i prestanak ruskog učešća u Prvom svetskom ratu, upravo ono od čega su Kanađani i strahovali. Rezultat ovog mirovnog ugovora bio je da su Nemci prebacili trupe na Zapadni front, da se rat produžio i da su izginuli mnogi kanadski i američki vojnici.[25]

Sa završetkom rata u istočnoj Evropi, tajne komunističke organizacije mogle su da započnu komunističke revolucije širom kontinenta. Nemački komunisti su se, na primer, nazvavši sebe „spartakistima" (po rimskom robu Spartaku koji je podigao ustanak protiv Imperije, ili možda po Vajshauptu, osnivaču Iluminata, koji je sebi dao isti nadimak!), pobunili protiv nemačkih vlasti.

Revolucije su podstaknute i u Austriji, i u Mađarskoj, ali su sve propale, a tradicionalni sistem

vladavine su prevladali.

Časopis „Lajf" je, u serijalu o Ruskoj revoluciji, pravilno procenio njenog glavnog neprijatelja: „Njihov cilj odmazde bila je stabilna srednja klasa... klasa koja je u Rusiji tek nicala. Zbog toga ni jedna komunistička partija nije mogla da prigrabi vlast u zapadnoj Evropi, gde je srednja klasa bila brojna i snažna."[26]

Sa svakom komunističkom revolucijom je isti slučaj. Uvek je neprijatelj srednja klasa, i njena eliminacija je upravo razlog revolucije.

Američka pomoč boljševičkim vlastima nije se završila prestankom rata između Nemačke i Rusije. Predsednik Vudrou Vilson odbio je japanski zahtev da se umeša u rat protiv boljševika.[27] Ovakav razvoj događaja bio bi ogroman pritisak na boljševike koji bi imali velikih problema oko mobilizacije vojske za rat sa Japanom, onakvih istih koje je imao i Car, 1905. godine.

Fabijansko društvo nenasilnih marksista takođe je pomagalo boljševičku vlast. Oni su sproveli uticaj na radničke sindikate u Engleskoj koji su 1920. „...podstaknuti od starog fabijanca Artura Hendersona (Arthur Henderson), organizovali pretnju velikom obustavom rada. Ta pretnja je efikasno okončala britansku vojnu intervenciju u Rusiji i omogućila boljševicima da dođu u posed ogromnih količina municije pravljene u Britaniji - što je bio odlučujući faktor za preživljavanje boljševičke vojne sile...

„Nenasilni" ogranak zavere sada je pomogao onom „nasilnom", iako je sam Lenjin upozoravao svet da je njegova namera da uništi sistem slobodnog preduzetništva: „Sve dok postoje kapitalizam (sistem slobodnog preduzetništva) i komunizam, nema mira. Na kraju će jedan od njih morati da nestane."[29]

Lenjin je primio pomoć od onih koji bi, po logici stvari, trebalo najviše da izgube u komunističkoj Rusiji: od bogatih američkih „kapitalista".

Direktor Banke federalnih rezervi iz Njujorka, Vilijem B. Tompson (William B. Thompson), dao je boljševicima lični prilog od milion dolara. Gospodin Tompson je, inače, bio veliki deoničar Čejz nacionalne banke koju su držali Rokfeleri.[30]

Morgan i Rokfeleri su i sami davali novac „za stvar, baš kao i Jakob Šif (Jakob Schiff) stariji, partner banke Kun, Leb i komp., koji je Lenjinu dao 20 miliona dolara. Šif je bio partner Pola Varburga, predsedavajućeg Federalnih rezervi i učesnik sastanka na ostrvu Džekil (Jekyll Island) u Džordžiji, kada je donesen Zakon o federalnim rezervama, kojim se stvara centralni bankarski sistem.

Osim američke pomoći, Lenjin je primio, prema Aleksandru Kerenskom, od nemačkih bankara i svotu od 40 miliona zlatnih maraka (oko 5 miliona dolara).[31]

Pored toga što je finansiralo Rusku revoluciju, bankarsko bratstvo je privodilo kraju Prvi svetski rat, stvarajući uslove da se potpiše Versajski mir. Predsednik Vudrou Vilson je predvodio američku mirovnu delegaciju. Sa sobom je poveo i saradnike: svog poverljivog pomoćnika, pukovnika Edvarda Mandela Hausa (Edward Mandell House); Tomasa Lamonta (Thomas Lamont), partnera Dž.P. Morgana; Pola Varburga i četvoricu mladih vizionara: Alena Dalsa (Allen Dulles), kasnijeg direktora CIA-e, Džona Fostera Dalsa (John Foster Dulles) kasnijeg državnog sekretara u kabinetu Ajzenhauera; Voltera Lipmana (Walter Lippmann) budućeg proslavljenog novinara i Kristijana Hertera (Christian Herter), budućeg sekretara, koji je zamenio Džona Fostera Dalsa.

Nemačka delegacija prilikom potpisivanja mirovnog ugovora u svom sastavu je imala Maksa Varburga (čiji je brat Pol bio u američkoj delegaciji!), koji je bio predsednik „M.N. Varburg i komp.", međunarodnog bankara i čoveka koji je pomogao Lenjinu da pređe ratom rastrzanu nemačku teritoriju, prilikom njegovog povratka iz Švajcarske u Rusiju.

Ali, čak i sa svom finansijskom podrškom koju su Lenjinu davali bogati „kapitalisti", boljševici su kontrolisali mali deo Rusije. Oni su morali da konsoliduju svoje snage i osvoje preostali deo Rusije. Strategija koju su primenjivali za postizanje ovog cilja bilo je prinudno izgladnjivanje ruskog naroda.

Boljševici bi, u skladu sa Lenjinovom naredbom o korišćenju terora, upadali u određene oblasti, otimali sve zalihe hrane i stoku a zatim obaveštavali seljake, vlasnike otetog, da će biti smešteni u „kolhoz" gde će jedini vlasnik dobra biti država, a sve to „u ime naroda". Oni koji bi se oduprli nametanju kolektivizacije bili bi ili izgladnjivani ili ubijani ili slati u koncentracione logore, da bi mogli da nauće o blagodetima kolektivizma kroz boljševičko učenje.

Jedan od komunista koji je počinio ove gnusne zločine protiv sopstvenog naroda bio je Nikita Hruščov koji je kasnije postao predsednik Sovjetskog Saveza. Njegove zločine dokumentovala je Senatska komisija o antiameričkoj delatnosti, u studiji koja broji sedam tomova, i nosi naslov *Zločini Hruščova.* Izveštaj je zaključio da je „Hruščov... kao komunista broj jedan u Moskovskom okrugu... poslao u smrt hiljade ljudi a bezbroj njih oterao u strašne logore s prinudnim radom."[32]

Proizvodnja hrane je, očigledno, morala da opadne pošto su vlasti odvodile proizvođače od polja. Počela je da se širi glad, i to u takvim razmerama da su gladovali milioni ruskih seljaka.

Bilo je, dakle, u tom momentu neophodno da boljševička vlast, da bi preživela, dobije pomoć spolja.

Američka vlada je ponovo ispunila značajnu prazninu u sovjetskoj ekonomiji.

Ovoga puta bio je to Herbert Huver (Herbert Houver) koji je „spasao Lenjinovu diktaturu od narodnog revolta, početkom dvadesetih. Postoje dokazi da je Huver, sekretar za trgovinu ondašnjeg predsednika Hardinga (Harding), znao da se pošiljke hrane koje je narod Amerike slao izgladnelim Rusima, u stvari, koriste za jačanje boljševičke vlasti. U knjizi *Herbet Huver i pomoć gladnoj sovjetskoj Rusiji,* profesor univerziteta Bendžamin Vajsman (Benjamin Weisman), otkrio je da je Huver nastavio da šalje pošiljke s hranom dugo vremena pošto je utvrđeno da boljševici svoju hranu izvoze da bi za nju kupili industrijske mašine."[33]

Zahvaljujući ovakvoj pomoći Amerike, Lenjin i boljševici bili su u stanju da preuzmu vlast i u ostatku Rusije. Počeli su da izgrađuju „socijalistički poredak". Ovaj program sadržao je sledeće:

1. privatna svojina nad zemljom je ukinuta;
2. banke su nacionalizovane:
3. većina industrijskih preduzeća su nacionalizovana;
4. trgovačka mornarica je nacionalizovana;
5. robna berza je potpuno ukinuta;
6. ukinuto je pravo na nasleđivanje;
7. zlato je proglašeno državnim monopolom;
8. svi vladini dugovi proglašeni su ništavnim i anulirani su;
9. stari sudovi zamenjeni su revolucionarnim tribunalima u kojima je svaki građanin mogao da deluje kao sudija ili advokat;
10. stari i striktni zakon o braku i razvodu zamenjen je veoma blagim građanskim propisima;
11. Crkva nije bila ukinuta, ali su njeni posedi bili zaplenjeni a veronauka zabranjena u školama.[34]

Lenjin je, saglasno Marksovom učenju da država treba da stvori centralnu banku i ima isključivi monopol na izdavanje novca, preuzeo kontrolu nad ruskim bankarskim sistemom. On je „... koristio štamparske prese da bi uništio štedne uloge ljudi i raspodelio bogatstvo na taj način što su svi delili siromaštvo. Godine 1921, komunistički ekonomista Eugen Preobraženski (Eugen Preobrazhensky) je čak posvetio jednu knjigu 'štamparskoj presi Komesarijata za finansije' koju je opisao kao automatsku pušku koja puca u buržoaski režim s leđa - u njegov monetarni sistem - pretvarajući buržoaske ekonomske zakone i cirkulaciju novca u oružje uništenja tog istog režima i u snagu koja finansira revoluciju."[35]

Lenjin je iskoristio štamparske prese da bi količinu rubalja u opticaju od 1921. do 1923. povećao za „blizu 20 000 puta."[36]

Količina novca je, u stvari, bila toliko vrtoglava da komunisti nisu čak bili u stanju ni da zapamte tačnu cifru izdatog novca. „Marta 1922. godine komesar za finansije... je objavio da količina izdatog novca, samo toga meseca, iznosi dvadeset tri ili dvadeset četiri triliona rubalja, nije baš siguran koliko tačno."[37]

Rezultirajuća inflacija je podigla generalni indeks cena 16 000 puta u odnosu na onaj iz 1913. godine. Željeni efekt je postignut. Srednja klasa je, kao klasa, eliminisana iz Rusije.

Sada kada su lokalne banke nacionalizovane, sledeći korak je bio da se stvori jedna međunarodna banka, koja je formirana u jesen 1922. Bila je zasnovana na „sindikatu koji je obuhvatio bivše ruske privatne bankare i njene nove investitore iz redova nemačkih, švedskih, američkih i britanskih bankara."[38]

Znači, Lenjin je nagradio one koji su mu pomogli finansiranjem Revolucije omogućivši im da postanu deo banke koju je stvorio. U njegove planove bili su, isto tako, uključeni i Rokfeleri. „U 1930. godini Čejz nešenel banka bila je jedna od četiri američke banke i finansijske kuće koje su uspostavile veze sa Sovjetima (zajedno sa „Ekvitabl trast", „Garanti trast" i Kun Leb bankom).

Godina kada je i poslednji deo došao na predviđeno mesto bila je 1929. Sovjetska vlast je posedovanje zlata u bilo kom obliku od strane ruskih građana proglasila za zločin. Narod je izgubio svoje pravo da predupređuje Vladine upade u snabdevanje novcem, koje je ova ostvarivala sve većim štampanjem bezvrednog papirnog novca.

Kada je srednja klasa uništena putem inflacije, sovjeti su usmerili pažnju ka siromašnima. Glad se nastavila, čak i pošto je Lenjin umro i zamenio ga Staljin. Godine 1930, Staljin je započeo kampanju konfiskacije zemljišta od seljaka zemljoradnika, a njih i njihove porodice počeo da uteruje u „kolektivna" odnosno državna gazdinstva. Da bi slomio njihov prkosni duh, režim je veštački stvarao glad. Naoružani

odredi oduzimali su žito, stoku i hranu. Više od 3,5 miliona seljaka umrlo je u koncentracionim logorima. Prominentni boljševik Nikolaj Buharin priznao je: „Mi izvodimo masovno uništenje golorukih ljudi, njihovih žena i dece."[40]

Godine 1970, Potkomitet za unutrašnju bezbednost Američkog senata izdao je studiju pod naslovom: „Cena sovjetskog komunizma u ljudskim životima," u kojoj se tvrdi da je najmanje 21,5 miliona ljudi pogubljeno ili umrlo u logorima u Sovjetskom Savezu tokom 51 godine vladavine komunizma. Autor ovog izveštaja tvrdi da je njegovo predviđanje konzervativno i da realna brojka iznosi čak 45 miliona.

Ali, čak i ovolika količina ljudske patnje izvesnim Amerikancima ne izgleda prevelika. Pisac Eldorus L. Dejton (Eldorous L. Dayton) u svojoj knjizi *Priredi im pakao, Hori,* citira predsednika Harija Trumana (Harry Truman) koji je izjavio: „Rusija se izdigla iz mračnog doba tek 1917."[41]

Ukratko, dakle, komunizam je narodu nametnut: on se nije podigao i zahtevao komunizam. Ipak, čak i pored očiglednih dokaza koji podupiru ovakvu tvrdnju, neki ne mogu da poveruju da je sve ovo istina. Časopis „Lajf", na primer, zaključuje o revoluciji u Rusiji sledeće: „Ruska revolucija počela je spontano kao gradski ustanak protiv feudalnog režima..."[42]

Drugi autor, Robert Goldston (Robert Goldstone) u knjizi *Ruska revolucija* izneo je ovo mišljenje: „Revolucije nisu zavere - one su velike društvene pobune, neumitne i samoizazvane, baš kao i zemljotresi."[43]

Četvorica američkih predsednika ipak su smatrala da je cena koju je ruski narod platio za boljševički „progres" prevelika i svoje neslaganje sa boljševičkim vlastima izrazili su tako što su odbili da ih priznaju za zvaničnu vlast u Rusiji. Ovakva američka politika trajala je do 1933. kada je predsednik Frenklin Ruzvelt komunističkoj vlasti podario zvanično priznanje, legitimizujući tako brutalni režim i, u suštini, odobravajući njihov metod postizanja kontrole nad Rusijom.

---

[1] Vilijam Hofman: Dejvid, str. 29.

[2] Ferdinand Lundberg: Rokfelerov sindrom (Ferdinand Lundberg: The Rockfeller Syndorme, Secaucus, New Jersey: Lyle Stuart, Inc.), str. 121.

[3] Piter Kolijer i Dejvid Horovic: Rokfeleri: američka dinastija (Peter Collier and David Horowitz: The Rockefellers: An American Dynasty, New York: Holt Reinehart and Winston, 1976), str. 40.

[4] Baron S. Vrangel-Rokasovski: Pred oluju (Baron C. Wrangell-Rokassowsky: Before the Storm (Ventimilia, Italy: Tipo-Litografia Ligure), str. 15.

[5] Geri Alen: „Narastajući komunizam" (Gary Allen: „Building Communism", „American Opinion", December, 1975), str. 39.

[6] Zigmund Dobs: „Šećerni Kejns" (Zygmund Dobbs: „Sugar Keynes", „The Review of the News", june 23.1971), str. 39.

[7] Stiven Birmingem: Naša gomila (Stephen Birmingham: Our Crowd, New York: Deli Publishing Co., Inc., 1967), str. 334-335.

[8] „U.S. News and World Report" (March 13,1967), str. 67.

[9] Entoni Saton: Vol strit i bolševička revolucija, str. 21.

[10] H. S. Kenan: Banka federalnih rezervi (H. S. Kennan: The federal Reserve Bank, Los Angeles: The Noontide Press, 1966), str. 142.

[11] Entoni Saton: op. cit, str. 26.

[12] Geri Nal: Zaverenik koji je spasao Romanove (Gary Null: The Conspirator who Saved, New York: Pinnacle Books, Inc., 1971), str. 17.

[13] Alen Steng: „Carev najbolji agent" (Alan Stang: „The Czar's best Agent", „American Opinion", March, 1976), str. 4.

[14] Frenk Kapel: „Kisindžer, sovjetski agent" (Frank Capell: „Kissinger Soviet Agent", „Ther Review of the News", March 20,1974), str. 31.

[15] Ibid., str. 33.

[16] „Dokument koji pokazuje da je Amerika pokušala da spase Cara" (Document show US bid to Reseve Czar", „Detroit Free Press", December 16,1970), str. B-6.

[17] Ibid.,str.6-B.

[18] Gaj Ričards: Lov na Cara (Guy Richards: The Hunt for Czar, New York: Dell Publishing Co., Inc., 1970), str. 21.

[19] Ibid., str. 22.

[20] Alen Steng: op. cit., str. 5.

[21] *Entoni Saton, op. cit, str. 103-104.*

[22] *Majki Strudza: Izdaja vladara (Michael Strudza: Betrayal by Rulers, Belmont, Mas sachusetts: Western Islands, 1976), str. 115.*

[23] *Ibid., str. 11.*

[24] *Danzila Kros Bojl: Traganje za hemisferom (Donzella Cros Boyle: Quest of a Hemi sphere), str. 558.*

[25] *Ibid., str. 553*

[26] *„Revolucija" („Revolution", „Life", October 10,1969), str. 112.*

[27] *Majkl Strudza: op. cit., str. 76.*

[28] *Martin Rouz: Fabijanski put, str. 33.*

[29] *Majkl Strudza: op.cit, str. 11.*

[30] *Entoni Saton:op. cit., str. 83.*

[31] *„U.S. News and World Report" (March 19,1967), str. 68.*

[32] *„Ispravka, molim" („Correction, please", „The Review of the News", September 29,1971), str. 43.*

[33] *„Nove Knjige" („New Books", „The Review of the News", May 21,1975), str. 41.*

[34] *Robert Coldstoun: Ruska revolucija (Robert Goldstone: The Russian Revolution, Greenwich, Connecticut: Fawcett Publications, 1966), str. 187.*

[35] *Geri Alen: „Zavera planira ekonomski kolaps" (Gary Allen: „Conspiracy Planing for Econo", „American Opinion", May, 1968), str. 33.*

[36] *„Pravi odgovori" („The Right Answers", „The Review of the News", April 19, 1972), str. 59.*

[37] *Edvin Ver Holindier Prekivanje Rusije (Edwin Ware Hullinger: The Reforging of Russia, New York: E. P. Dutton and Comp., 1925), str. 247-248.*

[38] *Entoni Saton: op. cit, str. 60.*

[39] *Entoni Saton: Zapadna tehnologija i sovjetski ekonomski razvoj 1945-1965 (Antony Sutton: Western Tehnology and Soviet Economic Development 1945-1965, Stanford, California: Hoover Institution Press, 1973), str. 71.*

[40] *Džordi Eglston: Ruzvelt, Čerčil i Drugi svetski rat(Georgel. Eggleston: Rousevelt, Churchil and World War II, Old Greenwich, Connecticut: The Devian-Adir Company, 1979), str. 129.*

[41] *Eldorus L. Dejton: Priredi im pakao, Hari (Eldorous L. Dayton: Give'em Hell, Harry, Old Grenwich, Connecticut The Devien-Adair Company, 1956), str. 103.*

[42] *„Revolucija", („Revolution", „Life", October 10,1969), str. 110.* [43] *Robert Goldston: op. cit, str. 204.*

NIKOLAJ II ROMANOV pre stupanja na carski presto, tada sa titulom carskoq kneza, i njegova nevesta, u to vreme ALISA GESENSKAJA (Koburg, 1894).

ZIMSKI DVORAC u Petrogradu 22. januara 1905. Vojnici pucaju u demonstrante, posle čega nemiri nisu prestajali tokom cele godine -uključujući opiti štrajk i pobunu u vojsci - ali carski režim je uspeo da se održi. Donet je Ustav i formirana ustavotvorna skupština (Duma).

Car NIKOLAJ II i carica ALEKSANDRA FJODOROVNA sa decom: Marijom, Tatjanom , Olgom, Anastasijom i carevićem Aleksejem (Petrograd, 1913).

NIKOIAJ II i PRINC OD VELSA, kasnije kralj DŽORDŽ V (1909)

NIKOLAJ II ROMANOV u zatočeništvu (Carsko Selo, 1917)

CAREVIĆ ALEKSEJ (1914)

Pukovnik Mihael Golonijevski tvrdi za sebe da je carević Aleksej: komunistička vlast je, navodno, pobila celu carsku porodicu 1918, ali pukovnik tvrdi da su oni izvedeni iz Rusije na sigurno mesto u Evropi. Pukovnikom tvrdnju potvrdila je američka vlada. Ipak, osim onih koji su se bavili istraživanjem, malo ljudi te se saglasiti da je porodica preživela navodni masakr. Možda zato što bi

svaki zakoniti i dokazani pretendent na blago Romanovih nasledio nekoliko milijardi dolara deponovanih u američkim i evropskim bankama, koje je Car tamo preneo neposredno pre Revolucije.

Posle osvajanja vlasti, LENJIN je nagradio one koji su mu pomogli u finansiranju Revolucije, naravno i Rokfelere.

Trijumfalni povratak TROCKOG u Rusiju.

„*Gotska sala" u Zimskom dvorcu posle revolucionarnog oslobođenja od carizma (1917)*

GLAVA XI

KUBANSKA REVOLUCIJA

I druge zemlje sledile su ruski „izlazak iz mračnog doba", menjajući postojeću konfiguraciju vlasti u komunizmu. Kuba je jedna od ovih „srećnih" zemalja.

Klasično objašnjenje razloga kubanskog komunističkog eksperimenta jeste da je Kuba bila zemlja pogođena siromaštvom, rastrzana unutrašnjim problemima, koji su bili toliko intenzivni da je narod bio prinuđen da traži promenu vlasti. „Postoji uvreženo pogrešno shvatanje da su događaji na Kubi bili posledica niskog životnog standarda i društvene nejednakosti. Činjenice dokazuju da ovo nije istina."[1]

U stvari, Kuba je jedina od svih zemalja Latinske Amerike imala rast životnog standarda, a narod je bio umereno prosperitetan. Kuba je među latinoameričkim zemljama bila:

- treća po procentu pismenih;
- prva u procentu obrazovanih;
- prva po najmanjoj smrtnosti;

- druga po broju lekara na 1000 stanovnika;
- treća po broju zubara na 1000 stanovnika;
- prva po broju automobila po glavi stanovnika;
- prva po broju TV-aparata;
- treća po broju telefona;
- četvrta po zaradama zaposlenih, i
- druga po prihodu po glavi stanovnika.

Kuba je 1958, pre uspostavljanja vlasti komuniste Fidela Kastra (Fidel Castro), plaćala svoje službenike prosečno 3,00 dolara na sat, što je bilo više nego u Belgiji (2,70 dolara), Danskoj (2,86 dolara), Francuskoj (1,74 dolara), Zapadnoj Nemačkoj (2,73 dolara), a nešto manje nego u Americi (4,06 dolara).

Posle revolucije, standard življenja na Kubi je opao, što se vidi i iz ovih komentara izdvojenih iz američkih časopisa koji govore o Kubi:

„Ko god posmatra ulice, seti se da su one nekada bile pune automobila, a da ih je danas svega nekoliko."[2]

„Iako su prehrambeni proizvodi ograničeni, oni su, ipak, kako-tako, dostupni. Drugi proizvodi se, jednostavno, ne mogu kupiti. Takav sistem nestašice stvara pogodne uslove za crnu berzu."[3]

„Bez obzira na to koliko novca porodica imala, u kubanskom sistemu racionisanja one su sve jednake, a taj sistem uključuje praktično celokupnu hranu i potrošnu robu.

Svaki Kubanac ima u snabdevanju i paket knjiga, po jednu za svaku kategoriju."[4]

„Radno vreme je dugo, nestašice su realne, a mnoge aktivnosti, slobode i svojine koje Amerikanci smatraju neophodnim uslovom za sreću, ili su im zabranjene ili nedostupne."[5]

„Od revolucije, organizovana religija je vidno izgubila snagu. Najveća promena bilo je preuzimanje škola, koje su uvek predstavljale veliki deo delatnosti Katoličke crkve."[6]

Jedan članak iz „Američkih vesti i izveštaja iz sveta" od 26. juna 1978. bliže objašnjava i potvrđuje nestašice i strahote kubanskog „raja":

„Nestašice hrane su način života Kastrove Kube. Najbolji restorani Havane veoma često ostaju bez mesa i drugih osnovnih namirnica.

Pošto država poseduje gotovo sve, Kubanci su zapleteni beskrajnom crvenom trakom...

Većini radnika nedostaje motivacija, pošto su malo plaćeni. Često tri ili četiri osobe rade na poslu koji zahteva samo jednog radnika.

Niko ne obavlja posao dobro. Ovde, na Kubi, radite samo ono što morate i ne brinete o kvalitetu vašeg rada."[7]

Pisac knjige *Unutar Kube, danas,* Fred Vord (Fred Ward), bio je zabrinut zbog sumornih pokazatelja sa Kube, posebno zbog toga što je ona nekada bila jedna od najprosperitetnijih zemalja Latinske Amerike. Intervjuisao je mnoge Kubance i oni su imali problema oko odgovora na jedno jednostavno pitanje: „Niko od upitanih nije mogao da odgovori na osnovno pitanje koje zaokuplja svakog proučavaoca komunizma: Ako je sistem toliko uspešan i poželjan, zbog čega ne bi delovao bez masovne represije individualnih sloboda?"[8]

Život na Kubi je toliko bedan da su mnogi protiv njega protestovali svojim nogama: „Oko 800 000 Kubanaca emigriralo je u Ameriku od onda kada je Fidel Kastro preuzeo vlast 1959."[9]

Da su ljudi na Kubi znali o komunizmu ono što danas znaju, sigurno ne bi dopustili da njihova zemlja postane komunistička. Kubanci su, međutim, ipak imali informacije o tome da komunizam nije nigde u svetu doneo dobra, i pre 1959, ali je zemlja, ipak, postala komunistička. Pitanje na ovom mestu, dakle, treba da glasi: zašto je Kuba komunistička?

Američki ambasador na Kubi za vreme revolucije bio je Erl E.T. Smit (Earl E.T. Smith), i evo šta on kaže u odgovoru na prethodno pitanje: „Naprotiv, Kastro ne bi mogao da prigrabi vlast bez pomoći Sjedinjenih Država. Američke vladine organizacije i štampa SAD odigrale su glavnu ulogu u dovođenju Kastra na vlast. Kao ambasador Sjedinjenih Država na Kubi u vreme Revolucije 1957-59, imao sam informacije iz prve ruke o činjenicama koje su omogućile uspon Fidela Kastra. Stejt department je stalno intervenisao - pozitivno, negativno i dajući signale - u cilju zbacivanja predsednika Fulhensija Batiste (Fulgencio Batista) i otvaranja mogućnosti da Kastro preuzme vlast na Kubi. Kubanska vlada je pala 1. januara 1959. Sjedinjene Države nastavile su da pomažu Kastrov režim zadržavajući dugo vremena povlastice za kubanski izvoz šećera."[10]

Pitanje koje je dugo mučilo one koji su podržavali gerilske aktivnosti Fidela Kastra bilo je: Da li je on bio komunista pre nego što je postao voda kubanske komunističke vlasti?

Činjenica je da je Kastro bio komunista mnogo pre nego što je počela gerilska borba protiv

Batistine vlasti i činjenica je da su to znali ljudi u američkoj vladi koji su podržavali njegovu revoluciju! Godine 1948. odigrao se pokušaj komunističkog puča u Kolumbiji, zemlji Južne Amerike. Fidel Kastro je predvodio grupu studenata koja je provalila u jednu radio-stanicu. Zgrabio je mikrofon i objavio: „Ovde je Fidel Kastro sa Kube. Ovo je komunistička revolucija. Predsednik je ubijen. Celokupni vojni vrh sada je u našim rukama. Mornarica nam se predala, revolucija je uspela."[11]

Ovu izjavu čuo je Vilijem D. Pouli (William D. Pawley), bivši američki ambasador u Brazilu i Peruu, na radiju u kolima dok se vozio ulicama Bogote, glavnog grada Kolumbije, upravo u vreme pokušaja obaranja legalnih vlasti.

Revolucija je propala i Kastro je pobegao iz Kolumbije u Kubanske planine. Tamo je započeo revoluciju protiv Batistinine vlasti. To je bilo u decembru 1956, kada je Kastro imao ukupno 82 sledbenika. Ovaj broj ubrzo se smanjio, i do juna 1957. uz Kastra je bilo samo 30 gerilaca. Stalno se tvrdi da je Kastrova revolucija bila narodna i da su mu se kubanski radnici pridruživali u gomilama. Jedino što brojevi tvrdoglavo opovrgavaju ovaj zaključak.

Jedan od prvih promotora Fidela Kastra u američkoj javnosti bio je Herbert Metjus (Herbert Matthews), reporter „Njujork tajmsa" i član Saveta za inostrane odnose (CFR).[12] Svoje čitaoce gospodin Metjus je 25. februara 1957. ovako izvestio: „Ne može se govoriti o komunizmu u pokretu Fidela Kastra."[13]

Približno u isto vreme, međutim, vlada SAD je dobila informacije da je gospodin Metjus lagao: „Kompletni dosije o Kastru... i komunistima koji ga okružuju, pripremljen od strane G-2 (obaveštajne službe) kubanske armije, lično je odnesen u Vašington 1957. i predat u ruke Alenu Dalsu, šefu Centralne obaveštajne agencije (CIA)."[14]

Na nesreću po kubanski narod, a u krajnjem slučaju i po svet, Alen Dals je, takođe, bio član Saveta za inostrane odnose, i sa informacijama koje je dobio nije učinio ništa.

Još jedanput su (1958) zvanični izveštaji o Kastrovim komunističkim vezama bili uručeni, ovog puta Vilijemu Vilendu (Willam Wieland), stručnjaku za Latinsku Ameriku pri Stejt departmentu. Kao odgovor na ove izveštaje, usledio je zahtev gospodina Vilenda da Sjedinjene Države obustave sve isporuke oružja... kubanskoj vladi Fulhensija Batiste!

U to vreme Kastro je dao intervju Žilu Di Boa (Jules Du Bois) u kojem je tvrdio: „Nikada nisam bio, niti sam komunista..."[15]

Dalju podršku „ne-komunista" Kastro je dobio od američkog ambasadora na Kubi koji je izjavio da Batista više ne uživa podršku SAD, i da treba da napusti Kubu.[16]

Kako bi pokazao da je ova tvrdnja istinita, i da američka vlada podržava Kastra, Roj Rubotom (Roy Rubottom), pomoćnik sekretara za latinskoameričke poslove, decembra 1958. izjavljuje sledeće: „Nema nikakvih dokaza o bilo kakvim organizovanim komunističkim elementima unutar Kastrovog pokreta ili o tome da je sam senjor Kastro pod komunističkim uticajem.

Sa tim se nije saglasio major Pedro Dijaz Lane (Pedro Diaz Lanz), zapovednik kubanske avijacije. On je u julu 1959. posetio Sjedinjene Države da bi objavio, iz prve ruke, da je Kastro komunista. Držao je govore širom zemlje, proklamujući ovu istinu, ali ga nije slušao niko ko bi po tom pitanju mogao nešto da učini.

Ambasador Smit pružio je kredibilitet izjavama majora Lanca kada je objavio sledeće: „Od vremena kada je Kastro stigao u provinciju Orijente, u decembru 1956, Stejt department je primao izveštaje o komunističkoj infiltraciji u 'Pokret 26. juli' (što je bilo ime Kastrove gerilske armije)."[18]

Smit je krivicu za dolazak Kastra na vlast pripisao onome kome je trebalo: „Vlada Sjedinjenih Država, njene službe i američka štampa odigrali su glavnu ulogu u dovođenju Kastra na vlast."[19]

Raspravu o tome da li je komunista ili nije, okončao je sam Kastro, kada je 2. decembra 1961. objavio: „Bio sam komunista od svojih mladih dana."[20]

Svi koji su *tvrdili* da Kastro nije komunista su pogrešili, ali šteta je već bila učinjena. Kastro je na Kubi preuzeo vlast a Sjedinjene Države su brže-bolje priznale tu vlast. Stejt department je dodao i uveravanje o „dobroj volji" prema novoj vlasti.

Kastro je *sada* imao mogućnost da na Kubi svoje komunističke ideje sprovede u delo. Jedan od prvih koraka koje je preduzeo, u maju 1959, bilo je donošenje Zakona o zemljišnoj reformi. Ovaj komunistički program nalagao je seljacima koju vrstu proizvoda treba da gaje i koju cenu za njih da traže. Kao dodatak, Kastro je doneo i zakone o gradskim reformama koji su ukinuli sve najamnine i kirije i na taj način zadao odlučujući udarac srednjoj i višoj klasi na Kubi.

Pozicija *vlade* SAD počela je, međutim, da se menja, bar u okviru rada različitih tajnih službi koje su bile nadležne za ovakve slučajeve. Predsednik Ajzenhauer dao je odobrenje Centralnoj obaveštajnoj agenciji da organizuje grupu kubanskih izbeglica u SAD i da od njih načini oružanu silu koja bi se vratila na

Kubu i pokušala da zbaci Kastra sa vlasti. Ajzenhauer je na čelo ove operacije stavio Alena Dalsa, šefa CIA-e. I Dals i Ajzenhauer bili su članovi Saveta za inostrane odnose (CFR).

Centralna obaveštajna agencija je razvila planove za vojnu invaziju Kube i preliminarno odabrala dva mesta na kojima bi invazija mogla da se odigra 1961. godine: to su bili Zaliv svinja i grad Trinidad na Kubi. Ovaj drugi je imao nekoliko izrazitih prednosti u odnosu na Zaliv svinja: bio je udaljen oko 100 milja od Havane, sedišta Kastrove moći; uglavnom je bio naseljen ljudima koji su bili protiv Kastra; u njegovoj blizini bio je aerodrom pogodan za iskrcavanje trupa, municije i namirnica koje su bile od životne važnosti za uspeh misije; a grad je imao i jednu pogodnost koja je bila neophodna u slučaju da invazija propadne: u blizini je bio planinski venac u koje bi antikomunisti Kubanci mogli da pobegnu. U tim planinama mogle bi da se sakriju antikastrovske snage i da odatle daju podršku i drugima koji bi se podigli protiv Kastrove vlasti.

Planovi *invazije* bili su razmatrani i odobreni od strane Komiteta sastavljenog od nekolidne zvaničnika Kenedijeve administracije, iako je gospodin Dals zvanično bio postavljen za šefa operacije. Članovi ovog Komiteta su bili:

državni sekretar *Din Rask* (Dean Rusk), član CFR-a (Saveta za inostrane odnose),
sekretar odbrane *Robert Maknamara* (Robert McNamara), član CFR-a,
šef generalštaba, general *Laymen Lemnicer* (Lyman Lemnitzer), član CFR- a,
Admiral *Erli Burk* (Arleigh Burke), šef pomorskih operacija,
glavnokomandujući specijalnih snaga za Latinsku Ameriku *Adolf A. Berli* (Adolf A. Berle), član CFR-a, i
Mek Džordž Bandi (McGeorge Bundy), specijalni savetnik predsednika za poslove nacionalne bezbednosti, član CFR-a.[21]

Činjenica da su od šest članova ove Komisije petorica bili pripadnici CFR-a, mnogo govori. Jedan autor je Savet za inostrane odnose nazvao „nevidljivom vladom" Sjedinjenih Država.

Uz *sve* ovo, predsednik Kenedi, koji je zamenio Ajzenhauera, sazvao je 4. aprila 1961. sastanak Nacionalnog veća za odbranu, sa ciljem da se plan podrobno razmotri. Među prisutnima su bili i:

Alen Dals, član CFR-a,
RičardBisel (Richard Bissell) član CFR-a,
General Lemnicer, član CFR-a,
Din Rask, član CFR-a,
Robert Maknamara, član CFR-a,
Adolf Berli, član CFR-a,
Artur Šlezindžer, član CFR-a,
Mek Džordž Bandi, član CFR-a,
Tomas Man (Thomas Mann),
Pol Nici (Paul Nitze), član CFR-a,
Daglas Dilon (Douglas Dillon), član CFR-a,
Senator *Vilijem Fulbrajt* (William Fulibright).[22]

Invazione snage ušle su na Kubu, u Zaliv svinja, na drugu lokaciju koja je odabrana, i posle manjih početnih uspeha, invazija je propala. U prvim trenucima bilo je osvojeno oko 800 kvadratnih milja, ali kada su se pojavile Kastrove vazdušne snage i počele da kontrolišu nebo iznad poprišta bitke, invazija je definitivno okončana neuspehom.

Mnogo se pisalo na obema stranama o tome da li je kubanskim invazionim snagama obećana američka vazdušna podrška ili nije.

Kubanski antikomunisti bili su svesni koliko je za uspeh misije bila važna vazdušna podrška, i tvrdili su da im je američka vlada izričito obećala ovakvu zaštitu. Američka vlada se čvrsto držala stava da nikakva vazdušna podrška nije bila obećana.

Kako bilo da bilo, bez američke pomoći iz vazduha invazija je propala. Jedan od prvih znakova da je bilo planirano da invazija propadne bilo je pojavljivanje članka u „Njujork tajmsu", 10. januara 1961, koji, tri meseca pre invazije, nosi ovakav naslov: „Sjedinjene Države pomažu u obučavanju anti-Kastrovih snaga u jednoj tajnoj vazdušnoj bazi u Gvatemali".[23]

Članak donosi i mapu koja pokazuje lokacije baze u Gvatemali. U njemu se kaže da vlada u Gvatemali tvrdi da obučava snage koje treba da zaštite ovu zemlju od kubanske invazije. Međutim, tekst donosi i izjave drugih Gvatemalaca koji nisu prihvatili ovakvo objašnjenje: „Protivnici administracije (tadašnjeg) predsednika Idigorana (Ydigoran) insistiraju na tome da su u pitanju pripreme za ofanzivu protiv režima kubanskog predsednika Fidela Kastra, i da su one planirane, rukovođene i u velikoj meri i finansirane

od strane Sjedinjenih Država."[24]

Sve što je Kastro trebalo da zna o invaziji koja je tek imala da nastupi, mogao je da pročita u „Njujork tajmsu"!

Invazija je, dakle, počela 16. aprila 1961. godine i Kastrove oružane snage odnele su pobedu. Postoji, međutim, nekoliko činjenica koje otkrivaju kako je ova akcija namerno loše planirana:

1. Invazionim snagama na Kubu rečeno je da u zoni iskrcavanja nema koralnih grebena, ali su se tri desantna čamca razbila o grebene koje je pokrila plima.

2. Kastrova avijacija, nemajući protivnika na nebu, uspela je da potopi dva broda za snabdevanje. Bez potrebnih zaliha, mnogi vojnici na obali ostali su bez municije već u prvih 24 časa invazije.

3. CIA je naoružala 1443 vojnika invazionih snaga oružjem koje je zahtevalo 39 različitih vrsta municije. Puške su kupovane u radnjama koje prodaju polovnu robu „da bi se izbeglo povezivanje invazionih snaga sa vlastima Sjedinjenih Država".

4. Planirano podudaranje sa ustankom anti-Kastrovih Kubanaca na samoj Kubi nije se dogodilo, jer niko nije dao znak ljudima koji su bili organizovani u više od stotinu organizacija. Njima čak nije bilo ni rečeno da je invazija planirana.

5. Radio „Swan", stanica CIA-e za emisije na kratkim talasima, emitovala je, jedan za drugim, kontraverzne i lažne izveštaje o ustancima na celoj Kubi, a ništa od toga nije bilo istina.

Pošto je invazija propala, Kastrova vlada mogla je da tvrdi da se mala komunistička Kuba odbranila od moćnih Sjedinjenih Država, a američki prestiž u državama Latinske Amerike posle ovog neuspeha pao je na najniže grane. Lekcija je bila jasna. Velike Sjedinjene Države ne mogu da obuče snage sposobne da okončaju komunizam na Kubi, a to znači i drugde u Latinskoj Americi. I svaka zemlja kojoj je pomoć potrebna u borbi protiv komunizma bolje neka se ne obraća vladi Sjedinjenih Država.

Američki novinar doktor Stjuart Mek Berni (Stewart Mc Birne), vrativši se u zemlju posle neuspeha u Zalivu svinja, izveštavao je o ovom preokretu javnog mnjenja. Pisao je da su mnogi lideri latinoameričkih zemalja koje je posetio izrazili neverovanje u sposobnost američkih vlasti da budu zaštitnici od komunizma. Doktor Mek Berni je svoja iskustva iznosio u mnogo radio-emisija i novinskih članaka, ali ništa nije promenio.

Kuba se, posle samo godinu dana, još jednom vratila u žižu međunarodnog interesovanja tokom takozvane „Kubanske raketne krize".

PredsednikDžon Kenedi je 16. oktobra 1962. sazvao sastanak u Beloj kući, jer su mu obaveštajni izvori javili da Sovjeti postavljaju raketne projektile i atomsko oružje na Kubi. Sastanku je prisustvovalo još devetnaest osoba, ključnih članova Kenedijeve administracije, uključujući i njegovog brata Roberta Kenedija (Robert Kennedy), državnog tužioca.

Na tom sastanku CIA je organizovala reprezentaciju dokaza koji su se sastojali od fotografija na kojima se vide različita raketna postrojenja na Kubi. Robert Kenedi je, u knjizi pod naslovom *Trinaest dana,* koju je kasnije napisao, izneo svoja zapažanja o tim fotografijama: „Morao sam da im verujem na reč. Pažljivo sam pregledao slike i ono što sam video nije bilo više od običnog polja sa farmom ili nekom kućom. Bilo mi je lakše kasnije, kada sam čuo da su doslovno svi na tom sastanku, uključujući i predsednika Kenedija, isto reagovali."[25]

Od dvadesetorice ljudi koji su prisustvovali tom sastanku, petnaestorica su bili članovi Saveta za inostrane odnose.

Predsednik Kenedi, očigledno kasnije ubeđen da je na slici video projektile kojih na njoj nije bilo, odlučio je da preduzme ozbiljne mere protiv sovjetske vlade. Pojavio se na televiziji i saopštio Amerikancima da su u nekoliko kubanskih baza postavljeni „balistički projektili" koji mogu da ugroze i delove Sjedinjenih Država. Pozvao je tada sovjetskog premijera Hruščova da sa Kube povuče „projektile". Kada je sledećeg dana „Njujork tajms" objavio priču o Kenedijevom govoru, ona nije bila potkrepljena bilo kakvom slikom projektila ili raketne baze. Sledećeg dana, međutim, 24. oktobra 1962, te novine objavljuju fotografiju navodnog „raketnog postrojenja" s potpisom „Projektili na lansirnim rampama". Tobožnji projektili nisu bili veći od tačke, ali „Njujork tajms" je tvrdio da su te tačke „rakete".

Šta god bili objekti koje su Sovjeti imali na Kubi, oni su se založili da ih povuku do 28. oktobra, uz „proveru Ujedinjenih nacija."[26]

Američka mornarica se spremila da na sovjetskim brodovima proveri da li su projektili zaista demontirani i uklonjeni. Međutim, niko se nije iskrcao na sovjetske brodove da obavi takvu proveru. Američki fotografi slikali su sovjetske brodove koji su plovili pored njih, ali sve što se sa tih slika moglo videti bili su tiradama prekriveni objekti nepoznatog sadržaja. Mediji su očas posla te objekte proglasili „sovjetskim raketama".[27]

Mit daje Sovjetski Savez zaista uklanjao projektile ponavljan je mnogo godina. Čak 1982 (29.

marta) „Američke vesti i izveštaji iz sveta" donose sliku broda koji plovi i na palubi nosi teret prekriven ciradom. Tekst ispod slike je glasio: „Sovjetski brod uklanja nuklearne projektile sa Kube u događajima iz 1962."[28]

Nije poznato samo - jer nikada nije otkriveno - kako su američka vlada ili američka štampa znale da su ispod tirade bile baš rakete, posebno zbog toga što je jedan od uslova prilikom njihovog uklanjanja bio da neko (osim Kubanaca) proveri sovjetske brodove koji su nosili nuklearni teret.

To znači da samo Sovjeti i Kubanci znaju istinu. A oni nisu, koliko je poznato, dali nikakvu zvaničnu potvrdu da je ispod cirade zaista bio nuklearni arsenal, tj. da su tačke sa fotografija zaista projektili. Ono što su oni izjavili može se svesti otprilike na sledeće: ukoliko američka vlada želi da veruje da su ti objekti rakete, ona ima pravo da gaji takvo mišljenje. (Bilo bi, uistinu, glupo da Kubanci i Sovjeti priznaju da su, u stvari, lagali ljude i da su se pod ciradama nalazili drveni sanduci koji su sadržavali ništa više od običnog vazduha.)

Kasnije je otkriveno da je predsednik Kenedi, u okviru dogovora sa Sovjetima, Obećao da će ukloniti rakete iz baza u Turskoj i u Italiji. Dakle, pošto su uklonjeni tobožnji projektili sa Kube, zauzvrat su uklonjeni pravi iz Evrope.

Kenedi je tom prilikom pristao na još jedan uslov. Američka vlada je pružila uveravanja Sovjetima i Kubancima da će se založiti da se ne dogodi neka nova invazija antikomunističkih snaga na Kubu.

Kubanci, protivnici Kastra su, ne znajući za ovaj dogovor između Sovjeta i Amerikanaca, naveliko kupovali oružje i brodove u Sjedinjenim Državama, pripremajući se za kontrarevoluciju na Kubi. Kada su isplovili put kubanske obale, presrela ih je i zaustavila američka obalska straža. Brodovi i oružje su im zaplenjeni.

Kastrov režim sada je bio zaštićen od invazije od strane obalske straže Sjedinjenih Država.

Ima mnogih koji veruju da je stvarni cilj „Kubanske raketne krize" bio sledeći:

1. ukloniti strateške projektile sa granica Sovjetskog Saveza.
2. garantovati opstanak Kastrovog režima, sprečavanjem moguće nove invazije.

Jedan od ljudi koji je shvatio da je američka vlast, u stvari, i stvorila Kastrov pokret i kasnije nametnula njegovu vlast Kubancima, bio je predsednik Džon Kenedi. On je dao intervju „Njujork tajmsu" koji je objavljen tek 11. decembra 1963. godine. Između ostalog, rekao je i ovo: Ja mislim da smo mi osmislili, konstruisali i potpuno opremili Kastrov pokret, a da to nismo ni znali.

Zbog svoje uloge u uzdizanju Kastra na vlast, Herbert Metjus iz „Njujork tajmsa", nagrađen je unapređenjem u uređivački odbor ovog lista. A Vilijem Vilend je dobio važno mesto generalnog konzula u Australiji.[30]

Kastru je zagarantovana mogućnost da doslovno uništi kubansku ekonomiju svojim pogrešnim idejama o efikasnosti komunizma. I njegovu vlast sada štiti obalska straža Sjedinjenih Država.

A predsednik Kenedi, koji je očigledno sve shvatio, bio je ubijen tri nedelje pre nego što je „Tajms" objavio intervju.

---

[1] M. Stenton Evans: Politika predaje (M. Stanton Evans: The Politics of Surrender, New York: The Devin-Adair Company, 1966), str. 129.

[2] Fred Vord: Unutar Kube, danas (Fred Ward: Inside Cuba Today, condensed in Book Digest, May 1979), str. 35.

[3] Ibid., str. 39.

[4] Ibid., str. 36.

[5] Ibid., str. 41.

[6] Ibid., str. 48.

[7] „Još novih žrtava za ratom izmučene Kubance" („For War-Weary Cubans, Still More Sacrifices", „U.S. News and World Report", June 26,1978), str. 39.

[8] Fred Vord: op. cit, str. 50.

[9] „The Review of the News", (April 30,1980), str. 19.

[10] Pismo Erla T. Smita izdavaču (Earl T. Smith's Letter to the Editor, „New York Times", September 26,1979), str. A-24.

[11] Alen Steng: Glumac (Alan Stang: The Actor, Boston, Los Angeles: Western Islands, 1968), str. 313.

[12] Frenk Kapel: Henri Kisindžer, sovjetski agent (Frank Capell: Henry Kissinger, Soviet Agent, Zeperath. New jersey: The Herald of Freedom, 1978), str. 19.

[13] *Natanijel Vejl: Crvena zvezda iznad Kube (Nathaniel Wayl: Red Star Over Cuba, New York: Hillman Books, 1961), str. 152.*

[14] *Mario Laco: Nož u srcu, propast američke politike na Kubi (Mario Lazo: Dagger in the Heart, American Pocy Faitures in Cuba, New York: Twin Circles Publishing Co., 1968), str. 149.*

[15] *Natanijel Vejl: op. cit, str. 193.*

[16] *Mario Laco: op. cit, str. 176.*

[17] *Natanijel Vejl: op. cit, str. 95.*

[18] Herman Dinsmor: *Sve vesti koje odgovaraju* (Herman Dinsmore: *All the News that Fits,* New Rochelle, New York: Arlington House, 1969), str. 184.

[19] *Natanijel Vejl: op. cit, str.153.*

[20] *Herman Dinsmon op. cit., str. 177.*

[21] *Ted Šulc i Karl Mejen Kubanska invazija, hronika propasti (Ted Szulc and Karl Meyer: The Cuban Invasion, the Cronkle of Disaster, New York: Ballantine Books, 1962), str. 103.*

[22] *Ibid., str. 110.*

[23] *Mario Laco: op. cit, str. 268.*

[24] *„New York Times" (Janyuary 10,1961), str. 1.*

[25] *Robert F. Kenedi: Trinaest dana, sećanje na Kubansku raketnu krizu (Robert F. Kennedy: Thirteen Days, A Memoir of the Cuban Missile Crisis, New York The New American Library, Inc 1969), str. 24.*

[26] *„New York Times" (October 28,1962),*

[21] *„Life" (November 23,1962), str. 38-39.*

[28] *.U.S. News and World Report" (March 25,1982), str. 24.*

[29] *Mario Laco: op. cit, str. 94.*

[30] *Ibid.,str. 133 i 186.*

FIDEL KASTRO na putu osvajanja Havane (Santa Klara, 1959).

GLAVA XII

AMERIČKA REVOLUCIJA

Neko je jednom napisao: „Bog ne može da izmeni prošlost, to mogu samo istoričari!"

Istoričari, svakako, ne mogu da znaju za sobe „ispunjene dimom" u kojima se planira budućnost, ukoliko ih neko ne uputi u te planove. Stoga mnogi istoričari opisuju istorijske događaje bez stvarnog znanja o tome kako su ovi događaji kreirani.

Uz sve to, pojedinci koji planiraju ratove, krize i druge ljudske tragedije, ne žele da se istina o njihovom delovanju sazna. Dakle, istoričari revizionisti (oni koji tragaju za stvarnim uzrocima istorijskih događaja) moraju da do istine o prošlim događajima dolaze okolnim putevima i kroz svedočenja ljudi koji su u njima učestvovali, i koji su svoja zapažanja zapisali po sećanju. Ovakvi izvori su obično skriveni od najšire publike, ali oni, ipak, postoje.

Verzija istorije koju ćemo izneti u sledećim poglavljima nije ona tradicionalno prihvaćena, ali je, međutim, istinita. Bilo je potrebno mnogo vremena i truda da bi se, probijajući se kroz dim „zadimljenih soba", iskopalo ovo do čega smo došli.

Redžinald Mek Kena (Reginald McKenna), bivši predsedavajući odbora engleske Midlends

banke (Midlands Bank of England), napisao je o snazi bankarskog establišmenta sledeće:

„Bojim se da obični građani ne bi voleli da im se kaže da banke mogu da proizvode, i da proizvode, novac... A oni koji kontrolišu državne kredite upravljaju politikom vlade i u svom naručju drže sudbinu naroda."[1]

I Abraham Linkoln je bio zabrinut zbog bankarskog establišmenta, samo ga je on zvao „novčanom moći". Napisao je: „Novčana moć pustoši širom nacije u vreme mira a kuje zavere protiv nacije u vreme nedaća. Vidim kako u bliskoj budućnosti dolazi kriza koja će... me naterati da drhtim zbog sigurnosti moje zemlje. Novčana moć u zemlji počeće da deluje... na narod i tako će biti sve dok se bogatstvo ne koncentriše u svega nekoliko ruku a republika bude uništena."[2]

Ser Džozija Stemp (Sir Josiah Stamp), bivši predsednik Engleske banke (Bank of England), upozoravao je: „Ako želite da ostanete u ropstvu bankara i da sami plaćate troškove svoga ropstva, dozvolite im da i dalje prave novac i da kontrolišu državni kredit."

Predsednik Džejms Garfild (James Garfield) izrazio je slično mišljenje: „Ko kontroliše novčanu masu u nekoj zemlji, taj je apsolutni gospodar celokupne industrije i trgovine."[4]

Ciljeve bankarskog establišmenta detaljno je obrazložio Kerol Kvigli u svojoj knjizi *Tragedija i nada:* „... moćnici finansijskog kapitala imaju jedan dalekosežni cilj, a on je ništa manje nego stvaranje svetskog sistema finansijske kontrole, koja će biti u privatnim rukama, i u stanju da dominira političkim sistemom svake države i ekonomijom sveta kao celine. Sistem će biti kontrolisan na feudalan način, putem centralnih svetskih banaka koje će složno delovati, i putem tajnih dogovora koji *će* se postizati na čestim privatnim sastancima i konferencijama."[5]

Tomas Džeferson je pokušao da upozori Amerikance na moć bankarskog establišmenta: „Neophodno je da svaka generacija otplati svoje dugove pre nego što se povuče - to je princip koji bi, ako bi se po njemu postupalo, smanjio napola broj ratova u svetu."

„Princip trošenja novca koji će se kasnije otplaćivati pod imenom kredita nije ništa drugo do velika prevara u budućnosti."[6]

Bendžamin Frenklin, jedan od očeva-osnivača Amerike je napisao: „Onaj ko zajmi je rob zajmodavca a dužnik je rob kreditora... Sačuvajte vašu slobodu i održite vašu nezavisnost. Budite marljivi i slobodni, budite štedljivi i slobodni."[7]

Sva ova upozorenja veoma su eksplicitna. Bankarski establišmenti kreiraju nacionalne dugove. Nacionalni dug od dužnika pravi robove. Postaje, znači, veoma važno shvatiti prirodu bankarskog establišmenta jer on ima moć da ljudima stvori velike nedaće, baš kao što su citirani autori i opisali.

Bankari koji pozajmljuju vladama širom sveta zovu se „međunarodni bankari". Kao i kod ostalih, njihov poslovni uspeh zavisi od sposobnosti da od dužnika naplate dugove. Poput lokalnih bankara koji zajam moraju da osiguraju nekim vidom kolateralnog jemstva, i međunarodni bankari traže da dužnik nečim vrednim garantuje da će dug vratiti, nečim što može da se proda i tako zadovolji potraživanja zajmodavca.

Lokalne banke pozajmljuju novac samo ako dužnik garantuje svojom kućom da će dug vratiti. Ukoliko dug ne bude vraćen u određenom roku, banka postaje vlasnik kuće.

Međunarodni bankari susreću se sa složenijim problemom nego lokalni bankari. Šta može da osigura njihov zajam kada se novac pozajmljuje predsedniku neke vlade? Predsednik vlade ima jednu mogućnost koju obični kućevlasnik nema: on može da „ne prizna" dug.

„Nepriznavanje" je definisano kao: „Odbijanje nacionalnih ili državnih vlasti da plate stvarne ili navodne novčane obaveze."

Bankari su morali da razviju strategiju koja ih obezbeđuje od mogućnosti da vlade kojima su novac pozajmili „ne priznaju" dug.

Međunarodni bankari su ovaj plan razvijali postepeno. Njegovo ime je „Balans moći u politici". Ovo znači da su bankari pozajmljivali istovremeno dvema vladama koje su okretali jednu protiv druge, i na taj način su ih primoravali da plaćaju svoje dugove. Najuspešnije oružje bila je pretnja ratom: bankar je uvek mogao da pripreti ratom vladi koja ne ispunjava svoje obaveze prema njemu, i to je bio način da naplati dugove. Naravno, ratovala bi druga država koju bi on obilno finansirao (opet zajmovima). Ovakav način je gotovo uvek delovao, jer su vode na vlasti želele da vlast i zadrže, a rat to nikada ne garantuje. Tako su dugovi ipak otplaćivani (svakako s kamatom) a uzimani su i novi zajmovi.

Naravno, obe države (uključene u plan „balansa moći") morale su da budu približno iste veličine i istog potencijala za vođenje rata; ukoliko bi jedna bila veća i imala snažniju vojsku od druge, ona bi bila pretnja za manju državu, ali ova manja ne bi bila pretnja za veću i „balans moći" bi bio narušen.

Sa ovim osnovnim saznanjem o delovanju bankara možemo lakše da razumemo istinsku prirodu događaja iz bliže prošlosti.

U svojoj knjizi *Prava istorija Rozenkrojcera,* autor Artur Edvard Vejt iznosi ovakvu tvrdnju: „Ispod široke plime istorije teku nevidljive podstruje tajnih društava koje često, u dubini, određuju promene koje će se odigrati na površini."[8]

Sa ovakvim objašnjenjem na umu, proučavanje bliže prošlosti započećemo Američkom revolucijom iz 1776. Tradicionalno objašnjenje istoričara iz prošlosti jeste da je uzrok Revolucije bio američki otpor „oporezivanju bez učešća u odlučivanju". Ali, ovaj navodni uzrok pada u vodu kada se vidi koliko je engleska vlast oporezovala koloniste. Porez je bio manji od 1% nacionalnog bruto-proizvoda. Čini se da je bilo potrebno i nešto više da bi nagnalo Amerikance na sveobuhvatnu revoluciju protiv britanske vlasti, jer američki poreski obveznici osamdesetih godina ovog veka plaćaju porez u visini od otprilike 40% svog dohotka američkim vlastima. I sve to sa veoma malo direktnog učešća u odlučivanju (ko je, na primer, Amerikance pitao da li žele da daju pomoć inostranstvu, žele li trku u svemiru sa Sovjetima, hoće li socijalno osiguranje ili ne?), a revolucija protiv američkih vlasti, ipak, nije izbila.

Moguće je da je gospodin Vejt u pravu. Verovatno su „tajna društva" koja spominje bila na delu u američkim kolonijama i pre osnivanja ove države i pre revolucije protiv engleske vlasti.

Možda se početak Američke revolucije može naći u 1717. godini, kada su se, 24. juna u Londonu, ujedinile četiri masonske lože i stvorile „Veliku londonsku ložu". Osnovno načelo novog slobodnog zidarstva, koje je do tada uglavnom bilo gilda (esnafsko udruženje) zidara, kamenorezaca i drugih graditelja, ovim ujedinjenjem četiri lože se promenilo. Od gilde, Slobodno zidarstvo je preraslo u Crkvu, u Novu religiju. Promenilo se od profesionalnog zidarstva u filosofsko zidarstvo: „Suštinska filosofija slobodnog zidarstva sadrži verovanje da su mistična misao i osećanja na putu da iščeznu i da treba da ih zameni strogo logičko i racionalno doba."[9]

Slobodno zidarstvo „... je pokušalo da sarađuje sa Crkvom, samo da bi bilo u mogućnosti da deluje iznutra, da racionalizuje učenje o Isusu i polako iz njega izbaci mistični sadržaj. Slobodno zidarstvo se nadalo da će postati prijateljski i legalni naslednik hrišćanstva. Smatrali su logiku i naučno mišljenje jedinim apsolutom i stalnim elementom ljudskog uma."[10]

Nova masonerija „... nije branila Otkrovenje, dogme ili veru. Njeno ubeđenje bilo je naučno a njen moral isključivo društveni. Nova masonerija nije imala nameru da uništi crkve, već se pripremala da ih, uz pomoć napretka u idejama, zameni."[11]

Ova nova moralnost proširila se 1725. po Francuskoj, a nekoliko godina kasnije (1730) i po Americi, gde su slobodnozidarske lože obrazovane 1731 (u Filadelfiji) i 1733 (u Bostonu).[12]Jedan od poznatijih članova filadelfijske lože bio je Bendžamin Frenklin, koji joj je pristupio 1732. Gospodin Frenklin je postao Veliki majstor (što je ekvivalent za predsednika) lože 1734. godine.

Iz ove lože u Filadelfiji potekla je inicijativa da se mnoge kolonije širom Amerike povežu u savez država. Ova filadelfijska loža „Sent Džon" je 1731. godine „stupila u vezu sa Velikom londonskom ložom, a Vojvoda od Norfolka (Duke of Norfolk), njen Veliki majstor, naimenovao je Velikog majstora za Centralne kolonije. Njegovo ime bilo je Danijel Koks (Daniel Coxe). Koks je bio prvi čovek koji je javno predložio federaciju kolonija..."[13]

Medu prvim masonima u Americi bili su: Džordž Vašington, Tomas Džeferson, Džon Henkok (John Hancock), Pol Riveri (Paul Revere), Aleksander Hemilton (Alexander Hamilton), Džon Maršal (John Marshall), Džejms Medison i Eten Alen (Ethan Allen). Svi oni su znameniti američki patrioti učesnici Američke revolucije.

U novije vreme, još najmanje dvanaestorica američkih predsednika bili su masoni: Endrju Džekson, Džejms K. Polk (James K. Polk), Džejms Bjukenon (fames Buchanan), Endrju Džonson (Andrew Jonson), Džejms Garfild, Vilijem Mek Kinli (William McKinnley), Teodor Ruzvelt, Vilijem Hauard Taft (William Howard Taft), Voren G. Harding (Warren G. Harding), Frenklin Ruzvelt, Hari Truman i Džerald Ford (Gerald Ford).

Pored ovog direktnog uticaja masona na Američku revoluciju, bilo je i njihovog indirektnog uticaja. Kontinentalni kongres je 4. jula 1776. godine naimenovao Bendžamina Frenklina, Tomasa Džefersona i Džona Adamsa da, kao „Komitet trojice", priprema nacrt za pečat Sjedinjenih Država. Dvojica (ako ne i treći) bili su masoni a pečat koji su kreirali, posebno njegov revers, sadrži masonsku simboliku i masonske tajne. Prema samim masonima: „Dizajn na reversu pečata skriva 'tajni red' i 'izgubljenu reč' drevnih slobodnih zidara. Motiv koji je upotebljen je piramida, zato što je i u drevnim vremenima, od kada slobodni zidari potiču, kao i danas, misija bila ista: sprovesti Božju volju na Zemlji. Taj rad je nedovršen; stoga ni piramida na pečatu nije završena. Svaki brat mora dati svoj udeo, znajući da njegov rad nadgleda i vodi Svevideće oko Božje".[14]

Šta god Slobodni zidari bili, oni stalno izazivaju nedoumice na svim nivoima društva, još od

njihovog osnivanja 1717. godine. Prva formalna deklaracija protiv ove organizacije pojavila se dvadeset jednu godinu posle njenog osnivanja, odnosno 1738, kada je „Rimokatolička crkva zvanično osudila slobodno zidarstvo... u obliku bule koju je izdao papa Kliment XII..."[15]

Osude masonerije nastavljene su i posle 1738, jer su „čak osmorica papa osudili slobodne zidare u 400 različitih prilika, od njihovog osnivanja 1717. U prvom zvaničnom reagovanju, papa Kliment XII nazvao je njihov pokret 'neprincipijelnim'.

Jedan od njegovih naslednika, papa Lav XXIII, optužio je masone da ciljaju na „zbacivanje religije uopšte kao i političkog i društvenog sistema zasnovanog na hrišćanskim institucijama i da teže uspostavljanju poretka stvari koji se zasniva na čistom naturalizmu."

Najsvežije stanovište u odnosu na slobodne zidare došlo nam je 2. marta 1981, kada je Rimokatolička crkva ponovo upozorila „da svi rimokatolici koji pripadaju masonskim ložama rizikuju da budu ekskomunicirani."[16]

Prema knjizi *Nova enciklopedija slobodnog zidarstva,* Latinska crkva „... je došla do stava da slobodno zidarstvo posmatra... kao silu koja u svetu deluje protiv Crkve."[17]

U svakom slučaju, „U burnim vremenima pred Američku revoluciju, tajnost masonskih loža ponudila je naseljenicima - patriotima mogućnost da se sastaju i planiraju svoju strategiju."[18]

Jedan od događaja koji su prethodili Revoluciji, a koji je svakako bio tajno planiran, jeste i „Bostonska čajanka" kada je grupa ljudi prerušena u Indijance pobacala sanduke pune čaja u more bostonske luke. Identitet ovih patriota nije bio poznat javnosti sve dok sami masoni nisu pružili sledeće objašnjenje tog događaja: „Bostonska čajanka bila je u potpunosti masonska, i nju su izveli članovi Lože 'Sent Džon' (iz Bostona) tokom jednog vanrednog okupljanja."[19]

Ovaj revolucionarni akt izazvao je veoma brzu reakciju engleskog parlamenta, koji je doneo zakone kojima se luka u Bostonu zatvara za svaku pomorsku trgovinu a engleske trupe stacioniraju u Masačusetsu. Ovi zakoni proizveli su buru protesta u svim američkim kolonijama.

Postoji razlog da se veruje da su oni koji su izazvali ovaj događaj nameravali da podstaknu englesku odmazdu, kako bi američke kolonije ujedinili protiv engleske vlasti. I ta strategija je delovala.

Poziv da se države ujedine pod federalnom vlašću bio je snažan, a masoni su bili ključ tog poziva. Oni su imali članstvo širom zemlje - a mnogi od njih su bili dovoljno poznati - tako da se moglo očekivati da kolonisti poslušaju njihovu poruku. U stvari, pedeset trojica od pedeset šestorice potpisnika Deklaracije o nezavisnosti bili su masoni, baš kao što su činili većinu članova i u Kontinentalnom kongresu.

Bendžamin Frenklin, istaknuti mason, bio je ključ koji je otvorio vrata pojedinih evropskih država, na čijem su čelu, isto tako, bili braća masoni. Članstvo u masoneriji mu je obezbedilo pristup drugim masonima širom Evrope, i ti kontakti su bili korišćeni da se dobije podrška za Američku revoluciju.

Frenklin je, takode, shvatio pravi uzrok Američke revolucije. Jednom prilikom su ga u Londonu pitali: „Kako objašnjavate napredak koji postižu američke kolonije?"

Gospodin Frenklin je odgovorio: „Veoma jednostavno. Uzrok je u tome što mi u kolonijama izdajemo sopstveni novac. On se zove 'kolonijalni zapis' i mi ga izdajemo u pravilnoj proporciji prema trgovini i prometu robe."[21]

Drugim rečima, kolonije nisu koristile svoja ovlašćenja da štampaju novac da bi izazvale inflaciju i kao rezultat toga Amerika je postala prosperitetna zemlja.

Ova situacija je, međutim, trebalo da se promeni tokom šezdesetih godina XVIII veka, kada je Engleska banka u Parlamentu progurala zakonski predlog po kojem ni jedna kolonija ne bi imala pravo da izdaje sopstvene zapise (novac). Kolonije bi, po ovom Zakonu, mogle da izdaju obveznice i da ih prodaju ovoj banci a ona bi im tada pozajmljivala novac koji bi se koristio u kolonijama. Američki novac je trebalo da bude utemeljen na pozajmljenom dugu. Kolonije bi plaćale interes zbog privilegije da imaju novac u posedu.

Ova akcija, čim je stupila u dejstvo, izazvala je veliku nezaposlenost, budući da je Engleska banka kolonijama dozvolila da pozajme samo polovinu novca koji je prethodno bio u opticaju.[22]

Frenklin i drugi su to shvatili, a njegove reči ostale su zapisane: „Kolonije bi veoma rado plaćale male takse na čaj i druge robe da Engleska nije uzela njihov novac, što je izazvalo nezaposlenost i veliko nezadovoljstvo."[23]

Rekao je i ovo: „Odbijanje kralja Džordža III da kolonijama dozvoli da vode jedan časni kolonijalni novčani sistem, koji je običnog čoveka oslobodio zamki manipulatora novcem, bio je verovatno najvažniji uzrok Revolucije."

Frenklin je uvideo da je uzrok Revolucije bio otpor kolonija prema ideji pozajmljenog novca koji

dovodi do dugova i inflacije, kao i do plaćanja kamata, a ne „oporezovanja bez učešća u odlučivanju", kao što se najčešće veruje.

Jedna od zemalja koje je mason Bendžamin Frenklin posetio bila je i Francuska. Januara 1774. Frenklin je pregovarao sa izvesnim masonskim vođama oko kupovine oružja za američke kolonije. Transakcija je obavljena sa znanjem i uz podršku francuskog ministra za inostrane poslove Veržena (Vergennes), takode brata masona.

Štaviše, francuska vlada je, ponovo uz pomoć Veržena, pozajmila američkim kolonijama sumu od tri miliona livri.

Još jedna država se umešala, mada indirektno, u Američku revoluciju: „Dok se američka nacija rađala u vreme revolucionarnog rata, ruska carica Katarina Velika je odbila zahtev engleskog kralja Džordža III da pošalje 20 000 ruskih kozaka u cilju gušenja pobune u kolonijama... što je... kolonijama pomoglo da prežive. [24]

Rusija, u kojoj centralna banka nije kontrolisala političke odluke, pomogla je Sjedinjenim Državama, odbivši da pošalje svoje trupe protiv kolonija. Na taj način je iskazala svoje prijateljstvo prema Americi, koje će još jednom potvrditi u Građanskom ratu, o čemu ćemo govoriti u narednim poglavljima.

Zanimljivo je otkriti zašto su dvojica glavnih vođa u revolucionarnom ratu za otcepljenje od Engleske bili masoni (Bendžamin Frenklin i Džordž Vašington). „Kada se u Americi ispoljila potreba za državnom vojskom i državnim diplomatom, ona se obratila bratu Džordžu Vašingtonu, jedinom oficiru koji je, pored toga što je bio slavan, zahvaljujući svojim masonskim vezama, imao i prijatelje širom kontinenta. U ključnom momentu, kada se Amerika našla pred porazom, i kada joj je očajnički bila potrebna pomoć spolja, ona se obratila bratu Frenklinu, jedinom Amerikancu koji je bio poznat širom sveta i koji je, zahvaljujući masonstvu, svuda imao prijatelje."[25]

Vašington se, zauzvrat, okružio braćom masonima: „Svi štapski oficiri kojima je Vašington verovao bili su masoni i svi vodeći generali u armiji bili su, takođe, masoni."[26]

Ovakve odluke koje je doneo Vašington dobro su se isplatile, jer je sasvim verovatno da je bio odlučio da armiju popuni masonima iz sledećeg razloga: „Čini se veoma mogućnim da su neke engleske vojne operacije bile namerno slabo izvedene, posebno one braće Houv (Howe) - jedan je bio admiral a drugi general - i to zahvaljujući želji engleskih masonskih generala da se postigne mirno rešenje i da se prolije što manje krvi."[27]

Drugačije rečeno, Vašington je u svoj glavni štab pozvao braću masone zato što je znao da su komandni oficiri u engleskoj vojsci takođe masoni. Činjenica da je mason zakletvom obavezan da ne ubije brata masona ukoliko zna da je njegov protivnik mason, načinila je situaciju za nemasonske generale gotovo nemogućom. Ono nisu mogli da svoje oficire nateraju da dobro obavljaju posao tokom bitke.

Da bi javno iskazao podršku masonima, pošto je američka armija 27. decembra 1778. od britanske vojske preuzela grad Filadelfiju, general Džordž Vašington je „sa sabljom, u punoj masonskoj odeždi i sa znacima bratstva, marširao na čelu svečane povorke od tri stotine masona, ulicama Filadelfiie... ovo je bila najveća masonska parada ikada viđena u Novom svetu."[28]

I pored najšire podrške masona, Vašington i narod Amerike morali su da plate troškove rata protiv Britanije. Godine 1775, Kontinentalni kongres je izglasao izdvajanje papirnog novca (dekretnog novca) kojim bi se finansirao rat. Ovaj novac nije pozajmljen ni od kakvog bankarskog establišmenta. On je jednostavno štampan kao način plaćanja Vladinih troškova u ratu. Stoga on u sebi nije sadržao kamatu koja bi trebalo da se plati grupi bankara koji bi ga stvorili ni iz čega.

Većina zakonodavnih vlasti nezavisnih država je, u znak dobre volje i priznavanja centralne vlasti, narodu Amerike uštedela bezbroj miliona dolara kamate, donevši zakone koji od građana zahtevaju da prihvate kontinentalni novac kao zakonsko sredstvo plaćanja.

Međutim, do kraja 1776, „kontinental" kako su ga zvali, vredeo je jedva 40 centi kada bi se menjao za srebrni dolar. Federalne vlasti su nastavile da štampaju ove dolare, tako da je na kraju iste godine u opticaju bilo 241,6 miliona „kontinentala".

Američki trgovci su prihvatili ove dolare po kursu od 2,5 centa za dolar, da bi samo godinu dana kasnije imali kurs manji od pola centi za dolar. Inflacija je uzela svoj danak u vrednosti papirnog novca. U poređenju sa pravim novcem u čvrstom metalu, postao je gotovo bezvredan. Najnižu cenu „kontinental" je dostigao pri kraju rata, kada je bilo potrebno 500 papirnih dolara za jedan srebrni dolar.

Sada se vidi otkud u našem jeziku fraza „ne vredi ni jedan kontinental". Inflacija se dogodila još jednom, u skladu sa ekonomskim zakonom koji deluje svaki put kada količina novca u opticaju koja nije potkrepljena zlatom ili srebrnom podlogom počinje da raste.

To je bilo vreme kada je izašlo na videlo neslaganje vodećih američkih patriota oko ključnih problema u državi.

Spor se vodio o pitanju: Treba li američka vlada da uspostavi centralnu banku? Tomas Džeferson se suprotstavljao stvaranju takve banke a Aleksander Hemilton se zalagao za nju. Džeferson je svoju poziciju ovako obrazložio: „Ukoliko narod Amerike ikada prihvati da privatne banke kontrolišu izdavanje novca, te banke i korporacije koje će iz njih izrasti, putem inflacije a zatim deflacijom, lišiće ljude njihove svojine i jednog dana njihova deca će se probuditi i videti da nemaju ništa na kontinentu koji su njihovi očevi osvojili."[29]

Hemiltonov predlog je bio da Sjedinjene Države stvore Banku Sjedinjenih Država, instituciju koja bi pravila profit, bila u privatnim rukama i uživala poseban pristup javnim fondovima. Banka bi imala zakonsko ovlašćenje da novac pravi ni iz čega, i da ga, uz kamatu, pozajmljuje vladi.

Hemilton je smatrao da većina ljudi ne zna da koristi svoj novac. Predlagao je da je najbolje da se te stvari prepuste bogatima: „Ni jedno društvo koje ne ujedini kamate i kredite bogatih i države ne može da uspe. Sve zajednice podeljene su na manjinu i većinu. Prvu čine bogati i otmenog roda a drugu čini masa naroda. Narod je buntovan i promenljiv; on retko prosuđuje i odlučuje ispravno."[30]

Džeferson je odgovorio optužbom da će bankarski establišmenti, kada im se pruži prilika da po želji manipulišu količinom novca u opticaju, proizvesti nizove nevolja za narod. Napisao je: „Pojedinačna tiranska dela mogu se pripisati slučajnom, dnevnom stavu, ali serija ugnjetavanja, započeta u kritičnim periodu i dosledno nastavljena raznim promenama kabineta, isuviše jasno pokazuje nameran, sistematski plan koji nas baca u ropstvo."[31]

Zavera na koju je Džeferson ciljao bila je, u stvari, plod grupe pod imenom Jakobinci" koju je stvorio francuski ogranak Iluminata.

Današnji rečnici jakobince definišu kao „jedno društvo radikalnih demokrata u Francuskoj, nastalo u revoluciji iz 1789; oni su bili zaverenici protiv postojećih vlasti."

Džon Robison je, u svom klasičnom delu o Iluminatima, pod naslovom *Dokazi zavere,* o jakobincima napisao sledeće: „Inteligentan čovek je u otvorenom sistemu jakobinaca lako mogao da prepozna skriveni sistem Iluminata."[33]

(Ova grupa će odigrati važnu ulogu u Građanskom ratu 1861-65, što ćemo detaljnije obrazložiti u sledećim poglavljima.)

Na nesreću po Sjedinjene Države, predsednik Džordž Vašington je, 1788. godine Aleksandra Hemiltona imenovao za sekretara finansija. Tri godine kasnije, 1791, vlada Sjedinjenih Država je dala ovlašćenja svojoj prvoj nacionalnoj banci, koja se zvala Prva banka Sjedinjenih Država (First Bank of the United States). Ta ovlašćenja su isticala 1811. godine i trebalo je da američki građani odluče da li da se ona obnove.

Džeferson se diskretno pridružio raspravi o Prvoj banci, tvrdeći da Kongres nije imao ovlašćenja da daje takve garancije i da je stoga ova Banka nelegalna. Svoje argumente zasnovao je na prvom članu (odeljak 8.) Ustava koji glasi:

„Kongres ima pravo da kuje novac, određuje njegovu vrednost... itd."

Džeferson je Kongresu osporavao pravo da prenosi svoja ovlašćenja na drugu instituciju, a posebno ne na instituciju koja je u privatnim rukama i koja će ne samo da kuje novac već će i da ga štampa, a zatim da ga pozajmljuje Vladi. Ova pitanja su, međutim, ostala samo pitanja (na žalost) i Banka je preživela do 1811, kada je predsednik Džejms Monro Games Monroe) dozvolio da ovlašćenje istekne.

Iako je Banka pravila pritisak da Vladi da pozajmice kojima bi otplatila dugove iz revolucije, predsednici Džeferson i Monro su to odbili i sve dugove Sjedinjenih Država isplatili su bez pomoći Banke.

Godine 1812, Engleska je započela novi rat protiv Sjedinjenih Država. Banka je tada počela da čini ogromnu presiju da joj se obnove akreditivi (ovlašćenja koja je imala do 1811). Ovaj rat je imao cilj da natera Sjedinjene Države u poziciju da im je neophodna centralna banka koja bi plaćala troškove rata i na taj način stvorila dugove i otplatu kamata. Engleski bankari su se nadali da će Amerikanci obnoviti ovlašćenja Prvoj banci ili da će pod drugim imenom stvoriti istu takvu instituciju.

Dvojica Amerikanaca, Henri Klej (Henry Clay) i Džon Kelhun (John Calhoun), bili su prvi propagatori ulaska Amerike u rat 1812. godine. Oni su, isto tako, bili i glavne pristalice stvaranja nove banke, pod imenom „Druga banka Sjedinjenih Država" (The Second Bank of the United States).

Rat sa Engleskom pokazao se skupim, i podigao je dugovanja Sjedinjenih Država sa 45 miliona dolara na 127 miliona dolara.

Izvesni Amerikanci su ovaj rat smatrali delom zavere. Jedan od njih, predsednik Harvarda Džozef Vilard (Joseph Willard), u čuvenom govoru od 4. juna 1812, tvrdio je da je u događaje umešana tajna sekta Iluminata: „Ima dovoljno dokaza da je u ovoj zemlji uspostavljen određeni broj iluminatskih društava. Ona nesumnjivo rade na tajnom podrivanju naših starih institucija, kako civilnih tako i duhovnih. Ova

društva su očito povezana sa istim Redom u Evropi. Neprijatelji iz svih tih redova traže naše uništenje. Prevlada li neverstvo, naša nezavisnost će svakako pasti. Naša republikanska vlast biće zbrisana..."

Na žalost, Amerikanci se nisu obazirali na njegova upozorenja a zavera je nastavila svoje smrtonosno delovanje u Sjedinjenim Državama.

Pritisak se nastavio i 1816. godine. Drugoj banci Sjedinjenih Država ponovo su data dvadesetogodišnja ovlašćenja. Banci je pružena mogućnost da vladi SAD pozajmi 60 miliona dolara. Novac je jednostavno odštampan, evidentiran obveznicama i pozajmljen federalnoj vladi.

Druga banka je sada imala mogućnost, kao što je primetio jedan istraživač, da „kontroliše celokupnu fiskalnu strukturu države..."[34]

Tomas Džeferson je 1816. još jedanput pokušao da upozori Amerikance, ovoga puta pismom upućenim Džonu Tejloru (John Taylor):

„Verujem da su bankarske institucije opasnije za našu slobodu od postojećih vojski. One su već stvorile bankarsku aristokratiju koja prkosi vlastima. Dozvola za izdavanje novca treba da se oduzme od banaka i vrati Vladi, kojoj po pravilu i pripada."[35]

Banci nije trebalo mnogo da bi pokazala svoje moći. „Inflatorna politika Druge banke Sjedinjenih Država u prvim godinama posle 1812. doprinela je njenom širenju po Kentakiju, Tenesiju i drugim zapadnim državama. A onda je, sa depresijom iz 1819, Velika banka obrnula svoju politiku i započela sa odlučnom koncentracijom. Kovani novac je oticao sa Zapada, ostavljajući za sobom trag bankrotstva i veliki broj dužnika koji nisu bili u stanju da izmire svoje dugove.[36]

Banka je koristila svoju moć da bi povećavala i smanjivala količinu novca u opticaju, izazivajući prvo inflaciju a onda deflaciju. Takav ciklus je bio od koristi samo bankarima koji su bili u mogućnosti da dođu u posed velike količine tuđe svojine po ceni koja je bila samo delić njene stvarne vrednosti.

Ali, ratni dug iz 1812. godine otplaćen je do 1834, što sigurno nije bilo po volji vlasnicima Druge banke.

Jedna je stvar, međutim, zadovoljila bankare. Banka je proglašena ustavnom, 1819. godine, prilikom procesa u slučaju Mek Kuloh protiv Merilenda (McCulloch vs. Maryland),[37] od strane sudije Vrhovnog suda Džona Maršala, inače masona.

Taj sudija je presudio da Kongres ima pravo koje se podrazumeva i da može da oformi Banku Sjedinjenih Država.

Kongresu nisu data posebna prava kojim bi oformio Banku Sjedinjenih Država, tako da je Ustav morao da bude „rastegnut" da bi se izašlo u susret okolnostima i da bi se objavilo kako u njemu postoje neka misteriozna „podrazumevajuća prava" koja „rastezačima" omogućavaju da čine što god hoće. Džefersonovi argumenti nisu uvaženi. Hemilton je pobedio.

Sledeći važan korak u američkoj istoriji odigrao se 1826. godine, kada je član Slobodnih zidara, kapetan Vilijem Morgan (William Morgan), objavio knjigu pod naslovom: *Oslikavanje masonerije od strane jednog iz bratstva koji je posvetio 30 godina ovoj stvari. Tumačenje Slobodnog zidarstva kapetana Vilijama V. Morgana.*

Ova prilično tanka knjiga, od nekih 110 strana, sadržala je „tajne" slobodnih zidara, ili, kako je to rekao kapetan Morgan „... znakove u ložama, stiskove ruku i masonske ambleme". Posle manje od mesec dana od izdavanja knjige, kapetan Morgan je bio „odveden... od strane slobodnih zidara" i ubijen.[38]

Prema knjizi Roberta Reminija *Revolucionarno doba Endrjua Džeksona,* navodno je „Masonski red pripremio njegovu otmicu a verovatno i ubistvo."[39]

Optužba da je Morgan ubijen zato što je, objavljivanjem knjige koja detaljno opisuje sve tajne Reda, prekršio zahtev o tajnosti u svim masonskim poslovima, svakako u skladu sa našim saznanjima o masonskim ritualima. Kapetan Morgan detaljno je opisao procedure prilikom rituala kojim se ulazi u masoneriju, kada se kod budućeg masona izaziva lagani bol, uz upozorenje: „Kao što je ovo tortura za tvoje telo, tako može biti i za tvoj um i tvoju savest ako ikada pokušaš da nezakonito odaš tajne masonerije."[40]

Ovaj čin kapetana Morgana imao je velike posledice u godinama koje su dolazile, posebno na predsedničkim izborima 1832. Tada je po drugi put izabran Endrju Džekson (prvi put je bio predsednik 1828), prvenstveno zbog toga što se suprotstavljao Drugoj banci Sjedinjenih Država. Ostalo je zapisano da je rekao: Ja sam bio jedan od onih koji ne veruju da je nacionalna banka blagoslov za državu, već verujem da je prokletstvo za republiku, utoliko pre što je zamišljena da oko administracije odgaji novčanu aristokratiju, opasnu po slobode u zemlji."[41]

Izbori iz 1832. godine bili su ključni za Banku, jer je trebalo obnoviti akreditive u vremenu vladavine novoizabranog predsednika.

Džekson je obećao Amerikancima: „Federalni Ustav se mora poštovati, moraju se očuvati prava država, nacionalni dug mora biti otplaćen, direktni porezi i zajmovi izbegnuti, a federalna Unija sačuvana." (Zanimljivo je da je još tada, 1832, Džekson bio zabrinut zbog očuvanja Unije, oko čega će se, navodno, i povesti rat mnogo godina kasnije.)

Nastavio je: „Ovo su ciljevi koje imam u vidu i koje ću, bez obzira na posledice, sprovesti u delo."[42]

Pre ovih izbora formirana je, 1830. godine, jedna nova partija. Njeno ime je bilo „Antimasonska partija". Cilj ove partije bio je da se narod Amerike upozori na zlo koje masoni donose zemlji a povod njenog nastajanja je bilo ubistvo kapetana Morgana.[43]

Prema Makijevoj *Enciklopediji,* nova partija je bila organizovana „... da bi zaustavila masonstvo koje sprovodi subverziju jedne dobre vlasti."[44]

Antimasoni su se okupili 11. septembra u Filadelfiji, gde su se delegati iz jedanaest država sastali da „raskrinkaju slobodnozidarski Red i pozovu svoje zemljake da se priključe političkom krstaškom ratu za spas nacije od tiranije i subverzije koju sprovode masoni..."[45] (Jedan od delegata na toj konvenciji bio je Vilijem Sjuard (William Seward) iz Njujorka, koji je kasnije postao državni sekretar, za vreme vladavine Abrahama Linkolna.)

I Džon Kvinsi Adams (John Quincy Adams), predsednik u periodu od 1825-1829, bio je zabrinut zbog masona. Objavio je seriju pisama „oštrih prema slobodnom zidarstvu, upućenih vodećim političarima, koja su izlazila u raznim časopisima od 1831-1833."[46]

Glavna stvar na izborima 1832. godine ipak je bila obnova ovlašćenja Drugoj banci Sjedinjenih Država. Predsednik ove organizacije Nikolas Bidl (Nicholas Biddle) „odlučio je da zamoli Kongres za obnovu ovlašćenja iz 1832, četiri godine pre isteka roka."[47]

Strategija je bila jednostavna: „... pošto je Džekson želeo da bude ponovo izabran, možda mu je moglo ići u korist da ne dozvoli da se o akreditivima raspravlja, već da dozvoli Banci da dobije obnovu ovlašćenja."[48]

Henri Klej (Henry Clay), koji će kasnije postati republikanski kandidat za predsednika i Džeksonov rival, i njegov kolega Danijel Vebster (Daniel Webster), preuzeli su vodstvo u kampanji za obnavljanje akreditiva u Kongresu. Nisu bili nimalo razočarani kada je zakonski predlog prošao u Senatu sa 28 glasova za i 20 protiv, i u Kongresu sa 107 za i 85 protiv. Međutim, predsednik Džekson je imao poslednju reč, tako da je 10. jula 1832. stavio veto na ovaj predlog. Tekst toga veta je nova opomena Amerikancima:

„Za žaljenje je to što bogati i moćni isuviše često usmeravaju delovanje vlasti zbog svojih sebičnih ciljeva. Razlike u društvu uvek će postojati, pod svakom pravičnom vlašću. Jednakost talenta, obrazovanja, bogatstva ne može se postići ljudskim institucijama. U punom uživanju nebeskih darova i plodova nadmoćne industrije, ekonomije i vrline, svaki je čovek jednako podložan zakonskoj zaštiti, ali kada zakon tim prirodnim i pravednim pogodnostima postavi veštačke razlike da bi nekome dao titule, nagrade i posebne privilegije, da bi bogatog načinio bogatijim a moćnog još moćnijim, čestiti članovi društva - farmeri, mehaničari, radnici - koji nemaju mogućnost da takve privilegije obezbede za sebe, imaju pravo da se žale vlastima zbog nepravde."[49]

Nastavio je, govoreći da smatra „da su neka ovlašćenja i privilegije koje poseduju postojeće banke, autorizovane Ustavom, subverzivne u odnosu na prava država i opasne po slobode ljudi..."[50]

Iako je stavio veto na obnovu akreditiva i na taj način mogao da izazove gnev naroda ukoliko bi on glasao za davanje tih akreditiva, Džekson je, međutim, hrabro odlučio da prepusti izborima 1832. da odluče njegovu sudbinu. Predsednikova osnovna platforma: „Banke bez Džeksona ili Džekson bez banaka" suočila se sa velikom opozicijom, posebno u štampi Sjedinjenih Država", koja je velikim delom bila plaćena da pravi pritisak."[51]

Ovo znači da je bilo elemenata u poslovnim krugovima koji su imali nameru da izvuku korist iz obnavljanja akreditiva Banci.

Očigledno da jedino narod Amerike nije želeo obnavljanje akreditiva, pa je odgovorio izborom Endrjua Džeksona za predsednika. Rezultati izbora bili su sledeći:

KANDIDAT	PROCENAT GLASOVA
Džekson	55%
Klej	37%
Antimasoni	8%

To znači da su približno dva od svaka tri glasača, tj. oni koji su glasali ili za Džeksona ili za antimasone, glasali protiv obnavljanja dozvole Drugoj banci Sjedinjenih Država.

Posle izbora, predsednik Džekson je naredio Bidlu da Vladine fondove povuče iz depozita Banke, ali je Bidl to odbio. I da bi pokazao svoje nezadovoljstvo Džeksonovom direktivom, Bidl je naredio „opšte ukidanje zajmova širom svog bankarskog sistema. Bidlovo naređenje je bilo toliko iznenadno, a njegova posledica toliko razorna, da je zemlja gurnut: u ekonomsku paniku. To je bilo upravo ono što je Bidl i želeo."[52]

Ogromna moć Banke da uništava na tržištu, sada je korišćena protiv naroda, iako je taj narod glasovima uskratio poverenje Banci. A bio je u pravu. Ljudi nisu želeli bankarski establišment, i sada su kažnjeni zato što su glasali protiv njega.

Bidl je značajno skresao iznos zajmova u periodu od 1. avgusta 1833. do 1. novembra 1833, pa je ukupan iznos zajmova od 18 miliona dolara smanjen za nekih 14,5 miliona dolara. Bidl je posle ovoga krenuo drugim putem i prisilio banke da povećaju količinu novca u opticaju: sa 52 miliona dolara u januaru 1833, na 108 miliona dolara u toku godine, i 120 miliona dolara u sledećoj godini.

Bidl se upustio u kampanju koje se radikali iznad svega plaše: namerno stvaranje panike sa ciljem da se vlada uceni zbog obnavljanja akreditiva Banci. Evo šta je i sam izjavio: „Samo dokazi o patnji velikih razmera proizvešće utisak na Kongres... Moj put je zacrtan - sve druge banke i svi drugi trgovci mogu da popuste, ali Banka Sjedinjenih Država neće."[53]

I, naravno, ciklusi kontrakcija i širenja izazvali su upravo vrstu ekonomskih problema koje je Bidl anticipirao. „Poslovi su propali, ljudi su izbacivani s posla, do novca se nije moglo doći."

Predsednik Džekson je prozreo Bidlove poteze i uputio još jednu u nizu opomena narodu Amerike: „Veliki napori koje je ova Banka preduzela da bi stavila Vladu pod kontrolu, i nesreća koju je namerno prouzrokovala, samo su slika sudbine koja čeka američki narod ukoliko bude uvučen u obnavljanje ove institucije ili u uspostavljanje slične."[54]

Džekson je smatrao da će Bidlovi postupci uništiti ne samo ekonomiju Sjedinjenih Država, nego će imati uticaj i na Evropu. Tvrdio je da Banka predstavlja pretnju i njegovoj ličnoj bezbednosti. Svom potpredsedniku Martinu Van Bjurenu (Martin Van Buren) je rekao: „Banka, gospodine Van Bjuren, pokušava da me ubije. Ali ja ću ubiti nju."[55]

Nije sigurno da li je Džekson mislio da Banka pokušava da mu uništi političku karijeru ili da ga liši života, no svejedno, 30. januara 1835. godine atentator Ričard Lorens (Richard Lawrence) je na njega ispalio metke iz dva pištolja, s malog rastojanja. Oba puta je promašio i Džekson je ostao nepovređen. Lorens je kasnije tvrdio da je bio „u vezi sa moćnim ljudima iz Evrope koji su obećali da će intervenisati ako iko pokuša da ga kazni."[56]

Pored toga što je bio prvi američki predsednik na koga je pokušan atentat, Džekson je bio prvi američki predsednik čija je odluka naknadno izmenjena. Senat se, marta 1834, saglasio, glasajući 26 prema 20, da zvanično preinači Džeksonovu odluku o povlačenju Vladinog depozita iz Banke Sjedinjenih Država, bez ovlašćenja Kongresa SAD.[57]

Džekson je za ovo odmah okrivio Banku. Rekao je: „Toliko su očigledne bile zloupotrebe i pokvarenosti Banke... toliko je jasan bio njihov plan da novcem i silom kontrolišu vlast i promene njen karakter..."[58]

Neko je pokušao da zagospodari Vladom, njegovim uklanjanjem sa mesta predsednika.

Senat je 1837. preinačio ovu odluku, glasajući 24 prema 19. Pored svih muka i nevolja u ovom periodu, Džekson je uspeo da za osam godina svoje vladavine u potpunosti likvidira nacionalni dug.

Poslednje upozorenje Amerikancima Džekson je uputio prilikom oproštajnog govora, kada je napuštao mesto predsednika: „Ustav Sjedinjenih Država je nesumnjivo imao nameru da osigura promet zlatnog i srebrnog novca. Ali uspostavljanje Nacionalne banke, od strane Kongresa, koja ima privilegiju da izdaje papirni novac kojim se mogu plaćati javni dugovi... udaljava nas od Ustavom zagarantovanog metalnog novca u opticaju i umesto njega uvodi običan papir."[59]

Svi ovi porazi, doživljeni od Džeksona i američkog naroda, nisu pokolebali bankare u njihovoj nameri da ponovo dobiju ovlašćenja za Banku. Predsednik Džon Tajler (John Tyler) je dva puta morao da stavlja veto na zakonske predloge o oživljavanju Druge banke Sjedinjenih Država.

Dakle, akreditivi Banke su istekli 1836; u sledećih 24 godina do početka građanskog rata, SAD nisu imale centralnu banku. Bar do 1861, znači, pokušaji bankara da Sjedinjene Države upletu u mrežu stalnog bankarskog establišmenta, bili su neuspešni.

[1] *Kerol Kvigli: Tragedija i nada, str. 325*

[2] *H. S. Kenan: Banko federalnih rezervi, str. 9.*

[3] *Martin Larson: Federalne rezerve i naš izmanipulisani dolar (Martin Larson: The Fed eral Reserve and Our Manipulated Dollar, Old Greenwich, Connecticut The Devin-Adair Company 1975), str. 10.*

[4] *Senator Robert L. Oven: Nacionalna ekonomija i bankarski sistem SAD (Senator Robert L. Owen: National Economy and the Banking System of the United States, Washington D. C: U. S. Coverment Printing Office, 1939), str. 100.*

[5] *Geri Alen: „Bankari, zavereničko poreklo federalnih rezervi" (Gary Alen: »The Bankers, Conspirational Origins of the Federal Reserve", „American Opinion", March, 1970), str. 1.*

[6] *Donald Bor Čidsi: Endrju Džekson, heroj (Donald Baar Chidsey: Andrew Jackson, Hem, Nashwile, New York: Thomas Nelson, Inc, 1976), str. 148.*

[7] *Edvin H. Kedi: Literatura mlade republike (Edwin H. Cady, editor Literature of the Early Republic, New York: Holt, Rinehart and Winston, 1950), str. 311.*

[8] *Artur Edvard Vejt Prava istorija Rozenkrojcera, str. A.*

[9] *Bernard Fej: Revolucija i slobodno zidarstvo (Bernard Fay: Revolution and Freema sonry, Boston: Little, Brown and Company, 1935), str. 307.*

[10] *Ibid., str. 307-308.*

[11] *Ibid,str. 111*

[12] *Artur Edvard Vejt: Nova enciklopedija slobodnog zidarstva (Arthur Edward Waite: The New Encyclopaedia of Freemasonry, New York Weathervane Books, 1970), str. 51,52.*

[13] *Bernard Fej: op. cit str.230-231.*

[14] *„The New Age", (October, 1981), str. 46.*

[15] *H. L. Hejvud: Slobodno zidarstvo i Biblija (H. L. Haywood: Freemasonry and the Bible, Great Britain: William Collins Sons and Co., Ltd., 1951), str. 24.*

.[16] *„Rasprave o slobodnom zidarstvu se ponovo šire" („Freemasonry disputes flares anew", „The Arizona Daily Star", March 21,1981), str. 8-H.*

[17] *Artur Edvard Vejt Nova enciklopedija slobodnog zidarstva, str. 32.* [18] *Ibid., str. XXXIV.*

[19] *Ibid., str. XXXIV.*

[20] *Nil Vilgas: lluminoidi (Neal Wilgus: The Illuminoids, Albuquerque, New Mexico: Sun Publishing Company, 1978), str. 27.*

[21] *H. S. Kenan: Banka federalnih rezervi, str. 211.*

[22] *Ibid., str. 25.*

[23] *H. S. Kenan: op. c/t, str. 212.*

[24] *Olga Sir: Pokušajmo da shvatimo Rusiju (Olga Suin Let Us Understand Russia, New York: All-Slavic Publishing House, Ine), str. 10.*

[25] *Bernard Fej: op. cit, str. 243.*

[26] *Ibid., str. 250.*

[27] *Ibid., str. 251.*

[28] *Ibid., str. 246.*

[29] *H.S. Kenan: op. cit, str. 247.*

[30] *Artur M. Šlezinger, junior: Džeksonovo doba (Arthur M. Schlesinger, jr: The Age of Jakson, New York: Mentor Books, 1945), str. 6-7.*

[31] *Dela Tomasa Džefersona (The Works of Thomas Jefferson, vol I), str. 130.*

[32] *Hiljadu sedam stotina osamdeset deveta, jedan nedovršen rukopis, str. 116.*

[33] *Džon Robison: Dokazi zavere, str. 239*

[34] *Robert V. Remini: Revolucionarno doba Endrjua Džeksona (Robert V. Remini: The Revolutionnary Age of Andrew Jackson, New York: Avon Books, 1976), str. 117.*

[35] *Martin Larson: Federalne rezerve i naš izmanipulisani dolar.*

[36] *Artur M. Šlezinger op. cit, str. 16.*

[37] *Robert V. Remini: op. cit, str. 157.*

[38] *Kapetan Vilijem Morgan: Tumačenje Slobodnog zidarstvo (Captain William Morgan: Free Masonry Exposed), str. III.*

[39] *Robert V. Remini: op. cit, str. 133.*

[40] *Kapetan Vilijem Morgan: op. cit, str. 19.*

[41]*Artur M. Šlezinger op. cit, str. 18.*

[42]*Vilijem P. Hor „Manifest sudbine" (William P. Hoar „Manifest Destiny", „Ame rican Opinion", june, 1981), str. 43.*

[43]*„Konvencije nisu ono što su nekad bile" („Conventiuons arn't what they used to be", „U.S. News and World Report", July, 1980), str. 84.*

[44]*Albert G. Maki: Enciklopedija slobodnog zidarstva, str, 65.*

[45]*Dejvid Brion Dejvis: Strah od zavere (David Brion Davis: The fear of Conspiracy, Ithaca and London: Cornell Paperbacks, 1971), str. 73.*

[46]*Albert G.Maki:op.cit, str. 15.*

[47]*Robert V. Remini: op. cit, str. 123.*

[48] *Ibid.,str.125.*

[49] *Ibid.,str.128.*

[50]*Spisi i poruke predsednika, tom II (Messages and Papers of Presidents, vol. II), str. 1139.*

[51]*Artur M. Šlezinger: op. cit, str. 41.*

[52] *Robert V. Remini: op. cit., str. 148*

[53] *Artur M. Šlezingen op. cit, str. 44.*

[54] *Okultna tehnologija moći (The Ocult Technology of Power, Dearborn, Michiqan: Alpine Enterprises, 1974), str. 22.*

[55] *Artur M. Šlezingen op. cit, str. 42.*

[56]*Robert J. Donovan: Ubice (Robert J. Donovan: Assassins, New York: Harrper and Brothers 1952), str. 83.*

[57]*Robert V. Remini: op. cit, str. 154.*

[58]*Ibid., str. 155.*

[59]*Spisi i poruke američkih predsednika, tom II, str. 1511.*

DŽORDŽ VAŠINGTON (1732-1799), prvi predsednik SAD (1789-1797). Osim velikih zasluga za oslobođenje i stkanje nezavisnosti od Engleske, imao je izuzetno značajnu ulogu u donošenju Ustava iz 1787. Za predsednika je biran drugi put 1792. Kandidaturu na trećim izborima je odbio i povukao se iz političkog života 1797, uputivši narodu Amerike poznatu Oproštajnu besedu.

"IZLAZEĆE SUNCE" - vrh uzglavlja fotelje koja je pripadala Džordžu Vašingtonu u vreme donošenja prvog Ustava SAD 1787. godine.

Proslava u Beloj kući na dan svečanog stupanja na dužnost predsednika Endrjua Džeksona (1767-1 845), koji je predsedničku dužnost obavljao od 1829. do 1837. godine.

TOMAS DŽEFERSON (1743-1826) je upozoravao narod Amerike da se stvara nacionalni dug. Napisao je: „Da bismo sačuvali našu nezavisnost, ne smemo dozvoliti našim vođama da nas opterećuju stalnim dugovima. Mi moramo da izaberemo između ekonomije i slobode, s jedne, ili raskoš i ropstvo, s druge strane. Neophodno je da svaka generacija otplati svoje dugove - princip koji bi, ako bi se po njemu postupalo, uštedeo polovinu ratova u svetu." Godine 1984. američki nacionalni dug iznosio je oko 1,6 triliona dolara.

GLAVA XIII

PORODICA ROTŠILD

U svojoj knjizi *Istorija velikih američkih bogatstava,* pisac Gustavus Majers (Gustawus Myers) je kao glavnu silu koja stoji iza Druge banke Sjedinjenih Država označio porodicu Rotšild (Rotschild).[1]

Ovu evropsku bankarsku porodicu zasnovao je Amšel Mozes Bauer (Amschel Moses Bauer) - kasnije je prezime promenio u Rotšild - koji je bankarske poslove započeo na skroman način. Posle nekih ratnih uspeha sa zajmovima lokalnim vlastima, Amšel je odlučio da razgrana svoj bankarski establišment, pozajmljujući novac nacionalnim vlastima. Osnovao je pet novih bankarskih kuća u različitim zemljama i u

svaku od njih je poslao po jednog svog sina.

Mejer Rotšild (Meyer) bio je poslat u Frankfurt, u Nemačkoj, Solomon (Solomon) u Beč, u Austriji, Natan (Nathan) u London u Engleskoj, Karl (Carl) u Napulj u Italiji, a Džejms (James) u Pariz u Francuskoj.

S Rotšildovim sinovima razaslatim po Evropi, od kojih je svaki upravljao jednom bankarskom kućom, porodica je svaku vladu lako mogla da ubedi kako treba da nastavi sa otplaćivanjem svojih dugova da se sila politike „balansa moći" ne bi okrenula protiv nacije dužnika. Drugim recima, porodica Rotšild suprotstavljala je jednu naciju drugoj, preteći ratom. Svaka vlast bila je zainteresovana da plaća svoje dugove pod pretnjom rata koji bi mogao odneti čitavo kraljevstvo. Braća su mogla da finansiraju obe strane u sukobu, osiguravajući na taj način ne samo da će dužnik otplatiti svoje dugove, već i da će oni sami, finansirajući rat, zgrnuti ogromno bogatstvo.

Ovu moć je uočio Mejer Rotšild, a svoju strategiju opisao je ovako: „Dozvolite mi da kontrolišem novac u državi, i nije me briga ko pravi njene zakone."[2]

Jedan od događaja koji je učvrstio kontrolu Rotšilda nad engleskom vlašću bila je bitka kod Vaterloa koja se odigrala juna 1815. godine.

Porodica je stvorila sistem Rotšildovih kurira u Evropi, da bi braća mogla da razmenjuju važne informacije. Znak kojim su se nosioci poruke identifikovali kao Rotšildovi kuriri bila je crvena torba koju su nosili. Ova torba omogućavala im je da nacionalne granice prelaze bez problema, jer je većina evropskih država svojim graničarima nalagala da kurira propuštaju bez zadržavanja, čak i ako je bila u ratu sa zemljom iz koje je nosilac crvene torbe dolazio.

Ovaj metod omogućavao je porodici Rotšild da ima najnovije informacije o važnim događajima u Evropi, čak i pre samih vladara čije su države u te događaje bile umešane. Ovaj izum bio je poznat i drugim bankarskim porodicama u Evropi, no Rotšildi su, zahvaljujući brzom pristupu informacijama na tržištu, često imali početnu prednost.

Engleska je bila u ratu sa Francuskom i bitka kod Vaterloa je trebalo taj rat da odluči. Ako bi Napoleon, zapovednik francuskih trupa pobedio Velingtona (Wellington), komandanta engleske vojske, više ništa ne bi moglo da ga spreči u osvajanju cele Evrope. Svi bankari u Londonu su shvatili značaj ove bitke za berzanske poslove i gledali su u Natana Rotšilda ne bi li saznali neku informaciju, unapred znajući za efikasnost Rotšildovog kurirskog sistema.

Natan je bio viđen u jednom uglu Londonske berze sa izrazom naglašenog neraspoloženja na licu. Bankarski krugovi protumačili su da je Natan Rotšild dobio informaciju da je Napoleon porazio Velingtona i Englesku kod Vaterloa. Bar su tako mislili. Pod utiskom nacionalnog poraza, počeli su da prodaju vladine obveznice koje su posedovali. I, kao i uvek kada se prodaje velika količina obveznica u isto vreme, cena im je padala. Što je cena bila niža, Natan je izgledao sve neraspoloženiji. Ali, njegovi berzanski agenti su, krišom od engleskih bankara, kupovali sve raspoložive obveznice. Na taj način prigrabio je ogromnu količinu ovih obveznica po bagatelnoj ceni.

Natan Rotšild je tako kupio englesku vlast.

Kada se engleski službeni kurir konačno pojavio na Berzi i objavio da je Engleska pobedila Francusku i da nije sve izgubljeno, Natan se nigde nije mogao naći.

Tačan profit koji je napravljen ovom prevarom verovatno se nikada neće saznati, jer su Rotšildbanke uvek partnerske a ne deoničarske korporacije. Budući da nema deoničara, braća i njihovi naslednici saznanja o profitu dele isključivo među sobom i s partnerima koje sami odaberu.

---

[1] Navedeno u: Geri Alen: „Bankari, zavereničko poreklo federalnih rezervi" (Quoted In: Gary Allen „The Bankers, Conspiratorial Origins of the Federal Reserve", „American Opinion", March, 1970), str. 1.

[2]Martin A. Larson: Federalne rezerve (Martin A. Larson: The Federal Reserve), str. 10

NATAN ROTŠILD (alias Majer Amšel Majni, 1743-1812), poreklom iz Frankfurta, sa petorkom sinova osnovao je bankarske kuće u Frankfurtu, Beču, Londonu, Parizu i Napulju. Najmoćniji ogranci bankarske imperije Rotšilda danas su u Francuskoj i Engleskoj

EDMOND i GI DE ROTŠILD na čelu su klana Rotšild u drugoj polovini ovoga veka u Francuskoj.

Rotšildovi su u bliskim poslovnim odnosima sa princom Bernardom (‚Rojal dač šel"), dok sa Sovjetima rade na uspostavljanju jedinstvene Svetske vlade. U listu , Tajm " od 20. decembra 1963. godine o Giju piše: „Gi je do poslednjeg delića Rotšild. On je oličenje svega za šta se porodica Rotšild zalaže... Prijatelj je i poverljiv čovek nekih francuskih političara... Više od svega, radi na tome da uveća bogatstvo svoje Banke... Na čelu je klana 'modernih' Rotšilda." Edmond, navodno najbogatiji francuski Rotšild, lično poseduje pet stotina miliona dolara, bar prema procenama iz osamdesetih godina.

GLAVA XIV

MONROOVA DOKTRINA

Predsednik Džejms Monro je 2. decembra 1823. godine objavio takozvanu „Monroovu doktrinu". Njegovi stavovi bili su potpuno otvoreni kada je izjavio „da se američki kontinenti koji su u stanju slobode i nezavisnosti koju su postigli i koju održavaju, stoga ne mogu smatrati subjektima buduće kolonizacije od strane evropskih sila."[1]

Predsednik Monro je dodao jedno dopunsko objašnjenje, tvrdeći da se politički sistemi evropskih zemalja razlikuju od onih u Severnoj i Južnoj Americi:

„Zato, iz obzira prema poštenim i prijateljskim odnosima koji postoje između Sjedinjenih Država i ovih sila, dužni smo da objavimo da ćemo svaki pokušaj koji bi došao s njihove strane u smislu proširenja njihovog sistema na bilo koji deo ove hemisfere smatrati opasnim po naš mir i bezbednost."[2]

Ova Monroova akcija došla je kao posledica takozvanog „Sporazuma u Veroni" koji su potpisali lideri Austrije, Francuske, Pruske i Rusije. Oni su, prema tadašnjem američkom senatoru Robertu Ovenu (Robert Owen), imali „... dobro pripremljene planove da se unište narodne vlasti u kolonijama u Centralnoj i Južnoj Americi, koje su se odmetnule od Španije i Portugalije, ugledajući se na primer Sjedinjenih Država. Veliki engleski državnik Kaning (Canning) skrenuo je našoj vladi pažnju na ovu zaveru evropskih monarhija protiv američkih republika. Naši državnici, uključujući i Tomasa Džefersona, onda su uzeli aktivnog učešća u donošenju Deklaracije predsednika Monroa, koja je objavljena prilikom njegovog redovnog godišnjeg obraćanja Kongresu SAD. U njoj se kaže da će se aktom neprijateljstva prema vladi SAD smatrati svaki pokušaj ove koalicije, ili bilo koje druge evropske sile, da na američkom kontinentu uspostavi kontrolu nad nekom republikom ili da zahteva neka teritorijalna prava."[3]

Evo delova tog „Sporazuma":

„Dole potpisani... su se saglasili u sledećem:

„Član 1. Sile potpisnice ovog ugovora, ubeđene da je sistem predstavničke vlasti isto toliko u neslozi s monarhističkim principom kao što je maksimum suvereniteta u neslozi sa Božanskim pravom, postigle su dogovor... da ulože napore da bi stale na kraj sistemu predstavničke vlasti, u kojoj god državi Evrope on mogao postojati, i da spreče njegovo uvođenje u zemlje koje ga još ne poznaju.

Član 2. Pošto se ne može sumnjati da je sloboda štampe najjače oružje koje koriste navodni pobornici prava nacija, na uštrb vladara, visoke potpisnice ovog Ugovora se obavezuju da recipročno usvoje sve potrebne mere da bi tu slobodu ograničile, ne samo u sopstvenim državama već i u ostalom delu Evrope.

Član 3. Ubedene da religijski principi najznačajnije doprinose održavanju nacija u stanju pasivne poslušnosti koje duguju svojim vladarima, velike sile potpisnice objavljuju da je njihova namera da podupru, svaka u svojoj državi, one mere koje bi kler mogao da usvoji... a koje su tesno povezane sa očuvanjem vlasti njihovih vladara..."[4]

Monroova hrabra deklaracija zadala je evropskim vladama prilično jak udarac. Mnogi evropski diplomati govorili su protiv nje, ali je ona postala veoma popularna među građanima južnoameričkih država, koje je štitila.

Monroov državni sekretar bio je Džon Kvinsi Adams, i on je u velikoj meri bio zaslužan za pisanje ove doktrine. Narod Amerike, zadovoljan onim što je napisao, izabrao ga je za predsednika Sjedinjenih Američkih Država 1824. godine.

Ali, što je još važnije, odbijen je još jedan pokušaj evropskih sila da se umešaju u poslove Amerike.

---

[1] *Danzila Kros Bojl: Traganje za hemisferom, str. 237.*
[2] *Ibid., str. 237.*
[3] *„Kongresni zapis – Senat" (Congressional Record – Senate, April 25,1916), str. 6781.*
[4] *Ibid., str. 6781*

.

DŽEJMS MONRO (1758-1831), advokat, jedan od najaktivnijih političara u istoriji SAD. Bio je član

Kongresa, poslanik u Parizu (1794-1796), državni sekretar za spoljne poslove (1812-1815) i dva puta predsednik SAD u periodu od 1817. do 1825. Nastojao je da SAD kupe Lujzijanu od Francuske 1803. i doprineo da od Španije oduzme Floridu, 1809. Najčuvenije geslo znamenite Monroove doktrine je glasilo „Amerika Amerikancima", odnosno: „... američke kontinente... od sada ne treba smatrati podložnim budućoj kolonizaciji od strane bilo koje evropske sile."

ABRAHAM LINKOLN (1809-1865), predsednik Amerike od 1861. do 1865, ušao je u Gradanski rat sa prvenstvenom namerom da sačuva Uniju a ne da aslobodi robove. Kada je aprila 1865. ubijen, nacija je ostala bez vođe tije bi poitenje i dobronamemost prema jugu možda sprečili mržnju i ekstremizam koji su odlikovali posleratni period. Predsednik Linkoln je napisao dajeu tom Građanskom ratu na delu bila, moć novca", koja je asistirala pritikom usvajanja Nacionalnog bankarskog akta iz 1863. Ovaj Zakon je dozvolb obrazovanje Nacbnalne banke koja ima ovhićenja da štampa novac idagas kamatom pozajmljuje Vladi Sjed'mjenih Država. Ista ,moč novca" je stajala iza njegovog ubistva 1865.

GLAVA XV

GRAĐANSKI RAT

General Vilijem Tekumseh Šerman (William Tecumseh Sherman), jedan od učesnika u Američkom građanskom ratu, je u svojoj knjizi *Memoari* načinio jedan veoma zagonetan komentar: „... istina nije uvek prijatna, i ne može se uvek reći.

Sličnu opasku izneo je i autor biografije Zaharije Čendlera (Zachariah Chandler), senatora iz države Mičigen u vreme građanskog rata: „Tajna istorija ovih dana... skriva mnoga zapanjujuća otkrića... pitanje je da li će veo ikada biti malo više odignut."[2]

Ljudi koji su pokušali da podignu taj veo, otkrili su da zaista ima mnogo skrivenih istina u ovom slavnom periodu američke istorije. Ličnost koja je dala samo nagoveštaj pravih uzroka rata je pukovnik Edvard Mendel Haus, autor knjige koja je napisana 1912. i nosi naslov: *Filip Dru, upravljač.* U toj knjizi, jedan od likova iznosi ovakvu tvrdnju: „Cinična Evropa rekla je da je Sever nametnuo mišljenje kako se borba vodila zbog ljudskih sloboda, dok se uistinu borba vodila zbog novca."[3]

Je li moguće da je Građanski rat vođen iz razloga koji su drugačiji od onih koji nam se tradicionalno nude? Da li je moguće da su pravi razlozi rata tajna koju neko ne želi da otkrije? Da li je istina da ropstvo i državna prava nisu bili istinski uzroci rata?

Posle demisije Druge banke Sjedinjenih Država, državne banke su, ovlašćene svaka u svojoj državi, vodile bankarski sistem Unije i izdavale sav novac. Taj novac je gotovo isključivo počivao na zlatnoj

podlozi a ne na dugovima i papirnom novcu.

Međutim, finansijska pozicija federalnih vlasti počela je postepeno da se pogoršava. „Pred samo izbijanje rata, blagajna Sjedinjenih Država bila je klimavija nego Fort Samter. Južne banke su tiho povlačile velike sume novca iz depozita na Severu. Kada je Linkoln preuzeo Kancelariju, pronašao je gotovo praznu blagajnu."[4]

Građanski rat je, u stvari, počeo 1837, godinu pošto su istekla ovlašćenja Drugoj banci Sjedinjenih Država, kada je porodica Rotšild poslala jednog svog predstavnika u Sjedinjene Države. Njegovo ime je bilo Avgust Belmont (August Belmont). Stigao je u vreme panike 1837. godine. Svoje prisustvo naglo je obznanio kupujući Vladine obveznice. Njegov uspeh i napredak brzo su ga odveli u Belu kuću, gde je postao „finansijski savetnik predsednika Sjedinjenih Država."[5]

Sledeći komadić ove ogromne slagalice dospeo je na svoje mesto 1854, kada je bila formirana tajna organizacija, poznata kao „Vitezovi zlatnog kruga", od strane Džordža V. L. Biklija (George W. L. Bickley)[6], koji je kasnije izjavio da je „on bio taj koji je napravio sudbonosni rat 1861. godine, putem organizacije koja je osmislila i širila secesionizam."[7]

Još jedna važna ličnost u priči o Građanskom ratu bio je Dž. P. Morgan, koji će kasnije postati jedan od najbogatijih i najuticajnijih američkih industrijalaca i bankara. Gospodin Morgan je 1856. otišao u Evropu da bi studirao na Univerzitetu u Getingenu, u Nemačkoj. Nije teško dokučiti da je među ljudima koje je tamo sreo bio i Karl Marks, koji je u to vreme pisao i aktivno objavljivao svoje komunističke ideje.

U svakom slučaju, bilo je to vreme kada su evropski bankari počeli da pripremaju Američki građanski rat. „Po Džonu Rivsu Qohn Reeves), autoru knjige *Rotšildi, finansijski gospodari naroda,* ključni sastanak se odigrao u Londonu 1857. Na tom sastanku, Međunarodni bankarski sindikat odlučio je da (u Americi) Sever treba nahuškati na Jug, po starom principu 'zavadi pa vladaj'. Postojanje ovog zastrašujućeg dogovora potvrdio je i Mek Kenzi (MacKenzie) u istorijskoj studiji *Devetnaesti vek.*"[8]

Zaverenici su znali da američki narod neće prihvatiti nacionalnu banku bez valjanog razloga, pa su se još jedanput odlučili za rat. Ratovi su skupi, i oni primoravaju vlade da pozajmljuju novac da bi ratove plaćale. Još jednom je doneta odluka da se Sjedinjene Države uteraju u rat ne bi li bile prinuđene da se nose s problemom kako platiti taj rat.

Ovoga puta zaverenici su imali težak zadatak: koju državu naterati da ratuje protiv SAD? One su bile isuviše moćne da bi neka država ili savez država mogao s njima da se nosi po sistemu „balansa moći". Kanada na severu i Meksiko na jugu nisu bili dovoljno jaki i nisu imali vojnu silu koja bi odgovarala sukobu predviđenih razmera, tako da su ispale iz kombinacije. Engleska i Francuska bile su tri hiljade milja daleko, preko okeana, što je onemogućavalo snabdevanje eventualnih invazionih trupa. Rusija nije imala centralnu banku, tako da bankari nisu imali kontrolu nad njom.

Oni su, dakle, odlučili da Sjedinjene Države podele na dva dela i da na taj način stvore ratnog neprijatelja vlastima Sjedinjenih Država. Bankari su prvo morali da pronađu problem koji bi naterao južne države da se otcepe od Unije.

Idealan problem predstavljalo je pitanje ropstva.

Sledeće što su morali da učine bilo je da stvore organizaciju koja će promovisati otcepljenje od Sjedinjenih Država.

U tu svrhu stvoreni su Vitezovi zlatnog kruga. Abraham Linkoln shvatio je dramu koja se odvija pred njegovim očima dok je učestvovao u predsedničkoj kampanji 1860. godine. Znao je da će biti pokušaja da se Unija pocepa, i to ne zbog pitanja ropstva već zato da bi se razorila. Napisao je: „Nikada nisam gajio političke stavove koji ne bi bili utemeljeni na Deklaraciji o nezavisnosti. Ukoliko Unija ne bi mogla da bude spašena bez odstupanja od tog principa, moram da kažem da ću radije dopustiti da budem ubijen na ovom mestu, nego da dozvolim njenu predaju."[9]

I mnogi njegovi sunarodnici Amerikanci smatrali su da je rat pokušaj da se Unija pocepa, tako da „nije bilo neuobičajeno da pojedinci izjave da će odbiti poslušnost svojim oficirima ukoliko se rat za Uniju pretvori u napad na robovlasništvo."[10]

Gospodin Linkoln je, tokom konvencije 1860, počeo da gaji čudnovata predosećanja da će biti ubijen.

„Popeo se uz stepenice i, isrpljen potisnutim uzbuđenjem, legao na kauč u dnevnoj sobi gospođe Linkoln. Dok je tu ležao, pričinjavalo mu se da u ogledalu vidi svoja dva lika, koja su bila gotovo istovetna, osim što jedan nije bio tako jasan kao drugi. Taj dvostruki odraz u ogledalu probudio je u njemu primitivnu crtu nekog praznoverja koja je u njemu uvek bila prisutna. Pridigao se a zatim ponovo legao, da vidi da li će bleđi odraz nestati, međutim, video ga je ponovo... Sledećeg jutra... vratio se kući i naslonio se na kauč da vidi da li je greška u samom ogledalu. Ponovo se dogodila ista stvar. Kada je, međutim, to želeo da pokaže gospođi Linkoln, drugi odraz se nije pojavio. Gospođa Linkoln je to prokomentarisala kao znak da će imati

dva mandata kao predsednik, ali se uplašila kada je čula da je jedna figura bleda, jer je to značilo da neće doživeti drugi mandat. - Siguran sam - rekao je jednom svom prijatelju - da ću se suočiti sa strašnim krajem..."[11]

„Vitezovi zlatnog kruga" uspešno su širili poruku o secesiji među južnim državama. Kako se koja povlačila iz Sjedinjenih Država, postajala je nezavisna od ostalih. Onda su otcepljene države formirale konfederaciju država, odvojenih i nezavisnih entiteta. Nezavisnost svake države garantovana je južnjačkim Ustavom: „Mi, narod Konfederalnih država, od kojih svaka država deluje samostalno u saglasnosti sa svojim suverenim i nezavisnim položajem..."[12]

Ovo je bilo značajno, jer u slučaju da Jug dobije rat, svaka država bi mogla da se povuče iz Konfederacije, uspostavi svoj potpuni suverenitet i svoju centralnu banku. Tada bi južne države mogle da imaju mnoštvo, od Evrope kontrolisanih, banaka - Banku Džordžije, Banku Južne Karoline, itd. - a onda bi mogla da usledi serija ratova, kao što je stolećima bio slučaj u Evropi, u stalnoj igri „balansa moći u politici". Bio bi to uspešan metod osiguravanja ogromnih profita od zajmova koji bi se davali državama umešanim u rat.

Predsednik Linkoln je sagledavao kako se problem razvija i bio je srećan kada je Rusija objavila da će pomoći njegovoj vladi u slučaju rata sa Engleskom i Francuskom. „Dok je još bio izabrani predsednik, ruski ambasador u Sjedinjenim Državama ga je obavestio (Linkolna) da njegova zemlja želi da pomogne vladi u Vašingtonu u slučaju da je Engleska i Francuska ugroze."[13]

Jedanaest južnih država otcepilo se od Unije i formiralo Konfederaciju. Međutim, zastava Konfederacije je bila prilično zagonetna. Na sebi je, umesto jedanaest, imala trinaest zvezdica. Kao što smo ranije rekli, broj trinaest veoma je značajan za masone.

Jug je počeo građanski rat 12. aprila 1861, napadom na Fort Samter, sevemjačko utvrđenje u Južnoj Karolini.

Jedan od članova Vitezova zlatnog kruga bio je dobro poznati bandit Džesi Džejms (Jesse James), a njegov otac Džordž Džejms (George James), kapetan južnjačke armije, ispalio je prvi metak na to utvrđenje.

Abraham Linkoln, sada predsednik Sevemih Država, ponovo je upozorio američki narod da je rat rezultat i delo zavereničkih snaga na jugu. Rekao je Severn da „... su kombinacije koje su isuviše moćne da bi mogle biti potisnute običnim sredstvima Vlade u miru, preuzele kontrolu nad mnogim južnim državama."[14]

Linkoln, a kasnije i vlast u Rusiji, uvideli su da su se Engleska i Francuska svrstale protiv Severa, a na stranu Juga. Linkoln je odmah izdao naređenje o pomorskoj blokadi južnih država da bi sprečio da ove dve države pomoć Jugu šalju morskim putem.

Ruski ambasador u Sjedinjenim Državama je, sagledavši razvoj situacije, svojim vlastima, aprila 1861, poslao sledeći izveštaj: „Engleska će iskoristiti prvu priliku da prizna otcepljene države a Francuska će je slediti."[15] (Zanimljivo je da su dvojica od braće Rotšild imali banke u Engleskoj i Francuskoj).

Ruski ministar spoljnih poslova uputio je, jula 1861, svog ambasadora u Vašingtonu „da pruži uveravanja američkoj naciji da može očekivati najiskrenije razumevanje od strane našeg Uzvišenog Gospodara (Cara Rusije) u ovoj krizi koja se upravo odvija."[16]

Linkoln je doživljavao veliki pritisak izvesnih bankarskih establišmenata da pusti u opticaj njihove zajmove s kamatama, kojima bi finansirao rat.

Solomon P. Čejs (Salmon P. Chase) - po kome je nazvana Čejs Menhetn Banka, a čiji su vlasnici Rokfeleri - Linkolnov državni blagajnik tokom građanskog rata, „zapretio je (ostalim) bankarima da će, ukoliko ne prihvate obveznice koje izdaje, preplaviti zemlju opticajnim novčanicama, makar bilo potrebno i hiljadu takvih da se kupi doručak."[17]

Dakle, Abraham Linkoln je odlučio da ne zajmi novac od bankara, niti da stvara novac koji bi donosio kamatu tako što bi nacionalna banka pozajmljivala Vladi potrebna sredstva štampajući veliku količinu papirnog novca. Linkoln je februara 1862. izdao takozvani „grinbek" („greenback" - novac koji je imao zelenu poleđinu). Ovaj novac ne samo što je imao zlatnu podlogu, već se nije bazirao ni na kakvim dugovima.

Linkoln je igrao smrtonosnu igru. Nadmudrio je međunarodne bankare. Rat je bio vođen da bi se Sjedinjene Države naterale u poziciju da stvore nacionalnu banku, koju bi vodili evropski bankari, a on im je okrenuo leđa izdajući sopstveni novac.

Međutim, i internacionalni bankari su uspeli da, bar malo, uzdrmaju Linkolna. Na navaljivanje Solomona P. Čejsa, 5. avgusta 1861. godine su uspeli da Kongres izglasa uvođenje poreza na prihod. Taj

porez nazvan je „federalnim porezom od 3%". Gotovo odmah potom, u martu 1862, sledio je novi akt, potpisan u julu, kojim je zadržan porez od tri procenta za godišnje prihode manje od 10 000 dolara, ali je za sve sa većim prihodom uveden porez od pet procenata."[18]

Bila je to progresivna poreska stopa, upravo kao što je predlagao Karl Marks, trinaest godina ranije.

Engleska i Francuska počele su da povećavaju pritisak na Linkolnovu vladu. Engleska je 8. novembra 1861. „poslala trupe u broju od 8 000 vojnika u Kanadu, kao dokaz da se ne šali".[19] Naravno, te trupe su bile pomoć Jugu. Francuska je poslala trupe u Meksiko, iskrcala ih na obalu, a one su nametnule francusku volju narodu Meksika, postavivši tamo na vlast cara Maksimilijana. Linkoln je sada jasno video da mu evropske sile udaraju u bok.

Godine 1938. Džeri Vurhis (Jerry Voorhis), kongresmen iz Kalifornije, napisao je brošuru pod naslovom „Dolari i razum". U njoj iznosi neke, Amerikancima nepoznate, činjenice o Građanskom ratu:

Jula meseca 1862, neposredno po izdvajanju Linkolnovih 'grinbekova', jedan agent londonskih bankara poslao je ovakvo pismo vodećim finansijerima i bankarima Sjedinjenih Država:

Veliki dug koji će po mišljenju kapitalista proizaći iz rata mora biti iskorišćen da bi se kontrolisala novčana masa. Da bi se to *postiglo, moraju se koristiti obveznice na bankarskoj osnovi. Nećemo čekati da sekretar državne blagajne (Solomon R Čejs) to predloži Kongresu. Nesmemo dozvoliti da grinbek - kako ga zovu - bude dugo u opticaju, jer ne možemo da ga kontrolišemo. Ali možemo da kontrolišemo obveznice, a kroz njih i bankarske emisije."*[20]

S namerom da prekine dotok vojne opreme koji je uglavnom agrarnom Jugu bio potreban za vođenje rata, Linkoln je 19. aprila nametnuo pomorsku blokadu koju smo već pomenuli. Konfederacija je morala da „ide u inostranstvo, da bi zamenila postojeće naoružane trgovačke brodove ratnim brodovima koje je ili kupovala ili naručivala da se grade. Prvi od takvih brodova bio je 'Samter', kupljen u proleće 1861, a za njim su sledili, 1862, 'Florida' i 'Alabama'."[21]

Jug je ove brodove kupio od Engleske i Francuske da bi probio blokadu. Državni sekretar Vilijem Sjuard shvatio je koliko je važno da se ove dve države ne mešaju u rat. On je upozorio britansku vladu: „Ukoliko neka evropska sila izazove rat, mi nećemo bežati od njega." Na sličan način rekao je i Mersijeu (Merrier) da će francusko priznavanje Konfederacije značiti rat sa Sjedinjenim Državama.[22]

Linkoln je shvatao opasnost koja je pretila od evropskih bankara, Engleske i Francuske. Znao je da je glavni zadatak očuvati Uniju: „Najviši cilj ove borbe je očuvanje Unije. Ukoliko budem morao da sačuvam Uniju a da ne oslobodim ni jednog roba, ja ću to i učiniti."[23]

I mada Linkoln nije vodio rat zbog pitanja ropstva (kako se najčešće kaže), on je 22. septembra 1862. izdao Proglas o oslobađanju, kojim se svim robovima daje sloboda, tvrdeći da na to ima pravo kao vrhovni zapovednik vojske i mornarice. Ovo nije bio kongresni akt, već pojedinačno delo predsednika Sjedinjenih Država. Ali taj čin je imao zakonsku snagu i narod ga je takvog prihvatio.

Pored spoljnih pretnji Engleske i Francuske, Linkoln je morao da se nosi i s pretnjama iznutra: sa Centralnom bankom. Kongres je 25. februara 1863. usvojio Akt o nacionalnoj banci. Ovim Aktom stvorena je ovlašćena nacionalna banka koja je imala pravo da izdaje novčanice u Sjedinjenim Državama. Novac koji će ta banka pozajmljivati Vladi neće imati zlatnu podlogu, već će njegova pozadina biti dug. On će Vladi biti pozajmljivan uz kamatu i postaće zakonsko sredstvo plaćanja. Taj zakon je podržavao i konačno ga progurao Solomon P. Čejs.

Posle usvajanja ovog Akta, Linkoln je izjavio: „Novčana moć pljačka narod u vreme mira a kuje zavere protiv njega u vreme nevolja. Ona je despotskija od monarhije,obesnija od autokratije, sebičnija od birokratije. Vidim kako se u budućnosti približava kriza koja mi ne da mira i zbog koje drhtim nad sigurnošću moje zemlje. Korporacije su ustoličene, uslediće era korupcije i novčana moć u zemlji će podsticati predrasude među ljudima, da bi produžila svoju vlast nad njima, i tako će biti sve dok se bogatstvo ne sažme u svega nekoliko ruku a Republika ne bude uništena."[24]

Nekoliko meseci po usvajanju ovog akta, Rotšild banka iz Engleske poslala je pismo njujorškoj bankarskoj firmi:

„Nekolicina onih koji razumeju sistem (pozajmica s kamatom) će ili biti zainteresovani za profite ili toliko zavisni od njegovih beneficija da neće biti opozicije iz te klase. S druge strane, velika većina ljudi, mentalno nesposobna da razume prednosti koje kapital izvlači iz sistema, nosiće svoj teret bez roptanja, i čak neće ni posumnjati da je neprijatelj njihovih interesa sistem."[25]

Linkoln se uzdao u to da će blokada koju je nametnuo Jugu biti sredstvo koje će držati Englesku i Francusku van rata. Blokada je to uspešno i činila, bar naizgled. Ali, bilo je drugih koji su je koristili kao

sredstvo za sticanje ogromnih profita. Pojedini privatnici su „probijali" blokadu, tovareći brodove robom koja je Jugu bila suštinski neophodna u nadi da će blokadu probiti dovoljan broj brodova s robom koja bi u gradovima Juga mogla da ostvari cenu koja garantuje enormne zarade. Jedan od takvih bio je i Tomas V. Haus (Thomas W. House), agent Rotšilda, koji je nagomilao bogatstvo tokom Građanskog rata. On je bio otac pukovnika Edvarda Mendela Hausa, ključnog čoveka prilikom izbora Vudrou Vilsona za predsednika i donošenja Zakona o federalnim rezervama 1913. godine.

Linkoln je shvatio da je Severn potreban saveznik koji bi sprečavao evropske zemlje da se direktno umešaju u rat, pošto su obe ove sile imale brodove sposobne da probiju blokadu. Ulazak Engleske i Francuske u otvoreni rat sa Severom mogao je da znači njegov kraj. Tražio je među evropskim zemljama silu koja bi bila voljna da pomogne i nije našao ni jednu koja bi pružila podršku njegovoj vladi. Postojala je, međutim, jedna zemlja koja nije imala centralnu banku, pa stoga ni unutrašnji pritisak koji bi sprečio podršku Sjedinjenim Državama.

Bila je to Rusija.

Rusija je imala veliku mornaricu i već je, pre izbijanja rata, bila pružila svoju podršku Linkolnu. Sada je mogla da se umeša i zadrži Englesku i Francusku van sukoba, jer su se i jedna i druga plašile rata s Rusijom.

Predsedniku je bilo potrebno nešto čime bi podstakao Ruse da pošalju mornaricu koja bi branila vladu Sjedinjenih Država. Zato je izdao „Proglas o oslobođenju" kojim se robovima daje sloboda, kao gest ravan političkom potezu ruskoga Cara, koji je sličan proglas objavio 1861.godine Linkoln je predviđao da će to ohrabriti ruski narod i da će on podržati svoju vlast ukoliko stane na stranu Severa.

Ruski Car Aleksandar II izdao je naređenje carskoj mornarici da isplovi put Njujorka i San Franciska u znak podrške Linkolnovoj vladi. To je ujedno bio i dramatični znak upozorenja Francuskoj i Engleskoj da će, ukoliko uđu u rat na strani Juga, morati da se nose i s Rusijom. Brodovi su u Sjedinjene Države pristigli u septembru 1863. godine.

Svi su razumeli zašto su ovi brodovi uplovili u američke vode. „Prosečni Severnjak je shvatio... da je ruski Car izabrao ovakav način da poruči Engleskoj i Francuskoj da će pomoći Severu ukoliko oni budu podržavali ratne napore Juga..."[26]

Oktobra 1863, grad Baltimor objavio je proglas u kojem poziva oficire da što pre dođu u luku (Njujork) i posete grad Baltimor „... i da prihvate njegovu srdačnu dobrodošlicu kao dokaz velikog poštovanja vlasti i građana Baltimora prema suverenu i narodu Rusije, koji su se, u vreme kada su druge sile i narodi (Engleska i Francuska) svom snagom navalili na nas iz sebičnih interesa, i pružaju pomoć pobunjeničkom Jugu, časno uzdržali od svake pomoći pobunjenicima i dali našoj vladi verodostojna uveravanja o svojoj naklonosti i dobroj volji."[27]

Car je svojim admiralima izdao zapovest da budu spremni za borbu sa svakom silom, i da naređenja primaju jedino od Abrahama Linkolna.

Ruskoj mornarici je bilo dat zadatak da u slučaju rata „napadne neprijateljske trgovačke brodove i njegove kolonije i da mu nanese najveću moguću štetu."[28]

Pored svih problema, Linkoln je morao da se suoči i sa mahinacijama zaverenika u samoj zemlji. On je to i predviđao, jer je još 1837. rekao:

„Odakle možemo očekivati približavanje opasnosti? Kažem vam, ako se ikada pojavi, rodiće se među nama; ne može doći spolja. Ako nam je suđeno razaranje, mi ćemo biti njegovi tvorci i mi ćemo ga okončati. Kao nacija slobodnih ljudi, moramo biti spremni da živimo u svim vremenima ili da se ubijemo. "[29]

On se, dakle, plašio da će pogibelj zemlje izazvati njeni sinovi, njegovi zemljaci, Amerikanci.

Početkom 1863. godine Linkoln je napisao pismo generalmajoru Džozefu Hukeru (Joseph Hooker), u kojem se kaže: Ja sam Vas postavio za zapovednika armije 'Potomak'. Sada sam čuo, iz izvora kojem mogu verovati, za Vašu nedavnu izjavu da je i armiji i Vladi potreban diktator."[30]

Očigledno je da je ono što je predsednik čuo bila istina, jer „je Huker smatran za potencijalnog vođu radikalskog državnog udara."[31]

Radikali koji se ovde pominju u stvari su grupa republikanaca koji su smatrali da Sever u potpunosti mora da porazi Jug, i tražili su od Linkolna da posle pobede primora poražene da dobro plate svoje pobunjeništvo. Linkoln je bio pristalica mekšeg pristupa, jer je hteo da se južne države posle rata ponovo priključe Uniji. Zato nije želeo nikakve represalije prema Jugu i njegovim vojnicima. Radikali su često nazivani i „jakobincima", po grupi koja je izazvala Francusku revoluciju 1789. godine. Kao što smo ranije pomenuli, oni su bili izdanak Iluminata.

Linkolna je, međutim, tek čekala najveća bitka: bitka za sopstveni život. Vizije koje je imao i

strahovi od unutrašnje zavere su se ostvarili: zaverenici, koje je prozreo i kojih se plašio, 14. aprila 1865. godine su ga i ubili. Osmorici ljudi je suđeno za taj zločin, i četvorica su kasnije obešeni. Posle uspešnog atentata na predsednika, zaverenici su pokušali da ubiju i potpredsednikafindrjua Džonsona i državnog sekretara Sjuarda. Oba pokušaja su propala, ali nema sumnje da bi u slučaju njihovog uspeha najviše profitirao ministar rata Edvin Stanton (Edwin Stanton). U stvari, posle atentata na Linkolna, Stanton „je postao izvršna vlast Sjedinjenih Država, kada je preuzeo kontrolu nad gradom Vašingtonom, pokušavajući da uhvati Linkolnovog ubicu".

Čovek koji je ubio Linkolna, Džon Vilks But (John Wilkes Booth), bio je povezan s nekoliko tajnih društava onog doba, od kojih su najznačajniji italijanski Karbonari, jedna organizacija iluminatskog tipa, aktivna u italijanskim intrigama.

Jedan od mnogih znakova koji ukazuje na Stantonovo učešće u ovim atentatima jeste činjenica da je propustio da blokira put kojim je But posle ubistva pobegao iz Vašingtona, iako je naredio da se blokiraju svi ostali putevi.

Veruje se da je Stanton namestio da trupe pod njegovom komandom prvo uhvate a zatim i ubiju čoveka slične građe i nalik na Buta. Pošto je znao da je But ubica, ovim je kupio vreme potrebno pravom atentatoru da pobegne.

Možda najvažniji dokaz da je Stanton umešan u Linkolnovo ubistvo leži u činjenici da su iz dnevnika koji je vodio But neke stranice iscepane. Stanton je pred Kongresnom istražnom komisijom svedočio „da su stranice nedostajale i kada mu je dnevnik bio predat, aprila 1865. Na stranicama koje fale nalazila su se imena sedamdesetorice visokih Vladinih službenika i viđenijih biznismena koji su bili umešani u zaveru eliminisanja Linkolna. Tih osamnaest značajnih stranica koje su iščezle, mnogo kasnije su pronađene na tavanu Stantonovih potomaka.[32] But je bio povezan i sa zaverenicima s Juga: „Kod Buta je bila pronađena šifrovana poruka a ključ za ovu šifru je kasnije bio otkriven kod Jude P. Bendžamina (Judah P. Benjamin). Bendžamin... je bio strateg Građanskog rata porodice Rotšild."[33] (G. Bendžamin je držao mnoge ključne pozicije u Konfederaciji tokom rata.)

Vidi se, dakle, da je Linkoln bio meta velike zavere, toliko važne da su bili umešani čak i evropski bankari. Linkoln je morao da bude eliminisan jer se drznuo da se suprotstavi nametanju centralne banke narodu Amerike, i trebalo je da posluži kao primer svima koji bi ubuduće hteli da stanu na put mahinacijama visokih krugova. (Prva od knjiga koje se bave ovom zaverom pojavila se svega nekoliko meseci po Linkolnovorn ubistvu. Nosila je naslov *Ubistvo i istorija zavere* i jasno je identifikovala Vitezove zlatnog kruga kao ključne ljude u zaveri. Na poleđini korica bila je najava za sledeću knjigu koja je čitaocima nudila „pogled iznutra na način delovanja neslavne organizacije u vezi sa pobunom i Koperhed (Copperhead)[34] pokretom na Severn". Ovu drugu knjigu napisao je Edmund Rajt (Edmund Wright) koji je tvrdio da je bio član Vitezova. Posle neuspelog atentata na njega, i posle smrti Abrahama Linkolna, potpredsednik Džonson je postao predsednik Sjedinjenih Država. On je nastavio Linkolnovu politiku amnestiranja poraženog Juga, pošto je rat bio završen. Izdao je, 29. maja 1865, Proglas o amnestiji, u kojem se pozdravlja povratak Juga u Uniju, uz svega nekoliko uslova:

1. Jug mora da odbije da prizna sve ratne dugove,
2. da poništi sve secesionističke uredbe i zakone,
3. da zauvek ukine ropstvo.

Prvi zahtev nije izazvao ljubav prema predsedniku Džonsonu kod ljudi koji su Jug gurali u zajmove neophodne za vođenje rata. Jedan od zajmodavaca bila je porodica Rotšild, koja je neštedimice finansirala ratne napore Juga.

Džonson je morao da se suoči s još jednim problemom.

Ruski Car je, zbog uloge svoje flote u spašavanju vlade Sjedinjenih Država, i zbog ugovora koji je očigledno sklopio sa Linkolnom, tražio da se plate troškovi korišćenja njegove mornarice. Džonson nije imao ustavna ovlaščenja da daje američke dolare čelniku inostrane vlasti. A i troškovi flote bili su prilično visoki: 7,2 miliona dolara.

Tako su Džonson i državni sekretar Vilijem Sjuard napravili aranžman da od Rusa otkupe Aljasku, aprila 1867. godine.

Ovaj čin su, nepravedno, nazvali „Sjuardovom budalaštinom" istoričari neupućeni u prave razloge kupovine Aljaske, i gotovo do današnjih dana državni sekretar Sjuard je bio kritikovan zbog pribavljanja komada (tada) bezvredne zemlje. No, Sjuard je kupio Aljasku da bi na taj način mogao da plati ruskom Caru korišćenje njegove flote, koja je sprečila mnogo ozbiljniji rat sa Engleskom i Francuskom.

Ali Džonsona je tek čekao glavni problem.

Naime, zatražio je od ministra rata Edvina Stantona da se povuče, a ovaj je to odbio.

Radikalni republikanci, zvani još i jakobincima, pokrenuli su u Senatu pitanje smenjivanja predsednika Džonsona. Njihovi napori su propali prilikom glasanja, i to tesno, za jedan glas svega. Džonson je ostao predsednik. Nekim čudnim obrtom sudbine, glavni sudija Vrhovnog suda u to vreme bio je Solomon P. Čejs, a njegov zadatak je bio da nadzire proces oko eventualnog Džonsonovog smenjivanja. Čejs se povukao sa mesta državnog blagajnika da bi postao vrhovni sudija. Izgleda da je zavera predvidela da će pitanje smenjivanja doći na red, pa je želela da ima svog čoveka na pravom mestu.

Senator Bendžamin F. Vejd (Benjamin F. Wade), privremeni predsednik Senata i sledeći u redu za mesto predsednika, bio je toliko uveren da će Džonson biti smenjen da je neformalno već obrazovao svoj Kabinet. Ironično zvuči da je Stanton bio predviđen za mesto državnog blagajnika.[35]

Ulogu sudije Čejsa u ovim događajima otkriće, mnogo godina kasnije, Džon Tompson (John Thompson), osnivač Čejs nacionalne banke (koja će posle spajanja sa Menhetn bankom braće Varburg dobiti naziv Čejs Menhetn banka). Tompson je Banci dao ime po Solomonu P. Čejsu. Čejs je dobio i druge počasti. Njegov lik nalazi se na novčanici od 10 000 dolara koju je štampala blagajna Sjedinjenih Država. To je novčanica s najvećom denominacijom u SAD.

Pošto se Građanski rat završio, predsednik Džonson „nije ni malo sumnjao da zaverenici među radikalima (jakobinci) već spremaju izazivanje nove revoludje."[36]

Namera jakobinaca bila je da među novooslobođenim robovima izazovu komešanja i da onda njihovo nezadovoljstvo iskoriste za pokretanje novog građanskog rata. Veliki nemiri dogodili su se aprila 1866. u Memfisu (Tenesi) kada je grupa belaca napala crnce i ubila njih četrdeset šestoricu. Nešto kasnije, jula 1866, nemiri su izbili u Nju Orleansu, kada je pucano na jednu crnačku povorku, i tom prilikom je bilo mnogo mrtvih.

Radikali su za ova ubistva optuživali Džonsona, ali mnogi su znali da je to delo drugih. Gideon Vels (Gideon Wells), ministar mornarice, bio je jedan od dobro obaveštenih. U svoj dnevnik napisao je sledeće:

„Nema sumnje da su nemire u Nju Orleansu izazvali radikalni članovi Kongresa iz Vašingtona. Sve je to deo svesne zavere i nastavak krvavih čarki koje su se događale širom zemlje pri kraju pobune (Juga). Postoji odlučnost da se država ponovo uvuče u građanski rat - ako je potrebno, i ubijanjem crnaca - da bi se radikali dokopali mesta u vrhu vlasti."[37]

Predsednik Džonson je bio svestan opasnosti. Jednom prilikom je rekao Orvilu Brauningu (Orville Browning „... 'da bez sumnje postoji zavera i među radikalima koji se spremaju da izazovu revoluciju i da naoružaju i razgneve crnce.' Predsednik je verovao da Stivens (Stevens) i Samner (Sumner), vođe radikala (jakobinaca) i njihovi sledbenici, nameravaju da preuzmu vlast u svoje ruke. To je 'nepogrešivi plan', rekao je jednom prilikom Velsu. 'Otcepiće Tenesi od Unije, a kada se mene otarase, napraviče Direktorijum, po modelu Francuske revolucije'."[38]

Jedna od grupa koje su radile na izazivanju nemira bili su Vitezovi zlatnog kruga, čiji su članovi za vreme rata bili Džon Vilks But i Džeferson Dejvis (Jafferson Davis), glava Konfederacije. Još jedan član, Džesi Džejms, tajno je prikupljao velike količine zlata ukradene iz banaka i rudarskih kompanija, pokušavajući da kupi drugi građanski rat. Procenjuje se da su Džesi i drugi Vitezovi sakrili više od sedam miliona dolara u zlatu širom zapadnih država.

Džesi Džejms, mason 33. stepena, živeo je 107 godina. Tvrdio je da je tajna njegove dugovečnosti - i pored toga što je kao pljačkaš često bio u opasnosti - u tome što je često menjao imena. Pošto bi ugledao nekog kauboja približnih fizičkih karakteristika, ubijao bi ga pucnjem u lice. Zatim bi na leš stavljao neke stvari za koje se znalo da su njegove, na primer, prstenje ili odeću. Sledeći korak je bio da neko od njegovih poznanika ili rođaka identifikuje leš kao telo Džesija Džejmsa. Kako tada nije bilo identifikacije otisaka prstiju, javnost je verovala svedocima (prijateljima i rođacima). Običnim ljudima bi uvek laknulo kada bi čuli da je takav okoreli zločinac dolijao, tako da su olako verovali u ono što su i želeli da čuju. Džesi je tvrdio da je imao dvadeset tri lažna imena. Tvrdio je čak da je jedan pseudonim koji je koristio bio i Vilijem A. Klark (William A. Clark), kralj bakra i kasnije senator iz Nevade. (Po njemu je nazvan i okrug Klark u Nevadi.)

Godine 1867. formirana je još jedna grupa koja će širiti teror među crncima. To je bio Kju kluks klan (Ku Klux Klan). Ime je prvobitno dobio po grčkoj reći „kuklos" (*cyclos)* koja znači krug.

Neko je predložio da se ime promeni u Kju kluks, i ono je ostalo do današnjih dana. Ova organizacija je „bratska sa onim tajnim organizacijama koje su bile žrtve despotizma: Konfrerima iz srednjovekovne Francuske, Karbonarima iz Italije, Femegerihterima iz Nemačke i nihilistima iz Rusije."[39]

Nihilisti su izvršili atentat i ubili ruskog cara Aleksandra II, 1881. To je bio isti onaj Car koji je

poslao flotu u Ameriku za vreme Građanskog rata. I on je, dakle, kao i Linklon, morao da plati cenu zato što je nadmudrio međunarodne bankare koji su izazvali građanski rat. Veza između Kju kluks klana i Vitezova zlatnog kruga danas je poznata. Jedan autor je napisao da je „Kju kluks klan bio vojnička ruka Vitezova zlatnog kruga."[40]

Konačna i najvažnija pobeda u Građanskom ratu odigrala se tek 1875, kada je Kongres usvojio Posebni akt o otkupu, kojim se od 1. januara 1879. Linkolnovi „grinbekovi" mogu menjati za zlato.

Linklon je nadmudrio međunarodne bankare.

Sjedinjene Države nisu dobile centralnu banku.

Došlo je vreme da zaverenici promene strategiju.

.

---

[1]0to Ajzenshiml: Skriveno lice Građanskog rata (Otto Eisenshiml: The Hidden face of the CMI War, Indianapolis and New York: The Bobbs-Merrill Company, 1961), str. 5.

[2] Ibid., str. 5.

[3] Pukovnik Edvard Mendel Haus: Filip Dru, upravljač (Colonel Edward Mendell House: „Philip Dru, Administrator, New York:1912), str. 119.

[4] Stiven Birmingem: Naša gomila, str. 93.

[5] Ibid., str. 93.

[6] Džejms D. Horen: Agent Konfederacije, otkriće u istoriji (James D. Horan: Confeder ate Agent, a Discovery in History, New York: Crown Publishers 1954), str. 16.

[7] Vilijem Mek llejni II: Skriveno (William McIlhany II: Klandestine, New Rochelle, New York: Arlington House, 1975), str. 12.

[8] „Bilten Komiteta za obnovu Ustava" („Committee to Restore Constitution", Fort Collins, Colorado, January 1976, Bulletin).

[9] Džejms T. Morgan: Abraham Linkoln, dečak i čovek (James P. Morgan: Abraham Lincoln, the Boy and the Man, Crosett and Dunlap, 1908), str. 98.

[10] Džin Smit Veliki zločini i loše vladanje, optužnica i suđenje Endrjuu Džonsonu (Gene Smith: High Crimes and Misdemeanors, the Impeachment and Trial of Andrew Johnson, New York: William Morrow and Co., Inc., 1977), str. 88.

[11] Džejms T. Morgan: op. cit, str. 174-175.

[12] Danzila Kros Bojl: Traganje za hemisferom, str. 293.

[13] Oto Ajzenshiml: op. cit, str. 22.

[14] Brus Keton: Kratka istorija građanskog rata (Bruce Catton: Short History of the Civil War, New York: Dell Publishing Co., Inc., 1960), str. 27.

[15] Dejvid Donald, priređivač: Zašto je Sever dobio građanski rat (David Donald, ed itor: Why the North Won the Civil War, London: Collier-Macmillan, 1962), str. 57.

[16] Ibid., str. 58.

[17] Džejms T. Morgan: op. cit, str. 207.

[18] „American Opinion" (February, 1980), str. 24.

[19] Oto Ajzenshiml: op. cit, str. 25.

[20] Džeri Vurhis: Dolari i razum (Jerry Voorhis: Dotors and Sense, Washington: United States Government Printing Office, 1938), str. 2.

[21] Oto Ajzenshiml: op. cit, str. 18-19.

[22] Dejvid Donald: op. cit, str. 60.

[23] Tomas P. Daj i R. Harmon Zigler: Ironija demokratije (Thomas R. Dye and R. Harmon Zeigler. The Irony of Democracy, Belmont, California: Duxbury Press, 1972), str. 73.

[24] H. S. Kenan: Banka federalnih rezervi, str. 9.

[25] Senator Robert L Oven: Nacionalna etonomija / bankarski sistem SAD, str. 99-100.

[26] Brus Keton:op.cit.,str. 110.

[27] Baron K. Vrangel-Rokosovski: Pred oluju, str. 57.

[28] Ibid,str.57.

[29] Govor u Springfildu, Ilinois, 27. januara 1837.

[30] Džon C. Nikoli i Džon Hej: Abraham Linkoln - sabrana dela (John C. Nikoley and John Hay: Abraham Lincoln: Complete Works, New York: New York Century Company, 1920), tom II, str. 306,354,355.

[31] Džin Smit: op.cit.,str.61.

[32] *Dejvid Belsidžer i Čarls Selijen Zavera protiv Linkolna (David Belsiger and Charles Sellien The Linkoln Conspiracy, Los Angeles: Snick Sunn Classic Books, 1977), tekst ispod fotografije, između str. 160 i 161.*

[33] *H. S. Kenan: op. cit, str. 246*

[34] *Koperhed je ime jedne vrste otrovnih zmija. Ovde se koristi u prenosnom značenju (prim. prev.).*

[35] *Dejvid Belsidžer i Čaris Selijer: op. cit, str. 294.*

[36] *Džin Smit: op. cit., str. 185.*

[37] *„Dan Smoot's Report" (July 8,1963, vol. 9, No. 27), str. 212.*

[38] *Džin Smit: op. cit, str. 157.*

[39] *Ibid., str. 194.*

[40] *Dil Šreder i Džes Džejms III: Džesi Džejms je bih jedno od njegovih imena (Del Shrader and |esse James III: Jasse James was One of His Name, Arcadia, California: Santa Anita Press, 1975), str. 187*

DŽON PlJERPONT MORGAN, stariji (1837-1913), zajedno sa ocem Džuniusom Spenserom Morganom (1813-1890), osnivač je jedne od najmoćnijih bankarskih kuća u SAD. Bogatstvo su stekli ratnim liferantstvom u Građanskom ratu 1861-1865, trgovinom i kontrolom železničkog transporta, a kasnije formiranjem najvećeg američkog trusta čelika („Junajted Stejts stil korporejšn") i elektrotehničkog koncerna („Dženeral elektronik korporejšn").

Pukovnik EDVARD MENDEL HAUS bio je direktno umešan u postavljanje Vudroa Vilsona na

mesto predsednika SAD. Napisao je knjigu,Filip Dru, upravljač", 1912. godine, u kojoj glavni junak Fillip Dru donosi Americi „socijalizam o kojem je sanjao Karl Marks". Prema autoru C. S. Vikersu, „svaka reč saveta koju je uputio Vilsonu bih je u skladu sa idejama koje je označio Dru."

VILIJEM TAKUMSEH ŠERMAN, general iz doba Građanskog rata, u svojoj knjizi „Memoari" (I deo) napisao je sledeće: „Istoričari još uvek otkrivaju dokaze da su evropski i američki zaverenici podelili Sjedinjene Države na Sever i jug, kako bi mogli da finansiraju obe strane u budućem konfliktu".

GLAVA XVI

FEDERALNE REZERVE

Međunarodni bankari, pošto ni putem dva uzastopna rata nisu uspeli da ubede Amerikance da im je potrebna centralna banka, odlučili su da promene taktiku. Umesto ratovima, počeli su da ubeđuju Amerikance posredstvom veštački stvorenih kriza, recesija i panike.

Njima je bilo lako da izazovu paniku.

U samoj prirodi bankarskog posla, a to znaju svi bankari, jeste da se samo mali procenat ukupno uloženog novca podiže u jednom danu. Zbog ovoga, tek nekih dvadeset procenata se čuva u banci, a ostalo je

pozajmljeno, uz kamatu, ljudima koji taj novac reinvestiraju u kapitalna dobra ili potrošnu robu.

Odavde sledi da je bankarima lako da izazovu paniku, koja se zove „navala", time što će štediše bilo koje banke ubediti da je ona nesolventna, odnosno da nema novac kojim bi isplatila ulagače ukoliko bi odlučili da podignu svoju gotovinu. Ovo je, naravno, istinita tvrdnja, jer kada bi svi ulagači (štediše) došli u isto vreme da podignu svoj novac, banka ne bi mogla sve da ih isplati. Takva novost brzo bi se raširila, tako da bi i drugi ljudi otišli u svoje banke da provere da li mogu da podignu novac. Nastala bi navala na banke, čime bi se od slučaja jedne napravila prava i potpuna nacionalna panika. A osoba koja bi prorekla nesolventnost banaka bila bi priznata za proroka prvog reda.

Banke koje bi iskusile navalu na uloge zahtevale bi povraćaj novca od onih kojima je pozajmljen, onda bi nastala trka da se prodaje imovina da bi se otplatio dug banci. Kada bi se ovo masovno dešavalo, cene imovine (kuća, zemljišta itd.) bi padale, što bi omogućavalo ljudima koji imaju novca da kupuju po sniženim cenama. Planirana panika mogla je da deluje u dve faze: bankari koji bi znali šta se sprema mogli bi da povuku svoj novac pre izbijanja panike, a potom da sa njim izađu na tržište i pokupuju kapitalna dobra po bagatelnoj ceni.

Ovo je, dakle, bilo moćno oružje u rukama ljudi koji su želeli da izmene bankarski sistem Sjedinjenih Država, tako da više ne postoje individualni bankari, već samo grupa bankara koja operiše u Nacionalnoj banci.

Posle ovakvih scena panike, bankari bi okrivili postoji bankarski sistem za sve ekonomske nedaće.

Ali, što je još važnije, imali bi i rešenje za sve probleme: centralnu banku.

Taktika se, znači, promenila. Umesto izazivanja ratova, trebalo je izazivati bankarske panike i tako uticati na Amerikance da prihvate centralnu banku.

Jedan od najznačajnijih igrača u ovoj „igri" bio je Dž. P. Morgan, čiji je otac bio agent Rotšilda i silno se obogatio probijajući blokadu koju je Linklon namestio Jugu. (Interesantno je zabeležiti da je Dž. P. Morgan, propagator američke potrebe za centralnom bankom, rođak Aleksandera Hemiltona, koji se, takode, zalagao za centralnu banku u doba revolucionarnog rata protiv engleske vlasti. Ova veza otkrivena je tek 1982, kada je časopis „Tajm" objavio da je umro Pijerpont Morgan Hemilton, prapraunuk Aleksandera Hemiltona i nećak Dž. P. Morgana.)[1]

Godine 1869, Dž. P. Morgan je otišao u London i postigao dogovor da formira kompaniju „Nordern sekjuritis" (Northern Securities) koja bi zastupala interese kompanije „N.M. Rotšild" u Sjedinjenim Državama.

Prva velika panika koju su izazvali međunarodni bankari dogodila se 1893, kada je lokalnim bankarima širom zemlje bilo rečeno da opozovu svoje zajmove.

Senator Robert Oven „... je svedočio pred Kongresnim komitetom da je banka čiji je on vlasnik od Nacionalnog bankarskog udruženja primila cirkularno pismo, koje će kasnije biti poznato kao 'Cirkular panike iz 1893.' U njemu je stajalo: *Vi ćete smesta povući jednu trećinu vaše gotovine i polovinu vaših zajmova..."*[2]

Kongresmen Čarls A. Lindberg (Charles A. Lindbergh), otac slavnog pilota, video je to pismo o kojem je svedočio senator Oven, i izjavio je da je namera tog cirkulara bila da proizvede napetost koja bi „prinudila poslovne ljude da od Kongresa zahtevaju donošenje zakona koji bi išli u korist bankara".[3] (Bankari nisu izazvali paniku tako što su ljudima punili uši da su banke nesolventne. Oni su izdali cirkularno pismo drugim bankarima kako bi oni sami izazvali paniku. Strategiju koju smo na početku izložili čuvali su za kasnije.)

Taktika je, naravno, potpuno istovetna sa onom koju je izložio Jan Kozak u knjizi *Bez ispaljenog metka:* prvo stvoriš problem, a zatim ohrabriš ljude pogođene problemom da zahtevaju od Kongresa donošenje zakona koji idu u korist tvorcima problema.

Kongres je ovu priliku iskoristio da usvoji oporezivanje prihoda, što je bilo ugrađeno u takozvani Tarifni akt iz 1894. Na ovaj način, dva stava iz „komunistučkog manifesta", koji su za cilj imali uništenje srednje klase, ponuđena su Amerikancima u isto vreme: centralna banka i oporezivanje prihoda.

Jedan hrabri kongresmen, Robert Adams (Robert Adams), suprotstavio se oporezivanju prihoda. Evo njegovih reči u Kongresu: „Nametanje ovog poreza pokvariće narod. On će doneti... špijune i dostavljače. Biće to korak ka centralizaciji... Njegovo prikupljanje je skupo i nikada neće biti pravično."[4]

No, uprkos delovanju zaverenika, zakon koji je Kongres odobrio proglašen je neustavnim od strane Vrhovnog suda. Tako je morala da bude donesena odluka da se Zakon o oporezivanju prihoda unese u Ustav kao ustavni amandman.

Bila je to 1900. godina i administracija predsednika Vilijema Mek Kinlija optužila je „Norden sekjuritis kompaniju" za kršenje antitrustovskih zakona. Mek Kinli je u svom drugom mandatu promenio potpredsednika i za manje od godinu posle toga je ubijen. Njegov drugi potpredsednik *Teodor Ruzvelt,* postao je predsednik a progon kompanije „Nordern sekjuritis" je obustavljen.

Ruzvelt je 1904. ponovo izabran za predsednika.

Još jedan zastupnik interesa britanske Rotšild banke, pukovnik Edvard Mendel Haus, napisao je 1912. godine jednu veoma važnu knjigu. Nosila je naziv *Filip Dru, upravljač,* i sadržala je lične stavove autora, izložene u formi romana. Iako napisana 1912, knjiga je sadržala predviđanja budućih događaja za koje se autor nadao da će se ostvariti.

Ključni događaj u knjizi je sastanak, 1925. godine, između Džona Tora (John Thor), opisanog kao „visoki sveštenik finansija" i veoma značajnog senatora Selvina (Selwyn).

Selvin je otkrio „da vlast vodi svega nekolicina ljudi i da niko van toga kruga nema veliku važnost. Njegova (Selvinova) namera je bila da se probije u taj krug, ukoliko je moguće, i ne samo da postane deo vlasti, već i sama vlast."[5]

Senator Selvin se nije zadovoljavao samo time da bira predsednika Sjedinjenih Država, već je „planirao i da pod svoju kontrolu stavi Senat i Vrhovni sud."[6] „Za Selvina je to bila fascinantna igra. Želeo je da vlada zemljom apsolutistički, a da ipak ne bude poznat kao direktni vladar".[7]

Nacija je saznala za ovu zaveru dvojice ljudi pukim slučajem, kada je Torov sekretar pustio unazad traku koja je snimala razgovor na diktagrafu i bila nepažnjom okrenuta naopako tokom sastanka. Sekretar je snimak dao „Asošijeted presu," koji je ovu priču o zaveri raširio po celoj zemlji. Amerika je pročitala priču i znala da je „revolucija neminovna".

Glavni junak priče, Filip Dru, koji nije bio direktno umešan u zaveru, organizuje vojsku od 500 000 ljudi i vodi ih u marš na Vašington. Sukobljava se sa Vladinim trupama pred Vašingtonom i postiže odlučujuću pobedu. Predsednik, koji se u romanu zove Roklend (Rockland), napušta zemlju a Selvin biva naimenovan ža predsednika u njegovom odsustvu. Njegov prvi korak je da se preda snagama Filipa Drua**.**

Dru dolazi, zadržava Selvina kao predsednika, ali preuzima „diktatorska ovlašćenja", što znači da će, i pored toga što je Selvin predsednik, Dru donositi sve odluke sam. On je sada u poziciji da Sjedinjenim Državama da novi oblik vlasti. Dru ga opisuje kao „... socijalizam o kojem je sanjao Karl Marks."

Dru priprema nekoliko ključnih marksističkih programa, kao što su progresivno oporezivanje prihoda i progresivni porez na nasleđe. Takođe, zabranjuje „prodaju... svih vrednosti", ukida, bar delimično, pravo na privatnu svojinu, upravo kao što je Marks nalagao u svojim radovima.

On počinje da pravi nove zakone, budući da „... više nije bilo zakonodavnih tela u zasedanju i funkcija donošenja zakona prenesena je na samo jednog čoveka, samoga Drua.

Takođe je prepravio i „zastareli... i groteskni" Ustav Sjedinjenih Država. Dru se mešao u unutrašnje poslove drugih nacija, uključujući Englesku, a bio je zabrinut i zbog Rusije i „pitao se kada će na nju doći red. Puno posla, znao je to, čekalo je nekog u toj despotskoj zemlji."[9] (Drugim rečima, pukovnik Haus, autor *Filipa Drua,* nadao se da će izbiti revolucija u Rusiji. Prorekao je revoluciju ruskom narodu, događaj koji će se u stvarnosti odigrati tek za nekih pet godina, a takozvanog „despotskog" cara Rusije zamenio je „socijalizmom o kojem je sanjao Karl Marks".)

Posle objavljivanja romana, pukovnik Haus je priznao da knjiga formuliše „njegova etička i politička verovanja". Haus je video sebe u liku svoga junaka: Filip Dru je ono što je on sam želeo da bude. Svako delo u njegovoj karijeri, svako pismo i svaka reč saveta koju je uputio (predsedniku) Vudrou Vilsonu bili su u skladu sa idejama koje je izrazio Filip Dru."[10]

Pukovnik Haus je pripremio teren da za sledećeg predsednika na izborima 1912. bude izabran Vudrou Vilson. Vilson je bio učenik pukovnika Hausa. Usvajao je misli svoga mentora u toj meri da je kasnije jednom prilikom izjavio kako su „Hausove i moje misli jedno".

Vilson je zbunjujuća ličnost, neka vrsta enigme onog doba. Priznao je da postoji velika zavera, a ipak se povezao s njom. Napisao je: „Postoji negde sila koja je toliko organizovana, toliko tajanstvena, toliko oprezna, toliko povezana, toliko potpuna i toliko ubedljiva, da je bolje ne govoriti glasno o njoj kada je napadaš."[11]

Gospodin Vilson nije označio Slobodne zidare kao silu o kojoj je govorio, nego je, štaviše, bio i njihov član.[12]

Haus je svoju knjigu poklonio mnogim ljudima. Jedan od njih je bio i Frenklin Delano Ruzvelt, takođe mason, koji je izjavio da je knjigu pročitao sa velikim interesovanjem.

Haus je bio izuzetno važna osoba tokom Vilsonovih godina. Jednom prilikom je svome biografu

Čarlsu Sejmuru (Charles Seymour) rakao: „Tokom poslednjih petnaest godina bio sam u blizini centra stvari, iako je svega nekolicina ljudi posumnjala u to. Ni jedan značajan stranac nije došao u Ameriku a da nije razgovarao sa mnom. Bio sam blizak s pokretom koji je nominovao Ruzvelta."[13]

Nije, dakle, Mendel Haus stvorio samo Vudrou Vilsona, već je učestvovao i u promovisanju Frenklina Ruzvelta kao predsednika Sjedinjenih Država.

Znači, on je postao „tajna sila" koja je stajala u pozadini Vilsona i Ruzvelta, upravo ono što se lik iz njegove mašte, senator Selvin, nadao da će postati.

Drugi zastupnik Rotšildovih interesa, Dž. P. Morgan, pripremao se za sledeći korak, po shemi koja je napravljena u cilju stvaranja centralne američke banke. Morgan je početkom 1907. boravio pet meseci u Evropi, često putujući između Pariza i Londona, sedišta dvaju ogranaka bankarske porodice Rotšild.

Morgan je očigledno bio u Evropi zato što je doneta odluka da upravo on podstakne bankarsku paniku u Americi. Čim se vratio, počele su da se šire glasine da je Nikerboker banka (Knickerbocker Bank) iz Njujorka nesolventna. Ljudi koji su imali uloge u toj Banci su se uplašili, jer su mislili da je Morgan, najpoznatiji bankar toga doba, možda u pravu. Počela je panična navala na Banku. Morgan je bio u pravu (ta Banka, kao uostalom ni jedna druga na svetu, nije bila u stanju da momentalno isplati sve uloge). To je izazivalo navale i na druge banke, i panika 1907. godine bila je potpuna. Odmah je u dejstvo stupila i propaganda, tvrdeći da se više ne može verovati bankama koje imaju ovlašćenja od pojedinih država Federacije. Potreba za centralnom bankom postala je očigledna, bar je takvo bilo obrazloženje zaverenika.

Istoričar Frederik Luis Alen (Frederic Lewis Allen), pišući za časopis „Lajf", bio je svestan ove igre. Napisao je: „... pojedini hroničari došli su do genijalnog zaključka da je Morgan iskoristio nestabilne uslove tokom jeseni 1907. da bi pripremio paniku, kojom je zatim mudro rukovodio, tako da je uništio rivalske banke a učvrstio nadmoć banaka u svojoj orbiti."[14]

Vudrou Vilson, koji je 1907. bio predsednik Prinston univerziteta, obratio se narodu Amerike sa ciljem da odagna svaku krivicu koja bi mogla da padne na Morganova pleća. Rekao je: „Sve ove neprilike mogu se izbeći ukoliko naimenujemo komitet sastavljen od šestorice ili sedmorice ljudi okrenutih ka opštem dobru, kakav je recimo Dž. P. Morgan, koji bi vodili poslove ove zemlje."[15]

Vilson je, znači, želeo da se državni poslovi predaju u ruke osobi koja je i izazvala čitavu pometnju: Dž.P. Morganu!

Glavna stvar u svim objašnjenjima uzroka panike iz 1907. bila je da je Americi potrebna banka koja bi sprečila zloupotrebe bankara sa Vol strita. „Jedan događaj je konačno ubedio Kongres u potrebu bolje kontrole bankarskog sistema: panika iz 1907. Kada se stišala, počela je da raste agitacija za nacionalni bankarski sistem."[16]

Narod Amerike, koji je trpeo tokom Revolucije, rata iz 1812, u borbama između Džeksona i Druge banke, u Građanskom ratu i bankarskim panikama iz 1873. i 1893, i konačno u panici 1907, na kraju je doveden do tačke kada je morao da prihvati rešenje koje su mu nudili oni koji su sve ove nedaće i izazvali: međunarodni bankari.

To rešenje je bilo - centralna banka.

Osoba koju su bankari nametnuli da predloži zakonski akt o centralnoj banci bio je senator iz Rod Ajlenda Nelson Oldrič (Nelson Aldrich), mason i deda po majci braće Rokfeler, Dejvida i Nelsona (David and Nelson Rockefeller). Bio je naimenovan u Nacionalnu monetarnu komisiju i zadužen „da napravi probnu studiju o finansijskom poslovanju pre nego što se formuliše zakonski predlog o bankarskoj i novčanoj reformi."

Tokom naredne dve godine, ova Komisija je putovala po Evropi i obilazila bankarske kuće, učeći (navodno) tajne centralnih bankarskih sistema Evrope. (Mnogi veruju da su oni već znali sve tajne evropskih bankarskih sistema!)

Odmah po povratku iz Evrope, novembra 1910, senator Oldrič se ukrcao na voz u Hobokenu (Nju Džersi) i krenuo ka ostrvu Džekil u Džordžiji. Cilj mu je bio lovački klub na ostrvu Džekil, čiji je vlasnik bio gospodin Morgan. Na tom mestu napisan je zakonski predlog koji će Americi doneti centralnu banku.

U vozu, a kasnije i u Džordžiji, s Oldričem su bili:

A. Pajt Endrju (A. Piatt Andrew), pomoćnik sekretara finansija,

Frenk Vanderlip (Frank Vanderlip), predsednik Kun-Leb nacionalne siti banke iz Njujorka (Kuhn-Loeb National City Bank),

Pol Varburg, partner u bankarskoj kući Kun-Leb i komp.,

Henri Dejvidson (Henry Davidson), stariji partner Dž. P. Morgana,

Čarls Norton (Charles Norton), predsednik Morganove Prve nacionalne banke Njujorka (First National Bank of New York). i

Bendžamin Strong (Benjamin Strong), predsednik Morganove „Benkers trast kompanije" (Bankers Trust Company).

Vagon kojim su ova gospoda putovala pripadao je senatoru Oldriču. Dok su boravili u inostranstvu, bili su zakleti na tajnost i zahtevano je da se međusobno oslovljavaju samo po imenu.

Jedan od njih, gospodin Vanderlip, kasnije je obelodanio svoju ulogu u pisanju zakonskog predloga koji je stvorio Sistem federalnih rezervi. U „Satrdej ivning postu" je napisao:

„... godine 1910. bio sam tajanstven i skrivao sam se kao neki zaverenik. Ne mislim da je preterivanje ako o našoj tajnoj misiji na ostrvu Džekil govorim kao o prilici kada je stvorena koncepcija onoga što će kasnije biti Sistem federalnih rezervi. Bilo nam je rečeno da zaboravimo naša prezimena. Dalje nam je saopšteno da treba da izbegnemo zajedničku večeru u noći našeg odlaska. Instruirani smo da što neprimetnije, jedan po jedan, dođemo na stanicu u Nju Džersiju, na obali Hadsona, gde nas je čekao spreman privatni vagon senatora Oldriča, prikačen na začelju kompozicije koja je išla na jug. Kada smo se napokon ukrcali u taj privatni vagon, počeli smo da se pridržavamo tabua koji se odnosio na naša prezimena. Znali smo da ništa ne sme da procuri, jer će, u protivnom, naše vreme i naši napori biti uzaludni."[17]

Zapažate da zaverenici nisu želeli da narod sazna šta mu spremaju. Zakonski projekat nisu pisali pravnici, već grupa bankara, uglavnom povezana sa čovekom odgovornim za događaje iz 1907: sa Dž. P. Morganom.

Oni su imali još jedan problem. Morali su „da izbegnu ime *Centralna banka,* pa su iz tog razloga stvorili *Sistem federalnih rezervi.* Njega će posedovati privatna lica koja će izvlačiti profit iz vlasništva nad deonicama i kontrolisati izdavanje novca u državi. Sistem će pod svojom komandom imati sve finansijske resurse u državi i biće u stanju da mobiliše pod hipoteku stavi Sjedinjene Države i da ih gurne u velike ratove na tuđoj teritoriji."[18]

Da bi obmanuli Amerikance, zaverenici su podelili Sistem federalnih u dvanaest okruga, tako da narod ne bi govorio o centralnoj banci. Činjenica da tih dvanaest okruga imaju jednog direktora, nazvanog predsedavajućim Federalnih rezervi, očigledno nije smatrana relevantnom.

Jedini čovek na ostrvu Džekil koji nije bio bankar, bio je Nelson Oldrič, ali se sa sigurnošću može smatrati bogatim čovekom, koji je bio u mogućnosti da pokrene sopstvenu banku. Kada je ušao u Senat 1881, njegovo bogatstvo je iznosilo 50 000 dolara, a kada ga je napustio 1911, imao je 30 miliona dolara.

Sada, kada je zakonski predlog o stvaranju centralne banke bio napisan, bio je potreban predsednik koji neće staviti veto pošto predlog prođe u Kongresu i Senatu. Predsednik je tada bio Vilijem Hauard Taft, izabran 1908. On je rekao da će staviti veto ukoliko taj zakon stigne na njegov sto za potpis. Pripadao je Republikanskoj partiji i bilo je gotovo sigurno da će biti drugi put izabran 1912. godine.

Zaverenici su morali da ga pobede, pa su pokušali da nametnu bivšeg predsednika Teodora Ruzvelta kao kandidata Republikanske partije na izborima. To nije prošlo i Taft je dobio novu nominaciju republikanaca, a zaverenici su se okrenuli Demokratskoj partiji i njenom kandidatu Vudrou Vilsonu.

Uskoro su, međutim, Vilsonovi mentori shvatili da njihov favorit neće dobiti dovoljno glasova da bi mogao da porazi Tafta. Prema ispitivanjima javnog mnjenja, Taft je trebalo da porazi Vilsona s 55 odsto prema 45 odsto glasova.

Ovo je izazvalo pravu pometnju među pristalicama Zakona o Federalnim rezervama, koji ne bi stupio na snagu ukoliko bi Taft bio ponovo izabran. Cilj zbog kojeg su podsticali ratove i izazivali krize bio im je na dohvat ruke, a jedina prepreka bio je Vilijem Hauard Taft.

Zaverenicima je bio potreban neko ko bi Taftu odneo glasove, pa su naterali Teodora Ruzvelta da se kandiduje kao nezavisni kandidat i da bude protiv Vilsona i protiv Tafta. Prema njihovim računicama, Ruzvelt bi svom kolegi republikancu uzeo taman toliko glasova koliko bi Vilsonu bilo dovoljno da odnese pobedu. (Vilson se, naravno, saglasio da potpiše zakonski akt o uspostavljanju Federalnih rezervi, ukoliko postane predsednik.)

Ovu strategiju potvrdio je i Ferdinand Lundberg (Ferdinand Lundberg) u knjizi *Šezdeset familija Amerike.* Napisao je:

„I pored ogromnih suma koje su on, Frenk Mansi (Frank Munsey) i Perkins (Perkins) - dvojica Ruzveltovih finansijera. tesno povezanih sa interesima Morgana - uložili u Ruzveltovu kampanju da bi osigurali Taftov poraz, čini se da je opravdana sumnja da njih dvojica nisu bili preterano zainteresovani da Ruzvelt pobedi. Naznaka da su Perkins i Mansi možda želeli da pobedi Vilson ili neko drugi od demokratskih kandidata, osim Vilijema Dženingsa Brajana (William Jennings Bryan), delimično je

potvrđena činjenicom da je Perkins uložio veliku sumu novca u Vilsonovu kampanju. Ukratko, većina novca u fondu za Ruzveltovu kampanju poticala je od dvojice Morganovih izvršilaca koji su želeli Taftov skalp."[19]

Taktika podele glasova, da bi se zaustavio očekivani pobednik, a da bi se kandidatu sa manje od 50 odsto glasova omogućilo da pobedi, često je primenjivana u Sjedinjenim Državama. Najočigledniji su primeri prilikom nominacije Džordža Mek Gaverna (George McGovern) 1972. i izbori iz 1980, o kojima ćemo govoriti u sledećim poglavljima.

U slučaju Mek Gaverna, na izborima za predsedničkog kandidata Demokratske partije 1972, znalo se da on neće moći da dobije više od 30 do 35 odsto glasova protiv Hjuberta Hamfrija (Hubert Humphrey), favorita te partije i predsedničkog kandidata 1968. godine. No, ipak, bilo je važno (iz razloga koji ćemo navesti kasnije, u drugom kontekstu) da Mek Gavem dobije nominaciju. Da bi postigli cilj, demokrati su svojim glasačima ponudili mnogo kandidata različitih profila. Oni su bili predviđeni da Hamfriju otkinu deo glasova i tako omoguće Mek Gavernu da pobedi sa svega 30 do 35 odsto ukupnih glasova i dobije nominaciju Demokratske partije.

Ta strategija je delovala.

Mek Gavern je osvojio nominaciju uprkos tome što je Hamfri bio favorit.

Izbori 1912. godine su prošli. Tri kandidata: Taft, Vilson i Ruzvelt čekali su rezultate.

Kada su glasovi prebrajani, ispostavilo se da je pobedio Vilson, sa 45 odsto glasova. Ruzvelt je bio drugi, sa nešto malo više glasova od Tafta koji je bio tek treći. Interesantno je, međutim, da su Ruzvelt i Taft zajedno dobili 55 odsto glasova (uglavnom, očigledno, republikanskih glasova), što bi bilo dovoljno da se Vilson porazi, da je imao samo jednog kandidata, Tafta.

Zavera je delovala. Vilson je bio izabran i inaugurisan januara 1913. godine. Sada je mogao da potpiše Zakon o federalnim rezervama, pošto prođe glasanje u Senatu i Kongresu. Tako je i bilo. Decembra 1913, Vilson potpisuje ovaj Zakon.

Šta je narod Amerike dobio od Sistema federalnih rezervi?

Sistem je odštampao jednu knjižicu pod nazivom „Sistem federalnih rezervi, njegova svrha i funkcija", koja se koristi na koledžima da se studentima objasne aktivnosti Sistema. Posebno onima koji studiraju ekonomiju i bankarstvo.

Knjižica objašnjava da su Federalne rezerve: „jedan efikasan monetarni mehanizam koji je neophodan... naciji... Funkcionisanje Federalnih rezervi pospešuje protok novca i kredita koji omogućavaju stalan ekonomski rast, stabilan dolar i dugotrajni balans u našim međunarodnim plaćanjima."[20]

(Na ovom mestu trebalo bi postaviti Sistemu federalnih rezervi pravo pitanje: pošto nemamo „stalan ekonomski rast, stabilan, dolar i dugotrajni balans u međunarodnim plaćanjima", što je bila američka istorija sve do stvaranja Sistema, zašto mu se dozvoljava da i dalje deluje?

Bilo bi sasvim normalno da Sistem sa tako žalosnim rezultatima u poslednjih sedamdeset godina bude ukinut bez odlaganja.

Da li je, možda, Sistem stvoren da osigura da Amerika ne može imati „ stalan ekonomski rast, stabilan dolar i dugotrajni balans u međunarodnim plaćanjima"?

Ili, drugim recima, Sistem je stvoren iz upravo suprotnih razloga od onih koji se serviraju američkom narodu! Sistem deluje!)

Bilo je ljudi koji su se na vreme suprotstavljali Sistemu, i to obznanjivali u javnosti. Jedan od njih je i kongresmen Čarls Lindberg, senior.

Kongresmen Lindberg je upozoravao Amerikance da akt o Federalnim rezervama „... uspostavlja najgigantskiji trust na svetu. Kada predsednik bude potpisao ovaj akt, nevidljiva vlast novčane moći... biće legitimizovana. Novi zakon stvoriće inflaciju kad god trust poželi. Od sada pa nadalje, krize će biti naučno stvarane."[21]

Kongresmen je dirnuo u srce problema: Sistem federalnih rezervi stvoren je da pospeši ekonomske nevolje.

Instrument ekonomske destrukcije bio je konačno na svom mestu. Sada je sledilo njegovo popunjavanje ljudima koji su ga osmislili i stvorili.

Prvi guverner njujorškog ogranka Federalnih rezervi bio je Bendžamin Strong iz Morganove „Bankers trast kompanije", učesnik u pisanju zakonskog predloga na ostrvu Džekil. Prvi guverner direktorskog odbora bio je Pol Varburg, partner bankarske kuće „Kun-Leb i kompanija", takođe učesnik sastanka na ostrvu Džekil.

Šta su to stvorili ljudi koji su Sistem nazvali „federalnim"? Da li je on zaista bio Sistem „federalnih" rezervi?

To je privatna organizacija, pošto banke članice poseduju sve deonice, na osnovu kojih dobijaju

dividende oslobođene od poreza; ona mora da plaća poštarinu kao i druge privatne korporacije; njeni službenici nisu u državnoj službi; ona može da troši koliko želi... a njeno fizičko vlasništvo vodi se kao privatni posed i podleže lokalnim porezima."[22]

U stvari, američki izabrani zvaničnici znaju da Sistem „federalnih" rezervi ne pripada Federaciji. Prilikom obraćanja Amerikancima, nekolicina predsednika novijeg vremena, kao što su Ričard Nikson, Džerald Ford i Džimi Karter, saglasili su se sa doktorom Arturom Burnsom, bivšim čelnikom Sistema, koji je izjavio da je Sistem „nezavisan". To znači da je u privatnim rukama i da njime upravljaju, po svom nahođenju, njegovi vlasnici.

Kongresmen Rajt Petmen (Wright Patman), predsedavajući Kongresnog komiteta za bankarstvo, govorio je o opasnostima kada Sistem federalnih rezervi ne pripada Federaciji: „Mi danas u Sjedinjenim Državama na delu imamo, u stvari, dve vlasti. Imamo zakonskim putem izabranu vlast. A imamo i nezavisnu, nekontrolisanu i nekoordinisanu vlast u liku Sistema federalnih rezervi, koja operiše novčanim ovlašćenjima koja su po Ustavu rezervisana samo za Kongres."[23]

Ludvig fon Mizes, ekonomista koji se bavi slobodnim tržištem, na duhovit način se osvrnuo na vlasti koje stvaraju nacionalne bankarske sisteme kao što su Federalne rezerve: „Vlada je jedina ustanova koja može da uzme savršeno upotrebljiv, nov papir, zamrlja ga mastilom i proglasi apsolutno neupotrebljivim."

Sistem federalnih rezervi, koji je u privatnim rukama, kontroliše količinu novca u opticaju, te je u stanju da izazove inflaciju ili deflaciju po vlastitoj želji.

Količina novca u opticaju po glavi stanovnika, 1913. godine, kada je Sistem stvoren, iznosila je 148 dolara. Godine 1978. ona iznosi 3.691 dolar.

Vrednost dolara iz 1913. godine, ako se uzme da je iznosila 1,00, smanjila se u 1978. na 12 centi. (Verovatno je to ono što Sistem federalnih rezervi naziva „stabilnim dolarom".)

Količina novca u opticaju januara 1968. iznosila je 351 milijardu dolara, a u februaru 1980. godine 976 milijardi dolara, što čini povećanje od 278%. U stvari, količina novca u opticaju se udvostručuje otprilike svakih deset godina. Nekim čudom, ovo povećanje količine novca u opticaju ne izaziva inflaciju, ili se bar tako govori narodu Amerike. Bez obzira na to što i definicija inflacije u rečniku kaže da povećanje količine novca u opticaju *uvek* izaziva inflaciju.

Sistem federalnih rezervi i sam priznaje da ova ustanova ima mogućnost da izazove inflaciju: „Tako, krajnja mogućnost povećanja ili smanjenja novca u opticaju potrebnog ekonomiji pripada Federalnim rezervama."[24]

Nisu sve banke u Americi bile zainteresovane za stvaranje inflacije. Neke su bile zabrinute zbog svog članstva u Sistemu, pa su se iz njega povukle. Vilijem Miler (William Miller), predsedavajući Federalnih rezervi u 1978, upozorio je da odlazak banaka, članica iz Sistema „slabi finansijski sistem Sjedinjenih Država."

Ukupno 430 banaka je napustilo Federalne rezerve u periodu od osam godina, uključujući 15 velikih banaka 1977. godine. One su imale depozit veći od 100 milijardi dolara. Novih 39 banaka napustilo je Sistem 1978. Sada, kao rezultat ovih odlazaka, imamo situaciju da je 25% ukupnog depozita svih komercijalnih banaka i 60% svih banaka van Sistema.

Miler je još dodao: „ Mogućnost Sistema da utiče na novac i kredite u državi postala je slabija."[25]

Trend napuštanja Sistema federalnih rezervi se nastavio i u decembru 1979. godine. Tadašnji predsedavajući, Pol Volker (Paul Volcker), obavestio je Kongresni bankarski komitet „... da je nekih 300 banaka, sa depozitom od 18,4 milijardi dolara, napustilo Sistem u toku prošle četiri i po godine. Rekao je i da je sledećih 575, od preostalih 5.480 banaka, sa depozitom većim od 70 milijardi dolara, dalo neke indikacije o svojim namerama da se povuku."[26]

A februara 1980. javljeno je da je „U toku poslednjih četiri meseca 69 banaka otišlo iz Federalnih rezervi, odnoseći sa sobom sedam milijardi dolara depozita. Još 670 banaka, s kapitalom od 71 milijardu dolara, izrazilo je želju da napusti Sistem."[27]

Ovaj egzodus iz Sistema morao je da se zaustavi, tako da je 1980. Kongres usvojio Akt o monetarnoj kontroli, koji Federalnim rezervama daje kontrolu nad *svim* novčanim institucijama, bile one ili ne prethodno članice samog Sistema.

No, u svakom slučaju, Sistem je posle svog nastanka 1913. godine bio u poziciji da Vladi pozajmljuje velike količine novca. Prva prava mogućnost za tako nešto pružila se samo nekoliko godina kasnije, za vreme Prvog svetskog rata.

Sledeća tabela pokazuje koliko novca je Sistem pozajmio Vladi Sjedinjenih Država tokom rata:

GODINA	PRIMLJENO:	POTROŠENO:	VIŠAK (odnosno deficit):
1916.	761	731	30
1917.	1 101	1954	-853
1918.	3 645	12 677	-9 032
1919.	5 139	18 493	-13 363
1920.	6 649	6 358	291

(zaokruženo, u milionima dolara)

Tabela pokazuje koliki dug je akumulirala vlast u periodu od 1916-1920. godine. Ovaj novac je pozajmljen od Federalnih rezervi, koje su „... uživale kamatu na sav pozajmljeni novac koji su stvorile ni iz čega."[28]

Pored mogućnosti da pozajmljuje uz kamatu, Sistem federalnih rezervi ima i mogućnost da kreira ekonomske cikluse putem povećavanja i smanjivanja količine novca i kredita. Prva mogućnost za tako nešto pružila mu se 1920 godine. Tada je Sistem izazvao krizu koja je dobila naziv „Panika iz 1920."

Kongresmen Lindberg je video da je ova kriza bila plod pažljivog planiranja. Godine 1921. je napisao knjigu *Ekonomski škripac,* u kojoj kaže sledeće: „Pod dejstvom Akta o federalnim rezervama, panike se stvaraju veštački; ova sadašnja je prva koja je stvorena naučnim metodama i koja se odvijala kao neka matematička formula."[29]

Proces je delovao na sledeći način: Sistem je povećao količinu novca u opticaju (od 1914. do 1919. ona se gotovo udvostručila). Mediji su zatim ohrabrivali Amerikance da pozajmljuju velike količine novca sa odloženim plaćanjem.

Kada je novac velikim delom otišao u zajmove, bankari su onda smanjili količinu novca u opticaju i počeli da uteruju dugove. Celokupni proces izložio je senator Robert L. Oven, predsedavajući Senatskog bankarskog i novčanog komiteta, i sam bankar. Napisao je:

„Početkom 1920. farmeri su bili izuzetno prosperitetni. Otplaćivali su svoje hipoteke i kupovali mnogo zemlje. Na insistiranje vlasti, pozajmljivali su novac da bi to plaćali - a onda su bankrotirali iznenadnim skraćivanjem kredita koje se odigralo 1920. Ono što se tada dogodilo upravo je obrnuto od onog što je trebalo uraditi. Umesto da likvidiraju prekomerne kredite nastale u ratnim godinama, bankari Federalnih rezervi su učinili nešto drugo. Sastali su se tajno, na sastanku koji nije bio otvoren za javnost, 16. maja 1920. Bili su prisutni samo krupni bankari. Taj sastanak je rezultirao povlačenjem kredita (tako što je bankama naređeno da opozovu nepodmirene zajmove). Sve to odrazilo se na smanjenje nacionalnog dohotka sledeće godine za petnaest milijardi dolara. Milioni ljudi ostali su bez posla, a vrednost zemlje i rančeva opala je za dvadeset milijardi dolara."[30]

Pored toga što su kupili velike količine zemlje od farmera za bagatelnu cenu, bankari su pokupovali i manje banke koje nisu mogle da ispune uslove koje su postavile Federalne rezerve. Krupne banke pokupovale su male koje su bankrotirale. (U „Panici iz 1920" bankrotiralo je 5 400 banaka.)

Jedna od glavnih meta bankara bio je Henri Ford (Henry Ford), proizvođač automobila.

„Uprkos inflaciji, Ford je naredio sniženje cena njegovih automobila, međutim, to nije bilo dovoljno, pa je izvestan broj njegovih fabrika morao da bude zatvoren. Pronosili su se glasovi da se pregovara o velikom zajmu. Ali Ford, koji je njujorške bankare smatrao lešinarima, bio je odlučan da im ne padne u ruke... Bankari su se redali, nudeći svoju 'pomoć' zbog koje bi morao da se odrekne svoje nezavisnosti. Gospodinu Fordu je igra bila potpuno jasna. Predstavnik jedne banke pod kontrolom Morgana ponudio je plan za 'spašavanje' Forda... Ford je svoju kompaniju izvukao tako što je svojim prodavcima slao automobile koje su oni plaćali pouzećem, uprkos slabog tržišta. Zatim je potražnja počela da raste... i fabrike su ponovo otvorene."[31]

Ford je nadmudrio bankare koji su planirali paniku delom i zbog toga da njega unište. On nije morao da pozajmljuje velike količine novca i da preda kontrolu nad kompanijom bankarima koji bi svakako želeli da upravljaju firmom koju podupiru novcem.

„Panika iz 1920. godine" bila je uspešna, i taj uspeh naveo je bankare da planiraju sledeće: Slom 1929. godine.

Prvi korak ponovo je bio povećanje novca u opticaju, i to je bilo urađeno od 1921, kao što ilustruje sledeća tabela:

GODINE	KOLIČINA NOVCA: (u milijardama dolara)

Juni 1920.	34,2
Juni 1921 (najniža)	31,7
Juni 1922.	33,0
Juni 1923.	36,1
Juni 1924.	37,6
Juni 1925.	42,6
Juni 1926.	43,1
Juni 1927.	45,4
Juni 1928 (najviša)	45,7
Juni 1929.	45,7

Cifre otkrivaju da su Federalne rezerve povećale količinu novca u opticaju sa 31,7 milijardi dolara u 1921, na 45,7 milijardi dolara u 1929. godini, To je povećanje od približno 144%.

Da bi novčanu masu što pre plasirali u privredu, individualnim bankama je bilo dozvoljeno da od Federalnih rezervi pozajmljuju novac i zatim da ga dalje plasiraju kao zajmove. Novac je pozajmljivan s kamatom od 5%, a zatim davan s kamatom od 12%.

Ovom povećanju novca u opticaju, pored Federalnih rezervi, doprinosile su i velike korporacije koje su viškove iz svojih fondova pozajmljivale kupcima na Vol stritu. Ovi zajmovi iz nebankarskih izvora bili su otprilike jednaki onima iz bankarskog sistema. Kratkoročni zajmovi koje su brokerima dale velike korporacije u 1929. godini vide se na sledećoj tabeli:

ZAJMODAVAC	ZAJAM
American and Foreign Power (Dž.P. Morgan)	30 321 000 dolara
Electric Boun and Shape (Dž.P. Morgan)	157 579 000 dolara
Standard Oil of New Jersey (Rokfeleri)	97 824 000 dolara

„Dž. P. Morgan i kompanija" je dodatno imala još oko 110 miliona dolara na tržištu kratkoročnih zajmova.[32]

Ova ekspanzija u snabdevanju novcem donela je prosperitet zemlji i Amerikanci su bili ohrabrivani od strane medija da kupuju na Berzi. Rečeno im je da su oni koji su to već učinili zaradili velike pare.

Mešetari na berzi, koji su se bavili novopridošlima željnim da ostvare bogatstvo, počeli su da koriste novi način ubeđivanja potencijalnih kupaca. Taj novi način sastojao se u tome što su sada nudili kupcima deonice s pozajmicama.

Kupac je ohrabrivan da kupi deonice sa depozitom od svega 10%, pozajmljujući ostalih 90% putem berzanskog brokera koji mu je sređivao zajam od banke ili velike korporacije.

Sledeći primer ilustrovaće nam kako je ovaj metod delovao:

Deonica se, recimo, prodavala za 100 dolara, ali zbog mogućnosti kupovine s pozajmicom, uz samo 10% depozita, moglo se kupiti za istih 100 dolara 10 deonica umesto jedne:

	JEDNA DEONICA	DESET DEONICA
Kupčeva gotovina	100 dolara	100 dolara
Pozajmljena gotovina	0	900 dolara
UKUPNO:	100 dolara	1000 dolara

Dakle, uz istu investiciju od 100 dolara, kupac je mogao da pozajmi 900 dolara, i tako da kupi 10 deonica, koristeći ih kao jemstvo za zajam.

Pretpostavimo, na primer, da je vrednost deonica skočila 10% na Berzi i da je sada 110 dolara. Ovo bi povećalo profit koji bi dobio kupac deonica:

VREDNOST	JEDNE DEONICE	DESET DEONICA
	110 dolara	1 100 dolara
KUPČEVA INVESTICIJA	100 dolara	100 dolara

PROFIT	10 dolara	100 dolara
PROFIT OD INVESTIRANOG	10%	100 dolara

Investitor je sada mogao da proda deonice i da napravi profit od 100%, s povećanjem vrednosti deonica od svega 10%. Kupac bi, dakle, otplatio dug i udvostručio uloženi novac.

Tu je, međutim, bila zamka. Novac se pozajmljivao po takozvanom sistemu „dvadesetčetvoročasovnog brokerskog kratkoročnog zajma". Ovo je značilo da broker može da koristi svoje pravo i zahteva od dužnika da proda svoje deonice i vrati uzeti zajam u roku od 24 časa od njegovog zahteva. Kupac je imao 24 časa da vrati dug, pa je morao ili da proda deonice ili da se pojavi sa gotovinom. Ovo je značilo da su brokeri (mešetari), kad god su to želeli, mogli da traže od kupaca da prodaju deonice i da, u isto vreme, zatraže povraćaj svih kratkoročnih zajmova. Takva aktivnost izazvala bi paniku na Berzi, jer bi svi vlasnici deonica želeli da ih što pre prodaju. A kada svi prodavci ponude deonice u isto vreme, cene rapidno padaju. Ceo ovaj proces detaljno je opisao jedan autor:

„Kada je bilo spremno, njujorški finansijeri su počeli da zahtevaju povraćaj dvadesetčetvoročasovnog brokerskog kratkoročnog zajma. To je značilo da berzanski brokeri i kupci moraju da izbace svoje deonice na tržište da bi otplatili zajmove. Ovo je, naravno, dovelo do kolapsa Berze i bankarskog kolapsa širom zemlje, jer su banke koje nisu bile u vlasništvu oligarhije bile povezane s kratkoročnim bankarskim zajmovima u to vreme. One su brzo ostale bez prebijene pare i morale su da budu zatvorene. Sistem federalnih rezervi nije im pomogao iako mu je zakon nalagao da održava elastični novčani sistem."[33]

Sistem federalnih rezervi „nije im pomogao", iako ga je zakon na to obavezivao, pa su mnoge banke (i pojedinci) bankrotirali. Zapažate da su banke u vlasništvu oligarhije na vreme istupile iz posla s kratkoročnim zajmovima, bez ikakve štete i, naravno, nisu bankrotirale.

Da li je moguće da su Federalne rezerve isplanirale ovo što se događalo? Da li je moguće da su banke koje su znale za plan istupile iz igre na vreme, kada su cene bile visoke, a zatim se vratile na tržište kada su cene drastično pale? Je li moguće da su neke banke znale da Slom dolazi, i da je sve što je trebalo da učine, da bi kupile banke koje su bankrotirale, bilo da sačekaju da slom prođe, a onda da kupe te propale banke za mali procenat njihove stvarne vrednosti?

Posle berzanskog sloma iz 1929, čak i slučajni posmatrač je morao da zapazi da se promenilo vlasništvo nad bankarskim sistemom. U stvari, „danas sto banaka od njih 14 100 (što je manje od 1%) kontroliše 50% svih nacionalnih bankarskih aktiva. Četrnaest velikih banaka ima 25% svih depozita."[34]

U svakom slučaju, Berza je doživela slom. Berzanski indeks ilustruje posledice ove manipulacije.

1919.	138,12 dolara
1921.	66,24 dolara
1922.	469,49 dolara
1932.	57,62 dolara

Jedan od očevidaca berzanskog sloma bio je i Vinston Čerčil koga je 24. oktobra 1929. na Berzu doveo Bernard Baruh. Pojedini istoričari, istina retki, ubeđeni su da je Čerčil doveden na Berzu da bi iz prve ruke video Slom, jer se želelo da vidi moć bankarskog sistema na delu.

Iako su mnogi vlasnici deonica morali da ih prodaju, retko se postavljalo pitanje ko je pokupovao sve te silne deonice. Istorijske knjige uglavnom se bave prodajom koja se grozničavo odvijala tokom Sloma, ali propuštaju da se pozabave kupovinom.

Evo šta je o tim kupcima Džon Kenet Galbrajt napisao u svojoj knjizi *Veliki slom 1929:*

„Ništa nije moglo biti genijalnije smišljeno da uveća patnje, ali ujedno i da osigura što užem krugu da izbegne zajedničku nesreću. Srećni špekulant, koji je imao fondove da odgovori na prvi poziv zajmova, odmah se susretao s novim i urgentnim i, ako bi uspeo da se iščupa, čekao ga je sledeći. Na kraju, sav novac koji je imao bivao mu je izvučen i zauvek izgubljen. Čovek koji je mudro ulagao novac i koji se posle prvog sloma bezbedno povukao, prirodno, kasnije se vratio i iskoristio bagatelne cene."[36]

Prirodno!

Jedan od onih „srećnih špekulanata" koji se na vreme povukao bio je Bernard Baruh, osoba koja je dovela Vinstona Čerčila da bude svedok Sloma. Izjavio je ovo: „Počeo sam da se oslobađam deonica, a svoj novac sam pretvarao u obveznice i u gotovinu. Takođe sam kupovao i zlato."[37]

Sledeći koji se na vreme povukao bio je Džozef P. Kenedi, otac predsednika Džona Kenedija. On je sa Berze otišao u zimu 1928/1929. godine. „Profit koji je ostvario prodajom svojih deonica nije reinvestirao, već ga je sačuvao u gotovom novcu."[38]

Svoje deonice pre sloma su prodali i međunarodni bankari i finansijeri Henri Morgentau (Henry Morgenthau) i Daglas Dilon.[39]

Prodaja na kredit tokom sloma imala je još jednu posledicu, koju smo već pomenuli. Oko šesnaest hiljada banaka, ili pedeset dva odsto svih banaka, otišlo je iz posla.

Pojedini vlasnici deonica odlazili su u svoje banke da bi podigli koliko-toliko gotovine koju su imali u bankama, ne bi li otplatili makar i deo duga za deonice. Ovo je izazvalo pravu navalu na banke širom zemlje. Da bi okončao paniku, novoizabrani predsednik Franklin D. Ruzvelt je, dva dana po svojoj inauguraciji, marta 1933, zatvorio sve banke „zbog praznika".[40]

Nije bilo mnogo ljudi koji su znali da je ovo što se događalo narodu Amerike mahinacija bankara, ali kongresmen Luj Mek Feden jeste:

„Kada je usvojen Akt o federalnim rezervama ljudi u Sjedinjenim Državama nisu pretpostavljali da se ovde uspostavlja svetski bankarski sistem. Super-država pod kontrolom međunarodnih bankara i međunarodni industrijalci rade zajedno na porobljavanju sveta u cilju sopstvenog uživanja. Sistem federalnih rezervi čini sve napore kako bi prikrio svoje moći, ali istina je - on je uzurpirao vlast. On kontroliše sve ovde, a kontroliše i sve naše odnose sa inostranstvom. On stvara i obara vlade po svojoj volji."[41]

Pošto je berzanski slom obavio svoj posao, kongersmen Mek Feden je izneo ovakvu optužbu: „Novčani i kreditni resursi Sjedinjenih Država sada su potpuno pod kontrolom bankarske alijanse između Prve nacionalne banke Dž.P. Morgana i Nacionalne siti banke Kuna i Leba."

Mek Feden je 23. maja 1933. pokrenuo postupak protiv Odbora federalnih rezervi, organizacije koja je, po njegovom mišljenju, bila odgovorna za berzanski slom iz 1929. godine. Izneo je, pored ostalog, i sledeće optužbe:

„Optužujem ih... da su uzeli... preko 80 000 000 000 (osamdeset milijardi) dolara od vlade Sjedinjenih Država u 1928. godini... Optužujem ih... da su svojevoljno i nezakonito podizali i obarali kurs dolara... povećavali i smanjivali količinu novca u opticaju, u cilju lične koristi..."

Mek Feden je zatim proširio optužnicu, dajući do znanja da u potpunosti shvata suštinu događaja: „Optužujem ih... da su skovali zaveru sa internacionalnim bankarima kako bi ovi preuzeli i kontrolisali finansijske resurse SAD..."

I konačno, potvrdio je da kriza nije bila slučajna: „Ona je bila pažljivo planirana... Međunarodni bankari želeli su da ovde stvore uslove beznađa, kako bi lakše mogli da nastupe kao vladari svih nas."[42]

Zbog iznošenja istine o uzrocima krize i berzanskog sloma, Mek Feden je morao da plati visoku cenu: „Dva puta su ubice pokušale da ubiju Mek Fedena iz vatrenog oružja; on je, međutim, umro kasnije, nekoliko sati pošto je otišao s jednog banketa, i nema sumnje da je bio otrovan."[43]

Pošto je Berza doživela slom, Federalne rezerve su preduzele korake da smanje količinu novca u opticaju.

DATUM	KOLIČINA NOVCA (u milijardama)
Juni 1929. (vrhunac)	45,7 dolara
Decembar 1929.	45,6 dolara
Decembar 1930.	43,6 dolara
Decembar 1931.	37,7 dolara
Decembar 1932.	34,0 dolara
Juni 1933. (najniža)	30,0 dolara

Količina novca je, za nepune četiri godine, od oko 46 milijarde dolara opala na 30 milijardi. Delovanje Federalnih rezervi zamutilo je celokupan biznis u tolikoj meri da je „proizvodnja u fabrikama u zemlji, rudnicima i komunalnim preduzećima opala za više od polovine. Ukupna proizvodnja robe i usluga opala je za trećinu."[44]

Uprkos svim dokazima, još uvek ima ljudi koji ne znaju ko, ili šta je izazvalo berzanski slom 1929. godine. Jedan od njih je ekonomista Džon Kenet Galbrajt, koji je u knjizi *Veliki slom 1929.* napisao da uzroci krize još nisu sigurni.

U stvari, Galbrajt zna da obični ljudi nisu izazvali krizu i Slom koji je došao posle nje:

„Niko nije odgovoran za Veliki slom na Vol stritu. Niko nije pripremao špekulacije koje su mu prethodile. Stotine hiljada pojedinaca... nisu vođeni na klanicu. Oni su bili gonjeni... ludilom koje uvek zahvata ljude koji dolaze u dodir s mogućnošću da postanu veoma bogati. Mnogi sa Vol strita podstrekavali su ovo ludilo... Ali niko ga nije izazvao."[45]

Mediji su se sada umešali u zbrku, objavljujući da je sistem slobodnog preduzetništva propao i da Vlada mora da rešava ekonomske probleme izazvane nedostatkom mudrosti koja je bila ugrađena u sistem.

Rešenje je bilo „... nove Vladine mere i veća kontrola. Moći Odbora federalnih rezervi - bile su ojačane."[46]

Nešto skorije, imali smo priliku da vidimo koliko moći poseduju Federalne rezerve. Uzećemo kao primer dva novinska članka iz portlendskog „Oregonijana" od 24. februara 1972. Nalaze se jedan iznad drugog, na istoj stranici.

Gornji članak nosi naziv: „Odbor rezervi povećava kamatu na pozajmice bankama", a donji „Padaju vrednosti na Vol stritu."

Svako bi mogao da zaštiti svoje bogatstvo na Berzi znajući unapred kada će Odbor preduzeti akciju koja će oboriti Berzu. Štaviše, u obrnutom slučaju može se napraviti bogatstvo ako se unapred zna da će cene na Berzi skočiti.

U suštini, Sistem federalnih rezervi ništa i ne mora da učini, pošto će glasine biti dovoljne da izazovu pad cena deonica. Na primer, 16. decembra 1978. raširile su se glasine da Sistem federalnih rezervi predviđa neku akciju i Berza je oborila cene.

Još jedan kongresmen je, nešto skorije, pokušao da istražuje oko Federalnih rezervi. Kongersmen Rajt Petmen je predložio zakonski nacrt koji bi omogućio autorizovano i potpuno nezavisno ispitivanje Sistema od strane Službe opšteg računovodstva. Petmen je tvrdio da je ispitivanje neophodno da bi izabranim predstavnicima vlasti dalo potpunu i tačnu informaciju o unutrašnjim operacijama Sistema, pošto takvo ispitivanje nije sprovedeno od nastanka Sistema 1913.

Petmen je bio istinski zapanjen kada se suočio sa opozicijom ovom predlogu: „Iako sam predviđao da će službenici Sistema federalnih rezervi biti žestoko protiv mog predloga, iskreno me je zaprepastila masovna lobistička kampanja protiv preuzimanja bilo kakvog ispitivanja. I ovo je novi dokaz, ako je ikome potreban, da je potpuno i nezavisno ispitivanje... apsolutno neophodno i u najširem interesu."[47]

Kongresmen Petmen postigao je ipak „malu pobedu". Kongres je usvojio njegov predlog, ali uz amandman koji ograničava ispitivanje samo na administrativne troškove. Znači, ispitivače se troškovi po zaposlenom u Sistemu, broj olovaka kupljen svakom zaposlenom, itd. Teško da je to ono što je Petmen imao na umu.

Kasnije je Petmen, predsedavajući Kongresnog bankarskog komiteta, uklonjen s tog mesta, posle izbora 1974. Jedan kongresmen koji je glasao za njegovo smenjivanje obrazložio je to time što je Petmen „suviše star".

Ili je možda suviše pametan!

---

[1] „Prekretnica" („Milestones", „Time", March 29,1982), str. 73.

[2] Geri Alen: „Porez prevare" (Gary Alen: „Tax of Trim", „American Opinion", January, 1975), str. 6.

[3] Vilijem P. Hor: „Lindberg, dve generacije heroizma" (William P. Hoar: „Lindbergh, Terations of Heroism", „American Opinion", May, 1977), str. 8.

[4] „American Opinion" (May, 1976).

[5] Pukovnik Edvard Mendel Haus: Filip Dru , upravljač, str. 210.

[6] Ibid., sir. 70.

[7] Ibid, str. 87.

[8] Ibid, str. 221.

[9] Ibid., str. 226.

[10] Heri M. Doherti: Priča o Harding tragediji (Harry M. Daugherty: The Inside Story Harding Tragedy, Boston, Los Angeles: Western Islands), str. XXXVI.

[11] Vilijem P. Hor: „Endrju Karnegi" (William P. Hoar: „Andrew Carnegie", „American Opinion", December, 1975), str. 110.

[12] Neta Vebster: Predaja jedne imperije (Nesta Webster: Surrender of an Empire, London, 1931), str. 59.

[13] Geri Alan: „CFR, zavera za vladavinu svetom" (Gary Allen: ‚CFR, Conspiracy to Rule the World", „American Opinion", April, 1969), str. 11.

[14] „Life" (April 25,1949).

[15] H. S. Kenan: Banka federalnih rezervi, str. 105.

[16] Fusnota „Uvod u Federalne rezerve, novčana panika iz 1907." (Footnote „Prelude to the Federal Reserve, Curreancy Panic of 1907", „Dun's Review", December, 1977), str. 21.

[17] Frank Vanderlip: „Od dečaka do finansijera" (Frank Vanderlip: „From Boy to Financier", „Saturday Evening Post", February 8,1935).

[18] H. S.Kenan: op. cit, str. 100.

[19] Ferdinand Lundberg: Šezdeset familija Amerike (Ferdinand Lundberg: America's 60 families, New York: The Vanguard Press, 1937), str. 110 i 112.

[20]*Odbor guvernera Sistema federalnih rezervi: „Sistem federalnih rezervi" (Board of Govemers of the Federal Reserve System: . „Federal Reserve System", Washington D. C. 1963), str. 1.*

[21]*Geri Alen: „Bankari, zavereničko poreklo Sistema federalnii rezervi" (Gary Allen: „The Bankers, Conspiratorial Origins of The Federal Reserve", „Amerikan Opinion", March 1978), str. 16.*

[22] *Martin Larson: Federalne rezerve, str. 63.*

[23] *GeriAlen:op. cit, str. 1. .*

[24]*Odbor guvernera: „Sistem federalnih rezervi", str. 75.*

[25]*„Review of the News", (August 30,1978).*

[26]*„Review of the News" (Decembers, 1979), str. 2.*

[27]*„Review of the News"(February, 1978), str. 75.*

[28]*Kerol Kvigti: Tragedija i nada, str. 49.*

[29] *Geri Alen:op. cit, str. 24.*

[30] *Ibid., str. 24.*

[31] *Vilijem P. Hon „Henri Ford", (William P. Hoar „Henry Ford", .American Opinion", April, 1978), str. 20,107.*

[32] *Ferdinand Lundberg: op. cit, str. 221.*

[33] *Geri Alen:op.cit,str.27.*

[34] *H.S.Kenan:op.cit.,str.70.*

[35] *Džon Kenet Galbrajt Veliki slom 1929. (John Kenneth Galbraith: The Great Crash 1929, New York: Time Incorporated, 1954), str. 102.*

[36] *Ibid.,str.111.*

[37] *Geri Alen: „Federalne rezerve, antiekonomija buma i propasti" (Gary Allen: „Fe deral Reserve, the Anti-Economics of Boom and Bust", „American Opinion", April, 1970), str. 63.*

[38] *Ibid., str. 63.*

[39] *Ibid., str. 63.*

[40]*„Slom iz '29" („Crash of '29", .U.S. News and World Report", October 29, 1979), str. 34.*

[41]*Luj Mek Feden: „Kongresmen o korporaciji federalnih rezervi", „Kongresni zapi si" (Louis McFadden: „Congresman on the Federal Reserve Corporation", „Congressional Record", 1934), str. 24,26.*

[42]*„Kongresni zapisi" („Congressional Record", Bound Volume, May 23.1933), str. 4055-4058.*

[43]*Martin Larson: op. cit., str. 99.*

[44]*„Slom iz 79" C,U. S. News and World Report", October 29,1979), str. 32.*

[45] *Džon Kenet Galbrajt op. cit, str. 4,174.*

[46] *Ibid.,str. 190.*

[47] *„Rajt Petmanovo Nedeljno pismo" (Wright Patman's Weekly Letter" No 1880, 1973).*

Pukovnik EDVARD MENDEL HAUS (levo) bio je produžena ruka međunarodnog bankarskog bratstva. Manipulisao je predsednikom VUDROUOM VILSONOM (desno) kao marionetom. Vison ga je zvao „moj Alter ego". Mendel Hous je igrao glavnu ulogu u stvaranju Sistema federalnih rezervi i guranju Amerike u Prvi svetski rat. Uticaj koji je Haus imao na Vilsona primer je činjenice da u svetu visoke politike pravi vladari nisu oni koje ljudi vide.

Kongresmen LUJ MEKFEDEN, predsednik Komiteta za bankarstvo i monetarni sistem, tvrdio je da je do sloma na Berzi 1929. došlo zbog uticaja grupe međunarodnih bankara. Pisao je: „Kada je Akt o Federalnim rezervama izglasan, narod u SAD nije imao pojma da se tu uspostavlja jedan svetski sistem. Depresija nije bila slučajna, već pažljivo isplanirana. " Mnogi veruju da je Mek Feden otrovan.

DŽON PIJERPONT MORGAN, mlađi (levo), stvorio je veštačku paniku koja je bila izgovor za izglasavanje Akta o Federalnim rezervama. Morgan je poslužio kao glavni pokretač zaštite američkih kredita koji su za vreme Prvog svetskog rata davani V. Britaniji. Finansirao je i socijalističke grupe koje su bile za stvaranje jedne svemoćne, centralizovane vlade, koju bi, iza scene, kontrolisali međunarodni bankari. Posle njegove smrti, njegovi parnteri su finansijski pomogli boljševičku revoluciju u Rusiji.

POL VARBURG (desno), međunarodni finansijer, rođen u Nemačkoj, smislio je stvaranje Federalnih rezervi kako bi kontrolu nacionalne ekonomije prepustio međunarodnim bankarima. Federalne rezerve kontrolišu dotok novca, što omogućava manipulatorima da stvaraju smenjivanje ciklusa rasta i recesije. Onima koji su u to upućeni omogućava da gomilaju ogromne količine novca, a onima koji su u Zaveri da kontrolišu ekonomiju i dalju centralizaciju vlasti.

GLAVA XVII

PROGRESIVNI POREZI NA PRIHOD

Ekonomista i pisac Henri Hezlit (Henry Hazlitt) je, u svojoj knjizi *Čovek protiv države blagostanja*, primetio:

„U 'Komunističkom manifestu' iz 1848, Marks i Engels su otvoreno predložili 'veoma progresivni porez' kao instrument kojim će proletarijat iskoristiti svoju političku nadmoć da bi postepeno oteo sav kapital od buržoazije, da bi centralizovao sva sredstva za proizvodnju u ruke države i da bi despotski zadro u pravo na privatnu svojinu..."[1]

Kako progresivni porez na prihod otima svojima od „buržoazije" (klase radnika)?

Progresivni porez na prihod povećava procenat poreza koji se uzima od poreskog platiše kako njegov prihod raste. (Nedavno se u novinama pojavio jedan šaljivi strip, koji svakodnevno izlazi u po nekoliko sličica, sa ovakvim tekstom: muž govori ženi: „Povišica plate od 8%, koju smo dobili, bez obzira na inflaciju znači povećanje... poreza. Sada gubimo 10 dolara nedeljno"!)

Karl Marks je bio autor plana o primeni progresivnih poreza na prihod i centralnoj banci, koji zajedno uništavaju zaradu srednje klase. A senator Nelson Oldrič je bio taj koji je Kongresu Sjedinjenih Država podneo zakonske predloge kako o progresivnim porezima tako i o centralnoj banci!

Evo primera, uzetog iz poreskih tablica Unutrašnje službe prihoda (IRS)[2], koji potvrđuje navode iz malopredašnjeg stripa:

PRIHOD	POREZ	PROCENAT PRIHODA
5 000 dolara	810 dolara	16%
10 000 dolara	1820 dolara	18%
20 000 dolara	4 380 dolara	22%

Zapažate da, kada se prihod udvostruči, rastu i poreske stope po shemi o progresivnom oporezivanju. Drugim rečima, kada sindikati izdejstvuju povišice plata „zbog porasta troškova života" vezanih za inflaciju, oni, u stvari, oštećuju članove sindikata, jer u povišicu nikada nisu uračunati i procenti koji odlaze na progresivno oporezivanje.

Sindikati bi trebalo da zahtevaju povećanje prihoda na osnovu „porasta troškova života, plus porasta poreske stope". Znate da se to nikada ne događa. Štaviše, sindikati se često okrivljuju kao uzroci inflacije, a i oni sami retko se suprotstavljaju ovakvim optužbama.

Kada je progresivno oporezivanje prihoda konačno usvojeno kao Šesnaesti amandman na Ustav, pojedinci koji su podržavali taj amandman govorili su da nametnuti porez nije velika stavka. Obrazlagali su to ovako:

- Ko god ima prihod manji od pet hiljada dolara (godišnje), ne plaća nikakav porez.
- Kada (onaj ko zarađuje) dosegne tu sumu, sve što će morati da plati jeste četiri desetine jednog procenta, dakle 20 dolara godišnje.
- Ukoliko je prihod deset hiljada dolara, porez je svega 75 dolara godišnje.
- Na prihod od 100 000 dolara, porez je dva i po procenta, ili 2 500 dolara.
- A na prihod od pola miliona dolara, porez je 25 000 dolara ili 5 odsto.[3]

Ali, čak ni ovaj zaista minimalni porez nije mogao da prevari ljude koji su znali da će jednoga dana, u budućnosti, taj porez postati težak teret Amerikancima. Tokom rasprave o amandmanu u Predstavničkom domu u Virdžiniji, 1910. godine, govornik Ričard R. Bird (Richard R. Byrd) izrazio je svoje protivljenje Zakonu o progresivnim porezima, sledećim upozorenjem:

„On će proširiti federalnu vlast koja će tada imati uticaja na obične, svakodnevne poslove građana. Ruka iz Vašingtona će biti ispružena i položena na svaki posao; oko federalnog inspektora biće u svačijoj blagajni. Zakon će iz nužde morati da ima inkvizitorske sadržaje; sobom će povlačiti i stroge kazne. On će stvoriti komplikovanu mašineriju. Pod njim će se poslovi povući u sudnice, daleko od mesta gde treba da se obavljaju. Teške kazne koje će nametnuti... novi tribunali stalno će opterećivati poreske obveznike. Prinudiće poslovne ljude da pokazuju svoje knjige i otkrivaju svoje poslovne tajne. Zahtevaće potvrde i izjave pod zakletvom..."[4]

Tokom debate o amandmanu u američkom Senatu, nekolicina senatora je izrazila strah da će male poreske stope biti samo početak, a da će zatim uslediti sve više i više. Jedan senator je još tada predložio da se poreska stopa poveća na 20% od prihoda poreskog obveznika.

Senator Vilijem Bora (William Borah) iz Ajdahoa, koji je bio zapanjen ovim predlogom, zapitao se: „Ko bi, ikada, mogao da nametne tako pljačkaški porez"?[5]

Pa ipak, i pored svih suprotstavljanja, 25. februara 1913, progresivni porez na prihode ušao je, kao 16. amandman, u Ustav SAD.

Šta se poreskim obveznicima dogodilo od usvajanja 16. amandmana ilustrovaće nam sledeća tabela:

GODINA	POREZ NA PRIHOD (po glavi stanovnika)
1913.	približno: 4 dolara
1980.	približno: 2 275 dolara

(Iznos ovog poreza iz 1980. popeo se na približno 40% od ukupnih ličnih prihoda).

Organizacija koja se bavi praćenjem oporezivanja je takozvana Poreska fondacija (Tax Foundation). Ona izračunava i objavljuje, svake godine, koliko dana u godini čovek mora da radi da bi otplatio porez državi, a koliko mu ostaje da radi za sebe. Dan kada je zaradio da plati za porez u toj godini, oni su prozvali „danom oslobođenja od poreza" (Tax Freedom Day). Svake godine, taj dan dolazi sve kasnije i kasnije. Evo kako to izgleda na tabeli

GODINA	DAN OSLOBOĐENJA OD POREZA	UTROŠENI PROCENAT VREMENA U GODINI
1930.	13. februar	11,8
1940.	8. mart	18,1
1950.	4. april	25,5
1960.	18. april	29,3
1970.	30. april	32,6

1980. 11. maj 35,6

To znači da u 1980. prosečni radnik radi 35,6 odsto vremena u godini, odnosno od 1. januara do 11. maja, za državu. Tek od tog datuma on počinje da zarađuje za sebe.

Iako je ovaj porez narodu poturen kao sistem za „mužu bogatih" (koji će da natera bogate da plaćaju većinu poreza procentom njihovih ogromnih zarada), srednja klasa je, u stvari, ta koja plaća najveći deo poreza. Ovo je lepo objasnio članak „Asošijeted presa" od 13. septembra 1980. koji je nosio naslov

„Ljudi sa srednjim prihodima su možda manjina, ali plaćaju 60,1 odsto od svih poreza."[6]

U njemu se kaže da:

a) ljudi s prihodom ispod 10 000 dolara godišnje čine 43,9%, tj. 91 milion poreskih obveznika, ali plaćaju svega 4,4% ukupne sume svih poreza;

b) ljudi s prihodom između 15 000 dolara godišnje čine 38,2% poreskih obveznika, ali plaćaju 60,1% svih poreza; i

c) ljudi s prihodom većim od 50 000 dolara godišnje čine 2,4% obveznika **a** plaćaju 27,5% svih dažbina.

Sada, kada su centralna banka i porez na prihod bili na svome mestu, planeri su mogli ubrzano da povećavaju obim vlasti - Frenklin Ruzvelt je bio predsednik 1945, kada je federalna vlada potrošila ukupno 95 milijardi dolara. Godine 1945. je još trajao Drugi svetski rat i moglo se očekivati da će troškovi vlasti biti uvećani zbog troškova rata. Ali, umesto da se smanje, troškovi su posle rata počeli vrtoglavo da rastu.

To će nam najbolje ilustrovati ova tabela

:

GODINA	PREDSEDNIK	PREDLOŽEN PRVI PUT BUDŽET OD
1962.	Džon Kenedi	100 milijardi dolara
1970.	Ričard Nikson	200 milijardi dolara
1974.	R. Nikson/Džerald Ford	300 milijardi dolara
1978.	Džimi Karter	400 milijardi dolara
1979.	Džimi Karter	500 milijardi dolara
1981.	Karter/Ronald Regan	700 milijardi dolara
1984.	Ronald Regan	800 milijardi dolara
1986.	predviđanje[7]	900 milijardi dolara
1988.	predviđanje	1000 milijardi dolara

Stara je istina da, što je veći budžet, ima više mogućnosti rasipanja novca. U stvari, vlast namerno rasipa novac pronalazeći uvek nove načine za rasipanje. O tome ćemo govoriti u sledećim poglavljima. Ako je cilj da vlast troši novac, onda je rasipništvo pravi način za povećanje troškova.

Ovo bi, bar delimično, moglo da objasni zašto se u američkim novinama i časopisima pojavljuju i ovakvi naslovi, na koje Vlada najčešće uopšte ne reaguje:

„Socijalna izdvajanja prešla cifru od jedne milijarde."[8]

„Milijarde cure iz slavine Pentagona".[9]

Jednu drugu indikaciju da federalna vlada namerno razbacuje novac dobili smo od dr Suzan L.M. Hak (Susan L M. Huck). Ona je u novinskom članku objavila da je budžet Ministarstva zdravlja, obrazovanja i socijalnog staranja za 18 godina, od njegovog osnivanja (1954) do 1972, porastao sa 5,4 milijarde dolara na 80 milijardi dolara. Međutim, najvažnije otkriće ovog članka je da su „insajderi establišmenta postavili sebi za cilj da budžet raste 27,5% svake godine..."[10]

Drugim rečima, rast budžeta unapred je određen, prema ustanovljenim procentima: znači, budžet ne raste prema potrebama, već da bi se novac trošio. Ministarstvo za zdravlje, obrazovanje i socijalno staranje obavezno je da svake godine potroši novac, postojala za to potreba ili ne! To Ministarstvo mora da pronađe načina da potroši novac! Potroši, čak i ako moraš da razbacuješ!

Trošenje se nastavilo i posle članka doktorke Hak. Na primer, isto to Ministarstvo potrošilo je preko 200 milijardi dolara u fiskalnoj 1979/1980. godini.

Nije, međutim, ova ustanova jedina koja je povećavala Vladine troškove. Sada se održavaju seminari koji podučavaju svoje polaznike na temu „Kako dobiti što više novca" od federalnih vlasti.

Ovoliko trošenje pada na grbaču američkog građanina, poreskog obveznika. Potrošnja novca od strane Vlade porasla je, mereno po glavi stanovnika, sa 6,90 dolara u 1900. na 3 000 dolara u 1980. godini.

Ovakvo povećano trošenje omogućava Vladi da svake godine uvećava deficit, a samim tim i

nacionalni dug. Porast nacionalnog duga omogućava onome koji Vladi zajme novac - a to su Federalne rezerve - da zarađuje od kamata, koje u krajnjoj instanci plaćaju poreski obveznici.

Veza između Vladinog trošenja, nacionalnog duga i godišnjih kamata najbolje se vidi na ovoj tabeli:

(u dolarima)

GODINA	NACIONALNI DUG	PO GLAVI	GODIŠNJA KAMATA
1845.	15 miliona	0,74	1 milion
1917.	3 milijarde	28,77	24 miliona
1920.	24 milijarde	228,23	1 milijarda
1945.	258 milijardi	1853,00	4 milijarde
1973.	493 milijarde	2 345,00	23 milijarde
1979.	830 milijardi	3 600,00	45 milijardi
1980.	1.000 milijardi	4 500,00	95 milijardi

Ovakvi neizbalansirani budžeti od 1978. naovamo postaju sve groteskniji, kada se ima u vidu da je protivzakonito ne izbalansirati budžet. Javni zakon br. 93-435, usvojen 1978, neopozivo tvrdi: „Počevši sa fiskalnom 1981. godinom, ukupna izdavanja iz budžeta ne smeju prelaziti njegove prihode."[11]

Još dramatičnije izgledaju statistički pokazatelji koji nam saopštavaju koliko su iz budžeta potrošili razni američki predsednici, prosečno, po danu provedenom u kabinetu. Džordž Vašington je trošio 14 000 dolara po danu. Uporedite to s jednom milijardom i 325 miliona dolara koje je dnevno trošio Karter.[12] Međutim, predsednik Ronald Regan će, nesumnjivo, biti šampion u ovoj kategoriji. Predviđa se da će u 1988, prema procenjenom budžetu, trošiti 3 milijarde i 87 miliona dolara dnevno. (Dakle, tri milijarde dolara dnevno!)

Samo, gde je kraj ovom stvaranju dugova?

Možda odgovor leži u članku koji se 22. maja 1973. pojavio u novinama „Portlend Oregonian". Nosio je naslov: „Počinju razgovori o promeni novčanog sistema." U njemu je bio ovakav komentar: „Pošto je dolar pod pritiskom u Evropi, grupa međunarodnih finansijskih zvaničnika otvorila je u ponedeljak raspravu o nacrtu Novog svetskog monetarnog sistema.

Prema izvorima MMF-a (Međunarodnog monetarnog fonda, organizacije koja se i sastajala da napravi nacrt), nacrt sistema će obezbediti više prostora za odlučivanje kada će zemlja koja ima poremećen bilans morati da snizi vrednost svoje valute."[13]

Zapažate da država s problemima u sopstvenom monetarnom sistemu više neće imati mogućnost da sama rešava svoje teškoće, već će morati da se potčini naređenjima ove međunarodne institucije koja će dotičnu zemlju naterati da promeni vrednost svoje valute.

Amerikanci će zaista izgubiti kontrolu nad sopstvenim novcem.

---

[1] Geri Alen: „Porez na guljenje" (Gary Allen: „Tax of Trim", „American Opinion", January 1975), str. 75.

[2] Internal Revenne Service (IRS) - Unutrašnja služba prihoda (prim. prev.).

[3] Geri Alen: op. cit, *str. 66.*

[4] *„Review of the News" (March 20,1974).*

[5] *„Review of the News" (December 10,1980), str. 53.*

[6] „The Arizona Daily Star" (September 13,1980), str. 2-A.

[7] *Knjiga je pisana 1985. godine. Autor je bio u pravu. Predloženi budžet ni budžet je već 1989. dostigao cifru od 1200 milijardi dolara .*

[8] *„The Arizona Dairy Star" (March 13,1980), str. 8-F.*

[9] *„U.S. News and Wortd Report" (April 27,1981), str. 25.*

[10] *Suzan L. M. Hak: „Davanja" (Susan L M. Huck: .Giveaways", „American Opinion", July-August 1972), str. 61.*

[11] *„The Review of the News" (February 20,1980), str. 75.*

[12] „U.S. News and World Report" (October 20,1980), str. 67. [13] „The Oregonian" (May 22,1973).

DŽON DEJVISON ROKFELER (1819-1937), *osnivač giganta petrolejske industrije, trusta*

„Standard oil end kompani", formiranog 1870. godine.

GLAVA XVIII

NENASILNE ORGANIZACIJE

Karl Marks, takozvani „otac komunizma", formulisao je dva metoda za postizanje komunističke države:

nasilni metod, i

nenasilni metod.

Nasilni metod isproban je u Francuskoj revoluciji 1789, komunističkim revolucijama u Evropi 1848, i u revolucijama u Rusiji 1905. i 1917. godine.

Nenasilnim metodom socijalizovana je engleska država, a on se primenjuje i u nametanju socijalizma Sjedinjenim Državama.

Veoma često, ova dva metoda koriste se zajedno, za postizanje cilja koji im je zajednički: komunističke države. U nekim situacijama ovi metodi se, tobože, suprotstavljaju jedan drugome. No, rezultat je uvek isti: socijalizam (komunizam) sve više se širi.

Nenasilni metod najbolje ćemo shvatiti ako proučimo različite organizacije koje promovišu marksističke ciljeve.

Tajna uspeha ovog metoda leži u sposobnosti da se antikomunisti navedu da podrže komunistička sredstva i ciljeve. Oni bivaju uključeni u rad različitih organizacija koje su osnovali komunisti, a koje nose bezazlena ili zvučna imena. Najčešće, ljudi koji im se priključuju ne shvataju u potpunosti pravu prirodu i svrhu tih organizacija.

Ovu strategiju otkrio je 1938. u Rusiji sekretar Kominteme Georgi Dimitrov, koji je rekao: „Pustimo naše prijatelje da obave posao. Moramo uvek imati na umu da jedan simpatizer generalno vredi više nego tuce militantnih komunista. Naši prijatelji moraju umesto nas da zbune neprijatelja, da sprovedu naše glavne direktive i da za našu stvar mobilišu ljude koji ne misle kao mi, i do kojih mi nikada ne bismo mogli da dopremo."[1]

ROUDSOVA STIPENDIJA

Sesil Rouds (Cecil Rhodes), čovek koji je u Južnoj Africi krajem XIX veka nagomilao bogatstvo u zlatu i dijamantima, uz finansijsku podršku Rotšilda, imao je viziju (pored zgrtanja novca) koja ga je opsedala celoga života. Njegov cilj „...bio je da ujedini sve narode koji govore engleskim jezikom i da sav ostali nastanjeni svet stavi pod njihovu kontrolu."[2]

Biograf gospodina Roudsa kaže: „Svetska vlada bila je Roudsova najveća želja".[3]

Posle smrti gospodina Roudsa, u njegovom testamentu pronađen je program stipendiranja po kojem bi mladi, inteligentni ljudi dobili mogućnost da studiraju u Engleskoj. Između dve i tri hiljade mladih ljudi u najboljem dobu dobilo bi njegovu stipendiju i na taj način „utisnuli u svest u najprijemčivijem dobu svoga života san svoga dobrotvora."[4]

San toga „dobrotvora" bio je, naravno, Svetska vlada.

Neki od poznatijih Roudsovih stipendista iz Amerike bili su: Din Rask (Dean Rusk), bivši državni sekretar, Volt Vajtmen Rostou (Walt Whitman Rostow), visoki Vladin službenik, Dž.Vilijem Fulbrajt, bivši senator, Nikolas Kacenbah (Nicholas Katzenbich), bivši javni tužilac, Fren Čerč (Frank Cherch) bivši senator, Hauard K. Smit (Howard K. Smith), bivši politički komentator na televiziji, i senator Bil Bredli (Bill Bradley). Ko god da je proučavao izborne govore i javne nastupe ovih ljudi, mora se saglasiti s tim da se ni za jednog od njih ne može reći da je „konzervativan".

FABIJANSKO DRUŠTVO

Fabijansko društvo je engleska organizacija osnovana 1884. godine. Dobila je naziv po rimskom vojskovođi iz trećeg veka Kvintusu Fabijusu Maksimusu koji se uspešno borio protiv Hanibala.

Fabijanci su upoznali tajnu njegove strategije: nikada se ne suprotstavljaj neprijatelju direktno, na otvorenom bojnom polju, već ga pobeđuj postepeno, serijom mnogih bitaka, i uvek se povlači posle svakog uspešnog napada. Fabijus je bio uspešan u gerilskom ratu, koristivši jednostavnu strategiju strpljivog, postepenog napredovanja. Znao je da moćne Hanibalove armije nikada ne bi mogao da porazi u otvorenoj bici, jer je imao manje ljudi. Stoga nikada nije pristajao na direktnu borbu.

Tu i takvu strategiju usvojili su „Fabijanci". Znali su da snge slobodnog preduzetništva poseduju superiornu filosofiju i da sa njima nikada ne smeju direktno da se sučele. Morali su da se zadovolje serijom malih pobeda čiji će krajnji zbir predstavljati veličanstvenu pobedu i konačni trijumf socijalizma.

Njihov prvobitni simbol bila je kornjača, koja je označavala sporo, postepeno kretanje unapred, no kasnije je promenjen vukom u jagnjećoj koži, „...kako je predložio Džordž Bernard Šo (član Fabijanskog društva), smatrajući da ovaj heraldički simbol mnogo bolje odslikava suštinu Fabijanskog društva."[5]

Filosofija Društva je jednostavna. Napisana je 1887. godine, i svaki član je dužan da je se pridržava. Ona glasi:

„Fabijansko društvo ima za cilj reorganizaciju društva putem oslobođenja zemljišnog i industrijskog kapitala iz ruku pojedinaca i klasa... Društvo, shodno tome, radi na ukidanju privatnog vlasništva nad zemljom..."[6]

Fabijansko društvo obznanilo je, u stvari, osnovne postavke marksizma: ukidanje privatne svojine, u ovom slučaju, svojine nad zemljom. Zatim se priključilo nenasilnom ogranku marksističke zavere, prihvatajući nenasilni, postepeni put ka totalnoj vladi.

Celokupnu strategiju detaljno je opisao H. Dž. Vels (H. G. Wells), poznati pisac naučne fantastike i član Fabijanskog društva:

„Maloj grupi Engleza koji su osnovali fabijanski sociolozi biće, uglavnom, ostavljeno da stvore treći idejni sistem za rastuću koncepciju socijalizma, koji bi preobratio revolucionarni socijalizam u administrativni socijalizam. Socijalizam će prestati da bude otvorena revolucija, i postaće zavera."[7]

Džordž Orvel je, isto tako, bio član Fabijanskog društva. U romanu *1984.* jedan lik po imenu O'Brajen kaže: „Mi znamo da niko ne grabi vlast s namerom da je napusti. Moć nije sredstvo, ona je cilj. Ljudi ne uspostavljaju diktature da bi zaštitili revolucije, oni podižu revolucije da bi uspostavili diktature."

Svi napori fabijanskih socijalista urodili su plodom 1905. godine, kada su u Londonu ugostili jedan ogranak pristalica nasilnog marksističkog metoda dolaska na vlast, boljševičke komuniste. Glavni cilj londonskog sastanka bio je da fabijanci pozajme novac boljševicima, kako bi izveli revoluciju u Rusiji 1905. godine. Džon Majnrad Kejns, još jedan pripadnik Fabijanskog društva, prisustvovao je tom sastanku, i u jednom pismu, upućenom majci, u poverenju je saopštio sledeće: Jedini put koji mi je otvoren jeste da budem lagani boljševik."

Kejns je kasnije i delom potvrdio da deli boljševičku želju za uništenjem sistema slobodnog preduzetništva. Tvrdio je da će njegove ekonomske ideje biti „eutanazija (ubistvo iz milosrđa) kapitalizma."

Benito Musolini, vođa italijanskih fašista, pročitao je neke Kejnsove radove i lično iskazao svoje odobravanje njegovih stavova. Rekao je: „Fašizam se u potpunosti saglašava sa gospodinom Mejnardom Kejnsom, uprkos njegovoj dobro znanoj liberalnoj poziciji. U stvari, odlična knjižica gospodina Kejnsa *Kraj laissez-fairea,* može da posluži kao odličan uvod u fašističku ekonomiju. Jedva da u njoj ima nećega čemu bi prigovorili, a ima mnogo toga čemu aplaudiramo.

Kejnsove ideje načinile su ga „po opštem mišljenju, najuticajnijim ekonomistom ovog veka",[9] kako je to rekao drugi stručnjak za ekonomiju, Džon Kenet Galbrajt.

Ima, međutim, i ekonomista koji se ne saglašavaju sa ovakvim stavom. Jedan od njih, Fridrih fon Hajek, to je ovako obrazložio: „Odgovornost za sadašnju inflaciju koja vlada u celom svetu - žao mi je što moram da kažem - direktno i potpuno leži na ekonomistima koji su prihvatili učenja lorda Kejnsa. Vlade širom sveta su po njihovim savetima, čak i po nagovoru, finansirale rastuće troškove stvaranjem (štampanjem) novca u tolikoj meri da bi svaki ugledniji ekonomist pre Kejnsa lako mogao da predvidi da će to izazvati vrstu inflacije koju smo dobili."

Na žalost, svet ne sluša doktora Hajeka, i pored toga što je 1974. dobio Nobelovu nagradu za ekonomske nauke, a inflacija se pojavljuje kad god se slušaju ekonomisti koji slede Kejnsa.

LONDONSKA ŠKOLA ZA EKONOMIJU

Sidni Veb (Sidney Webb), jedan od osnivača Fabijanskog društva, stvorio je i školu koja je imala cilj da širi ideje socijalizma sinovima velikih bogataša. Bila je to „Londonska škola za ekonomiju".

U početku, njene fondove finansirali su najbogatiji: Rokfelerova fondacija, Karnegijeva fondacija za Ujedinjeno Kraljevstvo, gospođa Ernest Elmhirst (Ernest Elmhirst), udovica Vilijarda Strajta (Williard Straight), partnera Dž.P.Morgana, i mnogi drugi.

Najpoznatiji studenti koji su pohađali ovu školu su: Džozef Kenedi, junior, sin Džozefa Kenedija, senatora, koji je želeo da postane prvi katolički predsednik SAD; Džon Kenedi, koji je kasnije postao predsednik, Dejvid Rokfeler, Robert Kenedi junior, sin Roberta Kenedija; senator Denijel Majnihan (Daniel Moynihan); Džomo Kenijata (Jomo Kenyatta), čovek koji je kasnije formirao afričku terorističku organizaciju Mau-Mau koja je pobila hiljade njegovih zemljaka - Afrikanaca; i Erik Siverid (Eric Sevareied), značajna ličnost televizijske mreže CBS.

SAVET ZA INOSTRANE ODNOSE (CFR)

Tomas Džeferson je pokušao da upozori Amerikance na opasnosti međunarodne zavere kada je izjavio: „Pojedinačna tiranska dela mogu se pripisati slučajnom, dnevnom stavu, ali serija ugnjetavanja započeta u kritičnom periodu i dosledno nastavljena posle svake promene Kabineta suviše jasno pokazuje nameran, sistematičan plan koji nas baca u ropstvo."[10]

Džeferson je želeo da odgovori na pitanje: „Zašto se ništa ne menja?", koje postavljaju oni koji glasaju za promene u američkoj vladi, dajući svoje glasove opozicionoj partiji. Ako se sve odvija na isti način, bili na vlasti republikanci ili demokrati, onda je sasvim razumno verovati da postoji zavera. To bi, u suštini, značile Džefersonove reci.

Mnogi smatraju da je osnovni razlog izostanka promena i kad se administracije menjaju, postojanje Saveta za inostrane odnose. Savet za inostrane odnose (Council on Foreign Relations - CFR) formiran je u Njujorku 29.jula 1921. godine.

Iako danas ova organizacija broji oko 2 000 članova koji pripadaju najelitnijim krugovima vlasti, biznisa, finansija, komunikacija i univerziteta, ona je među Amerikancima gotovo nepoznata.

Glavni razlog leži u činjenici da Član 2. poslovnika CFR-a zahteva da sastanci ove grupe budu potpuno zatvoreni. Ako bi neki član, bez odobrenja, pustio u javnost neku informaciju sa sastanka, bio bi odmah isključen, bez prava na žalbu.

Savet za inostrane odnose osnovala je grupa „intelektualaca" koji su smatrali da postoji potreba za Svetskom vladom, za koju narod Amerike nije spreman. Pošto projekt uključenja u Društvo naroda nije prihvaćen u Senatu, osnivači CFR-a su ovu organizaciju stvorili sa isključivim ciljem da pripreme narod za prihvatanje Svetske vlade kao jedinog rešenja za probleme u svetu.

Medu osnivačima su se nalazili mnogi koji su, posle Prvog svetskog rata, učestvovali u potpisivanju Versajskog ugovora: pukovnik Edvard Mendel Haus, autor knjige *Filip Dru, upravljač;* Volter Lipman, koji će postati jedan od najpoznatijih novinara liberalnog establišmenta; Džon Foster Dals, koji će

kasnije biti državni sekretar predsednika Ajzenhauera, Alen Dals, kasniji direktor Centralne obaveštajne agencije (CIA) i Kristijan Herter (Christian Herter), koji je zamenio Dalsa na mestu državnog sekretara.

Novac za osnivanje CFR-a došao je od Dž.P.Morgana, Džona D.Rokfelera, Bernarda Baruha, Pola Varburga, Ota Kana (Otto Kahn) i Jakoba Šifa.

Lord ALFRED MILNER (levo), bogati Englez i produžena ruka Rotšildovih, služio je kao blagajnik međunarodnih bankara u Petrogradu za vreme Revolucije. Milner je kasnije predvodio tajno društvo, poznato pod nazivom , „Okrugli sto", koje je radilo na uspostavljanju Svetske vlade, preko koje bi klika prebogatih finansijera kontrolisala svet pod maskom „socijalizma". Američki pandan te Zavere zove se Savet za inostrane odnose (SFR), i osnovali su ga i još uvek kontrolišu levo orijentisani svetski bankari.

JAKOB ŠIF (desno), prema tvrđenju njegovog unuka Džona, kao dugogodišnji partner Rotšildovih, uložio je u komunističku revoluciju u Rusiji oko 20 miliona dolara. Prema podacima iz dosijea u Stejt departmentu, njegova firma. Kun-Leb i kompani" obezbedila je bankarsku podršku prvom Staljinovom petogodišnjem planu. Šifov partner i rođak, Pol Vorburg, smislio je i radio na uspostavljanju Sistema Federalnih rezervi dok je bio na platnom spisku Šifove kompanije. Šifovi naslednici su danas, takođe, aktivni u CFR-u.

DŽON ROKFELER SA PRAUNUCIMA

Sedište Saveta za inostrane odnose (CFR) u 68. ulici u Njujorku. CFR priznaje da mu je ciij da ukine Ustav i zameni američku, nekada nezavisnu, republiku Svetskom vladom. Članovi Saveta za inostrane odnose kontrolisali su šest poslednjih američkih administracija. Ričard Nikson je, takođe, bio član CFR-a i imenovao je bar još stotinu drugih Hanova Saveta na visoke funkcije u svojoj Administraciji

Svoje ciljeve CFR je kontinuirano izlagao Amerikancima kroz razne publikacije, od kojih je najpoznatiji časopis „Inostrani poslovi" (Foreign Affairs). Pored toga, često su stavovi ove organizacije izlazili u posebnim tematskim časopisima, kao što je, recimo, „Studio". U broju 7 ovog časopisa (od 25.novembra 1959) objavljen je dokument koji iznosi pravi cilj CFR-a, a to je: „izgradnja novog međunarodnog poretka koji bi mogao da odgovori zahtevima sveta za mirom i društvenim i ekonomskim promenama... međunarodnog poretka koji bi... uključivao i države koje su sebe proglasile socijalističkim

(komunističkim) zemljama."[11]

Reči „novi međunarodni poredak" su, u stvari, ključne i one se odnose na Svetsku vladu.

Bivši član CFR-a, admiral u penziji, Čester Vord (Chester Ward), o ciljevima ove organizacije je napisao sledeće:

„Najmoćnija klika u ovoj elitističkoj grupi ima jedan zajednički cilj - ona želi da iznudi predaju suvereniteta i nacionalne nezavisnosti Sjedinjenih Država. Druga klika međunarodnih članova CFR-a... obuhvata internacionalne bankare sa Vol strita i njihove ključne agente. Oni prvenstveno žele da dobiju bankarski monopol nad svetom, koja god sila na kraju bude kontrolisala globalnu vladu. Svi oni bi, najverovatnije, želeli da ta sila budu svemoćne Ujedinjene nacije; spremni su, međutim, da se založe za i u korist Svetske vlade koju bi kontrolisali sovjetski komunisti, ukoliko bi im suverenost SAD ikada bila predata u ruke."[12]

Risijev (Reece) Komitet kongresa za preispitivanje rada fondacija, zamerio je Savetu za inostrane odnose zbog toga što nije „objektivan". Rekao je da „delovanje CFR-a nije objektivno ali da je pretežno usmereno ka promovisanju globalističkog koncepta."[13]

Den Smut (Dan Smoot), jedan od prvih koji se bavio Savetom za inostrane odnose, sumirao je njegovo delovanje na sledeći način: „Krajnji cilj Saveta za inostrane odnose...je...kreiranje svetskog socijalističkog sistema i zvanično učešće Sjedinjenih Država u tome."[14]

Admiral Vord je dodao da se veliki uticaj CFR koristi u svrhu „promocije razoružanja i ograničavanja suvereniteta SAD i njegove nacionalne nezavisnosti u korist jedne svemoćne Svetske vlade."

Jasno je da su se osnivači CFR-a, koji su, uzgred rečeno, učestvovali i u donošenju Povelje Društva naroda (Volter Lipman, Alen Dals i Kristijan Herter), nadali da će se Svetska vlada oformiti posle Prvog svetskog rata, jer je s tim ciljem i bio vođen. (O vezi Svetske vlade i Prvog svetskog rata govorićemo u narednim poglavljima).

Štaviše, predsednik Vudrou Vilson je u svom čuvenom govoru „U četrnaest tačaka", od 8.januara 1918, izjavio da „...se mora formirati opšte udruženje država..."

Savet za inostrane odnose je bio dobro zastupljen i prilikom sastavljanja druge moguće Svetske vlade, odnosno organizacije Ujedinjenih nacija (1945. godine), pošto je Društvo naroda u svom pokušaju njihovog uspostavljanja propalo. Zastrašujuća je činjenica da je u američkoj delegaciji prilikom formiranja Ujedinjenih nacija bilo 47 članova CFR-a, uključujući Edvarda Stetinijusa (Edward Stettinius), tadašnjeg državnog sekretara, Džona Fostera Dalsa, Nelsona Rokfelera, Adlaja Stivensona (Adlai Stevenson) i prvog predsedavajućeg Ujedinjenih nacija, Aldžera Hisa (Alger Hiss).

Savet za inostrane odnose je, isto tako, obznanio i svoje prisustvo u Vašingtonu: „Njegovo članstvo je već generacijama glavni izvor za regrutovanje visokih Vladinih službenika, kako za demokratsku tako i za republikansku administraciju u Vašingtonu."[16]

Henri Mek Kloj (Henry McCloy), pomoćnik sekretara, zadužen za pitanja personala kod ministra rata Henrija Stimsona (Henry Stimson), i član CFR-a, dao nam je tipičan opis delovanja ove organizacije: „Kad god nam je (u Ministarstvu) bio potreban čovek, prelistali bismo spisak članova CFR-a, i uputili poziv u Njujork (gde je glavni štab Saveta za inostrane odnose)."[17]

Opaska gospodina Mek Kloja o tome kako se iz redova CFR-a biraju ljudi za važna mesta u vlasti, je, na žalost, tačna. Od osamnaest sekretara državne blagajne od 1921. do danas, dvanaestorica su bili članovi Saveta za inostrane odnose.

Od šesnaest državnih sekretara, dvanaestorica su pripadali CFR-u. Ministarstvo odbrane, formirano 1947, imalo je do danas ukupno petnaestoricu sekretara. Devetorica od njih bili su članovi Saveta za inostrane odnose. Centralna obaveštajna agencija (CIA) takođe je ustanovljena 1947. godine. Od njenih jedanaest direktora, sedmorica su bili iz Saveta za inostrane odnose.

Šestorica od sedmorice komandanata Vojne akademije „Vest point", svaki vrhovni zapovednik savezničkih vojnih snaga u Evropi, i svaki američki ambasador pri NATO-u do sada - bili su članovi CFR-a.

Ni drugi ogranci izvršne vlasti nisu mogli da prođu bez pečata CFR-a. U svakoj administraciji, i republikanskoj i demokratskoj, postoje četiri ključna mesta, koja su, gotovo bez izuzetka, uvek popunjavali pripadnici CFR-a. To su: savetnik za nacionalnu bezbednost, državni sekretar, sekretar odbrane i sekretar Državne blagajne.

Najskorija potvrda ove činjenice došla je od predsednika Ronalda Regana koji je naimenovao tri člana CFR-a na ova četiri položaja: Aleksandera Hejga (Alexander Haig) za državnog sekretara, Kaspara Vajnbergera (Caspar Weinberger) za sekretara odbrane i Donalda Rigana (Donald Regan) za sekretara Državne blagajne.

Četvrti položaj (Savet za nacionalnu bezbednost) dobio je Ričard Alen (Richard Allen), koji nije

član CFR-a. Međutim, njega je predsednik Regan, veoma brzo po naimenovanju, smenio.

Čak je i zakonodavni organ vlasti imao veliki broj članova Saveta za inostrane odnose. Godine 1978, petnaest senatora pripadalo je ovoj organizaciji. U važnom glasanju u Senatu, prilikom predloga da se Panamski kanal prepusti na upravljanje Panami, svi su oni glasali za taj predlog. Treba, znači, pretpostaviti da se Savet za inostrane odnose zalagao za ustupanje Kanala panamskim vlastima.

Ipak, najveći uticaj CFR je iskazao prilikom izbora za predsednika i potpredsednika Sjedinjenih Američkih Država. On je bio veoma aktivan u obe partije, upravo onako kao što je doktor Kerol Kvigli i napisao u knjizi *Tragedija i nada.* Citiramo doktora Kviglija: „... poslovni interesi zaista pomažu obema stranama, dozvoljavajući povremeno da se one menjaju na vlasti, ne bi li se tako prikrio njihov uticaj. Oni ponekad ohrabruju neki nezavisan potez političara, dopuštajući na taj način izabranom da veruje kako zaista sprovodi politiku po sopstvenoj volji."[18]

Savet za inostrane odnose je kontrolisao neke od proteklih izbora, dajući glasačima pravo da izaberu jedino nekog od njihovih kandidata:

GODINA	DEMOKRATSKI KANDIDAT	REPUBLIKANSKI KANDIDAT
1952.	Adlaj Stivenson	Dvajt Ajzenhauer
1956.	Adlaj Stivenson	Dvajt Ajzenhauer
1960.	Džon Kenedi	Ričard Nikson
1964.	niko	niko
1968.	Hjubert Hamfri	Ričard Nikson
1972.	Džordž Mek Gavern "	Ričard Nikson
1976.	Džimi Karter **	Džerald Ford ***
1980.	Džimi Karter **	Ronald Regan ****
1984.	Volter Modejl *****	Ronald Regan ****

* Džordž Mek Cavern kasnije se priključio CFR-u, ali nije bio član tokom izbora. ** Džimi Karter nije bio član CFR-a tokom izborne trke, već je to postao 1983. On

je međutim, bio član Trilateralne komisije, sestrinske organizacije CFR-a. *** Džerald Ford nije bio član CFR-a, ali je bio na sastancima Bilderberg grupe, koja

je tesno povezana sa CFR-om. **** Ronald Regan nije bio član CFR-a, ali je Džordž Buš, njegov potpredsednik, bio

član Trilateralne komisije i CFR-a. ***** Volter Mondejl je tada bio član Trilateralne komisije, a danas je član i CFR-a.

(U jednoj brošuri pod nazivom „Američki ekonomski sistem", komunizam je definisan kao „... socijalistička ekonomija kojom vlada jedna politička partija."[19] Postoje ljudi koji veruju da i Amerikom vlada „jedna politička partija": Savet za inostrane odnose.)

Pogo, lik iz stripa koji svakodnevno izlazi u novinama, u jednoj sekvenci je promrmljao: „Kako da znam šta da kažem kad mi niste rekli kako da mislim".

Jedan od ciljeva velikih medija danas jeste da saopšte Amerikancima kako da misle i šta da kažu, upravo kao što je Pogo rekao. Savet za inostrane odnose je odigrao glavnu ulogu u ovoj indoktrinaciji, i to tako što je u svoje redove primio vlasnike, autore, novinare i televizijske voditelje.

Ova kontrola nad medijima u Americi započela je 1915. godine, sudeći prema kongresmenu toga doba Oskaru Kolaveju (Oscar Callaway), čije su reči ostale u kongresnim zapisima:

„Marta 1915. godine, kompanija Dž. P. Morgana... okupila je dvanaestoricu poznatih ljudi iz novinarskog sveta i zaposlila ih sa ciljem da izaberu najuticajnije novine u Sjedinjenim Državama, a zaposlila je i određen broj ljudi, dovoljan da kontroliše generalnu politiku dnevnih novina u Americi. Ova dvanaestorica su obavili posao, odabravši 179 novina. Zatim je započeo proces eliminacije da bi se došlo do suštinski najvažnijih, onih koje treba kontrolisati. Našli su da je neophodno kupiti kontrolu nad 25 zaista najuticajnih novina. Za svaku od ovih novina nađen je urednik koji će pravilno nadgledati i odabirati informacije o pitanjima vojne problematike, finansijske politike, opšte spremnosti za rat i drugih problema nacionalne i međunarodne prirode, imajući pri tom u vidu interese ljudi koji su ove novine u međuvremenu kupili."[20]

Početna kontrola nad novinama proširila se na sve medije. Činjenica je da danas članovi CFR-a ili poseduju velike medije ili sprovode neposrednu kontrolu nad njima. Pogledajmo broj članova CFR-a koji su oktobra 1980. bili na platnom spisku najvećih medijskih kuća.

TELEVIZIJSKE MREŽE:	
CBS	12
NBC	8
RCA korporacija	7
ABC	5
TELEGRAFSKE AGENCIJE:	
„Asošijeted pres"	5
„Junajted pres"	1
NOVINE:	
„Njujork tajms"	8
„Vašington post"	3
Dou Džons i komp. (vlasnik „Vol strlt žurnala")	5
„Tajms miror" (Vlasnik „Los Anđeles tajmsa")	2
„Filadelfija enterprajzis" (vlasnik „Čikago sandej tajmsa")	3
„Njujork dejli njus"	1
ČASOPISI:	
Tajm korporacija (vlasnik „Forčuna", „Lajfa", „Manija", „Pipla", „Sport ilustrejtida" i „Tajma")	8
„Njusvik"	3
„Riders dajdžest"	2
„Atlantik mantli"	1
„Harpers magazin"	1
„Nešnel rivju"	1

VODEĆI NOVINARI (članovi CFR-a): Markis Čajlds (Marqvis Childs) Džozef Kraft (Joseph Craft) Bil Mojers (Bill Moyers)

(Da li je moguće da je časopis „Lajf", u seriji članaka o revoluciji, koje smo već pominjali, namerno fabrikovao zaključke kako nije bilo nikakve zavere u revolucijama pomenutim u ovoj knjizi ? Postoji li zaista zavera koje je „Lajf" svestan ali pokušava da je sakrije od javnosti ? Na ova pitanja najbolje će odgovoriti sam čitalac.)

Mnogi od vodećih američkih izdavača časopisa i novinskih urednika pohađali su neku od dve najuglednije novinarske škole u Sjedinjenim Državama: Kolumbiju ili Harvard. Predsednici ove dve institucije su, naravno, članovi CFR-a. Njihova funkcija je da osiguraju da studenti koji pohađaju nastavu nauče ono što Savet za inostrane odnose želi, tako da bi kasnije, kada postanu novinari, u raznim medijima pružali javnosti sliku koju CFR zamisli.

Herman Dinsmor (Herman Dinsmore), koji je od 1951. do 1960. bio urednik „Njujork tajmsa" za inostranstvo, svedoči da mediji koje kontroliše CFR zaista namerno „štimuju" vesti: „Njujork tajms... je svesno skrenuo na takozvani liberalni pogled na svet." I: „Pozitivno i negativno, Tajms je, sa svim svojim ugledom, od Drugog svetskog rata naovamo, gotovo uvek bio na strani komunista."[21]

„Njujork tajms" ima moto koji se koristi kao filosofija prilikom određivanja šta će se štampati: „Sve vesti koje odgovaraju da budu odštampane".

Gospodin Dinsmor je napisao i knjigu pod nazivom: *Sve vesti koje odgovaraju.*

Činjenica koju je otkrio gospodin Dinsmor, da „Njujork tajms" podržava komunistički pogled na svet, nije neko otkrovenje, pošto je i ranije bilo ljudi koji su tvrdili istu stvar. U knjizi *Svedok,* Vajtaker Čejmbers (Whittaker Chambers), bivši član Komunističke partije Sjedinjenih Država, napisao je: „Verovatno ne postoji važniji časopis ili novina u zemlji u koji komunisti nisu prodrli do određenog stepena."[22]

Ono što je najhitnije da se shvati jeste da većinu najvažnijih časopisa i novina ili poseduju ili kontrolišu članovi Saveta za inostrane odnose. Na pitanje zašto mediji pod kontrolom CFR-a dozvoljavaju komunističku infiltraciju u novine i časopise, niko iz tih medija ne daje odgovor.

Sledeći važan način indoktrinacije, pogotovo mladih, prema određenom pogledu na svet u državi, jeste muzika.

Neko je jednom napisao: „Poznajem veoma pametnog čoveka koji veruje da, ako se čoveku dozvoli da napiše sve pesme koje želi, on ne treba da brine ko će praviti zakone u državi".

En Lenders (Ann Landers), nacionalni sindikalni savetnik, dugo se opirala da prizna kako je muzika koju slušaju mladi opasna za njihov um, međutim, oktobra 1979. dala je sledeću izjavu: „Dugo sam

slušala priče o tome kako su stihovi rockandroll pesama puni prljavština, pa sam odlučila da ih konačno čujem. Dvadeset tri godine ovog posla načinilo me je imunom na šokove, no neki od stihova koje sam čula bili su neverovatno grubi." Ta prljavština u stihovima nije slučajna. Industrija muzičke produkcije koristi mlade ljude u veoma važne svrhe. Geri Alen je pokušao i ovo da objasni:

„Omladina veruje da se buni protiv establišmenta. Međutim, establišment poseduje i upravlja radio i TVstanicama, velikim časopisima i industrijom muzičke produkcije koja je stvorila rokmuziku a njene izvođače načinila moćnim faktorima u životu Amerikanaca. Zar se ne čini čudnim da bi isti onaj establišment koji je iskoristio masmedije da bi ismejao i ocrnio antikomunistički pokret, sada otvorio vrata ljudima koji misle da su neprijatelji tog establišmenta?"[23] .

Vezu između muzike i njenog cilja objasnio je Timoti Liri (Timothy Leary), samoproklamovani kralj droge LSD: „Osoba koja tvrdi... da rokenrol muzika ohrabruje klince da uzimaju drogu, potpuno je u pravu. To je deo naše zavere... Droge su najefikasniji put do revolucije..."[24]

Muzičar Frenk Zapa (Frank Zappa), vođa rokgrupe „Maders of invenšn" (Mothers of Invention), dao je neverovatnu izjavu: „Glasni zvuči i jako svetlo danas su izvanredna oruđa za indoktrinaciju. Je li moguće modifikovati ljudsku hemijsku strukturu pravom kombinacijom frekvencija? Ukoliko vas neka vrsta ritma natera da tapkate nogom, koja vrsta ritma će vas naterati da stegnete pesnicu i udarite?"[25]

Ta vrsta muzike stvorena je da bi se ispunio cilj kontrolisanja mladih ljudi, no takva ideja je potpuno nepoznata roditeljima čija deca slušaju rockandroll, pa su poruke skrivene u stihovima pisane posebnim jezikom koji mogu razumeti uglavnom samo mladi. Potrebno je da muzičari i tekstopisci budu zaista nadareni da bi neku pesmu roditelji razumeli na jedan a mladi na drugi način. Ali, upravo je to slučaj sa današnjom muzikom.

Ovako skrivene poruke nalaze se u pesmama mnogih rok-grupa, od koji su, ipak, najuspešniji bili „Bitlsi" (Beatles). Poruke njihovih pesama imale su ža cilj da navedu omladinu da koristi droge. Pogledajmo neke od naslova njihovih hitova:

„ŽUTA PODMORNICA" („Yellow Submarine") - „Podmornica" je droga posle koje se tone, koja smiruje uživaoca.

„LUSI NA NEBU S DIJAMANTIMA" („Lucy in the Sky with Diamonds") - Inicijali glavnih reci u naslovu su: „L", „S", „D", a to se odnosi na drogu LSD.

„HEJ, DŽUD" („Hey, Jude") - Ovo je izraz koji se upotrebljava za drogu pod imenom metadrin.

JAGODNA POLJA" („Strawberry Fields") - Opijum se najčešće sadi na poljima jagoda gde se njegovo uzgajanje najbolje može da zamaskira.

„NORVEŠKA ŠUMA" („Norwegian Wood") - Britanski sleng za marihuanu.

Najnoviji fenomen u muzičkoj industriji je pripremanje mladih za satanističke seanse. Ovo čine muzičari grupe po imenu „Kiss". Ime krije njihovu pravu „misiju":

Kings in Service to Satan (KISS) - (Vitezovi u službi Satane).

Postoje čak i grupe koje svoje ploče koriste da bi delovale na podsvest slušalaca, primenjujući neke fraze koje se mogu čuti tek kada se ploča pusti unazad. Tusonski „Sitizen" od 30.aprila 1982. donosi članak o ovom problemu:

„Ploča s podsvesnim porukama Satani? Članovi Kalifornijskog državnog organa za zaštitu potrošača... odslušali su traku s muzikom rok-grupe 'Led Cepelin' (Led Zeppelin) - i to unazad. U kakofoniji koja se čula sa trake puštene unazad, u pesmi 'Stepenice za nebo' (Stairway to Heaven) mogle su da se razaberu reči: 'Ovo je za mog dragog Satanu' i 'Živim za Satanu.' Vilijem Jerol (William Yarroll) iz Aurore u Koloradu, koji je rekao da se bavi proučavanjem mozga i njegovim funkcijama, saopštio je članovima da podsvest može da dešifruje poruke, čak i ako se pesma ne sluša unazad, nego normalno. Jerol je zaključio da poruke rok-zvezda u službi Satane mozak slušalaca prima kao gotove činjenice."[26]

Vezu između rok muzike i marksizma najbolje će ilustrovati pesma pod nazivom „Zamisli" („Imagine") koju je napisao Džon Lenon (John Lennon), bivši član „Bitlsa". Pažljivim slušanjem stihova ove pesme, otkriva se da je Lenon bio upoznat sa učenjima Karla Marksa.

Pesma	***Marksistička učenja***
Zamisli da nema nebesa. Lako je, ako pokušaš. Ni pakla ispod nas. a iznad samo nebo.	Napad na religiju

Zamisli da svi ljudi žive za danas.	Filosofija „radi svoje stvari" danas, ne brini za sutra
Zamisli da nema država. Nije teško da to učiniš. Nema ničeg za šta bi ubijao ili umirao za to. I zamisli da nema ni religija, takođe. Zamisli da svi ljudi provode život u miru.	Napad na nacionalizam
Zamisli da nema poseda.	Ukidanje privatnog vlasništva
Pitam se da li možeš. Nema razloga za pohlepu ili glad. Bratstvo među ljudima. Zamisli da svi ljudi dele ceo svet.	„Novi svetski poredak"
Možeš reći da sam sanjar, ali nisam jedini. Nadam se da ćeš nam se priključiti jednog dana, i da će svet biti kao jedan.	Svetska vlada

Establišment ili poseduje ili kontroliše rad najvećih kuća muzičke produkcije, i to putem davanja ili uskraćivanja zajmova. One kompanije koje ne plasiraju pesme koje odgovaraju establišmentu za njegove ciljeve ne dobijaju zajmove, pa tako ne mogu ni da rade. Onima koji se pitaju kako banke odobravaju ili uskraćuju zajmove, banke će uvek odgovoriti da daju zajmove samo kompanijama za koje ima indikacija da će izaći u susret potrebama muzičkog tržišta. To je opet ono staro pitanje: šta dolazi prvo - kokoška ili jaje?

A mladi ljudi nastavljaju da slušaju muziku koju njihovi roditelji ne razumeju.

„BITLSI“ 1964 godine

DŽON LENON sa suprugom JOKO ONO ispred postera o svetskom genocidu. Tekst na posteru glasi .Amerikanci prevazilaze sve rekorde u genocidul Kublaj Kan je masakrirao 10 % stanovništva na Bliskom Istoku, Španci su masakrirali 10% američkih Indijanaca, Josif Staljin je masakrirao 5% Sovjeta, nacisti su masakrirali 5% okupiranih Evropljana i 75% evropskih Jevreja. Amerikancu su masakrirali 6,5% Sevemih Vijetnamaca i 75% američkih Indijanaca. Za metode proračuna i dalje reference pisati na adresu P.O. BOX 180, NEW YORK, N.Y. 10013".

LOBANJA I KOSTI

U septembarskom broju časopisa „Eskvajer" (Esquire) iz 1977. godine, novinar Ron Rozenbaum (Ron Rosenbaum) napisao je članak pod naslovom „Poslednja tajna organizacija: Lobanja i kosti". U njemu gospodin Rozenbaum raspravlja o tajnom društvu sa Univerziteta Jejl. Obaveštava nas da ova organizacija postoji gotovo vek i po (od 1820. ili 1830), i da je nazivaju „najuticajnijom tajnom organizacijom u državi."

Neki se neće saglasiti sa ovakvom procenom, ali je teško ne prihvatiti druge njegove zaključke. Jedan od njih je zaista frapantan: „Čini mi se da sam definitivno došao do ključne veze između rituala ove organizacije s ritualima bavarskih Iluminata."[27]

Gospodin Rozenbaum, takođe, navodi i imena nekih viđenijih članova ove grupe. Među njima su dva imena koja posebno zanimaju sve koji se danas bave Zaverom. To su: Vilijem F. Bakli (William F. Buckley) „konzervativac" koji često ističe kako „ne postoji nikakva zavera", i Džordž Buš, potpredsednik administracije Ronalda Regana, bivši direktor CIA, član Trilateralne komisije i CFR-a.

BILDERBERGERI

Ova grupa formalno nema ime, ili ono nama nije poznato, međutim, često je nazivaju Bilderberg grupa, prema hotelu „Bilderberg" u Osterbeku (Holandija), gde su je ljudi koji izučavaju zaveru prvi put otkrili, na sastanku 1954. godine.

Prvi predsednik ove grupe bio je princ Bernard, suprug bivše kraljice Julijane Holandske. (Kraljica Julijana je nedavno abdicirala u korist svoje kćerke.) Ova kraljevska porodica vodi poreklo od kraljevske kuće Oranž (House of Orange) i izuzetno je bogata. Holandski novinar Vim Klingenberg (Wim Klingenberg) procenjuje da kraljica Julijana poseduje 5% akcija „Rojal Dač Šela" (Royal Dutch Shell), što je 1978. godine vredelo približno 425 miliona dolara.

Smatra se da Kraljica ima deonice i u naftnoj firmi „Ekson" (Exon), najvećoj na svetu.

Njeno ukupno bogatstvo se procenjuje na dve milijarde dolara.[28]

Kraljičin suprug, princ Bernhard, lepo je objasnio svoju filosofiju pre nekoliko godina, kada je napisao: „Tu se pojavljuje naša najveća teškoća. Jer vlade u slobodnim zemljama izabrane su od strane

naroda i, ukoliko učine nešto što se narodu ne sviđa, one bivaju smenjene. Teško je prevaspitati ljude koji su odgajani na nacionalizmu da se odreknu dela svog suvereniteta u korist nacionalnog tela... To je tragedija."[29]

Organizacija Bilderbergera je bila opisana kao „grupa slična Savetu za inostrane odnose, još jedna u nizu zavereničkih grupa posvećenih stvaranju Novog svetskog poretka. Bilderbergeri se sastaju jednom ili dva puta godišnje na nekom zabačenom ali otmenom mestu, širom sveta. Njihovim tajnim konferencijama prisustvuju vodeći međunarodni finansijeri, akademici, predstavnici vlada i poslovni ljudi iz Zapadne Evrope i Sjedinjenih Država."[30]

Sastanci su tajni i veoma malo informacija procuri u javnost o stvarnoj prirodi njihovih razgovora. Oni, međutim, često obznanjuju, u najopštijim crtama, temu o kojoj će se razgovarati na budućem sastanku. Uvek je zanimljivo pratiti koliko će vremena proći pre nego što države čiji su predstavnici bili na sastanku promene politiku svoje vlade u odnosu na teme koje su na tim sastancima bile na dnevnom redu.

Jedan istraživač koji se bavio radom ove organizacije je napisao: „Čak i najfragmentamiji izveštaji koji su nam dostupni navode nas na zaključak da odluke donesene po nekom pitanju na ovim sastancima veoma brzo postaju zvanična politika vlada širom sveta."

Važnost ove organizacije može se bar delimično shvatiti ukoliko se prouči sastav ljudi koji su prisustvovali sastanku 1966. godine. Bili su to tada relativno nepoznati pojedinci: Henri Kisindžer iz Sjedinjenih Država, Palme iz Švedske, Džerald Ford iz Sjedinjenih Država, Helmut Šmit (Helmut Schmidt) iz Nemačke, Žiskar d'Esten (Giscard d'Estaing) iz Francuske, Rumor iz Italije i Bicšval (Bieusheuval) iz Holandije.

PRINC BERNARD, holandski princ, čelnik tajnog Bilderberger pokreta, razgovara s predsednikom SAD Niksonom. Nekadašnji Član nacističkih jurišnih SS odreda („Ludo smo se zabavljali." rekao je), princ Bernard, zajedno sa Rotšildima i komunistima, veoma je aktivan na promociji Svetske države, koju bi vodila elita. Bernard se svake godine tajno sastaje sa američkim finansijerima, bankarima i industrijalcima, kako bi napravili planove za uvlačenje SAD i SSSR-a u Svetsku vladu. Posle njihovog poslednjeg susreta, Nikson je devalvirao dolar i počeo da trguje sa komunističkom Kinom.

DŽORDŽ ŠULC, „Sivu *eminencija sivih eminencija", kao produkt naftnih interesa porodice Rokfler, i bivši državni sekretar, vodi Rokfelerovu administraciju ka Novom svetskom poretku.*

Korice knjige Entonija Sotona „Dva lica Džordža Buša", u kojoj autor razotkriva značajnu ulogu bivšeg američkog predsednika u članstvu tajne organizacije „Lobanja i kosti".

Magnat industrije čelika ENDRJU KARNEGI iako poznat kao koloritna i kontraverzna ličnost, svojevremeno je ipak uspeo da šokira mnoge svoje partnere iz industrijsksog establišmenta svojim filantropskim pravdanjem da „umreti bogat znači umreti bez oproštaja".

BRAĆA GUGENHAJM: SOLOMON, MAREj I SIMON, osnivači čuvenog Muzeja „Gugenhajm" i fondacije „Gugenhajm" namenjene školovanju mladih talenata.

Ovi ljudi bili su nepoznati široj javnosti, međutim osam godina kasnije, svi su postali predsednici svojih zemalja ili veoma visoki službenici u administracijama.[31]

Džerald Ford ne samo da je prisustvovao sastanku 1966. godine, već je to činio i 1962,1964,1965. i 1970. godine. Štaviše, princ Bernard je došao 1952. u Ameriku da bi pomogao Fordovu kampanju prilikom njegove prve kandidature za Kongres.

Pogled na listu članstva otkriva mnogo toga. Pokazuje nam, pored ostalog, i veze američkih bogataša sa onima iz drugih zemalja. Na sastancima su bili prisutni:

1971: Henri Kisindžer, Džordž Bol (George Ball), Sajrus Vens (Cyrus Vance), Dejvid Rokfeler, Robert Anderson (Robert Anderson), predsednik kompanije ARCO, i baron Edmond de Rotšild iz Francuske.

1975: Garet Ficdžerald (Garrett Fitzgerald), irski ministar inostranih poslova, Denis Hili (Denis Healey), britanski ministar finansija, Robert Maknamara iz Svetske banke, Dejvid Rokfeler, Edmond de Rotšild, Margaret Tačer (Margaret Thatcher), tada lider britanske Konzervativne partije a kasnije premijer, Otac Teodor Hesburg (Theodore Hesburg), predsednik Univerziteta Notr-Dam, i Vilijem F. Bakli.

Istraživanja su otkrila da su ove sastanke finansirale neke fondacije oslobođene plaćanja poreza. Na primer, sastanak održan 1971. godine u Vudstoku u državi Vermont: „... Sve troškove ovog sastanka pokrile su dve, od poreza izuzete, fondacije (Fordova i Rokfelerova)".[32]

FONDACIJE OSLOBOĐENE PLAĆANJA POREZA

Kada je 16. amandman, o progresivnom oporezivanju, bio pridodat Ustavu, jedan od njegovih stavova omogućavao je stvaranje fondacija oslobođenih poreza. Zahvaljujući ovom postupku, izvesni bogati pojedinci mogli su da izbegnu progresivno oporezivanje prihoda.

Pojedini Amerikanci su i pre toga već bili osnovali svoje fondacije koje će kongresnim aktom naknadno biti oslobođene plaćanja progresivnih poreza na prihod. Endrju Karnegi i Džon D. Rokfeler su, na primer, ustanovili svoje fondacije pre donošenja Zakona o progresivnom oporezivanju, 1913. godine.

Ostale fondacije stvorene su sa blagoslovom Vlade i pod dejstvom Zakona o progresivnom oporezivanju i oslobađanju od poreza. Procenjuje se da danas u Sjedinjenim Državama ima preko 10 000 ovakvih fondacija.

Doktor Martin Larson, koji se bavi pitanjima poreza na prihod i fondacija oslobođenih plaćanja poreza, saopštava čitaocu njegove knjige koje su prednosti dostupne ljudima koji ustanove fondaciju:

1. vlasništvo preneseno na fondaciju odbija se od poreza kao da je dato u dobrotvorne svrhe;
2. posle smrti donatora, oslobođena je naslednih i državnih taksi;
3. novac, odnosno biznis, ostaju netaknuti;
4. ako je donator matična kompanija, ona nastavlja posao kao i do tada;
5. fondacija je izuzeta od svih poreza zauvek;
6. pojedinci koji se domognu mesta direktora ili menadžera u strategijskoj su poziciji da se obogate putem transakcija koje, iako nisu ni milosrdne niti etičke, jesu, međutim, legalne; a čak i kada nisu, mogu da se sprovedu jer postoji imunitet u praksi.[33]

Godine 1952, osamdeset drugi Kongres je usvojio Rezoluciju 561 kojom se uspostavlja „Selektivni Komitet za ispitivanje fondacija i srodnih organizacija."

Ovaj Komitet je imao zadatak da istraži da li je neka fondacija „koristila svoje resurse u svrhu antiameričke ili subverzivne delatnosti ili za ciljeve koji nisu u interesu Sjedinjenih Država."[34]

Kongresmen Kerol B. Risi (Carrol B. Reece), član ovog Komiteta, izjavio je: „Dokazi koje je Komitet prikupio ukazuju na jednu veoma lako uočljivu situaciju. Konkretno: velike fondacije su, podupiranjem kolektivistički orijentisanih edukatora, u stvari, finansirale socijalistički trend u američkoj Vladi."[35]

Razlog ovakvog delovanja fondacija delimično je objasnio bivši komunistički zvaničnik Moris Malkin (Maurice Malkin), koji je svedočio da je 1919. godine sovjetski agent po imenu Ludvig Martens (Ludwig Martens) izdao naređenje (komunistima SAD) „...da pokušaju da prodru u ove organizacije i, ukoliko je potrebno, preuzmu kontrolu nad njima i njihovim bogatstvom... te organizacije će onda biti kadre da finansiraju propagandu komunističke partije u Sjedinjenim Državama."[36]

Važnost kolektivistički orijentisanih fondacija meri se prilozima koje daju univerzitetima širom zemlje, pošto sve one zajedno pomažu rad dve trećine svih postojećih visokih škola. Da li je to razlog zbog kojeg veliki univerziteti u svom profesorskom kadru obično nemaju ekonomistu koji se zalaže za slobodno tržište i istoričara koji bi progovorio o Zaveri?

Svrhu postojanja bar jedne od ovih fondacija ilustrovaće nam razgovor između Normana Dada, direktora istraživačkog tima Kongresnog komiteta, i H.Rouvena Geitera (H.Rowan Gaither), predsednika Fordove fondacije. Gospodina Dad je otišao u Fondaciju i postavio nekoliko pitanja predsedniku Geiteru. Gospodin Geiter je tom prilikom rekao sledeće: „Svi mi ovde, na nivou na kojem se kreira politika Fondacije, imali smo prethodno iskustvo, ili u OSS-u ili u evropskoj ekonomskoj administraciji, sa direktivama Bele kuće. Mi i ovde radimo po tim direktivama. Želite li da znate kakve su te direktive?"

N. Dad je rekao da želi, pa mu je gospodin Geiter saopštio sledeće: „Suština svih tih direktiva je da treba da iskoristimo svoju moć i uticaj da bismo izmenili život u Sjedinjenim Državama kako bismo lakše mogli da se sjedinimo sa Sovjetskim Savezom."[37]

Ono što je gospodin Geiter, u stvari, hteo da kaže jeste da američka ekonomska moć, njena vojna i pomorska sila, moraju da se smanje kako bi Amerika mogla da se ujedini sa Sovjetskim Savezom u jednu Svetsku vladu.

Vidimo, dakle, da se, bar ekonomski, želje Fordove fondacije ostvaruju.

Članak „Asošijeted presa" od ll.avgusta 1981. nosi naslov: „Sjedinjene Države posrću, sada su na 8. mestu u svetu po prihodu po glavi stanovnika."

Jedan od metoda koji fondacije primenjuju da bi snizile životni standard Amerikanaca jeste socijalizam. Poznati istraživač i autor Geri Alen dugo je proučavao nekoliko Rokfelerovih fondacija i došao

do zaključka „da nije u stanju da pronađe ni jedan jedini projekat u istoriji ovih fondacija koji bi promovisao slobodno preduzetništvo."[38]

Ovo je zaista pravo otkriće, budući da sve fondacije izvlače svoje fondove iz sistema slobodnog preduzetništva.

Kao dokaz da je Alenova tvrdnja tačna, poslužiće nam izjava Henrija Forda II koji se povukao s mesta člana Upravnog odbora Fordove fondacije. On je rekao „da smatra da je ova Fondacija karikatura kapitalizma, i da je teško opovrgnuti ovu činjenicu ako se pogleda bilo šta što Fondacija čini. Još je teže razumeti delovanje institucija koju ove Fondacije finansiraju, a posebno univerzitete. Govorio je zvaničnicima i zaposlenima da vredi održati sistem koji i omogućava rad same Fondacije.

Čikaški univerzitet je jedan od onih koje finansira Rokfelerova fondacija. Jedan od predavača na njemu je i doktor Milton Fridman, tobožnji „konzervativni" ekonomista slobodnog tržišta. Izjavio je sledeće: „Više od 40% prihoda Amerikanaca sada se troši u njihovu korist, preko raznih državnih službi... Mi govorimo o tome kako da izbegnemo socijalizam. Pa ipak, 48% svake korporacije poseduje vlada SAD. Mi smo 48% socijalisti... Šta je prouzrokovalo skok... na današnjih 48% socijalističkog društva kod nas ? To nije proizvod zlih ljudi, koji su imali zle namere. Nije bilo nikakve zavere."[40]

Jedan od najpoznatijih diplomaca čikaškog univerziteta je Dejvid Rokfeler, koji je tu i doktorirao ekonomiju.[41] Doktor Rokfeler deli mišljenje doktora Fridmana da ne postoji nikakva zavera.

.

INSTITUT ZA PACIFIČKE ODNOSE (IPR)

„Godine 1925. uspostavljen je Institut za pacifičke odnose (IPR) kao udruženje nacionalnih koncila... Koncil Sjedinjenih Država nazvan je Američkim institutom za pacifičke odnose (AIPR). Od 1925. do 1950. godine, Institut za pacifičke odnose primio je 77% finansija od američkih fondacija i od AIPR-a. Sam AIPR je primio 50% sredstava od Rokfelerove i Karnegijeve fondacije... Glavne institucije koje su pomagale AIPR su: 'Standard vekjum oil' (pod kontrolom Rokfelera); 'Internešnal dženeral elektrik'; Nešnel siti benk; Čejs nešnel benk (sada Čejs Menhetn benk, pod kontrolom Rokfelera); 'Internešnal biznis mašins' (IBM); 'Internešnel telifoun end telegraf (ITT); 'Tajm inkorporejšn'; 'Dž. P. Morgan end kompani'; Benk of Amerika i 'Šel oil'."[42]

Šta su bogataši dobili investirajući u AIPR i IPR?

Godine 1951. i 1952, Senatski potkomitet za unutrašnju bezbednost sproveo je saslušanje u vezi sa IPR-om i AIPR-om. Zaključio je:

„Američka Komunistička partija i sovjetski zvaničnici smatraju IPR instrumentom komunističke politike, propagande i vojne špijunaže. Institut za pacifičke odnose je širio i želeo da popularizuje lažne informacije, uključujući i one koje potiču iz sovjetskih i komunističkih izvora. Članovi najužeg kruga zvaničnika i službenika koji su kontrolisali IPR bili su ili komunisti ili prokomunisti. IPR je bio sredstvo koje su komunisti koristili kako bi američku dalekoistočnu politiku usmerili u korist komunističkih ciljeva..."[43] „Svedoci pred Mek Karenovim (McCarren) Komitetom četrdeset sedam osoba u vezi sa Institutom za pacifičke odnose identifikovali su kao komunističke ili sovjetske agente."

Institut za pacifičke odnose je želeo da promeni svest Amerikanaca u odnosu na pacifičke odnose njihove vlade ili, da budemo precizniji, u odnosu na politiku prema kineskoj komunističkoj vlasti. Jedan od načina da se sve ovo postigne bio je uticaj na mlade Amerikance. U tu svrhu, „američke škole kupile su milion primeraka udžbenika koje je pripremio Institut za pacifičke odnose. Američka vlada podelila je nekih 750 000 primeraka pamfleta IPR-a vojnicima Sjedinjenih Država i pacifičkom ratištu."[45]

Pojedini članovi Instituta za pacifičke odnose nisu, međutim, u potpunosti podržavali što je IPR činio, pa su pokušali da obaveste javnost o nekim njegovim ispadima. Američki biznismen Alfred Kolberg (Alfred Kohlberg), član IPR-a, svedočio je pred Koksovim Komitetom koji se bavio delovanjem fondacija. Rekao je da:

„... uopšte nije obraćao pažnju na to što je IPR proizvodio, sve do 1943. godine, kada je pogledao neke materijale i shvatio da su sumnjivi. Zatim je proučio hrpu materijala IPR-a i napravio poduži izveštaj koji je 1944. poslao gospodinu Karteru, sekretaru IPR-a, i svim zvaničnicima. Rezultat svega toga bio je da je stupio u vezu sa gospodinom Viletsom (Willets), potpredsednikom Rokfelerove fondacije. Leta 1945. napravljen je dogovor, očigledno pod uticajem gospodina Viletsa, da se formira tročlani komitet koji će saslušati optužbe gospodina Kolberga i njegove dokaze o komunističkoj infiltraciji! u propagandu, i na osnovu toga napraviti izveštaj za IPR i Rokfelerovu fondaciju. Kasnije se, očigledno na insistiranje gospodina Kartera, gospodin Vilets povukao kao medijator. Karter je nagovestio da će preuzeti stvar u svoje

ruke. Nikakva istraga nije sprovedena. Rokfelerova fondacija je, i pored svega, nastavila da podržava Institut. Prema izjavi gospodina Viletsa, specijalni Komitet zvaničnika IPR-a uzeo je na sebe odgovornost da ispita stvar. Posle toga, zvaničnici su izjavili da je 'Izvršni komitet ispitao optužbe gospodina Kolberga i našao da su one netačne i neodgovorne'."[46]

Glavna namena Instituta za pacifičke odnose nije isplivala na površinu sve do završetka duge i krvave Kineske revolucije, koja se okončala tako što su komunisti prigrabili vlast u najmnogoljudnijoj zemlji sveta,

Priča o ulozi Instituta za pacifičke odnose u ovim događajima počinje 1923. godine, kada se doktor Sun Jat Sen, vladar Kine, povezao sa komunističkim idejama. On je uspostavio veze sa komunistima Sovjetskog Saveza i prihvatao njihove savete„„... pošto je bio prijatelj i poštovalac Lenjina, pristalice ekonomske filosofije Karl Marksa..."[47]

„Sun Jat Sen[48] je poslao svoga zakonitog naslednika Čang Kaj Šeka[49] u Moskvu kako bi naučio vrednosti komunističke filosofije. Jedan čovek je, međutim, drugačije savetovao Sun Jat Sena, poslavši mu svoju knjigu pod naslovom *Društvena interpretacija istorije.* Autor ove knjige bio je njujorški zubar Moris Vilijem (Maurice William)... jedan od osnivača američke Socijalističke partije. On je bio blizak sa socijalističkom hijerarhijom, i dobro je upoznao sve aspekte njihovog rada. Došao je do zaključka da su svi radikali nerealni i da su prevaranti. Napustio je Socijalističku partiju a razloge izneo u ovoj knjizi..."[50]

Knjiga je imala ogroman uticaj na Sun Jat Sena, koji je „čitao i ponovo iščitavao Vilijemsovu knjigu. Posle nekoliko meseci, odbacio je komunizam i počeo da radi na uspostavljanju republike, nalik na onu koju su naši oci-osnivači zacrtali Ustavom Sjedinjenih Država."[51]

Sun Jat Sen je vladao Kinom još dve godine, do 1925, kada je umro. Njegov naslednik postao je Čang Kaj Šek. Približno u to vreme, Čang je proživeo religiozno iskustvo posle susreta s Mej Linsung, kćerkom jednog hrišćanskog misionara.

Čang je otišao kod njenog oca, zatražio njenu ruku da bi, nešto kasnije, i sam postao hriščanin. To se dogodilo 1927, pošto je Čang bio oduševljen vrlinama i kvalitetom ljudi za koje je znao da su hriščani. Priču je potvrdio i Volter Džad (Walter Judd), hrišćanski misionar u Kini, a kasnije i američki kongresmen.

Nije bilo slučajno, dakle, što je kineska komunistička revolucija počela upravo 1927.godine. Nju su pokrenuli Ču Enlai i Mao Cedung.

Čang Kaj Šek je započeo korenite promene kineskog društva 5. maja 1931. godine, kada je sazvao Narodnu skupštinu koju je predstavljalo 447 delegata, izabranih od strane seljačkih udruženja, radničkih unija, obrazovnih i profesionalnih asocijacija i od strane Kuomintanga, političke partije Sun Jat Sena. Ove delegate nije izabrao direktno narod, ali su ih izabrali članovi raznih udruženja i organizacija.

Čang je pokušao da na ovom skupu učini dve stvari:

1. želeo je da delegati usvoje Privremeni ustav, prvi u istoriji Kine, i
2. nadao se da će na narod preneti deo svoje vlasti preko njihovih predstavnika.

Skupština je usvojila Privremeni Ustav, i predviđalo se da će narod konačno, do 1935. prvi put izaći na slobodne izbore i izabrati predstavnike za skupštinu.

Pored usvajanja Ustava, Skupština je obećala narodu Kine i da će Vlada:

1. razviti sve prirodne resurse na najsavremeniji način;
2. modernizovati poljoprivredu;
3. povećati proizvodnju sirovina;
4. uspostaviti nove industrijske grane za proizvodnju i preradu domaćih sirovina;
5. produžiti i poboljšati železnički, drumski i vazdušni saobraćaj;
6. preduzeti rigoroznu kontrolu nad sečom šuma i zagađivanjem reka;
7. garantovati zaštitu svima koji investiraju novac u proizvodna preduzeća;
8. obezbediti mere za harmoničnu saradnju kapitala i rada;
9. pojednostaviti novčani sistem;
10. ohrabrivati investiranje prikupljenog kapitala;
11. zasnovati poreze na naučnim osnovama.[52]

Čangova vlada nazvana je Nacionalističkom vladom Kine i mnogi su je hvalili zbog dramatičnih promena koje je uvela u upravljanje narodom, kao i zbog važnih dobrobiti koje mu je nudila.

Jedan od tih ljudi bio je doktor Artur Jung (Arthur Young), finansijski savetnik kineske vlade od 1929. do 1945. godine. Napisao je: „Kada je Nacionalistička vlada preuzela vlast, istrajno je krenula u program finansijske rehabilitacije. Tokom perioda od 1928. do 1937. uspela je da unificira i stabilizuje novčani sistem. Veoma brzo prikupila je velika sredstva od carina i unutrašnjih prihoda, što je rezultiralo njenom izuzetnom finansijskom stabilnošću do 1937. godine."[53]

Drugim rečima, Čangova vlada je činila dobro kineskom narodu, štiteći vrednost njegovog novca ukidanjem destruktivnog delovanja inflacije. Naravno, kada vlast funkcioniše zbog zaštite prava ljudi i kada je njen cilj stabilan novac, srednja klasa napreduje.

Profesor Džon Ferbenk (John Fairbank), koji svakako nije bio pristalica Čang Kaj Šeka, morao je u svojoj knjizi *Sjedinjene Države i Kina* da prizna da je „Nacionalistička vlada Kine iz Hong Konga u deceniji između 1927-1937. bila najmodernija i najefikasnija vlast koju je Kina imala."[54]

Međutim, kineski eksperiment sa demokratijom počeo je da se suočava sa spoljašnjim problemima, pošto je 13. avgusta 1937. godine Japan napao na kineski grad Šangaj. Neočekivano, Čang Kaj Šek je došao u poziciju da se bori na dva fronta: protiv japanskih zavojevača spolja, i protiv kineskih komunista u zemlji.

Japanski napad izazvao je velike probleme, „pošto su Japanci brzo osvojili velike gradove i uništavali izvore državnih prihoda. Kineska vlada je zbog toga bila prinuđena da se osloni na papirni novac kao na glavni resurs iz kojeg je crpla sredstva potrebna za vođenje rata."[55]

Kineskoj vladi bili su potrebni saveznici, i ona se okrenula Sjedinjenim Državama, pošto je, u međuvremenu, Japan napao na Perl Harbur. Čang je 8. decembra 1941. godine poslao predsedniku Ruzveltu telegram sledeće sadržine: „Za našu zajedničku borbu nudimo vam sve što imamo i koliko god nas ima i istrajaćemo, rame uz rame sa vama, dok Pacifik i svet ne budu oslobođeni prokletstva brutalne sile i beskrajne pokvarenosti."[56]

Amerika je, pored Japana, stupila u rat i sa Nemačkom i sa Italijom. Postala je saveznik Sovjetskog Saveza koji se, takođe, borio protiv Nemačke.

Američko vođenje rata, posebno u ranim fazama, svodilo se na neku vrstu ugovora o najmu i zajmu: na opremanje vojnih potencijala svojih saveznika. Međutim, prioriteti u tom snabdevanju bili su malo čudni. Ponekad su prvo bili snabdevani savezнички, pa tek onda američki vojnici.

Sjedinjene Američke Države su odlučile da prvo snabdeju svoje vojnike na evropskom ratištu; na drugom mestu bilo je snabdevanje Sovjetskog Saveza; armija generala Daglasa Mak Artura na pacifičkom ratištu bila je na trečem mestu, a Kina na poslednjem. Pomoć Sovjetskom Savezu i Crvenoj armiji bila je prioritetni ja od pomoći američkim borcima na Pacifiku. A Čang Kaj Šek nikada nije primio više od 5% američkog ratnog materijala za sve vreme trajanja rata.

Čang je, očajnički tražeći pomoć „... uspeo da dobije zajam u visini od 250 miliona$_v$ dolara u zlatu iz Sjedinjenih Država da bi stabilizovao kineski novac. Čovek zadužen za slanje novca Kini bio je pomoćnik sekretara Državne blagajne Heri Dekster Vajt (Harry Dexter White), sovjetski agent (i član CFR-a). Tokom perioda od tri i po godine Vajt je poslao samo 27 miliona dolara od 250 miliona koji su bili obećani Čangu."[57]

Zapažate, naravno, da je gospodin Vajt prekršio zakon jer nije uručio pomoć koju je Kongres izglasao. Priča se, međutim, ne završava ovde, jer je Kongres 1945. godine izglasao i drugi zajam, ovoga puta od 500 miliona dolara - no ni jedan jedini cent nikada nije dospeo do Kine. Ponovo je komunistički agent Hari Dekster Vajt bio krivac. Monetarni sistem Kine je kolabirao."[58]

I pored svih ovih problema, Čang je nastavio da se bori kako protiv Japana tako i protiv komunista. Kada se Drugi svetski rat završio, on je 15. novembra 1946. sazvao Narodnu skupštinu koja je trebalo da odobri trajni Ustav. To se dogodilo 25.decembra 1946. godine. Plan je bio da Ustav stupi na snagu godinu kasnije, 1947. godine.

Novi Ustav je obezbeđivao sistem socijalnog osiguranja i Vladinu upravu nad javnim preduzećima, ali je sadržao i svojevrsnu „Povelju o pravima" koja je garantovala lične slobode i prava građana Kine. Ustav je predviđao i prve slobodne izbore u Kini (do tada u Kini nikada nije bilo izbora), koji su bili zakazani za novembar (21-23) 1947. godine.

Ustav je, takođe, predvideo, posle izbora, i formiranje Narodne skupštine koja će imati 1744 delegata. Skupština je održana 29. marta.1948. godine, i tom prilikom delegati su izabrali predsednika i potpredsednika Kine.

Čang Kaj Šek je nekoliko puta ponovio da ne želi da bude predsednik, međutim, delegati na Skupštini su ga, ipak, izabrali za predsednika sa šestogodišnjim mandatom. Odnos glasova bio je otprilike 7:1 u korist Čanga.

Komunisti, naravno, nisu želeli da prihvate narodni mandat Skupštine, i nastavili su agresivne napade na Čangovu novoizabranu Vladu.

Čangov najveći neprijatelj, međutim, nisu bili Japanci ni komunisti u Kini predvođeni Ču Enlajem i Mao Cedungom. Bila je to američka vlada i državni sekretar Džordž Maršal (George Marshall),

član Saveta za inostrane odnose.

Džordž Maršal je 1946. preduzeo mere da se nametne „embargo na prodaju i isporuke oružja iz Sjedinjenih Država..."[59]

Navešćemo ovde i hvalisanje samog Maršala: „Kao glavnokomandujući, naoružao sam 39 antikomunističkih divizija, a sada sam ih jednim potezom pera razoružao."[60]

Čangovoj, od naroda izabranoj, vlasti bilo je suđeno da propadne. Komunisti pod Maoom i Ču Enlajem konačno su uspeli da nateraju Čang Kaj Šeka i njegovu vojsku da napuste Kinu, i oni su se povukli na ostrvo Formozu.

Počeo je da raste pritisak na američku vladu da se za zakonitu vlast u Kini priznaju komunisti. U periodu od 1943. do 1949. godine pojavilo se 29 knjiga koje su se bavile situacijom u Kini. Džon T. Flin (John T. Flynn) je, u svojoj knjizi *Dok si ti spavao,* dao kratak prikaz svih ovih izdanja. Čak 22 knjige okarakterisao je kao „prokomunističke", dok je ostalih sedam svrstao u „antikomunističke". Ove 22 knjige su, po rečima Flina, dobile „odobravanje u rukavicama" od najvažnijih literarnih revija u Americi: književnog podlistka „Njujork tajmsa", „Herald tribjuna", „Neišna", „Nju ripablika" i „Setrdej rivju of litričeria".

Ovih dvanaest knjiga je napisalo deset autora. Isti ti autori bili su urednici književnih rubrika u 43 revije. Drugim rečima, isti prokomunistički pisci davali su prikaz prokomunističkih knjiga i nipodaštavali, pa čak i ismevali one antikomunističke.

Opšta linija u svim ovim prokomunističkim knjigama bila je da su Mao i Ču Enlai „agrarni reformatori" koji žele promenu, tj. da se zemlja oduzme velikoposednicima i podeli siromašnim seljacima. Na primer, čak je Džordž Maršal 1946. godine rekao o Mao Cedungu i njegovom komunizmu ovo: „Ne budite smešni. Ovi momci su samo staromodni agrarni reformatori."[61]

Čang i njegove pristalice, konačno bezbedni na ostrvu Formozi, počeli su da sprovode u delo ono što je Čang bio zamislio za Celu Kinu. Sa ove vremenske distance, sada je moguće uvideti kakav je tip vlasti Čang dao Tajvancima, narodu koji je živeo na Formozi pre dolaska Čang Kaj Šeka i njegovih ljudi.

Tajvan (kako je ova nova država dobila ime) sproveo je istinsku agrarnu reformu, tako da sada 75% sve obradive zemlje kultivišu privatni vlasnici. Ova reforma postignuta je bez krvave revolucije.

U dodatku treba reći i ovo: Čang Kaj Šek i njegovi naslednici izabrani su od naroda Formoze na slobodnim izborima, dok Mao i njegovi sledbenici nikada nisu Kinezima dozvolili priliku da sami izaberu svoje vlasti.

Kongresmen Eldon Rad (Eldon Rud) je 1979. godine napravio studiju o razlikama između kineskih komunističkih vlasti i poretka na Tajvanu. Evo jednog karakterističnog dela: „Iako ima 270 puta veću teritoriju i 58 puta brojnije stanovništvo, kineski bruto nacionalni dohodak je svega 10 puta veći od tajvanskog... Cifre koje sam naveo pokazuju, bez ikakve kontradikcije, da materijalno obilje nastaje samo u zemlji u kojoj vlada klima slobode. Po mom mišljenju, ovo je, ipak, samo najmanje važna razlika između Narodne Republike Kine i Tajvana. Istinske razlike postoje u duhu, stanju ljudi, odsustvu pritiska i postojanju individualnih mogućnosti."[62]

Koja je bila cena Kineske revolucije koju su pomogli državni sekretar Džordž Maršal, Hari Dekster Vajt, a izveli Mao Cedung i Ču Enlai?

Godine 1971, Senatski komitet za sudstvo objavio je dokument na 28 stranica pod nazivom „Ljudski životi, cena komunizma u Kini". U ovom dokumentu se zaključuje „da su Mao i Ču Enlai odgovorni za smrt najmanje 64 miliona ljudi."[63]

Pored ovih stravičnih žrtava, kineske komunističke vlasti imaju i druga područja „progresa", zbog kojih treba da se ponose. Valentajn Ču (Valentine Chu) je profesionalni novinar koji je rođen i odrastao u Kini, ali je izbegao pred komunističkim režimom. Godine 1963. je napisao knjigu pod naslovom *Ta ta, tan tan, priča iz središta komunističke Kine.* Gospodin Ču posvetio je poglavlje komunističkim naporima da razore porodicu u Kini. Iz tog poglavlja donosimo jedan odlomak:

„Svugde je porodica izvor snage i hrabrosti, kao i emocionalna luka u vremenima velikih potresa i lične nesreće. U Kini ona je bila i nešto više. Bila je samo društvo. Kineski komunisti su, naravno, bili svesni da njihova vlast nad narodom ne može biti uspešna sve dok se ne uništi monolitni porodični sistem, zajedno sa religijom i konvencionalnim moralom. Postarali su se da to učine čim su došli na vlast.[64]

Jedan od poteza kojim su komunisti uništavali porodicu bio je da kineske majke odvoje od njihovog doma i da ih pošalju da rade na poljima kao nadničari. „Boston gloub" (Boston Globe) od 31. januara 1973. tvrdi: „Devedeset procenata žena radi u fabrikama ili na poljima a posle toga mora da pohađa nastavu".[65] To očigledno ostavlja sasvim malo vremena za ulogu supruge, majke i domaćice.

Povezan sa prethodnim, načinjen je potez koji je Ču Enlai nazvao „sistemom komuna", prema

kojem su ljude, žene, decu i starce razdvajali u posebne radne logore. Uništavali su im grobove predaka a bračne odnose isključivo sveli na od partije kontrolisane seksualne kontakte."[66]

Ima, međutim, ljudi koji smatraju da ovih 64 miliona mrtvih, sva razaranja porodica i uspostavljanja komuna nisu previsoka cena.

Dejvid Rokfeler je o žrtvama Revolucije, po svom povratku iz Kine, 1973. godine, rekao sledeće:

„Kolika god bila cena Kineske revolucije, ona je očigledno uspela, ne samo u stvaranju efikasnijeg i prosvećenijeg upravljanja, već i u negovanju visokog morala i zajedničkih interesa... Društveni elementi u Kini, pod rukovodstvom predsednika Mao Cedunga, jedan su od najznačajnijih i najuspešnijih u ljudskoj istoriji."[67]

Ova izjava gospodina Rokfelera došla je nešto manje od tri godine posle zahteva predsednika Mao Cedunga da „... svet porazi Sjedinjene Američke Države. Tražio je od naroda sveta da se ujedine i pobede američke agresore i njihove poslušne pse."[68]

Došlo je vreme da se američka zvanična politika prema Kini promeni. Trebalo je priznati vlasti u komunističkoj Kini kao legitimne, a prekinuti sve diplomatske odnose s Tajvanom. Premijer Ču Enlai, sudeći prema saopštenju koje je izdala administracija predsednika Niksona, 15. jula 1971. je u ime Narodne Republike Kine: „uputio poziv predsedniku Niksonu da poseti Kinu, u vreme koje će naknadno biti određeno, svakako pre maja 1972. godine. Nikson je sa zadovoljstvom prihvatio poziv."[69]

Nije bilo slučajno to što je predsednik Nikson prihvatio poziv upravo 15. juna 1971, istog dana kada je Radio-Peking emitovao sledeći poziv: „Narodi sveta, ujedinite se i pobedite američke agresore i njihove poslušne pse."[70]

Američka štampa i predsednik Nikson odbili su da obelodane ovu hipokriziju kineskih vlasti.

Niksonova podrška „crvenoj" Kini bila je zaista čudna. Kad je bio predsednički kandidat, 1968. godine, Nikson je izjavio: „Ja neću priznati Kinu i neću se složiti da bude primljena u Ujedinjene nacije..."[71] A u svojoj knjizi pod nazivom *Šest kriza,* napisao je: „Prijem Kine u Ujedinjene nacije bio bi ismevanje odredaba Povelje, koja ograničava svoje članstvo na „nacije koje vole mir". A ono što najviše obespokojava jeste činjenica da bi priznavanje Kine donelo poštovanje komunističkom režimu, čiji bi uticaj

SUM JAT SEN (1867-192S), osnivač i vođ kineske nacionalne stranke Kuom intang. Tokom kratkog perioda bio je predsednik nove Kineske Republike

ČANG KAJ ŠEK (1887-1975) je krajem dvadesetih godina naredio uništenje ko munističkog krila Kuomitanga, ali nika da nije uspeo da iskoreni ovu partiju. 1912.

MAO CEDUNG (1893-1976) iz mlađih dana. Proglašenjem Narodne Republike Kine 1949, postaje njen prvi predsednik Vlade. Od 1954. do 1959. predsednik NR Kine, od kada je, oslobođen državnih funkcija, bio doživotni predsednik Centralnog komiteta KP Kine. Otac kineske „kulturne revolucije".

ČU ENLAI (1898-1976) je u početku bio protivnik Mao Cedungove revolucionarne taktike, ali od 1910. sa njim sarađuje. Sa Čang Kaj Šekom, koga je 1936. oslobodio pobunjenih trupa, formirao jedinstveni antijapanski front. Bio je jedan od glavnih vojnih stratega Revolucije. Fotografija beleži susret sa predsednikom SAD NIKSONOM, prilikom njegove posete Pekingu 1972. godine.

„KULTURNI REVOLUCIONARI" i BUDA (Kina, Hangzhou, 1978).Po povratku iz Kine, Dejvid Rokfeler je izjavio: .Kolika god bila crna Kineske revolucije, ona je očigledno uspela..." Cena ,uspeha" ove Revolucije je smrt 64 miliona ljudi.

nemerljivo porastao u Aziji i najverovatnije nepopravljivo oslabio nekomunističke vlade u tom regionu."[72]

Dakle, predsednikNikson je, ipak, otišao u Kinu i širom otvorio vrata komunističkim vlastima Mao Cedunga i Ču Enlaja.

Sleded korak u izdaji kineskog naroda od strane Amerike došao je 1976. godine, kada su preminuli prvo Ču Enlai a zatim i Mao. Neverovatne su bile reci koje su izlazile iz usta svetskih lidera u slavu ove dvojice krvavih dželata.

Evo šta su pojedini zvaničnici izjavljivali o Ču Enlaju:

Džerald Ford: „Ču Enlai će dugo biti pamčen kao izvanredni vođa."

Državni sekretar Henri Kisindžer: „Veoma mnogo sam poštovao Ču Enlaja."

Bivši predsednik Ričard Nikson: „Čuova zaostavština biće činjenica da je pomogao da se okonča tama. Samo nekolicina ljudi XX veka mogu da se mere s premijerom Ču Enlajem po uticaju na svetsku istoriju."

A ovde su i komentari o Mao Cedungu:

Pjer Trido (Pierre Trudeau), premijer Kanade: „Narodna Republika Kina stoji kao spomenik duha i političke filosofije predsednika Mao Cedunga. Kanađani cene smernicu duha zajedništva koja je, pod Maovim vodstvom, doprinela modernizaciji Kine."

Predsednik Džerald Ford: „Mao je bio izuzetan, veliki čovek."

Državni sekretar Henri Kisindžer: „Mao je bio jedan od tirana našeg doba,"

Bivši predsednik Ričard Nikson: „Vizionar, pesnik, duboko usađen u istoriju kineskog naroda."

„Njujork tajms": „Moralist koji je duboko verovao... da dobrobit čoveka mora biti pre punog ekonomskog progresa."

„Boston gloub": „Za milione ljudskih bića širom sveta, simbol mogućnosti društvenih promena, ekonomskog i političkog progresa, dostojanstva potlačenih."

Svi ovi pritisci urodili su plodom: decembra 1978, kada je Karterova američka vlada priznala komunističku vlast u Kini, posle 55 godina prihvatanja Sun Jat Sena i Čang Kaj Šeka za legitimne predstavnike kineskog naroda.

Mnogi nisu prihvatili ovakav potez američke vlade. Bivši građanin Kine, doktor Čiu Juanhu, rekao je Kongresnom komitetu u Vašingtonu: „Priznavanje kineskog crvenog režima je obeshrabrivanje naroda celoga sveta... To će svetu biti znak da velika američka nacija ne zaslužuje da bude prijatelj, jer povremeno izdaje svoje najvernije saveznike."[73]

Senator Beri Goldvoter (Barry Goldwater) bio je medu onima koji su smatrali da je povučen loš potez. Na jednoj konferenciji za štampu je izjavio: „Nemam ideju šta bi ga drugo moglo motivisati osim Trilateralne komisije, sastavljene od bankara iz ove zemlje i inostranstva, koji žele da razgranaju svoje velike poslove. Ovo je opasna stvar, zato što unosi strah u naše saveznike, posebno u one male, jer vide kako SAD drže svoju reč."[74]

Konačna izdaja kineskog naroda odigrala se 1. januara 1979, kada je predsednik Džimi Karter prekinuo diplomatske odnose s jedinom slobodno izabranom vladom koju je Kina ikada imala, onom s Tajvana. Čak je otišao toliko daleko da izjavi da „Postoji samo jedna Kina i Tajvan je njen deo."[75]

Nacionalistička vlada Tajvana teško je primila ovu izdaju, ali je dala izjavu da neće „pregovarati

s kineskim komunističkim režimom niti praviti kompromise s komunizmom."

Oba ova poteza naterala su Berija Goldvotera da optuži predsednika Kartera kako su njegovi motivi bili ekonomski i „da je to učinio zbog velikih svetskih banaka - Čejs Menhetn banke i francuskih bankara - i zbog kompanija kao što su Koka-kola."[76]

Ronald Regan nazvao je raskid s Tajvanom „izdajom".

Hipokriziju celog scenarija oko Kine najbolje je, u maju 1979, ilustrovala fotografija koju je doneo „Njujork tajms", na kojoj se vidi američki sekretar trgovine Huanita Kreps (Juanita Kreps) kako sa osmehom razgleda veliki Kineski zid, očigledno uživajući. Fotografija se nalazi neposredno ispod glavnog teksta na toj strani, koji nosi naslov: Na *kineskom plakatu piše da se politički zatvorenici muče i izgladnjuju u kineskom 'raju'*[77].

U članku se ne kaže da li je nasmejana gospođa Kreps posetila nekog mučenog i izgladnelog političkog uhapšenika, no to je malo verovatno.

Na pitanje zašto niko od američkih novinara i zvaničnika koji su posetili Kinu nije ni pomenuo postojanje torture nad političkim zatvorenicima, delimično je odgovorio Edvard N. Litvak (Edward N. Luttwak), direktor vašingtonskog Centra za istraživanje inostrane politike pri Univerzitetu „Džon Hopkins". I on je posetio Kinu. Aprila 1977. napisao je članak za „Riders dajdžest". U njemu je postavio niz pitanja:

„Zašto su američki novinari propustili da nam prenesu fundamentalne stvari iz kineske realnosti? Na kraju, mizerno siromaštvo zemlje vidi se na svakom koraku. Štaviše, pitam se zašto prethodni posetioci nisu bili revoltirani učionicama u kojima decu uče iz udžbenika punih brutalnih slika najgore vrste iz propagande o klasnoj borbi?

Zašto su naši „azijski đaci" propustili da jave o militarizmu sistema u kojem je najjeftinije odelo za dečaka miniuniforma koja ide zajedno sa puškom?

I, konačno, kako su mogli da propuste najvažniji fenomen života u („crvenoj") Kini: njegov jedinstveni gotovo apsolutni totalitarizam?"

Međutim, suviše je kasno. Državni sekretar Džordž Maršal, Institut za pacifičke odnose i savremeni političari izdali su jedinu od naroda izabranu kinesku vlast i zamenili je najbrutalnijom i najkrvavijom vladom na licu Zemlje.

Kina je sada istinski komunistička.

NACIONALNI KONCIL CRKAVA (NCC)

Godine 1831, jedan mladi Francuz, Aleksis de Tokvil (Alexis de Tocqueville), bio je od strane francuske vlade poslat u Sjedinjene Države da prouči američke zatvore i popravne ustanove.

Po povratku u Francusku, napisao je knjigu pod naslovom *Demokratija u Americi.* To je studija o razlozima američkog uspeha s republikanskim oblikom vladavine.

Evo kako je on sumirao svoja otkrića:

„Tragao sam za veličinom i genijem Amerike u njenim prostranim lukama i širokim rekama, ali ih tamo nisam našao. Tragao sam za veličinom i genijem Amerike na njenim plodnim poljima i beskrajnim šumama, ali ih tamo nisam našao.

Tražio sam veličinu Amerike u bogatim rudnicima i njenoj ogromnoj trgovini, ali ni tamo je ne beše. Tražio sam genije Amerike u njenom sistemu javnih škola i u institucijama za obrazovanje, no ne beše ga ni tu.

Tragao sam za veličinom i genijem Amerike u njenom demokratskom Kongresu i neuporedivom Ustavu, ali ih tamo nisam našao.

Ne nađoh ih sve dok ne dođoh u američke crkve i ne čuh pomen pravednosti s propovedaonice. Tada sam shvatio tajnu njene moći. Amerika je velika jer je dobra, i ako ikada prestane da bude dobra, prestaće da bude velika."

Valter Raušenbuš (Walter Rauschenbusch) i Hari Vord (Harry Ward), 2. decembra 1908. osnovali Federalni koncil Hristovih crkava u Americi (Federal Council of Churches of Christ in America), obično poznat pod imenom Federalni koncil crkava (FCC).

Doktor Raušenbuš je bio teolog koji je napisao: „Ako socijalizam ikada bude uspeo, on neće uspeti u nekoj nereligioznoj zemlji."[78]

Doktor Heri Vord, predavač na Saveznom teološkom seminaru Junion, kao član Komunističke partije, bio je pod zakletvom indentifikovan od strane Maninga Džonsona (Manning Johnson), koji je i sam pripadao komunistima. Gospodin Džonson je označio Vorda kao „glavnog arhitektu komunističke infiltracije i subverzije na polju religije.

Organizacija koju su stvorila ova dvojica primala je novac iz jednog neobičnog, mada ne i neočekivanog izvora: „... Džon D. Rokfeler junior je od 1926. do 1929. godine dao Federalnom koncilu crkava preko 137 000 dolara - što je suma koja iznosi više od 10% ukupnog godišnjeg prihoda Koncila iz svih ostalih izvora."[80]

Federalni koncil crkava je ubrzo pao i drugima u oči. Gofline 1927, kongresmen Artur M. Fri (Arthur M. Free) predložio je Kongresu rezoluciju u kojoj se Federalni koncil crkava naziva „komunističkom organizacijom koja ima za cilj uspostavljanje državne crkve..."[81]

Federalni koncil crkava je delimično otplatio podršku bogataša kada je 1942. godine proklamovao platformu koja poziva na „svjetsku vladu, međunarodnu kontrolu svih vojski i mornarica, univerzalni novčani sistem i demokratski kontrolisanu međunarodnu banku."[82]

Pritisak na Federalni savet crkava je sve više rastao, kako je raslo saznanje o njegovim delatnostima. Tako je donesena odluka da mu se promeni ime, ali ne i pravac delovanja. Dana 29. novembra 1950. godine Federalni koncil crkava (FCC) je postao Nacionalni koncil crkava (NCC).

U jednom intervjuu koji je 15. juna 1968. časopisu „Aprouč" (Approach) dao Gas Hol, generalni sekretar Komunističke partije SAD, izneo je tvrdnju da komunizam i Crkva (očigledno NCC) imaju mnoge zajedničke ciljeve i da „zaslužuju da postoje jedno zbog drugog." Hol je nastavio: „Kako su današnji ciljevi 'crvenih u Americi gotovo identični onima koje propoveda Liberalna crkva, mi moramo i mi hoćemo da radimo zajedno u cilju istih stvari."[83]

Šta god to NCC nudio, mnogi nalaze da je sve to zanimljivo. Još jedna „crkva", ovog puta Crkva Satanina iz San Franciska, čiji je „visoki sveštenik" Anton La Vej (Anton La Vey), nedavno je postala član Nacionalnog saveta crkava.[84]

SVETSKI SAVET CRKAVA (WCC)

Ova, po svemu proširena, organizacija formirana je 23. avgusta 1948. godine i sledi gotovo isti kurs kao i Nacionalni koncil crkava.

Jedan primer će vam reći o njihovoj sličnosti. Generalni sekretar Svetskog saveta crkava za godinu 1975, Filip Poter (Philip Potter), izjavljuje da je „ponekad radikalniji i od većine marksista."[85]

Još jedan službenik WCC-a zastupa mišljenje gospodina Potera. Emilio Kastro (Emilio Castro), čelnik Komisije za evangelizam i misije u svetu, 1982. je rekao ovo: „Filosofske osnove kapitalizma su zle i potpuno suprotne Jevandelju."[86]

Ovakve stavove u korist marksizma a protiv sistema slobodnog preduzetništva dele i ostali koji prisustvuju njihovim globalnim konferencijama. Na sastanku održanom novembra 1975. premijer Jamajke, Majki Menli (Michael Manly), rekao je okupljenim delegatima „... da hrišćanstvo mora pomoći u uništavanju kapitalističkog sistema i stvaranju novog svetskog ekonomskog poretka. Njegov govor... propraćen je dugotrajnim aplauzom..."[87]

Svetski savet crkava daje drugima novac na osnovu svojih ubeđenja. Organizacija je stvorila Program za borbu protiv rasizma - PCR (Program to Combat Racism). Od 1970, ova organizacija dala je više od 5 miliona dolara u 130 različitih udruženja koja se bore protiv rasizma u 30 zemalja.

Međutim, gotovo polovina tog novca otišla je gerilcima koji traže nasilno zbacivanje belog režima u Južnoj Africi.[88]

Svetski savet crkava je prilično selektivan, tako „da ni cent novca iz Programa za borbu protiv rasizma nije otišao disidentskim grupama u Sovjetskom Savezu..."[89]

Ovo je veoma zanimljivo, pošto se procenjuje da ima blizu 5 miliona Rusa$_v$ u koncentracionim logorima za prinudni rad u Sovjetskom Savezu. Čovek koji je upoznat s pravim stanjem stvari jeste Avram Šifrin (Avraham Shifrin), Rus koga su sovjetske vlasti proterale 1970. godine i koji je izvršni direktor Istraživačkog centra za zatvore i koncentracione logore za prinudni rad u SSSR-u. On tvrdi da „najveću grupu zatvorenika u tim logorima čine hrišćanski vernici" koji se u njima nalaze jedino zbog toga što su hrišćani.[90]

SLOBODNO ZIDARSTVO

Godine 1871, slobodni zidar Albert Pajk (Albert Pike) objavio je knjigu od nekih 860 stranica, pod naslovom: *Moral i dogma drevnog i prihvaćenog škotskog obreda Slobodnog zidarstva, pripremljeni za*

Vrhovno veće trideset trećeg stepena jurisdikcije Sjedinjenih Država, i izdati od njene uprave.

Veruje se da je gospodin Pajk sam napisao ovu knjigu.

Njegova prošlost je veoma interesantna. Mnogi istoričari smatraju da ga je Đuzepe Macini (Giuseppe Mazzini), istaknuti slobodni zidar, odabrao da bude voda Iluminata u Sjedinjenim Državama. Štaviše, on je postao brigadni general u konfederalnoj armiji tokom Građanskog rata.

Macini je, u pismu Pajku 1870. godine, istakao potrebu da se stvori „superritual" u okviru tradicionalnog masonskog Reda:

„Moramo dozvoliti svim (masonskim) federacijama da nastave i dalje isto da rade... Moramo, međutim, stvoriti i superritual koji će ostati nepoznat i u koji ćemo pozvati one masone visokog stepena koje budemo sami odabrali... Ovi ljudi moraju biti obavezni na striktnu tajnost. Putem ovog najvišeg rituala, vladaćemo celokupnim Slobodnim zidarstvom koje će postati jedan međunarodni centar utoliko moćniji ukoliko mu namere budu nepoznate."[91]

Macinijevo pismo bilo je napisano pre nego što je Pajk izdao svoju studiju o trideset dva stepena masonerije pod nazivom *Moral i dogma,* tako da je očigledno da knjiga „nije namenjena javnosti" kako kaže Pajk, već ovom „super-ritualu" unutar masonerije. U svakom slučaju, njen sadržaj mnogo toga otkriva, što će se videti iz nekoliko rečenica koje smo odabrali iz najzanimljivijih delova teksta.

U knjizi se tvrdi da je masonerija religija: „Svaka masonska loža je religijski hram, a njena učenja su verska uputstva". „Masonerija je obožavanje...". Pajk je kasnije i označio i šta masoni obožavaju: „Mi gledamo u cilj, kraj, konačno uništenje zla i ponovno vračanje čoveka u njegovo prvobitno stanje putem Razuma...". ,,U početku beše... Reč... Razum koji govori." „Drevni i prihvaćeni obred slobodnog zidarstva je postao... učitelj velikih istina, nadahnut i prosvetljen razumom." „Razum je apsolut i u njega moramo verovati."

Pajk je tvrdio da će najveću radost njegova „religija razuma" doživeti kada „...ljudski um skoči na Božiji presto i podigne svoju baklju iznad ruševina Univerzuma."

Ismevao je hrišćanstvo: „Učitelji, čak i u hrišćanstvu, uopšte ne znaju pravo značenje onoga čemu uče ljude." „...Isus iz Nazareta je bio čovek, baš kao i mi... (masonerija) vidi u Isusu velikog moralnog učitelja."

O verovanju u Boga Pajk je napisao sledeće: *Ja...* to je pravi vladar Univerzuma". „Koncepcija jednog apsolutnog Božanstva, izvan ili nezavisnog od razuma, ideal je crne magije."

Pajkova religija ima mnoge insignije i verovanja tradicionalnog hrišćanstva: oltar („Masonerija oko čijeg oltara..."); iskustvo „ponovnog rođenja" („Inicijacija u misterije smatrala se mističkom smrću... a inicijatu je tada govoreno da je regenerisan, ponovo rođen..."); krštenje: (...krštenje je simbol pročišćenja neophodan da bismo postali savršeni masoni").

Pajk je označio i subjekta masonskog obožavanja: „Lucifer, lučonoša! Sin jutra! On je taj koji donosi Svetlost..."

Pajk je ograničio i od Boga dato pravo pojedinca na život: „Nije istina ako se kaže da se jedan čovek, ma koliko mali bio, ne srne žrtvovati umesto drugog, većine ili svih ljudi. To nije obična obmana, već najopasnija moguća. Često se čovek, pa i mnogi ljudi, moraju žrtvovati, u pravom značenju te reči, zbog interesa mnogih."

I, konačno, gospodin Pajk saopštava šta je krajnji cilj masona: „...svet će jednoga dana doći kod nas po svoje suverene (političke lidere) i pontifekse (verske vođe). Mi ćemo uspostaviti ravnotežu Univerzuma i bićemo vladari nad gospodarima sveta."

Cilj masona je, dakle, prema rečima gospodina Pajka, da postanu „vladari nad gospodarima sveta".

Tajna sila iza sile!

---

[1] Judosio Ravises: Jenanski put (Eudocio Ravises: The Yenan Way, New York: Scribners, 1951), str. 256-257.

[2] Kerol Kvigli: Tragedija i nada, str. 130-131.

[3] Geri Alen: „CFR, zavera za vladavinu svetom" (Gary Allen: ,„CFR, Conspiracy to Rul the World", „American Opinion", April, 1969), str. 4.

[4] Ibid, str. 6.

[5] Rouz Martin: Fabijanski put, str. 99.

[6] *Ibid, str.18-19.*

[7] *Zigmund Dobs: „Šećerni Kejns" (Zygmund Dobbs: „Sugar Keynes", „American Opinion", January, 1970), str. 22.*

[8] *Zigmund Dobs: Kejns u Harvardu (Zygmund Dobbs: Keynes at Howard, West Saywile, New York: Probe Researcs, Inc 1960), str. 92.*

[9] *Džon Kenet Galbrajt Doba nesigurnosti (John Kenneth Calbraith: The Age of Uncertainty, Boston: Houghton Mifflin Company, 1977), str. 11.*

[10] *Dela Tomasa Džefersona, tom I, str. 130.*

[11] *Geri Alen: „Ko su oni, zavera koja razara Ameriku" (Gary Allen: „Who they are, the Conspiracy that Destroye America", „American Opinion", October, 1972), str. 65.*

[12] *„The Review of the News" (April 9,1980), str. 37-38.*

[13] *Geri Alen: „CFR, zavera za vladavinu nad svetom" (American Opinion, „October, 1972), str. 1.*

[14] *Feb Kortni: CFR, // deo (Phoebe Courtney: CFR, Part II, Littleton Colorado: The Independent American, 1975), str. 4.*

[15] *Medford Evans: „Buđenje zbog zavere" (Medford Evans: „Waking up to Con spiracy", „American Opnion", June, 1980), str. 38.*

[16] *Geri Alen: „Oni vode Ameriku„ (Gary Alen: „They Run America", „American Opinion", May, 1978), str. 71.*

[17] *Geri Alen: Džimi Karter, Džimi Karter (Gary Allen: jimmy Carter, jimmy Carter, Seal Beach, California: 76 Press, 1976), str. 71.*

[18] *Kerol Kvigli: op. cit, str. 73.*

[19] *„Američki ekonomski sistem... i vaša uloga u njemu" („American Economic System and Your Part in it"), str. 2.*

[20] *„Kongresni zapisi" (Congressional Record, February 9,1917), tom 54, str. 2947.*

[21] Herman Dinsmor: *Sve vesti koje odgovaraju* (Herman Dinsmore: *All the News that Fits,* New Rochelle, New York: Arlington House, 1969), str. 13,167.

[22] *Vajtaker Čejmbers: Svedok (Whittaker Chambers: Witness, New York: Random House, 1952), str. 475.*

[23] *Geri Alen: „Ta muzika" (Gary Allen: „That Music", „American Opinion", Febru ary, 1969), str. 62.*

[24] *„The Review of the News" (November 5,1969), str. 26.*

[25] *Geri Alen: op. cit, str. 58.*

[26] *„Tuscon Citizen" (April 30,1982), str. 12 A.*

[27] *Geri Alen: „Oni shvataju" (Garry Allen „They're Catching On", „American Opinion", November ,1977), str. 87.*

[28] *„Zbogom skandalu" („Goodbye to Scandal", „Parade", March 23,1980), str. 6.*

[29] *„Bilderbergeri" („Bilderbergers", „American Opinion", November, 1964), str. 62.*

[30] *Geri Alen: „Ko su oni" (Gary Allan: „Who They Are", „American Opinion", October, 1972), str. 69.*

[31] *Geri Alen: „Mlađi brat" (Gary Allan: „Little Brother", „American Opinion", April, 1975), str. 74.*

[32] *„The Review of the News" (March, 15), str. 60.*

[33] *Geri Alen: „Fondacije" (Gary Allan: „Foundations", „American Opinion", November, 1969), str. 3.*

[34] *„Fondacije oslobođene poreza" („Tax Extempt Fondations", Provo, Utah: The Freeman Digest, June, 1978), str. 2.*

[35] *Ibid, str. 2.*

[36] *Alen Steng:Glumac*

[37] *Alen Steng: „Fondacije novcem krče put" (Alen Stang: „Fondations Pay the Way", „American Opinion", January, 1970), str. 49.*

[38] *Geri Alen: Dosije Rokfeler (Gary Allan: Rockefeller File, Seal Beach California: 76 Pres), str. 49.*

[39] *„The Review of the News" (January 26,1977), str. 15.*

[40] *„Vredno je ponavljati" („Worth Repeating", „The joumal of Insurance", July-August, 1978), str. 7.*

[41] *„The Arizona Daily Star" (April 19,1981), str. 2-D*

[42] *Frensis Genon: Biografski rečnik levice (Francis X. Ganon: The Biographical Dictionary of the Left, Vol I, Boston, Los Angeles: Western Islands, 1969), str. 116-117.*

[43] *Ibid.,str.121,123.*

[44] *Robert Velč: Još jednom neka nam Bog oprosti (Robert Welch: Again May Goo Forgive Us, Belmont, Massachusetts: Belmont Publishing, 1952), str. 96.*

[45] *„The Review of the News" (November 12,1975), str. 50.*

[46] *Fondacije izuzete od poreza (The Freeman Digest), str. 57.*

[47] *Geri Alen: „Izdaja Kine" (Gary Allan: „Betraying China", „American Opinion, October 1971), str. 1.*

[48] *Ime Sun Jat Sena u kineskoj latiničnoj transkripciji ,,pinyin'" piše se kao Sun Zhong shan (prim. prev.).*

[49] *Ime Čang Kaj Šeka u kineskoj latiničnoj traskripciji ,,pinyin" piše se kao Jiang Jie Shi. Da bi se izbegle zabune, oba imena se navode u ranijoj transkripciji, što je prihvaćeno i u ostalim svetskim jezicima (prim. prev.).*

[56] *Geri Alen: „Izdaja Kine", str. 1.*

[51] *Ibid., str. 2.*

[52] Robert Velč: *op. cit,* str. 156-157.

[53] Geri Alen: „Izdaja Kine", str. 12.

[54] *Robert Velč: op. cit, str. 158.*

[55] *Geri Alen: op. cit, str. 12.*

[56] *Robert Velč: op. cit, str. 138.*

[57] *Geri Alert: op. cit, str. 12.*

[58] *Ibid., str. 12.*

[59] *Senator Džozef Makarti: Američko povlačenje od pobede (Senator Joseph Mc- Carthy: America's Retreat From Victory, Belmont, Massachusetts: Western Islands, 1965), str. 90.*

[60] *Ibid., str. 90.*

[61] *Džon T. Flin: Dok si ti spavao (John T. Flynn: While You Slept, Boston, Los Angeles: Western Islands, 1965), str. 14.*

[62] *„The Review the News" (March 21,1979), str. 25.*

[63] *„The Review the News", (February 23,1972), str. 30.*

[64] *„The Review the News", (May 9,1973), str. 29.*

[65] *Ibid., str. 30.*

[66] *Ibid,str.28.*

[67] Dejvid Rokfeler: „Od putnika u Kinu" (David Rockefeller: „From China Traveller", „New York Times" August 10,1973), str. L-31.

[68] „Crvena Kina zahteva od sveta da porazi SAD" („Red China Chief Ugres World to Defeat U.S.", „The Oregon Journal", May 20,1970).

[69] „Weekly News Report", Congressman John Schmitz (71-30) Released jury 28, 1971.

[70] *Ibid.,* (71-30).

[71] Geri Alen: „Izdaja Kine", str. 23.

[72] *GeriAlen: Ibid.,str.23.*

[73] *„The Review of the News" (May 9,1973), str. 30.*

[74] *„The Arizona Daily Star", Tucson (December 16,1978), str. A-11.*

[75] *Ibid.,str.A-1.*

[76] *„The Review of the News" (January 10,1979), str. 7.*

[77] *„The Arizona Daily Star" (May 7,1979), str. 5-8.*

[78] *Dejvid Emerson Gumen „Otpadništvo - Nacionalni koncil crkava" (David Emer son Cumaer: „Apostasy, The National Council of Churches", „American Opinion", February, 1970), str. 50.*

[79] *Ibid., str. 51*

[80] *Ibid str. 55.*

[81] *Ibid, str. 55.*

[82] *Ibid, str. 57* [83] *Ibid, str. 68.*

[84] *Otac Frensis Fenton: „Kako je Koncil Crkava prevario katolike" (Father Francis Fenton: „Deceiving Catholics About the Councils of Churches", „The Review of the News", November 1, 1972), str. 35.*

[85] „The Review of the News", (May 2,1975), str. 57.

[86] Džozef A. Heris: „Karl Marks ili Isus Hristos?" (Joseph A. Harris: „Karl Marx or Jesus

Christ?", „Readers Digest", August, 1982), str. 131.

[87]„Oregon Journal" (November 29,1975), str. 6.

[88]Džozef A. Heris: op. cif., str. 132.

[89]*Ibid.,* str. 132.

[90]*Džon Ris: „Avram Šifrin" (John Rees: „Avraham Shifrin", „The Review of the News", May 11,1983), str. 33.*

[91]*Nik F. Lukas: Uporedi (Nick F. Lucas: Compare, Georgetown, South Carolina: Lighthouse Bookstore, 1980), str. 24*

ĐUZEPE MACINI (1805-1872), talijanski revolucionarni demokrata. Godine 1831. osnovao je u Marseju revolucionarno društvo italijanskih nacionalista „Mlada Italija". Učestvovao je u borbama za ujedinjenje Italije, ostao do kraja veran republikanskim načelima, masonskoj organizaciji, a ogorčeni protivnik ujedinjenja Italije na monarhističkim principima. Smatran je veoma važnim inspiratorom demokratizma i nacionalizma širom sveta.

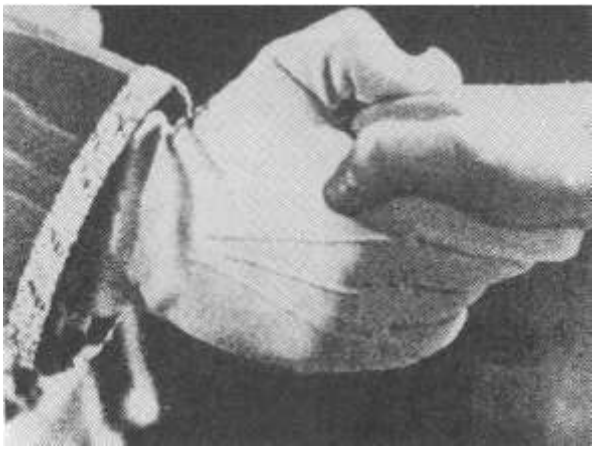

POZDRAV PRVOG STEPENA u ovom delu masonske inicijacije pozdrav nalaže pritisak prvim zglobom palca u rukovanju sa „Bratom".

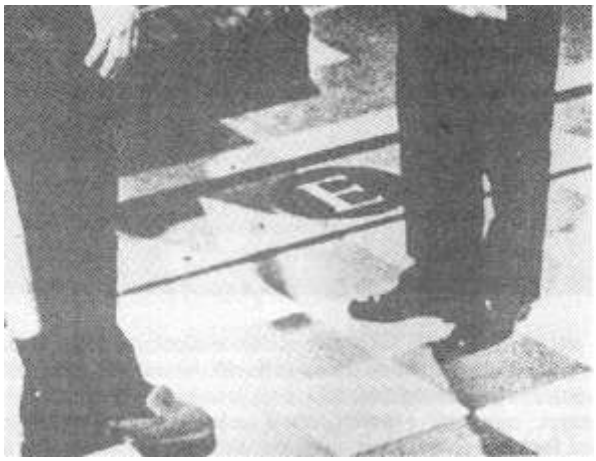

MASONSKI KORAK: takođe je deo inicijacije prvog stepena. Peta leve noge se prekriva desnim stopalom.

GLAVA XIX

KONTROLA RASTA POPULACIJE

Doktor Pol Erlih (Dr. Paul Erlich) napisao je knjigu pod naslovom *Populacijska bomba,* u kojoj je prorekao: „Već je isuviše kasno izbeći opštu glad koja će uništiti milione ljudi, moguće već do 1975. godine".

Erlih je još predvideo „potpuno zagađenje i smrt svetskih okeana do 1979."[1]

Časopis „Harper's" od januara 1970. doneo je na celoj strani tekst sa ovakvim naslovom: „Šta god pokušate da učinite, biće propao pokušaj, sve dok ne budemo kontrolisali rast populacije."

Članak je tražio od američkih vlasti da „počne da kontroliše poplavu populacije koja preti da zaguši planetu."

Kenet Bolding (Kenneth Boulding), ekonomista sa Kolorado Univerziteta, upozorio je svet, februara 1973. godine, da porast stanovništva mora da se zaustavi, ili „će za nekoliko stotina godina biti mesta samo za stajanje."[2]

Verovanje da će svet patiti zbog „eksplozije populacije" i da postoji opasnost da će ljudi kroz stotinu godina stajati jedan drugome na glavi najobičnija je obmana, koja se lako može dokazati primenom najjednostavnije matematike.

Oregon, prilično mala država u poređenju sa ostalima u SAD, ima površinu od 95 607 kvadratnih milja. Svet ima oko četiri milijarde stanovnika. Kada bi se celokupna svetska populacija preselila u Oregon, svih četiri milijarde ljudi, a ostatak sveta ostao potpuno prazan, četvoročlana porodica dobila bi delić Oregona veličine približno 50 stopa s 53 stope[3]. To je otprilike polovina površine tipičnog stana u predgrađima.

Ljudima u svetu rečeno je da je razlog gladi u Indiji to što je njena populacija prevelika za količinu hrane koju proizvodi. Međutim, uvidom u istoriju te zemlje otkriva se da je Indija već stolećima suočena sa istim problemom, iako je broj stanovnika bio znatno manji, a površina je, razume se, uvek bila ista.

Postoji li neko drugo objašnjenje za glad u Indiji, osim ovog
O prevelikom broju stanovnika?

Može li jedan od razloga da bude i to što Indija ima socijalističku vladu koja veruje da sve što pojedinac proizvede treba da pripadne državi? Da li je moguće da je socijalizam uništio želju za proizvodnjom?
I to dugo vremena unazad!

Indija ima prosečeno oko 500 stanovnika po kvadratnoj milji svoje teritorije, Japan oko 700 a Holandija 800. Poznato je, međutim, da Japan i Holandija imaju znatno prosperitetnije ekonomije od Indije,

jer svojim proizvođačima dozvoljavaju da zadrže ono što proizvedu.

„Populacijska eksplozija" je, dakle, velika prevara. Zanimljivo je videti kakva se rešenja nude za ovaj izmišljeni problem.

Jedno od njih je predložio psiholog i seksualni terapeut iz Vašingtona koji se zalaže da „nacije sveta oduzmu 'pravo na reprodukciju' od svojih naroda kao jedino rešenje za globalnu eksploziju populacije... i to tako što će stavljati hemikalije koje izazivaju privremeni sterilitet i vodu i u hranu... prihvatili pojedinci to ili ne."[4]

Jedna individua izjavila je kako Sjedinjene Države imaju previše ljudi. Ponudio je rešenje: „Neophodno je da SAD smanje svoju populaciju na dve trećine u sledećih 50 godina, prema Hauardu Odamu (Howard Odum), pomorskom biologu Univerziteta Florida. Odam je rekao da država neće biti u stanju da snabdeva 225 miliona stanovnika. Jednom, kada stanovništvo bude smanjeno na 76 miliona... ono će biti čvrsto orijentisano na poljoprivredu koja omogućava održavanje života."[5]

Kako je Odam zamislio da smanji broj stanovnika, u ovom članku nije pomenuo. Možda je planirao da ih uništi „na neki fini način".

Džon Majnard Kejns, fabijanski socijalista - komunista, takođe je imao komentare o eksploziji populacije: „Došlo je već vreme kada svaka zemlja mora da razmisli o nacionalnoj politici u vezi sa veličinom svoje populacije, bila ona mala ili velika. I to što hitnije. Kada se takva politika uspostavi, moramo preduzeti korake da je sprovedemo u delo. Doći će vreme kada će zajednica, kao celina, morati da obrati pažnju i na izvesne kvalitete, a ne samo na puki broj svojih budućih članova."[6]

U ovom tekstu gospodin Kejns nije objasnio kako je isplanirao da ograniči veličinu populacije. Mora da je za ljude poput Kejnsa frustrirajuće kada uoče problem a nisu u stanju da objasne ljudima da njegovo rešenje podrazumeva masovna ubistva onih koji prelaze željeni broj stanovnika. Teško je Kejnsu i sličnima da ljudima objasne kako treba da nestanu da bi drugi živeli.

Indija je u kontroli rasta svoje populacije preduzela korake primenom prisilne sterilizacije svojih građana. U indijskoj državi Maharaštri, na primer, u kojoj se nalazi grad Bombaj, svi muškarci do 55 godina starosti i sve žene do 45 godina moraju se sterilizovati u roku od 6 meseci po rođenju njihovog trećeg deteta. Parovi s troje dece koji nemaju dete mlađe od 5 godina su izuzeti - ali moraju se odlučiti na abortus ukoliko se dogodi trudnoća.[7] U stvari, tokom jednog perioda „posebne opasnosti", indijska vlada sprovela je nekih 10 miliona prinudnih sterilizacija.[8]

Kina je, međutim, još vodeća zemlja u kontroli rasta populacije. Država je trenutno ograničila porodice na po jedno dete. „Oni koji budu imali više dece, neće za njih dobiti sledovanje."[9]

Odluka o rađanju, kao i o smrti, postala je „kolektivna odluka", sudeći prema izjavi kineskog lekara, pošto se „stanari svakog kvarta u Narodnoj Republici Kini sastaju jednom godišnje da bi odlučili koliko će se beba roditi sledeće godine... Onima koji su kolektivnom odlukom obavezni da izbegnu trudnoću ne uvažava se izgovor da su zaboravili na pilulu. Dobrovoljci... svakoga jutra dele pilule ženama kada stignu na radno mesto."[10]

Jedan od najstarijih kineskih običaja - čak i pored svih komunističkih napada na strukturu porodice - jeste da se muški potomci staraju o ostarelim roditeljima. Sada, kada je Kina porodicu ograničila na samo jedno dete, mnogi Kinezi su u strahu da će, ako im prvo dete bude žensko, ostati bez potpore u starosti. Zato poneki ubijaju svoju žensku novorođenčad. Štaviše, mnogi roditelji ostavljaju svoje mrtve ženske bebe na stepeništima lokalnih štabova Komunističke partije.[11]

Pored toga što kontroliše rađanje svojih građana, Kina, u sklopu kontrole populacije, kontroliše i umiranje svojih staraca. U vladinom izveštaju pod naslovom „Komunistički progon crkve u Kini i Severnoj Koreji, datiranom 26. marta 1959, kaže se da: „Svi ljudi stariji od 60 godina i nesposobni da rade odlaze u staračke 'srećne domove'. Tamo im se daju injekcije. Kaže im se da je to u cilju njihovog zdravlja. Ali, dve nedelje pošto prime injekciju, oni umiru."[12]

Dalje, rešenje imaginarne eksplozije stanovništva pogađa i ljude srednjih godina, takođe. U jednom eseju, pod naslovom „Međunarodna lutrija moralnosti", američki studenti prinuđeni su da čitaju o lutriji „... koja će resiti svetski problem viška stanovnika. Svake godine 5 odsto stanovnika ove planete, slučajno odabranih, između 30 i 40 godina starosti, biće ubijeno..."[13]

Ukratko, dakle, postoji drugi cilj mita o prevelikoj populaciji. Njega je sumirao Lorens Rokfeler (Laurence Rockefeller), brat Dejvida Rokfelera, u članku pod naslovom „Zahtev za jednostavnim stilom života", koji se pojavio u „Riders dajdžestu". Deo tog teksta glasi: „Sve u svemu, celokupna situacija rezultira novim načinom življenja... Ukoliko ga ne sledimo dobrovoljno i demokratski, može nam biti nametnut. Neki ekonomisti i analitičari smatraju da će, ako nastavimo da iscrpljujemo resurse kao što sada

činimo, jedini način da se uspostavi balans između snabdevanja i potražnje biti putem autoritarne kontrole. Robert Heilbroner (Robert Heilbroner), izuzetni ekonomist, delimični je pesimista u pogledu mogućnosti demokratskih i kapitalističkih zemalja da nametnu disciplinu neophodnu za preživljavanje u svetu oskudica."[14]

Znači, razlog koji stoji iza mita o „eksploziji populacije" jeste nametanje totalne kontrole od strane vlasti kako nad građanima tako i nad životnim okruženjem. Ovaj prenos vlasti s pojedinca na državu podržavao je i Zbignjev Bžežinski, koji je napisao: „Mislim da smo prihvatili ideju o velikom proširenju ovlašćenja u društvenim propisima. Ona će možda imati i takve forme kao što su zakonski propisi o broju dece, ili čak o njihovom polu, jednom kada budemo imali takve mogućnosti, zatim propisi o slobodnom vremenu, i tako dalje."[15]

Postaje veoma važno, kao i u slučaju organizacija o kojima smo diskutovali u prethodnom poglavlju, da se još jednom upitamo ko plaća za kampanju „eksplozije populacije". I ponovo otkrivamo da su u to umešane fondacije oslobođene poreza i njihov novac: „Prve velike fondacije koje su dale donacije na polju kontrole populacije bile su Rokfelerova fondacija i Karnegijeva fondacija. Njima se kasnije pridružila i Fordova fondacija..."[16]

A Rokfeleri su ubacili svoj novac u pokret za kontrolu populacije finansirajući „Populacijsko veće" (Population Council), „Planirano očinstvo" (Planned Parenthood), „Biro za uputstva o populaciji" (Population Reference Bureau)".[17]

Ljudi u Kini koji ubijaju bebe ženskog pola nisu usamljeni. Ima i u Americi onih koji idu njihovim stopama: „Lekari širom zemlje (SAD) počeli su da pomažu pojedinim trudnicama da ubijaju svoju nerođenu decu, jer su roditelji želeli dete suprotnog pola", piše u jednom tekstu 'Vašington posta'".

Jesu li ovako ekstremne mere neophodne? Moramo li da kontrolišemo svetsku populaciju, bez obzira na to koliko ljudi bilo, zato što mnogi umiru od gladi u svetu koji će uskoro biti toliko prenatrpan da neće biti prostora za proizvodnju hrane? Da li ljudi u svetu zaista gladuju?

Sekretar za poljoprivredu u vladi Džimija Kartera, Bob Berglund (Bob Berglund), izjavio je: „U stvari, četiri milijarde ljudi koji nastanjuju planetu u 1978. imaju za petinu više hrane po glavi stanovnika od onih 2,77 milijardi koliko ih je bilo pre dvadeset pet godina."

A američki farmeri smanjuju obradive površine sa plodnom zemljom. Džon Blok (John Block), sekretar za poljoprivredu u 1983. izveštava nas da su pojedini farmeri pristali da se odreknu obrade po jedne trećine svoje zemlje, ukupne površine od 82 miliona jutara, u zamenu za neke dopunske stimulacione programe.

U Sjedinjenim Državama zabrinjavajuće opada stopa rasta populacije. „U 2000. godini federalne vlasti će možda morati da podstiču rađanje dece, ukoliko stopa rasta nastavi da tone... kako kaže sociolog sa Tempi univerziteta."[19]

Geri Alen, predani istraživač, tvrdi da su iza teorije „populacijske eksplozije" na delu skrivene sile levice "...koje se nadaju da će, igrajući na kartu društvenog haosa i prirodnih katastrofa, izmeniti postojeću strukturu naših službi koje se bave prirodnim okruženjem i broj ljudi u njima, i da će na tom polju nametnuti kontrolu državnih vlasti. Njihov cilj je kontrola vlasti nad okruženjem u kojem svi mi moramo da živimo."[20]

Federalna kontrola o kojoj govori gospodin Alen manifestovaće se u svakom aspektu života svakog pojedinog građanina. Fraze koje opisuju ove sveobuhvatne promene su sledeće: „Novi ekonomski poredak", „Novi međunarodni ekonomski poredak" ili „Novi svetski poredak".

Ove fraze, u stvari, sve isto znače, samo se naizmenično koriste. „Svetska konferencija o populaciji" Ujedinjenih nacija, održana u Bukureštu, pozvala je na „novi ekonomski poredak iskorenjivanjem uzroka bede u svetu i osiguravanjem pravične preraspodele svetskih resursa..."

Ovo je najobičniji marksizam, koji je samo otišao korak dalje: od svake nacije prema njenim mogućnostima, svakoj naciji prema njenim potrebama.

Ukoliko će se kreirati Novi ekonomski poredak i bogatstvo raspodeliti od bogatih ka siromašnim nacijama, onda će biti potreban i metod kojim će se to postići. Ujedinjene nacije su predložile jedan takav metod 1969. i 1970. godine: „Generalna skupština jednoglasno je usvojila u četvrtak deklaraciju koja poziva svetski fiskalni sistem i vlade da se založe za pravedniju raspodelu prihoda."[21]

Ujedinjene nacije su dale predlog da „svako u svetu treba da plaća porez na izvesne kućne aparate i pojedinu luksuznu robu, koji bi išao kao pomoć siromašnim zemljama."[22] (Očigledno je koje su to zemlje koje imaju „izvesne kućne aparate i pojedinu luksuznu robu": bogatije nacije, one koje štite pravo na privatnu svojinu.)

Diskusije o pomoći siromašnima, o prenaseljenim zemljama nastavile su se 1979, kada su se predstavnici 156 država susreli" ...da bi raspravljali o podeli svetskih resursa koji se smanjuju. Blok od 80

siromašnih zemalja zatražio je novu pomoć od 25 milijardi dolara od najbogatijih država."

Naslov jednog članka u novinama glasi: „Susret bogatih i siromašnih" i ilustrovan je zajedničkom fotografijom tadašnjeg generalnog sekretara Ujedinjenih nacija Kurta Valdhajma (Kurt Waldheim) i filipinskog predsednika Ferdinanda Markosa (Ferdinand Marcos).[23]

Sličan naslov pojavio se i prilikom sastanka u Kankunu, u Meksiku, održanog oktobra 1981: „Bogati i siromašni se okupili da razgovaraju o novom ekonomskom poretku."[24]

Ukoliko se širom sveta bude uveo porez koji će ići siromašnim zemljama, onda će morati da postoji i svetski poreznik. To nas čeka u bliskoj budućnosti. Džejms Varburg je, na primer, senatskom potkomitetu je 17. februara 1950. rekao sledeće: „Imaćemo Svetsku vladu (svetskog poreznika), sviđalo se to vama ili ne, konsenzusom ili silom."[25]

Čak je i jedan papa Katoličke crkve, papa Pavle VI, u encikliki pod nazivom „Ovo je progres", podržao Svetsku vladu. Napisao je: „Očito je potrebno da se tokom vremena oformi Svetska vlada od svetskih autoriteta."[26]

Svetski poreznik je veoma blizu...?

---

[1] Geri Alen u „American Opinion" (May, 1970), str. 1.

[2] „The Oregonian" (February 24,1973), str. 23.

[3] Jedna stopa iznosi 30,48 cm, dakle, taj prostor bi iznosio 15,24 m x 16,15 m (prim. prev.).

[4] Geri Alen u „American Opinion" (May 1970), str. 23.

[5] „Fusion Magazine" (August, 1980), str. 8.

6Zigmund Dobs: Kejns na Harvardu, str. 57.

[7] „The Review of the News" (September 29,1976), str. 67.

[8] „The Review of the News" (October 19,1977), str. 45.

[9] „The Review of the News" (May 31,1978), str. 59.

[10] „The Review of the News" (September, 1974), str. 20.

[11] „Fusion Magazine" (July 1981), str. 52.

[12] Komunistički progoni crkava u Crvenoj Kini i Sevemoj Koreji (Communist Persecution of Churches in Red China and North Korea, House Committee on Un-American Activites, March 26, 1959), str. 4.

[13] Džek Nelson: Populacija i preživljavanje (Jack Nelson: Population and Survival, En glewood Cliffs, New Jersey: Prentice Hall 1972), str. 103.

[14] „American Opinion" (September, 1978), str. 96.

[15] Alen Steng: „Brat Zbig" (Allen Stang: „Zbig Brother", „American Opinion", Feb ruary, 1978), str. 6.

[16] „American Opinion" (May, 1979), str. 17.

[17] Ibid., str. 17.

[18] „The Review of the News" (September 19,1979), str. 11.

[19] „Novčana pomoć namenjena rastu populacije" („Subsidy predicted childbearing", „The Arizona Daily Star", April 12,1981), str. A-11.

[20] Geri Alen: „Ekologija" (Gary Allan: „Ecology", „American Opinion" , May, 1970), str. 2.

[21] „The Oregonian" (December 12,1969).

[22] „The Oregonian" (February 23,1970).

[23] „The Arizona Daily Star" (May 7,1979).

[24] „The Arizona Daily Star" (October 18,1981), str. 6-A.

[25] Geri Alen: „Ko su oni" (Gary Allan „Who They Are", „American Opinion", Octo ber, 1972), str. 65.

[26] Papa Pavle VI: „Ovo je progres" (Pope Paul VI: „This Is Progress", „American Opinion", October, 1972), str. 57.

Da li su masovna ubistva novorođenčadi u Kini bila zaista jedini način za .kontrolu rasta populacije"?

GLAVA XX

TRILATERALNA KOMISIJA

Trećeg decembra 1973. godine, malo poznati guverner jedne južne države u SAD pojavio se u televizijskoj emisiji pod nazivom „Šta je moje zanimanje?", propisno namučivši publiku koja je pokušavala da pogodi ko je on. Niko ga nije poznao.

Međutim, samo tri godine kasnije, novembra 1976, taj gospodin bio je izabran za predsednika Sjedinjenih Država.

Njegovo ime bilo je Džimi Karter.

Priča o tome kako je guverner jedne od najmanjih država tako brzo uspeo da se popne na najviši mogući položaj u Americi, u stvari, jeste priča o organizaciji pod imenom Trilateralna komisija.

U jednoj knjizi, pod naslovom *Nikad vas neću lagati,* u to vreme predsednički kandidat Džimi Karter saopštio je Amerikancima: „Narod ove zemlje zna iz sopstvenog gorkog iskustva da do promena nećemo doći pukim rotiranjem iste grupe insajdera. Insajderi su imali svoju šansu i nisu je iskoristili. Njihovo vreme je isteklo. Kucnuo je čas da velika većina Amerikanaca... dobije predsednika koji će prevrnuti naglavačke vlasti u ovoj zemlji."[1]

Kandidat Karter je, dakle, rekao narodu Amerike da neće dozvoliti Savetu za inostrane odnose i Bilderbergerima da i dalje vode ovu zemlju, ili se, posle ovakve izjave, tako bar činilo. Kada bi bio izabran, on bi naimenovao ljude koji nisu insajderi, one koji nikada nisu imali šansu da vode ovu zemlju. Tako je obećavao Karter.

I zaista, dosledno svojim rečima, izabrao je novu grupu, do tada nepoznatu, pod imenom Trilateralna komisija, iz koje je popunio sve najznačajnije položaje u vlasti.

Neke manje važne ličnosti iz Karterovog štaba očigledno nisu pročitale scenario.

Neposredno pre Karterovog izbora, njegov savetnik Hamilton Džordan (Hamilton Jordan) je rekao: „Ukoliko posle Karterove inauguracije zateknete Sajrusa Vensa kao državnog sekretara i Zbignjeva Bžežinskog na čelu nacionalne bezbednosti, onda ču vam reci da nismo uspeli, i daću ostavku."[2]

No, posle inauguracije, nekim čudom, ovu dvojicu nalazimo upravo na mestima koja im je Džordan predvideo. Ali gospodin Džordan nije podneo ostavku. Očito je da gospodin Karter ovu dvojicu džentlmena nikako nije smatrao „insajderima" koji su vodili prethodnu Vladu, iako su obojica bili članovi Saveta za inostrane odnose (CFR) koji veoma bitno utiče na sve američke vlade još od 1921. godine.

Organizacioni sastanak Trilateralne komisije održan je 23. i 24. jula 1972. na imanju Dejvida Rokfelera, predsedavajućeg Saveta za inostrane odnose. Štaviše, osmorica predstavnika na osnivačkom sas-

tanku bili su članovi CFR-a.[3]

Pored Amerikanaca, sastanku su prisustvovali i predstavnici Japana i zapadnoevropskih zemalja (znači, predstavnici tri regiona, iz čega potiče i ime: Trilateralna komisija).

Radoznalcima je objavljeno kakva je svrha ove Komisije: „Bliska trilateralna saradnja u cilju očuvanja mira, upravljanja svetskom ekonomijom, podsticaja ekonomske rekonstrukcije i ublažavanje svetskog siromaštva, što će povećati šanse za glatku i mirnu evoluciju globalnog sistema."[4]

Mnogi se, međutim, ne saglašavaju sa izloženim ciljevima i pokušavaju da objasne kakve su prave namere ove organizacije. Jedan od njih je i senator Beri Goldvoter koji je u knjigi *Bez izvinjenja* napisao sledeće: „Ono što trilateralci zaista smeraju jeste stvaranje svetske ekonomske sile nadređene političkim vladama zemaljačlanica. Kao menadžeri i kreatori takvog sistema, oni bi vladali svetom."[5]

Nedugo po osnivanju Komisije, u jesen 1973, malo poznati guverner Džordžije bio je u Londonu i večerao sa Dejvidom Rokfelerom. Sta je tačno guverner Džordžije radio u Londonu s Rokfelerom, nikada nije saopšteno, no postoje samo dve mogućnosti: ili je

1. Džimi Karter pozvao Dejvida Rokfelera da večera sa njim, -ili je
2. Dejvid Rokfeler pozvao Džimija Kartera. (Pretpostavljamo da treću mogućnost - da su se njih dvojica

slučajno sreli - nećete ozbiljno shvatiti).

Pažljivim razmatranjem prve alternative, videće se da je ona moguća, ali nije verovatna.

Moguće je da je gospodin Karter, želeći da postane predsednik Sjedinjenih Država, otkrio da gospodin Rokfeler - zbog svojih veza sa Savetom za inostrane odnose i njemu potčinjenim organizacijama - ima moć da čoveka koga oni odaberu načini predsednikom, pa je zbog toga zakazao sastanak.

Gospodin Rokfeler je jedna izuzetno važna ličnost, zbog čega je, s tog stanovišta, ova varijanta moguća. Štaviše, tokom 1973. godine „Dejvid Rokfeler se susreo sa 27 predsednika različitih država, uključujući i čelnike SSSR-a i Kine".[6]

Ovo je zaista zapanjujuće, zato što Dejvid Rokfeler niti je izabran niti je imenovan na neku državnu funkciju zahvaljujući kojoj bi mogao zvanično da predstavlja vladu Sjedinjenih Država.

Pisac Ferdinand Lundberg, autor knjige *Rokfelerov sindrom,* napisao je o Rokfelerovoj moći ove redove:

Jedna od stvari koja se prenebregava kada su u pitanju braća (Rokfeler), jeste otvoren prolaz koji oni imaju do kancelarija najvišem nivou, kako u zemlji tako i u inostranstvu. Dejvidov poziv iz Čejs Menhetn banke može da otključa i najčvršća vrata na najvišem nivou, širom sveta, isto kao i poziv predsednika SAD. Možda čak i pre. To je moć."[7]

Tri primera moći koju poseduje Rokfeler mogu da nam ilustruju ono što je Karter možda video pre londonskog sastanka.

Poznato je da je januara 1974. godine Dejvid Rokfeler, koji nije katolik, imao audijenciju kod pape Pavla VI, istog onog Pape koji je izdao encikliku kojom se od država sveta zahteva formiranje Svetske vlade. To je dugo vremena bio cilj Dejvida Rokfelera i Saveta za inostrane odnose, organizacije čiji je Rokfeler tada bio predsednik.

Nepunih mesec dana od tog sastanka, februara 1974, papa Pavle VI je sebi pozvao kardinala Jožefa Mindsentija (Josef Mindszenty), katoličkog primisimusa Mađarske i najvećeg protivnika tamošnjeg komunističkog režima. Kada je kardinal stigao u Rim, Papa je od njega zatražio da prekine s propovedima protiv komunizma.

Da li su ova dva događaja bila povezana?

Moguće je da je razlog ove čudne Papine odluke u događaju koji se odigrao kasnije. Naime, novembra 1977. godine Stejt department Sjedinjenih Država vratio je krunu Svetog Stefana komunističkoj vladi Mađarske.

Ova kruna ima interesantnu istoriju. Stefan, kralj Mađarske, bio je njome krunisan 1000. godine od strane pape Silvestra II, pošto je primio katoličku veru. Kruna je za Mađare postala nacionalno blago od ogromnog istorijskog, i još više simboličkog značaja.

Mađarski narod je verovao da je u krunu ugrađeno i pravo vladanja nad zemljom (,,ko poseduje krunu, taj vlada Mađarskom").

Kruna je čuvana u zemlji sve dok je sovjetske trupe nisu pregazile, pri kraju Drugog svetskog rata. Tada su mađarski patrioti uzeli krunu i, pre nego što su Sovjeti mogli da je se domognu, predali je generalu Džordžu Patonu (George Patton), komandantu američke armije koja je bila u blizini Mađarske.

Kruna je, zajedno s još nekim za Mađare vrednim predmetima, bila donesena u Sjedinjene Države i predata na čuvanje Stejt departmentu.

Podrazumevalo se da će ovaj simbol slobode ostati u Sjedinjenim Državama sve dok u Mađarskoj

ne počne da funkcioniše ustavna vlast, izabrana od strane naroda.

Mađarski narod želeo je da kruna ostane van domašaja komunističkih vlasti. Tu nadu izneverio je Džimi Karter kada je, decembra 1977, objavio da će kruna biti vraćena komunističkim vlastima Mađarske, u vreme kada je na čelu države bio diktator Janoš Kadar. (Upravo Janoš Kadar koji je, dok je bio ministar unutrašnjih poslova, dao nalog da se kardinal Mindsenti uhapsi i muči u zatvoru.)

A kardinal Mindsenti je grozničavo pregovarao sa američkim vlastima da ne dozvole da kruna padne u ruke komunistima.

Ne može biti slučajno to što je upravo na dvadeset prvu godišnjicu antikomunističkog ustanka u Mađarskoj iz 1956. godine predsednik Džimi Karter objavio da će kruna biti vraćena u Mađarsku i predata komunističkoj vlasti. Vreme saopštenja ove namere bilo je tako podešeno da je bilo očigledno da svetu želi da se stavi do znanja kako američka vlada više ne podržava aspiracije potlačenih naroda širom sveta koji žele da se oslobode komunističke tiranije.

Ova akcija nije delovala šokantno na kardinala Mindsentija, koji je davno pre toga rekao da je „bivši predsednik Ajzenhauer bio odgovoran za poraz mađarskih boraca za slobodu u ustanku 1956."[8]

Kardinal je, znači, bio navikao na američku izdaju pravednih ciljeva.

Drugi primer neobičnog otvaranja svih vrata pred Dejvidom Rokfelerom dogodio se u julu 1964. godine, kada je posetio Sovjetski Savez i imao susret s premijerom Nikitom Hruščovom, koji je trajao više od dva i po sata.[9]

Ovakav susret dvojice ljudi, od kojih je jedan premijer a drugi nema nikakvu funkciju, zaista je čudan. Posebno kada se zna da komunisti uče da treba mrzeti sve bogate kapitaliste.

U svakom slučaju, posle nepuna četiri meseca, oktobra 1964. godine, premijer Hruščov bio je smenjen, bez nekog vidljivog razloga (bar za one koji ne prihvataju shvatanje istorije kao zavere: Da li je „predsednik Glavnog odbora" smenio „upravnika neke pobočne filijale"? Ovo je pitanje na koje se ne može odgovoriti.Međutim, spekulacije o Hruščovljevom padu u ovom kontekstu postoje.

Treći primer ispoljavanja Rokfelerove ogromne moći uočen je avgusta 1976. godine, kada se australijski premijer Malkolm Frejzer (Malcolm Fraser), prilikom posete Sjedinjenim Državama, sastao prvo sa Dejvidom Rokfelerom, a tek potom s predsednikom Džeraldom Fordom.[10]

Dakle, druga alternativa o londonskom sastanku Rokfelera i Kartera izgleda nam verovatnijom. Pretpostavka da je Rokfeler otkrio Kartera, i pozvao ga na večeru, mnogo više odgovara činjeničnom stanju stvari.

Trilateralna komisija bila je ideja Zbignjeva Bžežinskog - tako je bar saopšteno javnosti - koji je otišao kod Dejvida Rokfelera zbog traženja pomoći za stvaranje organizacije. Postoje neke indicije da se Karter svideo Bžežinskom još pre formiranja Trilaterale.

Prema „Njujorktajmsu" (od 21. marta 1978) Bžežinski „... uživa u svojoj javnoj ulozi. Ključ njegovog samopouzdanja je bliska veza s gospodinom Karterom. Njih dvojica su se sreli još pre četiri godine (znači 1974, što se ispostavilo kao tačno), kada je gospodin Bžežinski, tada na čelu Trilateralne komisije, organizacije koja se zalaže za čvrstu saradnju Japana, Zapadne Evrope i SAD, imao dobar njuh i pozvao malo poznatog guvernera Džordžije da se uključi u rad ove izuzetne organizacije. Njihov početni odnos učitelja i učenika procvetao je tokom predsedničke kampanje, i čini se da je od tada još bliskiji."[11]

Čitaoci „Njujork tajmsa" mogli su 23. maja 1976. da se informišu kako je „Zbig bio prvi u zajednici koji je obratio pažnju na Kartera, razgovarao s njim, slao mu svoje knjige i članke. Dobar deo perioda tokom te tri godine (znači od 1973, a ne 1974, kako je posle u drugom članku „Njujork tajmsa" objavljeno) Bžežinski je, zajedno sa profesorom Ričardom N. Gardnerom (Richard N. Gardner) sa Univerziteta Kolumbija, Kartera imao stalno uz sebe..."[12]

Gospodin Karter je i sam komentarisao svoje učeničko iskustvo prilikom stupanja u Trilateralnu komisiju, kada je u izbornoj godini objavio knjigu pod naslovom *Zašto ne najbolji?* U njoj kaže: „Članstvo u Komisiji pružilo mi je izvanredne mogućnosti da učim, a mnogi njeni članovi pomogli su mi da dobro proučim međunarodne odnose."[13]

Zanimljivo je da gospodin Karter priznaje da su ga učili članovi Trilateralne komisije i da je najveće razumevanje dobio od gospodina Bžežinskog koji mu je davao svoje „knjige".

Dok je bio „autsajder", DŽIMI KARTER je postao „kreacija" DEJVIDA ROKFELERA, CFR-a i Trilateralne komisije.

U vreme dok je bio potpredsednik, DŽORDŽ BUŠ i bivši potpredsednik VOLTER MONDEJL sastanak sa članovima CFR-a i njihovim suprugama održan u auditorijumu Rokfelerovog univerziteta. Dobro obavešteni znaju da im je podrška na izborima 1984. bila obezbeđena.
NELSON ROKFELER I NIKITA HRUŠČOV: Rokfeler podzravlja Hruščova, koga su u Americi zvali „kasapin iz Budimpešte". U tom trenutku, porodice Rokfeler i Iton udružile su snage kako bi izgradile postrojenja za vojnu industriju iza „gvozdene zavese" da bi komunisti postali veća pretnja za SAD. Amerika troši 70 milijardi dolara godišnje za odbranu, dok Rokfeleri komunistima grade postrojenja za preradu aluminijuma. Samo je činjenica da rat u Vijetnamu nikada nije zvanično objavljen spasla porodice Iton i Rokfeler suđenja za veleizdaju. Njihovom krivicom poginulo je najmanje 50 000 američkih vojnika.

ZBIGNJEV BŽEŽINSKI, učitelj predsednika Kartera, a kasnije i njegov savetnik za nacionalnu bezbednost, napisao je knjigu pod naslovom „Između dva doba". U njoj kaže: ,..: marksizam predstavlja sledeću životnu i stvaralačku fazu u sazrevanju iovekove univerzalne vizije. Marksizam je, u isto vreme, pobeda spoljašnjeg ioveka nad , društvenim, pasivnim iovekom, i pobeda razuma nad verovanjem."

Sada se vidi da je jedna od stvari koju je Karter naučio od Bžežinskog bila povećanje uvida vlasti u život svakog Amerikanca. Bžežinski je jednom napisao: „Želeo bih da se posvetim problemu političkih promena. Mislim da smo prihvatili ideju o velikom proširenju ovlašćenja o društvenim propisima. Ona će možda imati i takve forme kao što su zakonski propisi o broju dece ili njihovom polu, kada za to budemo imali mogućnosti, zatim propisi o slobodnom vremenu, i tako dalje."[14]

Jedna od „knjiga" koje je napisao gospodin Bžežinski, a verovatno pročitao gospodin Karter, je i ona pod naslovom *Između dva doba,* iz 1970. godine.

Pažljivim čitanjem uočićemo da je gospodin Bžežinski Americi i celom svetu saopštio neke zaista šokantne stvari.

Na primer, na 300. strani Zbignjev otkriva da će se Amerikancima uvesti dva nova koncepta ekonomskog života:

1. novi monetarni sistem koji će zameniti dolar, i
2. smanjenje životnog standarda kojim bi se postigao prvi cilj.

Napisao je: „Na ekonomskotehnološkom polju već je postignuta saradnja, ali dalji progres zahtevaće veće žrtvovanje. Intenzivniji napori će morati da budu preduzeti da bi se obrazovao novi svetski monetarni sistem, uz posledični rizik za trenutno povoljnu američku poziciju."[15]

Bžežinski je, isto tako, otkrio i svoje poglede na ekonomsku filosofiju Karla Marksa:

Stranica 72: „Marksizam predstavlja sledeću životnu i stvaralačku fazu u sazrevanju čovekove

univerzalne vizije. Marksizam je, u isto vreme, pobeda spoljašnjeg čoveka nad unutrašnjim pasivnim čovekom i pobeda razuma nad verovanjem."

Stranica 73: „Marksizam je služio kao mehanizam ljudskog progresa čak i kada je praksa često izneveravala njegove ideale. Tejar de Šarden (Teilhard de Chardin) je rekao: „Iako monstruozan, nije li savremeni totalitarizam, u stvari, iskrivljavanje nečeg čudesnog i, prema tome, veoma blizak Istini?"

Stranica 83: „Marksizam, raširen na narodnom nivou u formi komunizma, predstavlja najveći napredak čoveka u njegovoj sposobnosti da konceptualizuje svoj odnos prema svetu."

Stranka 123: „Marksizam je obezbedio jedinstveno intelektualno oruđe za razumevanje i iskorišćavanje osnovnih snaga našeg vremena. On je pružio najbolji mogući uvid u savremenu realnost." Bžežinski teoretski obrazlaže ideju da će liberalna, demokratska društva podržati autoritarni oblik vlasti ukoliko budu morala da biraju između diktature i društvenog i intelektualnog nereda."

Stranica 118: „U odsustvu društvenog konsenzusa, emocionalne i racionalne potrebe društva mogu biti stopljene - čemu masovni mediji lako doprinose - i oličene u nekom pojedincu koji oličava čuvara društvenog poretka a, u isto vreme, i nosioca neophodnih promena u društvu. Ukoliko bi morala da biraju između društvenog i intelektualnog nereda, s jedne strane - a pod tim se ne podrazumeva stanje koje je čak i blizu revolucionarnoj situaciji - i autoritornog ličnog vodstva (diktatora), sa druge strane, veoma je verovatno da bi čak i neka današnja ustavna i liberalna demokratska društva izabrala drugu opciju."

Kao izazov liberalnoj demokratiji, on vidi sledeće:

Stranica *252:* „... postepeno formiranje sve kontrolisanijeg i usmeravanijeg društva." „Takvim društvom dominirala bi elita čiji bi zahtev za političkom moći ležao u osnovi tobožnjeg superiornog naučnog znanja." „Nesputana odrednicama tradicionalnih liberalnih vrednosti, ova elita ne bi oklevala da dođe do ostvarenja svojih političkih ciljeva korišćenjem današnjih najsavremenijih tehnika za uticanje na javno mnjenje i ponašanje, i držala bi društvo pod bliskom paskom i potpunom kontrolom."

A onda Bžežinski opisuje svoje želje da se krene u susret Svetskoj vladi:

Stranica *296:* „Kretanje prema većoj zajednici razvijenih naroda... ne može se postići stapanjem postojećih država u jedan veći entitet." „Ima više smisla pokušati da se postojeće države povezu putem različitih indirektnih veza i već rastućih ograničenja nacionalnih suvereniteta."

Zatim objašnjava razloge stvaranja Trilateralne komisije: *Stranica 296:* „Kretanje ka takvoj zajednici će u svakoj varijanti zahtevati dve sveobuhvatne i međusobno preklapajuće faze. Prva od njih će biti kovanje veza buduće zajednice između Sjedinjenih Država, Zapadne Evrope i Japana."

Bžežinski je predvideo i buduću poresku politiku:

Stranica 304: „... to može eventualno dovesti do mogućnosti nečega što je na liniji globalnog poreskog sistema."

Na kraju je sve ovo sumirao:

Stranica 308: „Iako je cilj oblikovanja zajednice razvijenih nacija manje ambiciozan od cilja postizanja Svetske vlade, on je pre dostižan."

Bžežinski ne isključuje mogućnost Svetske vlade; on samo teoretiše da će lakše da se postigne kontrola nad razvijenim nacijama kada se one tesno povežu.

On se ne zaustavlja na tome što će udaviti SAD povezavši ih sa drugim zemljama, već se zalaže i da američka vlada postane zavisna od Sovjetskog Saveza, i od „crvene" Kine kad je reč o nafti.

Dok je gospodin Bžežinski bio direktor Trilateralne komisije, ona je 1977. objavila izveštaj pod naslovom: „Saradnja s komunističkim zemljama u upravljanju globalnim problemima: Ispitivanje opcija." U njemu se kaže: „I SSSR i ('crvena') Kina izvoznici su energije i očigledno poseduju značajne rezerve nafte. Zemlje Trilaterale uvoze energiju, ali samo mali deo iz SSSR-a i Kine. Globalna situacija će se očito učvrstiti u godinama koje dolaze. Postoje očigledne prednosti koje bi zemljama Trilaterale donela raznolikost izvora iz kojih se snabdevaju. Trilateralno-komunistička saradnja na polju energije bi svakako bila izvodljiva i poželjna. Saradnja bi mogla da ima oblik ulaganja zemalja Trilaterale u sovjetska ili kineska postrojenja za proizvodnju energije, kako bi se obezbedio izvoz iz ovih zemalja."[16]

I, na samom kraju, Bžežinski, učitelj predsednika Kartera, ne veruje u shvatanje istorije kao zavere: „Istorija je mnogo više produkt haosa nego zavere... sve češće su političari nadjačani događajima i informacijama."[17]

Podrška predsedničkoj kampanji Džimija Kartera nije, međutim, došla samo od strane Trailateralne komisije. Finansijsku pomoć primio je i od sledećih ljudi: Dina Raska, člana CFR-a; Daglasa Dilona, člana CFR-a; i Henrija Lusija (Henry Luce), potpredsednika „Tajma", takođe člana Saveta za inostrane odnose.

Kao dodatak, Karter se pred izbore okružio sledećim članovima Saveta za inostrane poslove:

Teodorom Sorensonom (Theodore Sorenson), Vlijemom Averlom Harimanom (W. Averill Harriman), Sajrusom Vensom, Ričardom Gardnerom, Polom Ničijem (Paul Nitze) i Polom Vornikom (Paul Warnke).

Kandidat Džimi Karter čak je maja 1976. godine održao i govor pred čikaškim ogrankom Saveta za inostrane odnose, i tada je pozvao na „pravedan i stabilan međunarodni poredak", što je fraza onih koji razumeju prirodu budućnosti. Činilo se kao da gospodin Karter paradira pred CFR-om kako bi im dokazao da je zaista jedan od njih.

Glavna podrška njegovoj kampanji ipak je došla od Trilateralne komisije. Evo šta je napisao „Vašington post" po Karterovom izboru: „Ako ste ljubitelj teorije zavere o tajnom preuzimanju sveta, svideće vam se administracija novoizabranog predsednika Džimija Kartera. Najmanje trinaest trilateralaca je otišlo na glavna mesta u vlasti. Ovo je zaista neobično ako se zna da Trilateralna komisija ima ukupno svega oko 65 američkih članova."[18]

Na konvenciji Demokratske partije, na kojoj je Karter dobio nominaciju, objavljeno je da se još nije odlučio koga će izabrati za svog potpredsednika. Amerikancima je saopšteno da je njegova lista mogućih kandidata sužena na sedam imena.

Na kraju, izabrao je svog kompanjona iz Trilateralne komisije: Voltera Mondejla.

I pored sve podrške bogataškog establišmenta, članova Saveta za inostrane odnose i zalaganja medija pod kontrolom CFR-a za njega, Karter je još uvek govorio protiv liberalnog establišmenta: „Prihvatajući predsedničku nominaciju demokrata, Karter je u Njujorku optužio sve one nečasne alijanse koje su se uspostavile između novca i politike."

Postoji još jedna interesantna činjenica u vezi sa Trilateralnom komisijom. Naime: „Većina važnih Francuza (koji su članovi Komisije), a možda svi oni, pripadaju i Velikom Orijentu, francuskoj slobodno-zidarskoj loži."[19]

„Komisiji je svakako potrebna finansijaka potpora, i ona je (lobija od Fordove fondacije, koja je njen najznačajniji donator."[20]

Da li ljudi koji su zabrinuti zbog uticaja i smera Trilateralne komisije preteruju? Treba li da se saglasimo sa onima koji kažu: „Naravno, nema ničeg lošeg u toj grupi"?

Senator Beri Goldvoter, 1980. godine, opomenuo je Ameriku, govoreći na nacionalnoj televiziji prilikom republikanske konvencije: „Ovo je možda poslednja republikanska konvencija, a kroz dve nedelje može biti i poslednja demokratska konvencija. Postoje snage koje rade protiv naše zemlje. Te snage rade samo za svoje sebične interese u okviru ove države."[21] (Da li je samo slučajna omaška to što voditelj te emisije na nacionalnoj televiziji Den Rader (Dan Rather), inače član Saveta za inostrane odnose, nije zamolio senatora Goldvotera da objasni šta je ovom izjavom hteo da kaže?)

Senator je na drugom mestu, u svojoj knjizi *Bez izvinjenja,* u poglavlju pod nazivom „Vladari koji nisu izabrani", objasnio na koga je ciljao: „Po mom mišljenju, Trilateralna komisija predstavlja vešt, koordinisan pokušaj da se prigrabi i učvrsti kontrola nad četiri centra moći: političkim, novčanim, intelektualnim i verskim."[22]

Ima čak kritičara i izvan Sjedinjenih Američkih Država. Uzećemo za primer komentar iz britanskog nedeljnika „Vikli rivju" (Weekly Review). U njoj su napisali: „Međunarodni komunizam mosk-ovskog poretka ima mnogo zajedničkih karakteristika sa Trilateralnom komisijom Dejvida Rokfelera - kao što je podrivanje nacionalnog suvereniteta Sjedinjenih Država. Zbog ovog, i zbog mnogih drugih razloga, čovek otkriva da marksisti podržavaju ciljeve Novog svetskog poretka (ekonomskog) koji traži Trilateralna komisija...".[23]

Džeremi Novak (Jeremiah Novak) je 1977. godine ukazao na ekonomske ciljeve Trilateralne komisije: „Trenutno, prva briga Trilaterale jeste stvaranje novog svetskog monetarnog sistema i zamenjivanje zlata i dolara u međunarodnoj razmeni novom monetom koja će se zvati SDR".[24]

Svrhu jedinstvenog novca istakao je svojevremeno još Džon Foster Dals, jedan od osnivača Saveta za inostrane odnose: „... uspostavljanje zajedničke monete moglo bi biti povereno telu koje bi bilo stvoreno od ljudi koji investiraju novac i njemu bi bilo odgovorno. To bi našu vladu lišilo isključive kontrole nad nacionalnim novcem..."[25]

Prethodnica stvaranja ovog zajedničkog novca bile su zemlje Evropske zajednice koje su se saglasile sa jedinstvenim monetarnim sistemom.[26]

Proces je, dakle, nastavio svoj marš.

Sada,, kada je Trilateralna komisija bila na svom mestu, njen kandidat postavljen za predsednika SAD, stekli su se svi uslovi da američka vlada igra kako Komisija svira. Na osnovu nekoliko najvećih „dostignuća" Karterove administracije, svaki zainteresovani istraživač može otkriti šta su članovi Komisije zahtevali od predsednika Kartera:

1. *Izdaju iranskog Šaha i njegovo proterivanje.*

Jedan iskusni iranski diplomata u Vašingtonu je izjavio: „Predsednik Karter je izdao Šaha i pomogao da se stvori vakuum koji će iskoristiti od Sovjeta obučeni agenti i verski fanatici koji mrze Ameriku."[27]

Mogući motivi predsednika Kartera mogu se nazreti iz pregleda Šahovih dostignuća, pre nego što je napustio Iran. Njegova dela, dok je vladao Iranom, iznosi sledeći članak:

„Pod vladavinom ovog sposobnog monarha Iran se, tokom samo jedne generacije, preobrazio od gotovo feudalnog poljoprivrednog društva u jednu urbanizovanu, procvetalu industrijsku i modernu zemlju. Njegov plan je bio da od Irana načini tehnološki naprednu, ekonomski raznoliku i samostalnu naciju, tako da u narednom veku, kada iranska nafta presahne, zemlja ne uleti u ekonomski sunovrat i ne vrati se u mračno doba."[28]

Šah je „u iranski zakon uneo... principe religiozne tolerancije, separaciju Crkve i Države... a bio je formiran i Parlament koji je imao savetodavnu funkciju i kojem su se svake godine davala sva veća ovlašćenja."[29]

Drugim rečima, Šah je nameravao da ustanovi takvu strukturu vlasti u kojoj bi srednja klasa imala mogućnost da se razvija. I još jedanput - kao i u slučajevima Kine, Rusije ili Kube - to nije bilo prihvatljivo gospodarima - svetskim planerima.

Šah je morao da bude svrgnut.

Jednu naznaku o tome da je ovakva tvrdnja ispravna pronašli smo u knjizi Entoni Satona i Patrika Vuda (Patrick Wood): *Trilateralci iznad Vašingtona* (tom II). Tamo je napisano: „Šah je bio nagovoren da svoj novac (procene variraju od pola milijarde do čak 25 milijardi dolara) uloži u Čejs Menhetn banku."[30]

Metod koji je Karter primenjivao delimično se otkrivao po novinskim člancima. Poslao je zamenika komandanta američkih snaga u Evropi, generala Roberta E. Hjuzera (Robert E. Huyser), u Iran. Njegov zadatak bio je da saopšti iranskim generalima da ne pripremaju „puč" protiv dolazeće Homeinijeve vlasti. Generali lojalni Šahu nisu učinili ništa. Nekoliko časova po Homeinijevom preuzimanju vlasti, ti isti generali bili su postreljani.

Ove optužbe protiv predsednika Kartera u svojim memoarima potvrdio je i svrgnuti Šah, napisavši: „Amerikanci su želeli da ja odem. Upravo je to bilo ono što su šampioni ljudskih prava iz Stejt departmenta i želeli."

Šah je, zatim, otkrio zbog čega je, po njegovom mišljenju, Karterova administracija želela da ga zbaci. On je „... stalno u svojim memoarima ponavljao da su godinama velike multinacionalne naftne kompanije, verovatno u saradnji sa vladom SAD-a, podrivale njegovu vladavinu zbog insistiranja na tome da Iran dobije veći udeo od prodaje svoje nafte." (Ovo je prilično čudan komentar, u svetlosti činjenice da je Amerikancima rečeno da cene iranske nafte određuje vlada Irana, član OPEC-a, a ne multinacionalne naftne kompanije.)

Sudeći prema knjizi *Energetski kartel* Normana Medvina (Norman Medvin),[32] napisanoj 1974, Iran je imao tri velike naftne kompanije: „Iranian Offshore Petroleum Co.", „Iranian Oil Consortium" i „Lavaan Petroleum Co".

Svaka od ovih kompanija je zajedničko preduzeće sledećih kompanija:

NAZIV	PARTNERSKE KOMPANIJE
Iranian Offshore Petroleum Co.	CFP, Atlantic Richfield, Cities Service, Superior, Kerr-McGee, Sun, National Iraninan Oil Co.
Iranian Oil Consortium	BP, Shell, Gulf, Mobil, Exxon, Texaco, Standard of California, CFP, Am Independent
Lavaan Petroleum Co.	Atlantic Richfield, Murphy Oil, Union Oil, National Iranian Oil Company.

Sada je *sasvim* očito koje su kompanije želele da Šaha zamene ajatolahom Homeinijem.

Kartetova strategija je delovala. Ajatolah je ustoličen.

Postoji, međutim, jedno zanimljivo otkriće. Tvrdi se da ajatolah koji je sada na vlasti nije isti onaj Homeini koga je Šah proterao iz Irana 1965. godine.

U saopštenju koje je napisala osoba koja se smatra jednom od najpouzdanijih izvora međunarodnih obaveštajnih službi, kaže se sledeće:

„U broju od 11. juna 1979, na stranici A-2, Los Anđeles herald egzeminer donosi priču koja dovodi u pitanje autentičnost identiteta ajatolaha Homeinija. Članak citira Vilijema Hikija (William Hickey) iz Londonskog ekspresa i donosi fotografije Homeinija, snimljene za vreme njegovog boravka u Francuskoj, na kojima se vidi da je Homeini imao samo 9 prstiju. Nedostajao mu je srednji prst na desnoj ruci. Današnje fotografije pokazuju ovog Homeinija sa svih deset prstiju."

Štaviše, iranski premijer Amir Hoveida (Amir Hoveida) je posvedočio: „Poznavao sam ga i uveravam vas da je imao samo devet prstiju. Ovaj Homeini je varalica."

Čim je dao ovu izjavu na sudu, Hoveida je ućutkan, izveden iz sudnice i streljan.[33]

Ko je novi Homeini i zašto je prethodni morao da bude zamenjen, nije bilo objašnjeno. Ključ za rešenje ove misterije ponudio je pukovnik obaveštajne službe poljske armije Mihail Golonijevski, ekspert za pitanja sovjetske špijunaže. Izneo je optužbu da su Sovjeti prodrli u muslimansku šiitsku sektu, čiji je ajatolah član tvrdeći da je i sam Homeini sovjetski agent.

2. Podrška *komunističkim teroristima u Južnoj Africi.*

Kada se senator Beri Goldvoter vratio u Sjedinjene Države s puta po Južnoj Africi, optužio je Karterovu administraciju da svoju afričku politiku zasniva na „shemi koja namerno ima prosovjetske tonove". Goldvoter je rekao da je sve što je Karterova administracija učinila u Africi išlo direktno na ruku Sovjetskom Savezu. Ove akcije su toliko očigledno podrivale strategijske interese Sjedinjenih Država da izgleda da je neko namerno radio u korist Sovjeta. Rekao je i to da je Administracija „umešana na najopasniji način u mnoge afričke krize koje su izvan kontrole. Posledica svega toga je neka vrsta straha i konfuzije koju komunisti koriste za postizanja sovjetskih ciljeva."[34]

3.*Izručenje Panamskog kanala marksističkom diktatoru:*

Tokom televizijskih duela u predizbornoj kampanji 1976. godine između predsednika Džeralda Forda i kandidata Džimija Kartera, ovaj drugi je izjavio: „Nikada se ne bih odrekao potpune ili praktične kontrole nad zonom Panamskog kanala. Ali bih nastavio da pregovaram sa Panamcima... Ne bih se odrekao faktičke kontrole nad ovom zonom u doglednoj budućnosti."[35]

Možda je razlog tome što je Karterovo „nikad" došlo 1977. godine u činjenici da je trebalo spašavati panamsku marksističku vladu Omara Torihosa (Omir Torijos), koja je bila u velikim neprilikama. Zanimljivo je da je nacionalni dug Paname 1968. godine, kada je Torihos preuzeo vlast, iznosio samo 160 miliona dolara. Kada je, 1977. godine, došlo vreme da se Kanal preuzme, dug je već bio 1,4 milijarde dolara.

Novinar Čarls Bartlet (Chales Bartlett) se saglašava sa tvrdnjom da je Torihosov diktatorski režim „toliko obojio ovu malu državu u crveno, da sporazum oko Kanala nema zagriženijeg zagovornika od američkih bankara koji se nadaju da će im potraživanja biti isplaćena jedino ako se oživi panamska ekonomija."[36]

Panamska dugovanja bankama iz Sjedinjenih Država bila su toliko velika da je Panama morala da „odvoji nekih 47 miliona dolara, što predstavlja 39% državnog budžeta, samo da bi otplatila prispele kamate na ogroman dug. Nesumnjivo je da su direktori američkih banaka–kreditori među kojima su Čejs Menhetn banka, First nešnel siti banka, Benk of America, Bankers trast, First nešnel banka of Chichago, Ripablik nešnel benk of Dalas samog pregovarača Sola Linovica (Sol Linowithz) i njegovu posredničku Morin midlend banku – videli da je jedini način da povrate svoj novac, naravno uz kamatu, da preko Torihosa preuzmu kontrolu nad zonom Panamskog kanala i tako, od taksi koje brodovi plaćaju za prolaz, nadoknade svoja potraživanja."[37]

Interesantno je da je, prema uslovima ugovora, Amerika bila dužna da plati milione dolara panamskoj vladi da bi ova preuzela Kanal.

Važno je zapamtiti „da je od tridesetak banaka koje su dale ove sumnjive zajmove polovina imala u svom odboru za direktora bar po jednog člana Trilateralne komisije. Da je Panama omanula sa isplatom ovih dugova, neke velike međunarodne banke suočile bi se sa finansijskim uništenjem."[38]

Isto tako, mnogo nam govori podatak da je šesnaest američkih senatora, koji su u isto vreme i članovi Saveta za inostrane odnose (ili su to bili) glasalo u korist sporazuma oko Panamskog kanala.[39]

Narod Amerike je, prema istraživanju javnog mnjenja, sprovedenom neposredno pre potpisivanja ovog sporazuma, bio žestoko protiv: čak 70% ispitanih nije bilo „za". Senatori koji su glasali „za" bili su zapamćeni. Na izborima 1978. i 1980. narod je rekao svoje.

Dvadeset ovih senatora izgubilo je svoje mesto.[40]

4. *Izdaja vlade Nikaragve.*

Možda se najočitiji primer Karterove zloupotrebe predsedničkih ovlašćenja dogodio prilikom zbacivanja vlade u Nikaragvi tokom 1979. i 1980. godine. Kongresmen Leri Mek Donald (Larry McDonald) je krivicu za pad nikaragvanske vlade 17. septembra 1980. svalio na predsednika Kartera (a samim tim i na Trilateralnu komisiju): „Politika Sjedinjenih Američkih Država, odnosno ove administracije, bila je namerno i proračunato smišljena da uništi izabranu vladu naroda Nikaragve i da na vlast dovede sandiniste oslonjene na Kubu.

Izabrani predsednik Nikaragve, oficir sa Vest pointa, Anastasio Somoza (Anastasio Somoza), došao je do istih zaključaka kao i kongresmen Mek Donald. Pošto je zbačen sa vlasti, Somoza je napisao knjigu koja nosi naziv: *Izdana Nikaragva.* U njoj, pored ostalog, kaže i sledeće: „... Došao sam do jednog

zapanjujućeg zaključka: postoji u SAD planirana i svesna zavera da se uništi republikanski oblik vlasti."4[2]

Somoza je shvatio da je ova zavera odgovorna i za zbacivanje njegove vlade, a posebno je istakao predsednika Kartera: „On je predao Nikaragvu u ruke komunistima."[43]

I još: „... izdaja doslednih antikomunističkih saveznika stavlja gospodina Kartera u društvo zlih zavereničkih snaga koje su raširene po svetu. Ponavljam: izdajnički put koji je preduzeo Karter nije plod neznanja već namere."[44]

Somoza je krivicu bacio i na američku vladu: „... pošto su Sjedinjene Države preuzele vodstvo u ovoj zavereničkoj modi uništavanja antikomunističkih država, veruj em da je moj zadatak da govorim. Kako imam faktičke dokaze da su SAD, u stvari, pomagale i podsticale zle snage komunizma, smatram da narod u Sjedinjenim Državama treba da bude upoznat sa ovim činjenicama i nesumnjivim manipulacijama."[45]

Zbog svojih nastojanja da iznese istinu na videlo i upozori Amerikance i ostatak sveta na činjenicu koju su shvatile i neke druge zemlje pre Nikaragve - da se vladi Sjedinjenih Država ne može verovati u borbi protiv komunizma - Anastasio Somoza je ubijen septembra 1980. godine. Ubistvo se dogodilo samo nekoliko meseci posle objavljivanja njegove knjige.

Sandinisti su, pošto je njihov najveći protivnik bio eliminisan, tako učvrstili svoju vlast.

Da li su oni narodu Nikaragve ponudili bolju vlast od one navodno „tiranskog despota" Somoze?

Jedan bivši sandinista ne veruje u to. Izjavio je:

„Komunistički vladari Nikaragve napravili su više štete za devet meseci, koliko su na vlasti, nego Somoza za deset godina. Nekih 12 000 protivnika režima još je u zatvoru. Stotine drugih jednostavno su nestale. Danas u Nikaragvi komunisti upravljaju baš svakim aspektom života. Svakoga dana hunta grabi tuđu svojinu. Više od milion jutara obradive zemlje već je oduzeto - sada se obraduje samo jedna petina. Za dva meseca, stotine ljudi će početi da gladuju zbog nestašice hrane."[46]

Bivši major nikaragvanske Nacionalne garde još je jedan od onih koji se suprotstavlja. Saopštio je Kongresnom komitetu da sandinisti rade na podizanju revolucije u El Salvadoru, Hondurasu, Gvatemali i Kostariki. Rekao je: „Konsolidacija partija na vlasti u Meksiku i Venecueli omogućiće pristup naftonosnim poljima na kontinentu. Ukoliko ne preduzmete hitnu akciju kojom biste neutralisali ovu grešku u politici, za najviše pet godina imaćete rat na vašoj teritoriji."[47]

Posle predaje Nikaragve sandinistima, Administracija predsednika Kartera dala je Nikaragvi pomoć od 75 miliona dolara, pošto se predsednik „uverio da nikaragvanski marksistički režim ne pomaže komunističku gerilu u El Salvadoru i Gvatemali."[48]

Ima i u Sjedinjenim Državama ljudi i organizacija koje navedene optužbe smatraju istinitim. Američka legija je na svojoj konvenciji 1980. godine usvojila deklaraciju kojom se zahteva da se „... u najboljem interesu naše zemlje, pod okriljem Kongresa SAD, sprovede istraga o Trilateralnoj komisiji i njenoj roditeljskoj organizaciji, Savetu za inostrane odnose, i da se odredi koliki uticaj su imale i imaju ove organizacije na unutrašnju i spoljnu politiku Sjedinjenih Država."

Prava poruka o delatnostima američke vlade leži, ipak, u izjavi bivšeg premijera Velike Britanije Edvarda Hita (Edvard Heath): „Mi u Evropi više nećemo biti u stanju da očekujemo da će SAD preduzeti neku akciju koja bi ispravila ono što nam se ne dopada."[49]

Drugim recima, Amerika više nije saveznik nijedne nacije koja traži da se oslobodi komunističke tiranije.

5. Izbori *iz 1980. godine.*

Finale drame koju trenutno režira Trilateralna komisija odigrao se na predsedničkim izborima 1980. godine, kada su Džimi Karter i Volter Mondejl pokušali da budu ponovo izabrani. Njima su bili suprotstavljeni Ronald Regan i član Trilaterale Džordž Buš.

Zanimljivu dimenziju ovim izborima dao je član Trilateralne komisije Džon Anderson (John Anderson), koji se kandidovao kao nezavisni kandidat. Jedan članak od 1. avgusta 1980. godine tvrdi da „Anderson može napustiti trku ukoliko Karter propadne"[50] na Demokratskoj konvenciji. Znači, „nezavisni kandidat" se borio protiv Kartera. Izgleda čudno da je Trilateralna komisija dozvolila dvojici svojih članova da jedan drugom budu protiv kandidati.

Naravno, samo ukoliko nije želela da Karter napusti mesto predsednika. Ovo je potvrđeno nešto kasnije, kada je Anderson podržao Mondejla u predsedničkoj trci 1984. godine.

Postavlja se odmah pitanje: Zašto je Trilateralna komisija nastojala da bude izabran drugi kandidat - Ronald Regan?

Regan nije otpočetka bio izbor trilateralaca. Na primer, časopis „U.S. News and World Report" još 1978. godine je počeo da pominje dva druga kandidata Trilateralne komisije.

U ovom časopisu, 27. februara 1978. je objavljeno: „Po mišljenju predsednikovih vrhunskih savetnika, republikanci Džordž Buš iz Teksasa (član Komisije) i guverner Ilinoisa Džejms Tompson (James

Thompson), član Komisije, predstavljaće najveće protivnike Karteru na izborima 1980."[51]

I ponovo, 3. jula 1978: „Ljudi koji stoje iza Ronalda Regana ističu guvernera Džejmsa Tompsona iz Ilinoisa (člana Komisije) kao kandidata za republikansku nominaciju u predsedničkoj trci 1980. "[52]

Časopis je nastavio da favorizuje članove Trilateralne komisije. Prvo je 11. februara 1980. doneo sledeći tekst: „Džordž Buš (član Komisije) naglo je napredovao u republikanskoj predsedničkoj trci... to zahteva skromnije kandidate za potpredsedničku nominaciju u Republikanskoj stranci – verovatno Džona Andersona (člana Komisije) ili guvernera Džejmsa Tompsona (člana Komisije), obojicu iz Ilinoisa."[53]

A zatim, ponovo, 6. oktobra 1980: „Glavni republikanci već raspravljaju o tome ko će predvoditi partiju ukoliko Ronald Regan bude izgubio predsedničku nominaciju. Prema početnom konsenzusu, to su: Džek Kemp (Jack Kemp), predstavnik iz Njujorka (nije član Komisije) iz redova konzervativaca, guverner Ilinoisa Džejms Tompson (član Komisije) iz redova umerenih i – Džordž Buš (član Komisije), koji se priklanja i jednima i drugima."[54]

Kandidata Ronalda Regana, tokom početne kampanje na Floridi, 17. marta 1980 pitali su da li će u svom eventualnom budućem Kabinetu imati članove Trilateralne komisije. Evo šta je odgovorio: „Ne, ja ne verujem da je Trilateralna komisija neka zaverenička grupa, ali smatram da su njeni interesi podređeni međunarodnim bankarskim multinacionalnim korporacijama. Ne mislim da ijedna administracija američke vlasti treba da popuni 19 glavnih položaja članovima bilo koje grupe ili organizacije koji zastupaju samo jedno gledište. Ne, ja ću ići u drugom pravcu."[55]

Neposredno pre izbora, Ronalda Regana su pitali ko zaista vlada ovom zemljom. Odgovorio je: „Mislim da postoji jedna elita u našoj državi i da je ona ta koja upravlja elitističkom vlašću. Oni žele vlast u rukama samo nekolicine, jer ne veruju da ljudi mogu da upravljaju svojim životima... Hoćemo li dalje elitističku vladu koja upravlja ljudskim životima ili ćemo da verujemo, kao što smo decenijama činili, da ljudi mogu sami da donose ovakve odluke?"

Posle izbora, Regan je „okupio prelazni tim" koji će kasnije odabrati, proučiti i preporučiti ljude za glavna mesta u Administraciji. Od pedeset devet članova tog „prelaznog tima", dvadeset osmorica su bili pripadnici Saveta za inostrane odnose, desetorica iz Bilderberg grupe i najmanje desetorica iz Trilateralne komisije."[56]

U konzervativnim krugovima Republikanske stranke pronela se vest da će Regan naimenovati Džordža Buša za potpredsedničkog kandidata. Dan pre donošenja konačne odluke, Regana je posetila grupa konzervativnih aktivista. Oni su zahtevali da potpredsednik bude iz redova konzervativaca, neko ko nije povezan sa elitističkim grupama protiv kojih je i sam Regan javno istupao.

Međutim, on ih nije poslušao. Imenovano je Džordža Buša, koji je bio član ne samo Trilateralne komisije, već i Saveta za inostrane odnose.

Bilo je indicija da će se nešto ovakvo dogoditi, čak i pre zvanične nominacije. Reganovi službenici odbili su predlog da se republikanskoj partijskoj platformi doda član kojim bi se Trilateralna komisija i Savet za inostrane odnose isključile iz učešća u kampanji koju vodi Republikanska partija."[57]

Drugim rečima, Regan je znao da će imenovati Džordža Buša za potpredsednika čak i pre nego što ga je zvanično postavio. On nije želeo da se Trilateralna komisija eliminiše s konvencije.

Tako je Džordž Buš, član Trilateralne komisije, postao važan čovek u Reganovom timu.

Posle izbora, Regan je nastavio da podržava Savet za inostrane odnose i Trilateralnu komisiju, i to tako što je na mesta u svojoj administraciji imenovano:

64 člana Saveta za inostrane odnose (CFR)

6 članova Trilateralne komisije (TK)

-6 članova Trilateralne komisije i Saveta za inostrane odnose (CFR-TK)

-5 bivših članova Trilateralne komisije (TK).

---

[1] Robert L. Tornen *Nikad vas neću lagati* (Robert L. Turner /,// *never Lie* to *You,* New York: Ballantine Books, 1976), str. 48.

[2] „The Review of the News" (January 12,1977), str. 29.

[3] Robert V. Li: „Potvrđivanje liberalnog establišmenta" (Robert W. Lee: „Confirming the Liberal Establishment", „American Opinion", March, 1981), str. 35.

[4] Beri Goldvoter: *Bez izvinjenja* (Barry Goldwater: *With no Apologies* ,New York: Berkley Books, 1979), str. 299.

[5] *Ibid., str. 299*

[6] *Geri Alen: Dosije Rokfeler, str. 28.*

[7] *Ferdinand Lundberg: Rokfelerov sindrom, str. 205.*

[8] *„The Review of the News" (July 3,1974).*

[9] *Vilijem Hofman: Dejvid (William Hoffman, David, New York: Lyle Stuart, Inc., 1971), str. 20.*

[10] *„The Review of the News" (August 11,1976), str. 13.*

[11] „New York Times" (March 21,1978), str. 16.

[12] „New York Times" (May 23,1976), str. 50.

[13] Džimi Karter: *Zašto ne najbolji?* (Jimmy Carter *Why not the Best?,* Nasaville, Ten nessee: Broadman Press, 1975), str. 146.

[14] *Alen Steng: Brat Zbig, str. 6.*

[15] *Zbignjev Bžežinski: Između dva doba, (Zbigniew Brzezinski: Between Two Ages, New York: Penguin Books, 1976), str. 300.*

[16] *„American Opinion" (July-August, 1980), str. 113.*

[17] *„New York Times" (Janyary 18,1981), str. 13.*

[18] *„Washington Post" (January 16,1977).*

[19] *„The Review of the News" (Jylu 21,1976), str. 32.*

[20] *„Arizona Daily Star", urednički komentar (July 31,1980).*

[21] *„American Opinion" (September, 1980), str. 6.*

[22] *„Beri Goldvoter: op. cit, str. 297.*

[23] *„The Review of the News" (October 12,1977), str. 45.*

[24] *„American Opinion" (July-August, 1977), str. 12.*

[25] *Alen Steng: Glumac, str. 101.*

[26] *„The Arizona Daily Star" (December 6,1978).*

[27] *„The Review of the News" (February 21,1979), str. 32.*

[28] *Ibid., str. 33.*

[29] *Ibid*

. [30] *„Entoni Saton i Patrik M.Vud: Trilateraki iznad Vašingtona II (Trilaterars over Washington II, Scottsdale, Arizona: The August Corporation 1981), str. 173.*

[31] *„The Arizona Daily Star" (September 12,1980), str. 10-A.*

[32] *Norman Medvin: Energetski kartel (Norman Medvin: The Energy Cartel, New York: Vintage Books, 1974), str. 169-170.*

[33] *„The Review of the News" (December 12,1979), str. 65.*

[34] *„The Review of the News" (April 19,1978), str. 9.*

[35] *„The Review of the News" (December 28,1977), str. 59.*

[36] *„The Review of the News" (December 18,1977), str. 59.*

[37] *„The Review of the News" (January 25,1978), str. 40.*

[38] *Entoni Saton i Patrik M. Vud. op. cit, str. 3.*

[39] *„The Review of the News" (April 12,1978), str. 53.*

[40] *„The Review of the News" (December 10,1980), str. 75.*

[41] *„The Review of the News" (October 1,1980), str. 25.*

[42] *Anastasio Somoza: Izdana Nikaragva (Anastasio Somoza: Nkaragva Betrayed Boston, Los Angeles: Western Islands, 1980), str. 291.*

[43] *Ibid,str.227.*

[44] *Ibid,str.402.*

[45] *Ibid, str. XI*

[46] *„The Review of the News" (|uly 30,1980), str. 32.*

[47] *„The Review of the News" (July 30,1980), str. 38.*

[48] *„The Review of the News" (September 24,1980), str. 21.*

[49] *„The Plain Truth" (August, 1978).*

[50] *„The Arizona Daily Star" (August 1,1980), str. 1.*

[51] *„U.S. News and World Report" (February 27,1978).*

[52] *„ U.S. News and World Report" (July 3,1978).*

[53] *„U.S. News and World Report" (February 11,1980).*

[54] *„U.S. News and World Report" (October 6,1980).*

[55] *Geri Alen: „Ronald Regan" (Gary Allan: „Ronald Reagan", American Opinion", September, 1980), str. 99.*

[56] *Entoni Saton i Patrik M. Vud: op. cit, II.*

[57] *Geri Alen:op.cit., str. 90.*

GLAVA XXI

CILJ

Koji je cilj ovih tajnih i polutajnih organizacija?

Zbog čega ove organizacije odabiraju a zatim guraju svoje kandidate na politički važna mesta?

Verovatno najbolji odgovor na ova pitanja dao nam je Norman Tomas, predsednički kandidat Socijalističke partije na svim izborima koji su održani od 1928. do 1948. godine. Gospodin Tomas je rekao: „Mi smo shvatili da je mogućno nametnuti željenu društvenu kontrolu, i to do stepena koji raniji socijalisti nisu mogli ni da pretpostave, nad privatnim preduzećima, putem razvoja društvenog planiranja, pravičnog oporezivanja i zakona o radu, i rastom moćnih radničkih organizacija".

Gospodin Tomas je otkrio plan igre koja vodi krajnjem uspehu socijalizma, a to je: korišćenje nesocijalističkih ruku za postepeno postizanje ciljeva socijalizma. Postavlja se pitanje kako će socijalisti ubediti narod u Americi da prihvati socijalizam, kada je on jasno stavio do znanja, svih ovih proteklih godina, da ne želi takvu ekonomsku filosofiju.

Gospodin Tomas je drugom prilikom odgovorio i na ovo pitanje: „Narod u Americi nikada neće svesno usvojiti socijalizam, ali pod firmom liberalizma usvajaće svaki fragment socijalističkog programa, sve dok jednog dana Amerika ne postane socijalistička zemlja. A narod neće ni znati kako se to dogodilo."

Ključni uspeh socijalista bio je taj što su naveli narod da podrži kandidate koji su smatrani „antisocijalistima", a uistinu su tajno podržavali cilj socijalista koji se ogleda u povećanju obima i dubine uticaja vlasti na svakodnevni život Amerikanaca.

Gospodin Tomas je identifikovao jednog od ovih „liberala - skrivenih socijalista" kada je napisao: „Sjedinjene Države prave već iskorak ka socijalizmu pod (predsednikom Dvajtom) Ajzenhauerom nego pod (predsednikom Frenklinom) Ruzveltom...

Mnogi smatraju da je Ruzvelt bio „polusocijalista" ali Ajzenhauer je od strane naroda smatran „konzervativnim". Pa ipak, za socijalizam je učinio više čak i od samog Ruzvelta.

Sledeća ličnost koja je krila svoj socijalizam, bar prema Normanu Tomasu, bio je predsednik Lindon Džonson. Tomas je bio zadovoljan Džonsonovim takozvanim „Velikim društvom". „Morao sam da se radujem i to sam i učinio. Protrljao sam oči u neverici i iznenađenju. Njegov 'rat siromaštvu' je socijalistički pristup..."[4]

Tomas je uputio pohvalu Hjubertu Hamfriju (očigledno još jednom maskiranom socijalisti), koji je, prema njegovim rečima: „tip demokrate koji volim, i koji bi bio socijalista da je u Engleskoj".[5]

I Ričard Nikson, tobožnji „konzervativni antisocijalista" pripada ovoj grupi. Takvim ga je okarakterisao Džon Kenet Galbrajt, profesor ekonomije na Univerzitetu Harvard.

Galbrajt nam je prvo pružio uveravanje da je potpuno meritoran u ocenjivanju ko je socijalista a ko nije. Izneo je tvrdnju koja nas navodi da zaključimo da je i sam socijalista: „Izvestan broj preduzeća mora da bude u vlasništvu države. Privatna preduzeća neće omogućiti ljudima da se skuće po skromnoj ceni".

Zatim je povezao predsednika Niksona i socijalizam: „Došao sam do zaključka da je socijalizam, čak i u ovom skromnom obliku, nešto što nikada neću videti. Sada me demantuje ova nova socijalistička uzavrelost, koju u svim stvarima promovišu socijalisti, ne sa levice već sa desnice, i to uz blagoslov, pa i nešto više, republikanske administracije.

Sigurno je da se pod Niksonovom administracijom najmanje mogao očekivati ovaj novi pokret u razvoju socijalizma. Gospodin Nikson je delovao nepokolebljivo."[6]

Ono što nam je ovim rečeno jeste da nema razlike da li Amerikanci glasaju za republikance i „antisocijaliste" ili za demokrate, tj. za „liberale".

Dobijaju istu stvar: socijalizam.

Ova tvrdnja će i grafički biti jasnija ako pogledamo predloge koje su obe velike partije podržale,

u isto vreme ili pojedinačno:

1. ratifikaciju konvencije o genocidu;
2. garantovani godišnji prihod;
3. Zakon o saveznom minimumu zarada;
4. Federalni program o bonovima za hranu;
5. ukidanje smrtne kazne;
6. mirovnu koegzistenciju;
7. socijalno zdravstvo;
8. razoružanje;
9. ukidanje zakona o unutrašnjoj bezbednosti koji su usmereni protiv komunizma;
10. Zakon o federalnim građanskim pravima;
11. prekrajanje izbornih okruga na osnovu populacije;
12. federalnu pomoć obrazovanju;
13. savezne centre za staranje o deci;
14. atifikaciju zabrane nuklearnih proba iz 1963;
15. prekid američkog suvereniteta nad zonom Panamskog kanala;
16. povećanje poljoprivredne i industrijske trgovine sa komunističkim zemljama.

Ne samo da su dve najveće partije podržale ove programe, već je to učinila još jedna partija.
U stvari, ovo su samo neka načela zvaničnog partijskog programa: Komunističke partije SAD.[7]

---

[1] *Rouz Martin: Fabijamki put, str. 242.*
[2] *Norman Tomas: Dva sveta, str. 152.*
[3] *„Kongresni opisi" (April 17,1957), str. A-3080.*
[4] *„American Opinion" (April ,1982), str. 89.*
[5] *„American Opinion" (April, 1976), str. 9.*
[6] Geri Alen: „Ričard Nikson" (Gary Allen: „Richard Nixon", „American Opinion", January, 1971).
[7] „The Review of the News" (August 23,1972), str. 34.

NORMAN TOMAS, predsednički kandidat Socijalističke partije na svim izborima od 1928. do 1948, shvatio je da socijalizam, pod tim imenom, nikada neće biti prihvaćen od strane naroda. Napisao je: „ Narod u Amerki nikada neće svesno usvojiti socijalizam, ali pod firmom liberalizma usvajaće svaki fragment socijalističkog programa, sve dok jednog dana Amerika ne postane socijalistička zemlja. A narod neće ni znati kako se to dogodih".

LINDON DŽONSON, koji nije komunist, napisao je: „...mi (iz Vlade) ćemo uzeti sav novac za koji mislimo da se nepotrebno troši, a uzećemo ga od onih koji 'imaju' i dati onima koji 'nemaju' i kojima je toliko potreban."

GLAVA XXII

GVOZDENA PLANINA

Ratovi se vode zato što jedna država želi nešto što poseduje druga država.

Još jedan uzrok rata je zaštita države od spoljašnjeg napada.

Ovo su vidljivi razlozi za rat. Istraživanja su pokazala da postoje i uzroci koji nisu tako očigledni. To su nevidljivi uzroci rata.

Jedan rad koji se bavi ovim nevidljivim uzrocima rata zove se *Izveštaj sa Gvozdene planine o mogućnosti i poželjnosti mira.* Napisan 1963, a objavljen marta 1966, ovaj rad istražuje vidljive i nevidljive uzroke i funkcije kako rata, tako i mira.[1]

Tvrdi se da je napisan u jednom podzemnom nuklearnom skloništu, blizu grada Hadsona u državi Njujork, koje je napravljeno kao „rezervni korporacijski štab... u kojem bi najvažnije ličnosti mogle da prežive i nastave da rade posle (nuklearnog) napada..."

Korporacije koje su kreirale Gvozdenu planinu (kako se sklonište zove) su sledeće: „Standard oil" iz Nju Džersija (Rokfelerovi interesi); „Manufekčeres Hanover trast" (Morganovi interesi) i „Šel oil" (Kuća Oranž), između ostalih.

Izveštaj je nastao negde 1961. godine, kada su Robert Maknamara, Mek Džordž Bandi i Din Rask, svi članovi CFR-a, konstatovali da ne postoji studija koja se ozbiljno bavi planiranjem dugotrajnog mira. Oni ne samo što su hteli da se istraže posledice dugotrajnog mira, već su nameravali i da se ispitaju vidljivi i nevidljivi činioci rata.

U *Izveštaju* se kaže: „Rat je društvu ... doneo kakavtakav sistem za stabilizaciju i kontrolu nad državnim ekonomijama. U savremenoj složenoj ekonomiji još nije isproban ni jedan alternativni metod kontrole koji bi dao približne rezultate u domenu efikasnosti."

Rat se, dakle, ne vodi zbog razloga koji se obično navode. On se vodi da bi se kontrolisala ekonomija. Ovi ljudi su bili zabrinuti zbog toga što nije bilo dovoljno podataka o tome kako treba kontrolisati ekonomiju u doba mira: „Rat ispunjava određene funkcije neophodne za stabilnost našeg društva i, dok se ne razviju drugi načini ispunjavanja tih funkcija, sistem rata mora se održati, a njegova efikanost unaprediti."

Izveštaj tvrdi da se okupilo petnaest članova istraživačkog tima da sačine studiju, i da su se oko toga oni dogovorili jednoglasno . Tim je predložio da se Izveštaj ne objavljuje dok ne bude završen. Tako, dok je materijal bio u radnoj fazi, sa njihovih sastanaka nije procurila nikakva informacija.

Mnogi koji su ovaj *Izveštaj* pročitali pokušavali su da otkriju njegove autore. Jedan od takvih izneo je teoriju da je *Izveštaj* nastao na Hadsonovom institutu: „Postoje solidni dokazi da je *Izveštaj* delo Hadsonovog instituta i Hermana Kana (Herman Kohn)... Postoji jedna Gvozdena planina koja je daleko od Hadsonovog instituta, koliko da dobaciš kamenom, i u blizini Krotona na Hadsonu (New York)."[2]

Hadsonov institut je medu Amerikancima relativno nepoznat, ali za njega dobro znaju Vladini službenici koji ga koriste kao „rezervoar mozgova", dajući mu veoma često da sačinjava razne studije o pitanjima od nacionalnog značaja.

Hadsonov institut je počeo da radi 1961. godine, kada je gospodin Kan, vlasnik, odlučio „da pomogne u određivanju budućnosti Sjedinjenih Država, koliko to vreme dozvoli - i ostatka sveta."[3]

Institut prima novac prvenstveno od Vlade. Godine 1968, Hadsonov institut imao je prihod od 1,36 miliona dolara. Tada je postojalo pet izvora njegovog finansiranja: Služba civilne odbrane, Služba Sekretarijata odbrane, Vojne službe, ostale Vladine službe i vlade van SAD.[4]

Kan i njegov „rezervoar mozgova" postali su toliko važni za američku vladu da su često optuživani da su stare administracije postavljali tako da nove koje dolaze nikako ne mogu da izmene zacrtani put. „Ovo je proces nevidljive moći. U najekstremnijim slučajevima, ovaj uticaj može nametnuti naciji posebne programe i vojne akcije koje niti su potpuno objašnjene niti se o njima javno raspravljalo. Jednoga dana, kada ta sila naraste i postane sofisticirani ja, ona će tako uticati na kurs vlasti da će svaka državna politika biti unapred programirana (kao kod automatskog pilota), i to godinama pre nego što se pojave ljudi koji će na izborima osvojiti položaje."[5]

Hadsonov institut je objavio listu „javnih članova" i, kako ih on naziva, „prijatelja". Deset od dvadeset jednog „javnog člana" su pripadnici Saveta za inostrane odnose, kao i petnaest od trideset i četiri „prijatelja".

Dvojica „prijatelja" su poznati javnosti. To su Henri Kisindžer (član CFR-a) i doktor Milton Fridman.

Ovaj *Izveštaj* počinje tradicionalnim gledištem o funkcijama rata. Prema njemu, ima ih tri:

1. da se država odbrani od napada druge države ili da se takav napad prednpredi;
2. da se odbrani ili unapredi nacionalni interes, i
3. da se održi ili uveća državni vojni potencijal, zbog njega samog.

U *Izveštaju* se, dalje, kaže da su ovo „vidljive" funkcije, a da postoje i „nevidljive ili posredne funkcije". One su u tekstu pobrojane i sve imaju jedan zajednički cilj: „Rat je, kako u drevnim tako i u savremenim društvima, omogućavao sistem stabilizacije i kontrole državnih ekonomija. Još nije isproban ni jedan alternativni metod kontrole koji bi u savremenoj, složenoj ekonomiji dao približne rezultate u domenu efikasnosti. Rat ispunjava određene funkcije neophodne za stabilnost našeg društva; dok se ne razviju drugi načini ispunjavanja tih funkcija, sistem rata se mora održati, a njegova efikasnost unaprediti."

Izveštaj, zatim, obrazlaže „nevidljive funkcije" rata: *Rat... je najvažnija organizacija sile u većini društava.... Mogućnost izbijanja rata donosi osećaj bez kojeg ni jedna vlast ne bi dugo zadržala svoj položaj. Istorijski zapisi nam otkrivaju mnogo primera kada su propusti režima... da iskoriste pogodnosti ratnih pretnji vodili do njihovog nestajanja. Rat omogućava antidruštvenim elementima da nađu prihvatljivu ulogu u društvenoj strukturi. Mlađe i opasnije od ovih neprijateljski nastrojenih društvenih grupacija držane su pod kontrolom sistema selektivne regrutacije. Regrutacija se uvek može odbraniti... kao jedno od najboljih sredstava kontrole. Nivo broja regrutnih poziva teži da prati glavne stope nezaposlenih. Ljudi uništavaju suvišne članove svoje vrste putem organizovanih ratova. Rat je glavna motivaciona snaga za razvoj nauke... Rat je opštedruštveni pokret., za razbijanje raširene učmalosti. Rat... omogućava fizički slabijoj, starijoj generaciji da očuva svoju kontrolu nad mlađima i uništavajući ih, ako je potrebno.*

Spisateljica Tejlor Koldvel (Taylor Caldwell) najbolje je sumirala ovaj *Izveštaj* u svom romanu *Ceremonija nevinog:* „... neće biti mira u rastrzanom svetu, već samo sistematski niz ratova i nedaća - do trenutka kada zaverenici postignu svoj cilj: iscrpljen svet koji će se dobrovoljno potčiniti planiranoj marksističkoj ekonomiji i totalnom, poniznom ropstvu - u ime mira.'

Čovek koji je napisao „Rat je mir" očigledno je znao o čemu govori.

---

[1] *Izveštaj sa Gvozdene planine (Report from Iron Mountain,* New York: Dell Publishing Co. Inc., 1967).

[2] Geri Alen: „Pravljenje planova za diktaturu u Americi" (Gary Allen: „Making Plans for a Dictatorship in America", „American Opinion", April, 1971), str. 16.

[3] Vllijem Mek Virter: „Lajf" (William A. McWhirter, „Life", December 6,1968).

[4] *Ibid.*

[5] *Ibid.*

[6] *Tejlor Koldvel: Ceremonija nevinog (Taylor Caldwell: Ceremony of the Innocent, Greenwich, Connecticut Fawcett Books, 1976), str. 289.*

GLAVA XXIII

PRVI SVETSKI RAT

Prvi svetski rat je počeo tada kada su države ušle u rat da bi osvetile ubistvo nadvojvode Franca Ferdinanda, naslednika habsburškog trona, koje se dogodilo 28. juna 1914. godine.

Ovako izgleda uobičajeno objašnjenje. Međutim, istoričari- revizionisti znaju šta je bio uzrok i koji je bio cilj ratnog požara Prvog svetskog rata.

Sve do ulaska u rat, američki narod je sledio reči Džordža Vašingtona, koje je izrekao prilikom oproštajnog govora, odlazeći sa mesta predsednika, 17. septembra 1796: „Naša istinska politika je da se klonimo stalnih saveza sa bilo kojom stranom silom... Zašto bismo dovodili u opasnost naš mir i prosperitet, stavljajući se na stranu nekog evropskog interesa, ambicije, rivalstva ili čak kaprica?"

Predsednik Vašington je, dakle, pokušao da opomene Amerikance da se ne mešaju u evropske poslove. Međutim, tako nije smelo da bude 1914. godine. Bilo je ljudi koji su potajno planirali da Amerika učestvuje u Prvom svetskom ratu, želeo narod to ili ne.

Pritisak u korist američkog mešanja u evropske poslove počeo je još 1909. godine, mnogo pre ubistva Nadvojvode.

Norman Dad (Norman Dodd), bivši direktor Komiteta predstavničkog doma za ispitivanje fondacija izuzetih od poreza, dobio je zadatak da istraži koncept „Karnegijevog fonda za međunarodni mir".

Njegov Komitet je izjavio: „Poverenici Fondacije bavili su se samo jednim pitanjem: da li postoje sredstva efikasnija od rata, ukoliko se želi da se promeni život čitavog naroda... Raspravljali su o ovom pitanju... godinu dana i došli do odgovora: Ne postoje poznati načini efikasniji od rata, pod pretpostavkom da je cilj izmeniti život celog jednog naroda. To ih je odvelo ka pitanju: Kako da Sjedinjene Države upletemo u rat? Sve ovo dešavalo se 1909."[1]

Znači, bila je donesena odluka da se Sjedinjene Države uvuku u rat kako bi „život celokupnog naroda mogao da se izmeni". Ovo je bio zaključak Fondacije koja je tobože posvećena „miru".

Metodologija uvlačenja SAD u rat počela je da se odvija 25. oktobra 1911. godine kada je Vinston Čerčil bio postavljen za Prvog lorda Admiraliteta u Engleskoj.

Vinston Čerčil je bio zanimljiva osoba. I sam je kasnije došao do zaključka da je u ključnim istorijskim događajima u svetu na delu bila velika zavera. Godine 1920. napisao je ove reči: „Od doba Spartaka - preko Vajshaupta, Karla Marksa, sve do ovih dana, do Trockog - zavera koja teži razaranju civilizacije... neprestano raste."[2]

Drugo ključno naimenovanje u predratnom periodu bilo je postavljanje Frenklina Delanoa Ruzvelta za pomoćnika ministra mornarice. To je učinio predsednik Vudrou Vilson.

Ostalo je zapisano da je i Ruzvelt došao do zaključka da postoji zavera, bar u Sjedinjenim Državama. Jednom je pukovniku E. Mendelu Hausu napisao: „Suština je u tome - a to znamo i Vi i ja - što finansijski elementi u velikim centrima poseduju vladu još od vremena Endrjua Džeksona. Ne prihvatam u potpunosti administraciju V. V. (Vudrou Vilsona). Zemlja ponovo prolazi kroz borbu koju je Džekson vodio sa Bankom Sjedinjenih Država - samo što je ona ovoga puta veća i na široj je osnovi."[3]

Sledeći korak koji je vodio SAD u rat bio je kada je Kanard Lajns (Cunard Lines), vlasnik prekookeanskog broda „Lusitanija", taj brod predao Prvom lordu Admiraliteta Vinstonu Čerčilu. „Lusitanija" je tako postala vlasništvo engleske mornarice i bila je pod kontrolom engleskih vlasti.

Brod je bio upućen u Njujork, gde je natovaren sa šest miliona šaržera s mecima koji su bili vlasništvo „Dž. P. Morgana i kompanije".

Događaj koji je bio povod za početak Prvog svetskog rata: 28. jun 1914. Austrijski prestolonaslednik, nadvojvoda Franc Ferdinand (1863-1914), izlazi iz sarajevskog opštiskog zdanja. Snimak je napravljen nekoliko minuta pre atentata.

Hapšenje atentatora GAVRILA PRINCIPA.

Britanski prekookeanski brod „Lusitanija" bio je natovaren tonama municije od strane bogatih bankara DIP. Morgana i namemo poslat u ratnu zonu. Britanska i američka vlada nadale su se da će brod biti potopljen i da će narod Amerike zahtevati ulazak u Prvi svetski rat

VINSTON ČERČIL je još u Prvom svetskom ratu stupio na svetski političku scenu kao značajna ličnost.

Municija je trebalo da se proda Engleskoj i Francuskoj, da bi im pomogla u ratu protiv Nemačke.

Bilo je dobro poznato da oni najbogatiji žele da Amerika ude u rat. Državni sekretar Vilijem Dženings Brajan (William Jennings Bryan) je primetio: „Kao što je sekretar i predvideo, interesi velikih bankara bili su duboko pobuđeni za svetski rat zato što je on nudio mnogo mogućnosti za velike profite. Čak i pre stvarnog oružanog sukoba, 3. avgusta 1914, francuska firma Rotšild frers poslala je kablogram Morganu i kompaniji u Njujork, predlažući emitovanje zajma od 100 miliona dolara, od čega bi jedan značajan deo ostao u Sjedinjenim Državama, da bi se njime plaćala kupovina američke robe."[4]

Engleska je 14. oktobra 1914. godine uspela da dekodira nemačke šifre, tako da je od kraja janauara 1915. engleska obaveštajna služba bila u mogućnosti da izvesti Admiralitet o isplovljavanju svake nemačke podmornice koja je polazila u patrolu..."[5]

To je značilo da je Vinston Čerčil, Prvi lord Admiraliteta, znao za svaku podmornicu koja se nalazila u blizini kanala Lamanš, koji razdvaja Englesku od Francuske.

„Lusitanija" je trebalo da isplovi iz Njujorka za Englesku u vreme kada je rat već bio počeo. Nemačka vlada je bila zakupila oglasni prostor u svim velikim američkim novinama i objavila upozorenje američkom narodu da razmisli da li treba slati taj brod u Englesku, kada će morati da prođe kroz ratnu zonu i kada može da bude potopljen.

Državni sekretar Brajan je obećao da će „preduzeti sve što može kako bi ubedio predsednika (Vudrou Vilsona) da javno upozori Amerikance da ne putuju „Lusitanijom". Predsednik nije uputio nikakvo javno upozorenje, a ne može biti sumnje u to da je znao kakav teret nosi „Lusitanija". On nije učinio baš ništa..."[6]

Uprkos tome što je Vilson proklamovao neutralnost Amerike u evropskom ratu, u saglasju sa savetima Džordža Vašingtona, njegova vlada je tajno kovala zaveru da zemlju uvuče u rat tako što će izazvati potapanje „Lusitanije". Javnost je ovo doznala iz knjige *Intimni spisi pukovnika Hausa,*koju je napisao jedan njegov sledbenik. On je zabeležio razgovor između pukovnika Hausa i ser Edvarda Greja (Sir Edward Gray), ministra spoljnih poslova Engleske:

„Grej: Šta će Amerika učiniti ukoliko Nemačka potopi prekookeanski brod sa američkim putnicima?

Haus: Verujem da će se plamen srdžbe raširiti preko celih Sjedinjenih Država i da će to biti dovoljno da nas uvede u rat."[7]

„Lusitanija" je bila potopljena u kanalu Lamanš od strane nemačke podmornice 7. maja 1915. godine. Veliki brod je bio usporio plovidbu da bi sačekao dolazak engleskog broda „Džuno" koji je trebalo da mu bude pratilac do engleske luke.

Budući da je Čerčil znao za prisustvo tri nemačke podmornice u blizini, razumno je pretpostaviti da je planirao da „Lusitanija" bude potopljena, što se i dogodilo. Prilikom potapanja, udavilo se više od 1200 ljudi. Kolin Simpson (Colin Simpson), autor knjige *Lusitanija,* događaj vezan za potapanja ovog prekooekeanskog broda opisao je kao „najnečasniji akt svesnog ubistva ikada počinjen na morima."[8]

Ovo potapanje, međutim, nije dalo očekivane rezultate, tako da predsednik Vilson nije mogao da objavi rat protiv Nemačke. Zaverenici su morali da promene taktiku. „Plamen srždbe" se nije raširio po Sjedinjenim Državama, kako je bilo planirano.

Ostalo je zabeleženo da je Robert Lensing (Robert Lansing), pomoćnik državnog sekretara, izjavio: Javnost moramo postepeno pripremati - i dovesti je do tačke kada će dobrovoljno želeti da ude u rat."[9]

Posle potapanja „Lusitanije", pokrenute su dve istrage: jednu je juna 1915. godine pokrenula engleska vlada, a drugu, 1918, američka vlada. Gospodin Simpson je napisao da „oba arhiva sadrže oskudne informacije. Postoje u ovim papirima očigledne razlike oko činjenica, a ponekad je teško zaključiti da se ti arhivi uopšte odnose na isti brod."[10]

Rezultati obe istrage, međutim, bili su isti: „Lusitaniju" su potopila torpeda a ne municija koja je eksplodirala, jer na brodu nije bilo nikakve municije. Pokriće je sada dobilo i zvaničan karakter.

Obe ove istrage su doživele žestoke kritike. Kolin Simpson svakako je bio jedan od najmarljivijih kritičara. Prikupio je dovoljno podataka koji su mu poslužili da o ovom događaju napiše knjigu.

„Los Anđeles tajms" je u prikazu knjige objavio i sledeće: *„Lusitanija* nam dokazuje da je britanska vlada, bez sumnje, prećutno dopustila potapanje broda ne bi li uvukla Ameriku u rat. Nemci, čiji je torpedo pogodio brod, bili su nesvesni saučesnici, odnosno žrtve zavere koju je verovatno skovao Vinston Čerčil."[11]

Vudrou Vilson je želeo da bude izabran za predsednika i 1916. godine. Izborni slogan bio mu je: „Držimo se podalje od rata".

Međutim, iza scene, Vilson je tajno pravio planove o ulasku Amerike u rat, uglavnom povinujući se mahinacijama svog glavnog savetnika, pukovnika Edvarda Mendela Hausa. Haus se već ranije obavezao da će Sjedinjene Države učestvovati u ratu: „Memorandum Haus-Grej... obavezivao je Ameriku da vojno interveniše na strani saveznika ukoliko Nemačka ne bude brzo sela za pregovarački sto, u cilju postizanja mira. Ovaj dogovor Vilson je odobrio osam meseci pre izbora od 1916."[12]

Ali, pravi razlog zbog kojeg je vođen rat počeo je polako da se prepoznaje. Jedna od prvih naznaka došla je 27. maja 1916, kada je u govoru pred „Ligom za nametanje mira" prvi put predložio formiranje Društva naroda (Leagve of Nations). Obrazloženo je to potrebama sveta za jednom svetskom vladom koja će sprečavati da se ovakvi ratovi ponavljaju u budućnosti.

Bilo je ljudi koji su bili nezadovoljni zbog toga što Amerika sporo ulazi u rat. Među njima je bio i Frenklin Ruzvelt koji je: „U prvim mesecima 1917 (pre zvanične objave rata od strane Vlade) bio u stalnim sukobima sa svojim pretpostavljenim, sekretarom mornarice Džozefom Denijelsom (Joseph Daniels), u vezi sa ovim pitanjem. Za Denijelsa, koji se opirao svakom pokušaju koji bi mogao da odvede Sjedinjene Države u rat, ovi meseci (od januara do aprila) bili su prava „Getsimanska agonija". On nije odobravao namerno slanje američkih brodova u ratne zone gde bi mogli da budu potopljeni od nemačke mornarice. Suprostavljao se naoružavanju trgovačkih brodova (što je bilo plansko izazivanje Nemaca kako bi pomislili da su to ratni brodovi). Ruzvelt je podržavao i jedno i drugo. A kada je opstrukcijom u Kongresu sprečena autorizacija odluke o naoružavanju trgovačkih brodova, Ruzvelt se žestoko okomio na Vilsona zato što ovaj nije iskoristio svoja ovlašćenja i doneo odluku da se brodovi naoružaju. U Metropoliten klubu večerao je sa grupom republikanskih jastrebova (Ruzvelt je pripadao demokratima). Prisutni su bili Teodor Ruzvelt, general Vud (Wood), Dž. P. Morgan i Elihu Rut (Elihu Root), jedan od osnivača Saveta za inostrane odnose (CFR). Glavna tema razgovora bila je, prema Ruzveltovom dnevniku, 'kako naterati Administraciju da odabere jasan kurs poštovanja prava'. Ovo je bio samo eufemizam za agresivnu politiku na morima koja bi rezultirala incidentima i gurnula Ameriku u rat."[13]

Ruzveltova hajka se očigledno isplatila, pošto je 2. aprila 1917. predsednik Vilson zahtevao od Kongresa da izglasa objavu rata. Tako je i bilo: od 6. aprila, Sjedinjene Države bile su u ratu „za okončanje svih ratova" i za „osiguranje razvoja demokratije u svetu."

Rat koji je odneo ogroman danak u krvi uništenjem nekoliko miliona života završio se 11. novembra 1918. godine.

Istoričar Volter Mils (Walter Mills) napisao je o cilju rata i o osnovnoj nameri pukovnika Hausa sledeće: „Pukovnikovo jedino opravdanje što je pripremio takvo krvoproliće svojim zemljacima bila je nada da će se uspostaviti novi svetski poredak (svetska vlada) mira i sigurnosti „.."[14]

Po završetku rata, predstavnici zaraćenih strana sastali su se i na konferenciji sačinili Versajski (mirovni) ugovor.

Ovoj seriji sastanaka prisustvovale su i neke zanimljive ličnosti. U britanskoj delegaciji nalazio se ekonomist Džon Majnard Kejns, a američke bankarske interese zastupao je Pol Varburg, predsedavajući Federalnih rezervi. Njegov brat Maks, predsednik nemačke bankarske firme „M. M. Varburg i kompanija", koji je bio „ne samo glavni za nemačke finansije već i na čelu nemačkog sistema špijunaže", predstavljao je nemačku vladu.[15]

Ugovor je, navodno, bio sačinjen da bi se okončao rat, no jedan od delegata sa te Konferencije, britanski ministar inostranih poslova Lord Kurzon (Lord Curzon), uvideo je koje su prave namere Ugovora, pa je izjavio: „Ovo nije mir: ovo je samo primirje za sledećih 20 godina." Bilo je očigledno da su uslovi Ugovora takvi da predstavljaju osnovu za novi rat. Kurzon je bio prorok. Čak je pogodio i godinu izbijanja sledećeg rata: 1939!

Jedna od tačaka tog Ugovora obavezivala je Nemačku da plati ogromne ratne odštete zemljama pobednicama. Ova tačka nanela je nemačkoj državi najveću moguću štetu i pripremila sledeće događaje:

1. „hiperinflaciju" nemačke marke između 1920. i 1923;
2. uništenje srednje klase u Nemačkoj, i
3. dovođenje na vlast nekoga ko će okončati inflaciju: diktatora kakav je bio Adolf Hitler.

Ovu tačku napisao je Džon Foster Dais, jedan od osnivača Saveta za inostrane odnose i kasniji državni sekretar predsednika Ajzenhauera. Čak se i Džon Majnard Kejns zabrinuo zbog Versajskog ugovora. Napisao je: „Ovakav mir je nečuven i nemoguć i može samo da donese nesreću."[16]

Pored Versajskog ugovora, države-pobednice napisale su i Povelju Društva naroda, koja je ratifikovana 10. januara 1920. godine. U ime američke vlade, nju je potpisao predsednik Vilson. Kada se vratio u Sjedinjene Države podneo je Povelju Senatu na ratifikaciju. Senat je, imajući na umu reci Džordža

Vašingtona i poštujući mišljenje naroda, odbio to da učini. Predsednik Vilson nije bio zadovoljan, verovatno zbog toga što je, kako je to rekao senator Henri Kebot Lodž (Henry Cabot Lodge) „... već video sebe kao predsednika Sveta."[17]

Sada je postalo očigledno da je Vilson imao nameru da bude na čelu Svetske vlade zbog koje se rat i vodio. Bio je depresivan kada je sve propalo. Zamislite razočaranje čoveka koji je bio tako blizu da postane prvi predsednik celog sveta, a u čemu ga je sprečio Senat sopstvene države. Zamislite osećaj moći koji Vilson mora da je osetio misleći da će postati prvi čovek u istoriji koji će vladati svetom. Drugi su pokušavali i propadali, no Vilson je bio ubeđen da će uspeti.

Ali, američki narod, izražavajući svoju volju kroz Senat, nije mu to dopustio.

Neki i nisu bili razočarani, već naprotiv: „Rat je, ukratko, najbogatijim porodicama obezbedio nepojmljive mogućnosti da prigrabe ogromne profite o našem trošku, i one su to iskoristile, bez izuzetka. Bogate familije su, da ne bude zabune, želele da pobedimo u ratu, ali ih nije bilo briga što ta pobeda košta poreske obveznike. Nije bilo zahteva za državnim intervencijama u ekonomiji... sve dok im je javna blagajna bila na raspolaganju."[18]

Jedna od porodica koje su zgrnule izuzetne profite „bili su Rokfeleri, koji su jedva čekali da Sjedinjene Države uđu u rat. Oni su zaradili više od 200 miliona dolara u tom konfliktu."[19]

Podrška Društvu naroda se, međutim, nastavila. Francuska loža „Veliki Orijent" savetovala je svim svojim članovima ovako:

„Dužnost univerzalnog Slobodnog zidarstva je da pruži punu podršku Društvu naroda."[20]

Kao što se i moglo pretpostaviti, pitanje Društva naroda postalo je važan faktor na predsedničkim izborima 1920. godine.

Republikanski kandidat Voren G. Harding suprotstavljao se Društvu naroda i daljim pokušajima ratifikacije tog Ugovora: „Beskorisno je raspravljati o detaljima Ugovora o Društvu naroda kad je ono zamišljeno kao svetska nadvlada. U postojećem Društvu naroda, Svetskoj vladi sa njenim super ovlašćenjima, ovi republikanci neće učestvovati."

Njemu se, u okviru Republikanske partije, suprotstavio general Leonard Vud (Leonard Wood), jedan od „jastrebova" koji je bio „... podržavan od strane moćne grupe bogatih ljudi koji su želeli vojnika u Beloj kući."

Amerikanci su još jednom manifestovali neslaganje sa Društvom naroda, glasajući na izborima za Hardinga. Svoje protivnike Harding je pobedio sa većom razlikom nego što je to učinio Vilson koji nas je na izborima 1916. „držao podalje od rata". Vilson je tada dobio 52 odsto glasova, a Harding je ovoga puta imao 64.

Gospodin Harding je bio sledbenik predsednika Vilijema Hauarda Tafta koji se suprotstavljao bankarima i njihovom Zakonu o Federalnim rezervama. Posle izbora, imenovao je Herija M. Dohertija (Dougherty M. Harry), Taftovog saradnika, za javnog tužioca.

Neka naimenovanja u njegovom Kabinetu nisu bila tako mudra. Iz neobjašnjivih razloga okružio se ljudima koji su zastupali interese naftne industrije.

Na primer:

- njegov državni sekretar bio je Čarls Evans Hjuz (Charles Evans Hughses), zastupnik „Standard oila";

- njegov sekretar Blagajne bio je Endrju Melon (Andrew Melon), vlasnik „Galf oila";

- njegov upravnik pošta bio je Vil Hejs (Will Hays), zastupnik „Sinkler oila" i

- njegov sekretar za unutrašnje poslove bio je Albert Fol (Albert Fall), proteže naftaša.

Gospodin Fol je čovek koji će biti koban za Hardingov pad, pošto je prihvatio mito od Herija Sinklera (Harry Sinclair), da bi mu prodao mornaričke rezerve nafte iz Tipot Douma u Vajomingu.

Postoje mnogi koji veruju da je ovaj skandal bio namešten kako bi se Hardingova administracija diskreditovala a on uklonio sa položaja, i to zbog dva veoma važna razloga:

1. Harding je bio stalni protivnik Društva naroda, a njegovi apologeti su se nadali da još postoje šanse da im se Sjedinjene Države priključe, pošto je, i pored američkog odbijanja ratifikacije, Društvo nastavilo da postoji;

2. javni tužilac Doherti, progonio je naftne trustove po Šermanovim antitrustovim zakonima.

Ovakve aktivnosti su direktno ugrožavale interese naftaša i oni su kreirali skandal u Tipot Doumu. Harding, na žalost, nije doživeo da, vidi pune posledice veštački stvorenog skandala pošto je umro 2. avgusta 1923, pre nego što je priča potpuno izbila na površinu. (Mnogi čak veruju da nije bilo vremena da

se čeka delovanje skandala i da je Harding otrovan).

Naftaši su igru, ipak, isterali do kraja, kao opomenu budućim predsednicima da se ne suprotstavljaju njihovim interesima.

Upozorenje je bilo široko prihvaćeno. Ostalo je malo ljudi odlučnih da se suprotstavi istinskim vladarima Sjedinjenih Država.

---

[1]Bilten Komiteta za obnovu Ustava (Bulletin, The Committee to Restore the Con stitution, Fort Collins, Colorado, November, 1978.) str. 1.

[2]„Illustrated Sunday Herald" (February 8,1920).

[3]Artur M. Šleanger. *Dolazak Nju dila* (Arhur *M.* Schlesinger Jr: *The Comming of New Deal,* Boston: Hougton, Miffin, 1958).

[4]Čaris Kalan Tenzil: *Amerika ide u rat* (Charles Callan Tansill: *America Goes to War,* Boston: Little, Brown 1938).

[5]Kolin Simpson: Lusitanija (Collin Simpson: *The Lusitania,* New York: Ballantine Books, 1972), str. 59.

[6]*Ibid.,* str. 89.

[7]Kolin Simpson: op. cit, str. 134.

[8]Ibid., sr. 6.

[9]Geri Alen: „Smrtonosne laži" (Gary Allen: „Deadly lies", „American Opinion", May, 1976) str. 33.

[10]Kolin Simpson: *op.* cit., str. 3-4.

[11] Ibid., str. 1.

[12]Heri M. Doherti: *Tragedija Hording,* str. XXXVI

[13]Džozef Leš: *Ruzvelt i Čerčil,* str. 429.

[14]Vilijem P. Hor: „Prvi svetski rat" (William P. Hoar: „World War I", „American Opinion", January, 1976), str. 91.

[15] Geri Alen: „Federalne rezerve" (Gary Allen: „Federal reserve", „American Opinion", April, 1970), str. 53.

[16] Vilijem P. Hon „Mirovni ugovor" (William P. Hoar: „The Treaty", „American Opinion", February, 1976), str. 35.

[17] *Ibid*.,str.41.

[18]Ferdinand Lindberg: *Šezdeset familija Amerike,* str. 201.

[19]Vilijem Hofman: *Dejvid,* str. 51.

[20]Nesta Vebster: *Predaja jedne imperije,* str. 59.

ALFRED KRUP, „kralj topova". Krupov koncern, koji je osnovao A.G. *Fridrih Krup (1787-1826), izgradnjom prve čeličane u Esenu 1911, vremenom je postao najveći nemački i jedan od najmoćnijih svetskih giganata u ratnoj industriji. Krupov koncem je bio stub nemačkog imeprijalizma i u Prvom i u Drugom svetskom ratu. Veoma je doprineo dolasku Hitlera na vlast. U Drugom svetskom ratu fabrike su pretrpele znatna razaranja, a Koncem je likvidiran zakonima savezničke okupacione uprave. Posle ukidanja ove uprave, sva imovina u SR Nemačkoj je vraćena Alfredu Krupu. Godine 1948. Krup je, kao ratni zločinac, osuđen na 12 godina robije, a već 1951. je oslobođen. Za nekoliko godina je uspeo da obnovi Koncem, i danas posluje pod nazivom.* „*Topionice i rudnici Rajnhauzen, A.*G. *Esen".*

KRUPOVA FABRIKA ORUŽJA. Godine 1902. u Krupovom koncernu je bilo zaposleno oko 43 000 radnika, a 1918.više od 115 000 ljudi. Posle ekonomske krize, u periodu Hitierovog uspona, broj radnika se od 56 000 popeo na 109 000 zaposlenih.

GLAVA XXIV

DRUGI SVETSKI RAT

Pravu inspiraciju nacizma čovek treba da traži u Društvu „Tula".

Drugi svetski rat počeo je onda kada se Adolf Hitler priključio tajnoj organizaciji pod imenom Društvo „Tula", 1919. godine. U ovoj grupi on je stekao sumanuta verovanja koja će slediti tokom celog uspona navlasti u Nemačkoj.

U Društvu „Tula" „... Sunce je igralo glavnu ulogu... kao sveti simbol arijevaca, nasuprot Mesecu... vezanom za semitske narode. Firer je u jevrejskom narodu crne kose i crnomanjastog izgleda video mračnu stranu ljudske vrste, dok su plavooki i plavokosi Arijevci predstavljali svetlu stranu čovečanstva... Hitler je na sebe preuzeo da iz materijalnog sveta iskoreni njegove nečiste elemente."[1]

Pored obožavanja Sunca (ili svetlosti), Društvo „Tula" je praktikovalo obožavanje Satane: Jedan najuži krug unutar Društva 'Tula' predstavljali su satanisti koji su upražnjavali crnu magiju."[2]

Ovo Društvo nije bilo neko udruženje radnika, jer su njegovi članovi bili: „sudije, šefovi policije, pravnici, advokati, univerzitetski profesori i predavači, aristokrate iz bogatih porodica, vodeći industrijalci, hirurzi, lekari, naučnici, kao i mnoštvo bogatih i uticajnih buržuja..."[3]

Članstvo u Društvu „Tula" postalo je osnova Nacističke partije: „... komitet i četrdeset prvobitnih članova nove Nemačke radničke partije poticali su iz najmoćnijeg okultnog društva u Nemačkoj - Društva 'Tula'.'[4]

Jedan od osnivača, kako Društva „Tula" tako i Nacističke partije bio je Ditrih Ekart (Dietrich Eckart), „predani satanista, vrhovni adept umeća i rituala crne magije i centralna figura moćnog i raširenog okultističkog kruga - Grupe 'Tula'. On je bio jedan od sedmorice osnivača Nacističke partije..."

Ekart je tvrdio da je on bio taj koji je inicirao Hitlera u tajne obožavanja Satane. Citiramo reči koje je izgovorio na samrtnoj postelji: „Sledite Hitlera. On će igrati, ali ja sam odabrao muziku. Inicirao sam ga u *Tajne doktrine*, otvorio sam njegove centre za viziju i dao mu načine za komunikaciju sa Moćima.Nemojte me oplakivati: uticao sam na istoriju više od bilo kog drugog Nemca."

Nije samo Društvo „Tula" davalo podršku Hitleru u njegovom usponu na vlast u Nemačkoj. Postojali su i drugi izvori Hitlerove snage. Čovek koji je ponudio objašnjenje njegovog lakog uspona na vrh zove se Valter Langer (Walter Langer), u to vreme poznati psihoanalitičar. U knjizi *Um Adolfa Hitlera,* iznosi teoriju da je i sam Hitler bio „četvrt Jevrejin" i da je unuk Rotšilda. Napisao je:

„Postoji mnogo zbrke oko proučavanja Hitlerovog porodičnog stabla."

Adolfov otac, Alojz Hitler (Alois Hitler), bio je nezakoniti sin Marije Ane Šiklgruber (Maria Anna Schiklgruber). Pretpostavlja se da je otac Alojza Hitlera bio Johan Georg Hidler (Johan Georg Hiedler). Alojz, međutim, nije bio priznat od strane oca, tako da je nosio majčino prezime sve do svoje četrdesete godine, kada ga je promenio u Hitler.

Serija čudnih događaja pre Hitlerovog rođenja daje mnogo materijala za razne spekulacije.

Postoje mnogi koji sumnjaju u to da je Johan Georg Hidler bio Alojzov otac. Tisen (Thyssen) i Kohler (Koehler), na primer, tvrde da je austrijski kancelar Dolfus (Dolfuss) dao nalog svojoj policiji da sprovede temeljnu istragu o Hitlerovoj porodici. Rezultat ove istrage bio je tajni dokument u kojem se dokazuje da je Marija Ana Šiklgruber, u vreme kada je ostala trudna, živela u Beču.

Tada je bila zaposlena kao služavka u domu barona Rotšilda.

Kada je njena porodica otkrila trudnoću, odmah ju je poslala kući, u Špital, gde je Alojz i bio rođen."[5]

U pogovoru Langerovoj knjizi, Robert G.LVejt (Robert G. L. Waite) je dao ovakav komentar:

„Čak i kada greši, i kada se njegove pretpostavke pokažu kao netačne, Langer je gotovo uvek na pravom putu." Razmiliste o njegovom nagoveštaju da je Hitlerov deda možda bio Jevrejin. Nema mnogo razloga da se veruje u neobičnu priču koju je ponudio Langerov izvor, po kojoj je Hitlerova baba Marija Ana Šiklgruber, seljanka četrdesetih godina iz Valdfitrala, u ruralnoj Austriji imala intimnu vezu sa baronom Rotšildom u Beču.

„Međutim, Hitler je bio zabrinut da bi mogao biti ucenjivan zbog svojih predaka (jevrejskog porekla?) zbog čega je naložio svom privatnom advokatu Hansu Franku (Hans Frank) da ispita njegovo porodično stablo po očevoj liniji. Frank je to učinio, posle čega je saopštio Fireru da je njegova baba ostala trudna dok je kao služavka radila u jednom jevrejskom domaćinstvu u Gracu. Činjenice su u ovoj stvari veoma diskutabilne, pa su duge i diskusije koje o tom pitanju traju. Pitanje koje nadilazi psihološku i istorijsku važnost ovih podataka nije da li je istina da je Hitler imao jevrejskog pretka, već da li je on verovao da bi to moglo da bude istina. On je u to zaista verovao i ta činjenica uobličila je kako njegovu ličnost tako i njegovu javnu politiku."[6]

Moguće je da je Hitler otkrio svoje jevrejsko poreklo i vezu sa Rotšildima, i da je, upućen u njihove ogromne moći kojima stvaraju i ruše svetske vlade, uspostavio kontakt sa porodicom. To bi delimično objasnilo ogromnu podršku koju je, dok se uspinjao na vlast, dobio od međunarodnog bankarskog bratstva, povezanog sa porodicom Rotšild.

Jedna je stvar, međutim, sigurna. Hitler je započeo Drugi svetski rat ušavši prvo u Austriju. Prema nekim teorijama, upao je u Austriju iz dva razloga. Prvo, želeo je da ućutka Dolfusa za koga je verovao da zna za njegovo poreklo, i drugo, želeo je da iz austrijskih arhiva ukloni sve tragove o svojim precima.

Glavni izvor podrške Hitleru bio je, ipak, hemijski kartel IG Farben (punim imenom: Interssen Gemeinschaft Farben). Važnost podrške IG Farbena nacional-socijalističkom pokretu osvetljena je u jednoj knjizi napisanoj o ovom kartelu. U njoj se kaže: „Bez ogromnih proizvodnih mogućnosti IG Farbena, njegovih opsežnih istraživanja, najrazličitijih tehnoloških iskustava i opšte koncentracije ekonomske moći,

Nemačka ne bi bila u mogućnosti da septembra 1939. počne svoj osvajački rat."[7]

„IG Farben" je, međutim, što je gotovo nepoznato, imao jedan izvor ekonomske moći: Vol strit u Sjedinjenim Državama. „Bez kapitala koji je obezbedivao Vol strit, ne bi bilo IG Farbena na prvom mestu, a gotovo sigurno ne bi bilo ni Adolfa Hitlera i Drugog svetskog rata."[8]

v Počeci „IG Farbena" sežu još u 1924. godinu, kada je američki bankar Čarls Dous (Charles Dawes) aranžirao seriju inostranih zajmova u ukupnom iznosu od 800 miliona dolara, da bi konsolidovao gigantske hemijske i čelične kombinate u kartele od kojih je jedan bio „IG Farben". Profesor Kerol Kvigli označio je Dousov plan kao „produkciju Dž. P. Morgana".[9]

Tri kuće sa Vol strita: „Dilon, Rid i komp.", „Heris Forbs i komp." i „Nešnal siti", dale su tri četvrtine zajmova koji su korišćeni za stvaranje ovih kartela.

Važnost „IG Farbena" u planovima nemačke nacističke partije može se ilustrovati proizvodom koji su proizvodile kompanije pod dominacijom „IG Farbena". To je bio smrtonosni gas „ciklon B" koji se koristio u Aušvicu, Biterfeldu, Valfonu, Hehstu, Agfi, Ludvigshofenu i Buhenvaldu. IG Farben je bio hemijska kompanija i pre nego što se spojio sa drugim fabrikama iz kartela, tako da je bio i proizvođač bojnih otrova koji su se koristili za vreme Prvog svetskog rata. Američka podrška IG Farbenu se nastavila kada je, 1928. godine, Henri Ford udružio svoje nemačke filijale sa onima „IG Farbena".[11]

Najveći značaj za ratne pripreme Adolfa Hitlera imao je proces takozvane hidrogenizacije, kojim se od uglja dobijao benzin. Taj proces je osmislio i izvodio „IG Farben". Nemačka nije imala prirodne izvore nafte, i to je bio jedan od razloga zbog kojih je izgubila Prvi svetski rat. Nemački naučnici su pronašli način konverzije uglja (kojeg Nemačka ima u ogromnim količinama) u benzin još 1909. godine, no tehnologija nije mogla potpuno da se razvije tokom rata. Avgusta meseca 1927, „Standard oil" se saglasio da se uključi u kooperativni program istraživanja i razvoja procesa hidrogenizacije kojim bi se dobijalo gorivo neophodno Nemačkoj da bi se pripremila za Drugi svetski rat.[12]

Konačno, 9. novembra. 1929, ova dva privredna giganta potpisala su kartelski sporazum koji je imao dva cilja:

„Prvo: kartelski sporazum je garantovao Standard oilu polovinu svih prava na proces hidrogenizacije u svim zemljama sveta, osim u Nemačkoj."

Drugo: dva kartela su se saglasila „... da se nikada ne suprotstavljaju jedan drugome na polju hemijskih i naftnih proizvoda. Ukoliko bi, u budućnosti, Standard oil želeo da se uključi u veliko tržište industrijske hernije ili lekova, mogao bi to da učini samo kao partner Farbena. Farben se zauzvrat obavezao da nikada neće nastupati u naftnim poslovima, osim kao zajednička firma sa Standardom."[13]

Rečima službenika „Standard oila": „IG Farben će se kloniti poslova sa naftom - a mi ćemo se kloniti poslova oko hernije."[14]

Ovaj kartelski sporazum bio je veoma važan u ratne svrhe, jer je pred kraj rata Nemačka proizvodila 75 odsto svog goriva sintetičkim putem.[15]

Jedna stvar je veoma značajna. Činjenica je da postrojenja za sintetičku proizvodnju goriva nikada nisu bila meta savezničkih bombardovanja, tako da su do kraja rata 25 do 30 ovih rafinerija radile sa 85 odsto svojih kapaciteta.[16]

„Standard oil" je, isto tako, ušao u posao sa preradom. Evo šta je u svoj dvnevnik zapisao Vilijem Dad (William Dodd), američki ambasador u Nemačkoj, o predratnim godinama (1936): „Kompanija Standard oil iz Njujorka, roditelj kompanije Vekjum, potrošila je 10 miliona maraka u Nemačkoj, pokušavajući da pronađe naftne resurse za izgradnju velike rafinerije u blizini luke Hamburg."[17]

U međuvremenu, u Sjedinjenim Državama su se obavljale pripreme za izbor predsednika. Herbert Huver, član CFR-a, želeo je da 1932. godine bude ponovo izabran. Ostale su zapisane njegove reči: „Prišao mi je Henri Hariman (Henry Harriman), predsednik toga tela (Trgovačke komore Sjedinjenih Država), i urgirao da se saglasim i podržim ove predloge (Akt o oporavku nacionalne industrije, između ostalog), obaveštavajući me da je gospodin Ruzvelt pristao da to učini. Pokušao sam da mu predočim da je ta stvar puki fašizam; to je, jednostavno, bio rimejk Musolinijeve 'korporativne države' i ja nisam mogao da se sa tim saglasim. Informisao me je da će, zbog mojih stavova, poslovni svet podržati Ruzvelta novcem i svojim uticajem."[18]

Huver je kasnije, negde četrdesetih godina, indirektno objasnio zašto je odbio pomoć američke poslovne zajednice. On je uvideo da postoje suštinski problemi oko Vladine kontrole nad poslovnim svetom:

– U svakom pojedinačnom slučaju, pre uspona totalitarnih vlasti postojao je jedan period kojim su dominirali ekonomski planeri.

- Svaka od ovih država imala je za sobom period pod vlašću ljudi užagrenih očiju koji su verovali da mogu da planiraju i podstiču eko nomski život nacije.

–Verovali su da je to put da se isprave greške ili da se odgovori na vanredne situacije u sistemu slobodnog preduzetništva.

– Slavili su državu kao rešenje svih ekonomskih problema. Ovi ljudi su sebe smatrali liberalima. Ali su mislili da će moći da zavedu ekonomsku diktaturu putem birokratije a da, u isto vreme, očuvaju slo bodu govora, dosledno sudstvo i slobodnu vladu.

–Možemo ih nazvati totalitarnim liberalima.

– Direktno ili indirektno, oni su politički kontrolisali kredite, cene, industrijsku proizvodnju, seljake i radnike.

– Obarali su vrednost, veštački podizali i ograničavali opticaj novca. Kontrolisali su privatne poslove vladinom konkurencijom, regula tivom i porezima. Posle svakog promašaja, zahtevali su sve više i više vlas ti i kontrole...

– Onda je došlo do hronične nezaposlenosti i pomamnog trošenja od strane vlade koja je pokušala da pomogne nezaposlenima.

– Vladini dugovi su se gomilali i, konačno, poverenje u nju je bilo podriveno.

– Tada je došlo do potpunog preuzimanja vlasti od strane, nazovite ih kako hoćete, fašista, socijalista ili komunista.

I pored Huverovog odbijanja da podrži ciljeve „velikog biznisa", Ruzvelt je, tokom svoje predsedničke kampanje 1932. godine, stalno napadao predsednika Huvera zbog njegovih tobožnjih veza sa međunarodnim bankarima i izlaženja u susret zahtevima velikog biznisa. Ruzvelt je stekao opšti imidž predsednika koji se bori za „malog čoveka", čoveka sa ulice koji se našao usred finansijske depresije i nezaposlenosti izazvane od strane špekulanata („velikog biznisa" ujedinjenih sa Vol stritom. A, u stvari: „Ruzvelt je bio kreacija Vol strita i integralni deo njujorškog bratstva..."

Strategija predsedničke kampanje iz 1932. bila je veoma jednostavna: „veliki biznis" želeo je Ruzvelta, ali ga je predstavljao kao kandidata koji je protiv „velikog biznisa".

Huver je bio protivnik „velikog biznisa, ali je, putem američkih medija, narodu predstavljen kao njegov pristalica."

Rezultat je bio predvidiv. Ruzvelt je pobedio Huvera. Sada je mogao da započne sa svojim takozvanim „Nju dilom", pokretom upravcu fašističke države. Evo kako je „Nju dil" komentarisao Vajtaker Cejmbers, bivši član američke Komunističke partije: „Bila je to istinska revolucija, čiji najdublji cilj nije bila jednostavna reforma u okviru postojećih tradicija, već bazična promena u društvenim odnosima i, pre svega, u ravnoteži moći unutar države."[20]

Otprilike u to vreme, počela je da se uobličava jedna neverovatna zavera koja se ticala vlasti u Sjedinjenim Državama. Od jula 1932. do novembra 1933, poznati general Smedli Batler (Smedley Butler), zapovednik trupa marinaca vojske SAD, „... bio je nagovaran od strane bogatih zaverenika da se stavi na čelo puča (revolucije) kojom bi se zbacile vlasti i uspostavila fašistička diktatura u Americi."[21]

Batler je mamljen u zaveru „... najvećim mitom koji je ikada ponuđen jednom Amerikancu – mogućnošću da postane prvi diktator Sjedinjenih Država."

Tri gospodina su kontaktirala sa Batlerom: Grejson Malet - Provo Marfi (Grayson Mallet – Provost Murphy), direktor Garenti trasta, banke Dž. P. Morgana; Robert S. Klark (Robert S. Clark), bankar koji je nasledio veliko bogatstvo od osnivača „Singer kompanije" za proizvodnju šivaćih mašina, i Džon V. Dejvis (John W. Davis), kandidat Demokratske partije na predsedničkim izborima 1924. godine i glavni advokat firme „Dž. P. Morgan i kompanija". Njihov plan je bio „... da zauzmu Belu kuću uz pomoć privatne armije (sastavljene od 500 000 veterana), da uhapse Frenklina Ruzvelta i ubiju ga ukoliko odbije da služi kao marioneta za diktaturu koju su planirali da nametnu i kontrolišu."[22]

Zaverenici su otkrili Batleru da „imaju 3 miliona dolara u aktivnim fondovima i da mogu da prikupe i 300 miliona, ukoliko bude potrebno".[23]

Zašto su zaverenici odabrali upravo Batlera, ostaje misterija. Međutim, Batler je dobro razumevao svoju ulogu generala u trupama marinaca. Ostalo je zapisano da je izjavio: „Rat je velikim delom pitanja novca. Bankari pozajmljuju novac stranim zemljama, a kada one ne mogu taj dug da vrate, predsednik šalje marince da ga oni uzmu."

Batler nije rekao, ali je očigledno, da je njegova uloga u vojsci bila u potpunosti saglasna sa „balansom moći", političkom igrom koju smo objasnili u prethodnim poglavljima.

Nastavio je: „To znam jer sam učestvovao u jedanaest ovakvih ekspedicija."[24]

Batlerove izjave da je vojska, u stvari, delovala kao uterivač dugova za velike bankare ispitao je 1934. godine Senatski istražni komitet koji je „potvrdio njegove (Batlerove) sumnje da je veliki biznis - Standard oil, Junajted trut, trust šećera, velike banke - stajao u pozadini većine vojnih intervencija koje je po

naredbi predvodio."

Pored toga, Kongres je oformio Mek Kormak–Dikstejnov (Mc-Cormack–Dickstain) komitet koji je trebalo da ispita Batlerove optužbe. Zaključci ove grupe potvrdili su navode generala Batlera: „(Komitet) je pronašao pet značajnih činjenica koje su potvrđivale verodostojnost Batlerovog svedočenja."[26]

Žil Arčer, autor knjige *Zavera za osvajanje Bele kuće,* intervjuisao je Džona Dž. Mek Kormaka Qohn J. McCormack), predsednika Kongresnog komiteta, i od njega je zatražio da iznese svoje viđenje ove zavere:

„Arčer. Dakle, prema vašem mišljenju, Amerika je definitivno mogla da postane fašistička država da nije bilo patriotizma generala Batlera koji je razbio zaveru"?

Mek Kormak: Svakako da je mogla. Ljudi su bili veoma zbunjeni, a to je naciju načinilo slabom i zrelom za neku drastičnu ekstremističku reakciju. Masovna frustracija mogla je da izrodi bilo šta."[27]

Ima mnogo onih koji veruju da namera zaverenika nije bila da se kao vođa nove vlasti ustoliči Batler, već da je pravi cilj bio da se ovaj incident iskoristi da bi Ruzvelt mogao Americi da nametne neku vrstu diktature kada propadne Batlerov vojni pohod na Belu kuću. Ovakva akcija, koju bi Ruzvelt okarakterisao kao „nacionalnu opasnost", omogućila bi mu da preuzme potpunu kontrolu nad državom, a narod bi mu verovatno to odobrio. Batler je, dakle, prema ovoj teoriji, trebalo da posluži samo kao izgovor za kontrolu nad kompetentnom mašinerijom vlasti, a on sam nikada nije ni nameravao da postane nekakav diktator.

Plan je propao jer je Batler otkrio postojanje zavere, a Ruzvelt je, ako je ova teorija tačna, morao da se zadovolji samo mestom predsednika umesto da postane diktator Sjedinjenih Država. On je, međutim, imao i druge planove za fašizaciju SAD. Frensis Perkins (Frencis Perkins), Ruzveltov sekretar za rad, tvrdi da su „na prvi sastanak Kabineta, pošto je Predsednik preuzeo dužnost 1933, došli Ruzveltov finansijer i savetnik Bernard Barun i njegov prijatelj, general Hju Džonson (Hugh Johnson), koji je kasnije došao na čelo administrativnog tela za nacionalnu obnovu, sa primerkom knjige Đentilea (Gentile), talijanskog fašističkog teoretičara, za svakog od članova Kabineta. Svi smo knjigu pažljivo pročitali."[28]

Plan je, dakle, bio da se američka vlada pomeri u pravcu fašizma, odnosno, prema Vladinoj kontroli nad faktorima proizvodnje i bez revolucije koju bi trebalo da izvede Batler. Odlučeno je da jedan od glavnih metoda postizanja ovog cilja bude rat. Tako su napravljeni planovi za rat u kojem bi učestvovale i Sjedinjene Države.

Činjenicu da su se takvi planovi kovali potvrdio je i Džim Farli (Jim Farley), Ruzveltov direktor pošta i član njegovog Kabineta. Gospodin Farli je napisao kako se na drugom sastanku Kabineta 1993. godine „Novi predsednik ponovo vratio na mogućnost rata sa Japanom."[29]

Da li je moguće da je predsednik Ruzvelt još 1933. godine znao da će izbiti rat s Japanom? Prema istoričaru Čarslu S. Tenzilu (Charles S. Tansill), profesoru istorije diplomatije na Džordžtaun univerzitetu, rat s Japanom isplaniran je davno, još 1915. godine.

U knjizi *Perl Harbur, Ruzvelt i dolazak rata,* profesor Tenzil izneo je jednu interesantnu opservaciju:

„Politika pritiska na Japan pretekla je Stimsona (Ruzveltovog sekretara rata) za neke dve decenije. Pod Vudrou Vilsonom počela je trostruka ofanziva protiv Nipona (Japana). Januara 1915, američki ambasador iz Pekinga... poslao je Stejt departmentu seriju depeša sa toliko kritičkih tonova da su one pomogle da se u američkim glavama stvori fiksacija o japanskoj zlobi koja je eventualni rat s Japanom načinila sasvim mogućim...

Podsetićemo se da je Ruzvelt bio Vilsonov sekretar mornarice, tako da je veoma razumljivo i sasvim moguće da je on još 1915. znao za ove depeše i za planove o uvlačenju Amerike u rat s Japanom.

Ukoliko je profesor u pravu, Ruzveltu je onda bio potreban samo neki akt koji će se iskoristiti kao razlog za objavu rata Japanu.

Taj razlog je bio napad na Perl Harbur.

Činjenica je da je američka vlada znala da je Perl Harbur – poprište japanskog „iznenadnog" napada kojim je za Ameriku počeo Drugi svetski rat – ranjivo mesto. Upravo u Perl Harburu je 1932. godine mornarica SAD izvodila manevre koji su imali za cilj da ispitaju mogućnosti uspeha iznenadnog napada sa mora. Tada je otkriveno da je Perl Harbur ranjiv sa udaljenosti od čak 60 milja. To je značilo da Japan može napasti sa te udaljenosti, i to neprimećen. Američka mornarica pružila je sama takve dokaze.[30]

Vlada je, pored toga što se bavila budućim ratom sa Japanom, bila svesna i činjenice da američki kapitalisti stvaraju u Nemačkoj tridesetih godina pravu ratnu mašinu. Bilo je to mnogo pre početka Drugog svetskog rata.

Vilijem Dad, američki ambasador u Nemačkoj, pisao je Ruzveltu iz Berlina:

„U ovom trenutku, više od sto američkih korporacija imaju ovde podružnice ili zajednička ulaganja. Di Ponovi (Du Pont) imaju saveznike u Nemačkoj i pomažu im u poslu oko naoružavanja. Njihov glavni partner je kompanija IG Farben, bliska vlastima, koje daju 200 000 maraka godišnje jednoj organizaciji za propagandu koja deluje na američku javnost. Kompanija Standard oil... poslala je ovamo 2 miliona dolara u decembru 1903. i zarađuje 500 000 dolara godišnje, pomažući Nemcima da prave sintetičko gorivo u ratne svrhe; Standard oil, međutim, ne može da iznese iz Nemačke svoju zaradu, osim ako je pretvori u robu. Predsednik Internešnel Harvester kompanije rekao mi je da im posao ovde raste za 33% godišnje (verujem da je u pitanju proizvodnja oružja), ali da iz Nemačke ne mogu ništa da izvuku. Čak i ljudi iz naših avio-kompanija imaju tajne aranžmane sa Krupom. Kompanije Dženeral motors i Ford imaju ovde ogromne poslove preko svojih podružnica, ali ne mogu da izvuku profit napolje.

I druge američke kompanije pomagale su Nemcima u stvaranju potrebnog ratnog materijala. Na primer, ITT (International Telephone and Telgraph) je imao značajan udeo u kompanij „Foke-Vulf" (Focke-Wolfe) koja je proizvodila avione. To je značilo „da je ITT proizvodio nemačke (borbene) avione koji su korišćeni da bi se ubijali Amerikanci."[32]

Sredstva „IG Farbena" u Americi kontrolisala je holding kompanija pod imenom „Ameriken IG Farben". U Direktorskom odboru ove korporacije, pored ostalih, bili su i: Edsel Ford (Edsel Ford), predsednik „Ford motor kompanije"; Čarls E. Mičel (Charles E. Mitchell), predsednik Rokfelerove nešnel siti benk of Njujork; Volter Tigl (Walter Teagle) predsednik „Standard oila" iz Njujorka; Pol Varburg, predsedavajući Federalnih rezervi i brat Maksa Varburga, finansijera nemačkog ratnog pohoda, i Herman Mec (Herman Metz), direktor Menhetn banke koju kontrolišu braća Varburg.

Jedna istorijska činjenica mnogo toga otkriva. Naime, trojica članova Odbora direktora američkog „IG Farbena" osuđeni su kao nemački „ratni zločinci" zbog svojih „zločina protiv čovečanstva" počinjenih za vreme Drugog svetskog rata, i to dok su bili u Direktorskom odboru „IG Farbena" u Nemačkoj. Niko od Amerikanaca, koji su sedeli u istom Odboru sa osuđenima, nije izveden na sud i optužen kao ratni zločinac, iako je učestvovao u donošenju odluka zajedno sa Nemcima.[33] Izgleda da je važnije da li je tvoja država dobila ili izgubila rat, od toga da li si ti „ratni zločinac" ili nisi.

Godine 1939, kada je Nemačka počela rat invazijom na Poljsku, kompanija „IG Farben" dobila je na zajam od „Standard oila" iz Nju Džersija visokokvalitetno gorivo za avione u vrednosti od 200 miliona dolara.

Dva najveća proizvođača tenkova u Nemačkoj bili su „Opel", kojeg je, kao podružnicu, gotovo u potpunosti posedovao Dženeral motors a kontrolisala kompanija „Dž. P. Morgan", i filijala Fordove automobilske kompanije u Nemačkoj.

Pored toga, „Alkoa i Dou hemikl" prodavali su tehnologiju Nemcima kao što je to učinila i kompanija „Benediks dvieišn", koja je proizvodila delove za automatske pilote, neke avionske instrumente i startere za avionske i dizel-motore. Ovu kompaniju posedovao je „Dženeral motors", odnosno kontrolisao Dž. P. Morgan.

Osim direktne materijalne podrške, „kapitalističke" kompanije su i na drugi način pomagale Nemačku: „Nemačka elektronska industrija je 1939. godine koncentrisana u nekoliko velikih korporacija povezanih u međunarodni kartel. Vlasnici najvećeg dela deonica bile dve velike korporacije iz Amerike: „Dženeral elektrik" i ITT.[36]

Tokom rata, industrijski kompleksi, zgrade i prateća struktura ovih kompanija u Nemačkoj nisu bombardovani od strane saveznika: ovaj industrijski kompleks (Internešnel dženeral elektrik i Internešnel telefoun end telegraf) nikada nije bio meta vazdušnih napada tokom rata. Fabrike elektronske opreme koje su bombardovane nisu bile filijale američkih firmi."[37]

Dobar primer za prethodne tvrdnje je i fabrika „Džerman dženeral elektrika" u Kopelsdorfu, koja je proizvodila antene i radare. Na nju tokom rata nije pala ni jedna jedina bomba.[38]

Možda rešenje dileme zašto su neke fabrike bombardovane a neke nisu, leži u činjenici da je po Ustavu SAD predsednik ujedno i vrhovni zapovednik svih oružanih snaga, i da on odlučuje koji će ciljevi biti napadnuti.

O značaju američke pomoći ratnim naporima Nemačke rečeno je ovo: „... ne samo da je uticajni sektor američkog biznisa bio svestan prirode nacizma, već je zbog svojih ciljeva pomagao naciste kad god je bilo moguće (i profitabilno), znajući da će verovatni ishod biti rat u kojem će učestvovati Evropa i Sjedinjene Države."

Čak su i Hitlerove ideje o istrebljenju Jevreja bile poznate svakom posmatraču koji se i najmanje bavio njegovim stavovima. Sam Hitler je napisao: „Imam pravo da istrebim milione ljudi inferiornih rasa koje se množe kao štetočine."

Štaviše, Hitler je svoje namere obznanio još 1923. godine,kada je u knjizi *Majn Kampf* do detalja izložio šta smera da učini sa Jevrejima. I glasilo SS-a, list „Crni odredi", zahtevalo je: „Iseljavanje ognjem i mačem i stvarni i konačni kraj jevrejstva."[40]

Materijalna podrška nastavljena je i pošto je rat zvanično počeo. Na primer, posle „anšlusa" Austrije 1938. godine, Etil gesolin korporacija, koju su ravnopravno posedovali „Dženeral motors" i „Standard oil", primila je zahtev „IG Farbena" da izgradi fabrike za proizvodnju tetraetila u Nemačkoj. Američko ministarstvo rata nije stavilo nikakvu primedbu na sklopljeni ugovor i odobrilo je transfer tehnologije u Nemačku.[41]

A u avgustu 1938. godine „IG Farben" je „pozajmio" 500 tona tetraetilnog olova, neophodnog sastojka za proizvodnju gasa, od „Standard oila".

Nemačka je, po prisajedinjenju Austrije, a pre napada na Poljsku, potpisala sa SSSR-om, 23. avgusta 1939. godine, pakt koji je sadržao i tajnu klauzulu o podeli Poljske između dva novopečena saveznika.

Sva ova materijalna podrška i svi tajni dogovori urodili su plodom 1. septembra 1939, kada je Nemačka izvršila invaziju na Poljsku, saglasno uslovima pakta potpisanog sa SSSR-om.

Tako je počeo Drugi svetski rat.

Datum Nemačkog napada na Poljsku, 1. septembar, pamti se kao dan početka rata. Međutim, malo ko pominje da je tih dana i Sovjetski Savez ušao u Poljsku. Jedinice Crvene armije prodrle su 16. septembra sa istoka i veoma brzo stigle do reke Visle, koja je u tajnoj klauzuli pakta bila sporazumno dogovorena granica.

Zanimljivo je sagledati kako su pojedine države reagovale na ova dva datuma. Kada je Nemačka ušla u zapadne delove Poljske, Britanija i Francuska objavile su joj rat. Kada je, međutim, Sovjetski Savez okupirao istočnu Poljsku, nikakve objave rata nije bilo.

Sovjeti su, posle okupacije svog dela Poljske, učinili jedan od najvećih zločina u istoriji. Zarobili su negde oko 10 000 poljskih oficira i brutalno ih poubijali, najvećim delom u Katinskoj šumi, u blizini ruskog grada Smolenska. Dugo je kružila priča da su ovaj zločin učinili Nemci, posle napada na SSSR, međutim, sada postoje sasvim pouzdani dokazi da su to uradili Sovjeti. Oni poljski oficiri koji nisu pobijeni u Katinskoj šumi ukrcani su na jedna stari brod koji je odvučen na pučinu a zatim potopljen.

I pored svih napora američkih biznismena da opreme i stave u pogon nemačku ratnu mašinu – uz znanje i odobrenje predsednika Ruzvelta – on je uporno ponavljao da će država zadržati svoju „neutralnu" poziciju i da će ostati van ratnih sukoba. Po počinjanju rata, 1. septembra 1939. godine, novinski reporteri pitali su Ruzvelta da li će Amerika moći da izbegne mešanje u rat. On je odgovorio: „... Verujem da možemo, i Administracija će uložiti sve svoje snage da tako i bude."[42]

Dela nisu pratila reči. Ruzvelt je naimenovano Džordža Maršala, člana Saveta za inostrane poslove (CFR), na mesto glavnokomandujućeg u armiji, umesto Daglasa Mak Artura, koji nije bio član CFR-a. Isto tako, postavljen je izvestan broj novih visokih oficira.

Bilo je i onih koji nisu verovali u Ruzveltovu tvrdnju da će Amerika ostati neutralna. Hans Tomsen (Hans Thomsen), nemački otpravnik poslova u Vašingtonu, 12. septembra 1939. poslao je u Berlin kablogram sledeće sadržine: „... ukoliko saveznicima (Engleskoj i Francuskoj) zapreti poraz, Ruzvelt će ući u rat, makar morao da se suoči i sa otporom u sopstvenoj zemlji.[43]

Nemačka je mnogo zavisila od naftnih resursa. Nafta je stizala iz različitih izvora izvan Nemačke. Pre nego što je bila okupirana, Rumunija je svoju naftu izvozila u Nemačku. Časopis „Lajf" od 13. februara 1940. godine donosi fotografiju na kojoj se vidi kako se rumunska nafta tovari u cisterne. Tekst ispod slike je sledeći: „Nafta za Nemačku prevozi se cisternama Ameriken esoluba i Britiš petroleuma iz naftnih postroje nja u blizini Ploeštija. Cisterne su obeležene znacima nemačkoameričke naftne kompanije i nemačkih železnica i voze naftu put Hamburga i Vu pertala u Nemačkoj. Poslate su iz Nemačke da bi ubrzale isporuku naf te."[44] Fotografija je napravljena posle nemačke invazije na Austriju i Polj sku, ali su američke i britanske kompanije, ipak, prevozile naftu za ne mačku vladu (cisterne na fotografiji nose jasne oznake „Essolube" - „Shell").

Pored Rumunije, bilo je i drugih resursa: „... kada bi nemačko vazduhoplovstvo ostajalo bez goriva, njega je veoma ljubazno snabdevala velika rafinerija koja pripada „Standard oilu" a nalazi se na ostrvu Arubi. Naftu su prevozili španski tankeri."[45] Ovo se događalo tokom samog rata, no američke podmornice nisu potapale ove tankere.[46]

I pored kupovine nafte izvan nemačkih izvora, glavni snabdevač je još uvek bio kartel. „Saradnja

IG Farbena i Standard oila na proizvodnji sintetičkog goriva dala je IG Farben kartelu monopol nad proizvodnjom benzina u Nemačkoj za vreme Drugog svetskog rata. Nešto malo manje od polovine ukupne količine visokooktanskog benzina je u Nemačkoj 1945. proizveo IG Farben uz pomoć svojih podružnih kompanija.[47]

Kako se rat u Evropi nastavljao, američki lideri su sve češće pokušavali da umešaju i Sjedinjene Države, i pored toga što narod nije želeo da ima ništa sa tim. Ruzvelt je kao predsednički kandidat obećao da će Amerika ostati neutralna ukoliko on bude ponovo izabran. Neki su, međutim, znali istinu. Jedan od takvih bio je general Hju Džonson (Hugh Johnson), koji je rekao: „Ne poznajem ni jednog jedinog dobro obaveštenog posmatrča Vašingtona koji nije ubeđen da će nas gospodin Ruzvelt, ako ponovo bude izabran (1940), prvom prilikom odvući u rat, i da će, ukoliko se takva prilika ne ukaže, on sam neku napraviti."[48]

Ruzvelt je imao dve mogućnosti da Ameriku umeša u Drugi svetski rat: Japan je bio u ratu sa Kinom a Nemačka u ratu sa Engleskom i Francuskom i drugim zemljama. Obe ratne zone davale su obilje mogućnosti za ulazak u rat, i Ruzvelt je bio željan da ih iskoristi.

Prva prilika ukazala mu se na Pacifiku. Avgusta 1940. godine, Sjedinjene Države su uspele da probiju takozvanu „purpurnu" japansku ratnu šifru. To je američkoj vladi dalo mogućnost da pročita i shvati japansku šifrovanu i tajnu radio-poruku za vreme rata. Aparati za dešifrovanje japanskih poruka počeli su da se proizvode i šalju širom sveta, ali ni jedan nije poslat u Perl Harbur.

Ruzveltove pripreme za ulazak u rat, mada se javno izjašnjavao za neutralnost, počele su avgusta 1940. godine, kada je izglasano da Nacionalna garda, do tada sa dobrovoljnim članstvom, dobije svoju obaveznu službu u trajanju od jedne godine. U septembru je sledio novi akt o selektivnoj regrutaciji za vojnu službu, koja bi, takođe, trajala godinu dana.

Ključni događaj se, ipak, odigrao 28. septembra 1940. godine, kada su Japan, Nemačka i Italija potpisale Trojni pakt. Ovaj pakt zahtevao je od država-potpisnica da objave rat svakoj zemlji koja bi napala bilo koju od članica Trojnog akta. To je značilo da bi, ukoliko bi Japan napao SAD a one odgovorile objavom rata Japanu, rat automatski bio objavljen i Nemačkoj i Italiji.

Ruzvelt je sada znao da rat s Japanom znači i rat sa Nemcima. Njegov problem bio je rešen.

Sa engleskom vladom i Vinstonom Čerčilom napravio je tajne sporazume oko ulaska u rat sa Nemačkom i znao je „... da je jedini način da ispuni svoje obaveze – a da javno ne obesčasti zahteve američkog naroda za mirom – da isprovocira Japan ili Nemačku na napad."[49]

Bilo je svejedno ko će prvi napasti – Japan ili Nemačka –jer je rat sa jednom zemljom automatski značio i rat sa drugom. Prvu šansu dobio je, ipak, Japan.

Oktobra 1940. godine, sekretar mornarice FrenkNoks (Frank Knox) pozvao je Dž. O. Ričardsona (J. O. Richardson), glavnokomandujućeg američke flote na Pacifiku. Tom prilikom mu je rekao da „predsednik želi da se uspostavi patrola na Pacirfiku – zid od američkih brodova koji bi se protezao celim zapadnim Pacifikom, na takav način da se Japanu onemogući bilo kakvo snabdevanje sa te strane; bila bi to oružana blokada koja bi sprečila Japan da koristi bilo koji deo pacifičkog okeana. Ričardson je oštro protestovao. Rekao je da bi to bio čin objave rata i da bi, pored toga, izgubili svoju mornaricu. Smatrao je da Ruzvelt svakako mora da odustane od ovakvog plana."[50]

Ovaj istorijski događaj nužno nameće dva zanimljiva pitanja.

1. Zašto Ruzvelt, glavnokomandujući svih oružanih snaga, uključujući i mornaricu, nije direktno naredio Ričardsonu da postupi kako je zamišljeno? Zašto je odabrao svog sekretara mornarice da učtivo zamoli Ričardsona da formira pomorsku patrolu? Da li je moguće da je Ruzvelt odlučio da ne koristi svoje izuzetna ovlašćenja zato što je znao da bi to, u svakom slučaju, bio akt objave rata, a nije želeo da bude označen kao inicijator takvog plana? Da se Ričardson saglasio sa Noksovim predlogom, i da je Japan potom napao brodove, Ruzvelt je mogao da optuži upravo admirala da je poslao flotu koja je izazvala Japance. Ruzvelt je želeo žrtveno jagnje, ali je Ričardson odbio da to bude.

2. Zašto Ruzvelt nije zamenio admirala sa nekim ko bi učinio ono što je Predsednik želeo?

Moguće je da je Ruzvelt shvatio da je Ričardson prozreo njegov plan i da bi, pošto ga nije odobravao, bio u poziciji da direktno ukaže na Ruzvelta kao na tvorca ideje, ukoliko bi neki drugi admiral pristao da učini predloženo. Ruzvelt nije smeo da dovede u opasnost pažljivo građeni izmidž „glasnika mira" nastao u spekulacijama hoće li Amerika ući u rat ili ne.

Važno je istaći da je, ubrzo posle ovog incidenta, novembra 1940, Ruzvelt u jednom predizbornom govoru rekao sledeće: „Obraćam se vama, očevima i majkama, i kažem vam opet i opet: vaši dečaci neće biti poslati u tuđe ratove."

Ričardson je kasnije analizirao svoj položaj kod Perl Harbura i došao do zaključka da je izuzetno

nestabilan. Dva puta je tokom 1940. posetio Ruzvelta i predlagao mu da se flota povuče na zapadne obale Amerike, zbog sledećih razloga:

1. njegovi brodovi nisu imali odgovarajući ljudski kadar za rat;
2. zona Havaja bila je isuviše isturena za obučavanje flote i
3. odbrana flote od vazdušnih i pomorskih napada bila je izrazito ispod zahtevanog standarda.[51]

To je značilo da američka vlada nije učinila ništa da poboljša odbranu Perl Harbura od pomorskog napada još od manevara iz 1931. godine, koji su pokazali koliko je ostrvo bilo ranjivo.

Ričardsonovo odbijanje da izazove incident koji bi išao naruku Ruzveltovoj ratnoj opciji i njegova zabrinutost za sudbinu flote, doveli su do toga da januara 1941. godine bude iznenada smenjen sa mesta komandanta flote.

Američki ambasador u Tokiju, Džozef S. Gru (Joseph C. Grew), bio je jedan od prvih koji su zvanično javili da će Perl Harbur biti meta japanskog napada. U pismu Stejt departments od 22. januara 1941, on kaže: „Peruanski abasador je obavestio moje službenike da je čuo iz mnogih izvora, uključujući i japanske, da, u slučaju izbijanja nesporazuma između Japana i SAD, Japanci nameravaju da izvrše iznenadni napad na Perl Harbur..."[52]

Marta 1941, predsednik Ruzvelt se, sudeći prema izjavi Herolda Ajksa (Herold Ickes), sekretara za unutrašnje poslove, još uvek nadao da će Sjedinjene Države posle nekog incidenta ući u rat sa Nemačkom: „Na večeri 24. marta Ruzvelt je primetio kako stvari dolaze na svoje mesto, i kako će Nemačka uskoro napraviti grešku. Nije moglo biti sumnje da Predsednik jedva prikriva nadu da će doći do incidenta koji bi opravdao objavu rata Nemačkoj..."[53]

Ruzvelt i Čerčil su zajedno pripremali izazivanje incidenta koji bi omogućio Americi da stupi u rat. Čerčil je izjavio:

„Predsednik je rekao da će voditi rat, ali da ga neće objaviti, i da će biti sve provokativniji i provokativniji. Ukoliko to Nemcirna zasmeta, oni onda mogu napasti američke snage. Mornarica Sjedinjenih Država preduzela je na sebe da održava stalni konvoj za Island. Predsednikovo naređenje brodovima u pratnji bilo je da se napadne svaka podmornica koja se pojavi, makar bila dve ili tri stotine milja udaljena od konvoja... Sve je bilo učinjeno da se izazove 'incident'. Hitler je bio suočen sa dilemom da li da napadne konvoje i da se sukobi sa mornaricom Sjedinjenih Država ili da se uzdrži od toga, 'dajući nam na taj način pobedu u bici za Atlantik'. Šest do osam nedelja provociranja stavilo je Hitlera pred težak izbor."[54]

Hitler je, međutim, želeo da izbegne konfrontaciju sa Sjedinjenim Državama. „Svojim mornaričkim komandantima krajem jula (1941) rekao je da izbegavaju incidente sa Sjedinjenim Državama dok je istočna kampanja (rat sa SSSR-om) još u toku... Mesec dana kasnije, ova naređenja bila su još na snazi."[55]

Čerčil je, pošto je nemački brod „Bizmark" potopio britansku krstaricu „Hud", pisao Ruzveltu aprila 1941, savetujući „... da bi neki američki ratni brod trebalo da pronađe 'Princa Eugena' (brod koji je bio u pratnji 'Bizmarka'), privuče na sebe njegovu vatru i tako obezbedi incident za koji će mu Sjedinjene Države biti zahvalne, tj. incident koji će ih uvesti u rat."[56]

Hitler nije bio tako mudar u drugim stvarima. Napao je SSSR, svoga „saveznika", 22. juna 1941. godine, iako je Nemačka imala sa Sovjetskim Savezom pakt o nenapadanju.

Posle ovog čina, pritisak na Sjedinjene Države da uđu u rat znatno se pojačao. Ruzvelt je 24. juna 1941. godine saopštio Amerikancima: „Naravno da ćemo Rusiji pružiti pomoć, koliko god budemo bili u stanju."[57]

Tako je počeo čuveni „Lend-Liz" (Lend-Lease), program snabdevanja Sovjetskog Saveza ogromnim količinama ratnog materijala, i to na kredit.

Budući da je Hitler bio preokupiran ratom sa SSSR-om i nije želeo da se sukobljava sa Amerikancima na otvorenom moru, Ruzvelt je svoju pažnju morao ponovo da usmeri na Japan, ne bi li konačno obezbedio željeni incident.

Njegov sledeći korak bio je pomaganje engleskog i holandskog embarga na isporuke nafte Japanu.

Japan, koji je relativno mala ostrvska zemlja, nije imao naftne izvore i postrojenja, tako da je naftu morao da uvozi. Embargo je uveden da bi se sprečio dotok nafte potrebne za vođenje rata. Smatralo se da će ova akcija isprovocirati Japan i da će on konačno napraviti incident koji se čekao. Bivši predsednik Herbert Huver shvatio je ove manipulacije koje vode u rat. Avgusta 1941. uputio je sledeće upozorenje: „Narod Amerike bi morao izričito da zahteva od Kongresa da zaustavi proces koji Sjedinjene Države, korak

po korak, vodi u neobjavljeni rat..."[58]

No, Kongres nije slušao.

Predsednik Ruzvelt nije slušao ni optužbe kongresmena Martina Dajsa (Martin Dies), predsedavajućeg kongresnog Komiteta za vanameričke aktivnosti. Do avgusta 1941, „Dajsov Komitet je prikupio gomilu dokaza koji su potvrđivali sumnje nastale na osnovu nekih sporednih pojava: bilo je jasno da Japanci nameravaju da napadnu Perl Harbur i da poseduju vitalne vojne informacije o njemu."[59]

Ovaj izveštaj kongresmen Dajs je lično uručio Ruzveltovoj administraciji. Bilo je to drugi put da Dajs obaveštava Ruzvelta o japanskim planovima za napad na Perl Harbur: Još početkom 1941, Dajsov komitet je došao u posed strategijske mape koja je pružala čvrste dokaze o japanskim namerama za udar na Perl Harbur. Ovu mapu pripremalo je Obaveštajno odeljenje imperijalne vojske Japana.

Dajs je telefonirao državnom sekretaru Kordelu Halu (Cordell Hull) koji je razgovarao sa predsednikom Ruzveltom.[60]

Kongresmenu je rečeno da dokument ne pušta u javnost, a Ruzveltova administracija nije sa njim učinila baš ništa. Kada je Dajs aprila 1964. godine američkoj javnosti saopštio ova otkrića, dodao je i sledeći komentar: „Ukoliko neko sumnja u istinitost i tačnost ovih tvrdnji, biće mi drago da mu predočim konačne dokaze."[61]

Avgusta 1941, novi proizvod „IG Farben" kartela prvi put je isproban na ljudima. Bio je to gas „ciklon B" i korišćen je za ubijanje Jevreja i drugih zatočenika u koncentracionim logorima.

U Vašington su počele da stižu dešifrovane poruke koje je japanska komanda slala svojim špijunima u Perl Harburu. Od njih se zahtevalo da javljaju o kretanjima američkih brodova, njihovom tačnom broju, vrsti i lokaciji u luci.

Nešto kasnije, 16. oktobra 1941, prinčevska vlada u Japanu podnela je ostavku. Na njeno mesto postavljena je vojna uprava generala Todžoa (Tojo).

Sve ovo moglo je da znači samo jedno: pripremu za rat. Američka vlada je to znala, ali nije preduzela ništa da bi flotu u Perl Harburu upozorila.

Tog istog dana, Henri Stimson, Ruzveltov sekretar rata, napisao je u svom dnevniku sledeće: „... i tako smo se suočili sa delikatnim pitanjem diplomatskog mačevanja koje je moralo da bude izvedeno tako da budemo sigurni da će Japan pogrešiti i prvi napraviti loš potez - otvoreni potez."[62]

Stimson je ponovio ovakav stav i prilikom svedočenja pred jednim od komiteta koji je ispitivao događaje u Perl Harburu: „Pitanje je bilo kako da ih (Japance) izmanevrišemo da oni opale prvi metak, a da ne dopustimo da nam nanesu suviše štete."[63]

Japanci nikako nisu ulazili u incident koji bi zahtevao američku odmazdu, međutim, američka vlada je bila ubeđena da će se on konačno i dogoditi. Na primer, državni sekretar Kordel Hol (Cardell Huli), 7. novembra 1941. saopštio je Ruzveltu kako predviđa „veliku mogućnost skorog rata s Japanom."

Japan je nastavio svoje pokušaje da ostane izvan rata sa Sjedinjenim Državama, i japanski ambasador u Vašingtonu je činio sve da bi osigurao pakt o nenapadanju sa državnim sekretarom. Svom ambasadoru Japan je 22. novembra 1941. poslao telegram sledeće sadržine: „Dajte sve od sebe i ne štedite napore u pokušaju da postignete rešenje koje želimo."

Iako je Japan želeo da izbegne rat sa SAD, neko drugi ga je ohrabrivao da preduzme taj korak. „Njujork dejli njus" je 17. maja 1951. godine doneo jedan tekst vašingtonskog dopisnika Džona O'Donela (John O'Donnell) koji se odnosio na razne obaveštajne izveštaje sa Dalekog istoka koji su brižljivo čuvani u Vašingtonu. Među tim dokumentima bilo je i priznanje Riharda Zorgea (Richard Sorge), sovjetskog špijuna, napisano u nekih 32 000 reči.

Gospodin Zorge je bio sovjetski špijun koji se infiltrirao u nemačku ambasadu u Japanu, i radio svom snagom da ubedi japanske zvaničnike da ne bi trebalo da napadnu SSSR već da krenu na jug, uz rizik rata sa Sjedinjenim Državama.

„Kada je Zorge, oktobra 1941. obavestio Kremlj da Japanci nameravaju da napadnu Perl Harbur u sledećih 60 dana... primio je pohvale za svoj izveštaj i obaveštenje da je Vašington–Ruzvelt, Maršal, admiral Stark i drugi – upoznat s japanskim planovima."[64]

Istoga dana, 25. novembra 1941, kada je japanska flota isplovila ka Perl Harburu, predsednik Ruzvelt je sazvao sastanak kojem su prisustvovali i sekretari Stimson, Noks, Maršal i admiral Herold R. Stark (Harold R. Stark), načelnik pomorskih operacija. Prema Stimsonovom svedočenju, „Predsednik je izneo zaključak da čemo verovatno biti napadnuti (najkasnije do) sledečeg ponedeljka, jer su Japanci poznati po napadima bez upozorenja."[65] „Uprkos riziku koji je postojao, ako pustimo Japance da udare prvi, shvatili

smo da je poželjno da učinimo tako u cilju dobijanja pune podrške naroda Amerike, jer onda ne bi ostala ni trunka sumnje u to ko je agresor."[66]

Japanska ambasada u Vašingtonu je 26. novembra 1941. u Tokio poslala poruku sledeće sadržine: „Hal je rekao:... Žalim, ali moram da vam kažem da ne možemo da se saglasimo sa tim (japanskim mirovnim predlogom)."[67]

Britanska obaveštajna služba, koja je imala svoje ljude unutar japanskih obaveštajnih službi u Vašingtonu, 26. novembra je saznala sadržinu telegrama poslatog u Tokio. Njegova sadržina je bila sledeća: „Pregovori propali, službe očekuju oluju u naredne dve nedelje."[68]

Ovo su znali i Ruzvelt i Ministarstvo vojske „... zato što je veoma značajan američki obaveštajni oficir sa službom na Dalekom istoku tokom 1941... saznao za planove admirala Jamamotoa da se pošalju specijalne snage koje bi napale Perl Harbur, i u tri odvojene poruke poslao izveštaj o ovome u Vašington. Najmanje dve od ovih poruka završile su u vojnim arhivima pre napada na luku na Havajima.

Konačno, japanska vlada je digla ruke, i 6. decembra 1941. godine uputila svojoj ambasadi u Vašingtonu poruku u kojoj je zahtevala da se prekinu svi pregovori sa američkom administracijom. Poruka je bila uhvaćena, dešifrovana i predata Ruzveltu. Ostala je zabeležana njegova izjava: „Ovo znači rat".[70]

Ruzvelt je sada sa sigurnošću znao da je Japan spreman da napadne SAD, pa ipak nije učinio ništa da upozori svoje ljudstvo u Perl Harburu.

Tako je 7. decembra 1941. godine na Perl Harbur usledio „iznenadni napad" Japanaca.

Američka vojska nije bila pripremljena za napad. Japanske snage imale su naređenje da se vrate u Japan ukoliko otkriju i najmanji znak koji bi ukazao na to da su Amerikanci unapred upozoreni.

Njihovi avioni koji su bombardovali Perl Harbur izveštavali su da američki avioni imaju teškoća da uopšte i polete.

To je bilo zato što su, prema naređenju predsednika Ruzvelta, svi avioni na pisti bili kružno grupisani u i to tako da su im elise bile okrenute unutar krugova. Ruzvelt je ovo naređenje objasnio navodnim „strahom od sabotaže", a to je, tobože, bio način da se bolje zaštite.

Kako avioni nisu mogli da se kreću unazad, grupisanje na ovakav način pričinjavalo je ogromne teškoće u slučaju potrebe da se brzo uzleti. Heri Elmer Barns (Harry Elmoer Barnes), jedan od kritičara ovakvog načina postavljanja aviona, napisao je: „Grupisanje aviona koji stoje u krugu, krilo uz krilo, načiniće ih bespomoćnima u slučaju iznenadnog napada".[71]

Čudne su i okolnosti pod kojima je nastradala flota ukotvljena u samoj luci. Pacifička flota sastojala se od tri nosača aviona, devet bojnih brodova i većeg broja manjih plovnih jedinica. Tokom napada, Japanci su potopili ili teško oštetili osam bojnih brodova, ali ni jedan nosač aviona.

Američka vlada je smatrala da će nosači aviona imati veoma važnu ulogu u vrsti rata koji će se voditi na pacifičkom poprištu. Zato su svi nosači aviona uklonjeni iz Perl Harbura a svi manje važni brodovi su tamo ostavljeni. Bojni brodovi su žrtvovani jer je trećina njih bila sagrađena pre ili u toku Prvog svetskog rata, a to je značilo da su istrošeni i zastareli.

Pored nosača aviona, Ruzvelt je povukao i male, pokretne brodove za koje se očekivalo da će se efikasno iskoristiti u predstojećim pomorskim bitkama. „Admiral Vilijem F. Hesli (William F. Hasley) bio je upućen na ostrvo Vejk sa nosačem 'Enterprajz' 28. novembra, zajedno sa tri teška razarača i devet manjih brodova. Admiral Džon E. Njutn (John E. Newton) je 5. decembra bio poslat na Midvej sa nosačem 'Leksington', tri teške krstarice i pet razarača. Nosač 'Saratoga' bio je poslat ka pacifičkoj obali..."[72]

Admiral Hazbend Kimel (Husband Kimmel), zapovednik pomorskih snaga u Perl Harburu, krivicu za slabu pripremljenost Perl Harbura za napad baca direktno na predsednika Ruzvelta: „U Perl Harburu smo bili nespremni zato što je plan predsednika Ruzvelta zahtevao da se flota na Havajima ni jednom rečju ne upozori."[73]

Član Čerčilovog ratnog kabineta, Oliver Litlton (Oliver Littleton), u obraćanju predstavnicima Američke trgovinske komore u Londonu 24. juna 1944. godine, izjavio je sledeće: „Amerika je do te mere isprovocirala Japance da su bili prinuđeni da napadnu Perl Harbur. Bilo bi falsifikovanje istorije kada bismo rekli da je Amerika bila naterana da ude u rat."[74]

Savet za inostrane odnose je januara 1974. godine, u svom časopisu „Inostrani poslovi", doneo članak koji potvrđuje Litltonove reči. U tekstu se kaže: „Japanski napad na Perl Harbur je gurnuo Sjedinjene Države u Drugi svetski rat, ali je Ruzveltova administracija odlučila godinu i po dana pre toga da uđe u ratni rizik sa ciljem da spreči totalitarnu dominaciju nad Evropom."[75]

Dakle, 8. decembra 1942. godine predsednik Ruzvelt je od Kongresa zatražio da se objavi rat

Japanu, tvrdeći da će 7. decembar 1941. ući u istoriju kao „dan beščašća".

Kada se svojim govorom u Kongresu obratio naciji, Ruzvelt je lagao. Rekao je: „Mi to ne volimo - i nismo želeli da ulazimo u rat - ali, sada smo u njemu, i borićemo se svim raspoloživim snagama."[76]

Ruzvelt je želeo rat s Japanom, i konačno ga je dobio. Zatim jeli. decembra sledila i objava rata od strane Nemačke. Bilo je to u skladu sa Trojnim paktom, koji su ranije potpisali Japan, Nemačka i Italija.

Ruzveltovi planovi sa Perl Harburom imali su visoku cenu. Poginuo je 2341 vojnik Sjedinjenih Država, 1143 ih je bilo ranjeno; osamnaest brodova, uključujući osam bojnih brodova, bilo je potopljeno ili teško oštećeno; bilo je uništeno ili neupotrebljivo više od dve stotine aviona, a ubijeno je šezdeset i osam civila.

Admiral Kimel (Kimmel) je, zbog navodne nespremnosti za napad, bio smenjen i nešto kasnije, 7. januara 1942, penzionisan.

Posle završetka rata, Kongres je istraživao razloge nepripremljenosti Perl Harbura za napad. Rezultati istrage mnogo govore:

1. Amerika nije isprovocirala napad;
2. nema dokaza da su Predsednik, Državni sekretar, Sekretar rata ili Sekretar mornarice isprovocirali napad;
3. Američka vlada učinila je sve da izbegne rat s Japanom;
4. napad je bio uspešan zato što su vojska i mornarica propustile da na vreme otkriju snage neprijatelja, i
5. počinjene greške bile su greške u prosuđivanju a ne zanemarivanje dužnosti.

Poslednji zaključak je očigledno donesen s namerom da se oficiri koji su tada bili na dužnosti ne izvode pred vojni sud. Admiral Kimel i general Valter C. Sort (Walter C. Short), zapovednik kopnenih snaga u Perl Harburu, neprestano su zahtevali da im se održi suđenje na kojem bi mogli da speru ljagu sa svog imena, ali im to nikada nije bilo omogućeno.

Admiral Robert Tiobold, zapovednik flote razarača u Perl Harburu, napisao je knjigu pod nazivom *Konačna tajna Perl Harbura,* u kojoj iznosi svoje zaključke o „iznenadnom napadu". Pogledajmo ih:

1. predsednik Ruzvelt gurao je Japan u rat, a ohrabrivao ga je da počne neprijateljstva tako što je Pacifičku flotu držao u vodama Havaja, kao pozivnicu za napad;
2. planovi da se Perl Harbur iskoristi kao mamac napravljeni su još juna 1940. godine;
3. rat s Japanom značio je i rat sa Nemačkom, i
4. Ruzvelt, Maršal i Stark znali su za napad dvadeset jedan sat pre njegovog početka.

I pored svih dokaza da je Ruzvelt zajedno sa svojim najbližim saradnicima unapred znao za napad, ima ljudi koji tvrde da su Vlada, i posebno Ruzvelt, nevini u ovom slučaju.

Jedan od takvih je i Volter Skot (Walter Scott), koji vodi rubriku „Pitanja i odgovori" u časopisu „Parejd". Tako, na pitanje jednog čitaoca „Da li je istina da je Ruzvelt znao da će Japan napasti Perl Harbur u Drugom svetskom ratu?", on odgovara: „Nije istina".[80]

Dakle, Amerika je sada morala da vodi rat na dva fronta: s Japanom na Pacifiku i sa Nemačkom u Evropi.

Upravo onako kako je i planirano!

---

[1] *Žan Mišel Angber: Okultno i Treći Rajh (Jean-Michel Angebert: The Occult and the Third Reich, New York: MacMillan Publishing Co., Inc., 1974), str. 4.*

[2] *Trevor Rejvnskroft: Koplje sudbine (Trevor Ravenscrroft: The Spear of Destiny, New York: Putnam's Sons, 1973), str. 159.*

[3] *Ibid., str. 102.*

[4] *Ibid.,str.102.*

[5] *Valter S. Langen Um Adolfa Hitlera (Walter S. Langer: The Mind of Adolf Hitler, New York, London: Basic Books, Inc.), str. 100-102*

[6] *Ibid., str. 234.*

[7] *Džozef Borkin: Zločin i kazna IG farbena (Joseph Borkin: The Crime and Punishment of I. G.. Farben, New York: The Free Press, 1978), str. 1.*

[8] *Entoni Saton: Vol strit i Hitlerov uspon (Antony Sutton: Vall Street and Rise of Hitler, Seal Beach, California: 76 Press, 1976), str. 33.*

[9] *Kerol Kvigli: Tragedija i nada, str. 308.*

[10]Entoni Saton, op. cit., str. 163.
[11]Ibid., str. 93.
[12] Džozef Borkin: op. cit, str. 49.
[13] Edvard Grifin: Svet bez raka (C. Edward Grifin: World without Cancer, Thousand Oaks, California: American Media, 1974.), str. 254.
[14] Džozef Borkin: op. cit, str. 51.
[15] „Dairy Citizen" (November 4,1977).
[16] Ibid.
[17]Entoni Saton: op. cit., str. 16.
[18]Vilijem P. Hon „Sećanja na veliku depresiju" (William P. Hoar: „Reflections on Great Depression", „American Opinion", June, 1979), str. 101.
[19] Entoni Saton: Vol Strit i FDR (Antony Sutton: Wall Street and FDR, New Rochelle, New York: Arlington House, 1975), str. 14,15,17.
[20] Vojtaker Čejmbers: Svedok, str. 472.
[21]Žil Arčer: Zavera za osvajanje Bele kuće (Jules Archer: The Plot to Seize the White House, New York: Hawthorn Books, Inc., 1973), str. IX.
[22]Ibid., str. IX. [23]Ibid.,str.IX.
[24]Ibid., str. 130.
[25]Ibid., str. 132.
[26]Ibid., str. 168.
[27] Ibid.,str.215.
[28] „The Review of the News" (August 4,1976).
[29] Džejms Farli: Ruzveltove godine (James Farley: Rossevelt Years, New York, Toronto: McGraw–Hill Book Company, Inc., 1948), str. 39.
[30] Heri Elmer Borns: Peri Harbur, posle četvrt veka (Harry Elmer Barnes: Pearl Harbour After a Quarter of a Century, Torrance, California: Institute for Historical Review) str. 22.
[31]Entoni Saton, op. cit., str. 15-16.
[32]Ibid., str. 79.
[33]Ibid., str. 110.
[34] Ibid., str. 35. [35] Ibid.,str.31.
[36] Ibid.,str.31.
[37]Ibid., str. 63,
[38]Ibid., str. 65. [39] Ibid.,str.23.
[40] Vilijem Stivenson: Čovek zvani hrabrost (William Stevenson: A Man Called Intrepid, New York: Ballantine Books, 1976), str. 385.
[41] Džozef Borkin, op. cit., str. 77.
[42]Džozef Leš, Ruzvelt i Čerčil, str. 21.
[43]Ibid., str. 32-33.
[44]„Life" (February 19,1940), str. 66-67.
[45]Martin Larson: Federalne rezerve, str. 103.
[46]Ibid., str. 103.
[47]Entoni Saton: op. cit., str. 31.
[48]Džozef Leš: op. cit, str. 232.
[49]Albert S. Vedemajer Vedemajerovi izveštaji (Albert S. Wedemayer Wedemayer Reporte, New York: Devin-Adair Company, 1958), str. 18.
[50]Džon T. Flin: Mit o Ruzveltu (John T. Flyn: Roosevelt Myth, New York: Devin-Adair Company, 1948), str. 296.
[51] Robert A. Tibold: Konačna tajna Perl Harbura (Robert A. Theobold: The Final Secret of Pearl Harbor, Old Greenvich, Connecticut: Devin-Adair Co., 1954.) str. 22-23.
[52]Robert Tiobold: op. A, str. 43.
[53]Džozef Leš:op.cit„ str. 298.
[54]Ibid., str. 402.
[55]Ibid., str. 413.
[56]„The Review of the News" (April 10,1974), str. 46.
[57]Džozef Leš: op. cit, str. 360.
[58]„Dan Smoot Riport" (November 15,1965).
[59]„American Opinion" (April, 1964), str. 33.

[60] *Ibid., str 33.*
[61] *Ibid., str 33.*
[62] *DžozefLeš:op.cit.,str.456.*
[63] *Ibid., str. 480.*
[64] *„Perl Harbur" („Pearl Harbor", „American Opinion", December, 1981), str. 71-72.*
[65] *Herman H. Dinsmor: Amerika krvari (Herman H. Dinsmore: The Bleeding of Amerika, Belmont, Masschusets: Western Islands, 1974), str. 132.*
[66] *Robert A. Tiobold, op. cit., str. 76.*
[67] *Ibid., str. 53.*
[68] *Vilijem Stivenson, op. cit, str. 328-329.*
[69] *Heri Elmer Borns, op. cit., str. 54.*
[70] *Kurtis Del: „F.D.R. - moj iskorišćeni očuh", str. 163.*
[71] *Heri Elmer Borns: op. cit, str. 52.*
[72] *Ibid., str. 58.*
[73] *Robert A, Tiobold, op. cit, str. V.*
[74] *Džordž T. Eglston: Ruzvelt, Čerčil i opozicija u Drugom svetskom ratu (George T. Eggleston: Roosevelt, Churchil and Wolrd War II oposition, Old Greenwich, Connecticut The Devin-Adair Co., 1979), str. Xll-Xlll.*
[75] *„American Opinion" (December, 1980) str. 33.*
[76] *„Perl Harbur" („American Opinion", December, 1981), str. 19.*
[77] *„The Arizona Daily Star" (December 6,1981), str. C-1.*
[78] *Robert A. Tiobold: op. cit., str. 184.*
[79] *Ibid., str. 185.*
[80] *„Walter Scott's Personality Parade" („Parade Magazin", February 28,1982), str. 2.*

PERL HARBUR, mornarička i vazduhoplovna baza SAD na južnoj obali havajskog ostrva Oahu, udaljena od Honoluba 9 km. „Iznenadni" napad Japanaca dogodio se 7. decembra 1941.

KARL DUISBERG, direktor „IG Farbena". Ciklon „B", smrtonosni gas korišten u nemačkim koncentracionim logorima tokom Drugog svetskog rata, proizvodila je kompanija „IG Farben", koju su stvorili američki bankari pre rata.

Američki ratni regrutni plakat.

GLAVA XXV

KOMUNISTČIKA IZDAJA

Ulazak Sjedinjenih Država u rat sada je bio potpun. Posle godina planiranja i zavera od strane američke vlade, borci američkih oružanih snaga morali su da se umešaju u bitku na život i smrt na dva različita ratna poprišta.

Dvadeset pet država u ratu sa Nemačkom i Japanom 1. januara 1942. potpisuju „Deklaraciju od strane *Ujedinjenih nacija* (naglašavanje autorovo) koja sve učesnice obavezuje da ne potpišu separatno primirje ili mir."[1]

Kada je general Daglas Mak Artur postavljen za vrhovnog komandanta oružanih snaga na pacifičkom ratištu, imenovan je „Komandantom *Ujedinjenih nacija* Južnog pacifika"[2]

Postaje očigledno šta je bio cilj rata: dati svetu jednu svetsku vladu - Ujedinjene nacije.

Drugi razlog zbog kojeg je rat vođen bio je da se sovjetski imperijalizam raširi po zemljama Istočne Evrope. Ovaj sekundarni motiv postao je očigledan juna 1942, kada su Čerčil i Ruzvelt odložili invaziju savezničkih snaga na Evropu, planiranu za 1943, na 1944. godinu. Ovo odlaganje dalo je SSSR-u više vremena za napredovanje sa istoka i omogućilo mu da pod svoju kontrolu stavi više evropskih zemalja koje je, krećući se ka zapadu, okupirao svojim oružanim snagama.

Ovaj potez trebalo je da bude prikriven ratnim aktivnostima; drugim rečima, Sovjetima će biti dozvoljeno da silom komunizuju istočnoevropske zemlje pod plaštom rata. Posto je napredovanje SSSR-a išlo sporije nego što je predviđeno, saveznici su morali da mu daju više vremena; to je bio i razlog za odlaganje invazije na zapadnu Evropu.

Senator Džozef Makarti (Joseph McCarthy) pripisao je ovu odluku državnom sekretaru Džordžu Maršalu: „Dolazimo sada do najvažnije odluke, koja je bila presudna za rat u Evropi: do Maršal ove odluke... da se koncentriše na Francusku, i čitavu istočnu Evropu ostavi Crvenoj armiji."[3]

Jedan događaj koji se odigrao tokom rata navodi nas na to da je ovakva interpretacija prethodne odluke sasvim na mestu.

U proleće 1943, admiral Vilhelm Kanaris (Wilhelm Canaris), šef nemačke tajne službe, sastao se inkognito sa Džordžom Erlom (George Earl), američkim pomorskim atašeom u Istambulu, u Turskoj. Admiral Kanaris došao je da pregovara o predaji nemačkih oružanih snaga. Objasnio je da se udružio sa još nekolicinom nemačkih vođa koji su se spremali da izvrše atentat na Hitlera, i tako ga uklone sa vlasti. Pošto bi to učinili, preuzeli bi vlast u Nemačkoj i predali se saveznicima, pod samo jednim uslovom:

Ne srne biti sovjetskog prodora u centralnu Evropu.

Gospodin Erl je poslao predsedniku Ruzveltu poruku kojim ga obaveštava o Kanarisovim predlozima.

Nije dobio nikakav odgovor.

Erl je ponovo pokušao, i tada je dobio odgovor od predsednika Ruzvelta koji je značio potpuno ignorisanje.

Odleteo je u Vašington. Ruzvelt mu je rekao da se previše ne zabrinjava i da će se Nemačka ionako uskoro predati, posle napada koji se planira preko zapadne Evrope.

Erl se u Istambul vratio veoma razočaran. Obavestio je Kanarisa o tome šta je čuo i ovaj je otišao u Nemačku, gde je napad na Hitlera propao. Zaverenici su bili povešani ili streljani. Tako je propao pokušaj da se Sovjeti spreče u širenju na istočnu Evropu.[4]

Da je Ruzvelt prihvatio Kanarisovu ponudu: „... rat je mogao daše završi još 1943. godine. Bili bi spašeni bezbrojni životi i, što je veoma . važno, saveznici ne bi zamenili jednu opasnu ideologiju drugom. Sovjetske horde bile bi zaustavljene na poljskoj granici. Celokupna mapa Evrope izgledala bi drugačije."[5]

Erl se vratio u Sjedinjene Države. Napisao je: „Odlučio sam da obznanim neke svoje stavove i primedbe o takozvanim saveznicima, Sovjetima, da bih probudio Amerikance i da bi videli šta se zaista

događa. Kontaktirao sam povodom toga sa Predsednikom i on je reagovao veoma oštro, i izričito mi zabranio da svoje stavove iznesem u javnost. Zatim sam, prema sopstvenom zahtevu, bio premešten, i to na Samou, ostrvo u dalekom Južnom Pacifiku."[6]

Erla je, u jednom pismu, upozorila i Ruzveltova ćerka da bi, „... ukoliko nastavi svojim putem i javno kritikuje i komentariše neke sovjetske poteze, mogao biti proglašen krivim za izdaju."[7]

Velika je nesreća to što je Ruzvelt stao na stranu „nekih sovjetskih poteza" i pri kraju rata dopustio prodor njegovih trupa u istočnu Evropu, o čemu svedoče ponašanje Ruzvelta u slučaju Kanarisa i pismo njegove ćerke Erlu, jer građani tih zemalja nisu želeli da ih Sovjeti okupiraju. Ova činjenica je bila očigledna pošto su se milioni patriota iz Istočne Evrope pridruživali nemačim oružanim snagama u pokušaju da spreče Sovjete da okupiraju njihove države.

Da je pomogao Kanarisovoj grupi, Ruzvelt je zaista mogao da pomogne ovim patriotima u očuvanju njihovih zemalja od komunizma, a Eri bi bio u mogućnosti da bude od ogromne pomoći u iznošenju ovih stvari narodu Amerike.

Ali, tako nije trebalo da bude, i istočnoevropske zemlje su okupirane od strane komunista, na nesreću miliona patriota. Ruzvelt je i po završetku rata nastavio da pomaže sovjetsku vladu, garantujući joj vlast u okupiranim zemljama. Te garancije utanačene su još na konferencijama koje su saveznici održali dok je rat još bio u toku.

Februara 1945, Ruzvelt se sastao sa Staljinom na Jalti, iako je već pokazivao znake ozbiljne bolesti. Mnogi insistiraju na tome da je Ruzvelt umirao od raka, a jedan od njih je i njegov lični lekar. Još u aprilu 1944. godine lekar Bele kuće, vice-admiral (Ross Maclntire), počeo je sistematski da obmanjuje javnost o predsednikovom stanju, i, verovatno zbog rata koji se dobro odvijao, štampa ga nije mnogo gnjavila"[8], kaže se u jednom novinskom članku.

Godine 1979. doktor Hari Goldsmit (Dr. Harry Goldsmith) hirurg iz Dartumnda i čovek koji je istraživao Ruzveltovu istoriju bolesti, objavio je da je predsednik tajno bolovao od raka i da je umro od udara 1945,i pored toga što je izveštavano da se on oseća dobro.

U knjizi pod naslovom *Daglas Mak Artur,* autor Frejzer Hant (Frizier Hant) tvrdi da su lekari lagali narod o stanju Ruzveltovog zdravlja, jer je on imao jak razlog da doživi kraj rata. Naime, Ruzveltu je ponuđeno da bude predsednik svetske vlade, tj. Ujedinjenih nacija, koje će se formirati neposredno po završetku rata: „Um bolesnog i nepouzdanog Ruzvelta, već ionako hendikepiran, sada se zapalio grandioznom idejom Svetske države na čijem bi čelu bio on..."[9]

Dakle, kada se Ruzvelt na Jalti sastao sa Staljinom, dao mu je sve što je ovaj želeo, kao znak podrške komunistima. Na nrimer, pored evropskih zemalja, dao je Sovjetima i luku Port Artur na Žutom moru, luku Dairen na Kurilskim ostrvima, Mongoliju i donju polovinu poluostrva Sahalin.

Većinu ovih teritorija prethodno je okupirao drugi američki saveznik iz rata, Kina.

Američki ambasador Vilijem S. Bulit (William C. Bullit), pošto je otkrio šta se dogodilo na Jalti, dao je ovakvu izjavu: „Predsednik Sjedinjenih Država nikada nije potpisao neki nepotrebniji, sramniji i potencijalno opasniji dokument."[10]

Štaviše, Ruzvelt je Sovjetima dao pravo na tri glasa u budućoj Generalnoj skupštini Ujedinjenih ancija (po jedan za Belorusiju, SSSR i Ukrajinu), iako su sve ostale zemlje trebalo da imaju po jedan glas, uključujući i SAD.

Kada su ga pitali o ova tri glasa za Sovjete, Ruzvelt je odgovorio: „Znam da nije trebalo to da uradim, ali bio sam tako umoran kada su me spopali."[11]

Nije samo Ruzvelt izručio evropske države Sovjetima. Vinston Čerčil se, prema dokumentima objavljenim 1973. godine, „... još 1944. saglasio sa sovjetskom dominacijom u Poljskoj, ako Staljin, za uzvrat, podrži britanske interese na Dalekom istoku i na Mediteranu."[12]

Zaista je čudno da je Čerčil, tvorac izraza „gvozdena zavesa", kojim se opisuje zid koji su oko Istočne Evrope podigli komunisti, i sam priznao da je učestvovao u stvaranju tog istog zida. U knjizi *Trijumf i tragedija,* napisao je: „Rekao sam Staljinu: 'Hajde da obavimo naše poslove. Kako bi bilo da vi imate 90% uticaja u Rumuniji a mi 90% u Grčkoj, i po 50% u Jugoslaviji?' Napisao sam na polovini lista papira:

Rumunija - Rusija 90%, ostali 10%
Grčka - Velika Britanija 90%, Rusija 10%
Jugoslavija-50%:50%
Mađarska -50%:50%

Bugarska - Rusija 75%, ostali 25%

Staljin je uzeo olovku, to štiklirao i dodao mi papir. Sve je bilo dogovoreno za tili čas."

Ali predaja Istočne Evrope u ruke komunista nije delo samo ove dvojice. Umešani su tu bili i drugi. Na primer, odgovornost za odluku da se dozvoli da Sovjeti stignu u Berlin pre saveznika i da im se na taj način garantuje kontrola nad delom ovog grada, ležala je na plećima vrhovnog komandanta savezničkih snaga, Dvajta Ajzenhauera, sudeći prema vojnim dokumentima koji su postali dostupni javnosti 1970. godine.

Najveća odgovornost za komunizaciju Evrope, međutim, ipak počiva na Ruzveltu i njegovoj administraciji. On je želeo da pomogne komunistima po svaku cenu. Zapisano je da je 8. marta 1944. izjavio: „Smatram da su nam Rusi sasvim prijateljski naklonjeni. Oni ne žele da progutaju ostatak Evrope. Moram da kažem, povodom straha koji se ovde širi od ruske dominacije u Evropi, da ne delim takvo mišljenje.

Ruzvelt je ambasadoru Bulitu rekao: „Imam osećaj da Staljin... želi samo da obezbedi svoju državu, i mislim, ako mu dam sve što budem mogao a ništa ne tražim za uzvrat, da on ništa neće anektirati i da će raditi u korist svetske demokrati je i mira."[15]

Ne zna se zbog čega je Ruzvelt toliko verovao komunisti Staljinu, ali se zna da su Ruzvelt i Ajzenhauer odobrili nasilnu repatrijaciju nekih 6 miliona ljudi. Ti nesrećnici su silom vraćeni u Sovjetski Savez, gde je većina njih mučena i pogubljena odmah po dolasku.

O ovoj gnusnoj odluci, američkih lidera pisali su dvojica Rusa: Nikolaj Tolstoj i Aleksandar Solženjicin. Amerikanci su ovu repatrijaciju nazvali „Operacija Kilhol" (Kilhol, *keelhaul,* je vrsta kazne kojom su kažnjavani mornari. Kažnjenik bi bio vezivan konopcem oko pojasa, a zatim provlačen kroz vodu ispod kobilice broda).

Među tih 6 miliona ljudi, pored vojnika koji su se borili na strani Nemaca, bilo je žena i dece.

Od ovog broja, 700 000 su bili vojnici pod komandom generala Andreja Vlasova. On je svoje trupe doveo do američkih linija gde su se predali, sa željom da se dobrovoljno vrate u borbu protiv komunista i pokušaju da zbace boljševičku vlast. Položili su oružje i smatrali su se američkim ratnim zarobljenicima.

Vlasov je bio obavešten da mu je dozvola za prolazak kroz američke linije odbijena, pa je svojim vojnicima izdao naređenje da se sami spašavaju kako znaju i umeju. Većina njih je prisilno vraćena u SSSR i tamo pogubljena. Sam general Vlasov je pod američkom stražom sproveden i predat sovjetskim trupama. Prebačen je u Moskvu, gde je kasnije ubijen.

Ni britanska vlada se nije časnije ponela. Uprkos svim garancijama koje je dala, ona je Sovjetima predala 30 000 Kozaka, sa ženama i decom, pod vodstvom generala P. N. Krasnova.

Pošto su Ruzvelt i Čerčil doneli ove neverovatne odluke, general Dvajt Ajzenhauer ih je sproveo u delo, izvodeći operaciju „Kilhol" bez imalo griže savesti.

Moralnost ovih odluka od strane savezničkih vlasti iznesena je na svetio dana tokom suđenja Adolfu Ajhmanu, nemačkom „ratnom zločincu", koji je odgovarao zbog učešća u istrebljivanju miliona Evropljana u nacističkim koncentracionim logorima.

Izraelski sud, koji je vodio proces protiv Ajhmana, saopštio je „da zakonska i moralna odgovornost čoveka koji je žrtve predavao smrti nije manja, već možda i veća od krivice onoga ko je bio neposredni izvršilac".[16]

Očigledan primer sovjetske perfidnosti predstavlja događaj iz jula 1944. godine u Poljskoj. Poljski general Bor-Komrovski okupio je 250 000 patriota koji su čekali da se Crvena armija približi Varšavi, kako bi zajedno porazili Nemce. Kako su Sovjeti, posle Staljingradske bitke, napredovali put zapada, Nemci su se povlačili. Sovjetske trupe došle su do obala Visle, reke koja protiče kroz Varšavu.

General Bor-Komrovski i njegovi ljudi, koje su mnogi smatrali najboljim pokretom otpora u okupiranoj Evropi, čekali su od Sovjeta znak za podizanje ustanka.

General je preko radio-stanice iz Moskve primio poruku na poljskom jeziku koju je uputio Molotov, visoki funkcioner sovjetske države. Poruka je glasila: „Poljaci, sloboda je na dohvat ruke. Poljaci, na oružje! Od svakog poljskog dela napravite čvrsto uporište protiv zavojevača (Nemaca). Nema vremena za gubljenje!"

Verujući da Sovjeti planiraju da uđu u Varšavu, general je izdao naređenje za početak ustanka. „Cela stvar je bila, naravno, nemilosrdna Staljinova klopka. Crvena armija je zaustavila napredovanje. Staljin je odbio da dozvoli avionima da izbacuju materijal koji je ustanicima bio neophodno potreban... Posle dva meseca, ustanak je bio ugrušen a pokret otpora zbrisan. To i jeste bio cilj cele ove obmane."[17]

Ovo nije bio jedini primer varvarskog postupanja sovjetskih trupa. Sve je moralo doći do Ruzveltovih ušiju.

Aleksandar Solženjicin, Rus koji je prebegao na Zapad krajem šezdesetih godina, bio je kapetan Crvene armije tokom rata. On svedoči da su, kada su ušli u Nemačku, „... svi vojnici znali da slobodno mogu silovati a zatim ubiti devojke ako su bile Nemice."[18]

Ovo je bio rezultat sovjetskih propagandnih letaka koji su deljeni vojnicima. Na njima je pisalo: „Ubijte! Ništa nemačko nije nevino, bilo živo ili još nerođeno. Sledite reči druga Staljina i smrskajte zauvek fašističku zver u njenom leglu. Slomite rasni ponos nemačke žene. Uzmite je kao vaš zasluženi ratni plen. Ubijajte, hrabri vojnici pobedonosne Sovjetske armije."[19]

Silovanje nemačkih žena nije bio jedini zločin Crvene armije. Sovjeti su otimali i pljačkali: „Toliko su opelješili domaće stanovništvo da to nije zabeleženo još od vremena azijatskih hordi."[20]

Ovi vojnici bili su pod komandom Ruzveltovog „prijateljski naklonjenog" saveznika, Josifa Visarionoviča Staljina.

---

[1]Robert V. Li: „Ujedinjene nacije danas" (Robert W. Lee: „United Nations Today" - pamphlet, Belmont, Massachusetts: „American Opinion", 1976), str. 5.

[2]Filip Najtli: *Prva žrtva* (Phillip Knightley: *The First Casualty,* New York, London: Harcourt Brace Jovanovich, 1975), str. 279.

[3]Senator Džozef Makarti: *Američko povlačenje od pobede* (Senator Joseph McCathy: *America's Retreat from Victory),* str. 23.

[4]Kurtis Del: *F.D.R. - moj iskorišteni očuh,* str. 146-147.

[5]Albert Vedmajer: *Vedmajerovi izveštaji,* str. 418.

[6]Kurtis Del: op. cit., str. 152.

[7]Ibid.,str. 154.

[8] Džordž Martin: *Frensis Perkins, gospođa sekretarica* (George Martin: *Madame Secretary, Francis Perkins,* Boston: Haugton Mifflin Company, 1976), str. 456.

[9] Frejzer Hant *Neispričana priča o Daglasu Mak Arturu* (Frizier Hunt *The Untold Story of Daglas McArthur,* New York: Manor Books, 1979), str. 38.

[10] „The Review of the News" (May 31,1972), str. 60.

[11] Eldorus L. Dejton: *Daj im pakao, Heri* (Eldorus L. Dayton: G*ive'em Hell, Harry,* New York: Devin-Adair Company, 1956), str. 139.

[12]„The Oregonian" (August 2,1973).

[13] „The Oregon Journal" (December 28,1970), str. 6.

[14] Albert Vedmejer. *op. cit,* str. 430.

[15] „Zavera preti Americi" („The Conspiracy Treatens Amerca", „The Review of the New",, August 5,1970), str. 21.

[16] „The Oregonian"January 17,1974).

[17] Vilijem Mančester: *Krupovo oružje* (William Manchester: *The Ams of Krupp,* Bos ton: Little Brown and Company, 1964), str. 720.

[18]Robert Velč: *Još jednom neka nam Bog pomogne,* str. 68-69.

[19]Alfred M. de Zajas: *Odmazda u Potsdamu* (Alfred M. de Zayas: *Nemesis at Pots dam,* London, Henley and Boston: Routtedge and Kegan Paul, 1977), str. 68.

[20]Ibid., str. 66.

Predsednik SAD Hari Truman drži govor na konferenciji u San Francisku 1945, koja je prethodila osnivanju Ujedinjenih nacija.

GLAVA XXVI

ATOMSKA BOMBA

Godine 1945. rat je počeo da se razrešava. Ali nije smeo da se završi onoliko brzo koliko je mogao.

Japanci su pokušali da okončaju rat 14. februara 1945. Američka vlada došla je u posed dešifrovanih poruka o predaji koje su razmenili Japan i SSSR.

Međutim, vlada SAD nije bila spremna da prihvati nastojanja Japana da se rat završi. „Maršal

(Džordž Maršal, glavnokomandujući armije), je jasno stavio do znanja da ne veruje u japanske mirovne ponude."[2]

Ove mirovne poruke ponovljene su juna 1945. godine, kada je SSSR primio poruku da je Japan spreman da okonča rat. I ovu poruku presreli su Amerikanci, međutim, opet ništa nije učinjeno.

Razlog američkog odbijanja da se rat prekine postao je očit 6. avgusta 1945, kada su Sjedinjene Države bacile prvu atomsku bombu na grad Hirošimu u Japanu. Američko vazduhoplovstvo pokušalo je da upozori stanovništvo da će grad biti uništen. Iznad grada je izbačeno 720 000 letaka u kojima se kaže da će Hirošima biti „... zbrisana ukoliko se Japan odmah ne preda."[3] Mnogo ljudi je napustilo grad, ali se procenjuje da je u njemu ostalo oko 250 000 stanovnika.

Odluka da se baci i druga bomba donesena je lako: „Nije održan ni jedan sastanak na vrhu, niti se raspravljalo o neophodnosti druge bombe. Nije ni pokušano da se prosudi da li će prva bomba ili ulazak SSSR-a u rat s Japanom (8. avgusta 1945) ubrzati njegovu predaju."[4]

Kada je bačena prva bomba na Hirošimu, Hari Truman, koji je postao predsednik, pošto je Ruzvelt umro 12. aprila 1945, izjavio je „...da je to najveća stvar u istoriji."[5]

Bilo je ljudi i na najvišim položajima u vlasti koji su smatrali da nije bilo potrebe bacati atomske bombe na Japan. Admiral Vilijem Lihi (William Lehay) je rekao: „Čvrsto zastupam stav da je rat protiv Japana došao do tačke na kojoj je japanski poraz bio samo pitanje vremena i novca."[6]

Još uvek traju spekulacije o razlozima zbog kojih su odabrani baš Hirošima i Nagasaki kao ciljevi za atomsko bombardovanje, pošto ni jedan od ovih gradova uglavnom nije imao nikakva vojna postrojenja. Jedan autor ponudio je ovakvo objašnjenje: „Hirošima i Nagasaki... bili su u Japanu glavni centri domaćeg stanovništva hrišćanske vere."[7]

Postoje dokazi da je, mnogo pre nego što su bombe bačene na Japan, predsednik Ruzvelt razmišljao o primeni ovog moćnog i razornog oružja protiv nevinih ljudi: „Predsednik... je pripremio govor koji je trebalo da održi na dan praznika posvećenog Džefersonu. Ruzvelt je nameravao da svetu otvoreno iznese bojazan da će političari kao neizbežno prihvatiti uništavanje nevinih ljudi samo da bi postigli svoje ciljeve, a da će se naučnici koncentrisati i ignorisati posledice svojih istraživanja.[8]

Ruzvelt je, međutim, preminuo pre nego što je stigao da održi govor, tako da svet nikada neće saznati šta je njime nameravao da postigne.

Zanimljivo je podsetiti se da Japan nikada nije napao SSSR tokom rata. Sovjetski Savez je bio saveznik Amerike tokom Drugog svetskog rata, a samim tim i neprijatelj Japana. Isto tako, SSSR nije napao Japan sve dok nije bačena prva atomska bomba. To je veoma čudno zato što je SSSR bio u ratu s japanskim saveznikom, Nemačkom, a prema uslovima Trojnog pakta, o kojima smo već govorili, ove dve države bi morale biti u međusobnom ratu. Japanski napad na SSSR imao bi dramatične rezultate koji bi mnogo pomogli Nemačkoj, i to iz dva razloga:

1. Otvorio bi se drugi front za Sovjetski Savez. To bi ga prinudilo da prebaci trupe potrebne za rat protiv Nemačke na front s Japanom, što bi predstavljalo veliko olakšanje za Nemačku.

2. To bi najverovatnije zatvorilo luku Vladivostok, preko koje je stizao veliki deo američke pomoći (takozvanog „Lend-liza") u ratnom materijalu. Na taj način SSSR bi bio lišen snabdevanja koje mu je omogućavalo da vodi rat sa Nemačkom.

Sovjetski Savez je konačno rešio da stupi u rat sa Japanom 8. avgusta 1945, a to je bilo svega šest dana pre njegove kapitulacije. Postoje neke pretpostavke da je Sovjetima obećano da će, ukoliko i zvanično postanu njegov neprijatelj, dobiti deo japanske imovine ili interesa posle rata.

General Džordž Paton primetio je čudno ponašanje američke vlade. Sagledao je dovoljno toga da je poželo da napusti vojsku, „da bi mogao da kaže šta misli o američkoj slabosti prema komunizmu" ispoljenoj tokom rata. Paton je znao o vojsci toliko da je bio svestan da su oficiri visokog ranga, iako u penziji, još uvek pod kontrolom Vlade. Ta kontrola sputavala je i njihovu slobodu da govore o najvažnijim političkim temama. Ukoliko bi napustio vojsku, Paton bi mogao da kaže sve što misli da treba reći.

On je bio duboko protiv sovjetskog zauzimanja istočne Evrope, i mnogi smatraju da bi progovorio pred narodom Amerike o ovoj izdaji, odmah po završetku rata.

Ali, pre nego što je dobio priliku da napusti vojsku, Paton je nastradao u automobilskoj nesreći.

Godine 1979, jedan bivši tajni agent OSS-a (Office of Strategic Services) dao je intervju u kojem tvrdi da je od njega svojevremeno traženo da ubije Patona. Taj agent bio je „... Daglas Bazata (Douglas Bazata), obaveštajac, veteran koji je izjavio da je primio naređenje da ubije Patona, 1944. godine. Prema Bazatinoj tvrdnji, naređenje da se smakne Paton stiglo mu je direktno od legendarnog šefa OSS-a, Divljeg Bila Donovana (Wild Bill Donovan)".[9]

Kada su Bazatu pitali zašto se, posle toliko godina, odlučio da objavi ovo priznanje, odgovorio je „... da je oronulog zdravlja i da želi da američki narod ipak sazna istinu."

Novine koje su objavile intervju tvrde da su zaposlile „profesionalnog psihologa sa ciljem da prouči Bazatin iskaz, koristeći metodu „procene psihološkog stresa" (P. S. E). Prema njegovom izveštaju, Bazata nije pokazao nikakve znake koji bi ukazali na to da je lagao."

Bazatina uteha leži u tome što, iako je primio 10 000 dolara posle Patonove smrti, on, u stvari, za nju nije kriv. Bazata je tvrdio da zna ko je zaista ubio Patona, i da je ovaj nastradao od smrtonosne doze tijanida koju je primio u bolnici u koju je odveden posle automobilskog udesa, a ne od samog udesa.

Baš otprilike u vreme Patonove smrti završio se Drugi svetski rat. Međutim, tragični događaji nisu se time okončali.

Pobedničke savezničke trupe su preko 16 miliona Nemaca proterale iz njihovih domova u centralnoj i Istočnoj Evropi. Razlozi ovog proterivanja nisu tada objašnjeni, ali su se savezničke vlade s njim saglasile.

Oktobra 1944, sovjetska Crvena armija počela je da napreduje na zapad preko istočnoevropskih država. Ovaj prodor Sovjeta „... izazvao je masovno bekstvo nemačkih civila na Zapad. Pobeglo je četiri do pet miliona ljudi... ali, milioni Nemaca su i ostali... velike nemačke enklave... ostale su u predratnoj Poljskoj, Mađarskoj, Rumuniji i Jugoslaviji. Međutim, saveznička dugoročna politika je u poslednje dve godine rata... imala za cilj... radikalno uklanjanje Nemaca iz Istočne i centralne Evrope. Kao zaključak Konferencije u Potsdamu (17. juna - 2. avgusta 1945), objavljen je Protokol, čiji član br. XIII odobrava transfer Nemaca sa istoka u ono što je preostalo od Rajha."[10]

Tokom nasilnog proterivanja Nemaca iz njihovih domova, „činjena su dela neverovatne okrutnosti i sadizma. Bespomoćni civili kundacima su isterivani iz kuća, žene su silovane, muškarci odvođeni u logore za prinudni rad, a hiljade ljudi su internirani u sabirne logore gde su čekali proterivanje..."[11]

Po završetku rata, sile-pobednice održale su u Nirnbergu suđenje za počinjene ratne zločine. Jedan od optuženih za prisilnu deportaciju ljudi u radne logore bio je i Albert Šper (Albert Speer), nemački ministar za naoružanje i municiju. U knjizi *Sećanja iz Trećeg Rajha,* Šper je napisao: „Deportacija u logore je nesumnjivo međunarodni zločin. Ja se ne žalim na kaznu. Međutim, sada i druge države čine iste stvari, koje smo mi radili."[12]

I drugi su videli kakve se nepravde događaju. Robert Marfi (Robert Murphy), politički savetnik Sjedinjenih Država za Nemačku, napisao je Stejt departmentu: „Gledajući ovaj jad... u glavu se odmah vraćaju sećanja na Dahau i Buhenvald. Ovde se praktikuje odmazda najširih razmera... nad ženama i decom, siromašnima i nemoćnima."[13]

Niko se nije odazvao, posebno ne u Sjedinjenim Državama, i deportacije su se nastavile. Tragično je da „preko dva miliona Nemaca nije preživelo nasilno preseljenje."[14]

Rat je sada bio završen, Nema preseljeni iz svojih domova, i Evropa je mogla da počne da se obnavlja od stravičnih razaranja. Cena rata bila je konačna:

- Više od 50 miliona ljudi, od toga 23 miliona u uniformama (ostalo su bili civili), bilo je ubijeno. Većina je umrla strašnom smrću.[15]

- U Drugom svetskom ratu nije bilo pobednika, osim država koje su sada kontrolisale zemlje koje su osvojile. Jedan američki general, Albert K. Vedemajer (Albert C. Wedemeyer), pravilno je zaključio da je, u stvari, jedini pobednik Sovjetski Savez: „Staljin je imao nameru da stvori pogodne uslove za realizaciju komunističkih ciljeva širom Balkana i Istočne Evrope. On je iz rata izašao kao jedini pobednik. Mi (saveznici) osigurali smo razvoj neprijateljskije, opasnije i gramzivije sile nego što je to bila nacistička Nemačka. Sile koja je porobila više ljudi nego što smo mi oslobodili."[16]

Evropljanin koji se saglasio sa generalom Vedemajerom bio je princ Mihael Strudza (Michael Strudza), bivši ministar inostranih poslova Rumunije, koji je u knjizi *Samoubistvo Evrope* napisao sledeće: „Drugi svetski rat... trebalo je da donese samo jednog pobednika... međunarodni komunizam otelotvoren u sovjetskoj Rusiji.

Dakle, Drugi svetski rat je završen.

Ali, kao što je istakao general Vedemajer, Amerika je stvorila mnogo opasniju silu: sovjetsku Rusiju.

---

[1] Frejzer Hant Neispričana priča o Daghsu Mak Muru, str. 390.

[2] Ibid., str. 375.

[3] Dion Tolend: „Bože moj, šta smo učinili" (John Toland: „My God, What Have We Done"?, „Look", September 22,1970), str. 33.

[4] Dion Tolend: „Bože moj, šta smo učinili" („Look", October 6,1970), str. 54.

[5]Ibid., str. 53.

[6]Senator Džozef Makarti: Američko bekstvo od pobede, str. 48.

[7]Rouz Martin: Prodaja Amerike (Rose Martin: Selling of America, Santa Monica, Cali fornia: Fidelis Publishers inc., 1973), str. 46.

[8]Vilijem Stivenson: Čovek zvani hrabrost, sr. 431.

[9] „Spotlight" (October 15,1979), str. 16.

[10] Alfred de Zajas: Odmazda u Potsdamu, str. XX.

[ll]Ibid., str. XXII.

[12] Ibid., str. 203.

[13] Ibid., str. 115.

[14] Ibid.,str.XIX.

[15] Kerol Kvigli: Tragedija i nada, str. 1310. [18] Albert S. Vedemajer: Vedermajerovi izveštaji, str. 92.

[17] Princ Mihael Strudza: Samoubistvo Evrope (Prince Michael Strudza: The Suicide of Europe (Boston, Los Angeles: Western Islands, 1966), str. 68.

DŽEJMS RUZVELT (levo), sin bivšeg američkog predsednika Frenklina Ruzvelta, i DŽORDŽ REJSI DŽORDAN (sredina), armijski oficir koji je učestvovao u slanju ‚Land-liz" pomoći Sovjetskom Savezu, napisali su knjige u kojima tvrde da je predsednik Ruzvelt poslao Sovjetima planove i materijale za izgradnju atomske bombe.

General ALBERT S. VEDEMEJER (desno)je smatrao da je SSSR a ne Amerika pobednik u Drugom svetskom ratu. Napisao je: „Staljin je izašao kao jedini pobednik iz rata. Mi (saveznici) osigurali smo razvoj neprijateljskije, opasnije i gramzivije sile nego što je bila nacistička Nemačka. Sila koja je porobila više ljudi nego što smo ih mi oslobodili."

GLAVA XXVII

BORCI

Čudni događaji iz Drugog svetskog rata imali su predvidive posledice na izvestan deo Amerikanaca. Neki od njih su ove događaje smatrali mahinacijama koje su imale za cilj da omoguće Sovjetskom Savezu da izađe iz rata kao pobednik.

Tri čoveka, koja su se nalazila na takvim položajima u vlasti da su mogli da otkriju prave razloge koji su stajali u pozadini ovih događaja, to su i učinili.

Prvi od njih bio je Frenk Marfi (Frank Murphy), sudija Vrhovnog suda. Njega je Ruzvelt 1938. godine imenovao za javnog tužioca, a kasnije je popunio upražnjeno mesto u Vrhovnom sudu.

Jednom prilikom, kada se sreo s predsedavajućim Kongresnog komiteta za vanameričke aktivnosti Martinom Dajsom, Marfi je rekao: „Propali smo! Sjedinjene Države su propale! Komunisti su potpuno preuzeli kontrolu. Kontrolišu Ruzvelta, a takođe i njegovu ženu."[1]

Nekoliko godina kasnije, 1949, Marfi je odveden u bolnicu u Detroitu. Kada je, kao oporavljen, trebalo da bude pušten, umro je od srčanog napada.

Kongresmen Dajs bio je uveren da je Marfi ubijen.

Sledeći čovek koji je očigledno znao šta se dešavalo, bio je Džejms Forestal (James Forrestal), prvi američki sekretar odbrane. Forestalove kvalifikacije za ovo mesto bile su zaista izvanredne. On je bio partner i predsednik kompanije „Dilon i Rid", međunarodne bankarske firme, a aprila 1944. godine bio je postavljen za sekretara mornarice. Posle toga, 17. septembra 1947, naimenovan je za sekretara odbrane. Od njega je predsednik Truman zatražio ostavku, i on ju je podneo 2. marta 1949. godine.

Forestal je na događaje koji su se odigravali pred kraj rata gledao sa mnogo potištenosti, jer je shvatio da američka vlada stalno popušta Sovjetima, i to u stvarima od najveće važnosti. Njegovo objašnjenje tih događaja bilo je jednostavno: „Ovi ljudi nisu neznalice ili glupaci. Oni su vešti i briljantni. Doslednost nikada nije bila odlika glupaka. Da su samo glupi, oni bi, bar ponekad, napravili neku grešku koja bi išla nama u korist.

Ovakve misli sekretara odbrane su, bez sumnje, izazvale neprijateljstvo ljudi koji su potkopavali

Ameriku. Jedan autor je veoma dobro sumirao ovu situaciju:

„I američki i evropski komunisti imali su dobar razlog da mrze Džima Forestala: i on je mrzeo njih. Iz Drugog svetskog rata izašao je posvećen ideji o uništenju komunizma. Suprotstavljao se svakoj koncesiji koja bi dovela SSSR u rat s Japanom. Borio se protiv nastojanja generala Maršala da prinudi Čang Kaj Šeka da uđe u koaliciju sa kineskim komunistima. Ratovao je sa ljudima iz Stejet departmenta koji su pokušali da i Mediteran daju Sovjetima."[3]

„Bio je zapanjem Ruzveltovim poverenjem u Staljina... Forestalova noćna mora bila je da je kapitalizam pod opsadom širom sveta. Tokom rata, njegova lična arhiva se alarmantno uvećala - bila je ispunjena imenima novina, organizacija i pojedinaca koji su bili pod komunističkim uticajem".[4]

Posle Trumanovog zahteva da se povuče, Forestal je otišao na Floridu. Smatrajući da se nalazi u emocionalnoj napetosti, Bela kuća je poslala šefa neuropsihijatrijske klinike Pomorske bolnice „Betezda" u Merilendu da poseti Forestala. Forestal nije tražio da ga ovaj doktor, Džordž N. Rejns (George N. Raines), obiđe. Štaviše, nije bilo razloga ni da ga Bela kuća pošalje, zato što Forestal više nije bio službenik Vlade, a samim tim više nije bio njena briga.

Odlučeno je, međutim, da Forestal treba da ide u Pomorsku bolnicu „Betezda". Čak i pre nego što je napustio Floridu, Forestalovi dnevnici, „... koji su se sastojali od svezaka sa preko tri hiljade stranica, bili su brže-bolje uzeti iz njegove bivše kancelarije u Pentagonu i zaključani u Beloj kući gde su ostali više od godinu dana."[5]

Pre nego što je krenuo u bolnicu „Betezda", Forestal je jednom prijatelju rekao da ga prate i da snimaju negove telefonske razgovore. Pričao je i o dolazećem ratu u Koreji, koji je izbio tek petnaest meseci kasnije: „Uhvatiće nas nespremne. Američki vojnici umiraće za godinu dana."[6]

Forestal je očigledno video da neke snage planiraju rat u Koreji petnaest meseci pre njegovog stvarnog početka. On je sigurno znao da su to isti oni planeri koji su aranžirali debakl posleratne Evrope i koji su, prema njegovom mišljenju, predali istočnoevropske zemlje u ruke komunistima.

Pošto je otišao u „Betezdu", Forestalov brat je upitao doktora Rejnsa da li je Džejms mentalno zdrav. Odgovor je bio pozitivan.

Međutim, ponašanje doktora Rejnsa, koji nije dozvolio Forestalu da vidi svoga brata i svog porodičnog sveštenika, monsinjora Morisa S. Šihija (Maurice S. Sheeny), bilo je u najmanju ruku neobično. (Šihi je šest puta pokušavao da vidi Forestala, i svakoga puta je bio odbijen).

Konačno, 22. maja 1949. Henri Forestal je odlučio da izvede svog brata iz bolnice i da ga odvede na selo. Telefonirao je bolnici i saopštio im da dolazi da povede brata. Samo nekoliko sati pre nego što je trebalo da se pođe vozom za „Betezdu", primio je vest da mu je brat mrtav.

Zaista je čudno što je Džejms Forestal umro istog dana kada je brat odlučio da ga izvuče iz bolnice.

Saopšteno je da je bivši sekretar odbrane 22. maja 1949. godine izvršio samoubistvo skočivši sa prozora na šesnaestom spratu bolnice. Njegovo telo pronađeno je groteksno opruženo na jednom ispustu na trećem spratu zgrade. Oko vrata mu je bio čvrsto zategnut i vezan u čvor kaiš njegovog bademantila.

Bolnica je izdala pripremljeno saopštenje da je Forestal počinio samoubistvo. Smesta je usledilo gotovo identično saopštenje sudskog istražitelja.

Navodno je rekonstruisano da je u noći 22. maja Forestal ustao iz kreveta, prošao holom i našao jedan prozor koji nije bio zaključan. Na tom mestu je vezao za radijator jedan kraj kaiša od svog bademantila, a drugi sebi oko vrata. Zatim je, prema ovoj teoriji, otvorio prozor i iskočio napolje „s namerom da se obesi."

Nekoliko stvari oko ovog navodnog samoubistva ne deluju baš istinito. Na primer:

„Forestal nije ostavio nikakvo oproštajno pismo. On nije bio teško^ bolestan, tako da nije bilo medidnskih razloga da sebi oduzme život. Štaviše, doktor Rejns je priznao da je njegovo stanje toliko napredovalo da se došlo do tačke kada je njegovo otpuštanje iz bolnice bilo neminovno. Na radijatoru nije pronađen nikakav deo kaiša niti bilo kakav znak koji bi ukazivao na to da je tu ikada nešto vezivano. Kaiš se nije prekinuo prilikom navodnog vešanja. Bio je čvrsto stegnut oko Forestalovog vrata, ali bivši mornar Forestal drugi kraj očigledno nije vezao čvrsto oko radijatora."

Ukratko, dakle:

„Suprotno utisku serviranom javnosti u to vreme, Forestal nije imao ni jedan uobičajeni razlog da pribegne samoubistvu. On nije imao finansijskih briga. Nije imao ni ličnih problema. U osnovi, bio je dobrog zdravlja. Jedini motiv koji je mogao imati da bi sebi oduzeo život, u tome se svi saglašavaju, bila je depresija koju je mogao osećati zato što je izgubio posao sekretara odbrane ili zbog blaćenja od strane novinara

komunista i radio-komentatora. Međutim, teško da bi se Forestal ubio i zbog ovih razloga. Celoga života bio je borac. Planirao je aktivno da, čim napusti bolnicu, započne karijeru kao novinar i da napiše knjigu. Ovi projekti, govorio je prijateljima, omogućili bi mu da preduzme ofanzivu protiv napadača i iznese na svetio dana njihove prave motive. A što se tiče depresije zbog izgubljenog posla kao motiva za samoubistvo, Forestal je u svakom slučaju nameravao da napusti posao u Vladi, i to veoma skoro."[8]

Monsinjor Šihi je krivicu za Forestalovu smrt bacio na one koji su ga sprečavali da vidi svog dugogodišnjeg prijatelja: „Da su mi dozvolili da vidim mog prijatelja Džima Forestala... i opustim njegov um putem najstarijeg i najpouzdanijeg leka poznatog čovečanstvu (religije), on bi danas bio živ. Njegova krv je na rukama onih koji su me sprečili da ga vidim."[9]

Oko Forestalove smrti sprovedena je nekakva poluzvanična istraga. Vodio ju je medicinski službenik Pomorske bolnice iz Betezde. On „nije zaključio da je Forestal počinio samoubistvo. Čak ni jednom nije pomenuo reč samoubistvo: Zaključeno je samo da je Forestal umro od posledica mnogobrojnih i teških povreda koje su nastale zbog pada s velike visine..."[10]

Verovatno se ključ za Forestelovu smrt nalazi u njegovim dnevnicima. Oni su bili „podložni cenzuri... iz tri različita centra... Bele kuće, Pentagona, a konačno su sažeti i osakaćeni od strane Voltera Milisa (Walter Millis), koji je to učinio, tobože, zbog objavljivanja dnevnika u nastavcima (u 'NjujorkTribjunu')."[11]

Milis je bio odgovoran i za objavljivanje dnevnika u formi knjige od strane izdavačke kuće „Viking Pres", 1951. godine. Tako će ono što je zaista bilo zapisano u Forestalovom dnevniku verovatno zauvek ostati tajna za američku javnost. Tri stupnja cenzure verovatno su eliminisali suštinu Forestalovih zabeleški.

Monsinjor Šihi dao nam je mogući odgovor o pravoj sadržini ovih dnevnika: „Mnogo, mnogo puta u pismima koja mi je slao Džim Forestal je sa besom, strahom i gorčinom pisao o ogromnoj šteti koja je učinjena - i to nepovratno učinjena - od strane ljudi na najvišim položajima u Sjedinjenim Državama, za koje je bio ubeđen da su komunisti ili da su pod uticajem komunista. Govorio je da su oblikovali politiku vlade Sjedinjenih Država tako da pomaže sovjetskoj Rusiji a da nanosi štetu Americi."[12]

Zanimljivo je konstatovati da je mišljenje koje je nametnuto javnosti u to doba - da je Forestal bio psihički bolestan - još uvek na snazi. Uzećemo kao primer odgovor Valtera Skota u časopisu „Parejd" na pitanje jednog čitaoca, od 24. maja 1981:

Pitanje: „Da li je predsednik Hari Truman ikada sarađivao sa američkom štampom u cilju prikrivanja istine o bolesti Džejmsa Forestala, našeg prvog sekretara odbrane?

Odgovor.„... Štampa se ustezala da otkrije javnosti da je Forestal patio od teške psihoze krajem četrdesetih godina. On je očigledno bio psihički bolestan u to vreme..."[13]

Doktor Kerol Kvigli je u svojoj knjizi *Tragedija i nada* izneo slično mišljenje, obaveštavajući čitaoca da je „njegov um kolabirao usled napetosti i da se povukao 1949. godine, izvršivši ubrzo posle toga samo-ubistvo."[14]

Amerikanci verovatno nikada neće saznati šta se zaista dogodilo sa Džejmsom Forestalom. Ostaju samo nagađanja.

Treća osoba koja je došla do saznanja da nešto ne valja u američkoj politici bio je senator Džozef Makarti, koji je ta otkrića platio prvo svojom reputacijom, a zatim i životom.

Kampanja za kompromitovanje senatora Makartija trajala je veoma dugo i, štaviše, nastavljena je do današnjih dana. Ispitivanje činjenica pomoći će nam da shvatimo zašto se njegovo ime blati čak i danas.

Dakle: „Forestal je bio taj koji je lično upozorio mladog senatora na opasnost od komunizma i saopštio mu neka imena ključnih ljudi u našoj federalnoj vladi koja su dosledno krojila našu politiku tako da ona ide u korist sovjetske Rusije."[15]

Priča o Makartiju počinje, možda, 22. marta 1947. godine, kada je predsednik Hari Truman izdao Izvršno naređenje broj 9835 kojim se uspostavlja program zabrane zapošljavanja osoba čija je lojalnost sumnjiva.[16] Nešto kasnije, 10. juna 1947, Senatski komitet poslao je memorandum državnom sekretaru Džordžu S. Maršalu. Jedan deo tog memoranduma glasi:

„U dosijeu Departmenta nalazi se kopija preliminarnog izveštaja FRI-a o sovjetskim špijunskim aktivnostima u Sjedinjenim Državama. U njemu se pominje veliki broj službenika Stejt departmenta, od kojih su neki na veoma visokim položajima... Pred nama se odvija smišljen, proračunat program koji ima za cilj ne samo da zaštiti komunistički personal na visokim mestima, već i da bezbednost i obaveštajnu zaštitu svede na nulu. Ukoliko ovaj slučaj izbije u javnost pre nego što Stejt department nešto preduzme, biće to nacionalna sramota."[17-18]

Sekretar Maršal je potpuno ignorisao ovaj izveštaj.

Takvo nedelovanje nagnalo je senatora Makartija da, u svojoj knjizi *Američko bekstvo od pobede,* o Džordžu Maršalu napiše sledeće: „Ukoliko je on punim srcem služio interesima Sjedinjenih Država, ovakve odluke bile su veliki propust. Ukoliko su pak te odluke bile deo tajnih planova za koje mi još uvek nemamo ključ, onda su one verovatno bile uspeh najvišeg stepena."[19]

Predsednik Truman je kasnije, 13. marta 1948, ublažio svoj stav o bezbednosti, kada je „izdao naređenje kojim svim federalnim službenicima nalaže da čuvaju informacije vezane za bezbednost od članova Kongresa..."[20]

Ovo naređenje je, očigledno, veoma otežalo dobijanje važnih informacija iz Vladinih kanala ali je, sasvim izvesno, i odmagalo u istrazi službama koje su bile zadužene da otkrivaju ljude koji ugrožavaju bezbednost Amerike.

Tri čoveka su, na Dan zahvalnosti 1949, došla u kancelariju senatora Makartija i: „... pokazala senatoru izveštaj od sto stranica o komunističkoj subverziji u SAD, uključujući i ozbiljan prodor u Stejt department. Izveštaj, koji je bio pripremljen po naređenju Dž. Edgara Huvera (šefa FBI-a), već je bio dostavljen Beloj kući, državnom sekretaru i direktorima svih federalnih službi kojih se to ticalo. Izveštaj je detaljno opisivao delovanje špijunske mreže koja je operisala u vlastima Sjedinjenih Država, i uključivala veliki broj službenika Stejt departmenta, od kojih su neki bili na veoma visokim položajima.

Senator Makarti je pročitao izveštaj i njime bio toliko potresen da se zarekao da će sam učiniti nešto po tom pitanju."[21]

Tako je počela saga o Makartiju.

Svega nekoliko meseci posle toga, 9. februara 1950, senator Makarti je „učinio nešto po tom pitanju". U ženskom republikanskom klubu u Vilingu (Vest Virdžinija) održao je govor u kojem je rekao: „U rukama imam pedeset sedam slučajeva osoba koje su ili članovi ili simpatizeri Komunističke partije, ali, i pored toga, još uvek pomažu u kreiranju naše spoljne politike."[22]

Makartijeve senzacionalne optužbe počele su da se pojavljuju u novinama širom zemlje.

„U Solt Lejk Sitiju on je odbio ponudu da Dinu Ačesonu (Dean Acheson), državnom sekretaru, saopšti imena. Tada je bilo na snazi predsedničko naređenje kojim se zabranjuje davanje na uvid dosijea zaposlenih u Vladinim službama bilo kome izvan Izvršnog odeljenja, uključujući, naravno, i kongresne istražne komitete.

Kakva bi korist bila od davanja Ačesonu imena komunista i njihovih simpatizera, pitao se Makarti, kada ne bi mogli da se dobiju njihovi dosijei kao dokazi koji bi se predočili narodu.

Šta bi moglo da spreči državnog sekretara da jednostavno prihvati listu, a zatim objavi kako ni jedna osoba sa nje nije ni član Komunističke partije niti rizik po bezbednost, i tako okonča ceo slučaj."[23]

Senator Makarti poslao je 11. februara 1950. godine telegram predsedniku Trumanu „zahtevajući od njega da Kongresu pruži na uvid listu svih zaposlenih u Stejt departmentu za koje se smatra da imaju sumnjiv dosije što se tiče lojalnosti, i da povuče svoje predsedničko naređenje."

Senator Makarti je bio siguran da će dosijei iz Stejt departmenta dokazati da je u pravu, ali nikako nije mogao da do njih dopre. Ataše za štampu Stejt departmenta... to je sa gnušanjem odbio. „Ne znamo ni za jednog člana Komunističke partije u Stejt departmentu, a ukoliko nekog otkrijemo, istog trenutka će biti otpušten.

Oni koji su smatrali da je Makarti oklevetao i okaljao nevine ljude, danas znaju da je on bio veoma pažljiv u iznošenju imena osoba koje je imao na listi. „Dana 20. februara 1950, ne iznoseći imena sa liste, svojim kolegama u Senatu dao je kratak rezime činjenica iz dosijea osamdeset jedne osobe - pedeset sedam sa spiska koji je pomenuo u Vilingu i još dvadeset četiri slučaja od manje važnosti, za koje dokazi nisu bili toliko očigledni."[25]

Dva dana kasnije: „... imenovan je Specijalni potkomitet Senatskog komiteta za inostrane odnose i zadužen da sačini punu i kompletnu studiju i sprovede istragu koja će dati odgovor na pitanja da li su osobe nelojalne Sjedinjenim Državama bile ili su još službenici Stejt departmenta. Umesto da ispituje Makartijeve optužbe, Komitet je, međutim, ispitivao Makartija. Milard Tajdings (Millard Tydings), predsednik Komiteta, diktirao je ton istrage. Izjavio je: „Dajte mi tri dana javnog saslušanja i Makarti više nikada neće pokazati svoje lice u Senatu."[26]

U Sjedinjenim Državama je počelo da se podstiče antimakartijevsko raspoloženje. Čak su i komunističke novine „Dejli vorker", 15. aprila 1950, izrazile svoju zabrinutost. „Komunisti su potpuno svesni štete koju im nanosi Makartijeva gomila."[27]

Gas Hol, prvi čovek američke Komunističke partije, grmeo je: „Članovi Komunističke partije i svi antifašisti zauzeće prvo mesto u borbi za oslobođenje naše zemlje od fašističkog otrova makartizma."[28]

Makarti je, dakle, morao da se suoči i sa komunistima i sa vladinim istražnim komitetom u pokušaju da privoli Vladu da se otarasi subverzivnih elemenata za koje se već znalo da postoje unutar njene strukture.

Izgledalo je da je Makarti odneo pobedu, kada je 4. maja 1950. predsednik Truman promenio mišljenje i objavio da će dosijei osoba koje Makarti pominje biti dostupni Komitetu. Kada su oni uručeni Komitetu, Makarti je izneo optužbu da su dosijei „osakaćeni", „ogoljeni do kostiju" i „neovlašćeno izmenjeni".[30] Nešto posle toga, 12. jula 1950, Makarti je obznanio dokumente na osnovu kojih je bazirao svoje optužbe o izmenama dosijea. „Ovi dokumenti predstavljaju pod zakletvom date izjave četiri osobe koje je Stejt department privremeno zaposlio u jesen 1946. za rad na „Projektu dosije", čiji je cilj bio, kako su rekli, da se iz ličnih dosijea zaposlenih u Stejt departmentu uklone sve škodljive informacije."[31]

Makarti je, dakle, sada udario na Stejt department, optužujući ga za prikrivanje istine.

Pored toga, on je američkoj javnosti saopštio da su na konferenciji na Jalti 1945. godine Ruzvelt i Staljin isplanirali ne samo rat u Koreji, u kojem su tada učestvovale Sjedinjene Države, već i rat u Vijetnamu, koji je usledio tek 10-12 godina kasnije. Makarti je 23. septembra 1950. iskazao tešku optužbu: „Na Jalti je potpisana smrtna presuda mladim ljudima koji danas ginu u brdima i dolinama Koreje. Tamo je potpisana i smrtna presuda mladićima koji će sutra umirati u džunglama Indokine (Vijetnam)."

Znao je da su sve ove mahinacije samo deo gigantske zavere, i to je javno rekao: „Kako možemo da razumemo našu sadašnju situaciju ukoliko ne shvatimo da su ljudi u vrhovima vlasti odlučili da nas odvedu u propast? Sve ovo mora biti produkt gigantske zavere, toliko velike da svaku sličnu pojavu u istoriji čovečanstva čini patuljastom. Zavere beščašća koje je toliko crno, da će, kada konačno bude razotkriveno, njeni glavari zaslužiti večno prokletstvo svih časnih ljudi..."[32]

Šta se može napraviti od ove neprekinute serije događaja i odluka koji doprinose strategiji poraza? Ona se ne može pripisati neznanju... Zakon verovatnoće kaže da bi bar deo ovih odluka tada morao da služi interesima zemlje."[33] (Nadam se da ste zapazili sličnost ove tvrdnje s rečima Džejmsa Forestala da „doslednost nikada nije znak gluposti.")

Makarti je počinjao da biva opasan po zaveru koju je neštedimice razotkrivao. Tako je krenuo posao kompromitacije ovog senatora, koji je trebalo da ga uništi.

To je izgledalo otprilike ovako: „Dopada mi se to što radi, ali mi se ne sviđaju njegovi metodi." Ili: „On baca krivicu na ljude bez čvrstih dokaza."

Makarti je znao da su napadi na njega neosnovani, pa je o tome pisao u svojoj knjizi, objavljenoj 1952: „Kad god pitam ljude koji se žale na moje metode da mi kažu kakve bi metode trebalo da primenim, oni ćute; veoma često se papagajski ponavljaju fraze komunističkog 'Dejli vorkera' o 'neodgovornim optužbama' i 'blaćenju nevinih ljudi'. Ali kad god sam upitao za neko ime, jedno jedino ime nevine osobe koja je 'blaćena' ili 'neosnovano optužena', odgovor je bio ćutanje".[34]

Vlada je 1953. godine podržala Makartijeve optužbe, objavivši 30. jula izveštaj pod naslovom „Povezane subverzije u Vladinim službama",koje je sastavio Senatski potkomitet za unutrašnju bezbednost. Jedan deo tog izveštaja glasi: „Sovjetska internacionalna organizacija izvela je važan i uspešan prodor u vladu Sjedinjenih Država, i taj prodor nije u potpunosti otkriven. Prodrli su od najnižih sve do najviših političkih i izvršnih pozicija u našoj Vladi. Uprkos tome što su FBI i druge službe za bezbednost učestalo slale informacije o ovom komunističkom prodoru, izvršni organi su malo učinili da spreče sovjetske operativce u njihovom uzdizanju u najviše krugove vlasti..."[35]

Ljudi koji su smatrali da se Makarti isuviše približio istini doneli su odluku da mu „smrse konce". Tako je 21. januara 1954. održan sastanak na kojem je, u kancelariji državnog tužioca, razrađena antimakartijevska strategija...[36]

Sastanku su prisustvovali: Henri Kebot Lodž (Henry Cabot Lodge), američki ambasador pri Ujedinjenim nacijama, državni tužilac Herbert Braunel (Herbert Brownell); zamenik državnog tužioca general Vilijem Rodžers (William Rogers), kasniji državni sekretar kod predsednika Niksona; sekretari u Beloj kući Šerman Adams i Džerald Morgan (Sherman Adams, Gerald Morgan), i Džon Dž. Adams (John G. Adams) kancelar Vojnog departmenta.

Na ovom sastanku „odlučeno je da Džon Adams počne da prikuplja detalje koji bi se koristili kao osnova za optužbu protiv senatora Makartija..."[37]

Jedan od pokušaja da se naudi Makartiju bila je i knjiga koju je napisao Ričard Dž. Roveri (Richard G. Rovere), pod naslovom *Senator Džozef Makarti.*[38]

U glavnim američkim medijima već je bila dobro utemeljena najozbiljnija optužba protiv Makartija - da zlonamerno „blati" nevine ljude, nazivajući ih raznih imenima.

Gospodin Roveri, koji svakako nije bio senatorov pristalica, u svojoj knjizi nazvao ga je sledećim imenima: „tiranin", „bundžija", „nihilistička vrsta", „vrištavac", „politički razbojnik", „gospodar gomile", „praktikant crne magije", „šampion lažova", „princ mržnje", „mogući homoseksualac", „pravi hipokrit", „moralno neuravnotežen", „verovatno lud", „blefer", „prevarant", „teška pijanica" i „demon".

Zanimljivo je, posle ovoga, setiti se da je senator bio taj koji je optužen da „blati ljude nazivajući ih raznim imenima!"

Gospodin Roveri je, međutim, neke ljude voleo. Socijalistu Normana Tomasa nazvao je „odanim prvakom slobode i pristojnosti".

Čuveni slučaj „Armija i Makarti" započeo je nekoliko meseci kasnije, 22. aprila 1954, pošto je Makarti doveo u pitanje odluku Armije da unapredi oficira za koga se sumnjalo da je komunista.

Sledeći korak u uništavanju Makartija desio se 17. maja 1954, kada je predsednik Ajzenhauer, koji je zamenio Trumana, „izdao izvršno naređenje kojim se zabranjuje svedočenje na kongresnim saslušanjima svim članovima izvršne vlasti, bez prethodne dozvole - koja naravno nikada nije davana."[39]

Sam Ajzenhauer je priznao da gaji snažna negativna osećanja prema senatoru Makartiju. O svojim osećanjima govorio je u časopisu „Riders dajdžest" (april 1969): „Od samog početka, mnogi ljudi su od mene zahtevali... da zgromim Makartija javnim saopštenjem. Kada sam to odbio, bio sam teško kritikovan sa mnogih strana. U stvari, svakim damarom svoga bića želeo sam da učinim upravo ono na čemu su insistirali moji kritičari - ali, bio sam siguran da bi to bila pogrešna taktika."[40]

Optužbe protiv Makartija došle su do usijanja 30. jula 1954, kada je senator Rudolf Flenders (Rudolph Flanders) predložio Senatu rezoluciju kojom se Makarti osuđuje zbog „ponašanja koje ne dolikuje senatoru". Rezolucija je imala 46 tačaka, tako da je bio imenovan komitet koji je trebalo da ispita optužbe. Posle saslušanja, Komitet je predložio da se Makarti ukori, ali ne zbog svih 46 tačaka, već samo zbog dve.[41]

Optužbe koje je izneo Flenders nije napisao on sam, niti njegovi sekretari: „Ono što se obično ne zna jeste da je govor senatora Flendersa kojim se predlaže rezolucija, kao i samu rezoluciju, napisao Nacionalni komitet za efikasni Kongres koji je stvorio... Artur Goldsmit..."[42] (Zanimljivo je da je Artur Goldsmit, tvorac organizacije koja je sačinila optužbu protiv Makartija, isti onaj Artur Goldsmit koji je imao moć da donosi odluke u ime Komunističke partije Sjedinjenih Država. Setite se da je doktor Dad, član Komunističke partije, bio čovek koji je otkrio da je bogati Goldsmit bio osoba koja je posedovala ogromnu moć.)

Senat je svoju reč o optužbama rekao kasnije,kada je izglasao da se Makarti opomene, umesto da se ukori („opomena" je blaža od „ukora").

Iz današnje perspektive možemo prosuditi da li je Makarti bio u pravu kada je tobože „blatio" službenike Stejt departmenta.

1. Takozvani „Odbor za lojalnost" kasnije je proverio Makartijeve optužbe koje su se odnosile na 57 slučajeva. Od toga broja njih pedeset četvoro se pod pritiskom dokaza povuklo iz službe.
2. Do novembra 1954, sve osobe sa Makartijevog spiska (81) napustile su službu u Vladi, dobivši otkaz ili otišavši dobrovoljno.
3. Senatski potkomitet za unutrašnju bezbednost otkrio je da je 27. juna 1956. Šef Odseka za bezbednost u Stejt departmentu Skot Mek Liod (Scott McLeod) podneo listu sa 847 osoba iz Stejt departmenta rizičnih po bezbednost.

Izgleda da je najveći greh Džoa Makartija bio taj što je potcenio razmere komunističkog prodora u Stejt departmentu.[43]

Zanimljiva je činjenica da je organizacija po imenu „Ustavna obrazovna liga Njujorka" ponudila „nagradu od 10 000 dolara svakoj osobi koja dokaže da bilo koji čovek koga je Makarti optužio nije bio član ili simpatizer Komunističke partije. Iako je ova ponuda bila naširoko publikovana „od obale do obale", niko se nije javio da pokupi nagradu".[44]

Ponovićemo Makartijeve reči iz knjige *Američko bekstvo od pobede.* „Kako možemo da razumemo našu sadašnju situaciju ukoliko ne shvatimo da su ljudi na visokim položajima u vlasti odlučili da nas odvedu u propast? Ovo mora biti produkt gigantske zavere, toliko velike da svaku sličnu pojavu u istoriji čovečanstva čini patuljastom?"[45]

On je pokušao da objasni šta je, prema njegovom mišljenju, cilj ove zavere: „Da umanji uticaj SAD u svetskoj politici, da nas vojno oslabi, da slomi naš duh pričama o predaji na Dalekom Istoku, i da uništi našu volju da se odupremo zlu. Gde je kraj? Kraj je kada se ostvari da budemo vezani i frustrirani i konačno padnemo kao žrtve sovjetskih intriga iznutra i komunističke vojne moći spolja."[46]

Makartijev život okončao se 2. maja 1957, kada je umro u Pomorskoj bolnici „Betezda", istoj onoj u kojoj je sekretar odbrane Džejms Forestal „izvršio samoubistvo". Tvrdi se da je umro od „akutne

bolesti jetre". Sada se zna da je Makarti zaista imao infektivan hepatitis. U knjizi *Ubistvo Džoa Makartija,* autor doktor Medford Evans ispituje Makartijevu smrt:

„Čovek koji je bolovao od infektivnog hepatitisa zaista je mogao naglo da podlegne od toksičkog hepatitisa, koji je, u svakom slučaju, smrtonosan. Toksički hepatitis, kao što mu i naziv kaže, izaziva neki od sledećih toksina (otrova): hloroform, živa, zmijski otrov, ali najčešće, verovatno ugljenikov tetrahlorid, uobičajeno sredstvo koje se koristi kao rastvor u hemijskim čistionicama. Sasvim mala količina ovog sredstva, kojem je veoma teško uči u trag, može biti fatalna za čoveka koji već pati od hroničnog hepatitisa jetre".

Kada je Makarti došao u bolnicu, bio je „odmah smešten pod kiseonički šator", a doktor Evans postavlja sledeće pitanje: „Šta mislite da li je neko mogao da stavi ugljenikov tetrahlorid u tu stvar?"[48]

Prema ovoj teoriji, ugljenikov tetrahlorid je lako mogao da bude postavljen unutar kiseoničkog šatora, gde bi se brzo raširio dok je Makarti spavao. Udisanje otrova od strane čoveka koji boluje od infektivnog hepatitisa bilo bi smrtonosno.

Doktor Evans je komentarisao i Makartijevu ukupnu zdravstvenu situaciju: „... Zdravlje Džoa Makartija u proleće 1957. godine bilo je takvo da je neverovatno da je mogao da umre tako lako prirodnim putem."[49]

U svakom slučaju, nad Makartijevim telom nije izvršena nikakva autopsija[50], tako da se istina o njegovoj smrti možda neće nikada saznati.

Prilikom sahrane senatora Makartija, posmrtni govor održao je velečasni monsinjor Džon K. Kartrajt (John K. Cartwright), koji je, pored ostalog, rekao: „... komunizam je najveći neprijatelj našeg društva... Nisu svi videli otpočetka, a mnogi ni sada ne vide da je komunistička pretnja kod nas, kao i u inostranstvu, vojna kao i civilna. Ali, ovaj čovek je to jasno video i znao da je to zlo sa kojim ne sme biti kompromisa..."[51]

Luj Badenc (Louis Budenz), bivši član Komunističke partije, o senatoru je rekao sledeće: „Uništenje Džoa Makartija utire put maltretiranju svakog čoveka od savesti koji se usudi da se suprotstavi zaveri. Komunisti su ga načinili svojom glavnom metom zato što su želeli da on bude simbol koji će podsećati političke lidere u Americi da ne smeju da se opiru zaveri i njenim planovima za osvajanje sveta."[52]

Međutim, doktor Evans podvlači da nije Komunistička partija bila ta koja je direktno režirala uništenje senatora Makartija. Napisao je: „Američki establišment koji je tobože antikomunistički, a koji Makarti nikada nije napao, napao je njega. Establišment je, u svakom slučaju, odgovorniji kao instrument uništenja Makartija, nego što je to Komunistička partija."[53]

Bio je to isti onaj „establišment" koji je trebalo da se priključi senatoru u borbi protiv komunizma. Umesto toga, on ga je dotukao.

To partnerstvo je zaista čudno.

Ali je uspešno.

---

[1] „American Opinion" (February, 1971), str. 14

[2] Medford Evans: Ubistvo Džoa Makartija (Medford Evans: The Assassination of Joe McCarthy, Boston, Los Angeles: Western Islands, 1970), str. 113

[3] „Kongresni zapisi" (December 6,1950), str. 16179.

[4] Čarls L. Mi, junior: Sastanak u Potsdamu (Charles L.Mee, jr.: Meeting in Potsdan, New York: Dell Publishing, 1975), str. 26.

[5] Kornet Simpson: Smrt Džejmsa Forestala (Cornell Simpson: The Death of James For restal, Boston, Los Angeles: Western Islands, 1966), str. 7.

[6] Ibid., str. 5.

[7] Ibid., str. 9.

[8] Ibid., str. 15.

[9] „Kongresni zapisi", Senat (December 6,1950), str. 16181.

[10] Komel Simpson: op., cit, str. 41.

[11] Ibid., str. 82.

[12] Ibid., str. 84.

[13] Volter Skot „Parada ličnosti" (Walter Scott „Personality Parade", „Parade" magazine May 24,1981), str. 2.

[14] Kerol Kvigli: Tragegija i nada, str. 913.

[15] Kornel Simpson: op. cit, str. 147.

[16] Vllijem E. Bakli i L. Brent Bozel: Makarti i njegovi neprijatelji (William F. Buckley, jr and L Brent Bozell: McCarthy and His Enemies, Chicago: Henry Regnery Company, 1954), str. 17.

[17] *Roj Kon: Makarti, odgovor Teil Ganer Džou (Roy Cohn: McCarthy, the Answer to Toil Gunner Joe, New York: Manor Books, Inc., 1977), str. 9.*

[18] *Senator Džozef Makarti: Američko bekstvo od pobede, str. 8-9.*

[19] *Ibid., str. 37.*

[20] *Vilijem F. Bakli i L. Brent Bozel, op. cit, str. 20.*

[21] *Frenk A.Kapel: „Makartizam" (Frank A. Capell: „McCarthysm", „American Opinion", January, 1973), str. 63.*

[22] *Džejms Dramej: „Makarti" (James Drummey: „McCarthy", „American Opi nion", May, 1964), str. 3.*

[23] *Roj Kon: op. cit, str. 3.*

[24] *Ibid., str. 3.*

[25] *Džejms Dramej: op. cit, str. 3.*

[26] *Ibid., str. 3.*

[27] *„The Review of the News" (March 28,1979).*

[28] *Džejms Dramej: op. cit. (korice)*

[29] *Vilijem F. Bakli i Brent Bozel: op. cit, str. 352.*

[30] *Ibid., str. 352.*

[31] *Ibid., str. 32.*

[32] *Ibid., str. 38.*

[33] *Dejvid Brion Dejvis: Strah od zavere (David Brion Davis: The Fear of Conspiracy, Ithaca and London: Cornell Paperbakcs, 1971), str. 4.*

[34] *Frenk A. Kapel: op. cit., str. 75.*

[35] *Ibid., str. 69.*

[36] *Ibid., str. 73.*

[37] *Ibid., str. 73.*

[38] *Ričard Dž. Roveri: Senator Džo Makarti (Richard |. Rovere: Senator Joe McCarthy, New York: Harper and Row, 1959).*

[39] *Roj Kon: op. cit., str. XV.*

[40] *Dvajt Ajzenhauer: „Moramo izbeći opasnost ekstremizma" (Dwight Eisenhower „We Must Advid the Perils of Extremism", „Reader's Digest", April 1969) str. 103-108.*

[41] *Džejms Dramej: op. cit, str. P.*

[42] *Frenk A. Kapel: op. cit., str. 77.*

[43] *Džejms Dramej: op. cit, str. 8.*

[44] *Frenk A. Kapel: op. cit., str. 75.*

[45] *Senator Džozef Makarti: op. cit., str. 135-136.*

[46] *Ibid., str. 138.*

[47] *Medford Evans: Ubistvo Džoa Makartija, str. 2.*

[48] *Ibid ,str.12.*

[49] *Ibid., str. 4.*

[50] *Ibid.,str.11.*

[51] *Frenk A. Kapel: op. cit, str. 78.*

[52] *Džejms Dramej: op. cit, str. 9.*

[53] *Medford Evans: op. cit, str. 53.*

KEROL KVIGLI, sa univerziteta u Harvardu, Prinstonu i Džordžtaunu, napisao je knjigu u kojoj otkriva plan međunarodnih bankara da kontrolišu svet iza scene političkih i finansijskih zbivanja. Takođe je otkrio i njihove planove za uspostavljanje diktature milijardera, skrivene pod maskom , radničkih demokratija".

GLAVA XXVIII

RAT U KOREJI

Godine 1944. Savet za inostrane odnose (CFR) pripremio je poverljivi memorandum za Stejt department, kojim je započeo proces uvlačenja Sjedinjenih Država u rat na Korejskom poluostrvu. Deo tog memoranduma glasi: „Fetiš suvereniteta je još uvek u javnom mnjenju toliko jak da su male šanse da se dobije opšti pristanak za učešće Amerike u bilo čemu što bi bilo nalik na organizaciju super-države. Mnogo toga zavisiće od pristupa koji se bude primenjivao u daljem javnom obrazovanju..."

U memorandumu se još kaže da je velika teškoća i to što po Ustavu rat može objaviti jedino Kongres. Utešno je, međutim, kaže se dalje, što će Povelja preskočiti ovu barijeru i što naše učešće u nekoj vojnoj akciji, koje može biti preporučeno od Međunarodnog saveza za bezbednost, ne mora nužno biti protumačeno kao rat.[1]

Povelja o kojoj se ovde govori jeste Povelja Ujedinjenih nacija, sačinjena 1945, uglavnom od strane članova CFR-a (čak 47 članova američke delegacije na konferenciji u San Francisku pripadalo je CFR-u).

Rat u Koreji imao je jedinstveno mesto u istoriji: „... prvi put je svetska organizacija izglasala primenu kolektivne sile da bi zaustavila oružanu agresiju."[2]

Rat u Koreji omogućile su, u stvari, konferencije u Potsdamu i na Jalti, održane pred kraj Drugog svetskog rata, kada su savezničke vlade - koje su predstavljali Cerčil, Ruzvelt i Staljin - podelile Koreju na Severnu i Južnu. Severna Koreja je brzo stvorila armiju od 187 000 ljudi, koju je Sovjetski Savez snabdeo vojnom opremom (artiljerijom, tenkovima, avionima, itd.) neophodnom za vođenje rata. Južna Koreja uspela je da okupi armiju od svega 96 000 ljudi sa oskudnom vojnom tehnikom.

Jedan od razloga ovako slabe vojne opremljenosti Južne Koreje, i pored toga što su Sjedinjene Države izglasale pomoć u vrednosti od 10 miliona dolara, leži u činjenici da je samo mali procenat te sume i stigao u Koreju.[3]

General Daglas Mak Artur (Douglas McArtur), koji je kasnije preuzeo komandu nad tim snagama, u svojoj knjizi *Sećanja* je napisao:,

„Južnokoreanci su imali četiri divizije duž 38. paralele (linije razdvajanja Seveme i Južne Koreje). Bili su dobro uvežbani, odlikovali su se ličnom hrabrošću i patriotizmom, ali su bili opremljeni i organizovani kao policijske trupe a ne kao vojska na prvoj liniji fronta. Posedovali su samo lako naoružanje, bez vazdušnih ili pomorskih snaga, a nedostajali su im i tenkovi, artiljerija i mnoge druge suštinski neophodne stvari. Odluku da se oni ovako organizuju i opreme doneo je Stejt department. Njegovo opravdanje za ovakvu odluku bilo je da se time Južna Koreja sprečava da napadne Severnu Koreju! Čudno i kratkovido reagovanje koje je, naravno, Severnoj Koreji otvorilo vrata za napad."[4]

Napad Severne Koreje nije mogao da dođe iznenada, pošto je general Albert Vedemajer upozorio predsednika Trumana da se Severno-koreanci spremaju na invaziju. Oni su 25. juna 1950. godine prešli 38. paralelu i započeli rat.

Sovjeti su mogli da spreče Ujedinjene nacije da se umešaju u rat da su to želeli, pošto su imali pravo veta: „Sovjeti su, koristeći kao izgovor to što Kina nije primljena u Ujedinjene nacije, jednostavno išetali iz Saveta bezbednosti. Savet je, zahvaljujući odsustvu SSSR-a, izglasao intervenciju Ujedinjenih nacija u Koreji - odluku koju je Sovjetski Savez mogao da spreči svojim vetom da je bio prisutan. Posle glasanja, Sovjeti su se vratili u Savet bezbednosti, iako Kina ni tada nije bila primljena u članstvo Ujedinjenih nacija."[5]

Mnogi su ovo odsustvo Sovjeta tokom kritičnog glasanja protumačili kao sračunat potez: „... Sovjeti su sami planirali rat. To je značilo da su znali kada će početi. Da su želeli da nas drže izvan rata, Staljin je mogao da kaže svom delegatu u Ujedinjenim nacijama Jakobu Maliku (Jacob Malik) da zaboravi na bojkot, zauzme svoje mesto u Savetu bezbednosti i kaže „njet". Činjenica da Sovjeti to nisu uradili dokaz je da oni ne samo da nisu želeli da nas drže izvan Korejskog rata, već su, naprotiv, želeli da nas na prevaru u njega uvuku."[6]

Dva dana posle invazije na Južnu Koreju, pošto su Kinezi sa Tajvana smatrali da je došlo vreme za obračun sa komunističkim vlastima u Kini, dobili su oštar ukor od predsednika Trumana:„... Pozivam kinesku vladu na Formozi (Tajvanu) da smesta obustavi sve vazdušne i pomorske operacije protiv matice."[7]

Truman ne samo da je obznanio da je napadati komunističku Kinu protivno američkoj politici, već je i dao nalog američkoj floti da uplovi u Tajvanski moreuz, kako bi to osigurao.[8]

General Daglas Mak Artur, koji je kasnije otkrio da je ovu akciju posmatrao kao međunarodni akt američke vlade koji bi „crvenoj" Kini omogućio ulazak u rat, napisao je:

„Mogućnost ulaska komunističke Kine u rat u Koreji postojala je od trenutka kada je Vašington

naložio Sedmoj floti, u junu, da blokira Formozu, što je, u suštini, zaštitilo crvenu Kinu od napada Čang Kaj Šekove vojske, koja je brojala pola miliona ljudi. Ovaj potez omogućio je dvema velikim kineskim armijama, koje su imale zadatak da brane centralne obale Kine, da budu na raspolaganju za premeštaj na drugo mesto.[9] To je značilo da lideri komunističke Kine ne moraju da brinu o mogućem napadu nacionalista sa ostrva Formoze i da mogu da premeste svoje 'crvene' trupe na sever, u Mandžuriju, iznad reke Jalu, i to potpuno bezbedni. Ovo je dalo veliki polet njihovim ratnim planovima, jer je komunistička Kina sada mogla da uđe u Korejski rat kad god to poželi, ne strahujući da će biti napadnuta sa boka i iz pozadine od strane snaga nacionalista sa Formoze."[10]

Međutim, ova akcija američke vlade nije zastrašila Čang Kaj Šeka, koji je samo nedelju dana po upadu Severne Koreje preko 38. paralele ponudio „Stejt departmentu 33 000 vojnika koji bi mogli da se iskrcaju u Koreji, samo pet dana posle prihvatanja njegovog predloga. Sugestija je učtivo odbijena."[11]

Formoza je u to vreme bila član Ujedinjenih nacija tako da je mogla da bude zastupljena i u snagama Ujedinjenih nacija, ali američka Vlada to nije želela da dozvoli.

Posle nekoliko meseci počeli su da se pokazuju rezultati taktike Stejt departmenta. Početkom oktobra 1950. general Mak Artur počeo je da sumnja da Kinezi gomilaju trupe u Mandžuriji, severno od reke Jalu. Stejt department je ignorisao obaveštajne podatke, poručujući Mak Arturu da nema opasnosti od kineske intervencije u tom ratu. Međutim, to je bilo netačno, jer su trupe komunističke Kine 15.oktobra 1950. prešle reku Jalu koja je razdvajala Kinu od Severne Koreje.

Kako je rat protiv Severne Koreje i Kine odmicao, general Mak Artur je sve više sumnjao da postoji odliv informacija iz obaveštajne službe, pošto je neprijatelj uvek unapred znao njegovu strategiju. Jedan od bivših Mak Arturovih oficira na bojnom polju, general Volton Voker (Walton Walker) „... neprestano se žalio... da su njegove operacije unapred poznate neprijatelju zahvaljujući izvorima u Vašingtonu."[12]

Istina je da su Mak Arturovi strateški planovi zaista padali u ruke Severnokoreancima, kojima su komandovali sovjetski oficiri.

Prema Ustavu Sjedinjenih Država, lanac komandovanja vodi naviše od vojnih oficira, preko Vladinih izvršnih organa, da bi se završio sa predsednikom, koji je vrhovni autoritet u donošenju vojnih odluka. Mak Artur je, naravno, prema Ustavu bio obavezan da poštuje odluke svog vrhovnog komandata; međutim, prema Povelji Ujedinjenih nacija kojom su Sjedinjene Države obavezne da poštuju odluke ovog tela, lanac komandovanja, u slučaju da su američke trupe u službi Ujedinjenih nacija, zaobilazio je predsednika SAD i završavao se u kancelariji podsekretara Ujedinjenih nacija za političke poslove i akcije Saveta bezbednosti, koji je bio odgovoran jedino generalnom sekretaru.

Posle tajnog dogovora koji je napravio državni sekretar Edvard Stetinius (Edward Stettinius) 1945. godine, ovu ključnu poziciju u Ujedinjenim nacijama uvek je držao neko iz istočnoevropskog komunističkog bloka. U vreme Korejskog rata, na mestu podsekretara bio je Konstantin Zinčenko iz Sovjetskog Saveza.

Severna Koreja je sve vreme rata imala vojne savetnike iz SSSR-a. Kasnije se saznalo da su oni bili mnogo više od pukih „savetnika". Sudeći prema izveštaju Stejt departmenta od 25. maja 1964, sovjetski oficiri su direktno komandovali vojnim operacijama. U izveštaju se kaže: „Zarobljeni major severnokorejske vojske identifikovao je dvojicu ovih sovjetskih savetnika. To su bili general Vasiljev i pukovnik Dolgin. Vasiljev je, rekao je zarobljeni major, komandovao svim pokretima preko 38. paralele. Jedan drugi zarobljenik... izjavio je da je lično čuo generala Vasiljeva kako izdaje naređenje za napad 25. juna."[13]

I lanac komandovanja generala Vasiljeva takođe je išao kroz Ujedinjene nacije. Naime, on „je bio predsednik Komiteta vojnog personala Ujedinjenih nacija, koji je, zajedno sa podsekretarom Ujedinjenih nacija za političke poslove i akcije Saveta bezbednosti,bio odgovoran za sve vojne operacije naložene od strane Saveta bezbednosti."[14]

Ovo bi značilo da su dvojica Sovjeta planirali ratne operacije Severne Koreje, a da je jedan od njih planirao akcije Ujedinjenih nacija. „U stvari, komunisti su upravljali obema stranama u ratu!"[15]

Sovjeti su, pored toga što su kontrolisali obe strane u ratu i imali vojne „savetnike" u Sevemoj Koreji, davali svoje pilote koji su se borili protiv Amerikanaca: „General Samjuel E. Anderson (Samuele Anderson), komandant Petog vazdušnog korpusa, otkrio je da su se ćele eskadrile sovjetskih vazdušnih snaga borile u Korejskom ratu preko dve i po godine..."[16]

General Mak Artur je, svestan da će kineska armija ući u rat, znao da je jedini način da se spreči masovan nalet njihovih jedinica bombardovanje mostova na reci Jalu. „Naredio sam generalu Stratemejeru (Stratemeyer), zapovedniku vazdušnih snaga, da sledećeg jutra bombarderima B-29 uništi mostove na reci

Jalu i tako preseče linije komunikacije između Severne Koreje i Mandžurije. Veoma brzo mi je stigla depeša od državnog sekretara Džordža Maršala kojom on poništava moja naređenja i upozorava me da otkažem bombardovanie svih mesta koja su unutar zone 5 milja od granice sa Mandžurijom".[17]

Mak Arturu je dodatno još naređeno da ne presreće avione koji lete iz Severne Koreje u Mandžuriju, niti da bombarduje bazu za snabdevanje u gradu Rejsinu.

Mak Artur je smatrao „da je od svih odluka najneprihvatljivija zabrana bombardovanja Rejsina, koji nije bio u Mandžuriji ili u Sibiru, već mnogo milja udaljen od tih granica, u severoistočnoj Koreji. Rejsin je bio skladište u koje su Sovjeti dovlačili vojnu opremu iz Vladivostoka za potrebe severnokorejske armije."[18]

General Lin Pijao, komandant kineske armije, 25. novembra 1950. naredio je svojim trupama da izvedu pun udar preko reke Jalu, i da sa svim raspoloživim snagama uđu u Severnu Koreju. Mak Artur je smatrao da su Kinezima „... sigurno bile dostupne informacije koje su im garantovale da će mostovi na reci Jalu ostati čitavi i da će im baze biti netaknute."[19]

Ovo je, na žalost, bila istina, što je čak i general Lin Pijao kasnije priznao: „Nikada ne bih napao i rizikovao svoje ljude... da nisam imao uveravanja iz Vašingtona da će sprečiti generala Mak Artura da preduzme odgovarajuće mere odmazde protiv mojih linija snabdevanja i komunikacija."[20]

Daglas Mak Artur je napisao da je naređenje da se ne bombarduju mostovi na reci Jalu „bila najneodrživija i najnerazumnija odluka ikad uručena jednom vojnom komandantu u istoriji naše zemlje."[21] Jedan od Mak Arturovih komandanata, general vazduhoplovstva Džordž Stratemejer, rekao je: „Imali smo dovoljno aviona, bombardera, lovaca i dovoljno izviđačkih letova da sam mogao da im uništim sve te zalihe i sve aerodrome na drugoj obali reke Jalu; mogao sam da izbombarđujem te đavole odatle do Mukdena i zaustavim železnički saobraćaj, tako da bi kineski borci ostali bez snabdevanja... Ali nije nam bilo dozvoljeno da to učinimo. Kao rezultat, dobili smo mnogo prolivene američke krvi tamo u Koreji."[22]

I kongresmen Džozef Martin (Joseph Martin) izrazio je svoje zgražavanje pred očiglednom željom američke administracije da ne dobije rat u Koreji: „Ukoliko nismo došli u Koreju da pobedimo, onda naša Vlada treba da bude optužena za ubistvo hiljade američkih momaka. "[23]

Kongresmen Martin bio je umešan u poslednje poglavlje priče generala Mak Artura o ratu u Koreji. On je 8. marta 1951. napisao pismo Mak Arturu, u kojem od generala traži mišljenje o spoljnoj politici i sveukupnoj strategiji na Dalekom istoku, i daje sugestiju da bi svakako trebalo uključiti i trupe sa Formoze u korejski sukob i tako smanjiti pritisak na američke snage.

General Mak Artur odgovorio je na ovo pismo 20. marta 1951, saglašavajući se sa stavom da nacionalističkim Kinezima sa Formoze treba omogućiti da uđu u rat. Pored toga, napisao je i sledeće: „Nekima je izgleda teško da shvate da su komunistički zaverenici izabrali Aziju za poprište na kojem će odigrati svoju igru koja vodi globalnom osvajanju, a da smo se mi samo priključili situaciji na bojnom polju koja je već bila unapred postavljena; da mi ovde rat za Evropu vodimo oružjem, dok se diplomati još uvek bore rečima; da će, ukoliko budemo poraženi u ratu protiv komunizma u Aziji, pasti i Evropa, a da, ako pobedimo, ona najverovatnije može izbeći rat i sačuvati svoju slobodu. Mi moramo da pobedimo. Nema zamene za pobedu."[24]

Predsednik Hari Truman je očigledno pročitao Mak Arturovo pismo i zaključio da generali ne treba da kroje spoljnu politiku. Odlučio je da ga smeni sa dužnosti. Saopštenje upućeno narodu Amerike izdao je 10. aprila 1951. godine:

„Sa dubokim žaljenjem zaključio sam da general armije Daglas Mak Artur nije u stanju da pruži svesrdnu podršku politici vlade Sjedinjenih Država i Ujedinjenih nacija u stvarima koje se tiču njegovih službenih dužnosti."[25]

General Mak Artur je odgovorio: „... nikada u istoriji nije primenjen drastičniji metod nego prilikom mog smenjivanja - bez saslušanja, bez mogućnosti da se branim, bez uvažavanja prošlosti."[26]

Truman je Mak Artura zamenio generalom za koga je verovao da će podržati njegovu politiku, Metjuom B. Ridžvejem (Methew B. Ridgeway), članom Saveta za inostrane poslove.[27]

Pod Ridžvejevom komandom rat se otegao sve do 27. jula 1953, kada je potpisan mir. Američki general Mark Klark (Mark Clark), koji je mir potpisao u ime Sjedinjenih Država, tvrdio je da je on dobio „nezavidnu dužnost da bude prvi komandat vojske SAD u istoriji koji je potpisao mir bez pobede."[28]

Jedan od poslednjih javnih istupa generala Mak Artura na temu rata u Koreji bio je govor koji je održao 5. decembra 1952: „Nikada ranije ova zemlja nije bila umešana u borbu protiv neprijateljskih snaga bez jasnog vojnog cilja, sa politikom koja ograničava vojne ciljeve i koja čak ni formalno nije priznala da se

nalazi u ratnom stanju."[29]

Značajni rezultati rata u Koreji mogu se sumirati na sledeći način:

1. Rat je pomogao komunističkoj Kini da učvrsti kontrolu nad svojim narodom, koji je bio pred ustankom, revoltiran zbog gladi i teških životnih uslova.
2. Sjedinjene Države izgubile su znatno od svog ugleda i postale su tigar od papira koji nije u stanju da porazi čak ni jednu Severnu Koreju,
3. Sjedinjene Države žrtvovale su desetine hiljada američkih života i milijarde dolara zato što druge države u Ujedinjenim nacijama nisu želele da Amerika istinski uzvrati na udarce.
4. Ujedinjene nacije su načinile novi korak u pripremi ljudi da prihvate buduću kontrolu američke vojne sile od strane Ujedinjenih nacija.
5. Prvi put u američkoj vojnoj istoriji, Sjedinjene Države nisu odnele pobedu.[30]

---

[1] „American Opinion" (December, 1980), str. 35.

[2] Kerol Kvigli: *Tragedijo i nada,* str. 972.

[3] Frejzer Hant *Neispričana priča o Daglasu Mak Arturu,* str. 447.

[4] Daglas Mak Artur: *Sećanja* (Douglas MacArthur *Reminiscences,* Greenwich,Con necticut: Fawcett Publications, 1964), str. 373-374.

[5] Rid Benson i Robert Li: „Šta nije u redu sa Ujedinjenim nacijama" (Reed Benson and Robert Lee: „Whaf s Wrong with United Nations", „The Review of the News", September 9, 1970), str. 9.

[6] „American Opinion" (December, 1980), str. 36.

[7] Edvard Grifin: *Strašni gospodar* (C.Edward Griffin: *The Fearful Master,* Boston, Los Angeles: Western Islands, 1964). str. 174.

[8] Frejzer Hant *Neispričana priča o Daglasu Mak Arturu,* str. 459.

[9] Daglas Mak Artun op. *cit,* str. 408.

[10] Frejzer Hant *op. cit,* str. 459.

[11] Frejzer Hant, *op. cit,* str. 459.

[12] Daglas Mak Artur, op. cit, str. 426.

[13] G. Edvard Grifin: *op. cit,* str. 176.

[14] *Ibid.,* str. 176.

[15] *Ibid*., str. 177.

[16] *Ibid*.,str.172.

[17] Daglas Mak Artur: *op. cit,* str. 419.

[18] Ibid., str. 415. [19] Ibid, str. 426.

[20] Ibid*.,* str. 426.

[21] *Ibid.,* str. 423.

[22] Vilijem P. Hor „Zaboravljeni rat u Koreji" (William P. Hoar: „The Forgotten War in Korea", „American Opinion", November, 1977), str. 18.

[23] Ibid.,str.l8.

[24] Daglas Mak Artur: *op. cit,* str. 440.

[25] Ektorus L. Dejton: *Daj im pakao, Hari,* str. 200.

[26] Daglas Mak Artur *op. cit,* str. 447.

[27] „American Opinion" (July-August, 1980), str. 111.

[28] „New York Times" (June 10,1953), str. 1,3.

[29] Daglas Mak Artur. *op. cit,* str. 464.

[30] C. Edvard Crifin: *op. A,* str. 178.

DAGLAS MEKARTUR-Bio je u pravu...

HARI TRUMAN (1884-1972), jedan od čelnika Demokratske partije Amerike, i po Ruzveltovoj smrti, predsednik Sjedinjenih Američkih Država od 1945. do 1948. godine. Ponovnim izborom 1948. godine, predsednički mandat mu traje do 1953. U vreme dok je Truman bio u Beloj kući, američku istoriju su obeležila dva veoma važna događaja: osnivanje Severnoatlantskog pakta (1949) i Korejski rat (1950).

GLAVA XXIX

POMOĆ I TRGOVINA

Istoričar Edvard Gibon (Edvard Gibbon) je, u svojoj monumentalnoj studiji *Slabljenje i pad Rimske imperije,* naveo pet razloga zbog kojih je propalo ovo ogromno carstvo:

1. porast broja razvoda koji je podrio instituciju porodice,
2. nametanje viših poreza na hleb i na cirkuske igre,
3. jurnjava za zadovoljstvima i sportom koji postaju sve uzbudljiviji i brutalniji,
4. gubljenje vere kod ljudi, i verovatno najvažniji razlog:
5. postojanje unutrašnje zavere koja je delovala na podriva nju vlasti iznutra, dok je ona stalno proklamovala da je neprijatelj Rima spolja.

Gibon je pisao da je Zavera gomilala velike količine oružja u cilju zaštite kako od stvarnih tako i od imaginarnih spoljašnjih neprijatelja, dok je sama, u stvari, imperiju doslovno razarala iznutra.

Ovi razlozi imaju paralelu i u današnjem svetu. Stvaranje spoljašnjeg neprijatelja je potpuno u skladu sa porukama sadržanim u knjizi pod naslovom: *Izveštaj sa Gvozdene planine,* u kojoj se kaže da je „postojanje prihvaćenog zla koje dolazi spolja, suštinski važno zbog društvene kohezije kao i zbog prihvatanja autoriteta vlasti. Zlo mora biti takvo da se u njega veruje i toliko veliko da odgovara kompleksnosti društva kojem preti i, konačno, mora izgledati tako kao da ugrožava čitavo društvo."[1]

Neprijatelj je, dakle, morao biti stvoren, i zapadne zemlje, sve zajedno nazvane „slobodnim svetom", stvorile su svog protivnika: Savez Sovjetskih Socijalističkih Republika (SSSR).

Doktor Entoni Saton je verovatno najpoznatiji autor koji se bavio ovom temom. Napisao je brojne knjige i članke o umešanosti Amerike u izgradnju Sovjetskog Saveza. Njegovi zaključci se mogu izraziti jednom rečenicom: „Sjedinjene Države i njihovi NATO saveznici (neke od najvećih zemalja sveta) sami su stvorili svog neprijatelja: komunizam!"

U knjizi Nacionalno *samoubistvo, vojna pomoć Sovjetskom Savezu* doktor Saton kaže:

„Surova je istina da je trgovina sa Sovjetskim Savezom od 1917. do danas izgradila zapadnom svetu neprijatelja prvog reda. Štaviše, tehnološka komponenta ove neprikladnne trgovine omogućava Sovjetskom Savezu da kupi programe kojima može da osvoji svet..."[2]

Ovakvo stanje je, naravno, direktno suprotstavijeno tradicionalnim tvrdnjama istoričara da „komunisti" iz „komunističkog sveta" mrze „kapitaliste" u „slobodnom svetu".

Doktor Saton je u knjizi *Vol strit i boljševička revolucija* dalje razradio svoja razmišljanja o ovoj neobičnoj trgovini: „... glavna prepreka razumevanju savremene istorije je uvreženo shvatanje da su svi kapitalisti ljuti i nepokolebljivi neprijatelji svih marksista i socijalista. Takva ideja je besmislena. Postoji trajna, mada skrivena, alijansa međunarodnih političkih kapitalista i međunarodnih revolucionarnih socijalista - na obostranu korist."[3]

Njihov međusobni odnos ilustrovaće nam naslov teksta u časopisu „Parejd" od 5. decembra 1971: „Sajrus Iton, najbolji kapitalistički prijatelj komunista". Časopis donosi fotografije gospodina Itona prvo sa sovjetskim premijerom Kosiginom, zatim sa Kastrom sa Kube i, na kraju, sa Nikitom Hruščovom, predsednikom SSSR-a, koji je bio domaćin Itonu prilikom posete Moskvi. Svaka osoba na ovim slikama ima širok i topao osmeh koji jasno stavlja do znanja da je u pitanju susret prijatelja.

Uloga zapadnih kapitalista u izgradnji sovjetske ekonomije je izuzetno značajna, toliko važna da je postala glavni izvor sovjetske vojne moći: „Ne postoji nešto što se zove sovjetska tehnologija. Gotovo celokupna tehnologija, ili u najboljem slučaju 90 do 95 odsto te tehnologije, dolazi direktno ili indirektno od Sjedinjenih Država i njihovih saveznika. Činjenice govore da su Sjedinjene Države i zemlje NATO pakta izgradile Sovjetski Savez i njegove industrijske i vojne kapacitete."[4]

Ovaj transfer tehnologije nije skorašnji fenomen: sve je počelo odmah posle Revolucije 1917. godine. „Izgradnja mosta prema Sovjetima započeta je 1918. pod predsednikom Vilsonom, još pre nego što

su boljševici osvojili fizičku kontrolu nad ćelom Rusijom. Rezultat ove početne trgovine je bio da su boljševici bili u stanju da konsoliduju svoj totalitarni režim."[5]

I sam Lenjin je često pisao o potrebi za ovom pomoći i trgovinom. Pretpostavlja se da je razlog zbog kojeg je to činio bio da umiri svoje drugove komuniste koji nisu mogli da shvate Lenjinovo vidljivo prijateljstvo sa „kapitalistima", smatrajući ih neprijateljima. Lenjin je morao da pronađe neki način da bi objasnio razloge zbog kojih se sada „omrznuti kapitalisti" pojavljuju kao pomagači boljševika na poslu komunizovanja Rusije. Godine 1922. napisao je: „Pre svega ostalog, mi smo morali da stabilizujemo ekonomiju. Bez opreme i mašina iz kapitalističkih zemalja, nismo se mogli nadati da ćemo u kratkom vremenu obaviti zadatke koje smo imali.Najznačajnija stvar za osiguranje našeg trajnog opstanka... bila je uspostavljanje ekonomskih veza sa kapitalističkim zemljama."[6]

I još jednom: „Kada dođe vreme da vešamo kapitaliste, oni će se međusobno pobiti oko toga ko će od njih uzeti profit prodajući nam konopce. Kapitalisti će nam obezbediti kredite, a, snabdevajući nas materijalom i tehnikom koji nam nisu dostupni, pomoći će nam da ponovo izgradimo našu ratnu industriju koja je neophodna za buduće napade na naše snabdevače. Drugim rečima, oni će raditi na pripremanju sopstvenog samoubistva."

Nešto kasnije, Lenjinov naslednik, diktator Josif Visarionovič Staljin, ruskom narodu je saopštio šta je bila prava svrha ove pomoći: „... Neophodno je da proletarijat naprednijih zemalja pruža pravu i trajnu pomoć zaostalim zemljama tokom njihovog kulturnog i ekonomskog razvoja. Kada ova pomoć ne bi stizala, bilo bi nemoguće dovesti različite države i narode u okvir jedinstvenog svetskog ekonomskog sistema koji je neophodan u cilju konačnog trijumfa socijalizma."[7]

Komunistička strategija bila je da se zapadna tehnologija iskoristi kao sredstvo za stvaranje svetske opasnosti od međusobnog vojnog uništenja, što bi dovelo do toga da se Sovjetski Savez i „slobodni svet" mirnim putem stope u jednu i jedinstvenu svetsku vladu.

Da bi se ovaj cilj ostvario, Sovjetima nije bilo potrebno da kupuju ogromne količine uvozne tehnologije. Dovoljan je bio po jedan primerak; sve što nabave oni posle mogu da kopiraju i proizvode. Lenjin je 1921. postavio sovjetsku trgovinsku politiku „... upoznavanja sa evopskom i američkom tehnologijom... Moskva mora imati po jedan primerak najvažnijih mašina novije proizvodnje u cilju proučavanja i instruiranja."[8]

Bivši poljski obaveštajni oficir Mihael Čeinski (Michael Cheeinski), koji je prebegao na Zapad, saopštio je sledeće: „Svaka mašina, aparat ili instrument uvezen sa Zapada šalje se specijalnoj analitičkoj grupi. Posao ove grupe nije samo da kopira tehnička rešenja,. već i da ih prilagodi uslovima sovjetske vojne proizvodnje."[9]

Amerika je, od samog početka, planirala da prikrije stvarni cilj prodaje tehnologije Sovjetskom Savezu - a to je izgradnja moćne vojne sile SSSR-a. Da bi to postigla, morala je da ubedi skeptike da tehnologija koja se prodaje Sovjetima njima služi za obnovu ratom razorene zemlje i da ta trgovina ima civilni a ne vojni karakter.

Na primer, neke od prvih fabrika podignutih u Sovjetskom Savezu dvadesetih i tridesetih godina bile su fabrike za proizvodnju traktora: u Volgogradu, Harkovu i Celjabinsku. Sve tri fabrike konstruisale su američke firme, a na podizanju one u Volgogradu radilo je čak osamdeset američkih kompanija.

Ove fabrike traktora, tobože podignute da bi opskrbljavale ruske seljake poljoprivrednim mašinama, danas proizvode tenkove, oklopna vozila, samonavodeće projektile, raketne lansere, nosače projektila, protivavionske topove i kamione.

Pored ovoga, tenkovi koji su suštinski važni za svaku vojnu strukturu proizvode se u još dve velike fabrike: „... u fabrici 'Gorki' i fabrici ZIL... fabrika 'Gorki' podignuta je bukvalno ni iz čega od strane Henrija Forda, tridesetih godina..."[10]

Jedan od prvih radnika u fabrici „Gorki" u SSSR-u bio je Volter Rojter (Walter Reuther), koji je kasnije postao prvi čovek Sindikata ujedinjenih radnika u automobilskoj industriji. On je posetio Sovjetski Savez 1933. godine, i boravio je tamo nekih 18 meseci. Volter i njegov brat Viktor, obojica zaposleni u toj fabrici, napisali su pismo koje je postalo čuveno:

„Naša svakodnevna inspiracija, dok radimo rame uz rame sa ruskim drugovima u ovoj fabrici, jeste misao da mi, u stvari, pomažemo da se izgradi društvo koje će zauvek okončati eksploataciju čoveka od strane drugog čoveka, misao da će ono što mi gradimo biti na korist i uživanje radničke klase, ne samo u Rusiji već u celom svetu, i to nam je kompenzacija koju dobijamo zato što smo trenutno odsutni iz borbe u Sjedinjenim Državama. Mel, ti znaš da smo Vol i ja uvek snažno podržavali Sovjetski Savez. Ti znaš da smo uvek spremni da ga branimo od laži reakcionara... U celom svom životu, Mel, nikada nisam video nešto što je toliko inspirativno. Mel, kada čovek jednom vidi šta je sve moguće kada radnici ujedine svoje snage, on se više ne bori samo za ideale,već se bori za nešto što je stvarno nešto opipljivo. Nastavi borbu za sovjetsku

Ameriku.

Vik i Vol."[12]

Američka vlada bila je potpuno svesna da Sovjeti brzo pretvaraju ove fabrike u vojna postrojenja.

Zvanični Vašington, takođe, znao da je sovjetska industrijalizacija prvenstveno bila militarizacija države. U sovjetskim industrijskim postrojenjima, vojni odsek je imao najviši prioritet.

Naravno da je prvobitna pobuda koja je stajala iza industrijalizacije Sovjetskog Saveza imala vojni cilj.

Ovaj cilj je 1929. godine sasvim otvoreno izneo Anašliht (Unashclicht), potpredsednik Revolucionarnog vojnog sovjeta, pre nego što su američke firme došle u SSSR da sprovedu petogodišnji plan.

„Mi moramo osigurati da se industrija u najkraćem mogućem roku može preorijentisati na vojnu proizvodnju..."

Pored toga što su gradili fabrike za proizivodnju vojne tehnike, neophodne sovjetskim oružanim snagama, Amerikanci su gradili i industrijska postrojenja koja su bila neophodna kao potpora za neometan rad vojnih fabrika. Na primer, dve najveće čeličane u SSSR-u su u Magnitogorsk i Kuznjecku. Obe čeličane izgradile su američke kompanije, onu u Magnitogorsk „Artur G. Mek Ki i kompani", koja je izgradila i američku čeličanu u gradu Geri u Indijani, a kuznjecku čeličanu izgradila je „Frejn indžiniring kompani" iz Čikaga.[14]

I naftna industrija je privukla američku pažnju. Pošto je porodica Nobel, posle revolucije 1917, napustila Rusiju, Lenjin je koncesije za bušenje nafte dao trima velikim naftnim kompanijama: „Standard oilu", „Komper oil kompani" iz Nju Džersija, koju je osnovao V. Averel Hariman i „Rojal Dač Selu".

Osim naftnih koncesija, „Standard oil" je dobio i koncesijun za izgradnju rafinerije kerozina, kapaciteta 150 000 tona, sposobne da proizvede gorivo od 100 oktana.

„Standard oil" je zatim zaključio i ugovor sa komunistima da prodaje rusku naftu na evropskom tržištu.

Ova ulaganja u naftnu industriju su se očito isplatila, budući da je SSSR danas najveći proizvođač nafte na svetu. (Jedan novinski članak od juna 1977. tvrdi da je glavni razlog što Sovjetski Savez izvozi svoju naftu činjenica da njome plaća uvoz zapadne tehnologije. Otprilike jedna desetina njihove proizvodnje nafte prodaje se Istočnoj Evropi po OPEK-ovim cenama.)

Doktor Entoni Saton je zaključio da se ugovor „Standard oila" o prodaji ruske nafte nastavio i posle 1935.[15], a Geri Alen, koji se takođe bavio ovom temom, kaže: „Moguće je da Rokfeleri još uvek poseduju postrojenja za proizvodnju nafte iza Gvozdene zavese, izvlačeći profit preko Švajcarske. Na ovaj način, oni ne moraju da dele plen sa svojim deoničarima ili sa poreznicima."[16]

Amerikanizacija sovjetske naftne industrije bila je toliko ograničenih razmera da je, avgusta 1960. „... jedna američka delegacija naftne industrije (u poseti SSSR-u) imala priliku da vidi četiri rafinerije – od kojih su tri bile „Lend-liz" rafinerije (dobijene od Amerike tokom Drugog svetskog rata), a četvrta ili „Lend-liz" rafinerija ili sovjetska kopija američkih instalacija."[17]

Tragična cena kojom je ruski narod plaćao ovu pomoć i trgovinu otkrivena je 1934, kada je Henri Morgentau, Ruzveltov sekretar Blagajne „uklonio sva ograničenja na trgovinu sa Sovjetskim Savezom... i iako je vlada Sjedinjenih Država imala dokaze koji su se odnosili na postojanje logora za prinudni rad u SSSR-u. Korišćenjem radne snage iz ovih logora cena proizvodnje se veštački obarala."[18] (Podrazumeva se da su profiti najveći kada je cena rada najniža. To je trebalo da zadovolji „monopolističke kapitaliste" koji uživaju u pravljenju velikih profita).

Kao dodatak nabavci vojne opreme koju su koristili za izgrađivanje svoje armije, Sovjeti su zapadnu tehnologiju primenili i u izgradnji velikog dela svoje trgovačke i ratne mornarice. Doktor Saton je, na primer, tokom Vijetnamskog rata bio u stanju da identifikuje osamdeset četiri teretna prekookeanska broda kojima su Sovjeti prevozili vojnu opremu iz svojih luka u vijetnamsku luku Hajfong. Posle istraživanja, Saton je zaključio: „Nijedna od pogonskih mašina na ovim brodovima nije osmišljena i proizvedena u SSSR-u. Sva veća i brža plovila na ruti za Hajfong bila su izrađena izvan Sovjetskog Saveza. Celokupna tehnologija za izgradnju brodova u SSSR-u dolazi direktno ili indirektno od Sjedinjenih Država ili njenih NATO saveznika."[19]

Zapadni napori da se Sovjetima izgradi flota ilustrovani su sledećim statističkim podacima koje je prikupio profesor Saton: „68 odsto svih sovjetskih brodova izgrađeni su na Zapdu; 80 odsto svih sovjetskih dizel-motora izgrađeno je na Zapadu; 20 odsto svih sovjetskih pogonskih mašina (motora) izgrađeni su u SSSR-u, ali po zapadnim licencama."[20]

Saton je kao najveće snabdevače Sovjeta brodovima označio Japan i Zapadnu Nemačku:[21] „...najmanje 95 odsto svih brodova napravljenih u Finskoj od Drugog svetskog rata bilo je namenjeno

Sovjetskom Savezu.[22] Sve brodske pogonske dizel-mašine snage 11000 konjskih snaga napravljene u SSSR-u izgrađene su po tehnologiji dobijenoj od firme 'Bugmajster i Vajn' iz Danske."[23]

Japan, Zapadna Nemačka, Finska i Danska su saveznici Sjedinjenih Američkih Država.

Pomoć zapadne alijanse u razvoju sovjetske mornarice nije skorijeg datuma, naprotiv. Još marta 1933. godine, američki Stejt department odobrio je zahtev „Ingliš bout kompani" iz Grotona u Konektikatu da pošalje planove, specifikacije i izvođačke usluge Sovjetskom Savezu u cilju izgradnje njihovih podmornica.

Međutim, najveća vojna i tehnološka pomoć sovjetskim vlastima stizala je tokom Drugog svetskog rata, kada su Sjedinjene Države razvile program pomoći pod imenom „Lend-liz".

Prema ovom ugovoru, Amerikanci su bili obavezni da snabdeju Sovjete različitim ratnim materijalom vrednim preko milijardu dolara. Na listi za snabdevanje sovjetske mornarice nalaze se sledeće stavke:

- 90 brodova za prevoz suvog tereta, -10 prekookeanskih tankera,
- 46 lovaca na podmornice dužine 110 stopa,
- 57 lovaca na podmornice dužine 65 stopa,
- 3 320 brodskih dizel-motora,
- 4 297 brodskih benzinskih motora i brodskih topova u vrednosti od 2,7 miliona dolara.

Uz ovu vojnu opremu, „Lend-liz" je doneo Sovjetima i sledeće:

- rafineriju nafte, vrednu 29 miliona dolara,
- patente za izgrdnju tenkova, aviona, helikoptera i oklope koje ne probijaju meci,
- pet fabrika sintetičke gume,
- lokomotive,
- TNT, bezdimni barut,

-bombardere i lovce, tenkove, kamione i prikolice.[24] „Lend-liz" je bio dobar izgovor za davanje i drugih vrsta ame ričke vojne tehnologije. Na primer, general Džon R. Din (John R. Deane), koji je bio sekretar u mešovitom generalštabu u Vašingtonu tokom jednog perioda rata, napisao je: „Naša politika je bila da sve nove pronalaske u elek tronici i na drugim poljima načinimo dostupnim Sovjetima. Svakog meseca primao sam obnovljenu listu tajne američke opreme o kojoj je SSSR trebalo da bude informisan... Nikada nismo propustili priliku da Ru sima damo opremu, oružje ili informacije."[25]

Osim „Lend-liza" koji je trajao tokom rata, Amerika je Sovjetskom Savezu dozvolila i da demontira nemačka ratna postrojenja, kao što su fabrike, suvi dokovi, kranovi itd., i da ih, kao neku vrstu ratne odštete, posle rata prenese u SSSR. „Nije sporno da su Sovjeti preneli ogromnu količinu opreme sa okupiranih teritorija posle Drugog svetskog rata: smatra se da minimalan iznos vrednosti ove opreme prelazi 10 milijardi dolara, po cenama koje su važile 1938. godine."[26]

Sovjeti su demontirali fabrike doslovno do temelja i prenosili ih u SSSR. Sa ovom vrstom ratne reparacije saglasile su se američka i britanska vlada na sastancima na Jalti i Potsdamu.

I Mongoliju su Sovjeti „oljuštili" pošle Drugog svetskog rata, „... odnevši joj pokretnu imovinu u vrednosti od 800 miliona dolara, sa sumnjivim izgovorom da je to ratni plen".[27]

Ali, ipak najvažniji transfer tehnologije u Sovjetski Savez bio je onaj kojim su Sovjeti došli do atomske bombe.

Uobičajeno objašnjenje većine savremenih istoričara je da su Sovjeti došli u posed tajne o proizvodnji atomske bombe preko Julijusa i Etel Rozenberg (Julius and Ethel Rosenberg), koji su 1950. godine bili osuđeni za odavanje državne tajne stranoj sili.

Kada je sudija Irving Kaufman (Irving Kaufman) osudio Rozenbergove na smrt, obrazložio je to sledećim recima: „Vaš zločin smatram težim od ubistva... To što ste Sovjetima dali atomsku bombu u ruke, godinama pre nego što su oni, prema predviđanjima naših najboljih naučnika, mogli da je sami usavrše, već je po mom mišljenju izazvalo komunističku agresiju na Koreju... Vi ste, svakako, vašom izdajom izmenili tok istorije na štetu naše zemlje."[28]

Priča o atomskoj bombi, međutim, počela je znatno pre suđenja Rozenbergovima. Američka vlada dala je Sovjetima bombu još 1943, tokom „Lend-liz" programa.

Major Džordž Rejsi Džordan bio je oficir vojske SAD zadužen za prebacivanje „Lend-liza" preko vazdušne baze u Grejt Folsu u Montani. Tamo su avioni tovareni prenosivom robom, zatim su preletali do Ferbanksa na Aljasci, odakle su ih sovjetski piloti prevozili u SSSR.

Major Džordan, po prirodi radoznao čovek, više puta je otvarao različite kofere i kutije i u njima pronalazio papire sa rečima koje nije razumevao: „uranijum", „ciklotron", „proton", „neutron", „kobalt" i

„plutonijum". Pored toga, Džordan je otkrio i više izveštaja iz Ouk Ridža, „Menhetn Distrikta" koji su sadržavali fraze kao što je ova: „energija proizvedena fisijom".[29] (U Ouk Ridžu, u državi Tenesi, američki naučnici razvijali su planove za pravljenje atomske bombe, i to je bio čuveni „Projekt Menhetn").

Džordan je takode otkrio „.,, najmanje tri pošiljke uranijumskih hemikalija... koje su bile teške bezmalo tri četvrtine tone. Potvrđena je i pošiljka jednog kilograma metala uranijuma (što iznosi 2,2 funte), i to u doba kada su celokupne američke zalihe iznosile 4,5 funti."[30]

Ova otkrića malo su značila majoru Džordanu sve do 1949, kada je SSSR izveo svoju prvu atomsku eksploziju. Tada je shvatio da je bio svedok transfera materijala i planova za konstruisanje sovjetske atomske bombe. A to se dogodilo još 1943. godine.

Tvrdnje majora Džordana potkrepio je roman koji je 1980. godine napisao Džejms Ruzvelt (James Roosevelt), sin Frenklina Ruzvelta. Roman nosi naslov *Porodična stvar.*[31] Već na zaštitnim koricama knjige, gde se daje kratak sadržaj, nailazimo na zanimljivosti: „(Predsednik) Ruzvelt... u tajnosti je doneo hrabru odluku - da rezultate Projekta Menhetn podeli sa Sovjetima."

Na koricama se još kaže da je Ruzvelt „napisao knjigu punu napetosti i *autentičnosti"* (naglašavanje autorovo).

Roman detaljno opisuje kako je predsednik Ruzvelt dao Sovjetima planove za atomsku bombu 1943. i 1944. godine.

Ne samo da je vlada SAD dala Sovjetskom Savezu planove za atomsku bombu uz sve elemente od kojih se ona pravi, već je omogućila da Sovjeti na kraju rata dobiju i ciklotron. Časopis „Lajf" objavio je, u članku od 3. oktobra 1949, neke pojedinosti o ovome: „Maja 1945, tri meseca pre nego što je bačena prva bomba, Rusi su pretekli Amerikance i odneli ciklotron iz Instituta 'Kajzer Vilhelm' u Berlinu." Treba se podsetiti da je plan Ruzveltove administracije bio da se Sovjetima dozvoli da prvi uđu u Berlin.

Međutim, i pored sve tehnologije dobijene od američke vlade, ostaje sumnja u to da li je SSSR zaista izveo svoju prvu atomsku eksploziju 1949. godine, kako se to tvrdi.

„Lajf" od 3. oktobra iste godine donosi tekst o navodnoj eksploziji: „Sjedinjene Države detektovale atomsku eksploziju u Rusiji". Predsednik Hari Truman je objavio: „Imamo dokaze da se pre nekoliko nedelja u SSSR-u dogodila atomska eksplozija."

U tekstu se još kaže: „... čini se verovatnim da je eksplozija izazvana bombom".Izgleda da niko nije bio siguran da su Sovjeti izveli atomsku eksploziju, uključujući i njih same: „Visinski, sovjetski ministar za inostrane poslove, pretvarao se da ništa ne zna i odbio bilo kakve komentare."

Izgleda sasvim razumno pretpostaviti da bi Sovjetski Savez, da je izveo eksploziju, ponosno objavio to svetu, zajedno sa fotografijama koje tu činjenica dokumentuju. „Lajf" je pokušao da dokaže svoju priču objavljujući „sliku moguće strukture A-bombe koja se pojavila u jednim nemačkim novinama u sovjetskoj okupadnoj zoni."

Dakle, dokaz je bio slika „moguće" A-bombe iz nekih neodređenih nemačkih novina bez ikakve vidljive veze sa sovjetskom vladom.

Sledio je još jedan „argument": „Možda je čak moguće da su Rusi napravili bolju bombu. Niko to ne zna. Većina informacija o sovjetskim dostignućima je puko naslućivanje."

No, i pored svega, „Lajf" je nastavio da širi mit. U članku od 10. oktobra 1949, pod naslovom „Može li SSSR da napravi bombu?", kaže se sledeće: „Sada kada Rusi imaju bombu - a možda i više njih..."

Čovek mora da zaključi da dokazi koji potvrđuju navodnu eksploziju nisu baš ubedljivi.

Amerika, međutim, nije prestajala da pomaže sovjetsku nuklearnu industriju. Jedan tekst u „Vol strit žurnalu" od 25. aprila 1975. nosi naslov: „Sjedinjene Države potajno odobravaju pošiljke uranijuma u Sovjetski Savez."

U tekstu se precizira da je Stejt department odobrio prodaju 1,4 milion funti uranijum-oksida, iskopanog u Vajomingu, u Nju Meksiku, vladi SSSR-a. On će se kasnije raznim procesima pretvarati u kuglice bogate uranijumom 235.

„Ovaj izotop obezbeduje rad nuklearnih elektrana a može se koristiti i za *atomske bombe"* (naglašavanje autora).[32]

Odgovor na pitanje zbog čega su Stejt department i američka vlada dali Sovjetima prvo planove za atomsku bombu, a kasnije i neophodan materijal, najverovatnije nam je dala Rouz Martin u knjizi *Fabijanski put* „Dok ne dođe vreme međunarodne kontrole atomske energije, stalno će biti podizanja pretnji nuklearnim uništenjem koje stvara atmosferu stalne krize neophodne u cilju opravdanja kejnzijanske politike trošenja."[33]

Rezultat ove pomoći i trgovine sa SSSR-om jasno se pokazao 1. septembra 1983, kada je sovjetska vlada naredila da se obori nenaoružani putnički avion Boing 747 „Korejske avio-kompanije", koji

je zašao u prostor iznad sovjetskih teritorijalnih voda. U avionu je bilo 269 putnika, i svi su izgubili život.

Mediji su brže-bolje javili da je avion sovjetske proizvodnje ispalio u nesrećni korejski avion najmanje dve rakete vazduh-vazduh, proizvedene u SSSR-u.

Tragična je istina da su i avion i projektili, iako napravljeni u Sovjetskom Savezu, proizvedeni po američkoj tehnologiji.

Tokom „Lend-liz" programa za vreme Drugog svetskog rata, Amerika je Sovjetima poslala i sledeću opremu za avijaciju:

- 3000 aviona lovaca,
- opremu za komunikaciju,
- opremu za radio-navođenje,
- visinometre,
- radio-kompase,
- radio-lokatore,
- opremu za proizvodnju aviona,
- fabrike za proizvodnju aviona,
- inženjerske ekipe koje su gradile aerodrome u SSSR-u,
- radare,
- ulje za podmazivanje avionskih motora,
- gorivo za letilice,
- azotnu kiselinu (koja se koristi za pravljenje eksploziva),
- žiroskope i
- fabrike za proizvodnju aluminijumskih limova.

Nešto kasnije, 1946, Amerika je predala Sovjetskom Savezu dve trećine nemačkih kapaciteta za proizvodnju aviona. Ove fabrike i instalacije su zapakovane i prenesene u SSSR da bi od njih bilo formirano jezgro buduće sovjetske avio-industrije. Jedan od inženjera koji je, zajedno sa opernom, predat Sovjetima, kasnije je razvio njihov MIG-15, avion koji se u Koreji borio protiv američkih pilota. MIG-15 je mlazni avion, a motor za njega je kupljen od „Rols-Rojsa", firme iz Velike Britanije, koja je navodno američki saveznik. Iste godine, Amerika je prodala Sovjetskom Savezu mašine za bušenje, mašine za balansiranje osovina kod mlaznih motora i mašine za fino brušenje.

U periodu između 1960. i 1973. Amerika je Sovjetima prodala: aluminijum-oksid, hemijske smese za proizvodnju gume, avionsku navigacionu opremu i delove, elektronske kompjutere, informacije o destilaciji nafte, fleksibilna štampana kola, tehničke podatke za gradnju i planiranu proizvodnju aviona i tehničke podatke za instrumente sistema za navođenje prilikom sletanja. Godine 1974, „Dženeral dajnemiks" je poslao Sovjetima tehničke podatke o konstrukciji aviona. A Amerika je obučavala i jugoslovenske pilote mlaznih aviona (Jugoslavija je komunistička zemlja, saveznik SSSR-a).

Prema jednom, najblaže rečeno, čudnom aranžmanu, Amerika je svoju najnoviju tehnologiju za proizvodnju mlaznih aviona F-16 1978. godine poslala NATO saveznicima u Evropi- sovjetskim brodovima! Tehničari iz baze Rajt-Paterson, gde se testiraju nova tehnološka rešenja u avijaciji, tvrde da ih često posećuju sovjetski generali.

Čehoslovačka je izvan samog Sovjetskog Saveza najveći snabdevač SSSR-a delovima za mlazne avione. Njihova najveća fabrika, koja pored delova za avione, proizvodi i druge vojne materijale, ima ugovor sa jednom američkom kompanijom za proizvodnju mašinskih alata, koja ih snabdeva najsavremenijim modelima iz svoje produkcije.

Sovjetski raketni projektili, takođe, imaju američku zaleđinu. Vlada Sjedinjenih Država prodala je Rusima akcelerometre, koji se koriste za merenje gravitacionog privlačenja na raketama, kuglične ležajeve na sistemima za navođenje projektila, minijaturne kuglične ležajeve koji su omogućili Sovjetima da postave više bojevih glava na njihove rakete, tehnologiju najnovijih eksploziva i cele hemijske fabrike za proizvodnju eksplozivnih sredstava.

Postoji, međutim, nešto još neverovatnije u priči o obaranju korejskog aviona na liniji 007. Dijagrami u različitim američkim časopisima pokazuju da je avion „odlutao sa kursa" iznad Kurilskih ostrva i polu-ostrva Sahalin, koji su unutar sovjetske teritorije. Treba zapamtiti da su ove bivše japanske oblasti bile među teritorijama koje je Sovjetskom Savezu na kraju Drugog svetskog rata ustupio predsednik Ruzvelt.

Ima ljudi koji tvrde da avion nije bio oboren zato što je zašao u sovjetski vazdušni prostor, već zbog toga što se u njemu nalazio najglasniji protivnik pomoći SSSR-u i trgovini sa njim, kongresmen Lari Mek Donald (Larry McDonald). Da li je puka koincidencija što je ogorčeni protivnik ove „mirovne trgovine" bio u avionu koji je srušen uz pomoć američke tehnologije?

Razmislite sami.

[1] *Izveštaj sa Gvozdene planine, str. 47.*

[2] *Entoni Saton: Nacionalno samoubistvo, vojna pomoć Sovjetskom Savezu (Antony Sutton: National Suicide, Military Aid to the Soviet Union, New Roshelle, New York: Arlington House, 1973), str. 33.*

[3] *Entoni Saton: Vol strit i boljševička revolucija (Antony Sutton: Wall Street and Bol shevik Revolution, New Rochelle, New York: Arlington House, 1974), str. 17.*

[4] *„Pomoć i trgovina sa neprijateljem" („Aid and Trade with Enemy", „Congressional Record", August 17,1972), str. E 7551.*

[5] *Entoni Saton, Nacionalno samoubistvo i vojna pomoć Sovjetskom Savezu, str. 16.*

[6] *Rouz B. Kristensen: „Izdaja naših prijatelja" (Rose B. Christensen: „Betraying Our Friends", „The Review ot the News", June 2,1971), str. 24.*

[7] *„Dan Smoot Report" (June 22,1959).*

[8] *„The Review of the News" (May 11,1977), str. 45.*

[9] *„Tom Andersonn: „Utah Independent" (June 7,1979).*

[10] *Entoni Saton: „Satonovo svedočenje" (Antony C. Sutton: „The Sutton Testimony", „The Review of the News", May 15,1974), str. 41.*

[11] *Rouz Martin: Fabijanski put, str. 238.*

[12] *„The Review of the News" (May 20,1970), str. 29-30.*

[13] *Entoni Saton: Nacionalno samoubistvo i vojna pomoć Sovjetskom Savezu, str. 17.*

[14] *Hans Hejman: Mi možemo da pravimo biznis sa Sovjetskim Savezom (Hans Hey mann: We Can Do Business With the Soviet Union, New York, Chichago: Ziff Davis Publishing, 1945).*

[15] *Geri Alen: „Izgrađivanje komunizma" (Garry Allen: „Building Communism", „American Opinion", December, 1975), str. 88.*

[16] *Geri Alen: Dosije Rokfeler (Gary Allen: The Rockfeller File, Seal Beach, California: 76 Press, 1976), str. 107.*

[17] *Entoni Saton: Zapadna tehnologija i sovjetski ekonomski razvoj 1945-1965 (Antony Sutton: Western Technology and Soviet Economic Development, 1945 to 1965, Stanford, California: Hoover Institution Press, 1973), str. XXVIII.*

[18] *Entoni Saton: Zapadna tehnologija i sovjetski ekonomski razvoj 1930-1945 (Antony Sutton: Western Technology and Soviet Economic Development, 1930 to 1945, Stanford, California: Hoover Institution Press, 1973), str. 274.*

[19] *„Pomoć i trgovina sa neprijateljem" („Congressional Record "), str. E 7551.*

[20] *Entoni Saton: „Satonovo svedočenje", str. 33.*

[21] *Entoni Saton, Zapadna tehnologija i sovjetski ekonomski razvoj 1945-65, str. 283.*

[22] *Ibid.,str.49.*

[23] *Entoni Saton: Nacionalno samoubistvo, str. 156-157.*

[24] *Džordž Rejsi Džordan: Iz dnevnika majora Džordana (George Racey Jordan: From Major Jordan's Diaries, Boston, Los Angeles: Western Islands, 1965), str. 72-106.*

[25] *Džozef Makarti: Američko bekstvo od pobede, str. 33-34*

[26] *Entoni Saton: Zapadna tehnologija i sovjetski ekonomski razvoj 1945–1965 str. 39.*

[27] *Džozef Makarti: op. cit, str. 65.*

[28] *.American Opinion" (October, 1966), str. 6-7.*

[29] *Džordž Rejsi Džordan, op. cit, str. 42.*

[30] *Ibid., str. 50.*

[31] *Džejms Ruzvelt i Sem Toperof: Porodiična stvar (James Roosevelt with Sam Toperoff: A Family Matter, New York: Simon and Shuster Building, 1980).*

[32] *„Wall Street Journal" (April 25,1975), str. 28.*

[33] *Rouz Martin: Fabijanskiput, str. 354.*

NIKITA HRUŠČOV pred spomenikom Abrahamu Linkolnu u Vašingtonu, 1959.

POTSDAMSKA KONFERENCIJA (jul 1945), na kojoj su savezničke sile potvdile odluku sa Jalte o interesnim zonama u Evropi i postigli dogovore o daljoj sudbini Nemačke.

NIKITA HRUŠČOV i potpredsednik SAD RIČARDNIKSON na Moskovskoj izložbi 1959. Žučno ubedjivanje Ričarda Niksona predsednika SSSR-a, kažu hroničari, odnosilo se na njegovu uver-enost da je , American way of life" jedini ispravan put u budućnost

H. ROUVEN CARTER, predsednik Fordove fondacije, rekao je predsedniku Kongresnog komiteta za analizu fon-dacija da oni koriste svoju moć , kako bi izmenili život u SAD, da bi lakše mogli da se ujedine sa Sovjetskim Savezom".

GLAVA XXX

IZDAJA

„Svemirska trka" započela je 4. oktobra 1957, kada je Sovjetski Savez objavio da je u orbitu lansirao prvi veštački satelit u istoriji, nazvan „Sputnjik".

Ali ovu mogućnost lansiranja sistema Sovjetima je omogućila američka vlada, pred kraj Drugog svetskog rata.

General Džordž Paton je, u svom prodoru na Istok, kroz zapadnu Evropu i Nemačku, zauzeo gradove Peneminde i Nordhauzen, u kojima su nemački naučnici radili na razvoju raketnih sistema Fau-1 i Fau-2. Paton je ubrzo od svog pretpostavljenog, vrhovnog zapovednika savezničkih snaga, generala Dvajta Ajzenhauera, dobio naređenje da ova dva grada, potpuno netaknuta, preda Sovjetima. U ovu predaju bili su uključeni i nemački naučnici- njih nekoliko hiljada- koji su odmah potom transportovani u SSSR, zajedno sa svim fabričkim postrojenjima iz oba grada, koja su bila odnesena do poslednje cigle u zidu.

Srećom, jedna grupa naučnika- njih 129- koja je radila na nemačkom svemirskom programu, predvođena Vernerom fon Braunom (Werner von Braun), predala se ranije Amerikancima, bežeći da ne padne u ruke Sovjetima. Ovaj stručnjak za rakete, doktor Verner fon Braun, postao je rukovodilac američkog Svemirskog programa, čim je, zajedno sa ostalim naučnicima, stigao u Ameriku.

Doktor fon Braun kasnije nije uspeo da ubedi Ajzenhauerovu administraciju da lansira prvi američki satelit. „Mnogo pre nego što je to učinio Sovjetski Savez... fon Braun je saopštio da je njegov tim u mogućnosti da pošalje satelit u orbitu, tako što će ga postaviti na Redstoun raketu. Međutim, predsednik Ajzenhauer ga je odbio..."[1]

Isti gospodin koji je Sovjetima omogućio izgradnju satelita, uručivši im gotovo celokupnu

nemačku raketnu tehniku, sada je bio u poziciji da osigura SSSR-u i lansiranje satelita pre nego što to Amerikanci učine.

Sovjeti su sada bili u prilici da uspešno lansiranje satelita iskoriste u propagandne svrhe, dokazujući kako je komunizam tobože superioran u odnosu na kapitalizam. „Stara rugalica o socijalističkoj neefikasnosti konačno je prestala da važi sada kada je prvi veštački satelit, sovjetski 'Sputnjik', obleteo Zemljinu kuglu."[2]

Predsednik Ajzenhauer je pretvorio sovjetsku „pobedu" u dva velika poraza Sjedinjenih Država:

1. Sada je bilo očigledno, bar prema Administraciji, da Ame rika zaostaje za Sovjetskim Savezom na polju obrazovanja i nauke, odnos no u mogućnosti da napravi takvo naučno dostignuće.

Postao je imperativ da se američka vlada umeša u polje obrazovanja da bi smanjila jaz između dva suparnička ekonomska sistema. Tako je Ajzenhauerova administracija brzo gurnula federalnu vladu u finansiranje obrazovanja na najširoj osnovi, u celoj zemlji, što je potpuno u suprotnosti sa Ustavom SAD, koji ne daje takva ovlašćenja federalnoj vladi.

2. Pošto je američka vlada sada stala iza „svemirske trke", postalo je neophodno nadmetanje sa Sovjetima: prvo lansiranje satelita, a zatim i prodor u otvoreni svemir.

Drugim rečima, američka vlada je prvo sklonjena iz svemirske trke od strane predsednika Ajzenhauera, a zatim vraćena u nju, uz veliki trošak koji će podneti američki poreski obveznici. Jedini način koji su planeri mogli da smisle kako bi opravdali povećanje poreza, uz saglasnost poreskih obveznika, bio je da ih ubede da postoji svemirska trka sa komunistima.

Leonid Vladimirov, Rus koji se bavio temom svemirskih istraživanja i koji je prebegao na Zapad, napisao je knjigu pod nazivom *Ruski svemirski blef*. U njoj kaže:

„Moguće je da Amerikanci, bez straha od sovjetske konkurencije, ne bi bili u takvoj žurbi da se spuste na Mesec, čime bi sebi uštedeli hiljade miliona dolara."[3]

Vladimirov je istraživao i stanje sovjetske raketne industrije posle lansiranja „Sputnjika". Obavestio je svoje čitaoce da su Sovjeti, čak još 1959. godine „... predlagali pravljenje skupa skupova-kombinovanje pet., motora da bi se napravio jedan gigantski motor."[4]

Kombinovanje serije pojedinačnih raketa, od kojih ni jedna nije veća od zarobljene nemačke Fau-2, pokazuje da sovjetska raketna industrija nije mnogo napredovala od dana kada ju je Ajzenhauer snabdeo raketama tipa Fau. To, takođe, znači da su njihove rakete nezgrapne i izuzetno neprecizne, zbog teškoća koje nastaju prilikom paljenja tolikog broja raketnih motora u isto vreme.

Stanje sovjetske raketne industrije bilo je poznato američkoj vladi, sudeći prema članku koji se 1980. pojavio u časopisu „Tajm": „Tri godine kasnije (1959), slika koju je sa visine napravio špijunski satelit U-2 i koja prikazuje područje Tjuratama (gde su se tada testirale sve sovjetske rakete), pružila je Sjedinjenim Državama potrebna uveravanja. Stručnjaci za fotografije napravljene sa velike visine izračunali su da osnova lansirne rampe ima 15 metara u prečniku, što znači da su Sovjeti još uvek koristili projektile kojima su pogon davale pomoćne rakete, postavljene kružno oko tela glavne rakete. Američki strategijski planeri zaključili su da ovakve rakete, zbog njihove nezgrapnosti, ne mogu biti praktično upotrebljene i da stoga ne postoji jaz u raketnoj tehnologiji."[5]

Ova činjenica je izuzetno značajna kada, iz današnje perspektive, gledamo unazad na predsedničke izbore 1960. godine. Tada je, u nadmetanju Kenedija i Niksona, jedna od glavnih tema bilo američko „zaostajanje" u raketnoj tehnologiji. Sada vidimo da nikakvog zaostajanja nije bilo. Džon Kenedi je napadao Ajzenhauerovu administraciju zato što je dozvolila da Rusi daleko odmaknu, do tačke na kojoj postoji ogroman „raketni jaz", koji ugrožava i bezbednost same Amerike. Ričard Nikson je morao da bran: Ajzenhauerovu administraciju, budući da je bio njegov potpredsednik. Ostade zabeleženo da Nikson nije dobro branio ovo stanovište, tako da je za predsednika izabran Kenedi.

Nikson je sve vreme znao (ili je trebalo da zna) da raketni jaz nije ni postojao. Sovjeti nisu imali tehnologiju koju su tvrdili da imaju. Amerika je znala da Rusi nisu usavršili raketu s jednim motorom, već su, umesto toga, „lupili" seriju Fau-2 raketa na centralno telo. Ovakav skup raketa može se videti na fotografijama koje je 14. avgusta 1978. objavio časopis „Tajm" na strani 48, i 17. septembra 1976. časopis „Santa Ana redžister".Ove fotografije otkrivaju nam visoko vitko telo rakete sa četiri pomoćna raketna motora na njenom donjem delu.

Ovo znači da Sovjeti još ni 1978. godine svoju tehnologiju nisu dovoljno razvili da bi mogli da konstruišu raketu sa jednim motorom, koja bi mogla da ponese veliki teret u svemir.

Prema Vladimirovu, Sovjeti su i ranije bezuspešno eksperimentisali s takvom tehnologijom:

„Prijatelji koje sam imao među raketnim inženjerima često su mi govorili da su u sovjetskim fabrikama eksperimentalno pravljene kopije američkih raketnih motora. Svi motori... su izgoreli prilikom testiranja."[6]

I druga dostignuća Sovjeta na ovom planu dovođena su u pitanje. Američki pisac Lojd Melon (Lloyd Mallan), otvoreno je nazvao prevarom tobožnje spuštanje sovjetskog „Lunjika" na Mesec 1959. godine. Napisao je: „Ukratko, 'Lunjik' je bio velika i drska međunarodna prevara. Nisam pronašao nikakav trag... da je bilo koja prislušna stanica u slobodnom svetu sa naučnom tačnošću mogla da potvrdi da je čula bilo kakve radio-signale sa sovjetske rakete, upućene na Mesec ili Sunce, svejedno".[7]

U drugoj knjizi koja se bavi istom temom, gospodin Melon tvrdi da je „hodanje po svemiru" kosmonauta Alekseja Leon ova 18. marta 1965. godine „... bilo lažno. Četiri meseca upornog istraživanja, razgovora sa vrhunskim ekspertima za foto-optiku, foto-hemiju i elektro-optiku, koji su svi pažljivo proučili film i fotografije koje je zvanično izdala sovjetska vlada, ubedili su me u to..."

Melonov zaključak je bio da je film koji pokazuje Leonova u • svemiru... bio nasnimljen... prvi plan (Leonov) je bio dodat na pozadinu (planetu Zemlju koja se dole vidi). Sovjetski film pokazao je odbljeske staklenog diska pod kojim se nasnimavanje obavlja.

Leonov je visio na nekoj žici ili kablu... U nekoliko sekvenci sovjetskog filma, svetio se reflektovalo do malog dela žice ili kabla, prikačenog za Leonovljev skafander.

Jedan ugao pod kojim je kamera snimala nije bilo moguće nikako postići: on pokazuje Leonova kako izlazi u svemir iz otvora na brodu. To je bio snimak spreda, što bi značilo da je kamera morala da bude locirana negde u svemiru, iznad broda!

Jedna fotografija (najjasnija) pokazuje Leonova kako izlazi iz otvora na brodu, stojeći uspravno, dok mu je telo jednom polovinom još u brodu. Ovo je u kontradikciji sa filmom koji ga prikazuje kako iz otvora na brodu izlazi puzeći na stomaku.

Ako čovek veoma pažljivo pogleda kretanje Leonova dok se sa naporom tetura kroz izuzetno dugačak tunel, uvida da on trpi pritisak od jednog „G" (to je sila normalne Zemljine gravitacije), a da snagu svojih mišića koristi da bi savladao silu koja dolazi samo sa jedne strane cevi. U nedostatku gravitacije, čovek bi se lako kretao unapred i udarao u sve strane tunela.[8]

Pitanje je ko je pratio sovjetski svemirski razvoj u prvim fazama „svemirske trke" još uvek je misterija.

Smatralo se da je za to bila zadužena Komanda za vazdušnu odbranu Severne Amerike (NORAD), međutim, od 1961. godine ona ima „predsedničko naređenje da ne daje nikakve informacije o praćenju svemirskih letilica drugih zemalja."

A predstavnik Instituta „Smitsonian", koji ima najveću mrežu kamera za praćenje, izjavio je: „Mi ne pratimo sovjetske satelite".[9]

Sve ovo znači da je američka vlada u prvim fazama sovjetskog svemirskog razvoja morala da veruje u sve ono što Sovjeti objave.

Postoji mnogo primera da su sovjetski svemirski „podvizi" lažni i da je istina drugačija od one koju su nam servirali.

Časopis „Sajentifik Ameriken", u broju od februara 1962, na stranici 91, donosi reklamu kompanije „Speri džairskoup". Na njoj se nalazi crtež svemirske stanice u orbiti sa nekoliko ljudi u svemirskim odelima koji na njoj rade.

Isti ovaj crtež, sa dodatkom nekoliko rečenica koje opisuju određene delove svemirske stanice, pojavio se sedam godina kasnije, 13. oktobra 1969, na 32. strani „Njujork tajmsa".

Međutim, „Njujork tajms" je ovaj crtež iskoristio da bi ilustrovao „Jedan koncept buduće sovjetske svemirske stanice gde se posada iz matičnog broda prebacuje kroz tranzitnu cev da bi radila na sklapanju drugog broda."

Čovek bi mogao da se zapita zašto je „Njujork tajms" morao da koristi reklamu iz 1962. da bi pokazao sovjetska svemirska dostignuća. Jedini zaključak koji se iz ove činjenice može izvući jeste da Sovjeti nisu imali nikakva „dostignuća" u kosmosu. Jer, da jesu, zvuči sasvim logično da bi to objavili na sva zvona, uz autentične fotografije ili crteže.

To se, međutim, nije dogodilo.

Kakve god uspehe da su ostvarili, Sovjetima je pomogla američka tehnologija. Opšte je poznato da su kuglični ležajevi apsolutno neophodni raketama i sistemima za navođenje projektila. Istraživanja doktora Entoni Satona su pokazala „da je celokupna proizvodnja kugličnih ležajeva u SSSR-u zapadnog porekla... Svi sovjetski projektili i sa njima povezani sistemi imaju ležajeve proizvedene zapadnjačkom opremom ili su sovjetske kopije ove opreme.

Deo ove tehnologije dolazi od jedne kompanije sa sedištem u Čikagu, koja je Sovjetima pomogla

da 1975. godine izgrade fabriku automobilskih ležajeva. Ova fabrika ima kapacitet proizvodnje 60 miliona mašinskih ležajeva godišnje.[11]

A mogućnost da se proizvedu minijaturni kuglični ležajevi vitalni za industriju projektila i raketa došla je posle jedne isporuke kompanije „Brajant Grajnder" iz Sprigfilda u Vermontu.

Mašine za proizvodnju kugličnih ležajeva, s preciznošću od dvadeset pet milionitih delova jednog inča, prodate su Sovjetskom Savezu 1972. godine, što je odobreno kao „nestrategijska trgovina" od strane predsednika Ričarda Niksona. Ove mašine upotrebljavaju se za kuglične ležajeve u sistemima za navođenje projektila, međutim, kongresmen Vilijem L. Dikinson (William L. Dickinson) izjavio je da imaju i drugu namenu: „Te mašine prodate su za 20 miliona dolara. One su u stanju da proizvode visokokvalitetne, precizne minijaturne kuglične ležajeve koji se koriste i u interkontinentalnim balističkim projektilima sa više bojevih glava. Posledica je da se preciznost sovjetskih projektila dramatično povećala, do tačke kada se čak 90 odsto naših interkontinentalnih balističkih projektila na Zemlji može uništiti prvim udarom. To je bila tehnologija koju Sovjeti nisu posedovali, koju su kupili za male pare, što sada dovodi u opasnost živote miliona Amerikanaca."[12]

Način na koji su Sovjeti došli do pomenutih mašina je prava ilustracija odvijanja ove trgovine.

Sovjetski Savez je 1960. naručio 45 ovih mašina, ali je predsednik Kenedi uskratio izvoznu dozvolu potrebnu da se one prebace u SSSR. Dvanaest godina kasnije, Sovjeti su naručili 164 mašine iste vrste. Ovoga puta, izvoznu dozvolu je odobrio predsednik Nikson. Sovjetski ministar industrije tada je dao sledeću izjavu: „Dvanaest godina smo čekali da dobijemo ove mašine."[13]

Sjedinjenje Države pomagale su SSSR-u i na drugim poljima vojne industrije. Tokom rata u Koreji, Sovjeti su snabdevali Severnu Koreju i komunističku Kinu mlaznim avionima, uključujući tu i MIG-15. Ovaj avion je po konfiguraciji sličan avionu F-86 američke proizvodnje, na kojem su leteli južnokorejski i američki piloti.

Oba ova aviona napravio je isti čovek, Nemac koji je bio zarobljen u Nordhauzenu, pred kraj Drugog svetskog rata. Kao što smo ranije pomenuli, naučnici su otišli u jednu državu a njegovi nacrti u drugu. Ali, ova priča je nešto više od toga.

Motor koji je imao MIG-15 je bio replika „Rols-Rojsovog" mlaznog motora. Ova engleska kompanija je 1947. godine prodala Sovjetima 35 motora na mlazni pogon. Oni su odmah posle toga kopirani i transportovani u fabriku koja je sklapala avione MIG-15.[14]

„Rols-Rojs" je 1977. bio voljan da proda Sovjetima i velike mlazne motore. Ti motori, u to vreme najveći na svetu, obezbeđivali su potisak od 50 000 funti, što je savršeno odgovaralo svetskim planerima koji su imali viziju sopstvenog džambodžeta.

Motori, ipak, nisu prodati SSSR-u, očigledno zbog pritiska američke vlade koja je želela da se Sovjetskom Savezu prodaju motori CF-6 kompanije „Dženeral elektrik", koji su gotovo identični „Rols-Rojsovim".

Motore CF-6 trenutno koriste u američkoj avio-industriji za Boing 747, DC-10 i za najveći transportni avion na svetu, vojni C-5A.

„Rols-Rojs" je uspeo na drugoj strani. Kinezima je 1977. godine prodao mlazne motore koji su im bili neophodni za njihov novi avion F-12.

Verovatno najneobičniji primer američke vojne pomoći sovjetskim vlastima odigrao se tokom rata u Vijetnamu.

Doktor Saton je zaključio da su „... topovi, municija, transportni sistemi, oružje kojim su ubijali Amerikance u Vijetnamu, stizali od sovjetske industrije koju su podupirali sami Amerikanci."[15]

Američka pomoć ciljevima vlade Severnog Vijetnama imala je rani početak. U tekstu pod nazivom ,;Kada je Ho Ši Min bio obaveštajac Sjedinjenih Država", autor Lojd Širer (Lloyd Shearer) opisuje kako je naša vlada pomagala prve korake pokretača revolucije protiv vlasti Južnog Vijetnama. Ho Ši Min je bio zavrbovan za američku obaveštajnu službu. U tekstu se kaže: „Imali smo poverljivog agenta koga smo redovno snabdevali oružjem, radio-opremom, operatorima i lekovima. Sve to služilo je da se ojača njegova pozicija i njegov status."[16]

Dakle, i pre nego što je rat u Vijetnamu počeo, Amerikanci su snabdevali gerilsku armiju čoveka koji će kasnije voditi Vijetkong u borbi protiv Amerikanaca.

Narod u Americi počeo je da shvata da nešto nije u redu sa načinom na koji se rukovodi ratnim naporima. To su jasno pokazala tadašnja ispitivanja javnog mnjenja. Tako je, tokom predsedničke kampanje 1968, glavni predmet rasprave postalo pitanje pomoći i trgovine sa SSSR-om. Republikanska partija je na svojoj konvenciji, održanoj te godine , u partijsku platformu unela sledeću tačku: „Države koje su neprijateljski nastrojene prema ovoj zemlji neće dobijati nikakvu pomoć od Sjedinjenih Država. Nećemo slati pomoć

bilo koje vrste zemljama koje pomažu i podstiću ratne napore Severnog Vijetnama."[17]

Republikanski kandidat za predsednika, Ričard Nikson, pozvao se na ove zaključke prilikom govora na konvenciji američkih legionara, septembra 1968: „Ne možemo davati pomoć ili kredite bilo koje vrste ijednoj zemlji, uključujući tu i Sovjetski Savez, koja pomaže našeg neprijatelja u Severnom Vijetnamu."[18]

Nikson se u svojoj predsedničkoj kampanji dosledno držao stavova Republikanske partije. Na jednom od predizbornih plakata je pisalo: „Sjedinjene Države ne bi smele da šalju ništa što bi se moglo okvalifikovati kao pomoć onim (komunističkim) državama koje nastavljaju da pomažu i trguju sa neprijateljem u Severnom Vijetnamu."[19]

Republikanska partija i njen kandidat Ričard Nikson davali su ovakve izjave u trci za mesto predsednika zbog toga što, prema Ustavu Sjedinjenih Država, predsednik ima moć da kontroliše izvoz robe u zemlje iza „gvozdene zavese."

Zakonski akt pod nazivom „Trgovina sa neprijateljem", donet 1917. godine, zabranjuje američkim firmama i njihovim podružnicama da trguju sa neprijateljem, osim uz posebnu dozvolu. Kongres SAD je ovlašćenje za izdavanje ovih dozvola dao predsedniku, uz mogućnost da on ovo ovlašćenje prenese na neke departmente (ministarstva). U prošlosti, predsednici su ovo pravo prenosili na Ministarstvo za trgovinu. To znači da predsednik ima mogućnost da preuzme direktnu odgovornost, ukoliko tako odluči. Dakle, predsednik Nikson je, posle izbora, imao ovlašćenja da spreči prodaju bilo koje robe za koju je smatrao da može da bude usmerena protiv bezbednosti zemlje. Da je bio dosledan i častan, predsednik Nikson, kada je bio izabran, držao bi se predizbornih obećanja i stavova svoje partije.

Ministarstvo za trgovinu objavljuje svaka tri meseca listu roba koje se izvozi u istočnoevropske zemlje, i ona je dostupna javnosti. Letimičan pregled ovih lista omogućiće čak i najvećim skepticima da zaključe da li je Nikson održao svoje obećanje.

Uzećemo za primer izveštaj iz trećeg kvartala 1971. godine, koji je tipičan i koji nam otkriva da je naša vlada Sovjetima slala čitavu seriju proizvoda, dok je, u isto vreme, Sovjetski Savez slao Severnom Vijetnamu gotovo 80 odsto njegovih potreba.

Evo samo nekih roba sa te liste: sintetička guma, masti i ulja za podmazivanje, delovi za automobile, elektronski kompjuteri, oprema za metalo-preradivačku industriju, delovi za mlinove, kuglični i valjkasti ležajevi, oprema za proizvodnju nafte i gasa, oprema i delovi za vazduhoplovnu navigaciju, kamioni i delovi za njih u vrednosti od 11 miliona dolara.[20]

Kao dodatak ovoj listi roba koje su prodate SSSR-u, američka vlada je odobrila izvoz „tehničkih podataka" koji su u vezi sa ovom robom i procesom njene proizvodnje, opremu za obradu gvožđa i čelika, opremu za proizvodnju delova za motore, sastojke za proizvodnju mazivnih ulja i destilaciju nafte.[21]

Očigledno je, dakle, da Nikson nije održao obećanje. Ali predsednik nije jedini koji je pomagao komunističkim zemljama. I drugi su bili umešani.

Tokom 1969. godine, kada je rat u Vijetnamu besneo punom snagom i kada su američki vojnici naveliko ginuli, kongresmen Erl Lendgrebi (Earl Landgrebe) iz Indijane predložio je Kongresu dopunu zakonskog akta o izvozu. Deo tog njegovog amandmana glasi: „Ne može se odobriti ni jedna vojna ili civilna pošiljka u drugu državu koja prodaje robu ili snabdeva njome Severni Vijetnam, odnosno koja dozvoljava svojim brodovima ili avionima da transportuju u ili iz Severnog Vijetnama opremu, materijal ili robu. odnosno koja daje Severnom Vijetnamu pomoć u bilo kojem obliku."[22]

Bilo je razumno očekivati da će Kongres SAD, ustanova odgovorna za zaštitu američkih vojnika koje je poslala u rat, usvojiti amandman velikom većinom glasova.

Međutim, Lendgrebijev amandman je odbijen.

Pokazalo se da je jedan od razloga odbijanja amandmana to što je američka vlada tokom Vijetnamskog rata aktivno podsticala biznismene da prodaju robu SSSR-u.

Avgusta 1966. godine, Stejt department je izdao brošuru pod naslovom Privatni *bojkot protiv nacionalnog interesa,* u kojoj se kaže: „Svi američki građani treba da znaju da svaki biznismen koji odluči da se uključi u miroljubivu trgovinu sa Sovjetskim Savezom ili istočnoevropskim zemljama, deluje u okviru svojih prava i da sledi politiku svoje Vlade. Ali svaka organizacija, ma koliko patriotske bile njene pobude, koja se odluči na bojkot, stavljanje na crnu listu ili na neku drugu vrstu kažnjavanja ili napada na poslovne ljude koji su učesnici mirovne trgovine sa istočnoevropskim zemljama i SSSR-om, deluje protiv interesa Sjedinjenih Američkih Država."

Ovo je zaista neverovatno! Američka vlast, umesto da štiti svoje vojnike, štiti one koji pomažu

neprijatelja koji te iste vojnike ubija!

Admiral mornarice Sjedinjenih Država Grent Šarp (Grant Sharp), glavnokomandujući svih pomorskih operacija na Pacifiku tokom Vijetnamskog rata, nije mogao da shvati zbog čega republikanska administracija nije naredila pomorsku blokadu Hajfonga, glavne luke preko koje je Severnom Vijetnamu stizao veliki deo sovjetske pomoći: „Trebalo je da otpočetka zatvorimo luku Hajfong i tako sprečimo dotok vitalnih ratnih materijala. Umesto toga, dozvolili smo im da se snabdevaju bez ikakvih teškoća, uprkos činjenici da smo kontrolisali sve morske puteve. To je bila ogromna greška, koja je nemerljivo povećala žrtve koje je naša strana pretrpela.

Konačno, 8. maja 1972. godine, predsednik Nikson se odlučio da učini ono što je trebalo učiniti na početku rata. U obraćanju naciji je rekao: „Postoji samo jedan način da se zaustavi ubijanje, a to je da se spreči dotok oružja... Severnom Vijetnamu. Zbog toga sam naredio sledeće... Svi prilazi sevemovijetnamskim lukama biće minirani... Države čiji se brodovi trenutno nalaze u sevemovijetnamskim lukama obaveštene su da će njihovi brodovi morati... da odu..."[25]

Ove direktive uručene su državama koje su navodno prijatelji ili čak saveznici Sjedinjenih Država. Brodovi Velike Britanije, Japana, Grčke, Norveške, Libana, Italije, Zapadne Nemačke i Paname bili su medu onima koji su sovjetski teret prebacivali u sevemovijetnamske luke.

(Doktor Saton je tokom svojih istraživanja otkrio jednu zaista čudnu anomaliju. Četiri broda koje su Sovjeti koristili za dopremanje ratnog materijala Severnom Vijetnamu zakonski su pripadali Sjedinjenim Državama! To su bili brodovi koje je tokom Drugog svetskog rata američka vlada pozajmila SSSR-u u sklopu „Lend-liz" programa. Proizlazi da je predsednik Nikson trebalo da upozori samog sebe da ukloni američke brodove iz severnovijetnamskih luka!)

Trgovina sa svakako najtragičnijim posledicama odigrala se 1966. godine, kada je vlada SAD „... poslala Sovjetskom Savezu celokupne tehničke planove za izgradnju fabrike glicerola. Glicerol se koristi u proizvodnji eksploziva. U Vijetnamu je glicerol najčeće korišćen kao detonator za nagazne mine. Preko 50 odsto svih američkih žrtava u Vijetnamu stradalo je od nagaznih mina."[26]

Jedan mladi i hrabri čovek, narednik Piter Stark (Peter Stark), veteran Vijetnamskog rata, obišao je celu Ameriku pokušavajući da je upozori na opasnost od ovakve „trgovine" sa neprijateljem. Na žalost, svoje govore držao je iz invalidskih kolica... Narednik Stark je od nagazne mine izgubio obe noge.

Najsvežiji primer trgovine sa Sovjetima, koja se posle Americi vraća kao udarac u lice, jeste podizanje fabrike kamiona na reci Kama u SSSR-u, 1969. godine. Ova fabrika ima kapacitet da proizvede 100 000 komada teških kamiona i 150 000 dizel-motora godišnje, što je više od ukupne proizvodnje svih američkih fabrika zajedno. Cena ove fabrike bila je 1,4 milijarde dolara. Gotovo milijardu dolara stiglo je iz Amerike u vidu kompjutera, teške opreme i opreme za livenje.

Rezultat ove „saradnje" postao je vidljiv 1979. godine, kada su kamioni iz ove fabrike primećeni u sovjetskim trupama i Istočnoj Evropi, zajedno sa oklopnim vozilima i transporterima koji su, takode, poticali iz fabrike „Kama". Štaviše, sva ova vozila korišćena su i prilikom sovjetske invazije na Avganistan.[27]

Pored direktne pomoći u proizvodnji vozila kojima je kasnije napadnut Avganistan, Amerika je izgradila i puteve kojima su sovjetske trupe pregazile ovu zemlju. Kongresmen Ron Pol (Ron Paul) je pokazao fotografiju invazione rute sovjetskih trupa. Saopštio je da je američka vlada izgradila tri stotine milja auto-puta sa dve trake kroz Avganistan, „vodeći pri tome računa da se ti putevi povežu sa putevima koje su gradili sovjetski vojni inženjeri."[28]

(„Njujork tajms" od 4. juna 1968. donosi na 17. stranici fotografiju jednog dela ovog auto-puta u Avganistanu sa sledećim tekstom: „Novi auto-putevi šire se Avganistanom. Pojedini, kao, na primer, ovaj na slici, izgrađen je uz sovjetsku pomoć, dok su drugi izrađeni uz američku pomoć".)

Odvija se i trgovina koja će tek u budućnosti nanositi štetu našim nacionalnim interesima: „Prema izjavi doktora Vilijema Perija (William Perry), podsekretara odbrane, Sovjetski Savez će biti u mogućnosti da otkrije i prati položaj svih naših podmornica, najkasnije do 2000. godine. Razlog? Izvezli smo im, pod firmom 'opreme za ispitivanje naftnih bušotina', najsavremeniju američku seizmološku tehnologiju."[29]

Kupovina američke (i zapadne) tehnologije mnogo košta, tako da se Amerika postarala da pomogne komunističkom bloku kako bi mogao da nastavi sa porudžbinama.

Predsednik Frenklin D. Ruzvelt je 2. februara 1934. izvršnim naređenjem stvorio Izvozno-uvoznu banku (Export-Import Bank), koja je imala za cilj garantovanje komercijalnih zajmova stranim zemljama, uključujući i komunističke, a u svrhu podsticanja međunarodne trgovine. (Kritičari, sasvim

opravdano, ističu da Ruzvelt, prema Ustavu, nije imao takva ovlašćenja). Banka ne samo da je garantovala za napravljene zajmove, već ih je i sama davala.

U davanju zajmova komunističkim zemljama učestvovali su i privatni bankarski interesi. Jedna od prvih banaka umešana u ove poslove bila je Čejs Menhetn banka, koju kontrolišu Rokfeleri. Ona je otvorila svoju filijalu u Moskvi 1972. godine, na Trgu Karla Marksa br. 1. Ista banka otvorila je 1973. ispostavu i u komunističkoj Kini.

Poslovi ove banke sa komunistima sežu unazad najmanje do 1933. godine, kada je kongresmen Luj Mek Feden, tadašnji predsedavajući Kongresnog bankarskog komiteta, uočio problem: „Moramo otkriti kakve transakcije je biznis imao sa Državnom bankom sovjetske Rusije preko njenog korespondenta, Čejs banke iz Njujorka."[30]

(I neki istaknuti pojedinci zalagali su se za podršku ovakvoj trgovini sa inostranstvom. Godine 1977. bivši državni sekretar Henri Kisindžer postao je član Savetodavne komisije Čejs Menhetn banke).

Aktivne su bile i druge banke. Američka banka je 1975. godine Sovjetima ponudila 500 miliona dolara za finansiranje njihovog uvoza iz Sjedinjenih Država.[31]

Rodmen Rokfeler (Rodman Rockefeller), sin Nelsona Rokfelera, i londonska firma „N. M. Rotšild" 20. oktobra 1969. godine sklopili su partnerstvo i formirali kompaniju pod imenom „Intemešnal bejzik Korporejšn" (IBEC) sa ciljem daljeg podsticanja sovjetsko-američke trgovine.[32]

Još jedan primer ove nerazumne trgovine odigrao se 1977. godine, kada je američka vlada prodala SSSR-u najveći elektromagnet na svetu, koji je u stanju da stvori magnetsko polje 250 000 puta jače od magnetskog polja planete Zemlje. Taj magnet koristio se u cilju daljeg proučavanja elektromagnetskih radijacija i imao je primenu u domenu modifikacije vremenskih prilika."[33]

Sovjetski Savez započeo je 1974. istraživanja vezana za modifikaciju vremenskih prilika na Zemlji, a do 1976. već je imao četiri velika transmitera postavljena na teritoriji SSSR-a. Te zime, po prvi put u istoriji, u Majamiju na Floridi pao je sneg.[34]

Čovek ne može a da se ne seti reci Zbignjeva Bžežinskog: „Mislim da smo prihvatili ideju o velikom proširenju ovlašćenja u društvenim propisima. Ona će možda imati i takve forme kao što su zakonski propisi o broju dece, ili njihovom polu, jednom kada budemo imali takve mogućnosti, zatim *Regulacija vremenskih prilika,* propisi o slobodnom vremenu, itd."[35]

Bžežinski je svoja razmišljanja o „regulaciji vremenskih prilika" razradio u knjizi *Između dva doba:*

„Ne samo da su razvijena nova oružja, već su neki od osnovnih koncepata geografije i strategije fundamentalno izmenjeni: svemir i vremenske prilike zamenili su Suec ili Gibraltar kao ključne elemente strategije. Pored napredovanja raketne tehnike, nulti-projektila, snažnijih i preciznijih bombi, budući razvoj uključivaće verovatno i automatske ili svemirske ratne brodove sa ljudskom posadom, instalacije u velikim morskim dubinama, hemijska i biološka oružja, zrake smrti i druga sredstva za vođenje rata- čak će se možda uključiti i manipulisanje vremenskim prilikama.

Tehnike modifikacija vremenskih prilika možda će se upotrebljavati da se produže periodi suša ili oluja, da bi se na taj način oslabila snaga neke države, koja bi tada bila prinuđena da prihvati zahteve svog suparnika."[36]

(Zanimljivo je razmotriti kojoj grani industrije bi išlo u prilog da se proiizvedu oštre hladnoće ili da se produže zimski periodi. Prvo što nam pada na pamet je naftna industrija, koja bi prodavala znatno više nafte za grejanje nego kada su uobičajene zime).

Sovjetski Savez i istočnoevropske komunističke zemlje nisu jedine koje su primale tehnološku pomoć od američke vlade. Komunistička Kina je veoma brzo dospela na tu listu.

Dejvid Rokfeler je 1974. godine formirao Nacionalni savet za trgovinske veze Sjedinjenih Država i Kine. Ovo je bilo pre nego što je Kina, 15. maja 1977, dobila trgovinski status najpovlašćenije nacije od strane SAD. Taj status je Kini otvorio vrata za dobijanje kredita američke Export-import banke. Ugovor je potpisan uprkos činjenici da je američkoj vladi bilo poznato da najmanje 10 odsto kineskog življa prebiva u logorima za prinudni rad. Još jednom, najjeftiniji radnici su oni kojima se za njihov rad ne plaća ništa.

Uprkos svemu, nastavlja se pomaganje Kine i trgovina sa njom. Sekretar odbrane Herold Braun (Herold Brown) je 29. maja 1980. objavio da će Karterova administracija dozvoliti Kini kupovinu radara za protiv vazdušnu odbranu, helikoptera i transportnih aviona, kao i to da će se američkim kompanijama dozvoliti da u Kini izgrade fabrike helikoptera i elektronske opreme.

Razlog američkog otvaranja kineskih vrata može se naći u jednom članku „Njujork tajmsa" od 20. jula 1978: „Četiri velike američke naftne kompanije pregovaraju sa Kinom oko započinjanja operacije

bušenja nafte na njenoj teritoriji."[37]

Te četiri kompanije su: „Penzoil" („Pennzoil"), „Ekson korporacija" („Exxon Corp."), „Junion oil" iz Kalifornije („Union Oil of California") i „Filips petroleum" („Phillips Petroleum").

Za razliku od ostalih zemalja, Kina ima jednu vrstu robe kojom plaća američku tehnologiju. Senator Beri Goldvoter je 1977. godine izjavio: „Izveštaji koje dobijamo od (kineskih) izbeglica... van svake sumnje dokazuju činjenicu da je komunistička Kina najveći svetski proizvođač teških droga. Prema ovim izveštajima, komunistička Kina od krijumčarenja droge godišnje zaradi najmanje 500 miliona dolara."[38]

Američki dolari dobijeni za kinesku drogu služe da bi se kupila američka tehnologija! Ovo je u potpunosti u skladu sa planom koji je pokrenuo Ču Enlai, kineski premijer. Taj plan je otvoreno izložio u intervjuu koji je dao egipatskom novinaru Muhamedu Hejkalu (Mohammed Heikal): „Sadimo najbolju vrstu opijuma, specijalno za Amerikance."[39]

Ove aktivnosti potvrdio je Ed Rid (Ed Reid), dobitnik Pulicerove nagrade i marljivi istraživač u oblasti kriminala. Rekao je: „Nema sumnje da je omladina ove zemlje žrtva podle zavere. Cilj je da se deca naviknu na drogu i da se na taj način efikasno uništi sledeća generacija odraslih."[40]

Kongresmen Džon Šmic je shvatio šta se događa, pa je na videlo izneo namere koje stoje iza kineske trgovine drogom: „... Nameravam da žestoko dignem glas svaki put kada američki predsednik... štiti masovnu trgovinu drogom jedne neprijateljske države, sa ciljem da se obezbede dolari neophodni da bi se kupili proizvodi od nekoliko favorizovanih američkih korporacija."[41]

Trgovina drogom ima i jednu drugu, još opasniju posledicu. Putem droge, mladi ljudi se pripremaju da budu tihi i pokorni kada vlast uništi njihova prava i slobode. Ovakav zaključak lepo će ilustrovati jedan novinski tekst iz 1972. godine. U tom tekstu, mladić sa završenim univerzitetom, „hipik", objašnjava šta je od njega učinila takozvana kultura droge: „Ne, droge nisu odgovor, ali ja sam konačno očistio svoj mozak, tako da ne moram da postavljam nikakva pitanja."[42]

Američko-kineska trgovina ima još nešto za cilj. Huang Hua, ministar inostranih poslova Kine, je 1978. izjavio: „Mi pregovaramo sa SAD o proširenju trgovine, što će nam širom otvoriti vrata da iskoristimo pogodnosti koje time dobijamo i izgradimo socijalizam kod kuće i u inostranstvu. Uspostavljanjem američko-kineskih veza mi otvaramo vrata koja vode ka revoluciji u Sjedinjenim Državama."[43]

Oci-osnivači Amerike kao da su predvideli mogućnost da će ova država trgovati i tehnološki pomagati SSSR i Kinu, neprijateljske zemlje koje žele da unište američki kapitalistički sistem. Zato su u Ustavu Sjedinjenih Država, Član III, odeljak 3, napisali sledeće:

„Izdaja Sjedinjenih Država sastoji se samo u vođenju rata protiv njih ili u pristajanju uz njihove neprijatelje ukazivanjem pomoći i podrške."

Definicija izdaje uključuje dva odvojena i različita čina. Nije izdaja samo rat protiv Sjedinjenih Država, već je to i ukazivanje pomoći i podrške neprijatelju. Obratite pažnju na to da nije imperativno rečeno da SAD treba da budu u ratnom stanju s „neprijateljem", u formalnom smislu reči, u doba kada se počini akt izdaje.

Zbog ovog člana Ustava, biznismeni i pripadnici oružanih snaga odlaze u zatvor ukoliko prodaju vojne tajne Sovjetima. Na primer, četvorica ljudi su, septembra 1981, osuđeni zbog prodaje mikrotalasnih tjunera i predajnika koji se koriste za elektronsko prisluškivanje, kompjuterskih sistema i komponenata komunističkoj Istočnoj Nemačkoj.

Jedan prodavač strategijske opreme i planova, koji je Sovjetima ponudio „tajne projektila", bio je osuđen na doživotnu robiju, a sudija koji ga je osudio nazvao ga je „izdajnikom".

Čitaoci će svakako zapaziti da službenici Ministarstva za trgovinu odobravaju prodaju sličnih artikala Sovjetima, ali da to onda nije izdaja.

Veoma je zanimljivo čuti razloge onih ljudi koji odobravaju trgovinu s komunističkim zemljama. Jednom kongresmenu je, u formi pisma, postavljeno pitanje zbog čega podržava trgovinu sa SSSR-om. Kongresmen je odgovorio ovako: „Kao što verovatno znate, to se stalno događa, budući da su Sjedinjene Države vodeća tehnološka sila. Demokratija ohrabruje razmišljanje o inovacijama koje drugi posle slede. Nisam, međutim, uveren da je to loše. Što više zapadne tehnologije Sovjetski Savez usvoji, to njegovo društvo postaje otvorenije, a on sve podložniji promenama."

Kongresmen, ipak, ne podržava u potpunosti svoju teoriju da vlade postaju otvorenije kada trguju sa Sjedinjenim Državama. Kada se u Kongresu, 1975. godine, glasalo o zabrani uvoza hroma iz Rodezije, isti kongresmen je glasao u korist ovakvog predloga.

Bilo bi fer pitati da li američke vlasti uopšte znaju da se proizvodi koje ova država prodaje Sovjetima koriste za ubijanje ljudi. Službenik Ministarstva za trgovinu Lorens Dž. Bredi (Lawrence J.

Brady) objašnjava: „Apsolutno je nemoguće biti siguran da se oprema koja se šalje u Sovjetski Savez ne upotrebljava u vojne svrhe."[44]

Pravi razlog zbog kojeg američka vlada prodaje stratešku tehnologiju komunističkim državama širom sveta postao je jasan kada je 1964. godine senatski Potkomitet za unutrašnju bezbednost sastavio izveštaj pod naslovom: „Mnoge krize sovjetske ekonomije". U tom izveštaju, pored ostalog, kaže se i ovo: „Na komunističkoj strani, međutim, uprkos njihovom ograničenom fondu dolara, trgovina Istok-Zapad nije samo od velike važnosti: ona je stvar opstanka. Komunistički blok mora da dobije zapadnu pomoć... da bi mogao da se nosi sa hroničnim nedostacima svoje industrije."[45]

Ovakav stav potvrdili su mnogi sovjetski disidenti koji su prebegli na Zapad i izneli istinu o značaju koji ova strategijska pomoć i trgovina imaju za sovjetsku vlast.

Jedan od najpoznatijih disidenata, Aleksandar Solženjicin, 5. jula 1975. godine izjavio je sledeće: „Ceo naš robovski sistem zavisi od vaše ekonomske pomoći. Kada nas žive zakopavaju, molim vas, nemojte im slati lopate i najsavremenije buldožere."[46] Nešto kasnije, ponovo se obratio Amerikancima:

„Zašto komunističkom totalitarizmu dajete sve više i više tehnologije- složene, osetljive, razvijene tehnologije koja mu je potrebna da bi se naoružavao i gazio svoje građane?"[47]

No, uprkos svim upozorenjima, pomoć i trgovina se nastavljaju. A sovjetska vlada nastavlja da „gazi svoje građane." Uz američku pomoć.

---

[1] „Umro je pionir raketa fon Braun" („Rocket pioneer von Braun dies", „Arizona Daily Star", June 18,1977), str. 1, odeljak A.

[2] Robert Goldston: Ruska revolucija (Robert Goldston: Russian Revolution, Greenwich, Connecticut Fawcett Publications, Inc., 1966), str. 206.

[3] Leonid Vladimirov : Ruski svemirski blef (Leonid Vladimirov. The Russian Space Bluff, New York: The Dial Press, 1973), str. 55.

[4] Ibid., str. 78.

[5] „Time" (April 7,1980), str. 76-77.

[6] Leonid Vladimirov: op. cit, str. 77-78.

[7] Lojd Melon: Rusija i velika crvena laž (Lloyd Mallan: Russia and Big Red Lie, Green wich, Connecticut: Fawcett Publications, Inc., 1959), str.14

[8] Lojd Melan: Ruska svemirska podvala (Lloyd Mallan: Russia's Space Hoax, New York: Science and Mechanics Publishing Co., 1966), str. 27.

[9] Ibid, str. 81.

[10] Entoni Saton: Nacionalno samoubistvo i vojna pomoć Sovjetskom Savezu, str. 91.

[11] „The Review of the News" (March 26,1975).

[12] „The Review of the New" (February 17,1982), str. 67.

[13] Entoni Saton, op. cit, str. 100.

[14] Ibid., str. 42.

[15] Ibid., str. 46.

[16] „Parade" (March 18,1973), str. 15.

[17] „U.S. News and World Report" (August 19,1968), str. 79.

[18] „U.S. News and World Report" (August 19,1968), str. 35.

[19] „The Review of the News" (September 3,1969), str. 23.

[20] „Kontrola izvoza 97, Kvartalni izveštaj" („Export Control 97th Quarterly Report", 3rd.Qvarter1971),str.11.

[21] „Kontrola izvoza 97, Kvartalni izveštaj" (.Export Control 97th Quarterly Report", 3rd. Qvarter 1971), str. 13.

[22] „American Opinion" (jury-August, 1972).

[23] „Private Baycotfes. The National Interests'", Department of State Publication 8117, str. 18-19.

[24] Citat iz dokumentarnog filma Nema zamene za pobedu (No Substitute for Vic tory).

[25] „The Arizona Daily Star" (May 9,1972).

[26] Citat a dokumentarnog filma Nema zamene za pobedu.

[27] „The Review of the News" (January 16,1980), str.7.

[28] „The Review of the News" (May 7,1980), str. 76.

[29] „The Review of the News" (June 25,1980), str. 2.

[30] Geri Alen: „Federalne rezerve" („Amercian Opinion", April, 1980), str. 67.

[31] „The Review of the News" (March 19,1975), str. 15.

[32] *Geri Alen: „Izgradnja komunizma" („American Opinion", December, 1975), str. 95.*
[33] *„Don Bell Reports", No.32.*
[34] *Ibid.*
[35] *„Alen Steng: „Brat Zbig" (Alan Stang: „Zbig Brother", „American Opinion", February 1978), str. 6.*
[36] *Zbignjev Bžežinski: Između dva doba, str. 56-57.*
[37] *„The Arizona Daily Star" (July 20,1978).*
[38] *„The Review of the News" (August 10,1977), str. 57.*
[39] *Kongresmen Džon C. Šmic „Pekiniška ofanziva narkoticima" (Congressman John C. Scmitz: „Peking's Narcotics Offensive", „The Review of the News", July 19,1972), str. 34.*
[40] *Vilijam E. Danem: „Crvena Kina dotura drogu" (William E. Dunham: „Red China Pushes Drugs", „The Review of the News"_(August 11,1971).*
[41] *Kongresmen Dion C. Šmic op. cit, str. 34.*
[42] *„The Oregonian" (December 19,1972).*
[43] *„The Review of the News" (January 25,1978), str. 54.*
[44] *„The Review of the News" (|une 13,1979), str. 12.*
[45] *„The Review of the News" (November 29,1972), str. 30.*
[46] *„The New York Times" (|uly 10,1975), str. 27.*
[47] *„Imprimus" (Hillsdale College, 1975).*

MODELOVANJE AMERIČKOG JAVNOG MNENJA- MARKS JE MRTAV- naslovna stranica časopisa „Tajm" od 5. februara 1977. godine, s objavom tzv. francuskih novih filosofa.

GLAVA XXXI

NAUKA PROTIV RAZUMA

Svet nauke nije izmakao pažnji Zavere, i on je podstican na nova i sve obimnija istraživanja, sve dok se nije došlo do nove veoma prestižne teorije.

Osnova današnje naučne misli je teorija evolucije. Ova teorija je toliko važna, da se, ko god kaže da sa njom nešto nije u redu, proglašava neznalicom: „Ni jedna iole obaveštena osoba više ne sumnja da su mnoge životinjske vrste koje danas nastanjuju Zemlju rezultat procesa evolucije."[1]

Ovakav stav dodatno ojačavaju oni koji tvrde da evolucija više nije teorija: „Evolucija nije nagađanje, to je jedna utemeljena teorija koja je potpuno dokazana poznatim činjenicama."[2] Cilj evolucije je, prema socijalistima, bar sudeći prema knjizi pod nazivom *Evolucija čoveka* koju je izdala Socijalistička radnička partija, jasan: „Moderni socijalizam je tesno povezan sa savremenom naučnom teorijom evolucije. Ako radnici shvate nauku, oni postaju socijalisti."[3]

Pored ovoga, teorija evolucije ima još jednu namenu, daleko izopačeniju od puke želje da čitaoca prevede u socijalističke vode. Naučnik Džulijen Haksli (Julian Huxley) objasnio je da je „Darvin pokazao da nije potreban nikakav natprirodni tvorac, pošto prirodnoj selekciji može da se pripiše svaki poznati oblik života. U njegovoj evoluciji nije bilo mesta ni za kakvu natprirodno delovanje."[4]

Dakle, evolucija ima dva direktna nesuprotstavljena cilja: da ubedi svakog ko o njoj čita da je socijalizam partner evolucije, i drugo, da ne postoji nikakva stvaralačka sila u Univerzumu.

Haksli je otišao i dalje tvrdeći da je „natprirodno počišćeno iz Univerzuma... Bog se više ne može smatrati upravljačem Univerzuma... Bog počinje da liči ne na vladara, već na poslednji izbledeli osmeh kosmičke mačke iz Češajera."[5,6]

Masonski red je, takođe, stavio jak naglasak na teoriju evolucije, sudeći prema knjizi V. L. Vilmhursta (W. L. Wilmhurst) *Značenje Slobodnog zidarstva.* U njoj se kaže: „To– evolucija čoveka u nadčoveka – to je oduvek bio cilj antičkih misterija. Čovek koji je isklijao iz zemlje, razvio se u nižim

carstvima prirode i došao do sadašnjeg racionalnog stanja, još mora da završi svoju evoluciju postajući biće nalik Bogu i ujedinjujući svoju svest sa Sveznajućim..."[7]

Dakle, jedan od ciljeva masonerije jeste da pomogne čoveku u ispunjavanju njegovog evolutivnog progresa na putu do savršenstva.

No, u poslednje vreme, posebno u drugoj polovini XX veka, razvila se još jedna nova teorija, koja je suparnica teoriji evolucije. Veoma je važno shvatiti ovu novu teoriju i posledice koje ona ima na evoluciju i nauku u celini.

Ove dve suparničke teorije mogle bi se definisati na sledeći način:

1. *Organska evolucija:* teorija da su sva živa bića nastala putem materijalnog, prirodnog evolutivnog procesa iz jednog izvora koji je sam nastao iz mrtvog, beživotnog sveta.

Smitsonian institut iz Vašingtona je evoluciju definisao na ovaj način:

„Evolucija je koncept po kojem se vrste menjaju tokom vremena. Tokom miliona godina, male promene se gomilaju i postaju velike razlike: neke vrste nestaju a druge izumiru. Stupnjevi promena se veoma razlikuju, a pravci promena su nepredvidivi."[8]

Suprotstavljena teorija definiše se kao:

2. *Kreacionizam:* teorija po kojoj su sve osnovne životinjske i biljne vrste nastale delovanjem Tvorca koji je u tome primenjivao posebne procese koji danas više nisu na delu.

Zapažate da su obe teorije samo i jedino to: *teorije.* Nijedna se ne može dokazati u savremenim naučnim laboratorijama. Obe pokušavaju da objasne Zemlju i njene stanovnike pomoću raznih činjenica koje postoje na svetu.

Kreacionisti tvrde da postoje dva naučna zakona koja pobijaju evoluciju. Ti zakoni zovu se zakoni termodinamike (termodinamika je nauka koja se bavi kretanjem, odnosno razmenom toplote.)

Evo tih zakona:

1.Prvi zakon termodinamike: Ukupna količina energije ostaje konstantna. Energija se nigde u Univerzumu ne stvara, ona se samo menja. (Prelazi iz jednog oblika u drugi).

2. *Drugi zakon termodinamike:* Energija se menja kroz opadanje. Energija postaje teže dostupna za dalji rad.

Jedan od vodećih kreacionista u svetu, doktor Henri Moris (Henry Morris), tvrdi da „Drugi zakon pokazuje da je negde morao postojati početak, jer, drugačije bi svet bio već mrtav. Prvi zakon pokazuje da Univerzum nije mogao da nastane sam od sebe, pošto nijedan od procesa ništa ne stvara."[9]

Doktor Moris nastavlja: „Istinski zakon promene, međutim, jeste zakon opadanja a ne zakon rasta, promena 'nadole' a ne promena 'naviše'. Stoga su zakoni termodinamike oštro suprotstavljeni filosofiji evolucije."[10]

Obe ove teorije posmatraju Univerzum i zatim pokušavaju da objasne njegovo poreklo. One su potpuno oprečne. Evolucija teoretiše kako je na Zemlji život stvoren kroz seriju postupnih procesa u kojima su prvo nastali niži oblici života iz kojih su kasnije evoluirali viši oblici života.

Po drugoj teoriji, kreacionističkoj, sav životinjski kao i ljudski svet stvoren je gotovo u istom trenutku. Ni jedna od ovih teorija ne može se dokazati u laboratorji, niti se proces koji one zastupaju sada odigrava.

Evolucionisti objašnjavaju da je prauzrok života slučaj, dok kreacionisti tvrde da je to delo Tvorca.

Možda će neki od argumenata kreacionista pomoći onima koji nikada nisu razmatrali ove teorije uporedo. Postoji najmanje devet jakih argumenata protiv teorije evolucije.

1. SLUČAJ. Evolucionisti teoretišu kako su najprostiji oblici života nastali stvaranjem aminokiselina koje su se kasnije poredale u lanac i tako obrazovale protein (belenčevinu), i to- sve igrom slučaja.

Najjednostavniji protein sastoji se od lanca koji ima otprilike 100 aminokiselina. Međutim, život neće nastati bilo kakvim redosledom tih aminokiselina. Jedan jedini redosled daje život- sve ostale kombinacije to nisu u stanju. Šansa da se 100 aminokiselina slučajno poredaju u optimalni raspored koji daje život, iznosi 1: 100000000000000000 000 000

(broji sa 110 nula).

Bilo koji događaj sa verovatnoćom manjom od 10^{110}, ne može se odigrati.

„Njegova verovatnoća postaje nula, bar u nama poznatom Univerzumu."

Dakle, gore navedeni primer od 100 sastojaka (100 amino-kiselina formiranih u lanac koji daje najprostiji oblik života) ima verovatnoću koja je jednaka nuli. To se *nikada* nije moglo dogoditi slučajno.[11]

Ogromna cifra 1^{158} (1 koji sledi 158 nula) može se uporediti po svojoj veličini sa predviđanjima današnjih naučnika da u svemiru postoji samo 1^{22} (1 koji slede 22 nule) zvezda u Univerzumu.

Ako Haos ne može da proizvede Red u tako minijaturnim razmerama, kako se može očekivati da nasumice proizvede sav poredak koji naučnici pronalaze u Univerzumu?

Edvard Konklin (Edward Conklin), biolog, izjavio je: „Verovatnoća da je život nastao slučajem može se uporediti s verovatnoćom da će rezultat eksplozije u štampariji biti uredno i po redosledu složeno prošireno izdanje rečnika koji se u njoj štampa."

Pitanjem da li je Haos mogao da proizvede Red bavila su se dvojica veoma uglednih engleskih naučnika. Oni su proučavali mogućnost da je život nastao slučajem. Ta dvojica naučnika, profesor ser Fred Hojl (sir Fred Hoyle) i profesor Čandra Vikramasinge (Chandra Wickramasinghe) su, nezavisno jedan od drugoga, došli do zaključka da „je mogućnost da je život nastao slučajem toliko krajnje minimalna da je to apsurdno." Obojica su izračunali da je šansa da se život na Zemlji pojavio nekom slučajnom iskrom – matematički izražena–1:1040 000 (broj 1 iza kojeg slede 40 000 nula. Taj broj bi zauzeo 13 stranica kucanih nula, sa 55 redova na svakoj stranici i 60 nula u svakom redu.)

Došli su do zaključka da je razumno tvrditi „kako su najvažniji aspekti fizike, na kojima život počiva, u svakom slučaju plod namere. Ne postoji ni jedan drugi način na koji bismo mogli da shvatimo... život, osim kao Stvaranje na kosmičkom nivou. Shvatamo da je jedini logičan odgovor da je život posledica Stvaranja, a ne slučajnog komešanja."

Članak koji je doneo njihove zaključke u londonskom „Dejli ekspresu" od 14. avgusta 1981. nosi naslov: „Bog MORA da postoji".

Drugim rečima, život nastao iz slučaja, ni slučajno!

2. DOKAZI U VIDU FOSILA. „Arizona dejli star" od 17. avgusta 1981. donosi sliku nedavno uginule krave koja se raspada u pustinji. Slika otkriva da od životinje nije ostalo ništa osim veoma izbledelih kostiju. Nije bilo kože, dlake, unutrašnjih organa koji su od životinje preostali. Oni su razneseni od strane drugih životinja, bakterija i usled dejstva prirodnih elemenata.

Ova slika životinje od koje će uskoro ostati samo veoma oštećene kosti skeleta neminovno nameće jedno zanimljivo pitanje: kako nastaje fosil?

Što životinja duže leži mrtva, manje tkiva ostaje da se fosilizuje. Pa ipak, naučnici pričaju svetu da je potrebno milion godina da bi se dobila potrebna količina prašine, blata ili nanosa koja će prekriti životinju. Ali fosili su pronalaženi gotovo netaknuti, sve do kože i nabora na njima (na primer, kod fosilnih ostataka crva).

Crv fosilizovan do najmanjih prevoja na telu implicira da je prvo došlo do iznenadnog taloženja blata koje ga je pokrilo a zatim i do hemijskih promena koje su očvrsle životinjicu toliko da je njeno telo izdržalo ogroman pritisak velike količine nanosa iznad nje.

Školjke su pronalažene sa očuvanim mišićima, što opet implicira da je prvo došlo do iznenadnog taloženja naplavina iznad njih, a zatim i do brzog hemijskog procesa koji je od mišića unutar školjke načinio čvrst fosil. Treba pretpostaviti da bi- u slučaju da se proces odvijao sporo- mišići unutar školjke istrulili.

Problem sporog taloženja prašine koja pokriva uginuli organizam a izaziva proces fosilizacije nije jedino pitanje koje dovodi evolucioniste u nedoumicu.

Isti problem javlja se i kod fosilizacije životinja koje žive u vodi. Jedan naučnik je izjavio: „Kada riba ugine, njene kosti se raspadnu za manje od nedelje. Naučnik je rekao da je prisustvo potpuno očuvanih fosila riba dokaz katastrofe koja se dogodila iznenada i zatrpala kosti ribe na datom mestu."[12]

Pitanje stvaranja fosila predstavlja problem za evolucioniste, ali ne i za kreacioniste, koji veruju u opšti potop koji je jedini mogao da iznenadno i brzo nataloži ogromne količine mulja na mrtve životinje, kako na zemlji, tako i u moru.

Nije ovo, međutim, jedini problem s kojim se susreću evolucionisti. Njihova teorija zahteva ogroman broj prelaznih oblika živih bića koja bi se mogla povezati u jedan niz da bi se dokazala samo jedna sekvenca evolutivnog procesa.

„Ali fosilni ostaci pokazuju temeljitu razliku koja postoji između reptilskih životinja i sisara- bez ikakvih dokaza o prelaznim oblicima."[13]

Evolucionisti teoretišu da će fosilni ostaci- što naučnici budu kopali dublje u zemlju- pokazati potpuni razvoj od nižih oblika života ka višim oblicima.

Kreacionisti zastupaju teoriju da će fosilni ostaci otkriti iznenadnu pojavu života, kako viših tako i nižih oblika, i to u najnižem sloju, i da se neće pronaći dokaz o menjanju prostih životnih oblika u složene kako se bude kretalo naviše po slojevima strana. To je u skladu sa verovanjem kreacionista da je život nastao istovremeno u svim svojim oblicima.

Prvi provereni fosil živog organizma pronađen je u sloju stena iz kambrijskog perioda[14], za koji se pretpostavlja da je star nekih 500 000 000 (pet stotina miliona) godina. Nikakvi fosili nisu pronađeni u dva sloja koja leže ispod. Međutim, u sloju iz kambrijskog perioda pronađene su milijarde fosila i svi su bili veoma složene građe.

Niko do sada nije pronašao ni jedan fosil koji bi dokazivao razvoj života iz jednoćelijskog organizma. Upravo u skladu sa onim što tvrde kreacionisti.

Pogledajmo šta kaže jedan ugledni udžbenik. Stensfildova *Nauka evolucije,* koju je 1977. izdala kuća „Makmilan", o sloju iz Kambrije saopštava sledeće: „Tokom kambrijskog perioda, iznenada su se pojavili predstavnici gotovo svih glavnih životinjskih vrsta koje danas poznajemo. Kao da se podigla neka gigantska zavesa i otkrila svet koji obiluje životom fantastične raznolikosti."[15]

Kreacionisti su na dnevni red stavili još jedan problem koji predstavlja muku za evolucioniste. Oni dovode u pitanje zaključke evolucionista da se najstariji fosili uvek nalaze u najstarijim stenama. Jedan kreacionist je napisao:

„Fosilni dokazi da je život evoluirao od prostijih ka složenim oblicima tokom geoloških perioda počiva na geološkoj starosti pojedinih stena u kojima su pronađeni ti fosili. Stenama se geološka starost određuje na osnovu fosilnog sastava koji sadrže. Fosili se jedan za drugim redaju na osnovu njihovih pretpostavljenih evolutivnih veza. Tako se glavni dokaz evolucije zasniva na pretpostavci evolucije".[16]

Drugim rečima, razlog zbog kojeg se neke stene smatraju starim jeste to što su fosili u njima stari. Razlog zbog kojeg neke fosile smatraju starim je taj što su stene koje ih sadrže stare. Ovo se zove *circulus vitiosus* (začarani krug, odnosno kružni zaključak).

Sledeća nelogičnost na koju naizlazimo baveći se fosilima je da „nikada nije pronađen potpuni geološki redosled slojeva, ni na jednom jedinom mestu na zemaljskoj kugli... štaviše... uopšte nije neuobičajeno da se geološki slojevi pronalaze potpuno izvan pretpostavljenog reda, pa se tako, recimo, „stari" slojevi sasvim udobno odmaraju ležeći preko „novih" slojeva."[17] (Geološki redosled slojeva je presek koji pokazuje slojeve različitih doba naslagane jedne iznad drugog, pri čemu se stariji slojevi nalaze na dnu a novi na vrhu. Slojevi su poređani od najstarijeg ka najmlađem. Ovaj proces je, pretpostavlja se, trajao milijardama godina.)

U nizu problema sa kojima se evolucionisti sreću, javlja se i ovaj: „Sada je poznato da su složenije biljke postojale u kambrijskom periodu, koji je na evolucionom kalendaru nekih 200 miliona godina pre nego što su, prema toj teoriji, evoluirali i najprostiji oblici suvozemnih biljaka."[18]

„Postoje brojni lokaliteti širom sveta gde su tobože stariji i jednostavniji fosili nataloženi tako da su vertikalno iznad slojeva koji sadrže „mlađe" i kompleksnije fosile."[19]

Ali, jedna od najčudnijih protivrečnosti u celoj stvari sa fosilima izašla je na svetlost dana kada je na nekim ostrvima u blizini Novog Zelanda pronađen gušter tuatara, i to živ, posle tvrdnji da je ta vrsta tobože odavno izumrla. Pošto naučnici nisu pronašli ni jedan fosilni ostatak ovog guštera mlađi od 135 miliona godina, pretpostavili su da je ta vrsta guštera izumrla. Drugim recima, ta životinja je živela pre 135 miliona godina, ali od tada pa sve do našeg doba nije, jer nisu pronađeni nikakvi fosilni ostaci tog guštera u naslagama stena za koje se pretpostavlja da su stare do 135 miliona godina. Pronalazak živih guštera zaista ih je zbunio. Gde su fosilni ostaci guštera u poslednjih 135 miliona godina?

Ne pitajte evolucioniste. Samo kreacionisti imaju odgovor: pretpostavke koje se prave prilikom određivanja starosti fosila potpuno su pogrešne.[20]

Takve anomalije su relativno česte i događaju se širom sveta. Na primer, jedan naučnik bio je potpuno zbunjen kada je ispitivao fosilne ostatke u Grend kenjonu. Pronašao je naslagu stena koje su sadržale izvesnu vrstu fosila. Iznad tog sloja bio je debeo sloj jalovine bez fosilnih ostataka, što je nagoveštavalo da je ta životinjska vrsta izumrla. Međutim, u sloju iznad jalovine ponovo su se našli isti fosilni ostaci. „Teorija evolucije ne dozvoljava vraćanje unazad, nikakvo obnavljanje vrsta koje su jednom izumrle."[21]

Mnogi ugledni naučnici zapazili su nemogućnost evolutivne teorije da pomoću fosilnih ostataka dokaže da je život evoluirao iz prostih u složene životne oblike. Dejvid Raup (David Raup), iz čuvenog čikaškog Fild muzeja, izjavio je sledeće o fosilima:

„Mi smo danas oko 120 godina od Darvinovog vremena i znanja o fosilima su se veoma proširila.

Ironično je, međutim, da imamo manje primera evolutivnih prelaza nego što smo ih imali u Darvinovo vreme. Pod ovim podrazumevam da neki klasični primeri Darvinovih promena u domenu fosila, kao što je, na primer, evolucija konja u Severnoj Americi, moraju da se odbace ili modifikuju, što je rezultat detaljnijih informacija koje sada posedujemo."[22]

Uprkos svim ovim problemima, evolucionisti nastavljaju da se drže fosila kao dokaza koji pokazuju valjanost njihove teorije. Možda razlog za to leži u veoma zanimljivoj činjenici da „više od polovine svetskih geologa radi direktno za naftne kompanije a da podrška mnogim geolozima na Akademiji i u vlasti dolazi od naftaša."[23]

3. MUTACIJE. „Arizona dejli star" od 4. aprila 1981. donosi sliku dvoglave zmije. Tekst ispod slike kaže da je profesor zoologije sa Ari zona stejt univerziteta izjavio kako zmija „ne bi dugo preživela u divlji ni."[24] Ta zmija je bila mutacija i imala bi teškoće da preživi u surovim uslovima prirodnog okruženja.

Evolucionisti tvrde da su mutacije mene koje izazivaju promene vrsta, pa ipak naučnici znaju da 99 odsto mutacija proizvodi inferiorna stvorenja, kao što je pomenuta dvoglava zmija, koja „ne bi predugo živela u divljini". Da je ovo sa mutacijama tačno, onda bi se medu fosilnim ostacima našlo i bar nešto od tih 99 odsto neuspešnih mutacija, pored onih uspešnih, koje se nalaze u velikim količinama. Do sada medu fosilima nije pronađen ni jedan ostatak sa mutacijama.

4. VREME. Prema teoriji evolucije prošli su milioni, ako ne i milijarde godina, dok čovek i različite životinje nisu evoluirale u više ob like života. Izvesne vrste su izumrle pre nego što su druge vrste, uključu jući tu i čoveka, evoluirale.

Tokom jedne rasprave između evolucionista i kreacionista u Tusonu (Arizona), jedan evolucionista, profesor univerziteta u Arizoni, tvrdio je da bi, čak i kada bi se pronašli fosilni ostaci čoveka i dinosaurusa na jednom mestu, to ozbiljno oslabilo teoriju evolucije, ali je ipak ne bi uništilo.

On je objasnio da je to stoga što su, prema teoriji evolucije, dinosaurusi živeli na Zemlji 60 miliona godina pre pojave čoveka.

Jedan od gledalaca koji je prisustvovao debati uključio se u razgovor i ukazao na to da upravo takav fosilni dokaz postoji na reci Peloksi, u blizini Glen Rouza (Teksas), južno od Fort Vorta. Velika poplava koja se dogodila 1900. godine sprala je naslagu mulja i otkrila krečnjački sloj koji se nalazio ispod njega. Ovaj sloj krečnjaka, za koji se pretpostavlja da je star 120 miliona godina, doneo nam je jedno zapanjujuće otkriće.

U krečnjaku su nađeni otisci ljudskih stopala! Pošto se prema teoriji evolucije čovek pojavio na Zemlji pre otprilike milion godina, pojavljuje se neobjašnjiva razlika od 119 miliona godina, ukoliko je, bar približno tačno, ustanovljena starost krečnjaka.

No, to nije sve. Iznenađenje je tek usledilo kada su u blizini otisaka ljudskih stopala pronađeni i otisci nogu dinosaurusa! Teoretski, dinosaurusi su izumrli pre otprilike 60 miliona godina. To znači, bar prema teoriji evolucije, da je nemoguće da su čovek i dinosaurusi na Zemlji živeli u isto vreme.

Gledalac je zamolio profesora da pruži svoje tumačenje ovog otkrića, da odgovori jesu li čovek i dinosaurus obitavali na Zemlji u isto vreme. Zatim, da objasni kako je moguće da je stena stara 120 miliona godina, otisci dinosaurusa 60 miliona, a otisci čoveka milion godina?

Naučnik je hitro ponudio objašnjenje.

Zastupao je stanovište da je stena jednom bila meka, pre otprilike 60 miliona godina. Dinosaurus se kretao kroz blato i tako ostavio iza sebe dokaz o svom postojanju, otiske u mekoj steni. Zatim se blato stvrdlo, pa se nekih 59 miliona godina kasnije ponovo razmekšalo. Čovek se kretao kroz blato i tako je i on ostavio svoje otiske. A onda je, iz nekih neobjašnjivih razloga, stena ponovo postala čvrsta, pa su se tako otisci dinosaurusa i čoveka našli jedan pored drugog.

Na pitanje kako je moguće da otisci dinosaurusa nisu usled erozije nestali kada se krečnjak ponovo razmekšao onog dana kada je čovek ostavio svoje otiske, naučnik je priznao da nema odgovor.

Odgovora nije bilo ni na pitanje kojim je to načinom stena mogla da se razmekša, zatim da se stvrdne, pa ponovo razmekša i onda opet stvrdne. Naučnik nije bio voljan da prizna da su fosilizovani otisci dinosaurusa i čoveka „ozbiljno oslabili teoriju evolucije iako je nisu uništili", mada je tom tvrdnjom započeo svoju debatu. On je pokušao da iskrivi činjenice kako bi objasnio svoju teoriju, umesto da je pokušao da teoriju prilagodi činjenicama. Jedino što je mogao, pritešnjen činjenicama, bilo je da porekne činjenice! Jedan drugi naučnik, koji je 1955. bio učesnik prilikom istraživanja mesta na kojem su pronađeni pomenuti otisci, izjavio je da bi, da su u krečnjaku pronađeni samo otisci ljudskih stopala, morao da donese zaključak da pripadaju čoveku. Ali, pošto su pronađeni pored stopala dinosaurusa, onda ne može biti siguran.

Da bi se stvar na debati za profesora još više iskomplikovala naučnom metodom određivanja

starosti pomoću ugljenikovog izotopa utvrđeno je da su biljni ostaci u tom sloju krečnjaka stari između 38 000 i 39 000 godina, što je nešto „malo" manje od navodne starosti stene od 120 miliona godina.

Na istom nalazištu iskrsao je još jedan nerešiv problem za evolucioniste. Pronađeni su otisci ljudskih stopala i ispod sloja koji sadrži otiske dinosaurusa!

Sve ove činjenice idu potpuno u prilog kreacionističkoj teoriji, po kojoj su čovek i dinosaurus živeli u isto vreme a ne udaljeni milionima godina jedan od drugog, i to da su živeli zajedno pre nekoliko hiljada godina. Na taj način lako su objašnjivi nalazi u krečnjačkoj steni na reci Poloksi u Teksasu.

5. SLED. Prastara dilema „šta je prvo nastalo, kokoška ili jaje" pravo je pitanje za debatu evolucionista i kreacionista. Svet je pun primera životinja i biljaka koje su morale da se pojave na sceni u apsolutno istom trenutku u prošlosti.

Na primer, pčele i cveće morali su nastati u istom trenutku, jer jedno bez drugog ne bi mogli da prežive.

Sledeći problem koji imaju evolucionisti jeste pitanje kada su nastale životinje-grabljivci a kada one kojima se grabljivci hrane.

U našem, okruženju postoji prirodna ravnoteža životinjske populacije, zato što se jedna životinjska vrsta održava u brojčanoj ravnoteži zahvaljujući drugoj životinjskoj vrsti, svom neprijatelju, grabljivcu. Ukoliko se populacija lovljene životinje naglo poveća, naglo će se povećati i populacija životinje-lovca. I obratno, ukoliko se populacija žrtve smanji, smanjiće se i brojnost njenog grabljivca.

Ovaj sistem izlazi iz svoje ravnoteže jedino u slučaju kada se u okruženje umeša čovek.

Uzmimo za primer slučaj zečeva li Australiji. Ove životinje nisu postojale na najmanjem kontinentu sve dok ih nisu doneli ljudi, da bi im služili za sportski lov i zabave. Međutim, pošto zečevi u Australiji nisu imali svog prirodnog neprijatelja-grabljivca i kako se veoma brzo množe, njihov broj je toliko porastao da je doveo u opasnost opstanak ostalih životinja koje se hrane istom hranom kao zečevi. Brzo stvorena zečja populacija opustošila je izvore prirodne hrane, i ravnoteža je bila narušena.

Sličan je problem sa oposumom u Oregonu. Ovu životinju, koja na severu, gde se Oregon nalazi, nije odomaćena, doneli su za vreme Drugog svetskog rata graditelji brodova s juga koji su radili na severu. Kada je rat završen, graditelji brodova su se vratili na jug, a nekoliko oposuma koje su držali kao kućne ljubimce, pustili su na slobodu na severu. Oposumi su se brzo razmnožavali, nemajući prirodnog neprijatelja (grabljivca) pa su gotovo preplavili severozapad SAD, do tačke kada su počeli da ugrožavaju opstanak ostalih životinjskih vrsta čiju su hranu jeli. (Neki lokalni šaljivdžija je rekao da je najveći neprijatelj oposuma ševrolet-model 55! Iako je šala, nije daleko od istine, jer najviše tih životinjica nastrada dok noću pretrčava auto-put u potrazi za hranom). Oposum je postao pravi problem za ljude koji žive na severozapadu.

Ovi primeri dovode do konstatacije koju evolucionisti teško mogu da ospore: lovljena životinja koja je hrana za svog grabljivca i njen lovac morali su da „evoluiraju" u isto vreme, jer da je drugačije svet bi bio prenaseljen lovljenim životinjama, ukoliko su one „evoluirale" prve, odnosno ogromnom količinom fosila-grabljivaca, u slučaju da su oni „evoluirali" pre životinja kojima se hrane.

Iskustva ljudi koji su veštački preneli neku životinju u okruženje gde nema njenog prirodnog neprijatelja dokazuju da su grabljivac i njegov plen morali da „evoluiraju" u isto vreme.

Postojanje takve ravnoteže u prirodi dovodi do neminovnog zaključka da iza nje mora stojati Tvorac.

6. KARIKA KOJA NEDOSTAJE. Jedna od oblasti koja je najotvorenija za pitanja kreacionista evolucionistima jeste problem takozvane „izgubljene karike", odnosno veze koja nedostaje između čoveka i čovekolikih bića (tobožnjih čovekovih predaka).

Jedan letimičan pregled onoga što su nam nudili kao „izgubljene karike", odnosno „prave ljude" na prelazu između životinja i ljudi, pokazaće svu slabost argumenata evolucionista.

a) *Zinjantropuski čovek.* Fosilni ostaci ovog ranog „čoveka" bili su otkriveni u naslagama koje su navodno stare milion i sedam stotina pedeset hiljada godina. Kada su, međutim, pomoću metode ugljenikovog izotopa, obavljene provere starosti materijala iz te naslage, ustanovljeno je da je materijal star otprilike 10 000 godina.

b) *Čovek iz Nebraske.* Ova takozvana karika bila je predmet čuvenog sudskog spora „Skoups" u Tenesiju, kada su vodeći naučnici po kušavali da dokažu da je čovek evoluirao iz nižih životinjskih oblika.

Fosilni dokaz o čoveku iz Nebraske sastojao se od jednog jedinog zuba za koji se tvrdilo da je pripadao praistorijskom čoveku koji je, navodno, živeo pre milion godina. Naučnici su iskoristili ovaj zub da bi pomoću njega rekonstruisali kako je izgledalo telo čoveka iz Nebraske, njegova kosa, pa čak i njegova

porodica.[25] Kada je, međutim, na istom nalazištu iskopano još fosila, otkriveno je da su ostaci tobožnjeg čoveka iz Nebraske, u stvari, ostaci obične svinje.

c) *Čovek iz Piltdauna.* Ovaj „čovek" je navodno bio star pola miliona godina, a rekonstruisan je na osnovu komada vilice koja je ot krivena 1912. Fosilizovana vilica smatrana je autentičnom sve do 1953, kada je otkriveno da je to, u stvari, deo vilice običnog savršenog majmu na. To parče vilice je patinirano da bi izgledalo starije, a zatim zakopano.

Drugim rečima, bila je to namerna prevara.[26]

d) *Neandertalski čovek.* Ova karika smatrana je vezom između majmuna i ljudi, ali je kasnije otkriveno da je to, ipak, samo i jedino čovek.

Čovek može samo da se pita zbog čega naučnici koji zastupaju teoriju evolucije tako brzo grabe svaku priliku koja se ukaže da povežu čoveka sa majmunom.

Možda će na ovo pitanje odgovoriti sledeća izjava:

„Razlog zbog čega- posle svih fosilnih ostataka koji su bili ispitani i sortirani od strane antropologa-evolucionista poslednjih stotinu godina- još uvek ne postoji saglasnost oko čovekovih evolucionih predaka jeste taj što čovek nije imao evolucionih predaka! Svi pravi dokazi navode na to da je čovek bio pravi čovek od samog početka."[27]

Možda zato u novije vreme evolucionisti menjaju teorije da je čovek evoluirao od majmuna. No, na žalost, oni se slepo drže svoje davno usvojene predrasude i kada formiraju nove teorije. Uzmimo, na primer, novu teoriju koju je postavio doktor Džefri Burn (Geoffrey Bourne), direktor regionalnog Jerks centra za proučavanje primata pri Ejmori univerzitetu. Doktor Burn je rođen u Australiji a školovao se na Oksfordu. Sada je jedan od vodećih američkih ćelijskih biologa i anatoma, a smatraju ga i vrhunskim stručnjakom u oblasti nauke o primatima.

On je javno obznanio svoje verovanje da su „majmuni evolucioni potomci čoveka."[28] Ovaj naučnik, dakle, želi da ljudi poveruju da su majmuni čovekovi praunuci!

7. MUŠKI I ŽENSKI POL. Očigledna činjenica da je toliko mnogo životinjskih vrsta evoluiralo u obliku mužjaka i ženke predstavlja još jednu tešku brigu za evolucioniste.

Oba pola su apsolutno neophodna za nastavljanje životinjkih vrsta, tako da je potpuno imperativno da su one morale evoluirati u istom trenutku.

To znači da je neka životinja, ukoliko se razvila u viši oblik života procesom evolucije, morala imati partnera potpuno iste vrste, ali suprotnog pola, koji je evoluirao tačno u isto vreme, jer u protivnom vrsta ne bi mogla da se razmnožava.

8. STAROST UNIVERZUMA. Evolucionisti tvrde da je Zemlja nastala pre otprilike 4,5 milijarde godina. Kreacionisti se suprotstavljaju veoma efektnim naučnim argumentima i smatraju da naša planeta ne može biti starija od 10 000 godina.

Evo nekih argumenata koji govore u prilog mladosti Zemlje:

a) *Slabljenje magnetnog polja.* Sateliti Nacionalnog aeronau tičkog i svemirskog udruženja, koji se nalaze u orbiti oko Zemlje, merili su jačinu njenog magnetskog polja i otkrili su da ona postepeno opada, odnosno da se troši.

Jedan naučnik je pregledao rezultate ovih merenja i izneo svoj zaključak: „Kako magnetsko polje planete Zemlje opada određenim tempom, lako je izračunati da bi pre više od 10 000 godina magnetsko strujanje bilo toliko snažno da Zemljina struktura ne bi mogla da izdrži temperaturu koju takvo strujanje proizvodi. Zemlja ne može biti starija od 10 000 godina."[29]

b) *Oticanje nafte.* Smatra se da svake godine u okean prirod nim putem istekne 5 miliona tona nafte. Pretpostavlja se, isto tako, da ukupna količina naftnih zaliha na kopnu iznosi 100 milijardi tona, što znači da bi do sada celokupna nafta već 2 500 puta istekla u okean, pod pretpostavkom da je nastala pre 50 miliona godina. Znači da bi svakih 20 000 godina u okean istekla ukupna količina nafte koju poseduje planeta Zemlja.[30]

c)*Helijum.* Kada biljni i životinjski svet umire pa se posle toga raspada, u atmosferu se ispušta izvesna količina helijuma. Računajući, na osnovu radioaktivnog raspadanja, stopu priliva helijuma u atmosferu, starost Zemlje iznosi negde oko 10 000 godina čak i da uzmemo u obzir da se izvesna količina helijuma oslobodi iz atmosfere u otvoreni svemir.[31]

d)*Rast populacije.* Veoma česta tvrdnja u evolucionističkim teorijama je da je čovek evoluirao pre otprilike milion godina. Ti prvi ljudi su se množili, kako tvrdi teorija, do tačke na kojoj danas imamo četiri milijarde ljudi na Zemlji.

„Ista ona populacijska statistika koja proriče tobožnje ozbiljne probleme u budućnosti daje nam indikacije o, u prošlosti prilično bliskom, nastanku čoveka...

Inicijalna populacija od samo jednog ljudskog para, sa stopom rasta od 2 procenta godišnje, dosegla bi populaciju od 3,5 milijardi ljudi za samo 1075 godina...

Prosečna stopa populacijskog rasta od samo pola procenta godišnje dovela bi do današnje veličine svetske populacije za samo 4 000 godina."[32]

e)*Meteorska prašina na Zemlji.* „Ne može se sasvim precizno izmeriti akumulacija meteorske prašine na površini Zemlje, međutim, današnji priliv ove svemirske prašine proizveo bi na Zemljinoj površini u toku milion godina sloj debljine od jedne osmine inča, odnosno u proteklih 5 milijardi godina sloj debljine 54 stope"[33]

f)*Sažimanje Sunca.* Godine 1980, dvojica naučnika otkrili su da „... Sunce svakih sto godina izgubi 0,1 posto od svog obima...".

Oni veruju da je ovo „skupljanje" trajan proces i da se odigrava istim tempom kao što je to bilo u prošlosti.

Ukoliko je ovo tačno, onda je pre samo 100 000 godina Sunce bilo dva puta veće nego danas; a pre 20 miliona godina površina Sunca bi dodirivala Zemlju i ona bi bila usijana kao žeravica.[34]

g) *Meteorska prašina na Mesecu.* Naučnici koji su pripremali spuštanje američkog lunarnog modula na površinu Meseca smatrali su da je Mesec star otprilike 4,5 milijardi godina. Znali su da je na Mesec, koji se kretao svojom putanjom kroz svemir, padala meteorska prašina. Svojim metodama izračunali su koliko je prašine palo na Mesec tokom poslednjih 4,5 milijardi godina.

Kako su smatrali da je Mesec veoma star, na njemu su očekivali veliku količinu prašine. Zaključili su da bi lunarni modul potonuo u prašinu kada bi se spustio na površinu Meseca. Zbog toga su na stajni trap modula postavili velika stopala u obliku diska, koja su modulu trebalo da obezbede da pod svojom težinom ne propadne u prašinu.

Njihove teorije delimično je podržao i R. A. Litlton (R. A. Lyttleton) sa univerziteta u Kembridžu. Evo spekulacija gospodina Litltona:

„Pošto na Mesecu nema atmosferskog omotača, njegova površina je izložena direktnom zračenju. Zbog toga, snažno ultraljubičasto i radioaktivno zračenje uništava naslage stena na površini i pretvara ih u prašinu. Godišnje se stvara sloj debljine od nekoliko hiljaditih delova inča. Ako se, recimo, svake godine formira sloj prašine debljine od 0,0004 inča, onda će se u roku od 10 000 godina obrazovati sloj debljine od 4 inča. U roku od 100 000 godina sloj će biti debljine 40 inča; za milion godina sloj debljine 3,3 stope; za milijardu godina, sloj debljine od 6,3 milje; a za 4,5 milijardi godina (koliko je Mesec, navodno, star) bio bi formiran sloj debljine od 28 milja."

Međutim, kada se lunarni modul spustio na Mesec, astronauti su izmerili sloj prašine koji je bio dubok od „jedne osmine inča do 3 inča."[35]

Dakle, ako su proračuni profesora Litltona tačni, Mesec nije stariji od 10 000 godina, možda i malo manje, ali nikako ne može biti star 4,5 milijardi godina.

9. SIMBIOZA. Simbioza se definiše kao „zajednički suživot dva različita organizma koji imaju odnos uzajamne koristi."

Postojanje nekoliko simbiotičkih odnosa u prirodi predstavlja pravi problem evolucionistima.

Na primer, krokodil iz reke Nil dozvoljava maloj ptici, egipatskoj zviždavki, da mu ulazi u usta i čisti zube od štetnih bakterija. Kada zviždavka ne bi istrebila ove uljeze, krokodil bi bio ozbiljno ugrožen. A ti paraziti su jedina hrana ptice zviždavke.

Drugim rečima, dve životinje su potrebne jedna drugoj, i to u isto vreme. U protivnom, ni jedna vrsta ne bi mogla da preživi.

Simbioza se ne vezuje samo za životinjsko carstvo.

Često se događa da se u simbiotskom zagrljaju nađu životinje i biljke, opet na obostranu korist. Takav je primer juka moljca[36] i biljke juka. Moljac skuplja zrnca polena i polaže ih u čauru biljke juka, a zatim tu polaže i nekoliko svojih jaja; kada se iz jaja razviju larve, one se hrane samo semenom juke i na taj način preživljavaju i rastu; pošto biljci uvek ostane dovoljno semena za dalje oprašivanje, a bez moljca ne bi mogla da se opraši, to je ovaj odnos koristan i za biljku.

Ni biljka ni životinja ne bi mogle da opstanu da nisu nastali tačno u isto vreme.

Postojanje ovakvog plana zaista iščekuje Tvorca.

No, i pored svih slabosti na polju evolucione nauke koja su očigledna, evolucionisti istrajavaju na svojim teorijama. Zbog čega je toliko značajno braniti teoriju evolucije, i pored svih dokaza protiv nje? Ima li ona neki cilj koji zahteva njenu odbranu?

Nekolicina ljudi je pokušala da pruži odgovor na ovo pitanje.

Džulijen Haksli, naučnik koga smo već citirali u ovom poglavlju, informiše nas o sledečem: Jasno je da je doktrina evolucije direktno suprotstavljena teoriji kreacije... Evolucija, ukoliko se dosledno prihvata, onemogućava verovanje u *Bibliju."*[37]

Autor knjige koja se bavi temom humanizma, Kler Čejmbers (Claire Chambers), rekla je ovo: „Pre nego što čovek bude porobljen, njegovo stanje svesti mora biti redukovano od duhovnog ka telesnom. On mora da nauči da o sebi misli kao vrsti životinje koja nema duhovnih potreba. Kada se čovek jednom oslobodi obaveza prema Bogu, otvoren je put njegovom potpunom potčinjavanju komunističkoj državi, koja će mu biti gospodar."[38]

Pisac H. L Menken, koji je prisustvovao čuvenom suđenju u slučaju Skoups, kada se isprobavalo pravo države da ograničava školske programe, izrekao je sledeće:

„Postoji, izgleda, zavera koja se odvija medu naučnicima. Njen cilj je da se uništi religija i da se propagira nemoral da bi se na taj način čovečanstvo svelo na nivo životinje. Oni su zaklete i opake sluge Belzebuba (đavola) koji 'žudi da osvoji svet'..."[39]

---

[1] „Time" magazine (April 7,1980), str. 65

[2] Izdavačka reklama knjige: Evoludija čoveka (Publishers Advertisment The Evolution of Man, Chicago, Charles H. Kerr and Company, 1905), str. 3.

[3] Katalog knjiga: Evolucija čoveka, str. 9-10.

[4] Sal Taks: Izdanja o evoluciji (Sol Tax, Editor: Issues in Evolution, University of Chi cago Press, 1960.) str. 45

[5] Mačka iz Češajera je lik iz dečije knjige Alisa u zemlji čuda Luisa Kerola. Ta mačka ima osobinu da može da nestaje, a tada iza nje ostaje osmeh koji brzo izbledi {prim prev.).

[6] „Evolucija... Božiji metod stvaranja" („Evolution... God's Method of Creating", „Plain Truth", June- July, 1974), str. 19.

[7] V. L Vllmhurst: Značenje slobodnog zidarstva (W. L. Wilmhurst: The Meaning of Freemasonery, New York: Bell Publishing Company, 1980), str. 47,94.

[8] Henri M. Moris: „Evolucija na Smitsonijanu" (Henry M. Morris: „Evolution at Smithsonian", „ICR Impact Series", December, 1979), str. I.

[9] Henri M. Moris: Čudesno rođenje planete Zemlje (Henry M. Morris: Remarkable Birth of Planet Earth, Minneapolis, Minnesota: Dimension Books, 1972), str. 19.

[10] Ibid., str. 19.

[11] Henri M. Moris: „Verovatnoća i red protiv evolucije" (Henry M. Morris: „Probability and Order Against Evolution", „ICR Impact Series", July, 1979), str. I.

[12] „The Arizona Daily Star" (December 16,1981), str. A-3.

[13] „Dan kada su umrli dinosaurusi" („The Day the Dinosaurs Died", „Plain Truth", January 19,1970), str. 70.

[14] Kambrijski period- geološko doba u razvitku Zemljine kore u kojem su nastali najstariji slojevi u kojima su nađeni organski ostaci. Period je dobio naziv po Kambriji (Cambria), keltskom imenu za Vels, gde su ovi slojevi prvi put proučeni (prim. prev.).

[15] Džeri Bergman: „Da li akademska sloboda važi za sekularne humaniste i za hrišćane" (Jarry Bergman: „Does Academic Freedom Apply to Both Secular Humanists and Crris tians", „ICR Impacrt", February, 1980).

[16] Henri M. Moris: „Kružno zaključivanje u evolutivnoj geologiju" (Henry M. Morris: „Circular Reasoning in Evolutionary Geology, ,,ICR Impact Series", June, 1977), str. I.

[17] Džon Vitkomb i Henri Moris: Poplava postanja (John C Whitcomb jr. and Henry M. Morris: The Gnesis Flood, Grand Rapids, Michigen: Baker Books House, 1961), str. 271.

Henri Moris: Čudesno rođenje planete Zemlje, str. 22. [19] Djuan P. Giš: „Pismo uredniku" (Duahne T. Gish: „Letter to the Editor", „The News Sentinel", March 4,1975).

[20] Džon Vikomb i Henri Moris: op. cit, str. 177.

[21] Kliford Bordik Kanjon kanjona (Cliford Burdick: Canyon of Canyons, Caldwell, Idaho, Bible-Science Association, Inc., 1974), str. 42-43.

[22] Geri E. Parker. „Stvaranje, selekcija i varijacija" (Gary E. Parker: „Creation, Selection and Variation, ,,ICR Impact", October, 1980), str. III.

[23] Džon Vitkomb i Henri Moris: op. cit, str. 430.

[24] „The Arizona Daily star" (April 4,1982), str. 2-B.

[25]Geri E. Parker: članak u časopisu „Impact" br. 101 (November, 1981) str. 11.

[26]Ibid., str. H.

[27]Henri M. Moris: članak u časopisu „Impact" br. 74 (August, 1979), str. 11.

[28] „Acts and Facts" (August, 1980, volume B, No 8), str. 1.

[29] T. G. Barns: Poreklo i sudbina Zemljinog magnetnog tela (T. C. Barnes: Origin and Destiny of Earth's Magnetic Field, San Diego: Institute for Creation Research, 1973).

[30]Maks Blumer: „Da li je nafta koja ističe iz podmornica glavni izvor zagađivanja okeana naftom?" (Max Blumer: „Submarine Seeps, Are they a Mayor Source of Open Ocean Oil Polltion", „Science", v. 176), str. 1257.

[31]„Impact" (June, 1981), str. III.

[32]Henri M. Moris: „Evolucija i problem populacije", (Henry M. Morris: „Evolution and the Population Problem",„Impact", No. 21).

[33] Henri M Moris: Čudesno rođenje planete Zemlje, str. 92.

[34]Rasel Eikridi: „Sunce se skuplja" (Russell Akridge: „The Sun is Shrinking", „Impact" br. 82, April, 1980).

[35]Herold S. Slašen Doba kosmosa (Harold S. Slushen The Age of the Cosmos, San Diego: Institute for Creation Research, 1980), str. 41-42.

[36] Ova vrsta moljca dobila je ime po biljci juka, čiji je simbiotski partner {prim, prev.)

[37] Dejkova Biblija sa objašnjenjima (Dake's Annotated Reference Bible).

[38]Kler Čejmbers: Krug Siekus (Claire Chambers: The Soecus Circle. Belmont Massa chussetts: Western Islands, 1977), str. 101.

[39]„The Review of the News" July 16,1975), str. 33.

ČARLS ROBERT DARVIN (1809-1382), tvorac materijalističke teorije o procesu evolucije živog sveta.

ČARIS DARVIN- karikatura iz vremena objavljivanja njegovog dela „Poreklo vrsta"**.**

GLAVA XXXII

ABORTUS I LETRIL

„Kada žena oduzme život svom nerođenom detetu, po teoriji da može da raspolaže sopstvenim telom kako joj volja, ona uživa zaštitu Federalnog vrhovnog suda.

Ako, pak, kupi letril[1], pokušavjaući da spase život- bilo svoj, bilo svog deteta- počinila je kriminalni akt."[2]

Vrhovni sud je 21. oktobra 1980. godine odbacio sve argumente koji su išli u prilog pacijentu obolelom od raka, koji je zahtevao da mu se odobri upotreba letrila kao pomoć u lečenju od ove opake bolesti. Suštinski, dakle, Sud je presudio da telo pojedinca ne pripada tom pojedincu već državi i da država ima pravo da naloži pojedincu (šta će on ili ona) sa svojim telom činiti.

Međutim, 22. marta 1973. godine, Vrhovni sud je poništio sve restriktivne zakone protiv abortusa- opet, dakle, suštinski- tvrdeći da pojedinac sa svojim telom može da čini što god hoće; telo pojedinca ne pripada državi.

Znači, pitanje: Kome telo pojedinca pripada, državi ili samom pojedincu? nije zvanično rešeno na Vrhovnom sudu.

Ovakve hipokritske kontradikcije u radu Suda namerno su učinjene, što ćemo videti kada budemo ispitali okolnosti pod kojima su odluke donesene.

Pokušaćemo da istražimo koja snaga stoji iza odluka donetih od strane Vrhovnog suda. Odmah nam na pamet pada industrija hrane u Sjedinjenim Državama.

Kada pročitamo listu sastojaka koja je nalepljena na svakom pakovanju hrane,vidimo da se na njoj pojavljuje sve više i više hemijskih supstituta i sintetičkih sastojaka. Takvu hranu svakoga dana konzumiraju milioni Amerikanaca.

Verovatno glavni razlog ovog prelaska sa prirodne na sintetičku, odnosno hemijsku hranu, leži u kartelskom dogovoru koji su potpisali gigantski hemijski kartel „IG Farben" i sledeće američke kompanije za proizvodnju hrane: „Borden" („Borden"), „Kameišn" („Carnation"), „Dženeral Mils" („General Mills"), „M. B. Kelog komp." CM. W. Kellogg"), „Nestle" („Nestle") i „Pet milk" („Pet Milk").[3]

A kartel „IG Farben" je ili direktni vlasnik ili ima znatan finansijski interes u sledečim hemijskim kompanijama, koje proizvode lekove: „Oul drag" („Owl Drug"), „Park Dejvis i komp." („Park Davis and Co."), „Bajer komp." („Bayer Co."), „Vajthol leboratoris" („Whitehall Laboratories"), „Šef-boj-ar-di fuds" („Chef-Boy-Ar-Dee-Foods"), „Bristol Majers" („Bristol Myers") i „Skvib end sans" („Squibb and Sons").[4]

Važnost ovog sporazuma „I. G. Farbena" i velikih kompanija koje proizvode hranu i lekove postaje sve očitija kako se dublje proučavaju izjave ljudi koji tvrde da upotreba letrila leči ili zaustavlja širenje raka.

Letril ima zanimljivu istoriju: „Doktor Ernst T. Krebs, junior (Dr. Ernst T. Krebs, jr), biohemičar..., razvio je teoriju da je rak... jednostavno bolest koja nastaje i dodatno se razvija usled nedostatka jednog osnovnog sastojka u hrani, koji se inače nalazi u prirodi u preko hiljadu dvesta jestivih biljaka, ravnomemo raspoređenih po svetu."[5]

Letril se tako nalazi u košticama i bobicama sledečih biljaka: gorkog badema, heljde, kajsije, lucerke (plava detelina), višnje, graška, kukuruza, makadamijskog oraha, jagode, sočiva, prosa, lana i u semenkama jabuke.

Pojedini nutricionisti (stručnjaci za hranu) smatraju da Amerikanci ne jedu dovoljno, ili čak ne jedu uopšte ove koštice i bobice bogate letrilom i da je zbog toga kod nas velika stopa rasta oboljenja od raka. Zapazili su da je većina ovih namirnica, i kad se pojave na tržištu, hibridno uzgajena, tako da je letril uklonjen iz njih putem genetskog inženjeringa. Ovo znači da je zrnevlje prosa i heljde, bogato letrilom, koji-ma su se hranili pioniri kada su naseljavali Ameriku, ili eliminisano iz ishane ili je zamenjeno hibridnim koje sadrži veoma malo,ili čak nikako, letrila.

Štaviše, neki nutricionisti su otkrili da postoje čitave zajednice u kojima ima veoma malo obolelih od raka, ili ih nema uopšte. Jedna takva skupina koja živi u teško pristupačnim delovima Himalaja, između Pakistana, Indije i Kine,narod po imenu Hunza, nikada nije u svom društvu zabeležila ni jedan slučaj oboljenja od raka. U načinu ishrane ovog naroda izrazito su zastupljene kajsije i semenke iz njihovih koštica, bogate letrilom.

(Ishrana semenkama postoji kao koncept u *Bibliji*- Prva knjiga Mojsijeva, Postanje, 1:29- „i još reče Bog: evo, dao sam vam sve bilje, što nosi sjeme po svoj zemlji, i sva drveta rodna koja nose sjeme; to će vam biti za hranu".)

I druga društva, koja ne poznaju rak kao bolest, takođe konzumiraju velike količine letrila u semenkama i zrnevlju, koje su im veoma važan deo ishrane.

Letril je prirodna, neotrovna, u vodi rastvorljiva supstanca koja potpuno odgovara i uklapa se u ljudski metabolizam. Ime koje nose sastojci u hrani sa ovakvim karakteristikama je vitamin.

Međutim, svaki put kada su pristalice korišćenja letrila za lečenje raka pokušali da izdejstvuju dozvolu koja bi omogućila zvanično testiranje letrila u američkim bolnicama, bivali su odbijeni.

Kada je čuveni hemičar Lajnus Pauling (Linus Pauling), dvostruki dobitnik Nobelove nagrade, pokušao da od Nacionalnog instituta za rak obezbedi sredstva za istraživanje moguće upotrebe vitanima C u lečenju raka, rečeno mu je da: „Put vitaminskog odgovora na rak nije od interesa za medicinu."[7]

Dragi istraživači, posebno oni koji su se bavili hemijskim rešavanjem problema raka, daleko su uspešniji. Na primer, Sloun-Keteringov institut za istraživanje raka iz Njujorka finansiraju „... federalna vlada i Rokfelerova fondacija."[8]

Konačno, 1981. godine, prema izveštaju časopisa „U. S. News and World Report", Vlada je popustila pod pritiskom onih koji su tražili da se letril ispita i saglasila se da se lek klinički testira u četiri velika medicinska centra. Posle testova, zaključeno je da letril nije efikasan.[9]

Ovakvi rezultati su izazvali seriju protesta onih koji propagiraju letril. Na primer, Robert Henderson (Robert Henderson), zvanični govornik Komiteta za slobodu izbora terapije za lečenje raka, izneo je optužbu da testovi nisu izvedeni ni pošteni ni fer, i da su „verovatno bili napravljeni tako da moraju da propadnu". Gospodin Henderson je rekao: „... istraživači nisu nastavili sa stalnim intravenoznim injekcijama amigdalina, što je drugo ime za letril, bar ne onoliko koliko je bilo potrebno, i koristili su ga u neprečišćenom obliku."[10]

Nekoliko meseci kasnije, jula 1981, Robert Bredford (Robert Bradford) i Majki Kalbert (Michael Gilbert), članovi istog Komiteta izdali su saopštenje u kojem optužuju Nacionalni institut za rak zbog velike prevare i obmane američke javnosti i zbog ubistva (iz nehata) pacijenata koji su bili uključeni u tobožnja klinička testiranja letrila..."

G. Edvard Grifin (G. Edward Griffin), pisac, u svojoj knjizi *Svet bez raka* (deo I), obaveštava čitaoce zbog čega smatra da je establišment želeo da testovi propadnu: „Ima mnogo više ljudi koji zarađuju za život od raka nego onih koji od njega umiru. Kada bi se ova zagonetka resila korišćenjem običnog vitamina, ova gigantska komercijalna i politička industrija mogla bi da bude zbrisana preko noći."[12]

Letril je svoju efikasnost ipak dokazao, pošto ga priznaju jedna zemlja za drugom... (od 1973. godine, 22 države su legalizovale letril kao terapiju za lečenje raka...). Jedna država, Meksiko, posle godina testiranja u vojnim bolnicama, legalizovala je njegovu upotrebu, a doktor Ernesto Kontreras (Ernesto Contreras) je, na svojoj „Klinici dobrog Samarićanina" za lečenje raka, u Tihuani uspešno lečio obolele od raka letrilom čak 17 godina.

Ali, ljudi koji žele da učine isto u Sjedinjenim Američkim Državama to ne mogu, jer telo pojedinca ne pripada njemu samom.

Pripada mu samo u slučaju da želi da oduzme život svom nerođenom detetu.

Tako je odlučio Vrhovni sud.

---

[1] Letril je supstanca koja se hemijskom derivacijom dobija iz amigdalina, a on se u prirodnom stanju nalazi u košticama kajsija, bresaka i u bademu. Američko društvo za borbu protiv raka je ovu supstancu stavilo na listu neproverenih lekova, iako se često privatno koristi kao lek protiv raka. {prim. pre/.).

[2] G. Edvard Grifin: Svet bez raka, II deo (C. Edward Griffin: World without Cancer, part II), str. 455.

[3] Ibid., deo II, str. 250.

[4] Ibid., str. 250-251.

[5] Ibid., deo I, str. 51-52.

[6] Ibid., str. 40.

[7] „The Review of the News" (February 1,1978), str. 25.

[8] „Leatrile" („American Opinion", February, 1974), str. 6.

[9] „U. S. News and Wolrd report" (May 11,1981), str. 18.

[10] „The Review of the News (May 13,1981), str. 21.

[11] „The Review of the News" (July 8,1981), str. 16.

[12] C. Edvard Grifin: Svet bez raka, deo I, str. 19.

Tvrdnju EDVARDA GRIFINA da „ima mnogo više ljudi koji zarađuju za život od raka nego onih koji od njega umiru" najbolje ilustruje uspešno poslovanje industrije elektronskih aparata i medicinske opreme koja se koristi u onkologiji. Najčuveniji proizvođač ove opreme (Čije se cene po aparatu iskazuju milonima dolara) su: „Simens" (Nemačka), „Varian" (SAD-V. Britanija), „Nukleotron" (Holandija) i, „Dženeral elektronik" (SAD).

Osim zračne terapije, u savremenoj onkologiji se koristi i hemioterapija, za koju radi veliki broj gigantskih farmaceutskih kompanija: „Hekst" (Hemačka), „Holman Laroš" (Švajcarska), „Bristol Majers" (SAD), „Lili" (SAD), „Apdžon" (V. Britanija), „Clakso" (SAD), „Rože Beton" (Francuska) i „farmitalija"(Italija).

Dodatna oprema koja obezbeđuje kontrolu kvaliteta radioterapije merenjem doze zračenja koju emituje mašina a treba da primi čovek, predstavljena je lutkom čiji sastav .odgovara" sastavu ljudskog tela . Zove se Humanoid Fantom

GLAVA XXXIII

SVETSKA VLADA

Jedna od najočitijih razlika između takozvanih „konzervativaca" i takozvanih „liberala" počiva u načinu njihovog gledanja na pitanja čovekovog odnosa prema svetu.

U osnovnim crtama, razlika bi mogla da se predstavi ovako:

KONZERVATIVNA POZICIJA: Konzervativci se pozivaju na duhovnu prirodu čoveka, verujući da se njegovi problemi javljaju zbog same prirode čoveka. Rešenja svetskih problema leže u promeni čoveka.

LIBERALNA POZICIJA: Liberali se pozivaju na materijalističku prirodu čoveka, verujući da se njegovi problemi javljaju zbog okruženja u kojem živi. Prema liberalima, rešenje problema leži u promeni okruženja.

Krajnji aparat za potpunu kontrolu čovekovog okruženja je jedna svetska vlada. Današnja organizacija sveta- koji je podeljen na države- postaje očigledna prepreka na putu ka takvim promenama.

Ovo je bio program i cilj svake organizacije i pojedinca o kojima smo govorili u ovoj knjizi, još od osnivanja Iluminata.

Različiti znaci koji se pojavljuju daju nam na znanje da je cilj tih planera- Svetska vlada- pred samim ostvarenjem.

Roj M. Eš (Roy M. Ash),službenik Odeljenja za upravljanje i budžet u Niksonovoj administraciji, 18. maja 1972. dao je vremensku odrednicu u kojoj će se, kako nam se čini, začeti Svetska vlada: „U sledeće dve decenije (dakle negde do 1992) biće uspostavljen institucioni okvir za Svetsku ekonomsku zajednicu... kada će aspekti suvereniteta biti preneseni na nadnacionalnu vlast."[1]

Džejms P. Varburg, je u svojoj knjizi *Zapad u krizi,* takođe podržao potrebu za jednom svetskom vladom: „Svetski poredak bez svetskog zakona je jedan anahronizam; pošto današnji rat znači uništenje civilizacije, svet koji propusti da uspostavi vladavinu zakona nad nacijama-državama ne može još dugo postojati. Mi živimo u opasnom periodu prelaska iz ere punog suvereniteta nacije-države u eru Svetske vlade."[2]

Varbug je 17. februara 1950. pred Senatskim komitetom objasnio i kako će narodi sveta dobiti ovu globalnu vladu: „Imaćemo Svetsku vladu, svidelo se to vama ili ne, konsenzusom ili silom."[3]

U planovima za formiranje ovakve nadnacionalne vlade, svoje mesto, naravno, ima i svetska policija. Istoričar Arnold Tojnbi (Arnold Toynbee) je objasnio potrebu za ovakvom policijom: „Približavmo se tački na kojoj će jedina efikasna skala za operacije od iole većeg značaja biti globalna skala. Lokalne države moraju biti lišene svog suvereniteta i podređene suverenitetu globalne Svetske vlade. Smatram da će svetska država još uvek imati potrebu za naoružanjem i policijom i da će Svetska vlada morati da pod svojom komandom ima dovoljno sile kojom će biti u stanju da nametne mir."[4]

Ubediti narode sveta da se odreknu nacionalnog suvereniteta i predaju ga u ruke Svetskoj vladi je zaista monumentalan zadatak. Planeri, međutim, ne smataju da je taj cilj neostvariv. Doktor Brok Čizolm (Brock Chisolm), direktor Svetske zdravstvene organizacije, sagledao je problem i ponudio rešenje:

„Da bismo stigli do Svetske vlade, neophodno je iz svesti ljudi ukloniti njihov individualizam, odanost porodičnoj tradiciji, nacionalnom patriotizmu i verskim dogmama... Mi smo progutali sve vrste otrovnih uverenja kojima su nas hranili naši roditelji, naši učitelji u školama, naši političari, naši sveštenici, naše novine i svi ostali koji su imali interes da nas kontrolišu. Reinterpretacija i eventualno iskorenjivanje koncepta dobrog i lošeg, koji je bio osnova vaspitavanja dece, zamena vere inteligentnim i racionalnim mišljenjem kod starijih ljudi, to su ciljevi... na kojima treba zasnovati promene u ljudskom ponašanju."[5]

Pored uništavanja čovekove odanosti porodici, naciji i veri, on se mora naterati da poveruje da je manje bolje nego više. Životni standard ljudi u bogatim državama mora biti redukovan. To će biti učinjeno sporim, postepenim procesom pripremanja građana bogatijih država da žive sa manjim delom onoga što su proizveli.

Ovakav stav obznanio je 1975. godine Džon Nouls (John Knowles), predsednik Rokfelerove fondacije, u redovnom godišnjem izveštaju ove organizacije: „Siguran sam u jednu stvar– više nije uvek bolje.

Mi smo jedan svet, imaćemo jednu budućnost – bolju ili lošiju – svi mi zajedno. Centralna stvar u

novom etičkom mišljenju, prema kojem se dobija znatno manje, jeste kontrolisani ekonomski rast koji će sačuvati istrošene resurse i omogućiti ravnomerniju distribuciju prihoda i bogatstva..."

„Takođe je neophodno kontrolisati stopu rasta nataliteta i doći, što je brže moguće, do trenutka kada će rast populacije biti na nuli..."[6]

Kada ljudi koji žive u produktivnijim državama jednom budu pripremljeni da žive sa manje prihoda, biće otvoren put da se njihovo bogatstvo deli sa zemljama koje su neproduktivnije. Raspodela bogatstva zove se Novi međunarodni ekonomski poredak, a tu frazu definisao je senator Čarls Persi (Charles Percy), član Saveta za inostrane odnose (CFR):

„Filosofija u pozadini Novog međunarodnog ekonomskog poretka zasnovana je na činjenici da razvijenije i bogatije nacije koriste znatno veći deo Zemljinih resursa... nego što to čine manje razvijenije i siromašnije nacije. Novi poredak poziva na ravnomerniju raspodelu resursa na planeti, među svim narodima i na preraspodelu bogatstva između bogatih i siromašnih država."[7]

U skladu sa ovim programom, 30. marta 1979, državni sekretar Sajrus Vens (takođe član CFR-a) obećao je da će Sjedinjene Države učiniti korak napred u pomaganju država u razvoju, sa ciljem da ubrzaju „progresivno kretanje u pravcu ravnomernijeg i zdravijeg novog međunarodnog ekonomskog poretka."[8]

Stalni napredak u kretanju prema Svetskoj vladi bio je stabilan ne zato što su narodi bogatijih zemalja slobodnom voljom odabrali takav put pošto su čuli argumente obeju strana, već zato što su ih lagali. Dobar primer za ovo je članak koji je aprila 1974. u časopisu „Forin afeirs", glasilu CFR-a, napisao Ričard Gardner (Richard Gardner), jedan od glavnih savetnika predsednika Džimija Kartera, a kasnije i ambasador u Italiji. U članku se kaže da će „kuća svetskog poretka morati da se gradi od dna naviše, pre nego od vrha ka dnu... Poslednji napad na nacionalni suverenitet, koji će ga uništavati deo po deo, biće mnogo uspešniji od staromodnog frontalnog juriša."[9]

U jednom dokumentu, objavljenom 1961, Sjedinjene Države su detaljno isplanirale transfer svojih oružanih snaga pod komandu jedne svetske vlade, u ovom slučaju Ujedinjenih nacija. Taj dokument pod nazivom „Oslobođenje od rata- publikacija Stejt departmenta br. 7277", pod čudnim okolnostima je uklonjen iz svih publikacija nekoliko godina posle objavljivanja, no Amerikanci su ipak imali šansu da ga pročitaju. On je predviđao postepenu predaju svih američkih snaga u ruke svetske policije, i to u tri faze:

- U prvoj fazi značajno bi se redukovala mogućnost država da vode ratove, smanjivanjem obima njihovih oružanih snaga; drugo, nuklearni kapaciteti smanjili bi se ugovorima o nuklearnom razoružanju; treće, ojačale bi se snage Ujedinjenih nacija za „održavanje mira".

- Druga faza donela bi novo značajno smanjenje oružanih snaga država, a uspostavile bi se i stalne mirovne trupe unutar Ujedinjenih nacija.

- Treća faza ostavila bi državama samo onoliko snaga koliko bi im bilo dovoljno da održavaju unutrašnji red, ali bi Sjedinjene Države obezbedile ljudstvo za mirovne trupe Ujedinjenih nacija.

Ovaj transfer značio bi da bi generalni sekretar Ujedinjenih nacija postao glavnokomandujući oružanih snaga Sjedinjenih Država, što je u potpunoj suprotnosti sa Ustavom SAD. Generalni sekretar bi zatim mogao da prepusti komandovanje ovim novim trupama za održavanje mira svom podsekretaru, koji je nadležan za sve vojne poslove, podsekretaru zaduženom za poslove politike i poslove Saveta bezbednosti. Ovu ključnu poziciju od samog osnivanja Ujedinjenih nacija držali su isključivo predstavnici Sovjetskog Saveza ili predstavnici komunističkih zemalja pod sovjetskom kontrolom. (To je ista ona policija koju su držali Sovjeti za vreme Korejskog rata, kojoj je morao da šalje izveštaje i general Daglas Mak Artur).

Budući da narod Amerike još nije potpuno spreman da se preda u ruke Ujedinjenih nacija, ovaj Izveštaj je, kao što smo već pomenuli, povučen iz opticaja i javljeno je da je povučen iz štampe. Ali ljudi koji se zalažu da Sjedinjene Države postanu deo Svetske vlade nisu se zaustavili. Sledeća tačka ovog programa odigrala se 30. januara 1976. kada je Veće za svetske poslove (World Affairs Council) objavilo „Deklaraciju o međuzavisnosti". Ovaj dokument potpisalo je 126 američkih senatora i predstavnika, od kojih su osmorica kasnije objavili da povlače svoj potpis, odnosno da su njihova imena upotrebljena bez njihovog znanja.

Bivši senator Džozef P. Klark (Joseph P. Clark), član Veća za svetske poslove, pokušao je da objasni zbog čega je bila neophodna ova Deklaracija:

„Obim, domet i složenost vlasti se povećavaju- i to će se nastaviti. Ja ću braniti svoj stav da je ova ekspanzija dobra- a ne loša. Mi smo, svakako, došli do tačke kada možemo konačno da kažemo- da Džeferson nije bio u pravu: nije najbolja vlast ona koja najmanje vlada (Džeferson je rekao: Najbolja je ona vlast koja najmanje vlada.) Greška u Džefersonovom obrazloženju je pretpostavka da povećanje obima vlasti vodi ograničavanju ličnih sloboda. To jednostavno nije istina."[10]

Deklaracija koju je podržao gospodin Klark glasi:

„Pre dve stotine godina, naši preci stvorili su novu naciju; mi sada moramo da se udružimo sa drugim da bismo stvorili Novi svetski poredak. Da bi se Novi svetski poredak uspostavio... neophodno je da se čovečanstvo oslobodi ograničenja koje donose nacionalne presude.. Mi potvrđujemo da je ekonomija svih država neraskidivo vezana i da ni jedna država ne može još dugo održavati svoje proizvodne procese i svoj monetarni sistem bez priznavanja neophodnosti sporazumne regulacije od strane međunarodnih vlasti. Pozivamo sve nacije da ojačaju Ujedinjene nacije... i druge institucije svetskog poretka...[11]

Jedna od onih koji su odbili da potpišu ovu deklaraciju bila je kongresna predstavnica Mardžori Holt (Marjorie Holt), koja je izjavila: „Deklaracija poziva na predaju našeg nacionalnog suvereniteta međunarodnim organizacijama. Ona objavljuje da našu ekonomiju treba da regulišu međunarodne vlasti. Ona predlaže da uđemo u Novi svetski poredak koji će preraspodeliti bogatstvo koje je stekao narod Amerike".[12]

Svetska vlada se približava.

Novi međunarodni poredak je na dohvat ruke.

---

[1] „The Review of the News" (May 2,1973), str. 39.
[2] Džejms P. Varburg: Zapad u krizi, str. 30.
[3] „American Opinion" (January, 1972), str. 69.
[4] „The Review of the News" (May 18,1977), str. 60.
[5] „The Utah Independent" (September ,1977).
[6] „American Opinion" (February, 1977), str. 20.
[7] „American Opinion" (January.1975),str. 25.
[8] „The Review of the News" (April 11,1979), str. 15.
[9] „American Opinion" (April, 1977), str. 20.
[10] „The Reviewe of the News" (April 7,1976), str. 33.
[11] „Don Bell Reports" (January 30,1976), 2.
[12] „Don Bell Reports" (January 30,1976), 1.

Zvanično potpisivanje Rimskog dogovora 25. marta 1957.o osnivanju Evropske ekonomske zajednice. Njene članice su prihvatile različite mere koje su donete u cilju stvaranja carinske unije i ostvarenja privrednog i trgovinskog jedinstva. Formiranje EEZ-a je trebalo da bude jedna od etapa u stvaranju Svetske vlade.

PENTAGON- monumentalno petougaono zdanje u blizini Vašingtona u kojem su smeštene sve rukovodeće ustanove SAD. Ovaj arhitektonski kompleks je izgrađen u obliku drevnog simbola PENTAGRAMA, koji sugeriše savršene ideje i moć stvorenu sintezom komplementarnih sila. Prema Paracelzusu, pentagram je jedan od znakova najveće moći, Od vremena Pitagorejaca, pentagram je smatran jednim od ključeva koji otvaraju put do Tajne. Ovaj simbol ima i oblik petokrake zvezde (petougao se debija spajanjem njenih krakova linijom), koja se u masonskoj tradiciji naziva „Plamenom zvezdom".

VAŠINCTON- Bela kuća
Na dominirajućem obelisku, koji simbolizuje moć, jasno je uočljiva piramida.

Zgrado Ujedinjenih nacija u Njujorku

JEDAN OD PRVIH PLAKATA UN

.

GLAVA XXXIV

MIR

Krajnji cilj Zavere je da se svet primora da živi u miru, pod vlašću Svetske vlade. Međutim, planerima se tu javlja problem: oni su do sada koristili rat kao sredstvo za kontrolu nad ljudima. Sada se suočavaju sa dilemom kako da kontrolišu ljude u doba mira.

Ovim pitanjem detaljno su se bavili ljudi koji su napisali *Izveštaj sa Gvozdene planine.* Oni su predvideli da će doći dan kada će morati da osmisle posebne programe koji će biti način da se kontrolišu ljudi u periodu mira. To im je bilo prilično strano, pošto su do tada razmišljali jedino načinom da je najefikasnije sredstvo kontrole- izazivanje rata.

Izdvojili su glavni problem: „Životvoma zamena za rat kao društveni sistem ne može biti puka simbolička šarada. Ona mora u sebi sadržati realnu pretnju o pojedinačnom uništenju, i to u razmerama koje su u skladu sa veličinom i složenošću savremenih društvenih sistema. Sve dok ona ne obezbedi uverljivu, život ili smrt pretnju, ona neće moći da zameni društveno-organizujuću funkciju rata."[1]

Pošto je problem izdvojen, sledeći korak bio je da se pronađu odgovarajuća rešenja. Ova rešenja morala su da budu zamena za istinske funkcije rata, one funkcije koje služe da bi se ljudi mogli kontrolisati u ratna vremena.

Prvo, ovi „surogati" ili zamene za prave ciljeve rata moraju zadovoljiti dva osnovna kriterijuma:

1. moraju biti rasipnički i
2. moraju delovati izvan normalnog sistema nabavke i potražnje.

Ovaj drugi kriterijum znači da „surogati" ne smeju biti dostupni svesti naroda. Drugim rečima, narod ne srne da dođe u poziciju da zahteva da Vlada obustavi trošenje njihovog novca na tako rasipnički način.

Evo zamena koju su ponudili pisci *Izveštaja sa Gvozdene planine:*

1. potpuna garancija vlasti za medicinsku zaštitu za sve građane;
2. omogućavanje svima da dođu do profesionalne diplome kroz sistem obrazovanja;
3. obezbeđivanje prostranog stambenog prostora za sve;
4. masovni javni prevoz;
5. garantovani godišnji prihod;
6. serija gigantskih programa svemirskih istraživanja sa nedostižnim ciljevima;
7. pretnja masovnim zagađenjem prirode kao glavnom opasnošću po opstanak svih oblika života;
8. ponovno uvođenje ropstva putem nekih oblika vojne službe;
9. univerzalni zahtev da rađanje bude ograničeno na produkte veštačkog oplođenja, tako što će se u pijacu vodu ubacivati neškodljivi preparati koji izazivaju sterilitet i koje je odobrila Vlada i
10. program socijalnog blagostanja.

Ključna tačka ove studije bila je da „obim potrošnje... (u američkoj ekonomiji) ne sme biti manji

od 10 odsto od ukupnog bruto nacionalnog dohotka."[2]

(U broju časopisa „U. S. News and World Report" od 11. maja 1981. nalazi se grafikon koji pokazuje da federalna vlada od 1980. godine troši 22,9% bruto nacionalnog dohotka. To znači, prema *Izveštaju sa Gvozdene planine,* da federalna vlada može lako da potroši polovinu svog godišnjeg prihoda na namerno rasipnički način.)

Izveštaj zaključuje: „da do sada nisu bile urađene kvalitetne studije koje bi imale cilj da odrede... minimalni nivo uništenja populacije, koji bi bio neophodan da se održi verodostojnost ratne pretnje, u različitim političkim uslovima" i „optimalna ciklična frekvencija 'lokalnih' ratova pod najrazličitijim okolnostima istorijskih odnosa" (različiti savezi u politici „balansa moći").

Sve ovo znači da oni još nisu odredili samo to koliko će često planirati ratove, i koliko ljudi u njima treba da pogine da bi se uspešno kontrolisale populacije država umešanih u rat.

Posmatraču koji imalo drži do morala izgleda neverovatno da je ljudski um mogao da dođe do tako monstruoznih ideja kao što su namerno izazivanje ciklusa rata i mira u svrhu kontrolisanja ljudi, ili rasipničko trošenje Vlade u cilju kontrolisanja poreskih platiša.

Sada čitalac može da shvati zbog čega je američka vlada trošila novac svojih poreskih obveznika na finansiranje:

- studije o polnim ćelijama centralnoameričkih žaba;
- istraživanja krvnih grupa poljskih svinja rase „zlotinka";
- studije o nemačkim bubašvabama i
- studije o načinu ronjenja foka.[3]

Verovatno je sada jasno zašto ništa nije učinjeno kada je „Junajted pres" objavio istraživanje iz kojeg se vidi da Sjedinjene Države bacaju 10 milijardi dolara na rasipničko trošenje od strane vlasti.[4]

Ovakva vlast je stvorena da bi *rasipala* novac.

---

[1] *1zveštaj sa Gvozdene planine, str. 47.*
[2] *Ibid., str. 58.*
[3] *„The Review of the News" (July 4,1973), str. 28.*
[4] *„The Oregon Journal" (April 25,1969), str. 5.*

GLAVA XXXV

HUMANIZAM

Obično se veruje da škola ima cilj da nauči decu da čitaju, pišu i računaju. No, oni koji tako misle, grdno se varaju.

Obrazovanje ima daleko važnijih funkcija.

Godine 1979, u San Francisku, majka jednog učenika koji je završio srednju školu tužila je nadležni okrug zbog toga što je njen sin, posle 12 godina javnog „obrazovanja", jedva sposoban da čita i da piše. Sud je, međutim, presudio da Okrug nije odgovoran za to, jer je „Sama pedagoška nauka opterećena razlikama u suprotstavljenim teorijama."[1]

Stoga- pošto niko ne zna šta je to obrazovanje, ili šta mu je cilj- Okrug ne može da bude proglašen odgovornim zbog toga što škole pod njegovom jurisdikcijom nije naučila dete čitanju i pisanju, ili bilo čemu drugom iz te oblasti.

Jedan od razloga ovako žalosnog stanja „nauke" zvane „obrazovanje", leži u postupnom uvođenju u školski sistem religijske filosofije, poznate kao „sekularni humanizam".

Rene Vormser (Rene Wormser), glavni savetnik Risijevog komiteta za ispitivanje fondacija oslobođenih poreza (Reece Committee Investigating Tax Free Foundations), izjavio je da dokazi prikupljeni tokom istrage „navode na zaključak da zaista postoji neka vrsta zavere među vodećim „edukatorima" u Sjedinjenim Državama, koja ima za cilj da se uspostavi socijalizam putem korišćenja našeg školskog sistema. Taj pokret... je obilno finansiran od strane vodećih fondacija...

Gospodin Norman Dad, bivši direktor Kongresnog komiteta, ukazao je na izvor novih nastojanja prilikom svedočenja pred Zakonodavnim komitetom države Ilinois, 1978. godine. Govorio je o visokim službenicima Karnegijeve zadužbine za međunarodni mir (Carnegie Endowment for International Peace), koji su shvatili da „... moraju da kontrolišu obrazovanje u ovoj zemlji. Tako su se obratili Rokfelerovoj fondaciji sa predlogom da između sebe podele obavljanje ovog zadatka.

Karnegijeva zadužbina, po ovom njihovom dogovoru, preuzima one vidove obrazovanja koji u sebi imaju ponešto od međunarodnog značaja, dok Rokfelerova fondacija preuzima delove obrazovanja koji su isključivo domaćeg karaktera."[3]

Kongresmen Judžin Koks (Eugen Cox) potvrdio je na svedočenju ove zaključke gospodina Dada: „Fondovi Rokfelerove organizacije korišćeni su da bi se finansirali pojedinci i organizacije čiji je posao bio da dovuku komunizam u privatne i javne škole ove zemlje..."[4]

Planeri su se, međutim, suočili s jednom ogromnom teškoćom. Američka javnost nije bila spremna da prihvati uvođenje komunizma u školski sistem ove zemlje. Napravljen je plan da se promeni ime ali ne i suštinska filosofija, tako da obmanuti narod ipak dozvoli da mu u škole uđe ono što planeri žele.

Novo ime za komunističku filosofiju postalo je sekularni humanizam.

Prema definiciji iz rečnika, „sekularno" se objašnjava kao „nešto od, ili u vezi sa svetovnim stvarima, dakle različito od stvari u vezi sa Crkvom i religijom; ovozemaljsko".

Američko humanističko udruženje (American Humanist Association) definisala je humanizam kao „verovanje da čovek sam oblikuje svoju sudbinu. On je konstruktivna filosofija, neteistička religija, način života."

Zapažate da je humanizam, sudeći prema navodima iz njegovih izvora, i religija, i način života, i novi pogled na svet.

Karl Marks je bio jedan od prvih koji je povezao komunističku filosofiju sa filosofijom humanizma, kada je izjavio: „Komunizam, kao potpuno razvijeni naturalizam, predstavlja hamanizam..."[5] I Još i ovo: „Humanizam je poricanje Boga i potpuna afirmacija čoveka... Humanizam nije ništa drugo do marksizam."[6]

U novom programu Komunističke partije SAD iz 1970. godine piše sledeće: „Marksizam nije

samo racionalan, on je i humanistički u najdubljem smislu te reči."[7]

Ser Džulijen Haksli, poznati naučnik, napisao je: „Koristim reč humanista da bih opisao nekoga ko veruje da je čovek isto toliko prirodni fenomen kao što su to biljka ili životinja; da njegovo telo, um i duša nisu natprirodno stvoreni, već su produkti evolucije i da on nije pod kontrolom ili vodstvom bilo kakvog natprirodnog bića, ili više njih, već da mora da se osloni na sebe i sopstvene snage."

Humanistička filosofija i religija nisu nove, ali su formalno dobile svoj okvir 1933. godine, kada je grupa naučnika, obrazovnih radnika, sveštenika, pisaca i drugih, objavila „Humanistički manifest". Ovaj dokument sastoji se iz tri paragrafa i 15 tačaka koje detaljno obrazlažu pozicije ove religije i filosofije.

Izvode koje ćemo vam citirati nedvosmisleno otkrivaju u šta veruju humanisti:

„Došlo je vreme za sveobuhvatno sagledavanje radikalnih promena u religijskim verovanjima širom savremenog sveta. Nauka i ekonomske promene razorile su stara verovanja. Sve religije sveta su prinuđene da se usklađuju sa novim uslovima koje su stvorili ogromni napreci u znanju i iskustvu. Na svakom polju ljudske aktivnosti, vitalna kretanja usmerena su u pravcu smelog i eksplicitnog humanizma. Stoga mi potvrđujemo sledeće: *Prvo:* Religiozni humanisti smatraju Univerzum samoopstojnim a ne stvarnim. *Drugo:* Humanizam veruje da je čovek deo prirode i da se razvio kao rezultat stalnog progresa. *Šesto:* Ubeđeni smo da je prošlo vreme teizma (verovanja u Tvorca). *Četrnaesto:* Humanisti su čvrsto ubeđeni da se postojeće gramzivo i profitno orijentisano društvo pokazalo kao neadekvatno. Mora biti uspostavljen socijalizovani i kooperativni ekonomski poredak koji bi okončao gramzivost i omogućio raspodelu sredstava za život."[9]

Kratko razjašnjenje ovih tvrdnji otkriće nam pravu prirodu humanizma.

Prva tačka zastupa stav da je Univerzum oduvek postojao i da nije stvoren. Dakle, nema potrebe za Tvorcem.

Druga tačka se zalaže za verovanje u evoluciju kao istoriju nastanka čoveka za verovanje da se čovek izdigao ni iz čega, što je posledica njegove stalne bitke sa okruženjem.

Šesta tačka kaže da humanisti veruju da je prošlo vreme teizma (verovanja u Boga ili bogove). Oni, dakle, veruju da, pošto nema Tvorca, nema ni potrebe da se u njega veruje. Humanisti su ateisti.

A u četrnaestoj tački iznose svoja verovanja da je sistem slobodnog preduzetništva neodgovarajući i da mora biti zamenjen komunističkim sistemom prinudne deobe svih dobara koja se proizvedu u društvu.

Tako su humanisti, koji su potpisali Manifest 1933. godine, svoju filosofiju postavili na tri noge. Oni su evolucionisti, ateisti i komunisti.

Njihova uverenja su potpuno u skladu s filosofijom Vajshaupta, Marksa i Lenjina.

Najvažnija činjenica u vezi sa ovim Manifestom je da je među trideset četiri potpisnika iz 1933. godine bio i Džon Djui (John Dewey), takozvani „otac progresivnog obrazovanja". Mesto gospodina Djuija u našem obrazovanju otkriveno je 1974. godine, kada je časopis „Setrdej rivju" proslavljao 50 godina postojanja. Časopis je sproveo anketu medu najpoznatijim ličnostima iz javnog života, tražeći da svako od njih navede koga smatra najistaknutijom osobom u poslu kojim se bavi.

Po najpoznatijim pregaocima na polju obrazovanja, „Setrdej rivju" je za najistaknutiju osobu američkog obrazovanja u poslednjih 50 godina (od 1924. do 1974) proglasio Džona Djuija, humanistu.

Jedan od učesnika u anketi rekao je o profesoru Djuiju sledeće: „Ni jedan čovek nije više uticao na mišljenje obrazovnih radnika u ovoj zemlji."

Džon Djui je svoje poglede obznanio serijom knjiga i publikacija tokom rada u obrazovnom sistemu. Jedna od njegovih proklamacija sadrži osnovne stavove o Bogu i religiji. Napisao je: „Nema Boga i nema duše. Dakle, nema potrebe za rekvizitima tradicionalne religije. Bez dogme i verovanja, i nepromenjiva istina je mrtva i sahranjena. Nema mesta za krute prirodne zakone ili stalne apsolute."[10]

Ovde Djui iznosi svoje poglede na dve važne teme:

1. na pitanje o istini i
2. na pitanje o moralnim aspolutima.

Djuijev stav da je „nepromenljiva istina mrtva", suprotstavlja se elementarnoj ljudskoj logici. „Nepromenljivo" znači da se nešto ne može promeniti, a reč „istina" znači da je to „ustanovljena činjenica". Kako nešto što je „nepromenjiva" služi ustanovljena činjenica" može biti mrtva, očigledno, nije interesovala Djuija.

Svojim drugim stavom o odsustvu čvrstih moralnih apsoluta, Djui se poistovetio sa komunističkim razmišljanjima. I Lenjin je slično govorio o moralu: „Mi, svakako, kažemo da ne verujemo u

Boga. Ne verujemo u večnu moralnost. Moral je taj koji služi uništenju starog društva." I dalje: „Moralno je sve što je neophodno za uništenje starog cksploatatorskog društvenog poretka i za ujedinjenje proletarijata."[11]

Lenjin je označio religiju kao izvor čovekove moralnosti. Napisao je: „Moramo se boriti protiv religije. Dole s religijom! Živeo ateizam! Širenje ateizma je naš glavni zadatak. Komunizam ukida večne istine. On ukida svaku religiju i moralnost."[12]

Pitanje kako se može ukinuti nešto što je nepromenjivo, apsolutno ili večno, promaklo je Lenjinu, a očigledno i Djuiju. Njih dvojica pokušali su da unište dve institucije koje nas uče moralnosti: porodicu i Crkvu. Kada bi jednom to učinili, onda bi bilo moguće ponuditi čovečanstvu alternativu: „novi moral".

Ovakav način mišljenja postupno je napredovao i razvio se u ono što danas nazivamo „situacionom etikom". Ona uči da moral određuje pojedinac i situacija u kojoj se on nalazi. Izraženo je na sledeći način:

„Ono što je dobro za mene, može biti zlo za tebe ono što je dobro učiniti u jednom trenutku, može biti loše u drugom."[13]

I „... ono što je najpoželjnije u datoj situaciji je ispravna i dobra stvar. To nije zlo koje se može oprostiti, već pozitivno dobro."[14]

Profesor Džon Flečer (John Fletcher), teolog Episkopalne crkve, napisao je knjigu na temu situacione etike. Iz nje je i sledeći citat: „Za mene ne postoje pravila, nikakva pravila. Sve je dobro, i ispravno i loše – zavisno od situacije. Ono što je loše u nekim slučajevima, biće dobro u drugim. I ovakav pristup je zaista prava revolucija morala."[15]

To je zaista revolucija morala! Taj novi moral poklapa se sa ekonomskim učenjima komunizma, naučnim teorijama evolucije i religijskim teorijama ateizma.

Mali zaokret u moralnosti situacione etike izrazio je poznati pisac Ernest Hemigvej (Ernest Hemingway): „Znam samo da je moralno ono posle čega se osećaš dobro a nemoralno ono posle čega se osećaš loše". (Hemingvej nam jedino nije objasnio kako bi racionalizovao akcije sumanutog ubice koji ubija zato što mu to predstavlja „zadovoljstvo". Zanimljivo bi bilo videti kako bi gospodin Hemingvej reagovao ukoliko bi neko takav „u potrazi za zadovoljstvom" pokušao da oduzme njegov život.)

Moralnost znana kao situaciona etika izopačila je i predavanja o seksualnom obrazovanju u američkim školama. Bilo je mnogo slučajeva tužbi gnevnih roditelja. U San Frandsku je jedan *ad hoc* komitet, sastavljen od roditelja i nastavnika, podneo tužbu protiv Odbora za obrazovanje države Kalifornija, sa zahtevom da obustavi predavanja o seksualnom životu, jer se deca uče da nema dobrih i loših stvari.

Advokat ove grupe rekao je na sudu: „Ova vrsta učenja sumirana je u rečenici koja se nalazi u nastavničkom priručniku, a u kojoj se kaže: „Nadamo se da ste naučili da nema dobrih i loših odgovora. Svaka osoba ima svoje stanovište koje je za nju ispravno."[17]

Mnogi optužuju podučavanje u seksualnom obrazovanju, u kojem „nema dobrih i loših stvari", za visoku stopu samoubistava među mladima. Mladog čoveka uče da je dobro sve ono što poželi i što učini a što mu donosi zadovoljstvo. A onda, kada nešto učini, isto ono društvo koje ga je tome naučilo počne da ga kažnjava. Kod mladog čoveka ovo izaziva nepromostive probleme i neretko on bira samoubistvo kao jedino rešenje ovih protivrečnosti.

Pisac Oldous Haksli (Aldous Huxley) je u knjizi *Vrli novi svet,* objavljenoj 1948, objasnio da seksualne slobode nisu u neskladu sa zamislima planera: „Kako opadaju političke i ekonomske slobode, seksualna sloboda teži... porastu. A diktator... će dobro učiniti ako tu slobodu podstakne. Uz slobodu sanjarenja pod dejstvom droge, uz filmove i radio, ona će mu pomoći da svede svoje subjekte do poniznosti koja je njihova sudbina."[18]

Humanizam je, dakle, postao nova religija koja bi trebalo da zameni tradicionalnu judaističku i hrišćansku veru. Štaviše, predsednik Američkog humanističkod udruženja Lojd Morin (Lloyd Morain) izjavio je da je humanizam „... religija bez Boga, božanskog otkrovenja i svetih spisa."[19]

Ovakav stav - da je humanizam religija - potvrdio je Vrhovni sud Sjedinjenih Država 1965. godine, kada je u slučaju „SAD protiv Sigera" (Seeger) presudio sledeće: „Humanističko... verovanje, koje se iskreno ispoveda kao religija, treba da dobije zvanično priznanje da je vera, prema Zakonu o posebnim službama."[20]

A u slučaju „Torkejs (Torcase) protiv Votkinsa (Watkins)", sud je doneo ovakvu odluku: „U ovoj zemlji, medu religijama koje podučavaju nečemu što se ne može smatrati verovanjem u postojanje Boga su budizam, taoizam, etička kultura, sekularni humanizam i druge".[21]

Tako, kada je Medlin Marej O'Her (Madly Murray O'Hair) na Vrhovnom sudu zahtevala da se u učionicama u Americi ukinu kratke molitve pre nastave, tobože zbog „razvijanja država i Crkve", ona je, u stvari, zamenjivala jednu religiju drugom: verovanje u Boga verovanjem u humanizam. Gospođa O'Her je

ovo znala, zbog toga što je bila izdavač časopisa „Slobodni humanist" („The Free Humanist") i zato što je bila izabrana u Odbor Američkog humanističkog društva 1965, a zatim ponovo 1973. godine.[22]

I Volter Mondejl (Walter Mondale), potpredsednik u vladi Džimija Kartera i predsednički kandidat 1984, ispoljio je veru u humanističku religiju. Evo šta je izjavio o svojim verovanjima: „Mada se nikada nisam formalno priključio Humanističkom udruženju, mislim da sam članstvo u njemu nasledio. Moj otac je bio humanist i ja sam rastao uz humanističke propovedi. Cela naša porodica je bila pod snažnim uticajem ove tradicije, uključujući i mog brata Lestera, unitarijanskog sveštenika, lidera Pokreta za etničku kulturu i predsednika Društva prijatelja religijskih humanista (Fellowship of Religious Humanists)."[23] (G. Mondejl je član CFR-a i Trilateralne komisije).

Lester Mondejl (Lester Mondale), Volterov stariji brat, potpisnik je prvog „Humanističkog manifesta" iz 1933, i drugog iz 1973. godine.

„Humanistički manifest II" objavljen 40 godina posle prvog Manifesta, uglavnom sledi ista uverenja, ali ovog puta poziva na „... izgradnju svetske zajednice, zasnovane na razvoju sistema svetskih zakona, i na svetski poredak zasnovan na transnacionalnoj federalnoj vlasti."[24]

Svetskoj vladi biće potrebna i svetska religija. Humanisti se dobrovoljno prijavljuju.

---

[1] *„Obrazovanje u SAD" („Education USA", September 24,1979), str. 29.*

[2] *Geri Alen:„ Fondacije" („American Opinion", November, 1969), str. 11.*

[3] *„Bilten" Komiteta za obnovu Ustava („Bulletin", Committee to Restore Constitution, November, 1978), str. 2.*

[4] *Alen Steng: Glumac, str. 117.*

[5] *„The Review of the News" (October 24,1973), str. 49.*

[6] *Kler Čejmbers: Krug Snekus, str. 104.*

[7] *„The Review of the News" (October 24,1973), str. 49.*

[8] *Henri M. Moris: „ jevanđelje stvaranja i antijevandelje evolucije" (Henry M. Morris: „Gosple of Creation and Anti-Gospel of Evolution", „ICR Impacrt" No 25), str. III.*

[9] *Humanistički manifest I i II (Humanist Manifesto I and II,* Buffalo, New York: Prometheus Books 1973), str. 7-11.

[10] *„Obrazovanje" („Education", „Saturday" Review", August 10,1974), str. 84.*

[11] *G. Edvard Grifin: Društvo „Džon Birč", (G. Edward Grifin: This in John Birch Society, Thousand Oaks, California: American Media, 1972) str. 46.*

[12] *Dva sveta, str. 107*

[13] *V. L Vilmharst: Znamenje slobodnog zidarstva, str. 96.*

[14] *„The Review of the News" (June 20,1979), str. 29.*

[15] *Geri Alen: „Koledži" (Gary Allen: „The Colleges", „American Opinion", May 1973), str. 73.*

[16] *„Boston Herald American" (july 19,1978).*

[17] *„Los Angeles Times" (September 13,1981), str. 3, deo I.*

[18] „The Review of the News" (January 19,1977), str. 45.

[19] Kler Čejmbers: *Krug Siekus,* str. 92.

[20] *Ibid.*, str. 93.

[21] Barbara Moris: *Promenite službenike u školama* (Barbara Morris: *Change Agents in Schouls,* Upland, California: The Barbara M. Morris Raport, 1979), str. 19.

[22] *Kler Čejmbers: op. cit, str. 77.*

[21] *Ibid., str. 346.*

[24] *Humanistički manifest I i II, str. 13-31.*

DŽON DJUI (1859-1952), „otac progresivnog obrazovanja", tokom svog aktivnog rada dobijao je mnoge pohvale i priznanja., Nijedan čovek nije više uticao na mišljenje obrazovanih radnika u ovoj zemlji", rečeno je, a on sam je napisao: „Nema Boga i nema duše. Dakle, nema potrebe za rekvizitima tradicionalne religije. Bez dogme i verovanja, i nepromenjiva istina je mrtva i sahranjena. Nema mesta za krute prirodne zakone ili stalne apsolute".

GLAVA XXXVI

OBRAZOVANJE

Obrazovanje je neobično važan segment u pripremi dece za budući život. Tako nam govori i *Biblija.* U Pričama Solomonovim (22:6) kaže se: „Uči dijete prema putu kojim će ići, pa neće odstupiti od njega ni kad ostari."

I Komunistička partija je shvatila da je obrazovanje važno za širenje njene filosofije. Godine 1919, komunisti u Sjedinjenim Državama usvojili su sledeći slogan: „Dajte nam jednu generaciju male dece da ih mi učimo i vaspitavamo dok ne porastu, pa ćemo lako uspostaviti bolješvički oblik sovjetske vlasti."[1]

I Hitler je shvatio značaj obrazovanja. U govoru koji je održao 1939. godine, rekao je: „Kada protivnik kaže: 'Neću preći na vašu stranu', ja mu mirno odgovorim: Tvoje dete već pripada nama. Šta si ti? Ti češ umreti. Tvoji potomci, međutim, sada stoje na novom polju. Uskoro neće poznavati ništa drugo osim ove nove zajednice!"[2]

Nešto ranije, 1937, nemačkom narodu je saopštio: „Ovaj novi Rajh neće dati nikome svoju decu, već će ih uzeti, dati im sopstveno obrazovanje i sam ih odgajati."[3]

Vilijem Z. Foster (William Z. Foster), predsednik Komunističke partije SAD 1932. godine je napisao knjigu *Ka sovjetskoj Americi.* Odabrali smo za vas jedan odeljak u tekstu koji će vam puno toga red: „U sklopu osnovnih mera koje će preduzeti, američka sovjetska vlada će usvojiti i sledeće, što će podstaći kulturnu revoluciju: škole, koledži i univerziteti biće grupisani i biće pod upravom nacionalnog ministarstva za obrazovanje i njegovih ogranaka. Programi će biti revolucionisani, očišćeni od religioznih, patriotskih i sličnih sadržaja buržoaske ideologije."[4]

Foster se saglašava sa učenjima Karla Marksa, koji je u „Komunističkom manifestu", u cilju podsticanja komunizacije najrazvijenijih zemalja,napisao tačku 10, koja glasi:

‚10. Besplatno školovanje za sve..."

Marks je, kao Hitler, Lenjin i Komunistička partija SAD, znao da će onaj ko kontroliše obrazovanje mladih, kontrolisati i ekonomske i socijalne uslove pod kojima će oni živeti. Ukoliko svi budu verovali u iste stvari, neće biti nikakve opozicije komunističkoj državi.

Sve ovo potvrdio je Bertrand Rasel (Bertrand Russejl) pišući o Johanu Fihteu (Johann Fichte), koji je „tvrdio da obrazovanje treba da ima za cilj uništavanje slobodne volje, tako da đaci koji se školuju na taj način postanu nesposobni... da misle drugačije od onog što bi želeli njihovi profesori."[5]

Rasel je ovo objasnio i na drugom mestu: „Propisani način života, usadivanje i zabrane će se kombinovati još od najranijeg doba, da bi se proizvela vrsta karaktera i vrsta verovanja koje će vlasti smatrati poželjnim, tako da bi svaka eventualno ozbiljnija kritika moći bila psihološki nemoguća. Čak i da svi budu bedni, oni će verovati da su srećni, jer će im vlast reći da je to tako."[6]

U jednom izveštaju Udruženja školskih učitelja u okviru Nacionalnog obrazovnog udruženja (National Education Association-NEA), pod naslovom „Obrazovanje u sedamdesetim", kaže se:

„Škole će postati klinike čiji će cilj biti pojedinačni psiho-socijalni tretman učenika, a učitelji će morati da postanu psiho-socijalni terapeuti. U taj sklop biće uključena i biohemijska i psihološka pomoć prilikom učenja, pošto će se eksperimentalno uvoditi lekovi koji će kod učenika poboljšavati kvalitete ličnosti, koncentraciju i pamćenje.

Deca će postati objekti za eksperimente".[7]

Ovi „eksperimenti" sa decom danas se sastoje od primene leka ritaina, koji ima namenu da popravi ponašanje izvesnih učenika.

Nije, međutim, uvek bilo ovako.

Amerikanci u stara vremena nisu davali svoju decu državi da ih ona obrazuje.

Staviše, prve škole u Americi bile su privatne, uglavnom hrišćanske škole, u kojima su decu učili njihovi roditelji ili učitelji koje su roditelji zapošljavali. Prvi udžbenik bila je *Biblija,* a sve troškove školovanja snosili su roditelji koji su želeli da im dete uči ono što oni žele.

Čak su i oci-osnivači Amerike strahovali zbog sigurnosti svoje dece, tako da su prvobitne

instrumente vlasti držali podalje od obrazovanja omladine.

Dejms Medison je, na primer, podigao svoj glas protiv mešanja vlasti u obrazovanje: „Ukoliko Kongres može neograničeno da upotrebljava novac u cilju opšteg blagostanja... on onda može i da nametne učitelje svakoj državi... Moći Kongresa podriće i same osnove, samu prirodu ograničene vlasti, koju je narod uspostavio u Americi."[8]

Ali, čak i u ono vreme, postojale su snage koje su radile na stvaranju državnih, odnosno federalnih planova za školovanje dece u Sjedinjenim Državama.

Prvi zakon u ovom pravcu usvojilo je zakonodavstvo države Masačusets 1642. godine. Ovim zakonom zahtevano je od roditelja da uče svoju decu da čitaju na engleskom jeziku i da uče osnovne religijske principe.[9]

Za ovim zakonom došao je 1647. godine sledeći, koji je nalagao da u gradovima sa više od 50 domaćinstava deca moraju da se uče čitanju i pisanju. Zajednice sa više od 100 porodica, odnosno domaćinstava bile su obavezne da osnuju osnovne škole, koje su predstavljale prve javne škole u Americi.[10]

Tomas Džeferson, koji je svakako bio čovek pomešanih principa, podneo je 1779. godine zakonski predlog da se širom države Virdžinije uspostavi sistem javnih škola, međutim, građani Virdžinije nisu prihvatili njegov predlog, odbivši da glasaju za takav zakon.

Bilo je mnogo istrajnih boraca koji su nastojali da se država i njene vlasti pošto-poto umešaju u proces obrazovanja. Jedan od njih je i „otac socijalizma" Robert Oven (Robert Owen).

Gospodin Oven je bio pristalica dobrovoljnih metoda uveravanja ljudi u delotvornost socijalizma. Kao društveni eksperiment, osnovao je posebnu školu za decu radnika u mlinovima u Nju Lanarku, u Škotskoj. Eksperiment sa obrazovanjem počeo je sa decom uzrasta od svega jedne godine, ali svi njegovi napori da ih nauči socijalizmu su propali, jer je propao i ceo eksperiment.

Gospodin Oven je 1825. godine došao u Sjedinjene Države i tu je započeo novi socijalistički eksperiment, ovoga puta u Nju Harmonikiju, u Indijani. Nazvao ga je „Fokusom prosvetljenog ateizma".[11]

Za svoj eksperiment 1826. godine ponovo je odabrao decu radnika u mlinovima, i ponovo je njegov eksperiment propao.

Tako su svi „oveni" i njihovi sledbenici naučili jednu veliku lekciju: shvatili su da obrazovanje mora da prethodi stvaranju socijalističkog društva. Drugim rečima, narod u Americi još nije bio spreman da prihvati socijalizam, tako da je odlučeno da se krene u promovisanje javnog obrazovanja, kao prvog koraka koji vodi ka socijalizmu.[12] Ovenovci su shvatili da deca moraju biti razdvojena od roditelja da bi mogla valjano da se nauče prednostima socijalističkog sistema. Obrazovni proces treba početi što je ranije moguće- sugeriše se doba od dve godine- i decu obavezno treba razdvojiti od roditelja. Oven je spoznao da su roditelji najznačajnija snaga koja decu uči vrednostima društva i da, ukoliko se želi uspeh socijalizma u SAD, takvu praksu treba obustaviti.

Godine 1829, jedan od Ovenovnih pristalica je izjavio: „Veliki cilj bio je rešiti se hriščanstva i pretvoriti naše crkve u domove nauke. Plan je bio da se uspostave... nacionalne škole iz kojih bi se isključila sva religija, a u kojima bi se podučavalo samo znanju koje se može proveriti čulima i u koje bi svi roditelji bili po zakonu obavezni da pošalju svoju decu..."[13]

Iste te 1829. godine „Ovenovci su se povukli u ilegalu i započeli svoje aktivnosti širom zemlje u formi tajnog društva, s namerom da postignu svoj cilj- univerzalno javno obrazovanje."[14]

Bilo zbog delovanja ovenovaca, bilo zbog delovanja drugih, tek država Masačusets je, samo osm godina kasnije, formirala Odbor za obrazovanje i imenovala Horasa Mana (Horace Mann) za prvog sekretara tog Odbora.

Gospodin Man je proputovao državu uzduž i popreko, stalno propovedajući potrebu za javnim obrazovanjem. Njegovi napori su urodili plodom i to u tolikoj meri da je postao slavan kao „otac američkog javnog obrazovanja."[15]

Man je napisao: „Ono što je bila crkva za srednjovekovnog čoveka, to javna škola mora da postane za demokratskog i racionalnog čoveka. Bog treba da bude zamenjen konceptom opšteg dobra."[16]

Marta 1840, zakonodavnom telu Masačusetsa podnet je zakonski predlog da se ukine Odbor za obrazovanje. Jedan od pristalica ovog projekta rekao je svojim kolegama- zakonodavcima: „Ideja obrazovanja pod kontrolom države... izgleda... kao opasan primer, kojeg se treba plašiti, jer će svaki pokušaj da se sve naše škole i svi naši učitelji podvedu pod jedan model uništiti svu konkurenciju, svo takmičenje, pa čak i duh samog napretka."[17]

Zakonski predlog bio je odbijen.

Današnji kritičari javnog obrazovanja govore otprilike ovako: „Cilj obrazovanja više nije da pruži činjenice i znanje... cilj je... promeniti društvene vrednosti kod deteta, tako da one budu što dalje od vrednosti koje su tradicionalno smatrane nepremostivim, stalnim ili apsolutnim."[18]

Džon Djui se sasvim saglasio sa ovakvim tvrdnjama, izjavivši da škole „preuzimaju aktivnu ulogu u određivanju društvenog poretka u budućnosti jer se učitelji svrstavaju na istu stranu sa snagama napravljenim da obavljaju društvenu kontrolu ekonomskih činjenica."[19]

Djui je svoju karijeru u obrazovanju započeo 1894. godine, kada ga je zaposlio čikaški univerzitet. Tu je on počeo sa svojom „eksperimentalnom ili laboratorijskom školom". U Čikagu se zadržao do 1904, kada je prešao na Tičers koledž pri Univerzitetu Kolumbija. Tamo je ostvario svoj najveći uticaj na polju obrazovanja.

On nikada nije predavao neposredno studentima, već se koncentrisao na podučavanje predavača. Danas, 20 odsto svih direktora škole i 40 odsto svih vodećih nastavnika na koledžima imaju diplome sa Univerzitetu Kolumbija, gde je Djui proveo mnogo godina kao rukovodilac Odseka za obrazovanje.

Djui je imao to zadovoljstvo da podučava četvoricu od petorice braće Rokfeler, uključujući i najpoznatije od njih, Dejvida i Nelsona. Dejvid je posle toga otišao na Čikaški univerzitet, gde je stekao titulu doktora nauka.

Njihov pradeda, Džon D. Rokfeler, osnovao je Generalni odbor za obrazovanje (General Education Board), koji je bio prethodnica današnje Rokfelerove fondacije, sa ciljem da svet obrazovanja uvede među bogataše. Predsednik ovog Odbora, Frederik T. Gejts (Frederick T. Gates), napisao je: „U našim snovima imamo neograničene resurse a ljudi se poslušno predaju našim rukama koje ih oblikuju. Sadašnje konvencije u obrazovanju blede iz naših mozgova i mi, neopterećeni tradicijom, sprovodimo našu dobru volju nad zahvalnim i poslušnim ruralnim narodom..."[20]

Djuijeva lična filosofija, zasnovana na ateizmu, socijalizmu i evoluciji, imala je uticaj na ceo Univerziet Kolumbija, ne samo zahvaljujući radu na obrazovanju. Jedan student sa tog Univerzieta, Vajtekar Čejmbers, koji je kasnije postao član Komunističke partije, o svojim studentskim danima napisao je, između ostalog, i ovo: „Kada sam došao na Univerziet, moji pogledi na život i politiku bili su konzervativni i prolazio sam kroz religiozno iskustvo. U vreme kada sam odlazio, sasvim po svom izboru, više nisam bio konzervativan i nisam imao vere."[21]

Djuijeva odanost socijalizmu i komunizmu postala je očitija 1905. godine, kada je britansko Fabijansko društvo otvorilo svoju američku filijalu, poznatu pod imenom Interuniverzitetsko socijalističko društvo (Intercollegiate Socialist Society). Džon Djui je bio jedan od osnivača. Godine 1921, Društvo je promenilo ime u: Liga za industrijsku demokratiju (League for Industrial Democracy), i obznanilo svoj cilj: „Vaspitavanje za novi društveni poredak zasnovano na proizvodnji u cilju upotrebe, a ne u cilju profita."[22]

Nešto kasnije, Djui je postao predsednik ove Lige.

Krajem 1920. obišao je sovjetsku Rusiju da tamo pomogne u organizaciji marksističkog obrazovnog sistema. Ali čak ni sovjetski komunistički ditkator Staljin nije mogao da toleriše Djuijevo „progresivno obrazovanje", te se vratio u Sjedinjene Države. Djuijevi učenici nisu bili, međutim, toliko srećni, jer ih je Staljin sve proterao u Sibir.[23]

Njegove ideje prihvatila je, zato, američka vlada. Godine 1969, Komisija za mentalno zdravlje i decu izdala je saopštenje, u kojem se kaže: „Škola, kao glavna ustanova za socijalizaciju u zajednici, mora da preuzme direktnu odgovornost za ponašanje dece i sistem vrednosti u dečijem razvoju."[24]

U Sjedinjenim Državama, porodica ili Crkva bile su tradicionalne ustanove koje su decu učile vrednostima u životu. Postalo je očito da se porodična zajednica i verska učenja moraju uništiti, da bi škola postala novi učitelj vrednosti. Komunistička partija je 1968. godine sasvim jasno izložila taj stav: „Noseći teret brige za decu, pojedine majke preuzimaju odgovornost koja zapravo pripada društvu i vlastima."[25]

Tako je glavni problem planera postao kako da uklone majku iz kuće, da bi dete mogla da vaspitava država. Jedno od najboljih oruđa koje planeri u tu svrhu mogu da upotrebe jeste inflacija, koja nagoni muža da pozove i ženu da se uključi u proces sticanja novca za porodicu. To onda otvara dodatni problem u porodici: ko će da brine za dete sada kada ni majka nije kod kuće?

Sada na scenu stupa vlast, dajući rešenje problema koji je sama stvorila: zabrinutoj porodici nudi centre za dnevni boravak dece. 1 tako dete postaje državni štićenik u još mlađem uzrastu nego ranije.

Naravno, i druge organizacije pomažu u razaranju porodice, podstićući majku da napusti dom. Novi pokret za „oslobođenje žene od dosadanih kućnih poslova" ima cilj da ženu odvoji od dece koja time ostaju bez roditeljskog nadzora. Pokret za „oslobođenje žena", ponekad i nesvesno, primorava ženu da napusti dom.

Planeri dodatno opterećuju roditelje koji se odluče da svoju decu daju u privatne škole u kojima se ne uče ateizam, humanizam ili evolucija. Ovakvi roditelji smetaju planerima i čine im mnoge probleme. Jedan od tih problema izneo je bivši predsednik Univerziteta Harvard, Džejms B. Konant Games B. Conant), koji je rekao:

„Verujem da ima razloga našem strahovanju da će dvostruki sistem srednjoškolskog obrazovanja,

bar u nekim državama, zapretiti demokratskom jedinstvu koje obezbeđuju naše javne škole. Konkretno, mislim na želju nekih ljudi da povećaju uticaj i broj privatnih škola.„ Prema mom mišljenju, u našim školama izlazi se u susret svim verama. Što bude više mladih koji pohađaju nezavisne škole, pretnja našem demokratskom jedinstvu će biti veća."

Gospodin Konant jedino nije objasnio na koji to način javne škole izlaze u susret svim verama, kada danas svaki pojedinac ima pravo da zahteva da se iz škole izbaci bilo šta što vređa njegova realigijska ili nereligijska verovanja. Setite se samo izbacivanja molitve iz škola zato što je to vređalo ateistu Medlin Morej O'Her.

Ovakvu situaciju, koja baš svakome omogućava da zahteva uklanjanje iz škole elemenata koji vređaju njegova „religijska osećanja", još 1887. je opisao sveštenik A. A. Hodž (A. A. Hodge):

„Demonstrirani vam kako bi to izgledalo ako bi svako u državi imao pravo da iz javnosti ukloni sve ono u šta ne veruje. Onaj ko najviše veruje morao bi da popusti pred onim koji veruje manje, a onda bi taj koji veruje manje morao da popusti pred onim koji apsolutno ne veruje ni malo, bez obzira na to koliko bi ta manjina ateista i agnostika mogla da bude minorna. Očigledno je da bi po ovoj shemi, ukoliko bi se ona dosledno sprovodila širom Sjedinjenih Država, naš državni sistem narodnog obrazovanja bio najefikasniji i najširi instrument propagiranja ateizma koji je svet ikada video."[27]

Vlada, naravno, pomaže svima koji žele da eliminišu jedinu opciju preostalu roditeljima koji se brane: privatne škole. Na primer, 20. maja 1979. godine, Vrhovni sud je odbacio zakon po kojem roditelji koji upućuju decu u privatne škole ne treba da plaćaju deo poreza za javne škole. Sada oni plaćaju dvostruko: jednom za javne škole, a drugi put za privatne škole.

Sledeći problem postavljen pred planere bio je: u kojem dobu započeti sa obrazovanjem dece. Predsednik Nacionalnog obrazovnog udruženja (NEA), Džejms Haris (James Harris), založio se u jednom tekstu da „novac koji se sada troši... mora biti učetvorostručen, sa ciljem... da se obezbedi javno obrazovanje dece počev od treće godine starosti."[28]

U izveštaju pod naslovom „Predviđanja za sedamdesete", NEA je nagovestila da početak školovanja treba da se pomera na mlađe godište: „Kada vanškolski i predškolski programi počnu s radom, obrazovni radnici preduzeće formalnu odgovornost za decu koja napune dve godine."[29]

Doktor Robert S. Vud (Robert C. Wood), član Saveta za inostrane odnose (CFR-a) i predsednik Univerzieta Masačusets, urgirao je da se ta granica pomeri još unazad: „Državni obrazovni sistem mora da proširi svoje učenje na decu od jedne do pet godina starosti, zbog toga što porodica ne obavlja svoju funkciju. Ona ne ispunjava svoju obavezu da decu pripremi za školu, i zbog toga program predškolskih ustanova i dnevnih boravaka treba prilagoditi još mlađem uzrastu."[30]

Ne želeći da zaostane, predsednik Ričard Nikson je uzrast pomerio još unazad. On je izjavio „da prvih pet godina života deteta treba da bude period izuzetne i specifične brige od strane države."[31]

Svima koji žele da decu što ranije odvoje od roditelja, svakako će koristiti otkrića jedne organizacije koja se zove Centar za usluge u resursu obrazovanja (Educational Resourse Services Center). Ta ustanova je zaključila da deca u dobu od 4 do 6 meseci mogu da nauče da čitaju, pre nego što nauče da govore ili hodaju?!"[32]

Roditelji koji smatraju da deca pripadaju njima treba da se zamisle nad ovom činjenicom, pre nego što „edukatori" odluče da im otmu dete da bi ga naučili da čita u četvrtom mesecu života.

Sledeće logično pitanje koje nam se nameće jeste: Šta se događa sa roditeljima koji odbiju da decu pošalju u škole koje ih uče nekim sasvim drugim vrednostima?

U jesen 1970. godine, šestoro dece je oduzeto od roditelja i predato domu za staranje zbog toga što su roditelji odbili da ih pošalju u javnu školu u kojoj se predaje „seksualno obrazovanje", što je u sukobu sa njihovim verskim ubedenjima.[33]

Godine 1932, jednom ocu su oduzeli kćerku zato što joj nije dozvoljavao da ide u školu koja se nalazila u delu grada u kojem je cvetao kriminal. Sudija je odlučio da je otac kriv.[34]

I nedavno, avgusta 1981, deca jednog pastora bila su prinuđena da se vrate u školu iz koje ih je on ispisao, tvrdeći da škola izlaže njegovu decu homoseksualizmu i drogama, što je u suprotnosti sa njegovim verskim shvatanjima.[35]

Ovakvo delovanje sasvim je u skladu sa stavom koji je zauzeo Džerman Vajt (German White), službenik u Zavodu za razvoj dece Sjedinjenih Država (U. S. Office of Child Development). On je izjavio: „Roditelji ne bi trebalo da budu nekompetentni, međutim, oni to jesu, i jedini lek je državno uspostavljanje privatnih standarda podizanja dece."[36]

Dakle, ako se smatra da roditelji nisu kompetentni, onda oni nisu u stanju da odgajaju decu, zbog čega za to treba da se pobrine država. Ona će im pronaći nove roditelje.

Ti novi roditelji zovu se učitelji.

Ovi, od države odabrani roditelji svrstani su u dva udruženja. Jedno je NEA (National Education Association), Nacionalno obrazovno udruženje, a drugo AFT, Američka federacija učitelja (American . Federation of Theachers).

Izvršni sekretar NEA-e gotovo dvadeset godina, počev od 1935, bio je Vilard Givens (Wilard Givens), koji je javno izjavio „Ubeđeni smo da danas stojimo na obzorju velike kulture... Ali, da bi se ona dosegla, moraju se učiniti mnoge drastične promene. Umirući *laissez-faire* (odnosno sistem slobodnog preduzetništva) mora biti potpuno uništen, i svi mi, uključujući i vlasnike, moramo biti podvrgnuti u velikom stepenu društvenoj kontroli."[37]

Ovo udruženje se u prošlosti energično zalagalo za neke stvari koje ovde nabrajamo:

1. obrazovanje mladih za globalnu zajednicu;
2. promovisanje snažnijih Ujedinjenih nacija;
3. promovisanje Deklaracije o međuzavisnosti;
4. suprotstavljanje poreskim olakšicama za školovanje;
5. podrška Državnom zdravstvenom planu (socijalizovano lečenje);
6. suprotstavljanje svakom zakonu koji bi išao u korist privatnih škola;
7. zalaganje za to da osnove (čitanje, pisanje, računanje, istorija, geografija i građansko pravo) ne smeju da okupiraju više od jedne četvrtine đačkog vremena;
8. zalaganje za kontrolu rađanja;
9. zalaganje za sekularni humanizam;
10. otvaranje državnih centara za dnevni boravak dece i
11. podrška povećanju državne pomoći i kontrole nad ško lama.[38]

A evo čemu se NEA suprotstavljala (pored ostalog):

1. lokalnoj kontroli javnih škola;
2. lokalnom finansiranju javnih škola;
3. pregledanju udžbenika od strane roditelja;
4. poreskim programima koji predlažu ukidanje poreza vlasnicima kuća;
5. davanju poreskih olakšica roditeljima koji plaćaju porez i za javno i za privatno školovanje.[39]

Bivša predsednica NEA-e, Ketrin Baret (Katherine Barrett), u jednoj publikaciji koju izdaje NEA, izjavila je: „Učitelj će biti prenosilac vrednosti, filosof. Učitelji više neće biti žrtve promena: mi ćemo biti izvršioci promena."[40]

Lenjin bi se svakako saglasio sa ovakvom konstatacijom. Ostalo je zabeleženo da je rekao: „Samo radikalnim preoblikovanjem podučavanja, organizovanja i vaspitavanja omladine bićemo kadri da obezbedimo da napori mlade generacije dovedu do stvaranja društva koje ie potpuno različito od starog, tj. do stvaranja komunističkog društva."[41]

I za one učitelje koji shvataju šta se događa i koji ne žele da budu deo takvog sistema NEA ima rešenje. Evo saveta za njih: „Učitelji koji su se prilagodili običajima, ostaju bez službe. Oni mogu da nađu ispunjenje predajući stepovanje, međutim, ostajući u učionici, oni štete procesu obrazovanja, deci i samima sebi."[42]

Drugo udruženje je Američka federacija učitelja (AFT). Ova organizacija je još prilikom osnivanja, maja 1937. godine, dobila podršku od Komunističke partije SAD: „Iz ovoga se može videti koliko je značajno formiranje Američke federacije učitelja. Zadatak Komunističke partije mora biti da, prvo i pre svega, podigne klasnu svest učitelja i da ih organizuje... Američka federacija učitelja mora se prvenstveno baviti trenutnim problemima učitelja (plate, prava, akademske slobode, itd.)... Američka federacija učitelja sada započinje najširu zakonodavnu kampanju u cilju obezbeđenja državne pomoći za obrazovanje..." (još 1937!).[43]

Pravu suštinu obrazovanja i njenu povezanost sa humanizmom sumirao je Čarls Frensis Poter (Charles Francis Potter) u knjizi *Humanizam, nova religija:* „Obrazovanje je, tako, najjači saveznik humanizma, a svaka američka javna škola je škola humanizma. Šta mogu da učine teističke nedeljne škole kada se časovi drže samo jednom nedeljno i kada one podučavaju mali broj dece? Šta one mogu da učine da bi obuzdale plimu petodnevnog nedeljnog programa humanističkog učenja?"[44]

Postoji, ipak, još jedna skrivena namena današnjeg obrazovanja. O njoj je govorio doktor Medford Evans: „... državne škole vode politiku da troše novac što je moguće više, a da pruže što je moguće manje znanja. Trošenje novca predstavlja demonstraciju snage, dok držanje učenika u neznanju monopolizuje moć u rukama 'insajdera' u vlasti."[45]

---

[1] *R. M. Vitni: Crveni u Americi (R. M. Whitney: Redi in America, Boston, Los Angeles: Western Islands, 1970), str. 55.*

[2] *Vilijem L. Širen Uspon i pad Trećeg Rajna (William WL Shiren The Rise and Fall of the Third Reich, New York: Simon and Shuster, 1960), str. 249.*

[3] *Ibid., str. 249.*

[4] *„The Review of the News" (September 10,1980), str. 37.*

[5] *Novo obrazovanje: red ili haos {New Education: Order or Chaos, Yorba Linda, California: Granger Graphics Inc.)*

[6] *Džon Steinbeker: Mučitelji dece (John Steinbacken The Child Seducers, Educator Publications, 1970), str. 76.*

[7] *Reportaža Filis Šlefli (Phyllis Schlafly Report, „Utah Independent", December 23, 1976).*

[8] *Reportaža Klion Skousen (W. Cleon Skousen Report, „Utah Independent", June 14,1979).*

[9] *Samjuel Blumental: Da li je noephodno javno obrazovanje? (Samuel Blumenthal: Is Public Education Necessary?, Old Greenwich, Connecticut: The Devin-Adair Company, 1981), str. 10.*

[10] *Ibid.,str.10.*

[11] *Ibid., str. 72.*

[12] *Ibid., str. 79.*

[13] *Ibid., str. 95-96.*

[14] *Ibid., str. 95.*

[15] *Britanska enciklopedija (Encyclopaedia Britannica), XV izdanje, tač. 11, str. 454.* [16] *Filiš Stefli: op. cit.*

[17] *Samjud Blumental, op. cit, str, 227.*

[18] *Džejms S. Hefler: Da li udžbenici škode vašoj deci? (James C. Hefler: Ares Textbooks Harming Your children? Milford, Michigan: Mott Media, 1979), str. 30.*

[19] *Geri Alen: „Novo obrazovanje" (Gary Allen: „New Education", „American Opinion", May, 1971), str. 4.*

[20] *„Obično pismo br. 1" („Occasional Letter No. 1", General Educational Board 1904)*

[21] *Vajtekar Čejmbers: Svedok (Whitaker Chambers: Witness, New York: Random House, 1952) str. 164*

[22] *Geri Alen: „Novo obrazovanje" („American Opinion"), str. 3.*

[23] *Adam Julem: Istorija sovjetske Rusije (Adam Ulam: A History of Soviet Russia, New York: Draeger Publishers, 1971), str. 102.*

[24] *„The Review of the News" (March 9,1977), str. 45.*

[25] *Novi program komunističke partije 9 March 1968), str. 111-136.*

[26] *„American Opinion" (September 1979), str. 53.*

[27] *„American Opinion" (November 1981), str. 45.*

[28] *„NEA, obrazovanje za globalnu zajednicu" („N. E. A., Education For a Global Community", „Freeman Digest"), str. 25.*

[29] *„American Opinion" (May, 1971), str. 17.*

[30] *„The Review of the News" (June 5,1979), str. 60.*

[31] *„American Opinion" (May, 1971), str. 17.*

[32] *„Bebe uče da čitaju" („Gase Teaches Babies to Read", „The Arizona Daily Star", April 17,1982), str. 14 A.*

[33] *„The Review of the News" (May 24,1972), str. 31.*

[34] *„The Review of the News" (May 24,1972), str. 32.*

[35] *„The Arizona Daily Star" (August 19,1981), str. A-7.*

[36] *„The Review of the News" (March 10,1976), str. 47.*

[37] *Gordon V. Drejk: Moć školske table, NEA-pretnja Americi (Crodon V. Drake: Blockboard Power, NEA Threat to America, Tulsa, Oklahoma: Cristian Crusade Publications 1968), str. 14.*

[38] *„Utah Independent" (June 14,1979).*

[39] *„NEA – Obrazovanje za globalnu zajednicu" („Freeman Digest"), str. 1.*

[40] *„N. E. A., Education For a Global Community", „Freeman Digest", str. 29.*

[41] *Geri Alen: „Crveni učitelji" (Gary Allen: „Red Teachers", „American Opinion", February 1970), str. 1.*

[42]„Škola u sedamdesetim i posle: Poziv na akciju" Scholl in 70's and Beyond; Call to Action", National Education Association, Washington D. C., 1971), str. 76.

[43]„Škole i narodni front" („Schools and Peple's Front", „The Communist", New York: The Communist Party of U. S. A., May, 1937), str. 433,442,444.

[44]„New Education: Order of Chaos"

[45]Medford Evans: „Škola" (Medford Evans: „The Schools", „American Opinion", May 1973), str. 34.

EDVIN GULD, biznismen, prevazišaoje opštepoznatu reputaciju njegovog oca-Džeja Gulda, magnata američkih železnica- u stvaranju slike u javnosti o sebi kao veoma brižnog i plemenitog donatora ustanova za školovanje i vaspitanje dece u Americi.

DŽON PIJERPONT MORGAN, mlađi (1867-1943), proširio je očeve poslove i svoje ogromno bogatstvo delom ulagao u pomaganje institucija umetnosti i obrazovanja. Posle njegove smrti, imperijom Morgan rukovode članovi bankarske kuće, povezani sa Prvom nacionalnom bankom u Njujorku i drugim bankama. Dipon de Nemur, koji je sada na čelu ovog Morganovog giganta, kontroliše najveći automobilski koncem ‚Dženeral motors", a poseduje i većinu akcija u mnogim strateškim proizvodnim oblastima: crnoj i obojenoj metalurgiji, elektronici, avio-industriji, javnom informisanju (štampa, radio i TV-stanice), filmu, video-produkciji...

GLAVA XXXVII

POBEDE

Dana 16. novembra 1956. godine, sovjetski komunista Nikita Hruščov obratio se narodu Amerike: „Naše je čvrsto uverenje da će kapitalizam, pre ili kasnije, ustupiti mesto socijalizmu. Svidelo se to vama ili ne, istorija je na našoj strani. Mi ćemo vas pokopati."[1]

Kasnije se delimično ispravio i objasnio na koga je ciljao onim „mi" kada je govorio o pokopavanju Amerike. Nisu to samo Sovjeti. „U Sjedinjenim Državama će se jednoga dana zavijoriti crvena komunistička zastava... nju će podići sam američki narod.

Kada je Vajteker Čejmbers, član Komunistička partije, 1937. godine iz nje izašao, izneo je jednu gotovo proročku tvrdnju: „Napuštamo pobednički svet i krećemo u pravcu poraza."[3]

Mi moramo da odgovorimo na pitanje da li će komunistički zaverenici biti uspešni u svojim nastojanjima da primoraju narod u Americi da podigne „crvenu komunističku zastavu" u ovoj zemlji.

Zavera je pretrpela nekoliko veoma bolnih poraza u novijoj istoriji ove nacije. Ovi porazi možda nisu poznati Amerikancima, jer većina njih i ne zna kakva je bila prava pozadina tih događaja. No, svejedno, bili su to udarci onima koji bi da kolektivizuju Ameriku, a istinske pobede ljudi koji cene svoju slobodu.

Evo tih poraza zaverenika:

1. SOVJETSKA CRNAČKA REPUBLIKA U AMERICI. Prva ideja o uspostavljanju posebne republike za crnce unutar granica SAD javila se u jednoj brošuri iz 1928. godine koja nosi naziv „Problemi američkih crnaca", i čiji je autor Džon Paper (Jonh Pepper), što je samo pseudonim jednog sovjetskog predstavnika, Jozefa Poganija (Joseph Pogany). Staljin je smatrao da postoje mogućnosti da se stvori država unutar teritorije SAD, sa kojom bi Vlada imala problema, pa je poslao Poganija u Ameriku da inicira pokret ka revoluciji i uspostavljanju nove republike.

Drugi sličan pamflet objavljen je 1935. godine. Nosio je naziv „Crnci u sovjetskoj Americi", i izdala ga je Komunistička partija. I on je pozivao na uspostavljanje sovjetske crnačke republike, i na revoluciju kojom bi se sprovela eksproprijacija zemljišta kapitalista. Ta republika trebalo je da bude sastavljena od velikih delova Virdžinije, Južne Karoline, Džordžije, Alabame, Luizijane, Arkanzasa i Tenesija. Pošto bi republika bila stvorena, ona bi se obratila sovjetskoj Rusiji, tražeći od nje da joj prizna pravo na samoopredeljenje.

Jedan od crnaca koji je prozreo šta se ovom revolucijom sprema bio je Mening Džonson (Manning Johnson), koji je bio član Komunističke partije deset godina, pre nego što je istupio iz nje. U toj partiji se uzdigao na najvišu poziciju koju je jedan crnac mogao da dosegne: bio je član Nacionalne crnačke komisije komunističke partije SAD.

Počeo je da sumnja da Komunistička partija, u stvari, uopšte nije zainteresovana da pomogne crncima, već da pokušava da ih gurne u krvavu revoluciju u kojoj bi poginulo čak 5 miliona crnaca.

Godine 1958. napisao je knjigu pod naslovom *Boja, komunizam i zdrav razum,* sa željom da upozori crnce kakve planove za njih sprema Komunistička partija. Gospodin Džonson je svojim životom platio ovaj pokušaj, budući da je umro pod nerazjašnjenim okolnostima, nepunu godinu po objavljivanju knjige.

Još jedan bivši komunista, Leonard Paterson (Leonard Patterson), 18. novembra 1950. je svedočio da se nešto drugo krije iza pokušaja da se uspostavi sovjetska crnačka republika. Upozorio je: „Napustio sam Komunističku partiju zato što sam se uverio... da je ona jedino bila zainteresovana da među crncima promoviše svoje ideje, koje bi komunistima pomogle da stvore uslove za izvođenje proleterske revolucije u Sjedinjenim Državama, kojom bi se silom zbacile vlasti. Krvavim revolucionarnim nasiljem uspostavila bi se sovjetska vlast u nekoj formi diktature proletarijata."[4]

Kako bilo da bilo, tek komunistima nije pošlo za rukom da izvedu revoluciju, i Jug još pripada Sjedinjenim Državama.

2. CIVILNI ODBORI ZA NADGLEDANJE POLICIJE. Namera zaverenika u ovoj zemlji bila je da se započne opcija za stavljanje američ ke policije pod komandu centralnih policijskih snaga koje bi kontrolisala nacionalna vlada. Sredstvo pomoću kojeg bi se ovo postiglo bile bi žalbe o tobožnjoj „policijskoj brutalnosti" koje, širom zemlje, veštački stvaraju komunisti i njihovi simpatizeri.

Plan je bio da se u nekoliko gradova preuzme kontrola procesa istrage nad policajcima optuženim zbog „prekoračenja službenih ovlašćenja", koju su do tada vodile njihove kolege iz policije. Tu kontrolu trebalo je da obavljaju od Vlade odabrani građani. Ovo bi, naravno, dovelo do prenošenja istrage na organe federalne vlasti, koja bi na taj način stekla potpuniju kontrolu nad lokalnim policijskim snagama u celoj zemlji.

Međutim, ovi pokušaji centralizacije lokalnih policijskih odreda propali su, zahvaljujući komitetu koji je dobio naziv „Podržite svoju lokalnu policiju". On je organizovao male ogranke širom Sjedinjenih Dr-

žava koji su proklamovali koncept očuvanja nezavisnosti lokalne policije. Ovaj Komitet osmislio je i bedževe s natpisom „Podržite svoju lokalnu policiju i očuvajte je nezavisnom." Na taj način je, u stvari, obrazovao Amerikance.

3. MARTIN LUTER KING. Jedan od ciljeva Martina Lutera Kinga bio je da podstakne građanski razdor s namerom da podeli narod Amerike.

Kingove napore u ovom pravcu osujetila je, u velikoj meri, jedna hrabra crnkinja po imenu Džulija Braun (Julia Brown). Ona je provela više od devet godina kao član Komunističke partije pre nego što se odlučila da progovori o vezama doktora Kinga s komunističkim pokretom u Sjedinjenim Državama.

Gospođa Braun je rekla: „Nama (u Komunističkoj partiji) je, takođe, rečeno da promovišemo Martina Lutera Kinga, koji će ujediniti crnce i belce... On je dobijao direktive od komunista. Znam za činjenicu da ga komunisti nikada ne bi promovisali, finansirali i podržavali da mu nisu verovali. Potpuno sam uverena da je on znao šta čini."[5]

Ubrzo posle ove njene izjave, formirali su se lokalni komiteti nazvani „Istina o građanskim nemirima" (Truth About Civil Turmoil-TACT), koji su organizovali da gospoda Braun putuje širom zemlje i širi istinu o doktoru Kingu. Štaviše, njeni govori na Jugu bili su tempirani tako da uvek prethode govorima doktora Kinga. Zbog optužbi koje je iznosila, doktor King je počeo da otkazuje svoje nastupe na Jugu, gde god je gospođa Braun govorila pre njega.

4. AMERIČKI POKRET INDIJANACA (AIM). Senatski potkomitet za unutrašnju bezbednost zaključio je da je „Američki pokret Indijanaca" (The American Indian Movement- AJM) „otvoreno revolucionarna organizacija sklona nasilju." Cilj AIM-abio je dvostruk: prvo, AIM je trebalo da stvori nezavisnu indijansku državu unutar granica SAD, a zatim da od Ujedinjenih nacija zatraži prijem u članstvo kao posebna država. To bi iziskivalo razmeštanje trupa Ujedinjenih nacija na američkoj teritoriji, koje bi garantovale granice ove nove države.

Drugi cilj AIM-a otkrio je advokat ovog udruženja Vilijem Kunstler (William Kunstler), prilikom obraćanja svojim klijentima: „Obećavam vam revoluciju do 1976. Bolje je umreti na ulicama nego otići tiho plačući."[6]

Daglas Duram (Douglas Durham), bivši policajac iz De Mejna u Ajovi, uspeo je da se kao „krtica" FBI-a ubaci u sam vrh AIM-a. Ovaj operativac je razotkrio AIM-ove aktivnosti i svedočio o njima: „AIM je bio predvodnik a možda i učesnik u upravljanju komunističkog plana za razbijanje proslave dvestote godišnjice nezavisnosti Amerike, 1976. godine" (dakle, 4. jula 1976).[7]

Novac za ovakve aktivnosti došao je sa različitih strana. Senator Džesi Helms (Jesse Helms) ukazao je 1973. na jedan izvor: „U ključnim trenucima svoga razvoja, AIM-u je davana materijalna i moralna pomoć od strane ove federalne vlade koju napada."[8]

AIM je primio najmanje 400 000 dolara kao poklon od Federalnog odeljenja za ekonomsko osposobljavanje.[9]

Da bi objasnio prave ciljeve AIM-a, gospodin Duram je proputovao kroz šezdeset gradova i održao isto toliko predavanja u Južnoj Dakoti i okolnim državama.

AIM nije uspeo da upropasti proslavu nezavisnosti.

Gospodin Duram je narodu saopštio istinu o „Američkom pokretu Indijanaca", i AIM je propao.

5. REIS LOPEZ TIHUERINA (Reises Lopez Tijerina): Gospodin Tiherina je 1967. godine, sa dobro naoružanim revolucionarnom gru pom, zauzeo jedan grad u severnom Meksiku. Cilj mu je bio da stvori ne zavisnu državu od Amerikanaca meksičkog porekla i Indijanaca, i da se za priznanje prijavi Ujedinjenim nacijama. Kao i u slučaju crnačke sovjetske republike, plan je bio da se deo teritorije SAD odvoji i na njemu stvori za sebna država.

Pisac Alen Steng organizovao je „govorničku turu" po gradovima Novog Meksika, a građanima je podelio oko milion kopija njegovih članaka na temu otcepljenja.

I ovom prilikom, hrabri govornik je izneo istinu o programu, te se planovi gospodina Tiherine nisu materijalizovali.

6. CEZAR ČAVEZ (Cesar Chavez). Namera Cezara Čaveza bila je da „... ujedini američke poljoprivredne radnike u jedinstveno udruže nje pod kontrolom revolucionarnih vođa- poznatih marksista i dokaza nih komunista. Cilj je bio,.da pojednostavimo, da se pod kontrolu stave zalihe hrane u Americi."[10]

Kada bi se to jednom postiglo, Cezarovo udruženje bi proglasilo štrajk tokom sezone branja i žetve, prisiljavajući tako Ameriku da pristane na sve uslove da se ne bi suočila sa alternativom- glađu.

„Los Anđeles tajms" je naveo odakle Čavez prima novac za svoje fondove: „Do sada je najveći deo aktivnosti pokreta za građanska prava meksičkih Amerikanaca finansiran od strane programa „Rat

siromaštvu" (War on Poverty) koji je, inače, program američke vlade, i od strane takvih organizacija kao stoje Fordova fondacija."[11]

Čavezovo udruženje primilo je, nezvanično od toga, i 250 000 dolara od Federalnog odeljenja za ekonomsko osposobljavanje.[13]

Neko je smatrao da vredi podržati njegove napore.

Pogledajmo ko ga je još pomogao: „... radnički sindikati koje je kontrolisao Volter Rojter, blagajna Crnih nacionalista, kojom je upravljao Stokli Karmajkl (Stokely Carmichael), Komunistička partija, Nacionalno veće crkava (NCC)... i Federalno odeljenje za ekonomsko osposobljavanje."[14]

Konačni cilj Čavezovog udruženja bio je da se stvore i rašire povodi za revoluciju. Njegovo udruženje (National Farm Workers Association- NEWA) izdalo je „Radnički manifest" u kojem se, pored ostalog, kaže: „Mi smo sinovi meksičke revolucije u kojoj su siromašni tražili hleba i pravde. Naša revolucija neče biti oružana, ali mi zahtevamo novi društveni poredak... Izjavljujemo da ćemo nastaviti da se borimo sve dok ne poginemo ili ne pobedimo. I mi ćemo pobediti."[15]

Juna 1966. godine, Mel O'Kampo (Mel O'Campo), jedan od Čavezovih bliskih saradnika, istupio je iz organizacije i izneo na videlo Čavezove aktivnosti. I on je organizovao seriju predavanja o pravoj pozadini Čavezove borbe. Tada su i u velikom broju primeraka deljene kopije članka Gerija Alena, „Plodovi komunističkog gneva u Delanu" („The Grapes – Communist Wrath in Delano"), gde god je govorio Mel O'Kampo.

Nade gospodina Čaveza nisu urodile plodom.

7. DOZVOLA ZA NOŠENJE ORUŽJA ILI NJEGOVA KONFISKACIJA. Jedna od najvećih pobeda u borbi protiv zavere je uspešna borba protiv svih koji bi da razoružaju Amerikance. Ima mnogo onih koji su posle ubistva Džona Kenedija, Roberta Kenedija, Malkolma Iksa (Malcolm X) i Martina Lutera Kinga poželeli da se izglasa zakon koji bi omogućio ili uvođenje dozvola za nošenje oružja ili njegovu konfiskaciju od američkih građana. Međutim, svi napori u tom pravcu su propali zahvaljujući lobiranju „Nacionalnog udruženja za oružje" (National Riple Association-NRA).

Ova organizacija je postala najveća lobistička grupa u Sjedinjenim Američkim Državama- razlog leži u činjenici što se vlasnici oružja plaše vlasti, jedine ustanove koja može da ugrozi ljudska prava. Oni se čvrsto drže stava da drugi amandman na Ustav („Pošto je dobro organizovana zemaljska odbrana potrebna za bezbednost slobodne države, ne sme se kršiti pravo naroda da drži i nosi oružje") znači upravo to: Kongres ne može doneti nikakav zakon kojim bi se konfiskovalo oružje od građana.

8. POKUŠAJ DA SE NRA PRETVORI U EKOLOŠKU ORGA NIZACIJU. Pošto je „Nacionalno udruženje za oružje" bilo veoma uspešno, načinjen je pokušaj da se njegova lobistička aktivnost usmeri u dru gom pravcu.

To se dogodilo 1977. godine, kada je NRA trebalo da bude skrenuto na kolosek ekologije. Jedan od protivnika ovakvog skretanja je rekao: „Organizaciji je nuđeno da napusti svoje dosadašnje aktivnosti u vezi sa kontrolom oružja u zamenu za finansijsku podršku od nekoliko fondacija među kojima je i Fordova."[16]

Jedan od glavnih „skretničara", koji je propagirao novi ekološki kolosek, bio je Robert O. Anderson (Robert O. Anderson), predsednik „Atlantik Ričfild kompanije" (ARCO) i direktor Saveza za inostrane odnose – CFR-a.[17]

Svi takvi napori su propali jer su građani napravili pritisak na rukovodstvo organizacije, želeći da se osiguraju da neće biti promena u dosadašnjem kursu.

9. AMANDMAN O JEDNAKIM PRAVIMA. Ovaj amandman na Ustav, za koji su njegovi oponenti govorili da bi izazvao najveće oti manje vlasti u istoriji SAD, umalo nije usvojen. Prve godine kada je pred ložen, veoma brzo je usvojen u 22 države (kasnije su tri države ponovnim glasanjem povukle svoj pristanak). Međutim, od 1975. godine samo je još jedna država pristala da se on usvoji.

Amandman je konačno završio svoj život kada je 1982. isteklo vreme propisano za njegovo usvajanje. U nepriliku je dospeo kada je grupa žena koje su prvo želele da pomognu njegovom donošenju otkrile da on u sebi sadrži neke veoma ozbiljne nepravilnosti. Ove žene su se organizovale i počele da lobiraju protiv njega. Njihovo lobiranje bilo je uspešno i zakonodavna tela mnogih država ga nisu usvojila.

Bilo je i onih koji su glasali protiv amandmana, jer su shvatili da je njegov pravi cilj efikasno gušenje onih američkih industrijskih grana u kojima tradicionalno preovlađuju muškarci, kao što je rudarstvo.

Prema ovakvom načinu razmišljanja, posle usvajanja amandmana, industrije kojima dominiraju muškarci morale bi da zaposle određen procenat žena. Ukoliko je u okrugu procenat zaposlenih žena 50 odsto, i rudnik bi morao da zaposli i žene u tom procentu.

Ukoliko bi zaposlili mnogo žena, bio bi to dokaz iz prve ruke da se tu radi o diskriminaciji

polova i rudnik bi morao da bude zatvoren, sve dok se ne postigne zadovoljavajući procenat zaposlenih. Ukoliko bi bilo teško pronaći dovoljno žena za rad u rudniku, to opet ne bi bio dovoljan razlog da se rudnik ponovo otvori. Radnice bi negde morale da se pronađu!

Ovaj „sistem kvota" efikasno bi uništio američku industriju kojom dominiraju muškarci. Vlada bi tada mogla da situaciju nastalu nestašicom industrijskih proizvoda te grane opiše kao „nacionalnu opasnost" i da ponudi svoje rešenje: svoje vlasništvo, ili kontrolu nad tom industrijom dok se kvote ne ispune.

10. USTANOVA ZA ZDRAVLJE I ZAŠTITU NA RADU (OSHA). Ova federalna ustanova, koju je 1973. stvorio Kongres, imala je ovlašćenja da upadne u radne prostorije bilo koje američke firme, tobože u cilju provere uslova zaštite na radu.

Ljudi koji su procenili zakon kojim je stvorena OSHA (Occupational Safety and Health Administration) tvrde da su njime povređena najmanje tri amandmana na Ustav. Pored toga, ovaj zakon je toj ustanovi, delu izvršne vlasti naše Vlade, dao pravo da stvara i po svojoj volji tumači zakone. To je bilo potpuno u neskladu sa doktrinom podele moći, naših otaca-osnivača, koji su samo Kongresu dali pravo da stvara zakone, a jedino sudstvu da ih tumači.

Jedan hrabar američki biznismen, Bil Barlou (Bill Barlow) iz Pokatela u Ajdahu, zabranio je komisiji OSHA da uđe u njegovu fabriku zbog inspekcije, tvrdeći da na osnovu četvrtog amandmana na Ustav („Ne srne se neopravdanim pretresima i zaplenom kršiti pravo na bezbednost
ličnosti, stanova, hartija od vrednosti, imovine i naloga za to, ne srne se izdavati, osim u slučaju verovatnog osnova, potkrepljenog zakletvom ili svečanom izjavom, uz tačan opis mesta na kojem treba izvršiti pretresanje lica ili stvari koje treba zapleniti"), OSHA treba prvo da obezbedi sudski nalog, pa tek onda može da uđe u njegove radne prostorije.

Gospodin Barlou je svoj slučaj doveo čak do Vrhovnog suda, i pobedio je. Sud je morao da prihvati njegove argumente.

OSHA je izgubila zube!

11. RAZLIČITI ZAKONI I UGOVORI KOJI NISU USVOJENI, ODNOSNO POTPISANI. Neki zakoni i ugovori nisu prošli, ali bi bili od velike koristi zaveri. Nabrojačemo samo pojedine: Ugovor o genocidu, Zakon o brizi o deci, Atlantska unija, Zakon o registraciji glasanja putem poštanskih dopisnica, Agencija za zaštitu potrošača, itd. Većina ovih projekata odbačena je zbog kampanje slanja pisama kongresmenima i senatorima, sa zahtevom da glasaju protiv takvih predloga.

Međutim, tek nam ostaje da razmotrimo najveću pobedu!

---

[1]M. Stenton- Evans: Politika predaje (M. Stenton-Evans: The Politics of Surrender, New York: Devin-Adair, 1966.), str. 26.

[2]Dion Stormer: Niko se ne usuđuje nazvati to izdajom (John Stormen None Dare Call it Treason Florisane, Misouri: Liberty Bell Press 1964.), str. 9.

[3]Vajtaker Čejmbers: Svedok, str. 25.

[4] Džon Raselot „Građanska prava" (John Rusellot: „Civil Rights" „American Opinion", February 1964), str. 7.

[5]Džulija Braun: „Molim vas, nemojte glorifikovati Martina Lutera Kinga" (brošura) (Julia Brown: „Please, Don't Glorify Martin Luter King", Belmont, Massachusetts: TACT Headquar ters-pamphlet).

[6]Alen Steng: „Crveni Indijanci" (Alan Stang: „Red Indians", „American Opinion", September 1975), str. 10.

[7]Alen Steng: „Crveni Indijanci" („American Opinion", September 1975), str. 85.

[8]„Kongresni zapisi" (April 1973), str. 628.

[9] Sjuzen L. M. Hak: „Otpadnici" (Susan L. M. Hack: „Renegades", „American Opinion", May 1975), str. 1.

[10] Reks T. Vesterfild: „Kiselo grožđe" (Rex T. Westerfield: „Sour Crapes", „American Opinion", December 1968), str. 49.

[11]„American Opinion" (September, 1969), str. 3.

[12]Reks T. Vesterfild: op. cit., str. 56.

[13]Suzan Hak: „Mali Cezar" (Susan L. M. Huck: „Little Cesar", „The Review of the News", August 21,1974), str. 13.

[14]„American Opinion" (September 1969), str. 4.

[15]Reks T. Vesterfild: op. cit, str. 54.

[16] „Arizona Daily Star" (May 23,1977).

[17] *„The Review of the News" (April 13,1977), str. 37.*

MARTIN LUTER KING posle dobijanja Nobelove nagrade za miru Baltimoru 1963. godine.

GLAVA XXXVIII

NAJVEĆA POBEDA

Najveća pobeda u bici koja se vodi između Zavere i ljudi koji vole svoju slobodu bio je neuspeh zavere da Americi nametne totalitarnu vladu 1. maja 1976. (na dvestotu godišnjicu osnivanja Iluminata), ili 4. jula 1976. (na dvestotu godišnjicu osnivanja SAD).

Osnove ovog revolucionarnog čina bile su utvrđene planom, koji je još februara 1946. godine razotkrio „Nju vorld njus" („New World News"), časopis Organizacje za moralnu obnovu Engleske (Moral Re-Armament of England).

Tvrdi se da su takozvana „Dizeldorfska pravila revolucije" otkrivena u štabu jedne revolucionarne organizacije u Dizeldorfu (Nemačka) od strane grupe savezničkih vojnika, neposredno posle Prvog svetskog rata. Ove tvrdnje, međutim, nikada nisu proverene, na zadovoljstvo mnogih istoričara.

U svakom slučaju, ova pravila iznose na videlo neverovatan plan za stvaranje uslova koji vode ka revoluciji:

„a) Kvarite omladinu; odvojte je od religije. Zainteresujte je za seks. Načinite je površnom; uništite njenu čvrstinu.

b) Preuzmite kontrolu nad svim vidovima javnosti, i pri tom:

1. Odvojte misli ljudi od njihove vlasti, fokusirajući njihovu pažnju na sport, seks, knjige i predstave i ostale trivijalnosti.

2. Podelite ljude na neprijateljske grupe, stalno se vraćajući na kontroverzne stvari bez ikakvog značaja.

3. Uništite veru ljudi u njihove prirodne lidere, stalno ih potcenjujući, ismevajući i obeščašćujući.

4. Uvek propovedajte pravu demokratiju, ali vlast zgrabite brzo i što nemilosrdnije.

5. Podsticanjem Vladinih nepromišljenosti, uništavajte poverenje u nju, širite strah od inflacije podizanjem cena i širite opšte nezadovoljstvo.

6. Podstaknite nepotrebne štrajkove u vitalnim industrijskim granama, ohrabrujte građanske nerede a zalazite se za blago i meko postupanje vlasti prema počiniocima tih nereda.

c) Iskoristite neki predtekst kako biste zahtevali registraciju sveg vatrenog oružja, sa izgledom da se ono konfiskuje, a populacija ostane bespomoćna".[1]

Zaverenici su očigledno smatrali da su ovi programi uglavnom uspešni i da je vreme da se krene ka cilju – totalitarnoj vlasti. Prema mišljenju planera, jedan od uslova da plan uspe jeste nužnost postojanja generacije mladih ljudi koje je establišment otpisao, ali koji su obučeni za gerilsku borbu i imaju želju da se pobune protiv sistema.

Glavni faktor koji je stajao u pozadini stvaranja ovakvog raspoloženja medu mladima bio je Vijetnamski rat, koji je zavera kreirala i kontrolisala sa namerom da se stvore uslovi koji su joj bili potrebni. Rat je morao da stvori: prvo, kulturu droge u Americi i, drugo, mlado društvo koje ima želju da se pobuni protiv američkih vlasti.

Džeri Rubin Qerry Rubin), jedan od mladih pobunjenika koje je establišment stvorio i osnivač grupe zvane Jipisi" (Yippies), napisao je knjigu pod nazivom *Učini to!,* u kojoj detaljno opisuje svoja interesovanja i zabrinutost zbog nemirnog doba u kojem živi.

U posveti njegove knjige piše: „Za Nensi, drogu, TV u boji i nasilnu revoluciju". Svoje čitaoce ovako je savetovao: „Čitajte ovu knjigu ufiksani" (drogirani)!

Rubin je priznao da je rat u Vijetnamu bio prevara: „Amerikanci se ne bore za bilo šta što možeš videti, osetiti, dodirnuti ili verovati u to. Njihovo umiranje je uzaludno i besmisleno. 'Zašto umreti na brdu hamburgera'?, pita američki vojnik, koji je uperio svoju pušku u glavu kapetana koji mu je naredio da brdo zauzme... Vijetnam je simbol. Pravi Vijetkong je u San Dijegu."[2]

On je, znači, shvatio da se pravi rat ne vodi u Vijetnamu već u gradovima Amerike. Komentarisao je pravu namenu droge zvane marihuana: „Marihuana je komunistička droga".

Evo što je napisao o novoj moralnosti koja se zove „situaciona etika": Jipiji kažu da to nije zabavno, ne činite to. Mi vidimo seks, rokenrol i droge kao deo komunističke zavere za preuzimanje Amerike. Jipijevska ideja zabavnog je zbacivanje Vlade. Jipiji su maoisti" (sledbenici kineskog komuniste Mao Cedunga).

Zanimljivo je da je Džerijevu knjigu, koja je protiv establišmenta, objavila velika izdavačka kuća koja je deo tog establišmenta: ,,Balantajn buks" (u saradnji sa kućom „Sajmon end Šuster").

Početak krajazavereničkih planova zbio se tokom konvencije Demokratske partije u Čikagu, 1968. godine. Ljudi koji su bili prisutni sigurno će se setiti relativno male grupe hipika i jipija, koja je izašla na ulice i bila uhapšena zbog narušavanja zakona u gradu. Džeri Rubin je priznao da je bio razočaran slabim odzivom mladih ljudi: „Maštali smo jednom da će 500 000 ljudi doći u Čikago. Očekivali smo 50 000. Skupilo se 2 do 3 hiljade ekscentrika."

Veoma je indikativno da je gospodin Rubin pomenuo cifru od 500 000 ljudi kao broj koji bi, prema njegovim željama, trebalo da se okupi u Čikagu. Isti ovaj broj ljudi pomenut je u sličnim okolnostima ranije još dva puta.

Pukovniku Edvardu Mendelu Hausu bila je potrebna armija od 500 000 ljudi, koja bi omogućila Filipu Druu da preuzme mesto predsednika i nametne diktaturu Americi, prema knjizi *Filip Dru, upravljač.*

A sa 500 000 ljudi je trebalo da komanduje i general Smedli Batler prilikom zamišljenog uspostavljanja diktature u Americi 1933. godine.

Očigledno da ljudi koji veruju da Sjedinjene Države treba da imaju diktaturu umesto predsedničkog sistema smatraju da će 500 000 protestanata biti dovoljno da se narod Amerike ubedi da prihvati promene na vrhu.

Pojedinci iznose teorije da je Čikago bio samo test koji je trebalo da pokaže koliko se ljudi može okupiti. Njegovi rezultati su razočarali zaverenike: u Čikago je došlo malo mladih ljudi. Prema takvim teorijama, posle ovog neuspeha, zavera je počela da menja svoje planove.

Rubin je priznao da su događaji u Čikagu bili planirani: „Želeli smo lom. To smo planirali.

Nismo bili nevine žrtve. Radili smo na tim planovima godinu pre nego što smo došli ovde. Svoje zahteve smo koncipirali tako žestoko zato što smo želeli da grad odbije ono što tražimo. Sve to smo učinili sa samo jednom mišlju- da nateramo gradske vlasti da reaguju kao da smo u policijskoj državi."[3]

Korišćenje studenata za izazivanje nemira nije novost. Jedanesto izdanje *Enciklopedije Britanike,* objavljeno 1911, opisuje sličan pokušaj upotrebe mladih nezadovoljnika u Rusiji:

„Među studentima univerziteta i viših tehničkih škola, Turgenjev (ruski pisac) primetio je jedan novi i potpuno originalan tip: mlade muškarce i žene, neuredno odevene, koji su izvikivali pitanja, ismevali opšteprihvačena ubeđenja i konvecionalne pristojnosti društvenog života. Oni su govorili o reorganizaciji društva na potpuno naučnim principima.

Obrtali su tradicionalni poredak stvari u trivijalnim formama spoljnjeg izgleda; muškarci su puštali da im kosa izraste, dok su se žene šišale kratko, noseći ponekad kao dodatni znak plave naočare...

Njihova pojava, maniri i razgovori bili su takvi da su šokirali obične ljude, međutim, oni su na to gledali potpuno indiferentno, jer su sebe izdizali iznad nivoa takozvanog javnog mnjenja, prezirali su malo-građansku pristojnost i veoma voleli da skandalizuju ljude koji su, prema njihovom mišljenju, pod uticajem zastarelih predrasuda.

Prema estetskoj kulturi, sentimentalizmu i uglađenosti svake vrste gajili su dubok i neskriven prezir.

Među preživelim institucijama koje bi, kao smetnja istinskom progresu, trebalo da budu ukinute jesu religija, porodični život, privatno vlasništvo i centralizovana uprava.

Religija treba da bude zamenjena egzaktnim naukama, porodični život slobodnom ljubavlju, privatno vlasništvo kolektivizmom, a centralizovana uprava federacijom nezavisnih komuna..."[4]

Međutim, ovaj slučaj nije usamljen. Ekonomista Ludvig fon Mizes, koji je boravio u Nemačkoj pre Prvog svetskog rata, zapisao je:

„U dekadi koja je prethodila Prvom svetskom ratu, Nemačka... se suočila s pojavom do tada neviđenog fenomena – omladinskim pokretom. Uskomešane gomile neurednih mladića i devojaka tutnjale su zemljom praveći veliku buku i bežeći sa školskih časova..."[5]

Drugim rečima, i u drugim zemljama su preteče modernih hipika ili Rubinovih jipija bili korišćeni da se i u ona vremena izazovu podele među stanovništvom.

Ovi radikali u predrevoludonarnoj Rusiji i Nemačkoj uoči Prvog svetskog rata korišćeni su od strane establišmenta da bi se ljudi pripremili na radikalne promene. Isti je bio slučaj i u Americi 1968.

Rubin je priznao čak i to da je znao da su mladi ljudi iskorišćavani. Napisao je: „Revolucija je profitabilna. Pa tako kapitalisti pokušavaju da je prodaju." I još: „Ti „hipi" kapitalisti imali su saveznike unutar revolucionarne zajednice: dugokose koji su delovali kao posrednici između klinaca na ulici i biznismena-milionera."

Rubin je znao da postoji još jedna grupa koja je spoznala da su ih iskorišćavali: „Hipici su nas gledali kao političare, političari su nas gledali kao hipike. Jedino je desnica videla ono što mi, u stvari, jesmo".

Jedna od grupa koja je sačinjavala „revolucioanrnu zajednicu" zvala se „Studenti za demokratsko društvo" (Students for Democratic Society – SDS). Establishment je veoma dobro znao da su oni u biti komunisti. Štaviše, u jednom tekstu od marta 1969. kaže se: „Naš primarni zadatak je izgradnja marksističko-lenjinističkog revolucionarnog pokreta!", izjavio je Majki Klonski (Michael Klonsky), izvršni sekretar organizacije Studenata za demokratsko društvo".[6]

Vlada je do detalja bila upoznata s planovima SDS-a, zahvaljujući izveštaju Kongresnog komiteta za unutrašnju bezbednost. Predsednik Komiteta, kongresmen Ričard Ajkord (Richard Ichord), izjavio je da su „Ciljevi SDS-a jasno izraženi u programskom dokumentu ove organizacije, objavljenom 1969, u kojem se kaže: „Cilj je uništenje imperijalizma Sjedinjenih Država i postizanje besklasnog sveta: svetskog komunizma."[7]

Godine 1980, jedan agent FBI-a je izjavio da grupa ispoljava sklonost ka primeni „paljevina, podmetanja bombi i ubistava- sa ciljem zbacivanja demokratskog oblika vlasti u ovoj zemlji i uspostavljanje svetskog komunizma."[8]

I uprkos svih dokaza o pravoj prirodi SDS-a, oni su nastavili da primaju novac od establišmenta, koji navodno žele da zbace. Godine 1979, grupa zvaničnika države Ohajo primila je izveštaj o nemirima u studentskim naseljima, u kojem se, između ostalog, kaže: „... komisija države Ilinois koja je istražila nemire u toj državi, utvrdila je da je 192 000 dolara federalnog novca i 85 000 dolara iz Karnegijevog fonda dato organizaciji 'Studenti' za demokratsko društvo,... tokom leta 1969."[9]

Sličan izveštaj stigao je od jednog policijskog operativca koji je uspeo da se ubaci u redove SDS-a. On je čak učestvovao i u njihovim demonstracijama. Njegovo ime je Dejvid Gamer (David Gumear). Pitao se: „Odakle stiže sav taj novac za njihove aktivnosti", i ubrzo je otkrio da „dolazi preko Ujedinjenih nacija od Rokfelerove fondacije, Fordove fondacije, Ujedinjenih radnika auto-industrije, kao i putem kutija od cigara punih američkog novca iz kubanske ambasade."[10]

Student Džejms Kirk Games Kirk) potvrdio je Gamerov izveštaj. Dok je studirao na Čikaškom univerzietu, po zadatku FBI-a uključio se u rad SDS-a, WER Di Boa kluba, „Crnih pantera" i Komunističke partije. Godine 1969, gospodin Kirk je napustio partiju, a sledeće godine je svedočio pred komitetima za unutrašnju bezbednost Kongresa i Senata. Evo tog dela sveodečnja: „Mladi ljudi... ne znaju da igraju u rukama establišmenta za koji tvrde da ga mrze. Radikali misle da se bore protiv sile super-bogatih kao što su Rokfeler i Ford, a ne shvataju da su upravo te sile u pozadini njihove revolucije, da je finansiraju i koriste za svoje ciljeve."[11]

I jedan drugi student, Džejms Sajmon Kanen Qames Simon Kunen), napisao je knjigu pod nazivom *Jagodni incident,* u kojoj govori o strategiji pokreta „Studenti za demokratsko društvo". Jednom prilikom, posle nekog sastanka, dobio je izveštaj u kojem se kaže da su „... ljudi sa Međunarodnog okruglog stola biznisa... pokušali da pridobiju nekolicinu radikala. Ti ljudi su svetski industrijalci koji su se sastali da bi odlučili kako će se naši životi ubuduće odvijati. Oni su levo krilo vladajuće klase. Ponudili su se da finansiraju naše demonstacije u Čikagu. Takođe nam je ponuđen ESSO novac (Rokfelerov). Oni od nas žele da budemo što radikalniji, kako bi izgledalo da su u političkom centru kada se pomeraju ulevo."[12]

Čak je i vođa „Crnih pantera", Eldridž Kliver (Eldridge Cleaver), počeo da spoznaje da bogati kupuju sebi revoluciju. U uvodu za Rubinovu knjigu *Učini to!,* Kliver je napisao: „Postoji opasnost za zdravi razvoj američke revolucije, pošto je činjenica da se s revolucionarima često manipuliše od strane vladajuće klase, kako bi se činilo da su veća pretnja nego što u stvari jesu."[13]

Džeri Rubin je dalje proširio razmišljanja koja je izneo gospodin Kliver o manipulacijama od strane establišmenta. U desetoj glavi svoje knjige, koja nosi naziv „Svakom revolucionaru potreban je televizor u boji", Rubin je napisao: „Volter Kronkajt je bio najbolji organizator SDS-a. Ujka Volter je stalno prikazivao mapu SAD i zaokruživao studentska naselja koja su se pobunila toga dana. Svaki klinac bi pomislio: „Uh, želeo bih da vidim i moje naselje na toj mapi." Televizija odgaja generaciju klinaca koja želi da poraste i postane učesnik u demonstracijama. Televizija dokazuje efekat domina: kada padne jedno studentsko naselje, padaju i ostala. Mediji nam ne saopštavaju „vesti", oni ih „stvaraju".

Ipak, i pored toga što se pokazalo da establišment nije u stanju da okupi dovoljno veliku armiju koja bi ugrozila proslavu dvestogodišnjice, planovi su se nastavili.

Godine 1971. formirana je organizacija, koja je kasnije promenila ime u „Narodna komisija za dvestogodišnjicu" (People's Bicentennial Commission- PBC). Njen direktor postao je Džeremi Rifkin (Jeremy Rifkin).

Senatski potkomitet za unutrašnju bezbednost istraživao je rad PBC-a. Evo šta je otkriveno: „Njujork tajms je, na primer, 26. maja 1975. doneo tekst Džeremija Rifkina o ekonomskoj slobodi. Ovaj članak je u osnovi prepisana deklaracija PBSa o ekonomskoj nezavisnosti, koja poziva na eliminaciju sistema slobodnog preduzetništva, odnosno 'korporativnog sistema', kako ga oni nazivaju"[14]

Rifkin je svoj pogled na svet obznanio javnosti u jednim radikalsko-levičarskim novinama, novembra 1971: „Originalno razumevanje revolucionarnih ideala je ono što povezuje Tomasa Pejna (Thomas Paine), Sema Adamsa (Sam Adams), Bendžamina Raša (Benjamin Rush) i američki narod sa Lenjinom, Maom i Ceom (Che Guevara), i borbom svih potlačenih naroda na svetu."[15]

Novu opomenu da se izgleda spremaju neprilike za 4. juli 1976. uputio je direktor FBI-a Klarens Keli (Clarence Kelly), koji je 4. novembra 1975. izjavio da će „doći do porasta terorizma u vezi s proslavom dvestogodišnjice".

Narodna komisija za dvestogodišnjicu je nastavila sa svojim planovima. Počela je da izdaje i svoje novine. U njima je pozvala 150 000 patriota da im se priključe 4. jula 1976. u Vašingtonu, kako bi „pokazala svoju nezavisnost od velikog biznisa." Čitaocu su sugerisali da „PBC planira rođendansko slavlje koje Amerika nikada neće zaboraviti."

Pojedinci od ugleda su se prosto utrkivali ko će pre podržati deklaraciju PBC-a. Njihove novine javile su se da će na jednom okupljanju govoriti: Rubin „Uragan" Karter (Rubin „Hurricane" Carter), Džejn Fonda (Jane Fonda), velečasni Džesi Džekson (rev. Jesse Jackson) i, pored ostalih, doktor Bendžamin Spok (Benjamin Spock).

Troškove ovih aktivnosti snosio je, bar delom, opet establišment. Prema listu „Hjumen ivents" („Human Events") od 11. oktobra 1975, od Vlade finasnirani Nacionalni pokret za humanost snabdeo je PBC sa blizu 400 000 dolara.

No, PBC 4. jula 1976. nije uspeo da napravi mnogo nereda, budući da nije bio u stanju da okupi ni približno dovoljan broj ljudi da bi se izazvao incident koji je establišment priželjkivao.

Pored planova da se iskoristi proslava dvestogodišnjice, paralelno se, unutar zemlje, odvijao i pokret koji je zahtevao sazivanje ustavotvorne skupštine (dakle, promena Ustava). Jedan od pristalica izmene Ustava bio je i Zbignjev Bžežinski, koji je, na 258. stranici svoje knjige *Između dva doba,* napisao sledeće: „Približavanje dvestogodišnjice Deklaracije trebalo bi da opravda poziv na konstituisanje nacionalne ustavotvorne skupštine, koja bi preispitala formalni institucionalni okvir ove države. Odgovarajući datumi mogli bi biti 1976. ili 1989. godina..."

Potvrdu da se nešto pripremalo delimično nam daje i bilten Društva „Džon Birč" (John Birch Society)[16], od oktobra 1977. godine: „Ljubaznošću nekog našeg prijatelja, koji je očigledno želeo da ostane anoniman, do ruku su nam došle jedne od onih tankih novina koje Dilon (Clarence Douglas Dillon) nenametljivo izdaje, tu i tamo, članovima ešalona koji su ispod njega, da bi ih snabdeo potrebnim informacijama i uputstvima kome da daju podršku."[17]

Društvo „Džon Birč" je smatralo da informacije koje su dobili svakako treba objaviti ljudima koji pokušavaju da razotkriju Zaveru. Gospodin Dilon je jedan od ljudi koji zna planove Zavere, budući da se nalazi na čelu firme „Dilon, Rid i kompanija" i pošto je predsednik Rokfelerove fondacije. Pored toga, gospodin Dilon je bio i sekretar Blagajne u Vladi, a to je mesto koje, sasvim izvesno, kontrolišu Rokfelerovi, još od vremena Kenedijeve administracije. I na kraju, gospodin Dilon je i član Saveta za inostrane odnose (CFR-a).

Pismo gospodina Dilona je, prema Društvu „Džon Birč", otkrio dve veoma važne činjenice: „Jedna je da su se, negde 1970. godine, mnogi insajderi (on ih u pismu nije nazvao tim imenom) ponadali da će 1976. godina biti odgovarajući datum za ceremonijalnu inauguraciju njihovog Novog svetskog poretka. Međutim, još tada, 1970. godine, gospodin Dilon je istakao da komandni vrh smatra takav raspored neostvarljivim. On je izložio novu shemu, već u upotrebi, prema kojoj će za ispunjenje plana biti potrebno još najmanje 15 godina."[18]

To znači da je Zavera planirala da se nešto dogodi oko 1985. godine – dodajte ili oduzmite godinu ili dve, petnaest godina posle izmene planova iz 1970. godine.

Simptomatično je da se datiranje 1985. godine poklapa s predviđanjima koja su dali ruski komunisti. Na primer: predsednik sovjetske Komunističke partije Leonid Brežnjev je 1973. dao ovakvu izjavu: „Mi komunisti moramo da sarađujemo s kapitalistima još neko vreme. Potrebni su nam njihovi krediti, njihova poljoprivreda i tehnologija. Međutim, mi ćemo nastaviti naše velike vojne programe, i do sredine osamdesetih (1985?) bićemo u poziciji da se vratimo agresivnijoj spoljnoj politici koja bi nam omogućila da dobijemo premoć u odnosima sa Zapadom."[19]

U govoru koji je održao u Pragu 1973. godine liderima Varšavskog pakta, bio je nešto određeniji: „Verujte nam, drugovi, jer do 1985. mi ćemo, zahvaljujući posledicama onoga što sada dobijemo detantom, biti u stanju da ostvarimo većinu naših ciljeva u Zapadnoj Evropi. Konsolidovaćemo naše pozicije. Unapredićemo našu ekonomiju. A odlučujući pomak u odnosu snaga koji će doći 1985. godine omogućiće nam da sprovedemo našu volju gde god nam to bude potrebno."[20]

Brežnjev nije rekao kako će to nametnuti svoju volju međutim, mogući odgovor pružio nam je, avgusta 1971, senator Beri Goldvoter. U novinama „Los Anđeles herald egzeminer" pojavio se tekst s naslovom: „Goldvoter upozorava na sovjetsku nuklearnu ucenu."

U tekstu piše: „Senator Beri Goldvoter izjavio je u subotu da je svetski balans moći prevagnuo na stranu Sovjetskog Saveza u tolikoj meri da više nije nemoguća međunarodna nuklearna ucena. Jedini zaključak je da je SSSR na putu da uspostavi strategijsku vojnu nadmoć, toliko veliku da joj se ne može suprotstaviti, i da će svaka sovjetska politička odluka imati u pozadini ovu ogromnu snagu."[21]

Dakle, prema scenariju koji smo upravo naveli, moguće je da će Sovjeti, koji su svoju ratnu mašinu izgrađivali sporo ali uporno, uz obilatu pomoć „slobodnog Zapada" (i naravno Sjedinjenih Država), zapretiti Americi nuklearnim ratom. To bi onda vladu SAD stavilo u situaciju da bira između rata ili prihvatanja sovjetskog ultimatuma.

Indikacije da bi 1985. godina mogla biti prelomna došle su iz najrazličitijih izvora. Jedna od njih je i knjiga *Treći svetski rat, avgusta 1985.* generala Ser Džona Heketa (Sir John Hacket) i šestorice njegovih kolega, koji su svi bivši oficiri NATO-a. Ova knjiga napisana je 1973. i sadrži „dramatizovani plan sledećeg svetskog rata."[22]

U knjizi se opisuje kako je SSSR počeo rat 11. novembra 1984, posle iniciranih radničkih nemira u Poljskoj."[23]

Rat se razvija i, na kraju, Sovjetski Savez ipak biva poražen, manje od mesec dana po

započinjanju sukoba.

Mnogi upozoravaju da su Sjedinjene Države strateški iscrpljene, i to do tačke na kojoj se nalaze u velikoj opasnosti. Takva opomena stigla je 1980. godine, od strane pedesetak penzionisanih generala i admirala koji su izjavili da je Amerika „danas u većoj opasnosti nego u bilo koje vreme posle Perl Harbura."

Štaviše, Henri Kisindžer nam poručuje da je u svakom slučaju verovatno prekasno i da bi Sjedinjene Države trebalo da postignu neki povoljan sporazum sa Sovjetskim Savezom, umesto da se nadmeću sa njim. Godine 1976, kada je Henri Kisindžer bio državni sekretar, novinar Ernest Kaneo (Ernest Cuneo) je napisao:

„Pouzdani izvori nam tvrde da je model doktora Henrija Kisindžera promenjen- od modela Meterniha iz XIX veka ka modelu Špenglera iz XX veka. Jo znači da je Kisindžer napustio politiku balansa moći, da bi prihvatio Špenglerovu poziciju da je Zapad na zalasku i da mora da prihvati podređenu ulogu, zato što je beskorisno odupirati se 'talasu budućnosti'. 'Talas budućnosti' svakako znači komunističku prevlast. Kisindžerova nova pozicija pretpostavlja da američki narod nema hrabrosti ili snage da se suprotstavi komunistima ukoliko to znači rat. Stoga Kisindžer pokušava da izbori najbolje moguće uslove u nadmetanju svetskih velesila."[24]

Čini se da je sasvim moguć scenario po kojem je američka vlada dovedena u poziciju na kojoj nema ni sposobnost niti načine da se odupre komunističkom pritisku, tako da bi, kada sovjetska vlada zapreti Americi nuklearnim ratom, narod Amerike od svoje vlasti zahtevao da prihvati bilo koje rešenje koje ne vodi u rat. Američki predsednik bi tada pitao Sovjete postoji li neka druga opcija osim nuklearnog rata. Njihov odgovor bio bi da je to stapanje dve zemlje u Svetsku vladu. Narod u Americi bi odahnuo kada bi njegova vlada prihvatila ponudu.

Da bi ovakva teorija, odnosno scenario, zaista mogao da deluje, potrebno je još nešto.

Potreban je predsednik koji se ne plaši da se uspravi pred Sovjetima, iako zna da nema vojnih načina da uspe. On bi morao da bude iz redova Republikanske partije, koja je stalno bila oponent komunistima, čovek koji bi poslao vojsku čak i na malo ostrvo (Grenadu) ukoliko bi posumnjao da se tamo razvija marksizam. Ne bi smeo da bude iz redova demokrata koji su stalno izbegavali bilo kakve konflikte sa komunistima. Prevara bi tako bila verodostojnija.

Amerikance varaju u igri: novčić koji se baca ima dve iste strane. Prvo treba biti čvrst prema Sovjetima, a onda, nemajući mogućnost da im se suprotstaviš, popustiti.

Još jedan kamenčić u mozaiku scenarija kojim se Amerikanci ubeđuju da nemaju dovoljno vojne, odnosno nuklearne sile da bi se eventualno suprotstavili Sovjetima je intervju sa Džonom Taueron (John Tower), predsednikom senatskog Komiteta za vojne službe, koji je potvrdio stav generala u penziji i izjavio da se „Sjedinjene Države suočavaju sa ništa manje nego vojnom inferiornošću."

U istom članku u kojem je citirana ova izjava pojavio se i grafikon koji pokazuje koliko su Sjedinjene Američke Države zaostale po broju bombardera, projektila i bojevih glava i po ukupnoj snazi nuklearnih bombi, izraženo u megatonama.

Dva novinska članka, koja su se pojavila u razmaku od samo dva meseca, otkrila su nam da opasnost od izbijanja Trećeg svetskog rata zabrinjava Amerikance toliko da neki od njih čak veruju da je rat moguć u sledećih deset godina.[25]

Sve te priče koje se pojavljuju u medijima o nesposobnosti američkih oružanih snaga (avion se srušio jer je pilot bio drogiran; 50 odsto svih vojnika su narkomani, itd.) polako ubeđuju javnost da Amerika ne samo da nema dovoljnu vojnu i nuklearnu moć, već da i postojeće snage nisu kadre da se suprotstave bilo kakvom agresivnom aktu.

Imajući u vidu ovaj scenario, nije teško razumeti zašto su američki taoci u Iranu pušteni odmah posle izbora 1980. godine (da bi se Amerikanci ujedinili u nacionalnom patriotizmu) i zašto je operacija spašavanja tih istih talaca morala da bude tako traljavo izvedena da je propala (mnogi američki saveznici u prijateljskim arapskim zemljama uplašeni su i razočarani zbog neuspele misije i tvrde da su SAD sada slab saveznik).

Još jedna prilika za poziv na patriotizam bile su Olimpijske igre, održane 1984, na kojima su Amerikanci, pošto su Sovjeti odbili da učestvuju, pokupili pregršt medalja. Odgovor Amerikanaca osvajačima medalja bilo je neskriveno izražavanje patriotskih osećanja i mahanje nacionalnim zastavama (jedan proizvođač zastava tvrdi da je potražnja nadmašila proizvodnju). Amerikanci, dakle, moraju voleti svoju zemlju tako da ne smeju, ni po koju cenu, da dozvole da ona odleti u vazduh u nuklearnom ratu sa Sovjetima.

Dokaz da ovakve pretpostavke mogu biti opravdane je i neuobičajen odnos medija prema predsedniku Reganu. On je pošteđen uobičajenog blaćenja kada je u pitanju neki konzervativac (neko ga je

prozvao „teflon predsednik", jer se ni jedna prljavština nije prilepila uz njegovo ime). To je prilično čudno, jer se konzervativci uvek žale na odnos štampe prema njima. Setimo se samo- nije to bilo toliko davno- kakav je bio odnos medija prema senatoru konzervativni Beriju Goldvoteru prilikom njegove kandidature na izborima 1964. godine.

U novembru 1981. godine odigrala su se dva događaja koja su kreirana da bi zastrašila američke saveznike u NATO paktu od nuklearnog rata. Prvo je tadašnji državni sekretar predsednika Regana Aleksander Hejg (Alexander Haig) izjavio da NATO ima neke nedoređene planove o ispaljivanju nuklearnog oružja u „cilju demonstracije", kako bi se neprijatelju pokazalo da prelazi granicu tolerancije u konvencionalnom ratu. Pretpostavljalo se da bi bomba bila bačena negde u Evropi, a sve to je imalo samo jednu svrhu: da uplaši američke saveznike.

Drugi događaj koji je poslužio da se alarmiraju zemlje NATO-a bio je upad jedne sovjetske podmornice u švedske priobalne vode. Pitanje da li je ova podmornica nosila nuklearno oružje ili nije nikada nije razjašnjeno, međutim, to je potpuno irelevantno, pošto je švedska armija saznala za prisustvo podmornice u svojim vodama tek kada je ona ušla u zabranjenu vojnu zonu. Ovakve aktivnosti imale su cilj da još više zaplaše NATO saveznike od mogućeg nuklearnog rata u Evropi, i to bez znanja samih Evropljana.

Jedan kadar ovog scenarija odigrao se i 19. juna 1978, kada je predsednik Džimi Karter jednim neustavnim izvršnim naređenjem stvorio organizaciju FEMA (Federal Emergency Management Agency), odnosno Agenciju za upravljanje u slučajevima državne opasnosti. Ova organizacija je civilna ustanova koja ima mogućnost da zavede totalitarnu vlast u slučajevima domaće ili međunarodne krize. Organizacija FEMA ima ovlašćenja da:

- premesti milione radnika, reorganizuje industriju u državi i bankarski sistem, i da raspodeli sve ekonomske resurse i prevozna sredstva;
- operiše na svakom nivou vlasti putem personala koji je trenutno na svome mestu u Vašingtonu i ostatku zemlje;
- uvede potpuno racionisanje energije, i
- naredi masovne evakuacije stanovništva koje živi u blizini nuklearnih postrojenja.

Zanimljivo je da se nuklearni incident na ostvru Tri milje (Thrre Mile Island) dogodio samo dan pošto je FEMA postala operativna. Službenici FEMA-e stigli su na mesto nuklearnog incidenta i, prema izveštaju časopisa „Fjužn" (Fusion), „... podsticali atmosferu panike i zalagali se za masovne evakuacije, koje bi omogućile da FEMA preuzme vlast od svih saveznih, državnih i lokalnih organa vlasti, sa izuzetkom Kancelarije guvernera."[26]

Postoje neke činjenice koje dokazuju da je incident u nuklearnom postrojenju na ostrvu Tri milje bio delo sabotaže.

Uzmimo, na primer, članak koji se pojavio u jednom antinuklearnom časopisu pod nazivom „Harisburg" (Harrisburg), 1978. godine. U njemu se predviđa da će se dogoditi nezgoda u blizini postrojenja na ostrvu Tri milje, i to 28. marta 1979. Interesantno da se nuklearni incident dogodio TAČNO toga dana, upravo kako je predviđeno godinu dana ranije.

Drugo, činjenica je da istražni organi nisu bili u stanju da identifikuju osobu koja je zatvorila slavine pomoćnih pumpi za vodeno hlađenje koje su sprečavale da se reaktor ne pregreje.[28]

U svakom slučaju, događaj na ostrvu Tri milje nije bio nikakva „velika opasnost".

Optužbe da su u okruženje ispuštene velike količine radijacije bile su lažne.

Doktor Piter Bekmen (Dr. Peter Beckmann), brilijantni urednik časopisa „Akses tu Enerdži" (Access to Energy) i profesor elektromašinstva na Univerzitetu Kolorado, postavio je stvari na pravo mesto:

„Ukupna suma radioaktivnog zračenja, ispuštenog prilikom „velike nesreće" u Harisburgu bila je 80 milirema (prema zvaničnim podacima sekretara za energiju). To je isto onoliko dodatnog zračenja koliko bi izvesna osoba primila, došavši iz Pensilvanije u izdavačku kancelariju ovog časopisa (na visini od 7 200 fita u metalom bogatim Stenovitim planinama), za manje od godinu dana. Kakva bi morala da bude ta osoba? Morala bi da bude gola i da stoji u blizini nuklearnog postrojenja 24 časa dnevno, tokom ćele epizode s kvarom."[29]

Pokušavajući da stiša buku o, tobože, ogromnim opasnostima po život od nuklearnih centrala širom zemlje, doktor Edvard Teler (Dr. Edward Teller), naučnik koji je radio na hidrogenskoj bombi i koji se bavio osiguranjem protiv nuklearnog zračenja, dao je obaveštenje na celoj strani u „Vol strit žurnalu", 3. jula 1979. Ovo njegovo objašnjenje sastojalo se od pitanja i odgovora na neke glavne teme vezane za ostrvo Tri milje.

Evo jednog dela tih pitanja i odgovora:

„Pitanje: *Koliko je opasno ispuštanje radijacije niskog intenziteta iz nuklearne centrale?*

Odgovor: Ukoliko sedite pored nuklearne centrale godinu dana, bićete izloženi manjoj radijaciji nego da ste leteli boingom 747 od Njujorka do Los Anđelesa i nazad. Dopustite da vam to objasnim i na drugi način. Dozvoljena radijacija iz jedne nuklearne elektrane je 5 mrema godišnje. U Dalasu, na primer, ljudi primaju oko 30 mrema (ovu jedinicu smo uzeli samo zbog poređenja) godišnje od prirodnog okruženja, stena itd. U Koloradu ljudi dobijaju čak 130 mrema godišnje od prirodnog okruženja. Dakle, samo se preselivši iz Dalasa u Kolorado, primičete deset puta više radijacije godišnje nego osoba koja živi pored nuklearne elektrane.

Pitanje: *Kolikoj radijaciji su bili izloženi ljudi u blizini ostrva Tri milje tokom incidenta?*

Odgovor: Objasniću vam to ovako. Vaša krv sadrži kalijum 40, od kojeg dobijate unutrašnju dozu zračenja od oko 25 mrema radijacije godišnje. Medu ljudima koji nisu radili na samom reaktoru, svega nekolicina je možda dobila radijaciju 25 mrema."

Koincidiranje formiranja Agencije za upravljanje u slučajevima državne opasnosti i očevidne sabotaže u nuklearnoj elektrani zaista je veoma neobično. Da li je moguće da je epizoda sa ostrvom Tri milje kreirana da bi se isprobala velika ovlašcenja FEMA-e?

Sledeća intervencija FEMA-e bila je 1980. godine prilikom premeštanja kubanskih izbeglica, koje su čamcima dolazile u Ameriku. Ovaj slučaj omogućio je da FEMA isproba svoje mogućnosti u raseljavanju hiljada ljudi po celoj Americi. Je li moguće da je Kuba dozvolila ljudima u čamcima da napuste ostrvo da bi FEMA mogla da testira svoje mogućnosti?

Naravno, predsednik Regan je potvrdio da je FEMA obavila izvanredan posao. Kada je izložio svoj 3,4 milijarde dolara vredan sedmogodišnji program za preseljenje gradske populacije Sjedinjenih Država iz potencijalno riskantnih zona po eventualnom započinjanju nuklearnog rata, odredio je da FEMA bude ustanova koja će sprovoditi ovaj program.[30]

Organizacija FEMA pokazuje zanimljivu istoriju ako se sagleda pozadina njenog stvaranja. Izvršno naređenje iz 1979. godine kojim je ona stvorena zasnovano je na Predsedničkom memorandumu 32 koji je pripremio Samjuel Hantington (Samuel Huntington). Principi kojima se rukovodio ovaj Predsednički memorandum bio je da Ustavom određene institucije ne bi bile u stanju da se nose sa opsegom kriza koje su predviđene za sedamdesete i osamdesete godine.

Tri godine ranije, Hantington je elaborirao ovakve svoje pretpostavke u jednom uglednom listu koji drži Trilateralna komisija, tekstom koji nosi naziv „Kriza demokratije". Vanredna stanja, tipa operacije s kubanskim izbeglicama, incidenta na ostrvu Tri milje itd., zahtevale bi nivo oštrine i društvene kontrole koji se ne mogu postići putem demokratskih institucija, zbog čega je Hantington predložio čitavu seriju nacionalnih i nadnacionalnih oblika vlasti „za upravljanje u kriznim situacijama." Njih je u pogon stavio predsednik Karter, juna 1978, čim su bili objavljeni u „Federalnom registru".[31]

Primer kako bi Amerikanci možda mogli dozvoliti da im Vlada ugrozi ustavna prava zbog neke stvarne ili izmišljene vanredne situacije došao nam je iz susedne Kanade.

Tamo je 16. oktobra 1970. kanadski premijer Pjer Eliot Trido (Pierre-Elliott Trudeau), koristeći slučaj kidnapovanja dvojice zvaničnika od strane jedne komunističke frakcije (FLQ), „nametnuo akt o ratnim merama, suspendovao kanadsku Povelju o pravima i, jednom rečju, nametnuo diktaturu u Kanadi. Trido je tako dao sebi pravo da cenzuriše, pretražuje bez naloga, i hapsi bez suđenja."[32]

Setimo se da je narod u Kanadi dozvolio ovo kršenje svojih prava gotovo bez protesta, jednostavno slaveći Tridoa što je preduzeo ovakvu akciju da bi zaustavio FLQ.

Dva nagoveštaja da će Zavera pokušati da zgrabi apsolutnu moć u Sjedinjenim Državama negde oko 1985. godine, došla su nam iz knjiga. Prvu je napisao Herman Kan (Herman Kahn), osnivač Hadson instituta, i verovatno jedan od važnijih ljudi u sastavljanju *Izveštaja sa Gvozdene planine,* a autor druge je Alen Drjuri (Allen Drury).

Knjiga Hermana Kana nosi naslov *Stvari koje će doć, razmišljanja o sedamdesetim i osamdesetim.* Gospodin Kan, koji je sebe nazvao jednim od deset najslavnijih a nepoznatih Amerikanaca, pokušao je da u ovoj knjizi, čiji je koautor Brjus Brigs (Bruce Briggs), odgovori na neka značajna pitanja. Navedimo: „Kakve su šanse da izbije nuklearni rat u sledećoj dekadi? Kako će se rastući uticaj Japana odraziti na svetski balans ekonomske i političke moći? Da li je američki dvopartijski sistem na putu kolapsa? Ovo su samo neka pitanja, na koja su Herman Kan i Brjus Brigs dali odgovore u ovoj intrigantnoj knjizi, diskutujući šta nam se sve može dogoditi do 1985. godine."[33]

Zapažate da se scenario završava 1985. godinom, iako se knjiga bavi sedamdesetim i

osamdesetim godinama (dakle, do kraja 1989). Staviše, „1985" se u knjizi pominje četrdeset jedan put, a termin „dekade 1975-1985" pet puta.

Pokušavaju li to gospodin Kan i gospodin Brigs nešto da saopšte Amerikancima?

Druga knjiga nosi naslov *Letnje brdo,* i napisana je u formi romana. Autor Alen Drjuri (Allen Drury) piše kako „Sovjeti mogu iskoristiti odškrinuti prozor, koji su otvorili američki mirotvorci i pristalice razoružanja, i povesti politiku konflikata i nuklearne učene."[34]

Gospodin Drjuri je pisao o onome na šta je senator Goldvoter upozoravao još 1971. godine: o sovjetskoj nuklearnoj uceni.

Izgleda da je to 1985. godina.

Vaš autor želeo bi da pruži još dodatnih objašnjenja povodom ovakve tvrdnje. Postoji više različitih mogućnosti o ovom od planera dugo očekivanom potezu.

Ukoliko zavera želi da diskredituje ljude koji je razotkrivaju, onda nema boljeg načina nego da svi upru prstom u godinu 1985. Tada bi oni odložili svoje planove za neko vreme, recimo za 1986. godinu i svi koji pišu o Zaveri ispali bi smešni.

Želeo bih, međutim, da vam ponovo skrenem pažnju na komentar Zbignjeva Bžežinskog u knjizi *Između dva doba.* On je govorio o prepravljanju Ustava ili u 1976. ili u 1989. godini. Godina 1976. je prošla – dakle, zaverenici nisu uspeli. A 1989. je datum u budućnosti.

Možda je ključna godina 1989? Ili bi bilo ispravnije red da se nešto planira za period između 1985. i 1989. godine?

Jedino je izvesno ovo: Zavera želi totalnu vlast, i godina u kojoj oni očekuju ispunjenje svoga cilja veoma je blizu.

Ljudi koji cene svoju slobodu moraju da budu oprezni!

.[1] Medford Evans: „Njujork tajms i pravila" (Medford Evans: „The Rules and the New York Times", „The Review of the News", October 21,1970), str. 29.

[2]Džeri Rubin: Učini to! (Jeny Rubin: Do it!, New York: Ballantine Books, 1970).

[3]„The Review of the News" (December 7,1977).

[4] Alen Steng: „Veliki Kon" (Alen Stang: „The Great Con", „American Opinion", June 1970), str. 57.

[5] AlenSteng: Ibid.,str.59.

[6]„Studenti smatraju revoluciju primarnim zadatkom" („Students Rate Revolution as Primary Task", „The Oregonian",March 31,1969), str. 12.

[7]„American Opinion" (February, 1972), str. 16.

[8]„The Review of the News" (October 8,1980), str. 19.

[9]„The Review of the News" (August 5,1970), str. 17.

[10] „Govori infiltrator u SDS" („SDS Infiltrator Talks", the Valecy Times", February 25,1971), str. 18.

[11]G. Edvard Grifin: Kapitalistička zavera (G.Edward Griffin: The Capitalist Conspiracy, Thausand Oaks: American Media, 1971.), str. 42.

[12] Džejms Sa jmon Kanen: Jagodni incident (James Simon Kunen: Strawbery Incident, New York: Random Hause, 1968). str. 116.

[13] Džeri Rubin, op. cit, (uvod).

[14] „The Review of the News" (June 23,1976), str. 33.

[15] „The Review of the News" (|une 16,1976), str. 33.

[16]„John Birch Society" je udruženje koje okuplja američke patriote, protivnike za vere (prim.prev.).

[17]Bilten Društva „Džon Birč" („The John Birch Society Bullten", October ,1977"), str. 17-18.

[18]Bilten Društva „Džon Birč"(„The John Birch Society Bullten", October, 1977"), str. 17-18.

[19]„American Opinion" (March, 1977), str. 7-9.

[20]„American Opinion" (April, 1981), str. 31.

[21]„Los Angeles Herald Examiner" (August 15,1971), str. A-2.

[22]Džon Haket i drugi: Treći svetski rat, avgusta 1985. (John Hacket, et al.: The Third World War, August 1985, New York: Berkeley Books, 1978).

[23] Ibid., New York: Berkeley Books, 1978.

[24] *„The Review of the News" (November 19,1980), str. 37.*

[25] *„Nukelarni rat moguć u sledećih deset godina", kažu istraživanja javnog mnjenja" („The Arizona Daily Star", str. 10-B) i „Crkve kažu da promene morala podstiću proces razoružanja („The Arizona Daily Star", str. A-l 7).*

[26] *„FEMA – Vaša leteća vlada za slučaj opasnosti?" („FEMA – Your Emergency Goverment in the Wings?" Magazine „Fusion", August, 1980), str. 13.*

[27] *„The Review of the News" (May 16,1979), str. 57.*

[28] *Pol Skot: „Misterija ostrva Tri milje" (Paul Scott „The Three Mile Island Mys tery", „The Utah Independent", June 16,1979), str. 4.*

[29] *„The Review of the News" (May 16,1979), str. 60.*

[30] *„The Review of the News" (April 14,1982), str. 19.*

[31] *„FEMA: vaša leteća vlada za slučajeve opasnosti" (FEMA: Your Emergency Goverment the Wings", „Fusion" magazine), str. 14.*

[32] *„ Kanada, kako su komunisti preuzeli kontrolu" (Canada, How the Communists Took Control", „American Opinion", April 1971), str. 61.*

[33] *Herman Kan i Brjus Brigs: Stvari koje će doći: razm'išljanje o sedamdesetim i osamdesetim (Herman Kahn and Bruce Briggs: Things to Come: Thinking About 70's and 80's, New York; MacMillan Company, 1972).*

[34] *„The Review of the News" (July 29,1981)*

DŽERI RUBIN, jedan od vodećih revolucionara tokom burnih šezdesetih, priznao je da su neki bogati Amerikanci kontrolisali antivladine demonstracije čiji je on bio učesnik. Napisao je: Ti hipi-kapitalisti su imali saveznike unutar revolucionarne zajednice: dugokose, koji su delovali kao posrednici između klinaca na ulici i biznismena-milionera."

Studentski nemiri na Državnom univerzitetu Kenta (Ohajo) protiv američkog vojnog angažovanja u Kambodži.

OSTRVO TRI MILJE.

GLAVA XXXIX

UKLANJANJE

Ričard Nikson se 13. novembra 1952. govorom koji je održao u Bostonu obrušio na administraciju tadašnjeg predsednika Trumana. Tema je bila korupcija na visokim položajima:

„Ova administracija je dokazala da je savršeno nesposobna da počisti korupciju koja ju je potpuno srozala, i povrati poverenje naroda u moral i čast Vladinih službenika. Nije, međutim, najveća tragedija to što korupcija postoji, već to što nju brane i opravdavaju predsednik i drugi visoki službenici u administraciji. Pošto ti ljudi čak ni ne priznaju da korupcija postoji, kako možemo od njih očekivati da je raščiste?"[1]

Da bismo shvatili događaje iz afere Votergejt, veoma je važno da razumemo planove Zavere i kontra-planove Niksonove administracije.

Januara 1964. novinari su pitali Nelsona Rokfelera kada je prvi put poželeo da postane predsednik Sjedinjenih Država. Odgovorio je: „Još kada sam bio dečak. Na kraju, kada pomislite da sam sve imao, kakva vam druga ambicija može preostati"?[2]

Nelson Rokfeler bio je odan namerama Zavere da se uspostavi „novi svetski poredak". Prema „Asošijeted presu", on je 16. jula 1968. izjavio da bi kao predsednik „radio u pravcu međunarodnog stvaranja Novog svetskog poretka zasnovanog na saradnji između Istoka i Zapada a ne na konfliktu."[3]

No, iako je Nelson Rokfeler bio veoma blizu najužeg kruga Zavere, on nikada nije bio unutar njega. Uverenje Vašeg autora je da Nelson Rokfeler nikada nije istinski planiran za predsednika Sjedinjenih Država, bar ne do 1968. godine

To znači da su zaverenici Nelsonu obećali mesto predsednika, ali da su znali da neće održati obećanje. Čini nam se, u stvari, da je u periodu 1964-1976. na delu bilo više različitih struja unutar Zavere. I to bar četiri:

1. prva je želela da Ričard Nikson bude predsednik SAD;
2. druga je uklonila Niksona sa mesta predsednika, pošto je 1968. izabran;
3. treća je obećala Nelsonu Rokfeleru mesto predsednika 1976;
4. četvrta nije bila za to da se ispuni obećanje dato Nelsonu. Događaji vezani za aferu Votergejt bili su usmereni tako da se

postignu tri cilja, budući da je prvi već bio ostvaren.

Da bi se razumeo Votergejt, čovek mora da shvati Ričarda Niksona i razloge zbog kojih ga je Zavera želela u kancelariji predsednika 1968, da bi 1973. i 1974. godine želela da ga iz nje izbaci.

Gospodin Nikson je imao zanimljivu karijeru. Ona je počela 1946, kada je u borbi za mesto u Kongresu, porazio Džerija Vurhisa, dotadašnjeg kongresmena iz Kalifornije.

Kongresmen Vurhis bio je izabranik ljudi koji su se borili protiv Federalnih rezervi. Napisao je knjigu *Izvan dugova, izvan opasnosti* u kojoj se zalaže za otplatu nacionalnog duga. Vurhis je, isto tako, dao predlog zakona da se ukine akt o Federalnim rezervama.

Ovakvo ponašanje gospodina Vurhisa nije načinilo ljubimca bankarskog bratstva.U brošuri koju je napisao a koja nosi naziv „Dolari i razum", kongresmen Vurhis je izjavio da „... predstavnici naroda u Kongresu pod hitno moraju da sprovedu prenos vlasništva na dvanaest banaka, koje sačinjavaju centar Federalnih rezervi, iz ruku privatnih vlasnika u ruke same države."[4]

Iznenada, niotkuda, pojavio se kandidat po imenu Ričard Nikson, koji se suprotstavio Vurhisu. Istočni establišment je u Niksonovu kampanju uložio ogromnu količinu novca.

I naravno, Ričard Nikson je pobedio Džerija Vurhisa i zamenio ga, u Kongresu, kao predstavnik tog izbornog okruga.

Sledeći stepenik u Niksonovom usponu do mesta predsednika odigrao se 1952. godine, kada je pomogao Ajzenahaueru da od Roberta Tafta ukrade republikansku predsedničku nominaciju. Tada je vladalo opšte uverenje da će gospodin Taft biti republikanski kandidat za predsednika i da će lako poraziti demokratskog kandidata, ko god on bio. Gospodin Taft je bio konzervativac i iskreni antikomunista. On je morao da bude poražen, a čovek koji će ga poraziti bio je Dvajt Ajzenhauer, koji je bio pošteđen učešća na izborima 1948. upravo za ovakvu svrhu.

Većina u kalifornijskoj delegaciji na republikanskoj nacionalnoj konvenciji bila je ključ za izbor republikanskog kandidata, i izgledalo je da će tu veanu u Kaliforniji osvojiti Taft. Ričard Nikson je, sa tadašnjim guvernerom Kalifornije Erlom Vorenom (Earl Warren), iza scene radio na obezbedenju glasova

kalifornijskih delegata za Ajzennauera.

Kada je Ajzenhauer ipak dobio nominaciju Republikanske stranke, nagradio je svoje pomagače koji su mu tu nominaciju osigurali. Ričarda Niksona je izabrao za potpredsednika a Erla Vorena je kasnije ubacio u Vrhovni sud.

Ajzenhauer je kasnije izneverio Niksona, jer je 1960, dok je još bio predsednik, Amerikancima saopštio da ne može da nade ni jednu jedinu stvar u kojoj mu je Nikson pomogao tokom osam godina njegove administrcije. Ovakvim komentarom ozbiljno su bile poljuljane Niksonove šanse na izborima 1960, kada mu je protivkandidat bio Džon Kenedi.

Ta izjava je svakako imala za cilj da Niksona udalji od mesta predsednika 1960. godine, jer mu je ono bilo obećano za 1968. godinu. I sam Nikson je više želeo nominaciju u 1968. godini iz razloga koje ćemo izneti nešto kasnije.

Ima ljudi koji veruju da je, i pored Ajzenhauerove „kontra-podrške", Nikson, u stvari, pobedio na izborima 1960. godine i da je trebalo da postane zakoniti predsednik. Međutim, prevara prilikom brojanja glasova u Teksasu i Ilinoisu dala je prednost Džonu Kenediju. Nikson je imao šansu da raskrinka prevaru sa prebrojavanjem glasova, za koju se opravdano sumnjalo da se desila u ove dve države, ali on je to odbio i nije uložio nikakvu žalbu. Predsednik je postao Džon Kenedi.

Pretpostavlja se da Nikson nije uložio žalbu zato što je znao da će biti predsednik Sjedinjenih Država 1968. godine. Zašto je više voleo da bude predsednik 1968. nego 1960? Računica je bila jednostavna. Ako bi bio izabran 1968, a onda ponovo 1972, Nikson bi dogurao do 1976, do godine koja je zaverenicima mnogo značila. (Nezaboravimo da je Nikson član Saveta za inostrane odnose). Ovo, isto tako, objašnjava i prepuštanje republikanske nominacije Beriju Goldvoteru 1964. godine.

Nikson se vratio u politiku 1962, kandidujući se za guvernera Kalifornije. Njegova osnovna namera nije bila da porazi vladajućeg guvernera Pata Brauna (Pat Brown), već da iz trke izbaci kolegu republikanca, konzervativnog Džoa Sela (Joe Shell). Drugi cilj je bio da na republikanskoj konvenciji 1964. delegaciju Kalifornije drži pod kontrolom da ne bi potpala pod uticaj konzervativaca koje je predvodio gospodin Šel.

Dobro je poznato da je Nelson Rokfeler želeo pobedu na republikanskoj nominaciji 1964. godine. Isto tako, bilo je znano da će kalifornijski republikanci biti ključ za nominaciju, baš kao i 1952. godine.

Dakle, Nikson je morao da pobedi Sela na lokalnim izborima, da bi mogao da pomogne predsedničkim aspiracijama Nelsona Rokfelera. Nikson je to i učinio, osiguravši na taj način, bar privremeno, da Šel 1964. godine neće kontrolisati kalifornijsku delegaciju. Nikson je kasnije izgubio od Peta Brauna na opštim izborima, ali mu do te pobede nije bilo ni stalo. Rokfelerovi planovi su do tada uspevali.

Kada je izgubio 1962, Nikson je saopštio reporterima da „više neće moći da ga šutiraju unaokolo" (ili, drugim recima, sa istim značenjem: zato što se povlači sa političke scene).

Otišao je potom u Njujork, i tamo se uselio u preskupi apartman na prvom spratu jedne zgrade (zakupnina je iznosila 100 000 dolara godišnje). Na vrhu te iste zgrade stanovao je Nelson Rokfeler. On je ujedno bio i Niksonov stanodavac, budući da je ta otmena zgrada pripadala Rokfelerima. Štaviše, Nikson se zaposlio u jednoj pravničkoj firmi koja je zastupala interese Rokfelera, gde je postao punopravni partner, sa platom od 200 000 dolara godišnje.[5]

Tu je Nikson presedeo predsedničke izbore 1964. godine.

Nije poznato da li je Rokfeler potpuno shvatio pokret „Izaberite Goldvotera" iz 1964, koji je medu mladima u zemlji, a posebno u Kaliforniji, bio veoma raširen.

Međutim, zna se da je ovaj pokret veoma zabrinuo zaverenike oko Rokfelera. Mladi kalifornijski republikanci preuzeli su kontrolu nad stranačkom organizacijom u ovoj državi iz ruku Rokfelerovih pomagača i počeli da kao glavnog kandidata isturaju senatora Goldvotera.

Bilo je jasno da će Rokfeler izgubiti ključne glasove kalifornijske delegacije na konvenciji održanoj 1964. godine i da zbog ovog poraza neće dobiti nominaciju Republikanske partije.

To se upravo i dogodilo. Mladi kalifornijski republikanci pomogli su Goldvoterovim saradnicima da preuzmu kontrolu nad kalifornijskom delegacijom, što je bio ključ koji je i ostale delegacije prinudio da nominaciji daju Beriju Goldvoteru.

Rokfeler je propustio svoju najbolju šansu da postane predsednik.

Poslednji korak u usponu Ričarda Niksona dogodio se 1968. godine, kada je osvojio mesto predsednika Sjedinjenih Država. Verovatno je smatrao da je izabrao pravo vreme, jer je ciljna 1967. godina bila na dohvat ruke. Tada je mogao da bude u poziciji da postane Predsednik sveta. On je najverovatnije znao da je ova svemoćna titula već nuđena prvo Vudrou Vilsonu a zatim i Frenklinu Ruzveltu, ali da ni jedan od

njih nije mogao da je preuzme jer ih je u tome sprečila zabrinutost naroda širom Amerike.

Nikson je 1968. godine „izabrao" Spiroa Egnjua (Spiro Eghew) za potpredsednika. Čudnom koincidencijom, guverner Egnju je ranije bio vođa i Rokfelerove predsedničke kampanje. Teško je pretpostaviti da ljudi koji su ga izabrali za to mesto nisu znali „da u svom ormanu krije leš", kako bi se to slikovito kazalo, odnosno da postoje optužbe da je uzeo mito od nekih građevinskih firmi još dok je bio guverner Merilenda. (Egnju je posle napisao knjigu pod naslovom *Otići tiho ili nešto drugo,* u kojoj žestoko pobija optužbe na svoj račun. To je interesantno, jer ako zaista nije kriv, onda mu je sve namešteno. Tvrdi da je bio prinuđen da se povuče pošto mu je, u uvijenoj formi, smrću zapretio Aleksander Hejg, član CFR-a). Kasnije, kada je to bilo potrebno, vrata Egnjuovog „ormana" su se otvorila i on je morao da se povuče.

Sve ovo nameće jedno pitanje: Da li je Egnju izabran zato što se znalo da se kasnije može ukloniti? (Bilo zbog toga što je zaista primao mito, bilo zbog sigurnosti zaverenika da će američka štampa ubediti narod da su optužbe istinite).

Ukoliko su tačne prethodno iznesene pretpostavke- da je Zavera bazirala strategiju na ciljnoj 1976. godini, i da su planovi promenjeni 1970- onda sledeći citat, preuzet iz „Njujork tajmsa" ima smisla. Tekst iz kojeg je citat naveden napisao je 21. maja 1971. godine Džejms Reston (James Reston), član Saveta za inostrane odnose. Pretpostavlja se da je to bio znak svima koji podržavaju Zaveru, širom zemlje, i koji čitaju „Njujork tajms" (u posedu i pod kontrolom članova CFR-a) da je Niksonu saopšteno da se planovi menjaju a da on počinje da sprovodi sopstvene planove. Evo tog citata: „Gospodin Nikson bi očito želeo da predsedava stvaranjem Novog svetskog poretka i veruje da vidi mogućnost za to u poslednjih dvadeset meseci svog prvog mandata."[6]

Upravo tokom tih poslednjih dvadeset meseci njegovog mandata počeli su da se gomilaju elementi za kasniju aferu Votergejt. Robert Velč (Robert Welch), osnivač Društva „Džon Birč" i dugogodišnji borac protiv Zavere, napisao je oktobra 1971. u „Biltenu" koji se deli članovima sledeće:

„Čini mi se da svi podaci jasno ukazuju na to da je, bar od 1960, Ričard Nikson gajio strasne ambicije i nepokolebljivu odlučnost da iskoristi mesto predsednika SAD samo kao stepenicu koja bi ga dovela u poziciju da postane prvi vladar celoga sveta.'

Velč je u istom biltenu dao i svoje predviđanje datuma kada bi ovi planovi mogli da urode plodom: „Ima mnogo razloga da verujemo da je njihova namera da ostvare svoj cilj i zasednu svojim režimom navrh potčinjenog i porobljenog sveta do 1. maja 1976."[8] (1. maj 1976. je dvestogodišnjica osnivanja Iluminata).

U to vreme nije se moglo znati da je Zavera očigledno promenila svoje planove i odložila predviđeni raspored, o čemu smo govorili u prethodnim poglavljima.

Izgleda da je Nikson, osećajući da će biti uklonjen sa mesta predsednika, odlučio da krene po svome, pa se tako okružio grupom ljudi za koje je mislio a im može verovati. Niko od njih nije bio član CFR-a. Postojala su, međutim, dva važna izuzetka (obojca članova CFR- a): ALeksander Hejg i Henri Kisindžer. Njih dvojica su eksponenti Rokfelerovih interesa, tako da je jasno da na njihov izbor u Administraciju Nikson nije ni mogao da utiče.

I tako, 17. juna 1972. Džejms V. Mek Kord Games W. Mc-Cord), koji nije član CFR-a, sa četvoricom Kubanaca iz Majamija, provaljuje u kompleks zgrada pod imenom „Votergejt" i kasnije biva uhapšen.

Votergejt je zaista zanimljiv kompleks zgrada. Časopis „Parejd" otkriva da je vlasnik ovog kompleksa „Dženeral imobiler" (General Immobiliare), velika građevinska kompanija čiji je posednik katolička crkva. U istom članku se dalje otkriva da Vatikan ima „velike investicije u bankama kao što su Čejs Menhetn ... i različite Rotšild banke u Francuskoj".[9]

Jedna stvar je sigurna. Provala u zgradu u Votergejt kompleksu načinila je ovo mesto najpoznatijim kompleksom kancelarija u Vašingtonu, pored onih koje zauzima federalna vlada.

Provala u Votergejt bila je verovatno najtrapavija provala u istoriji kriminala. Jedan autor, Viktor Laski (Victor Lasky), napisao je: „Retko da bi se mogla naći ništavnija akcija. Sve je išlo naopako- kao da je smišljeno. Gotovo kao da su namerno ostavljali tragove."[10]

Ljudi koji su podrobnije proučili ovu provalu otkrili su neverovatan lanac okolnosti koje sa sigurnošću ukazuju na to da je provala bila izvedena u nameri da bude otkrivena. Razmotrimo, na primer, sledeće činjenice:

1. jedan od provalnika uzbunio je čuvara, ponovo stavivši traku iznad vrata, pošto je ovaj otkrio i uklonio prvu traku;
2. iako je njihova akcija otkrivena, šef operacije Gordon Lidi (Gordon Liddy) šalje provalnike

nazad u Votergejt;

3. čovek koji je postavljen da spolja čuva stražu video je policiju kako ulazi u zgradu: ili on nije upozorio ljude unutra ili su oni njegova upozorenje ignorisali.[11]

Džim Hugan (Jim Hougan) je u časopisu „Harpers" („Harper's" magazine) izneo teoriju da je provala u Votergejt zaista bila namerno traljavo izvedena. Sadržaj tog članka prepričao je Viktor Laski u časopisu „Hjumen ivents" („Human Events"). Gospodin Laski piše: „osnovni zaključak tog teksta je da je provala u junu 1972... ne samo traljavo izvedena ... već da je namerno sabotirana... Navodno, akciju Votergejt sabotirao je niko drugi do Džejms Mek Kord, u FBI-u obučeni službenik Centralne informativne agencije (CIA), koji je prekasno uputio zvižduk svojim kolegama, provalnicima u zgradi. Drugim rečima, Džim Hugan tvrdi da je Mek Kord, u stvari, bio dvostruki agent.[12]

Ovo nas ne iznenađuje, jer u knjizi pod naslovom *Dosije Rokfeler* i Geri Alen tvrdi da je: „Neverovatno smušena provala u Votergejt ... smišljena i izvedena od strane istaknutih Rokfelerovih figura."[13]

Alen ukazuje na to da su te dve „istaknute Rokfelerove figure" bili Aleksander Hejg i Henri Kisindžer, članovi CFR-a i Niksonovi savetnici.

Zanimljivo je da jedna značajna osoba nije ništa znala o događajima u Votergejtu: „Kako se kasnije ispostavilo, jedini koji nije apsolutno ništa znao o planovima za provalu u Votergejt, bio je Ričard Nikson."[14]

Novu kariku u lancu ovih neverovatnih događaja predstavlja jedna knjiga u kojoj se tvrdi da je „Duboko grlo", tj. „misteriozni čovek", čije su informacije dovele skandal oko Votergejta do razarajućeg vrhunca bio Ričard Ouber (Richard Ober), agent CIA-e za kontrašpijunažu.

Debora Dejvis (Deborah Davis), autor te knjige, tvrdi da je Ouber: „postao dvostruki agent u Beloj kud, u službi ljudi koji su želeli da predsednik Sjedinjenih Država padne."

Džon Din (John Dean), član Niksonovog tima umešan u aferu Votergejt, izjavio je da je „Duboko grlo" bio sam Aleksandar Hejg. General Hejg je, naravno, ovu optužbu smesta odbacio.

Sledeća u nizu zbunjujućih okolnosti u ćelom scenariju oko Votergejta bile su trake na kojima su zabeleženi razni Niksonovi razgovori sa mnogim njegovim savetnicima u Beloj kući. Ove trake nisu bile pod kontrolom samog Niksona jer: „Glas je automatski aktivirao mehanizam za snimanje. Imajte na umu da Nikson nije bio taj koji je uključiovao i isključivao magnetofone."[15]

Interesantno je, pre svega, kako su se te trake uopšte našle u Beloj kući. „Dok je sistem za snimanje Lindona Bejnsa Džonsona (Lyndon Bainse Johnson) instalirala Armijska prislušna služba, Niksonove aparate postavila je Tajna služba."

Časopis „Njusvik" je 23. septembra 1974. dodao novu kariku u lancu: „Dok bivši šef personala Bele kuće H.R.Haldeman (H. R. Haldeman) čeka na suđenje zbog učešća u Slučaju Votergejt, dotle je šef Tajne službe, koga je Haldeman prošle godine najurio iz Bele kuće, našao unosan posao. Robert H. Tejlor (Robert H. Taylor), star 49 godina, koji se prepirao sa Haldemanom oko procedura za Niksonovu bezbednost, sada je na čelu snaga privatnog obezbedenja svih preduzeća porodice Rokfeler."[16]

Ključno pitanje u aferi Votergejt, na koje nikada nije adekvatno odgovoreno, jeste: Zašto predsednik Nikson nije uništio trake, koje su jedino njemu bile dostupne, a koje su toliko optužujuće po njega i njegovu Administraciju?

Najverovatniji odgovor je sledeći: „ilii Nikson nije kontrolisao trake, ili nije znao da postoje njihove kopije. To jest, Nikson nije uništio trake jer to nije mogao da učini."[17]

Dokazi za ovakvu tvrdnju su veoma ubedljivi. Na primer, kada je sudija-tužilac Džon Sirka (John Sirica) zatražio do Niksona da preda trake koje je imao u svom posedu, učinio je to na sledeći način: tražio je snimak načinjen „8. januara 1973, od 4,05 do 5,34 h posle podne, segment u približnom trajanju od 6 minuta i 31 sekunde, 10 minuta i 15 sekundi od početka razgovora"[18]

Jedini odgovor na pitanje kako je sudija mogao da zatraži određene trake, navodeći iznenađujuće precizno koji deo razgovora i u kolikom delu želi jeste da je prethodno te trake preslušao. A to je bilo nemoguće, osim ukoliko u posedu tužioca nisu bile kopije tih traka.

Postoje još dve, najblaže rečeno, čudne okolnosti u vezi sa tim trakama. Prva je da: „... ni jedna traka ne sadrži bilo kakv savet ili komentar Henrija Kisindžera, što je veoma sumnjivo, s obzirom na to da je on bio Niksonov vrhovni savetnik za pitanja nacionalne bezbednosti."[19]

Od javnosti se očigledno traži da poveruje da Kisindžer nikada nije bio u Ovalnoj sobi, tako da nije ni mogao da bude snimljen kada su se uključivale trake za automatsko snimanje.

I drugo: „... da je Aleksander Hejg imao kontrolu nad trezorom u kojem su se trake čuvale. Pošto je savršeno jasno da je sudski zahtev za zaplenu traka pisala osoba koja je detaljno bila upoznata sa njihovim sadržajem, jednostavno bode oči činjenica da je samo Hejg mogao da joj preda kopije koje sadrže određene isečke."[20]

Ukratko, dakle, Henri Kisindžer i Aleksander Hejg izveli su operaciju kojom je Nikson uklonjen sa mesta predsednika. A ako je Spiro Egnju u pravu, Aleksander Hejg je bio taj koji je i njega primorao da se povuče.

„Državni udar kojim je predsednik Nikson izbačen iz Bele kuće bio je pažljivo smišljen od strane dvojice agenata kuće Rokfelerovih. Sada se zna da je Henri Kisindžer bio odgovoran za stvaranje grupe koja je provalila u kompleks Votergejt, dok „... je Aleksander Hejg osigurao da trake koje najviše optužuju Niksona na vreme budu dostavljene istražiteljima. Njih dvojica su... prisilili Niksona da se povuče i tako utrli put koji Rokfelera vodi u Belu kuću- bez rizika sa izborima, na kojima bi 'Roki' sigurno izgubio."[21]

Znači, afera Votergejt je imala dva cilja: prvi je bio da se ukloni Nikson, a drugi da se Nelson Rokfeler ustoliči na mesto predsednika Sjedinjenih Država.

To su bili površinski motivi.

Sledeđ korak ka ovom cilju bilo je uklanjanje Spiroa Egnjua sa mesta potpredsednika Sjedinjenih Država. To se dogodilo 10. oktobra 1973. godine kada su otvorena vrata njegovog „ormana".

Egnju je, kako smo već rekli, u svojoj knjizi optužio Hejga da mu je pretio smrću ukoliko se ne povuče. zapisao je: „Hejg nije želeo da skloni samo mene, već da o istom trošku ukloni predsednika Niksona, takode."

Zaključio je da je Hejg „znao dovoljno o pritivrečnostima
oko traka u Votergejtu i istinu o Niksonovoj umešanosti u aferu, tako da je bio siguran da će predsednik otići. Nije želeo da tada ja postanem njegovo naslednik."[22]

Dodao je: „Hejg bi najverovatnije naredio da me ubiju da se nisam povukao."

Mogućnost da bi Hejg mogao da nađe čoveka koji bi ubio Egnjua, potvrđena je 1980. godine, kada je Gordon Lidi (Gordon Liddy), Niksonov pomoćnik, priznao da je 1972. godine. Beloj kući predložio ubistvo novinara Džeka Andersona (Jack Anderson), i da je čekao odobrenje, koje, međutim, nikada iz Bele kuće nije stiglo.

Dakle, u Niksonovom okruženju postojala je najmanje jedna osoba koja bi izvršila ubistvo ako bi joj se tako naredilo.

Kada se Egnju povukao, na Niksonu je bilo da odredi novog potpredsednika. Nacijom se širila zabrinutost. Svi su mislili da će Nikson na taj položaj imenovati Nelsona Rokfelera. Bio je to trenutak da se osigura da Rokfeler postane predsednik, ako su takve bile namere Zavere. No, Nikson nije izabrao Rokfelera već je, umesto njega, za potpredsednika naimenovao Džeralda Forda.

Ovakav izbor bio bi zaprepašćujući da su zaverenici zaista želeli da Nelson Rokfeler postane predsednik. Jedini zaključak je da, zbog nekih razloga, to očigledno nisu hteli, tako da je Nikson postavio Forda za potpredsednika. On je, naravno, bio dobro pripremljen za ovaj zadatak. (Treba se podsetiti da je prisustvovao mnogim sastancima Bilderberg grupe i da je bio lični prijatelj princa Bernarda, osnivača te Grupe. S pravom se pretpostavlja da je gospodin Ford bio dobro upoznat sa Zaverom.)

Niksonov izbor je zaista interesantan ako se zna da je cilj afere Votergejt upravo bio uklanjanje samog Niksona. Znači da su zaverenici znali da će potpredsednik ubrzo postati i predsednik SAD. Da su zaista hteli Nelsona Rokfelera na tom mestu, za to nije bilo povoljnijeg trenutka.

Još jednom: jedini zaključak koji se nameće jeste da Zavera nije želela da Nelson Rokfeler postane predsednik Sjedinjenih Država, iako mu je to bilo obećano.

Međutim, da bi se održala iluzija da će Nelson, ipak, postati predsednik, kada je seo u fotelju koju je Nikson napustio, Ford ga je izabrao za svog potpredsednika.

Postoji jedna zanimljiva, iako sporedna, činjenica u vezi sa ostavkom predsednika Niksona. Upravo u vreme kada je trebalo da se povuče, Niksonu je veoma oteklo koleno. Izjavio je da ako ode da se leči u pomorsku bolnicu „Betezda"- „iz nje živ neće izaći". Da li je moguće da je Nikson znao o senatoru Džozefu Makartiju i sekretaru odbrane Džejmsu Forestalu, koji su, takođe, otišli na lečenje u pomorsku bolnicu „Betezda" i „nisu izišli živi"?)

Sledeći značajni događaji koji su se odigrali bili su pokušaji atentata na predsednika Forda. Prvi put je Linet From (Lynette Fromme) 5. septembra 1975. uperila pištolj kalibra 45 u predsednika, ali je bila sprečena da puca, a drugi put, 22. septembra iste godine Sara Džejn Mur (Sara Jane Moore) je pucala, ali je

promašila Forda.

Zanimljivo je da je Sara Mur priznala da je pucala s namerom da Nelsona Rokfelera načini predsednikom Sjedinjenih Država. Rekla je da je pokušala da ubije Forda kako bi naciji otkrila njegov „lažljivi sistem vlasti". Izjavila je: „Ford je nebitan... Ja sam želela da napadnem predsedničku funkciju. Ubistvo Forda bi uzdrmalo mnoge ljude tamo gore. Što je najvažnije, popela bih Nelsona Rokfelera na mesto predsednika- da ljudi vide ko su prave vođe ove zemlje."[23]

Gospođica Mur je pristala da 1976. godine da intervju za junski broj časopisa „Plejboj" („Playboy"). U njemu je nagovestila da je u ovaj pokušaj atentata na Forda umešana Zavera. Evo nekih delova intervjua koji će nam to ilustrovati:

„5. *Mur*. Učinila sam nešto, njima (FBI-u), veoma značajno, u jesen 1974. godine. Malo ću vas zaintrigirati sledećim: to je bila tačka na kojoj je posađeno seme događaja koji se odigrao 22. septembra 1975. To je bilo vreme kada su se moja politička uverenja i ono što sam želela da se dogodi poklopili sa nečim što su želeli FBI i Tajna služba.

Plejboj: Zaintrigirali ste nas. Šta je to?

S. Mur. Možda ću vam jednog dana i reći, sada ne."[24]

Nešto dalje, u istom intervjuu, delimično je proširila svoj odgovor:

„Plejboj: U kojoj točki ste odlučili: Aha, sada imam pištolj. Upotrebiću ga za Forda?

5. *Mur*. To je deo o kojem mislim da ne mogu da pričam. Još nisam smislila način na koji mogu da govorim o tome a da sve zaštitim. Ne kažem da mi je iko pomogao da sve isplaniram. Samo kažem da postoje druge stvari- što znači drugi ljudi, ali ne u smislu neke zavere. Postoje oblasti o kojima nisam voljna da pričam iz mnogo razloga."[25]

Pisac uvodnog teksta za ovaj intervju spomenuo je još jednu neobičnu okolnost vezanu za ovaj slučaj: „Kao dodatak velu misterije koji obavija ceo ovaj slučaj dodačemo činjenicu da je okružni sudija Samjuel Konti (Samjuel Conti)... zapečatio sve dokaze sa suđenja."[26]

Da li je moguće da je unutar Zavere bilo neposlušnih članova koji su želeli da Nelson Rokfeler postane predsednik Sjedinjenih Država, a da Džerald Ford izgubi svoje mesto prema unapred određenom redosledu?

Ipak, čini se da je Zavera postigla svoja četiri cilja:

1. Ričard Nikson je postao predsednik Sjedinjenih Država.
2. Ričard Nikson je uklonjen sa te pozicije.
3. Nelsonu Rokfeleru je očito obećano mesto predsednika.
4. Zavera nije uručila predsedničko mesto kako je obećala. Krajnji cilj Zavere- diktatura u Sjedinjenim Državama, negde oko 1989. godine- ostaje da se ostvari.

---

[1]„Istorija se ponavlja", časopis „Porejd" („Histroy Repoeats Itself", „Porade", Jan uary 20,1974).

[2]Majki Kramer i Sem Roberts: Nikada nisam ieteo da budem potpredsednik bilo čega (Michael Kramer and Sam Roberts: / Never Wanted to be a vice-President of Anything, New York: Basic Bock, Inc., 1978), str. 3.

[3]„The Review of the News" (March 6,1974), str. 30.

[4]Ožeri Vurhis: „Dolari i razum" (Jerry Voorhis: „Dollars and Same", pamphlet), str. 12.

[5] Frenk Kapel: Henri Kisindžer, sovjetski agent, str. 110.

[6] Džejms Reston: „Niksonova pažljiva strategija" (James Reston: „Cautions Nixon Strategy", „New York Times", May 32,1979), str. 39.

[7]Robert Velč: „Pravovremena opomena" (Robert Welch: „A Timely Warning", pamphlet), str. 13.

[8]Ibid., str. 5.

[9] „Katolički omot", (.Catholic Portfolio", „Parade", September 30, 1979), str. 15.

[10]Viktor laski: Nije počelo sa Votergejtom (Vicotr Lasky: It Didn' t' Start With Water- gate, New York, Dell Publishing Co., Inc., 1977), str. 12.

[11] Geri Alen: Dosije Rokfeler, str. 175.

[12] Viktor Laski: „Da li je provala u Votergejt sabotirana"? (Victor Lasky: „Was the Watergate Break-In Sabotaged?", „Human Events", February 2,1980), str. 16.

[13] Geri Alen, op. cit, str. 184.

[14] Viktor Laski, op. cit. str. 275.

[15] *GeriAlen,op.cit, str. 177.*
[16] *Ibid.,str.180.*
[17] *Ibid.,str.179.*
[18] *Ibid.,str.179.*
[19] *Frenk Kapel,op.cit,str. 10.*
[20] *Gen Alen, ep. cit, str. 182.*
[21] *Ibid.,str.168.*
[22] *„Egnju vidi sebe kao piona u borbi oko Niksona" („Agnew sees himself as Nixon pawn in struggles", „Tucson Citizen", April 23,1980), str. 1.*
[23] *„The Arizona Daily Star" (March 31,1981), str. A 7.*
[24] *„Plejbojev intervju: Sara Džejn Mur" („Playboy Interview: Sara Jane Moore", „Playboy", lune, 1976), str. 84.*
[25] *Ibid., str. 85.*
[26] *Ibid., str. 69.*

Teorijski gledano, NELSON ROKFELER i RIČARD NIKSON su politički protivnici, ali je „Roki" tako sredio izbore 1968. godine da, ako već on ne bude izabran, to bude neko koga on može da kontroliše. Porodica Rokfeler, preko svoje Čejs Men-hetn banke i drugih nosioca njihove fmansijske moći, bila je veliki dobrotvor Sovjetskog Saveza još od izbijanja komunističke revolucije u Rusiji Za vreme svoje izborne kampanje, Nikson je obećao da će prekinuti izvoz ratnog materijab u Sevemi Vijetnam preko istočno evropskih zemalja zato što je on korišćen za ubijanje američkih vojnika. Ali, najveći deo te trgovine obavijala je porodica Rokfeler, a Nikson ne da nije zaustavio, već je i uvećao tu trgovinu. Štampa je, prirodno, ostala nema u suočenju sa ubijanjem američkih vojnika na taj način.

GLAVA XL

POMOĆ

Pitanje šta čitalac može da učini u vezi sa ovom nacionalnom krizom verovatno je najvažnija stvar koja se nameće po čitanju ovog dela.

Ukoliko je knjiga uspela da uveri čitaoca da u svetu zaista deluje zavera gigantskih razmera, onda je za očekivati da će svako pokušati da razmisli o rešenju ovog problema.

Vaš autor je ubeđen da jedini način borbe protiv ove nemoralne zavere leži u moralnim sredstvima, a jedino moralno što možemo da učinimo jeste da ljude obrazujemo i upoznajemo sa Zaverom.

Obrazovanje nije samo deo problema, ono je i deo rešenja.

Jednostavno rečeno, znači da svaki obavešteni pojedinac mora nastaviti da se obrazuje, bar do

onog stepena na kojem će biti ubeđen u ispravnost svojih stavova, i drugo, on mora biti spreman da učini sve, u okviru svojih moralnih snaga, kako bi informisao i ostale ljude o zlu koje Zavera predstavlja za prava i slobode svih ljudi.

Postoje samo dva polja aktivnosti na kojima bi pojedinac koji to želi mogao da pomogne:

1. pomoć koja nije direktno vezana za Zavera
2. pomoć direktno vezana za Zaveru.

Nabrojaćemo neke od organizacija koje zaiteresovanim ljudima mogu biti od pomoći, kako u cilju pribavljanja dodatnih informacija o Zaveri, tako i zbog ekonomskih i političkih obaveštenja, koja će im pružiti grupe koje ne govore o postrojanju Zavere.

1. *Pomoć koja nije direktno vezana za Zaveru.*

Postoji nekoliko zaista izuzetnih organizacija koje će svakom čoveku pomoći da proširi svoja znanja, kako bi mogao da se uključi u borbu za lična prva. To su:

a) NACIONALNI CENTAR ZA IZUČAVANJE USTAVA.

Ova organizacija je „neprofitno orijentisana, od poreza izuzeta obrazovna fondacija, posvećena obnovi ustavnih principa u tradiciji naših oca-osnivača."

Osnovano ju je Klion Skouzen (Cleon Scousen), autor nekoliko knjiga na temu Zavere, od kojih je najpoznatija *Ogoljeni kapitalista.* Bio je službenik FBI-a šesnaest godina, šef policije u Solt Lejk Sitiju četiri godine i predavač na Univerzitetu Brigem Jang sedam godina.

Centar objavljuje izvanredne knjige, rasprave zatim i audio-kasete a organizuje i serije predavanja na temu Ustava, oca-osnivača i sistema slobodnog preduzetništva. Može im se pisati na adresu:

The National Center for Constitutional Studies, P. 0. Box 31776, Salt Lake City, Utah 84131

b) FONDACIJA ZA EKONOMSKO OBRAZOVANJE (FEE). Ova organizacija je „neprofitna, zalaže se za obrazovanje o privatnom vlasništvu, slobodnom tržištu, sitemu profita i gubitka o ograničenoj moći vlasti."

Izdaje mesečni časopis koji se na zahteve besplatno dostavlja, osim kada se govori o inflaciji, novcu, tarifama i zemljišnim zonama. Časopis se zove „Frimen" („Freeman"). Ova fondacija, međutim, apeluje da se daju donacije kako bi mogla da pokrije svoje troškove.

Često održava promotivne i sponzorske seminare na ove teme.

Možete je naći na sledećoj adresi:

The Foundation for Economic Education, Irvingtonon-Hudson,NewYork,10533

C) INSTITUT ZA KREACIONISTIČKA ISTRAŽIVANJA (ICR).

Najveće i najorganizovanje telo koje se bavi unapređenjem kreacionizma u svetu nauke je ICR. Ova organizacija sada aktivno održava debate sa evolucionistima u studentskim naseljima širom Sjedinjenih Država i u inostranstvu, i doživljava fenomenalne uspehe.

Ona ima veliku izdavačku kuću i trudi se da njene knjige i publikacije budu svakome dostupne.

Institut izdaje i mesečni bilten pod nazivom „Ekt end fekts" („Act and Facts") koji dostavljaju svakome ko ga zatraži, i to besplatno, mada i oni mole za donacije koje bi im pokrile troškove.

Održavaju se i seminari, koji traju po nedelju dana u raznim mestima širom zemlje, sa temama koje daju dokaze u prilog kreacionističkoj teoiji, i koje vredi čuti.

Adresa je: The Institute for Creation Research, 2716 Madison avenue, San Diego, California 92116

d) SAMIT SVEŠTENIKA.

Propagandni materijal ove organizacije kaže: „Samit sveštenika je hrišćanska organizacija za rad sa omladinom preko leta, locirana u Maniru Springsu, u Koloradu. Današnja omladina je sa svih strana pritisnuta da odbaci učenja *Biblije* koja se tiču Boga, Stvaranja i uloge porodice. Putem predavanja i najboljih filmova... kursevi Samita daju potrebni protivotrov, naglašavajući Reč Božiju i uticaj hrišćanstva na svaki aspekt života vernika. Polaznici, takođe, proučavaju američko hrišćnsko nasleđe (sloboda je dar Božiji), marksističko-lenjinističku opasnost za tu slobodu i liberalno-humanističke napade na biblijsko hrišćanstvo. Naš je cilj da mlade hrišćane naoružamo činjenicama i informacijama koje se tiču Boga, doma i zemlje, tako da budu spremni da brzo učvrste verovanje u istinu i dobro koje će im pomoći u izgradnji života u budućnosti."

Mogu se naći preko sledeće adrese: Summit Ministries Postal Box 207, Manitou Springs, Colorado 80829

2. *Pomoć koja je direktno vezana za Zaveru.*

Postoje dve grupe ljudi koje znaju da postoji međunarodna zavera: oni koji su članovi Zavere i

oni koji pokušavaju da raskrinkaju Zaveru.

Strategija Zavere oduvek je bila: „Nikada nepokušavaj da pobijaš optužbe, već uvek uništi onog koji optužuje,"

Gospodin Edgar Huver, pokojni direktor FBI-a,; jednom je rekao: „Najbolji pokazatelj uspešnosti borbe protiv komunizma je količina blatiteljskog gneva koja se usmeri na borca."

Jedna grupa boraca protiv Zavere izdržala je najžešći mogući test i najveću količinu bljuvotina koje je Zavera ikada na nekoga Uputila. Uspela je da opstane i pored taktike neviđene hajke koja se protiv nje podigla.

Ta grupa je Društvo „Džon Birč". Navešćemo samo neke od optužbi protiv nje: „antisemiti, prokomunisti, luđaci, podzemna organizacija, histerici ili ogranak Kju-Kluks-Klana". I sve su se pokazale kao lažne. Međutim, žestina napada na ovo Društvo pokazuje da je ono zaista u pravu kada tvrdi da Zavera postoji.

Društvo je osnovano 1958. godine od strane Roberta Velča (Robert Welch) koji je, sasvim ispravno, osetio da postoji velika zavera koja je na delu u svim važnim poslovima u Sjedinjenim Državama i svetu.

Gospodin Velč je rođen u Koven Kauntiju, u Severnoj Karolini, 1989. godine. Diplomirao je na Univerzietu Severna Karolina 1916, a zatim je pohađao Pomorsku akademiju SAD i Hardvardsku školu prava. Bio je visoki službenik velike kompanije za proizvodnju slatkiša od 1956, a 1952. godine je bio aktivan u kampanji za izbor Roberta Tafta za predsednika. Bio je direktor Nacionalne asocijacije proizvođača od 1951. do 1957. i njen potpredsednik od 1955. do 1957. godine. Osnovao je 1956. godine časopis „Ameriken Opinion" i autor je stotina objavljenih članaka i eseja.

Gospodin Velč je napisao i sledeće knjige: *Neka nam Bog oprosti, Život Džona Birča (The life of John Birch), Plava knjiga o Društvu Džon Birč (Blue Book of the John Birch Society), Političar (The Politician), Novi amerikanizam (The New Americanism) i Romansa obrazovanja (The Romance of Education).*

Robert Velč postao je slavan 1963. godine kada je bila objavljena njegova knjiga *Političar.* Ova knjiga o Dvajtu Dejvidu Ajzenhaueru iznela je tvrdnju da je predsednik Ajzenhauer bio „odani tajni agent komunističke zavere". To što je gospodin Velč napisao izazvalo je verovarno najveće kontroverze u ranim šezdesetim godinama. Gospodin Velč nije nameravao da tu knjigu štampa, bar ne tako rano, ali se o njoj pročulo i on je, da bi sprečio sve spekulacije, a i da bi se zaštitio, knjigu ipak objavio 1963. Knjiga je doživela mnogo izdanja, jer je narod u Americi isprva bio radoznao, a kada bi knjigu pročitao, sasvim šokiran njenim sadržajem.

Neki su zaista postali svesni da je gospodin Velč u pravu i da Velika zavera u stvarnosti postoji. Priznanje doktoru Velču je stiglo i sa jedne potpuno neočekivane strane. Džeri Rubin, autor knjige *Učini to!,* napisao je: „Desnica je obično u pravu... Društvo Džon Birč razume svet u kojem živimo mnogo bolje od budala kao što su Artur Šlezinger junior (Arthur Schlesinger jr.) i Maks Lerner (Max Lerner) koji ne znaju šta se zapravo događa."[1]

Društvo je svoje stavove sasvim jasno izreklo: „Društvo Džon Birč smatra da slobodi, napretku, moralnom karakteru i samom potojanju Sjedinjenih Država preti Zavera u koji su upleteni ljudi koji imaju moć odlučivanja, ne samo u vlasti već i u velikom biznisu."[2]

Oni se plaše da je Zavera mahinacija zlih ljudi unutar američke vlasti, baš kao što je Ciceron strahovao od zavere unutar vlasti u Rimu. Ciceron je rekao: „Vi (Rimski senat) ste ohrabrili izdaju i otvorili vrata da biste oslobodili izdajnike. Država može da podnese svoje budale, čak i one ambiciozne, ali ona ne može da preživi izdaju iznutra." A Petrarka, veliki italijanski pesnik, napisao je ovo: „Pogledajte ostatke Rima: ni vreme, ni varvari ne mogu da se pohvale ovako silnim razaranjem; to razaranje izveli su njegovi građani, najsjajniji od njegovih sinova."

Drugim rečima, gospodin Velč deli mišljenje znamenitih ljudi iz prošlosti koji su se više plašili unutrašnje zavere nego armije pretećih osvajača.

Dakle, 1958. godine gospodin Velč se u Indijanopolisu sastao sa još jedanaestoricom patriota i oformio Društvo „Džon Birč", edukativnu organizaciju za buđenje američkog naroda i ukazivanje na Zaveru, koju su naslutili i mnogi ljudi u prošlosti. Gospodin Velč je ime organizacije dao po Džonu Birču, mladom čoveku koga su 15. avgusta 1945. godine ubili kineski komunisti.

Gospodin Velč je smatrao da je kapetan Birč, koji je sa američkom vojskom bio u Kini gde je bio ubijen, postao prva žrtva neobjavljenog Trećeg svetskog rata, konačnog obračuna između kapitalizma i komunizma.

Gospodin Velč je, prilikom istraživanja pogibije Džona Birča, otkrio da je američki Stejt department prikrio okolnosti pod kojima je Birč ubijen, pa je odlučio da pred javnost iznese celu istinu. Gospodin Velč je pronašao da su okolnosti vezane za njegovu smrt veoma čudne, zbog toga što Amerika nije bila u ratu sa kineskim komunistima, i nije mogao da zamisli zbog čega je sve to prikrivano od strane američke Vlade.

Priča o Džonu Birču pretočena je u knjigu koja nosi naziv: *Život Džona Birča.* Gospodin Velč je smatrao da moralne vrednosti i vrline kapetana Birča predstavljaju tradicionalne američke vrednosti, koje polako nestaju, potiskivane novim moralnim vrednostima „modernih" Amerikanaca.

I tako, gospodin Velč je sa ponosom novoosnovano Društvo nazvao imenom američkog patriote Džona Birča.

Društvo je, da bi ostalo na visini moralnih vrednosti koje je oličavao sam Džon Birč, ponudilo svetu sledeći pozitivni program: „Nikada nećemo pobediti ukoliko vođstvo i sledbenici ne budu sledili pozitivan san koji je jači kao nada, nego što je noćna mora kao strah; što više želje donese nada da možemo nešto učiniti protiv terora koji moramo uništiti, toliko će ovo ubeđenje biti dublje zasnovano na verovanju u večne istine."[3]

Gospodin Velč je shvatio da su istine koje ova organizacija podržava daleko značajnije od problema sa kojima je morao da se suoči, i zbog toga je stvorio organizaciju koja je zasnovana isključivo na pozitivnim vrednostima. Napisao je da su te vrednosti sledeće:

1. verovanje u Božanskog Tvorca,
2. verovanje u moralnost,
3. verovanje u istinu, čast, blagoslov i milosrđe,
4. verovanje u poštenje i tradiciju kao komponente našeg du hovnog okruženja,
5. verovanje u slobodu i odgovornost svakog pojedinca,
6. verovanje u dobru volju naspram svih ljudi i u primenu Zlatnog pravila,
7. verovanje u odanost Bogu, otadžbini i porodici i
8. verovanje u ljubav i poverenje kao u osnovne motive na ših misli i naših dela u odnosu na Boga, vlast i našu ljudsku sabraću.[4]

Osnovna verovanja Društva „Džon Birč" sažeta su u jedan kratak paragraf: „Mi moramo postojati zbog nečega; mi moramo znati šta to nešto jeste; i mi moramo verovati da je vredno boriti se da bi se to postiglo. Svedeno na osnovne i najšire termine, to *nešto* je:

Manje vlasti, više odgovornosti i, uz Božiju pomoć, bolji svet.[s] Koga je gospodin Velč pozvao da mu se pridruži?

„Biti jedino patriota i antikomunista nije dovoljna kvalifikacija za članstvo. Nama sada, i u budućnosti, moraju pristupati samo muškarci i žene dobre volje, dobre savesti i religioznih ideala. Jer mi želimo da budemo primer, svojom odlučnošću, integritetom i ciljem, kako na recima tako i na delu, koje će i deca naše dece moći da slede bez imalo oklevanja".[6]

Pošto je gospodin Velč ovu svetsku borbu video kao „najvažniji u istoriji između svetla i tame, između slobode i ropstva... za duše i tela ljudi,"[7] on nije mogo da bude optimista, sve dok ljudi koji vole slobodu ne budu imali veliku viziju: „Mi nećemo imati šanse sve dok se ove pojedinačne borbe ne budu vodile u sklopu većeg i trajnijeg pokreta za ponovno uspostavljanje težnje ka visinama u srcima ljudi."[8]

Pored toga što je stvorio ovu organizaciju, gospodin Velč je u *Plavoj knjizi Društva „Džon Birč",* koja predstavlja zbir njegovih govora prilikom osnivačkih skupova, izneo i nekoliko zaista proročanskih tvrdnji. Evo šta je napisao o Ričardu Niksonu:

„On je izuzetno pametan čovek. On je jedan od najsposobnijih, najoštroumnijih ali i najpokvarenijih (bez plemenitosti i časti) i najljigavijih političara koji su se ikada pojavili na američkoj sceni."[9]

A evo šta je rekao o budućem Vijetnamskom ratu (podsetiću vas da je knjiga napisana 1958): „Neki, kao, na primer, veoma pretenciozni 'američki prijatelj Vijetnama', prema mom mišljenju, čine deo većeg plana koji teži da pojedine zemlje postupno izruči komunistima, pretvarajući se, u isto vreme, da su predvodnici opozicije."[10]

Zbog uspeha, od samog početka svog postojanja, Društvo gDžon Birč" postalo je meta žestokih napada sa obaveznim blaćenjima. Staviše, Klion Skouzen, koji nije bio član Društva, napisao je: Jedan bivši član Nacionalnog komiteta komunističke partije lično mi je rekao: 'Komunistički lideri gledaju na satiranje Društva Džon Birč kao na pitanje života ili smrti njihove partije'".[11]

Gospodin Velč je bio u pravu. Postojala je Zavera i sve njene snage su se uskoro ujedinile protiv njega i njegovog Društva.

Taktika blaćenja započela je 29. jula 1960. godine kada je Komunistička partija iz Moskve izdala

direktivu partiji u Americi da „uništi antikomunizam".

To je podržano decembra I960, kada je u manifestu osamdeset jedne komunističke partije sveta zatraženo uništenje antikomunizma.

U januaru 1961. godine Komunistička partija Sjedinjenih Država počela je sa napadima na Društvo „Džon Birč", jer je dobila direktivu da ga „onesposobi". Nešto kasnije, 25. februara 1961, u zvaničnom organu Komunističke partije „Pipls world" („People's World") izašao je tekst pod naslovom: „Ulaz sa desne stane pozornice: Društvo Džon Birč". U ovom članku društvo je nazvano „tajnim", a njihovi članovi „fašistima" koji su organizovali po „ćelijama".

Posle samo nekoliko nedelja, vodeći časopisi Sjedinjenih Država preuzeli su ovu priču i počeli posao etiketiranja i kompromitovanja, često koristeći iste pogrdne reći kao i komunistički časopis.

Gospodin Velč je 22. marta 1961. guverneru Kalifornije Petu Braunu poslao telegram u kojem zahteva da kalifornijski senatski Potkomitet za antiameričke aktivnosti ispita rad Društva „Džon Birč" i otvoreno objavi da li su ovakve optužbe istinite. Njegovom zahtevu je udovoljeno, tako da su sprovedena brojna saslušanja, posle čega je Potkomitet 1963. godine objavio izveštaj. Evo šta je zaključeno o Društvu:

„Društvo Džon Birč je desna antikomunistička fundamentalna organizacija. Nismo pronašli da je Društvo tajna ili fašistička organizacija. Kod velike većine njegovih članova u Kaliforniji nismo otkrili da su zbog pretnji komunističke subverzije mentalno labilni ili histerični. Verujemo da osnovni razlog što je Društvo Džon Birč privuklo toliko mnogo članova leži u činjenici da im ono izgleda kao najefikasnija, u stvari, jedina organizacija preko koje mogu da se uključe u nacionalni pokret i da nauče istinu o zlu komunizma, a da zatim preduzmu neke pozitivne, usklađene korake u cilju sprečavanja njegovog širenja. Našu istragu i studiju zahtevalo je samo Društvo Džon Birč, koje je javno optuživano da je tajna, fašističke subverzivna, antiamerička i antisemitska organizacija. Nismo našli ni jedan dokaz koji bi išao u prilog ovakvim optužbama."

Drugim rečima, posle fer i korektnog saopštenja ovog Potkomiteta, koji je saslušao obe strane- i napadače i napadnute- jedini zaključak koji se može izvući jeste da je sve ono žestoko blaćenje bilo samo i jedino to: blaćenje.

Društvo je problemu postojanja Zavere prišlo na jedini način na koji moralna organizacija može da se bori protiv laži i obmana: saopštavanjem istine. Plan je bio da se Amerikancima ponudi istina putem obrazovne kampanje. Društvo „Džon Birč" bi u tom slučaju moralo da postane najveći univerziet na svetu koji bi obrazovao ljude, licem u lice, putem profesora-amatera. Od toga se odustalo.

Vodstvo organizacije je tada shvatilo da će im biti potrebno nešto drugo: način da svoje knjige i brošure plasiraju Amerikancima. Zato su brzo organizovali preko 400 knjižara, što je najveći lanac prodavnica knjiga u SAD. Znali su i da će im pristup glavnim medijima biti veoma ograničen, pa su organizovali govornički biro (prosečno tri puta nedeljno), u večernjim satima širom Sjedinjenih Država sa po jednim govornikom koji svaki put govori o različitim aspektima Zavere.)

Društvo „Džon Birč" je organizovalo govorničke turneje Džulije Braun, Mel O'Kempa, Dejvida Gamera, narednika Pitera Starka, Daglasa Djurama i drugih koji su objašnjavali prirodu Zavere skupovima željnih slušalaca. Društvo Džon Birč je inspirisalo autore kao što su Geri Alen, Alen Steng, Edvard Grifin, Herman Dinsmor i drugi, da napisu knjige i brošure koje su razbudile Amerikance.

Društvo „Džon Birč" je bilo to koje je štampalo propagandni materijal i nalepnice za kola na kojima je pisalo: „Podržite vašu lokalnu policiju i očuvajte je nezavisnom."[12]

Društvo „Džori Birč" je bilo ono koje je pomoglo da se razotkriju Savet za inostrane odnose (CFR), Trilateralna komisija i Bilderberg grupa.

Ovo Društvo je formiralo TRIM (Tax Reformo Immidaitely) komitete koji su informisali Amerikance o prekomemom trošenju u Kongresu i koji su zahtevali da se javnosti na uvid izloži kako su glasali njihovi kongresmeni. Društvo „Džon Birč" je, posle smrti svog predsedavajućeg, kongresmena Lerija Mek Donalda, u korejskom avionu na letu 007, formiralo Nacionalni komitet za obaveštenje građana,O pogubnosti pomaganja i trgovine koja komuniste održava u životu. Član istog ovog Društva, Bil Barlou iz Ajdaha, na sudu se izborio protiv zloupotreba koje je vršila OSHA, i pobedio. Društvo „Džon Birč" ima osamdeset plaćenih koordinatora u različitim kongresnim distriktima, odnosno državama, koji stalno rade na programima obrazovanja građana. Društvo „Džon Birč" je bilo odgovorno za sastavljanje peticije protiv trgovine sa sovjetskom vladom, koju je potpisalo preko Četiri mitiona Amerikanaca.

Ova organizacija, zabrinuta zbog velikog uticaja komunista i Saveta za inostrane odnose na novine u Americi, štampa svoj nedeljnik „The Review of the News" i mesečni časopis „American Opinion", preko kojih nastavlja borbu i pokušava da izloži i drugu stranu medalje. (Oni koji bi želeli da se pretplate na ova izdanja, mogu to da učine na adresu: John Birch Society, Belmont Massachusetts 02178.)

Razvili su jednu od najvećih izdavačkih kuća u zemlji na temu literature o Zaveri. Društvo „Džon

Birč" je bilo odgovorno za izdavanje knjige Anastasija Somoze *Izdana Nikaragva,* koja je razotkrila izdaju ove zemlje od strane predsednika Kartera. Knjiga je štampana na engleskom i na španskom jeziku i distribuirana je po zemljama Latinske Amerike, kako bi pomogla zemljama tog regiona u borbi protiv komunizma.

Članovi Društva sastaju se dva puta mesečno i plaćaju članarinu od četiri dolara za svaki mesec (muškarci), odnosno 2 dolara (žene). Svaki član dobija bilten koji objašnjava projekte na kojima svi zajedno treba da rade.

Ukratko, dakle, recima samog Društva:

„Društvo Džon Birč je bilo ono koje je zauzelo čvrste stavove i vodstvo na putu koji je omogućio prethodno navedene pobede. Više od dve decenije Društvo je marljivo radilo da bi pomoglo Amerikancima da razumeju ekonomiju slobodnog tržišta, ustavne principe vlasti i opasnosti po opstanak naše Republike zbog postojanja Velike zavere. Mi smo uzimali stvari od velike važnosti, koje su naši sugrađani slabo razumevali, i od njih smo pravili ključne teme velikog broja političkih kampanja. Pomogli smo mnogim dobrim građanima da zavire ispod površine medijskog sjaja i da razumeju osnovne principe zakona koji se predlažu, kako bi mogli da postavljaju prava pitanja političkim kandidatima i da od njih zahtevaju da se otvoreno izjasne na kojoj poziciji stoje. Ne postoji slična organizacija među proameričkim pokretima sa takvom istorijom uspeha, članstvom oprobanim u borbi ili sa iskustvom neophodnim da se povedu i pobedonosno okončaju kritične bitke, koje nas tek očekuju u borbi za uspon Amerike."[13]

Ove reči iziskuju poslednje pitanje:

Ukoliko Društvo „Džon Birč" ne igra vodeću ulogu u zaustavljanju komunističke zavere, ko drugi onda to čini?[14]

---

[1] Džeri Rubin: Učini to!, str. 148.

[2] „American Opinion" (Februaiy, 1974), str. 15.

[3] Plava knjiga Društva „Džon Biri" (Blue Book of the John Birch Society, Boston, Los Angeles: Western Islands, 1969) str. 114.

[4] Robert Velt „Kakav će to biti svet" ? („Which World Will It be?", „American Opi nion", 1970), str. 24.

[5] Plava knjiga o Društvu.Džon Birč", str. 129

[6] „Društvo Džon Birč – jedan izveštaj" (The |ohn Birch Society, A Report", „Los An geles Times", 1963).

[7] Plava knjiga Dmitva .Džon Siti", str. 28.

[8] Ibid., str. 115.

[9] Ibid., str. 110.

[10] Ibid.,str.148.

[11] V.. Klion Skouzen: „Meta za pljuvanje: „Društvo Džon Birč" (W. Cleon Skausen: „Target for Smean the John Birch Society", Tempe City, California: Publius and Associates).

[12] „Dvanaesti izveštaj o antiameričkim aktivnostima u Kalifomiji, 1963" (Twelth Report, Un-American Activities in California, 1963", The Senate of the State of California, 1963), str. 61-62.

[13] .Bilten" Društva „Dion Bird" („John Birth Society Bullten", Belmont Massachusetts The John Birch Society, Inc., January, 1982), str. 2.

[14] Robert Velč „Šta je Društvo „Dion Birč"? (Robert Welch: „What is the John Birch Society?", Belmont, Massachusets, „American Opinion"), str. 14.

Zasedanje Istražnog senatskog komiteta u vezi sa aferom Votergejt 1973. godine.

GLAVA XLI

ODGOVORNOST

Čovek na ulici neprimećuje đavola čak i kada ga đavo drži za vrat.

Tako je pisao Johan Volfgang fon Gete.

Apatija američkog naroda, kao uostalom i drugih naroda širom sveta, već je legandarna.

General Džordž Ven Horn Mosli (George van Horn Mossley) je napisao: „Istoričari budućnosti najviše će se čuditi nepružanju otpora od strane onih koji su imali najviše da izgube."

Edmund Burk (Edmund Burke) izneo je sličnu misao: „Zli ljudi prosperijaju kada dobri ljudi ne čine ništa."

Međutim, nije apatija Amerike jedini problem. Narod u Americi vidi da sa njegovom državom nešto ne valja. Ali, većina smatra da ništa ne može da učini u vezi sa tim. Kad vide da su problemi toliko veliki, ljudi zaključe da su oni samo nemoćni da išta promene.

A to je upravo ono što Zavera želi.

Nadam se da su svi koji su odvojili vremena i pročitali ovu knjigu svesni veličine problema i činjenice da sada oni treba da šire istinu drugima.

Ovakvu strategiju opisao je Robert Velč u *Plavoj knjizi Društva Dzon Birč:*

„Ne mora da znači da smo zakasnili i da smo izgubili bitku. Komunizam ima svoje slabosti, a komunistička zavera ima svoja ranjiva mesta. Mi imao mnoge izvore snage koji još nisu zagađeni infiltracijom ili političkom sabotažom kojoj smo izloženi. Opasnost koja nam preti je ogromna i brzo nam se približava; ali nije izvan dometa naših moći da je savladamo otporom koji nam je još uvek na raspolaganju. Sve što treba da pronađemo, izgradimo i upotrebimo da bismo pobedili jeste pravilno razumevanje. Hajde, onda, da stvorimo to razumevanje i izgradimo taj otpor. Svim silama koje su dostupne smrtnom čoveku- dok još imamo vremena."[1]

Postoje ljudi koji sve ovo posmatraju kao svoju obavezu. Neko je jednom napisao:

„Roditi se kao slobodan čovek je slučajnost. Živeti kao slobodan čovek je odgovornost. Umreti kao slobodan čovek je obaveza."

I konačno, oni u Mađarskoj koji su se suprotstavili sovjetskim gospodarima, oktobra 1956, shvatili su da je dužnost svih slobodnih ljudi da se odupru ropstvu u bilo kom obliku. Sve što im je bilo potrebno bila je pomoć drugih slobodoljubivih naroda, kako bi se dokopali slobode koja mora pripadati svim ljudima.

U poslednjem činu ustanka protiv Sovjeta, grupa boraca za slobodu dokopala se radio-stanice i poslala u etar ovu poruku:

„Narodi sveta...- pomozite nam! Narodi Evrope, koju smo nekada branili od najezde azijatskih varvara, počujte kako zvoni zvono za uzbunu! Narodi civilizovanog sveta, u ime slobode i solidarnosti, tražimo a nam pomognete! Svetlo iščezava. Senke narastaju iz časa u čas. Čujte naš krik. Neka Bog pomogne nama i vama."

Ovim rečima prekinuta je emisija. Sovjeti su bili jedini koji su je čuli. Dalje emitovanje je

obustavljeno.

Uspeli su da uguše ustanak.
Niko im nije došao u pomoć.
Ali svetlo ne mora da se ugasi.
Sada Vi imate baklju istine.
Koliko svetla ćete raširiti- zavisi samo od Vas.

[1] Robert Veld: *Plavo knjiga Dmibn .Dion* Arc", str. 160.

PREDAVANJA

Vaš autor zaista nema ideju gde bi sve mogli da završe primerci ove knjige, tako da je sledeća informacija samo za ljude koji su zainteresovani da prošire svoja znanja o istoriji Zavere, a koji žive na teritoriji južne Arizone.

Podloga za ovu knjigu su, u stvari, serije predavanja na desetonedeljnim kursevima koje držim još od 1973. godine. Predavanja su **o** najrazličitijim temama- od, recimo, one pod nazivom „Dokazi Zavere", preko „Olako shvaćene istorije" do predavanja pod nazivom „Ko vlada Amerikom".

Ukoliko čitalac želi da se podrobnije upozna sa mahinacijama zaverenika putem ovakvih predavanja, autor od srca poziva sve zainteresovane da mu se jave. Ciklusi predavanja za veće grupe slušalaca su tri puta godišnje: zimi (počinju u septembru), u proleće (počinju u januaru) i u leto (počinju u avgustu). Manje grupe, od najmanje četiri osobe, mogu se prijaviti u bilo koje vreme, i to za predavanja radnim danom u večernjim časovima, u trajanju od deset nedelja, ili za četvoročasovna predavanja subotom pre podne u trajanju od pet nedelja. Naknada za predavanje je nominalna.

Autor vam stoji na raspolaganju za učešće na tribinama ili za seminare preko vikenda, bilo gde u zemlji.

PITANJE

Često me studenti i prijatelji koji dele moje mišljenje da Zavera postoji pitaju da li znam zbog čega mi je dozvoljeno da nastavim da pričam i pišem o njenom postojanju. Navode slučajeve ubistva Abrahama Linkolna, Džejmsa Forestala, Džozefa Makartija i Luja Mek Fedena, kao dokaz da oni koji razotkrivaju Zaveru, čine to uz veliki rizik.

Moram da priznam da nemam odgovor na to pitanje.

Mogu samo da kažem da sam apsolutno ubeden da Zavera postoji i da su njeni prsti umešani u ubistva ljudi koji su je otkrivali.

Živim u Arizoni, gde je pre nekoliko godina jedan previše radoznao novinar, koji je pisao o korupciji u ovoj državi, odleteo u vazduh kada je pokušao da pokrene svoj automobil. Zašto su se njegovi neprijatelji obrušili na njega, a moji na mene nisu, ne znam.

Jedino vam podvlačim sledeće: Ako čujete da su mi eksplodirala kola jer sam ih previše „turirao", ili čujete da sam iznenada odlučio „da naučim da letim" bacivši se sa šesnaestog sprata neke zgrade, molim Vas da uvažite sledeću pre smrti daru izjavu: *Ja to nisam učinio.*

Ukoliko mi se nešto tako dogodi, ili mi se desi neka druga misteriozna stvar, sve što mogu da vas zamolim jeste da udvostručite svoje napore u razobličavanju ove Zavere... u znak sećanja na mene.

Autor

IZABRANA BIBLIOGRAFIJA

Ovde donosimo listu knjiga koje će vam pomoći da bolje proučite mahinacije ove Velike zavere. Neke knjige sa ove liste su odavno rasporodate, ali budite uporni, ipak se mogu pronaći. Preporučujemo da knjige potražite u bilo kojoj AMERICAN OPINION Bookstore (knjižari). Ukoliko u blizini vašeg mesta nema takve knjižare evo nekoliko novih adresa:

AMERICAN OPINION BOOKSTORE, 19 John Sims Parkway, North Valparaiso, Flordia 32580

AMERICAN OPINION BOOKSTORE, 10/N.E 28 Avenue, Porltand, Oregon 97232

Za knjige ili rukopise koje je teško naći, obratite se:

ALAN DAVIDSON, AMERICAN OPINION BOOKSTORE, P. 0. Box 391, Downey, California 90241

Ove knjižare specijalizovane su za slanje knjiga poštom, i biće srećne da vas stave na listu za prijem knjiga, te da vam šalju kataloge sa starim i novim izdanjima.

Zbog preglednosti, knjige smo podelili prema oblastima na koje se odnose.

VLAST

Frederik Bastiat: ZAKON

Ovo je verovatno najbriljantnija knjiga ikada napisana na temu vlasti. Prvi put je objavljena 1850. godine. Bastiat je bio francuski ekonomista, državnik i pisac.

GRAĐANSKI RAT

Dejvid Belsidžer i Čarsl Selijer: ZAVERA PROTIV LINKOLNA Ova knjiga pruža šokantne dokaze koji pokazuju da je postojala zavera u pozadini ubistva Abrahama Linkolna. Iznela je teoriju po kojoj Džon Bilks But nije ubijen posle atentata, jer je bio u sprezi sa Edvardom Stentonom, Linkolnovim sekretarom rata, koji je imao najviše da dobije ubistvom Linkolna i drugih visokih službenika njegovog Kabineta.

DRUGA BANKA SJEDINJENIH DRŽAVA

Robert V. Remini: REVOLUCIONARNO DOBA ENDRJUA DŽEKSONA

Detaljno opisuje borbu između predsednika Endr jua Džeksona i Druge banke Sjedinjenih Država, koju je Džekson umalo platio glavom.

EKONOMIJA

Henri Hazlit: EKONOMIJA U JEDNOJ LEKCIJI Kratak ali siguran način da shvatite osnove ekonomije. Knjiga je napisana jednostavnim, razumljivim jezikom od strane izvanrednog i lucidnog ekonomiste slobodnog tržišta.
Henri Hezlit: ŠTA TREBA DA ZNATE O INFLACIJI Ova knjiga objašnjava elemente inflacije jednostavnim jezikom: šta je inflacija, koji je njen uzrok i šta se može učiniti povodom nje. Persi L Grejvs, junior: RAZUMEVANJE KRIZE DOLARA Bavi se monetarnim problemom inflacije i kreditne ekspanzije, uzrocima recesija i depresija i njihovim otklanjanjem Pisac je student čuvenog austrijskog ekonomiste Ludviga fon Mizesa. U knjizi su i podaci o Velikom slomu iz 1929.

KOMUNIZAM

Pukovnik Edvard Mendel Haus: FILIP DRU, UPRAVLJAČ Ovaj roman, napisan 1912, od strane najbližeg saradnika predsednika Vilsona, govori o tome kako je u jednoj razvijenoj zemlji kao što su SAD moguć „socijalizam o kojem je sanjao Karl Marks". Autor je predvideo revoluciju u Rusiji „u sledećih pet godina".
Žil Arčer: ZAVERA ZA OSVAJANJE BELE KUĆE Istinita priča o pokušaju da se potkupi poznati američki general Smedli Batler. On je trebalo da u Sjedinjenim Državama uvede diktatura, kao što je to predvideo pukovnik Haus u knjizi *Filip Dru, upravljač.* Srećom po SAD, general Batler je bio patriota i ceo plan je izneo na videlo.

Džon Robinson: DOKAZI ZAVERE

Ova knjiga, koju je čitao još i Džordž Vašington, govori o tajnoj grupi pod imenom Iluminati, koju je otkrila bavarska policija 1786. Knjiga iznosi skrivene planove i ciljeve ove organizacije i njenog osnivača Adama Vajshaupta.

Nasta Vebster: TAJNA DRUŠTVA I SUBVERZIVNI POKRETI

Knjiga iznosi ulogu Iluminata i francuske masonske lože „Veliki Orijent" u Francuskoj revoluciji iz 1789. godine. Napisana je 1920.

Velečasni Klarens Keli: ZAVERA PROTIV BOGA I ČOVEKA Studija o počecima i ranoj istoriji Velike zavere (Iluminati, masoni). Pisac je katolički sveštenik.

Klion Skouzen: OGOLJENI KAPITALISTA

Pregled knjige *Tragedije i nada* dr Kerola Kviglija, koja ima 1300 strana, i bavi se bankarskom rukom u Zaveri. Skouzenova knjiga pokriva najvažnije delove ove obimne studije.

Dr Kerol Kvigli: TRAGEDIJA I NADA

Prava istorija učešća banaka u Zaveri. Pisac tvrdi da je lično video veoma važne tajne dokumente. Dr Kvigli tvrdi da ne gaji averziju prema njihovim ciljevima i da pokušava da Zaveru izvede iz tajnih soba za sastanke. Neophodno je pročitati knjigu da bi se došlo do saznanja da zavera zaista postoji, a to tvrdi autor koji je podržava.

LIČNOSTI

Robert Velč: POLITIČAR

R. Velč je Dvajta Ajzenhauera u ovoj knjizi predsednika nazvao: „svesnim, odanim agentom komunističke zavere". Mediji su izvrnuli priču i narodu saopštili da ga je gospodin Velč nazvao „komunistom", ali i pored toga prodate su stotine hiljada primeraka ove knjige, tako da su se sami čitaoci mogli uveriti da je gospodin Velč do ovakvog zaključka došao veoma argumentovano i uz obilje činjenica. Knjiga je bila bestseler u samim počecima borbe protiv Zavere u SAD.

Geri Alen: DOSIJE ROKFELER

Počinje od Džona D. („Konkurencija je greh"), nastavlja sa Dejvidom; završava pričom o Nelsonu (čoveku koji je očajnički želeo da postane predsednik). Ima delova koji se bave Sajrusom Itonom, prvim promotorom trgovine sa Sojvetima, zatim Savetom za inostrane odnose, Trilateralnom komisijom itd. Mnogi smatraju da je objavljivanje ove knjige posle afere Votergejt udaljilo Nelsona Rokfelera od mesta predsednika.

Geri Alen : KISINDŽER

Veza Kisindžera sa najmoćnijom tokovima vlasti, finansija i uticaja: Rokfelerima. U njoj se iznosi tvrdnja jednog bivšeg agenta KGB-a da je Kisindžer radio za njih pod šifrovanim imenom Bor.

Frenk Kapel: HENRI KISINDŽER, SOVJETSKI AGENT

Detaljno opisuje optužbe da je Henri Kisindžer, bivši državni sekretar, bio sovjetski agent pre nego što je studirao na Univerzitetu Harvard, posle Drugog svetskog rata.

Rihard Vurmbrand: DA LI JE KARL MARKS BIO SATANIST? Autor iznosi očigledne činjenice da je Marks bio obožavalacSatane.

OBRAZOVANJE

Džejms S.Hefli: DA LI UDŽBENICI ŠTETE VAŠOJ DECI?

Današnji udžbenici su zamenili podučavanje za oblikovanje mišljenja, osnovna znanja za formiranje ličnosti i činjenice za ideološku propagandu.

Barbara M. Moris: Diskutuje o humanizmu, seksualnom obrazovanju, drogama, „mentalitetu jednog sveta" i želji za „povratak na osnove."

POMOĆ I TRGOVINA

Vemer Keler: ISTOK MINUS ZAPAD JEDNAKO JE NULA Sovjetski Savez izgrađen je uz pomoć Zapada i trgovine sa njim. Knjiga je pisana na nemačkom i prevedena na engleski jezik.

Entoni Saton: NACIONALNO SAMOUBISTVO, VOJNA POMOĆ SOVJETSKOM SAVEZU

Ova knjiga dokumentovano govori o pomoći koju je SSSR primio od zapadnih zemalja. Navedena su imena svih kompanija koje prodaju robu Sovjetima.

Entoni Saton: VOL STRITI BOLJŠEVIČKA REVOLUCIJA Podrobno opisuje kako su revolucije u Rusiji 1905. i 1917. finansirane od strane evropskih i američkih bankara.

Džordž Rejsi Džordari: IZ DNEVNIKA MAJORA DŽORDANA Amerika je snabdela SSSR strateškim materijalom koji mu je bio potreban da vodi rat protiv Nemaca. Taj program se zvao Lend-liz i uključivao je i planove i materijale za izgradnju atomske bombe. Ovu knjigu napisao je američki oficir koji je bio zadužen za otpremu robe za Sovjetski Savez. U knjizi su i kopije tovarnih lista transfera uranijuma u SSSR.

RAK I LETRIL

Edvard Grifin: SVET BEZ RAKA

Iznosi obilje dokaza da je vitaminska terapija efikasna u lečenju raka, a da moćne snage sprečavaju da se ovo obznani najširoj javnosti. Uvodi čitaoca u svet moćnog hemijskog kartela „IG Farbena", svet „Standard oila" i njihovog međusobnog sporazuma.

RATOVI

Admiral Robert Tiobold: KONAČNA TAJNA PERL HARBURA

Kako je predsednik Ruzvelt planirao napad na Perl Harbur navodeći Japance da to učine. Ruzveltovi planovi zahtevali su da se američkoj floti u Perl Harburu ne pošalje ni jedna reč upozorenja o predstojećem japanskom napadu.

Kolin Simpson: LUSITANIJA

Objašnjava kako su britanska i američka vlada planirale potapanje ovog putničkog broda natovarenog municijom, koja se prevozila iz Amerike u Englesku, od strane Dž.P.Morgana, sa namerom da se SAD uvuku u Prvi svetski rat. Knjiga daje indicije da su Morgan, Vinston Čerčil, pukovnik Edvard Mendel Haus i Frenklin Ruzvelt zajednički planirali ulazak Amerike u rat.

Žan Mišel Anžeber: OKULTNO I TREĆI RAJH

Priča o tome kako je Hitler došao u dodir sa jednim okultnim društvom, Društvom „Tula", koje je verovalo da je sve „dobro" arijevsko a sve „loše" jevrejsko. Povezuje muziku Riharda Vagnera na temu gospodarske arijevske rase i Hitlerov antisemitizam.

IZVEŠTAJ SA GVOZDENE PLANINE O MOGUĆNOSTI I POŽELJNOSTI MIRA (anonimni autori)

Neverovatan dokument koji mirno objašnjava zbog čega su ratovi poželjni; zašto je uvedena regrutacija mladin ljudi; zašto su vlasti obavezne da rasipaju novac i zašto se vlasti smatraju pozvanima da kontrolišu veličinu populacije.

Entoni Saton: VOL STRIT I HITLEROV USPON Ova knjiga čini svaku prethodnu knjigu na temu Drugog svetskog rata zastarelom. Neverovatna priča o američkim finansijerima koji su obezbedili Hitleru materijal i sredstva da počne rat. Džozef Borkin: ZLOČIN I KAZNA IG FARBENA Zapanjujuća otkrića o nečasnom savezu Adolfa Hitlera i gigantskog nemačkog hemijskog koncerna „IG Farben". Opisuje vezu Rokfelerove „Standard oil" kompanije i „IG Farbena". Navodi se kako su Nemci iz upravnog odbora ove firme osuđeni kao ratni zločinci, a Amerikanci iz istog odbora nisu.

Heri Elmer Barns: PERL HARBUR, ČETVRT VEKA KASNIJE Objašnjava kako je Amerika planirala da napad na Perl Harbur iskoristi za ulazak u Drugi svetski rat.

Trevor Rejvnskroft: KOPLJE SUDBINE „Tvrdi se da ko poseduje koplje kojim je proboden bok Isusa Hrista, rimskog vojnika Longinusa, i razume njegove okultne moći, drži u rukama sudbinu sveta. Ovo je storija o luđacima koji su bili opsednuti željom da imaju moć, od Iroda do Hitlera. Želeli su da vladaju svetom uz pomoć koplja sudbine. Jedan deo knjige posvećen je društvu „Tula".

RUSIJA

Arsen de Gulevič: CARIZAMI REVOLUCIJA

Istina o Rusiji za vreme vladavine Cara, koju je napisao jedan Rus. Carevina je pre Revolucije 1917. bila zemlja sa najvećom stopom industrijskog rasta na svetu. Donosi i tvrdnje o finansiranju revolucije od strane bogatih „kapitalista".

Baron K. Rokasovski: PRED OLUJU

Priča o Rusiji koja počinje oko 1850. godine (uključujući i slanje flote u pomoć Severu u Građanskom ratu). Razmatra dokaze iz kojih se vidi da se u Rusiji pre Revolucije iz 1917, razvijala srednja klasa i snažna industrijska osnova.

Gaj Ričards: SPAŠAVANJE ROMANOVIH

Postoje dve verzije o sudbini Cara i njegove porodice: zvanična verzija i istina. Istina je da su oni preživeli (Car je živeo do 1952). Njegovu bezbednost garantovao je dogovor između komunista i nemačkih vlasti (nemački Car bio je rođak Nikolaja II).

Gaj Ričards: CARSKI AGENT, SLUČAJ GOLONIJEVSKI-ROMANOV

Carev sin (dete obolelo od hemofilije) preživeo je Revoluciju iz 1917. i ostao pukovnik poljske tajne policije. Kada je prebegao na Zapad imenovao je mnoge sovjetske špijune na Zapadu i pokazalo se da su svi kasnije osuđeni. Američka vlada ga je, po nalogu CIA-e, držala skrivenog, iako je znala da su njegove tvrdnje da je on Carev sin, bile istinite. Pokušali su da ga diskredituju kada je izneo da je Henri Kisindžer bio sovjetski agent.

Geri Nal: ZAVERENIK KOJI JE SPASAO ROMANOVE

Novi dokazi da Car i njegova porodica nisu masakrirani.

Gaj Ričards: LOV NA CARA

Još jedna verzija spašavanja Romanovih.

Entoni Samers: DOSIJE O CARU

Još jedno objašnjenje o tome kako su Car i njegova porodica preživeli boljševičku revoluciju i navodni „masakr".

SAVET ZA INOSTRANE ODNOSE (CFR)

Den Smut: NEVIDLJIVA VLADA

Kada je ova knjiga prvi put objavljena 1962. gotovo niko nije znao za postojanje CFR-a, osim njegovih članova, a danas o njemu raspravljaju i liberali i konzervativci. Knjiga donosi listu članova i veze poslovnog sveta sa komunistima.

Feb Kortni: CFR-DRUGI DEO

Izvanredna knjiga koja razotkriva Savet za inostrane odnose. Napisana 1975. godine.

SVEMIR

Leonid Vladimirov: RUSKI SVEMIRSKI BLEF Ova knjiga ruskog autora koji je prebegao na Zapad (u Englesku) iznosi da su sovjetski uspesi u svemiru velika prevara. Na primer, pisac tvrdi da Sovjeti nemaju tehnologiju kojom bi razvili jednostepenu raketu; sve što znaju, naučili su iz američkih tehnoloških publikacija koje su im došle kao pomoć ili putem trgovine. Pita se kako Zapad to ne zna-„Da li su svi na Zapadu budale?"

Lojd Melan: RUSKA SVEMIRSKA OBMANA

Četrnaest meseci istraživanja iznosi na videlo dokaze da su Rusi simulirali „hodanje u svemiru", „Mesečeve probe", itd.

SLOBODNO ZIDARSTVO

Bernard Fej: REVOLUCIJA I SLOBODNO ZIDARSTVO Jedna od najranijih istorija Slobodnih zidara govori o njihovom učešću u Francuskoj revoluciji iz 1789. i Američkoj revoluciji iz 1776. godine.

SOCIJALIZAM

Rouz Martin: FABIJANSKI PUT

Detaljno opisuje istoriju engleskog Fabijanskog društva, čiji su ciljevi oduvek bili da zgrabe englesko govorno područje (uključujući SAD) u kandže socijalizma. Opisuje „nenasilne" snage marksizma koje veoma često saraduju sa onim „nasilnim".

Zigmund Dobs: KEJNS U HARVARDU

Kako su se levičari-socijalisti infiltrirali na Univerzitet u Harvardu. Razmatra ekonomske ideje Džona Majnarda Kejnsa, boljševičkog savetnika predsednika Ruzvelta.

TRILATERALNA KOMISIJA

Entoni Saton i Patrik Vud: TRILATERARCI IZNAD VAŠINGTONA (I i II)

Izvanredan izvor informacija o Trilateralnoj komisiji. Knjige su napisane 1978 (I) i 1981. godine (II).

UJEDINJENE NACIJE

G.Edvard Grifin: STRAŠNI GOSPODAR

Ova knjiga govori o dvostrukim standardima Ujedinjenih nacija na njihovom perfidnom putu ka svetskoj dominaciji putem Svetske vlade. U njoj ćemo naći diskusije vođene u Ujedinjenim nacijama povodom rata u Katangi („mirovne" snage UN su izvršile mnoga ubistva, pljačke i silovanja u ovoj zemlji). Verovatno najpoštenija i najautoritativnija knjiga napisana o Ujedinjenim nacijama. :

FEDERALNE REZERVE

Dr Martin Larson: FEDERALNE REZERVE I NAŠ IZMANIPULISANI DOLAR

Ispituje prirodu novca, njegovu funkciju u industrijskom društvu i manipulacije sa njim od strane moćnih međunarodnih snaga koje konstituišu nevidljivu imperiju. Bavi se ranom istorijom Federalnih rezervi, Zakonom iz 1913. godine itd.

H. S. Kenan: FEDERALNE REZERVE, NAJFANTASTIČNIJA I NAJNEVEROVATNIJA PREVARA UISTORIJI

Počev od 1912. i izbora Vilsona za predsednika, ova knjiga istražuje najveću pljačku u istoriji Amerike. Bavi se i konfiskacijom američkog zlata 1933. godine.

HUMANIZAM

HUMANISTIČKI MANIFEST I i II

Kompletni tekstovi oba Manifesta od kojih je prvi štampan 1933. a drugi 1973. godine.
Homer Dankan: SEKULARNI HUMANIZAM
Kratka istorija humanizma koji autor naziva najopasnijom religijom u Americi.

CRVENA KINA

Senator Džozef Makarti: AMERIČKO BEKSTVO OD POBEDE Kako je državni sekretar Džordž Maršal pomogao da se slobodna Kina preda u ruke komunistima. Ova knjiga je verovatno bila jedan od razloga da se uništi senator Makarti. Džin Flin: DOK STE VI SPAVALI Kako su američki mediji namerno propagirali da je Čang Kaj Šek „zao" a da je Mao Cedung „dobar" (i da nije komunista). Govori i o umešanosti Instituta za pacifičke odnose koji finansira porodica Rokfeler. General Albert S. Vedemejer: VEDEMEJEROVI IZVEŠTAJI Pokazuje kako je SSSR pobedio u Drugom svetskom ratu uz američku pomoć; kako je Amerika pomagala komunizovanje Kine; kako je američka vlada planirala događaje u Perl Harburu i kako je ovaj veliki američki general, prisutan mnogim sastancima na kojima su se događaji oblikovali organizovan od strane štampe, kako ne bi izneo istinu.